నాచ్చియార్ తిరుమొழி – సవ్యాఖ్యానం

తిరుక్కణ్ణమజ్గై ఆణ్డాన్ అరుళిచ్చెయ్ద తనియన్

1. అల్లినాళ్ తామరైమేల్ ఆరణజ్గి నిన్దుణైవి
మల్లినాడాణ్డ మడ మయిల్- మెల్లియలాళ్
ఆయర్ కులవేన్దనాకత్తాళ్ తెన్ పుతువై
వేయర్ పయన్ద విళక్కు

అల్లి = రేకులను కల, నాళ్ తామరైమేల్ =అపుడే వికసించిన తామరపూవులో, ఆర్ = పొందికగా ఉండే, అణజ్గిన్ = దైవకాంత అయిన లక్ష్మీదేవియొక్క, ఇన్ తుణైవి= ఇష్ట సఖి, మల్లినాడు =తిరుమల్లినాడును, ఆణ్డ = పాలించిన, మడమ్ మయిల్ = అందమైన నెమలివంటిది, మెల్ ఇయలాళ్ = సౌకుమార్యాన్ని కల్గినది అయిన గోదాదేవి, ఆయర్ కులమ్ వేన్దన్ = గోకులానికి నాయకుడైన శ్రీకృష్ణునియొక్క, ఆకత్తాళ్ = తిరుమేనిలో, వక్షస్సులో పొందికగా ఉన్నది, తెన్ పుదువై వేయర్ = అందమైన శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు నాథులై, వేయర్‌కులంలో అవతరించినవారైన పెరియాழ்వార్లచే, పయన్ద= పొందబడ్డ, విళక్కు = దీపం (వలె ఉన్నది).

శ్రీపిళ్ళైలోకమ్‌జీయర్ అరుళిచ్చెయ్త
నాచ్చియార్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్

అవతారికై :- (అల్లినాళ్ తామరై) ఇతుతాన్ నాయ్చ్చియార్ తిరుమొழிత్తనియనాక అనుసన్ధిక్కప్పడుమతాయిరుక్కుమ్. ఇతిల్- ఆణ్డాళుడైయ ఐశ్వర్యమ్ తొడక్కమాక అభిజాత్యపర్యన్తమాన వైభవమ్ శొల్లుకిఱతు.

వ్యాఖ్యానమ్ - (అల్లినాళ్ తామరైమేల్ ఆరణజ్గిన్ ఇన్ తుణైవి) తాతుమ్ తణ్డుముడైయ తామరై నాట్పూవై వాసస్థానమాకవుడైయవళాయ్, అప్రాకృతస్వభావైయాన పెరియపిరాట్టియార్‌క్కు ఇష్టమాన సఖియాయ్. “మణ్మకళుమ్ తిరువుమ్ నిழల్ పోల్వనర్” (తిరువిరు-3) “ఛాయా మివాభ్యుదయినీ మవనీఋ్చ తస్యాః” (శ్రీరంగరాజ-పూ-63) “ఏవమ్భూతభూమి” (శరణాగతి గద్యమ్-5) ఎన్నక్కడవతిఱే. ఆకైయాల్, సమసఖియా యిరుక్కై. సాక్షాల్లక్ష్మిక్కు సఖియాయాయ్త్తు ఇవళిరుప్పతు.

(మల్లినాడాణ్ణ మడమయిల్) - అవళోట్టైచ్చేర్త్తియాల్ వన్ద శెల్వమ్. "ఉడనమర్ కాతల్ మకళిర్ తిరుమకళ్ మణ్మకళ్ ఆయర్ మడమకళ్, ఆళుమ్ ఉలకముమ్ మూన్ఱే" (తిరువాయ్-1-9-4), "తుణైవి, మయిల్" ఎన్ఱెయాలే ఒరుత్తిక్కు సఖియుమాయ్, ఒరు దేశత్తుక్కు శిఖియుమాయిరుక్కుమవళాయ్‌త్తు. ఇవళ్‌తాన్ "పేడైమయిలిఱే". (పెరియా. తిరు. 3-3-3) "పునమయిలాయ్" (తిరుప్పావై-11) క్కాట్టుమయిలా యిరుక్కై యన్ఱిక్కే, నాట్టుమయిలాయిరున్దు, తన్ గుణత్తాలే నాడాక ఈడుపడుమ్బడి పణ్ణి, అత్తై ఆళుమవళ్ఱై. "మయిల్" ఎన్ఱు -అలకభారత్తైయుమ్, పెణ్మైయైయు మిట్టు ప్పేశుకిఱతు. ఇతు తాన్ పరాభిమానత్తిల్ ఒతుఙ్గి వళరుమిఱే. ఇవళుమ్ పట్టర్‌పిరానభిమానత్తే వళరుమవళాయ్‌త్తు. (మెల్లియలాళ్) మృదుస్వభావై- ఎన్ఱపడి. "కొఙ్గమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుழమ్బు ழియ ప్పుకున్దు ఒరు నాళ్ తఙ్గు మేల్ ఎన్నావి తఙ్గుమ్" (నాయ్- తి- 8-7) ఎన్నుమ్బడి విశ్లేషాసహమాన మార్దవమ్.

(ఆయర్ కులవేన్దనాకత్తాళ్) - అన్ద మార్దవస్వభావత్తాలే పిరివు ఆற్றమాట్టామల్, ఆయర్‌కులవేన్దనాన కృష్ణనుడైయ "పొన్నాకమ్ పుల్‌కి" (నాచ్చి.తిరు. 8-4) యిరుక్కుమవళాయ్‌త్తు. "కొమ్మైములైకళ్ ఇడర్ తీర" (నాచ్చి-తిరు-13-9) విఱే కోవిన్దనై "త్తுழువి ముழుశి" (నాచ్చి.తిరు.13-5) యిరుప్పతు. ఇని, ఆభిజాత్యత్తాలుమ్ అనురూపై యెన్గిఱతు- (వేయర్ పయన్ద విళక్కు) ఎన్గిఱత్తాలే. "వేయర్‌తఙ్గళ్ కులత్తు ఉతిత్త విట్టుశిత్తన్" (పెరియా-తిరు-5-4-11) కోతై యిఱే. కులప్రదీపైయాయిరుక్కై. "ఆయర్ కులత్తినిల్ తోన్ఱుమ్ మణివిళక్కుక్కు" (తిరుప్పావై-5) అనురూపమాయిఱే వేయర్ పయన్ద విళక్కు మిరుప్పతు. శ్రీగోపజన్మత్తై ఆస్థానమ్ పణ్ణిన కుడియిఱే. ఆకైయాల్- కులత్తిలుమ్ సదృశైయాయిరుక్కై. "అల్లినాళ్ తామరైమేల్" ఎన్ఱు తొడఙ్గి ఇవళుడైయ ఐన్దాకారత్తైయుమ్ శొల్లుకైయాలే -ఇవళుడైయ సదృశవైభవ మనుసన్ధిక్కప్పట్టతాయ్‌త్తు. "మున్నవళ్ తెన్ పుతువై తెరివై త్తిరుమకళ్ తారణి యెన్బవళ్ నారణన్ఱనురువుక్కు ఇనియవళ్ ఊరరఙ్గమెన్నుమ్ శీర్ మైయవళ్ పరువప్పణి మొழி యెన్నై ప్పణిన్దరుళే".

శ్రీపిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ అనుగ్రహించిన

తనియ వ్యాఖ్యానానికి ఆంధ్రానువాదం

అవతారిక:–

నాచ్చియార్ తిరుమొழி దివ్యప్రబంధానికి తనియన్ పాశురం ఇది. దీనిని శ్రీమన్నాథమునుల శిష్యులు అయిన తిరుక్కణ్ణమంగై ఆండాన్ అనే ఆచార్యులు అనుగ్రహించారు. ఈ తనియం పాశురంలో గోదాదేవి యొక్క పురుషకారస్వభావాన్ని, ఐశ్వర్యాన్ని, సౌందర్యాన్ని, భగవంతునితో ఉండే

ఆనురూప్యాన్ని, ఆభిజాత్యాన్ని, అంటే, మంచి కులంలో జన్మించడాన్ని తెలియజేస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్––

(**అల్లి నాళ్ తామరై మేల్ ఆరణంగిన్ ఇన్ తుణైవి**) ధాతువులను (**పుప్పొడిని**), తుమ్మెదలను కలిగిన, అప్పుడే వికసించిన తామర పువ్వును నివాసస్థానంగా కలిగినదై, ప్రకృతి సంబంధానికి ప్రతి కోటి అయిన స్వభావాలను కలిగినదై, ఉండే లక్ష్మీదేవికి ఇష్టసఖియై, "మణ్ మగళుమ్ తిరువుమ్ నిழల్ పోల్వనర్" (తిరువిరుత్తమ్–3) (భూదేవి లక్ష్మీదేవికి నీడవంటిది) అని,

"ఉత్ఫుల్ల పంకజతటాక మివోపయాని శ్రీరంగరాజమిహ దక్షిణ దక్షిణసవ్యసీమ్నోః,

లక్ష్మీ విహార రసికామివ రాజహంసీం ఛాయామివాభ్యుదయినీ మవనీం చ తస్యాః"

(శ్రీరంగ రాజస్తవం–1–63)

(వికసించిన తామర పువ్వులను కలిగిన తటాకం వలె ఉండే శ్రీరంగనాథుని ఆశ్రయిస్తున్నాను. ఆ స్వామి కుడి వైపున, ఎడమ వైపున వేంచేసి ఉండేవారు, క్రీడించాలనే ఆశను కలిగిన హంసలవలె ఉండేవారైన లక్ష్మీదేవిని, ఇంకా ఇంకా అభివృద్ధి చెందే ఆమె నీడవలె ఉండే భూదేవిని ఆశ్రయిస్తాను) అని, " ఏవంభూత భూమీనీళానాయక" (శరణాగతి గద్యం –5) (లక్ష్మీదేవి వలె ఉండే భూదేవి, నీళాదేవి అనే వీరికి నాయకుడైనవాడా!) అని భూదేవిని లక్ష్మీదేవికి నీడవలె ఉండే ఇష్టసఖిగా చెబుతున్నారు కదా లక్ష్మీదేవితో గుణాలలో పోలి ఉండే ఇష్టసఖియై ఉండేది కదా, భూదేవి అవతారమైన ఈ గోదాదేవి కూడా. ఈ విధంగా ఇంతవరకు లక్ష్మీదేవివలె ఈ గోదాదేవి కూడా పురుషకారస్వరూపిణి అనే విషయం తెలియజేయబడింది.

(**మల్లి నాడాణ్డ మడమయిల్**) సంపదకు అధిదేవత అయిన లక్ష్మీదేవితో కలసి ఉండడంచేత ఈమెకు ఉండే సంపద చెప్పబడింది. "ఉడనమర్ కాదల్ మగళిర్ తిరుమగళ్ మణ్మగళ్ ఆయర్ మడమగళ్ ఆళుమ్ ఉలగముమ్ మూన్డే" (తిరువాయ్ మొழி –1–9–4) (తనతో ఎల్లప్పుడు కూడి ఉండాలని కోరే దేవేరులు అయిన లక్ష్మీదేవి, భూదేవి, నీళాదేవి అనే ఈ ముగ్గురు ఏలే లోకాలు మూడే)అని అళ్వార్లు పలికినట్లుగా, పరదశలో భగవంతునితో కలసి ఉండడంచేత

ముల్లోకాలను, అంటే, అధోలోకం, మధ్యలోకం, పైలోకం– అనే మూడు లోకాలను పాలించే గొప్పతనాన్ని ఈమె కలిగి ఉంటుంది. అవతార దశలో ఈమె మల్లినాడును పరిపాలించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు కదా. ఇందువల్ల ఈమె ఐశ్వర్యం చెప్పబడినట్లు అయినది.

(**మడమయిల్**) అందమైన నెమలి వంటిది – అని అర్థం. "తుణైవి, మయిల్" అని అన్నందువల్ల లక్ష్మీదేవికి సఖియై (చెలికత్తెయై) మల్లినాడుకు శిఖియై (నెమలియై) ఉన్నది అని అర్థం. "పేడై మయిల్" (పెరియాழ్వార్ తిరుమొழி–3–3–3) (ఆడు నెమలి) అని ఈమె చెప్పబడింది కదా. "పునమయిలే!" (తిరుప్పావై –11) (వన మయూరమా!)అనే విధంగా వనమయూరం కాకుండా నాడుమయూరమై, తన గుణంతో దేశాన్ని అంతటిని అభినివేశం పొందేటట్లు చేసి, మల్లినాడును పాలించిన నెమలివంటిది– అని అర్థం. "మడ" అనే విశేషణాన్ని ప్రయోగించినందువల్ల, లజ్జ, అణుకువ, లావణ్యం, సౌందర్యం మొదలైన స్త్రీలకు ఉండవలసిన గుణాలు నిండుగా కలిగినది– అని అర్థం. " "మయిల్" అని అన్నందువల్ల ఈమె కేశపాశంలోని అందం నెమలి పింఛంలోని అందం వలె ఉంటుంది– అని చెప్పబడింది. కన్యకు ఉండవలసిన సౌందర్యం పరిపూర్ణంగా కలిగినది– అని దీనివల్ల చెప్పబడింది. నెమలి అనేది కొందరిచే అభిమానింపబడి, పెంచబడేటట్లుగా, ఈ గోదాదేవికూడా భట్టనాథులచే అభిమానింపబడి పెంచబడింది– అని తెలుపబడింది.

(**మెల్లియలాళ్**) సౌకుమార్యాన్ని సహజంగా కలిగినది –అని అర్థం. "కొంగైమేల్ కుంకుమత్తిన్ కుழம్బுழியప్పుగుందు తంగుమేల్ ఎన్నావి తంగుమ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 8 –7) (నేను నా వక్షస్సుపై పూసుకున్న కుంకుమపుంకం చెదరిపోయే విధంగా స్వామి వచ్చి నాతో సంశ్లేషించినట్లయితే నా ప్రాణం నిలుస్తుంది ప) అని తానే స్వయంగా పలికిన విధంగా భగవంతునితో విశ్లేషం సహించలేని రీతిలో ఉండే సౌకుమార్యం చెప్పబడింది.

(**ఆయర్ కులవేందన్ ఆగత్తాళ్**) "పొన్నాగమ్ పుల్ కుదఱ్కు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–8–4) (బంగారం వలె అందమైన, ఆకర్షణీయమైన వక్షస్సును సంశ్లేషించడానికి) అనే విధంగా ఆ సహజమైన సౌకుమార్యం వల్ల భగవంతుని విరహాన్ని సహించలేక, గోపాల నాయకుడైన ఆ శ్రీకృష్ణుని బంగారు వలె

అందమైన, ఆకర్షణీయమైన వక్షస్సును సంశ్లేషించేది అయినది. “కొమ్మై ములైగళ్ ఇడర్ తీర గోవిందఱ్కోర్ కుఱ్ఱేవల్” (నాచ్చియార్ తిరుమొழி –13–9) (నా స్తనాల వేదన తీరేటట్టుగా గోవిందునకు ఒక అంతరంగ కైంకర్యాన్ని) అని, “తழுవి ముழுశి ప్పుకుందు” (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 13. –5) అని గోదాదేవి స్వయంగా పలికింది కదా. ఇక, సద్వంశంలో జన్మించినందువల్ల కూడా ఈమె భగవంతుని తగినది– అని చెప్పబడుతున్నది–

(**వేయర్ పయంద విళక్కు**) అని అంటూ. “వేయర్ తంగళ్ కులత్తుక్కు విట్టుశిత్తన్” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–5–4– 11) (వేయర్ కులంలో అవతరించిన విష్ణు చిత్తులు) అని అంటూ నిర్దేశించుకున్న పెరియాళ్వారులకు తాము కుమార్తె అనే విషయాన్ని “వేయర్ పుకழ் విల్లిపుత్తూర్ కోన్ కోదై” (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 6 –11),(వేయర్ కులంలో కీర్తిని కలిగిన, శ్రీవిల్లి పుత్తూరులో నివసించేవారికి నాధులైన విష్ణుచిత్తుల పుత్రిక అయిన గోదాదేవి), “విట్టుశిత్తన్ కోదై” (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 14 –10) అని మొదలైన పలు సందర్భాలలో తెలియజేసింది కదా. “ఆయర్ కులత్తినిల్ తోన్రుమ్ మణివిళక్కై” (తిరుప్పావై –5) గోపాల వంశంలో అవతరించిన మణిదీపం) అని భగవంతుడు గొల్లకులానికి ప్రకాశాన్ని కలిగించే దీపమై ఉండేటట్లుగానే, వేయర్ కులంలో ఉద్భవించిన దీపమైన ఈమెకూడా వేయర్ కులానికి ప్రకాశాన్ని కలిగించే దీపమై ప్రకాశిస్తున్నది. తన తండ్రిగారివలె ఈమె కూడా గోపజన్మను ఆరోపించుకొన్నందున, గొల్లకులానికి, ఆయర్ కులానికి మధ్య సామ్యం ధ్వనిస్తున్నది. “అల్లినాళ్ తామరైమేల్” అనే ఈ తనియన్ ద్వారా ఈమె పురుషకారత్వం ఐశ్వర్యం, సౌందర్యం, భగవద్విరహాన్ని సహించలేని గుణం, మంచి వంశంలోని పుట్టుక– అనే ఐదు ఆకారాలను చెప్పినందువల్ల, అతనికి తగి ఉండే ఈమె గొప్పతనం అనుసంధింపబడినట్లు అయినది. “మున్నవన్ తెన్ పుదువై త్తేరివై త్తిరుమగళ్ తారణి ఎన్బవళ్, నారణన్రనూరువుక్కు ఇనియవళ్ ఊర్ అరంగమెన్నుమ్ శీర్ మైయవళ్ ఉరువ ప్పణిమొழி ఎన్నై ప్పణిందరుళే” అనే పూర్వులు చెప్పిన పాశురాన్ని ఇక్కడ అనుసంధించాలి.

★★★★★

2. కోల చ్చురి శజ్ఞై మాయన్ శెవ్వాయిన్ కుణమ్ వినవుమ్
శీలత్తినళ్ తెన్ తిరు మల్లినాడి శెழுఙ్గுழన్ మేల్
మాలై త్తొడై తెన్నరఙ్గరుక్కీయు మతిప్పుడైయ
శోలై క్కిళియవళ్ తూయ నఱ్పాతమ్ తుణై నమక్కే.

కోలమ్ శురి శఙ్గమ్ = అందాన్ని, సుడులను కల పాంచజన్యాన్ని చూచి, మాయన్= శ్రీకృష్ణుని, శెమ్ వాయిన్ కుణమ్ = ఎఱ్ఱని అధరంయొక్క అతిశయాన్ని, వినవుమ్ శీలత్తినళ్ =అడిగే స్వభావాన్ని కల్గినది, తెన్ = దక్షిణదిక్కులో ఉండే, తిరు మల్లినాడి= తిరుమల్లినాడులోని నాయకి, శెழுమ్ = సాంద్రతను కల (దట్టంగా ఉండే) కుழల్మేల్= (తన) కేశపాశంలో ముడుచుకొన్న, మాలై త్తొడై= కదంబమాలను, తెన్ అరఙ్గరుక్కు= సుందరవరుడైన శ్రీరంగనాథునకు, ఈయుమ్ మదిప్పు ఉడైయ = సమర్పించే రీతిలోని గొప్పతనాన్ని కల్గిన, శోలై కిళి అవళ్ = తోటలో పెరిగే కోయిలవలె తీయని పల్కులను కల గోదాదేవియొక్క, తూయ నల్ పాదమ్ = పావనం, భోగ్యం అయిన శ్రీచరణాలు, ఎమక్కు = మనకు, తుణై= రక్షకం.

ఈ తనియన్ పలు దివ్యదేశాలలో అనుసంధింపబడడంలేదు. నాచ్చియార్ తిరుమొழிలోని "కరుప్పూరమ్ నాఱుమో?" అనే దశకంలోని అర్థం ఇందులో ప్రథమపాదంలో ప్రస్తావింపబడింది. శ్రీకృష్ణుడు తన పెదవులపై పెట్టుకొని ఊదే శ్రీపాంచజన్యాన్ని చూచి, "ఓ పాంచజన్యమా ! భగవానుని పగడంవంటి ఎఱ్ఱని అధరం కర్పూరంవలె పరిమళిస్తుందా ? లేక, కమలపుష్పంవలె పరిమళిస్తుందా ? చెప్పు" అని అంటూ దానిని గోదాదేవి ప్రశ్నించడం ఇక్కడ స్మరణీయం. పెరియాழ்వార్ ఆణ్డాళ్‌కు **"శూడిక్కొడుత్త నాచ్చియార్"** అనే పేరు పెట్టడానికి కారణం అయిన వృత్తాంతం ప్రసిద్ధం. అదే ఇందులో **"శెழுఙ్కుழన్మేల్"**అని అంటూ ప్రస్తుతింపబడింది.

అవ - **(కోల చ్చురి శఙ్గై)** ఇతిల్- భగవత్ప్రత్యాసన్నరై క్కుఱిత్తు తద్భోగ్యతైయై ప్రశ్నమ్ పణ్ణుమ్బడియైయుమ్, తద్దేశవాసత్తాలుణ్డాన ప్రాశస్త్యత్తైయుమ్, భర్తృవశీకరణ హేతువాన వాల్లభ్యత్తైయుమ్ శొల్లి, ఏవంవిధాకారైయాన ఆణ్డాళ్ తిరువడికళ్ అనన్యగతి కళుక్కు త్తుణై ఎన్గిఱతు.

వ్యా :- (కోల చ్చురి శజ్గె) "కోల ప్పెరుమ్ శజ్గే" (నాచ్చి.తిరు. 7-3) ఎన్టుమ్, "శురి యేలుమ్ శజ్గుమ్" ఎన్టుమ్; "శురి శజ్గు" (తిరువాయ్. 7-3-1) ఎన్టుమ్ శొల్లప్పడుకిఱ అழకైయుమ్, శురియైయుముడైత్తాన శజ్గె. (మాయన్ శెవ్వాయిన్ కుణమ్ వినవుమ్ శీలత్తినళ్) "పూజ్గోళ్ తిరుముకత్తు మడుత్తూతియ శజ్గాకైయాలే" (నాచ్చి.తిరు. 9-9) "మదుశూదన్ వాయముదమ్ పన్నాళుమ్" (నాచ్చి.తి.7-5) ఉణ్డితే పోరువదు. "వెణ్ శజ్గ మూతియ వాయ్" (ముదల్ తిరు-37), "శజ్గమ్ వాయ్ వైత్తాన్" (పెరి.తిరు. 6-7-8) ఎన్నుమ్బడియితే శజ్గు వాయ్ వైప్పతు. అత్తాలే, వాయ్విడాత శాతియై క్కేట్కిఱాళ్. మాయన్ శెవ్వాయిన్ కుణమ్ వినవుకైయావతు- "కరుప్పూరమ్ నాఱుమో కమలప్పూ నాఱుమో, తిరుప్పవళ చ్చెవ్వాయ్తాన్ తిత్తిత్తిరుక్కుమో" (నాచ్చి.తిరు.7-1) ఎన్నుమ్బడియాన గుణమ్, "పాలొడు నెయ్ తయిరొణ్ శాన్దొడు శెణ్బకముమ్ పజ్గయమ్ నల్ల కరుప్పూరముమ్ నాఱి వర, క్కోల నఱుమ్ పవళ చ్చెన్దువర్వాయ్" (పెరియా.తిరు. 1-5-9) ఎన్టితే ఇవళ్ తిరుత్తమప్పనార్ అరుళిచ్చెయ్తతు. "మాయన్" ఎన్టతు- సౌన్దర్యశీలాదికళాల్ ఆశ్చర్యభూతనాన కృష్ణనెన్టపడి, "ఆయ మాయవన్" (తిరువాయ్.4-3-4) (3) "ఆయన్ మాయొనితే" (తిరువాయ్.9-9-2). వినవుకైయావతు- విరుప్పుత్ఱు క్కేట్కై. శీలత్తినళావతు- ఇతువే స్వభావమాయిరుక్కుమవళ్ ఎన్టై. "సర్వగన్ధ స్సర్వరసః" (ఛాందో-3-14-2) ఎన్నుమ్ వస్తువోడే సర్వకాలానుభవాపేక్షై ఇవళుక్కు స్వభావ మెన్టపడి.

(తెన్ తిరుమల్లి నాడి) ఇవళుక్కు స్వభావమ్ నాట్టునలత్తాలే వన్దతు; కోసల దేశత్తిలుళ్ళార్క్కుప్పోలే. "తిరుమల్లినాడి" ఎన్టు అతువే నిరూపకమామ్బడియాన అతిశయత్తైయుడైయవళ్. (తెన్ తిరుమల్లినాడి) తెఱ్కుత్తిక్కిలేయాయ్, దర్శనీయమాయిరుక్కిఱ తిరుమల్లినాడి. శ్రీవిల్లిపుత్తూరై యడుత్తణిత్తాన నాట్టుక్కు "తిరుమల్లినాడు" ఎన్టితే తిరునామమ్. ఇని భర్తృవాల్లభ్యత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. (శెழుజ్గుழల్ మేల్ మాలైత్తొడై త్తెన్నరజ్గరుక్కీయుమ్ మతిప్పుడైయ శోలై క్కిళి) ఎన్టు. మాలైత్తొడై-పెరియాழ్వార్ కట్టిన కలమ్బకన్ మాలైత్తొడైయై.

(తెన్నరజ్గరుక్కీయుమ్) - "రామసీతోపనీతజ్గళాన హేమామ్భోజజ్గళై" (శ్రీరంగ. పూ. 127) విరుమ్బి చ్చాత్తియరుళుమవర్క్కు. పెరియాழ్వార్ కట్టిన మాలై చ్చూడి క్కొడుత్తతు వడపెరుమ్ కోయిలుడైయానుక్కన్టో ? పెరియపెరుమాళుక్కన్టే ? ఎన్నిల్; "ఆరామమ్ శూழ్న్ద వరజ్గమ్" (శిఱియ.తిరుమడల్) ఎన్టుమ్, "తలై యరజ్గమ్" (ఇరణ్డామ్ తిరు-70) ఎన్టుమ్ ఎల్లా త్తిరుప్పతికళైయుమ్ అవయవమాక వుడైత్తాయ్ అఖిలదివ్యదేశప్రధానమాయిరుక్కైయాలుమ్, తిరుమణమ్ పుణర్న్దతుమ్ అழకియ మణవాళప్పెరుమాళై యాకైయాలుమ్, ఇనిత్తాన్, కణ్వాళర్న్దరుళుకిఱ ఆకారము మొత్తు భోగస్థానముమా యిరుక్కైయాలుమ్, ధర్మైక్యత్తాలుమ్ అప్పడి శొల్లలామితే. శ్రీమాలా

కారర్ మకళాకైయాలే, "అరఙ్గమాలై" (తిరుక్కుఱు-12) ఎన్నుమ్బడియాన మాలుక్కు మాలైయై వழఙ్గినాళ్. ఇప్పోతుమ్ ఇతు నమ్బెరుమాళ్ ఆణ్డిరునాళ్ ఆనై యేఱ్ఱత్తినన్ఱు అనుభవసిద్ధమ్. "అఙ్గవనోడు ముడన్ శెన్ఱు అఙ్గానైమేల్" (నాచ్చి.తిరు.6-10) ఎన్ఱితే ఇవళొప్పేఱ్ఱై యిరుప్పతు.

తెన్నరఙ్గరుక్కీయుమ్ మతిప్పుడైమైయావతు- "పాఙ్గోతమ్ శూழ்న్ద పువనియుమ్ విణ్ణులకుమ్ అఙ్గాతుమ్ శోరామే ఆళ్కిన్ఱ ఎమ్బెరుమాన్, శెఙ్గోలుడైయ తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్క్కు" (నాయ్చ్చి.తిరు. 11-3) చ్చూడిక్కొడుత్త మతిప్పితే. "స్వోచ్ఛిష్టాయాం స్రజి నిగళితం యా బలాత్కృత్య భుఙ్క్తే" (తిరుప్పావై.తనియన్) ఎన్ఱు. "శూడి క్కళైన్దన శూడు మిత్తొణ్డర్" (తిరుప్పల్లాణ్డు-9) పడియాయ్త్తు "అణ్డర్కోనణియరఙ్గన్" (అమలనాది-10) పడియుమ్. అవన్తాన్ పరమప్రణయియితే. (మతిప్పుడైయ శోలైక్కిళి) "పెరియాழ்వార్ తిరుమకళ్" (ఉపదేశరత్తినమాలై) ఎన్నుమ్ మతిప్పుడైయ కిళి. "కిళిమొழிయా"(తిరువాయ్.4-8-5)ళితే. "ఎల్లే యిళఙ్గిళియే" (తిరుప్పావై-15) ఎన్ఱాళే ఇవళుమ్. పెరియాழ்వార్. "తేనుమ్ పాలు మముతుమాయ తిరుమాల్ తిరునామత్తాలే" (పెరియా.తిరు.6-10-6) వళర్త్తెడుత్త కిళి మెయ్మ్మైప్పెరువార్తై కట్పిత్తారుమ్ ఇవరే యితే. వళర్త్తెడుప్పార్క్కుమ్ కాలిలే వణఙ్గవేణ్డుమ్బడియాన కిళి. "శుకతాతమ్" (సహస్రనామావతారికై) ఎన్నుమాపోలే పెఱ్ఱవర్కళై విఞ్జియాయ్త్తు శుక మిరుప్పతు. శోలై క్కిళి ఆழ்వారాశ్రమత్తిట్కిళి. ఇత్తాల్ - పరాభిమానత్తే వళర్న్దమై తోఱ్ఱుకిఱతు.

(అవళ్ తూయ నఱ్పాతమ్) ఏవంవిధాకారైయాయ్, పావనత్వ- భోగ్యత్వఙ్గళై యుడైయవళ్ తిరువడికళ్. "అల్లియమ్ పూమలర్క్కోతాయ్! అడిపణిన్దేన్" (పెరియా.తిరు.3-10-2) ఎన్ఱుమ్, "శెమ్మైయుడైయ తిరుక్కైయాల్ తాళ్పఱ్ఱి" (నాచ్చి.తి.6-8) ఎన్ఱుమ్ - శేషశేషికళిరువర్క్కుమ్ తన్దాయ్ స్వరూపానుగుణమాక ఇழிయుమ్ తుఱైయాయిరుక్కుమ్ తిరువడికళ్. అతుతాన్ "పాడకమ్ శేర్ మెల్లడి" (పెరి.తిరు-4-8-7) యాయిరుక్కుమ్. "పాడక క్కాలినైతానే పరమపతమ్ తరుమే" తిరువడికళ్ ఇఙ్గిరుక్కుమ్ నాళైక్కు త్తుణైయాయ్, మేలే వழிత్తుణైయాయ్, అతుక్కుమేలే కైఙ్కర్యత్తుక్కు త్తుణైయాయ్, కైఙ్కర్యవర్ధకముమా యిరుక్కుమ్. "పణ్డేనమా యులకై తిరువడియే తుణైయల్లాల్ తుణైయిలేన్" (పెరి.తిరు-7-4-6) ఇవళుమ్, "ఞాలప్పాన్" (తిరువిరు-40) మాతితే. ఆకైయాల్, "కోలత్తిరువడి" కళోపాతి "ఞాలప్పాన్ మాతాన" ఆణ్డాళ్ తిరువడికళుమ్ ఉద్దేశ్యమెన్ఱతాయ్త్తు.

నాచ్చియార్ తిరుమొழி త్తనియన్ వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు
అణ్డాళ్ తిరువడికళే శరణమ్
శ్రీ పిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ తిరువడికళే శరణమ్

2. తనియ వ్యాఖ్యానానికి ఆంధ్రానువాదం

అవతారిక: "కోల చ్చురిశంగై" అని ఆరంభం అవుతున్న ఈ రెండవ తనియన్ పాశురంలో– భగవంతునకు అంతరంగుడైన పాంచజన్యాన్నిగూర్చి భగవంతుని పగడంవలె ఎఱ్రని ఆధరంలోని మాధుర్యాన్ని గూర్చి ప్రశ్నించడం, అతడు నివసించే దేశంలో నివసించడంవల్ల కలిగిన గొప్పతనం, ఈ గోదాదేవి ముడుచుకొని తీసిన పూలమాలిక కోసం అతడు ఆశపడేటట్లుగా ఈమె అతనిని వశీకరించుకొని, ప్రియురాలై ఉండే గొప్పతనం మొదలైనవానిని తెలియజేసి, ఇటువంటి గొప్పతనాలను కలిగిన గోదాదేవి శ్రీపాదాలే ఏ ఆశ్రయంన్ లేని మనకు రక్షకం – అని చెప్పబడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**కోల చ్చురి శజ్గై**) "**కోల ప్పెరుమ్ శంగే**" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 7 –3) (అందమైన గొప్ప శంఖమా!) అని, "కరి యేలుమ్ శంగమ్" అని, "శురి శంగు" (తిరువాయ్ మొழி–7–3–1) (పురులను కలిగిన శంఖం) అని చెప్పబడే అందాన్ని సుడులను కలిగిన శంఖాన్ని, (మాయన్ శెవ్వాయిన్ కుణమ్ వినవుమ్ శీలత్తినళ్) "**పూంగొళ్ తిరుముగత్తు మడుత్తూదియ శంగు**" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 9 –9) (అందం నిండుగా ఉండే ముఖంలో పెట్టుకొని ఊదిన శ్రీపాంచజన్యం), " మదుశూదన్ వాయముదమ్ పన్నాళుమ్ ఉణ్ గిన్డాయ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி –7 –5) (మధుసూదనుని అధరామృతాన్ని చాలా కాలంగా ఆస్వాదిస్తున్నావు) అని స్వయంగా పలికినందు వల్ల, భగవంతుని అందమైన అధరామృతంలోని గుణాన్ని తెలిసినవాడైన పాంచజన్యశంఖాన్ని అధరామృతంలోని మాధుర్యాన్ని గూర్చి ప్రశ్నిస్తున్నది. " వెణ్ శంగమ్ ఊదియ వాయ్" (ముదల్ తిరువందాది– 37) (తెల్లని పాంచజన్యం అనే శంఖాన్ని ఊదిన నోటిని కలిగినవాడు), "**శంగమ్ వాయ్ వైత్తాన్**" (పెరియ తిరుమొழி–6–7–8) (పాంచజన్యం అనే శంఖాన్ని నోటిలో పెట్టుకున్నవాడు) అని భగవానుడు పాంచజన్య శంఖాన్ని నోటిలో పెట్టుకుని ఊదిన విషయాన్ని మిగిలిన ఆళ్వారులు

కూడా పలికారు కదా. భగవంతుని నోటిని విడచి పెట్టని జాతికి చేరిన శంఖాన్ని భగవానుని అందమైన అధరంలోని గుణాన్ని గూర్చి తెలుపమని అడుగుతున్నది. భగవంతుని అందమైన అధరంలోని గుణాన్ని గూర్చి ప్రశ్నించడం అంటే, " కర్ ప్పూరమ్ నాఱుమో? కమల ప్పూ నాఱుమో? తిరుప్పవళ చ్చెవ్వాయ్ దాన్ తిత్తిత్తిరుక్కుమో?"(నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 7 –1) (భగవంతుని పగడం వంటి అందమైన ఎర్రని అధరం పచ్చకర్పూర గంధాన్ని కలిగి ఉంటుందా తామర పువ్వు సుగంధాన్ని కలిగి ఉంటుందా ? లేక, మధుర రసాన్ని కలిగి ఉంటుందా?) అని అంటూ అతని అధర రసాన్ని,సుగంధాన్ని అవి ఏ విధంగా ఉంటాయి ?అని అడగడం, " పాలొడు నెయ్ తయిరొణ్ శాందొడు శెణ్బగముమ్ పంగయమ్ నల్ల కరుప్పూరముమ్ నాఱి వరక్కోల నఱుమ్ పవళ చ్చెందువర్ వాయ్" (పెరియాழ் వార్ తిరుమొழி–1–5–9) (పాలు, నేయి,పెరుగు అనే వీటిని అనేక పర్యాయాలు ఆరగించినందువల్ల, అందమైన చందనం, సంపెంగ పువ్వు మొదలైన పూలను అనేక పర్యాయాలు అలంకరించుకున్నందు వల్ల, తామర పువ్వు, మంచి పచ్చ కర్పూరం అనే ఇవి కలసి పరిమళించగా, అందమైన మంచి పగడం వంటి ఎర్రని అధరం) అని కదా ఈమె తండ్రిగారైన పెరియాళ్వార్లు భగవంతుని అధరాస్వాదంలోని గొప్పతనాన్ని గూర్చి పలికారు. "మాయన్" అంటే –అందాన్ని కలవాడు– అని అర్థం. సౌలభ్యం మొదలైన గుణాల వల్ల అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించే శ్రీకృష్ణుడు– అని భావం. "ఆయ మాయన్" (తిరువాయ్ మొழி–4–3–4) (గోపాలుడైన ఆశ్చర్యభూతుడు), అని చెప్పబడినవాడు కదా, ఇతడు. గోదాదేవి ప్రశ్నించడం అంటే, " విరుప్పుற்று క్కేట్కిన్డేన్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 7– 1) (ఆసక్తితో అడుగుతున్నాను) అని తానే చెప్పినట్టుగా ఆశతో అడగడం.

(**శీలత్తినన్**) ఈ విధంగా అడగడమే స్వభావంగా కలిగినది. " సర్వగంధః సర్వరసః"(ఛాందోగ్యం– 3– 14 –2) (భగవంతుడు అన్ని విధాలైన సుగంధాలను

కలిగినవాడు, అన్ని విధాలైన మంచి రసాలను కలిగినవాడు) అని చెప్పినట్లుగా, అన్ని విధాలయిన మంచిర సాలను అన్ని విధాలయిన సుగందాలను కలిగిన భగవంతునితో ఎల్లప్పుడూ అనుభవించాలని కోరుకోవడం ఈమెకు స్వభావం అని భావం.

(**తెన్ తిరు మల్లినాడి**) " మల్లినాడాండ మడమయిల్" (మల్లి నాడును పాలించిన ఆడ నెమలి, " తిరుమల్లి నాడి" అని రెండు తనియన్ పాశురాలలోనూ చెప్పడం వల్ల ఈ నాడును పురస్కరించుకునే నిరూపించవలసిన గొప్పతనాన్ని కలిగినది ఈమె –అని తెలుపుతున్నారు.

(**తెన్ తిరు మల్లినాడి**) దక్షిణ దిక్కులో ఉన్నదై అందమైన మళ్ళినాడుకు చెందినది అనే పదం దక్షిణ దిక్కును, అందాన్ని తెలుపుతుంది శ్రీవిల్లి పుత్తూరు, దానికి తరువాత ఉండే నాడు తిరుమల్లినాడు అని పేరును పొందినది కదా. ఇక నాయకుడైన భగవంతుడు ఈమె చాలా ప్రియమైనది అని ఇకపై తెలుపుతున్నారు–

(**శెఴ్రుఙ్గుఴన్ మేల్ మాలై తొడై తెన్నరఙ్గరుక్కీయు మతిప్పుడైయ శోలై క్కిళియవళ్**) అని అంటూ. "మాలై తొడై"– పెరియాళ్వార్లు కట్టిన కదంబ మాలిక –అని అర్థం.

(**తెన్నరఙ్గరుక్కీయుమ్**)"హేమాంభోజైః––రామసీతోపనీతైః" (శ్రీరంగరాజస్తవమ్) అని శ్రీరంగ రాజస్తవంలో శ్రీ పరాశర భట్టర్ అనుగ్రహించిన విధంగా శ్రీరాముడు సీతాదేవి సమర్పించిన బంగారు తామరలను కోరి అలంకరించుకునే శ్రీరంగనాథునకు సమర్పించే –అని అర్థం. పెరియాళ్వార్లు కట్టిన మాలికను గోదాదేవి తాను అలంకరించుకొని, తరువాత, ఇవ్వడం శ్రీవిల్లిపుత్తూరులో ఉండే వటపత్రశాయి స్వామికి కదా. శ్రీరంగనాథునకు కాదు కదా. ఆ విధంగా ఉండగా,"తెన్నరఙ్గరుక్కీయుమ్" అని అనడంలో ఏమి తాత్పర్యం? అని అంటే, " ఆరామమ్ శూఴ్న్ద అరంగమ్" (శిఱియ తిరుమడల్–70) (తోటలను చుట్టూ

కలిగిన శ్రీరంగం) అని, "తలై అరంగమ్" (ఇరండామ్ తిరువందాది– 70) అని శ్రీరంగ క్షేత్రం అనేది అన్ని క్షేత్రాలను తన చుట్టూ ఉండే బాహ్యోద్యానాలుగా కలిగినదై, అన్ని దివ్య దేశాలకు ప్రధానమై ఉన్నందున, గోదాదేవి వివాహం చేసుకున్నది శ్రీరంగంలోని ఉత్సవమూర్తి అయిన అழగియ మణవాళ ప్పెరుమాళ్ ను కనుక, శ్రీరంగనాథునివలె వటపత్రశాయికూడా శయన సన్నివేశంలో ఉండేవాడై, భోగస్థానం అనేది తోచేటట్లుగా ఉన్నందున, ఇద్దరికీ తిరుమేనులు వేరు వేరుగా ఉన్నప్పటికీ, ఆ తిరుమేనులకు అంతర్యామి అయిన ధర్మి స్వరూపం ఒకటే కనుక, "తెన్నరఙ్గరుక్కియుమ్" అని అనడంలో ఏ కొరత లేదు. శ్రీమాలాకారులైన పెరియాళ్వార్లు పెంచి పెద్ద చేసిన పుత్రిక కనుక, "అరంగమాలై" (తిరుక్కుఱుందాండగమ్– 12) అని చెప్పబడే భర్తవ్యాహం కలిగిన స్వామికి మాలికను సమర్పించింది. ఇప్పుడు కూడా శ్రీరంగనాథుని బ్రహ్మోత్సవాలలో ఆరవ నాడు, గజవాహనోత్సవంలో గోదాదేవి శ్రీరంగనాథునకు మాలికను సమర్పించే ఈ వైభవం మనం కూడా దర్శించి అనుభవించేటట్టుగా జరుగుతున్నది. " అంగు అవనోడుడన్ శెన్రు అంగానైమేల్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 6– 10) (అక్కడ శ్రీకృష్ణునితో కలసి వెళ్లి ఏనుగుపై) అని గజవాహనంలో స్వామితో కలసి ఉండాలని కదా, ఈమె ఆశపడింది.

(**తెన్నరఙ్గరుక్కియు మతిప్పుడైయ**) "పొంగోదమ్ శూழ்న్ద పువనియుమ్ విణ్ణులకుమ్ అంగాదుమ్ శోరామే ఆళ్ గిన్ర ఎంబెరుమాన్ శెంగోలుడై య తిరువరంగ చ్చెల్వనార్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி –11 –3) (కెరటాలు పొంగే సముద్రాన్ని చుట్టూ కలిగిన ఈ భూమి, పరమపదం అనే ఈ రెండు విభూతులలో ఏదీ కూడా జారిపోకుండా ఉండేటట్లు పరిపాలించే స్వామి, ఆజ్ఞాదండాన్ని కలిగిన శ్రీరంగనాథుడు) అని చెప్పబడే గొప్పతనాన్ని కలిగిన శ్రీరంగనాథునకు తాను అలంకరించుకొనిన మాలికను సమర్పించిన వైభవాన్ని కలిగినది కదా.

"నీళాతుంగస్తనగిరి తటీసుప్త ముద్బోధ్య కృష్ణం

పారార్థ్యం స్వం శ్రుతిశతశిరః సిద్ధ మధ్యాపయంతీ,

స్వోచ్ఛిష్టాయాం స్రజి నిగళితం యా బలాత్కృత్య భుంక్తే

గోదా తస్యై నమ ఇద మిదం భూయ ఏవాస్తు భూయః."

(తిరుప్పావై తనియన్)

(ఏ గోదాదేవ, నీళాదేవి యొక్క ఉన్నతమైన, బాగా పృథులమైన స్తనతటాలు అనే పర్వత సానువులలో నిద్రించేవాడై, తనచే తాను ముందు అలంకరించుకొన్న పూలమాలికచేత బంధింపబడినవాడై ఉండే శ్రీకృష్ణుడు అనే సింహాన్ని నిద్రలేపి వందల కొలది వేదాంతవాక్యాలలో విధింపబడిన తన పరతంత్ర స్వభావాన్ని తెలియజేసి, బలాత్కారంగా అతనిని అనుభవించిందో, అటువంటి గోదాదేవికి మాటిమాటికి, మాటిమాటికి ఈ నమః అనే ఉక్తులు ఏర్పడాలి) అని భట్టర్ కూడా చెప్పారు కదా. "అండర్ కోన్ అణి అరంగన్" (అమల నాది పిరాన్–10) (బ్రహ్మాండాలకు అధిపతి శ్రీరంగనాథుడు) అని చెప్పబడిన ఆ స్వామి యొక్క స్వభావాన్ని" శూడి క్కళైందన శూడు మిత్తొండర్ కళోమ్"(తిరుపల్లాండు–9) (భగవంతుడు అలంకరించుకొని విడచిన ప్రసాదాన్ని అలంకరించుకునే దాసులము మేము) అని చెప్పబడిన దాసుల స్వభావానికి తగినది. గోదాదేవి యొక్క ఉపశమించని ప్రేమను కలిగిన పరమ ప్రణయి కనుక, ఇది తగినది కదా.

(**మతిప్పుడైయ శోలై క్కిళి**) పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అనే గొప్పతనాన్ని కలిగిన, మల్లినాడులోని తోటలలో ఉండే చిలుక వంటిది. " కిళిమొ*ழி*యాళ్" (తిరువాయ్ మొ*ழி*– 4 –8 –5) (చిలుక వలె మధురంగా పలుకులను పలికేది) అని చెప్పబడిన సీతాదేవితో పోలికను కలిగినది కదా, ఈమె. " ఎల్లే! ఇళమ్ కిళియే" (తిరుప్పావై– 15) (లేత చిలుకా!) అని ఈమె కూడా సంబోధించింది కదా. చిలుకను తేనెను, పాలను, అమృతాన్ని తాగించి పెంచినట్లుగానే, " తేనుమ్ పాలుమ్ అముదమాయ తిరుమాల్ తిరునామమ్" (పెరియ తిరుమొ*ழி*– 6– 10– 6) (భగవంతుని తిరునామం తేన, పాలు, అమృతంవంటిది) అని చెప్పబడే

భగవంతుని తిరునామంతో పెరియాళ్వార్లు పెంచి పెద్ద చేసిన చిలుక కదా, ఈమె. "మెయ్ మ్మై ప్పెరు వార్తై విట్టు శిత్తర్ కేట్టిరుప్పర్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–11–10) (సత్యమైనది, గొప్పతనాన్ని కలిగినది అయిన, కృష్ణుడు పలికిన చరమ శ్లోక రూపమైన సూక్తిని నా తండ్రిగారైన విష్ణుచిత్తులు గురుముఖంగా విని, అందులో చెప్పిన విధంగా విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉన్నారు) అనే విధంగా చిలుకకు మాటలను నేర్పించినట్లే, ఈమెకు ఆ చరమ శ్లోకం అనే గొప్ప సూక్తిని నేర్పించినవారు పెరియాళ్వారులే కదా." " తిరుమాలై పాడ కేట్టు వళర్త్తదనాల్ పయన్ పెற்றேన్ వరుగ ఎన్రు మడక్కిళియై కై కూప్పి వణంగినాళే" (తిరు నెడుందాండగమ్– 14) (తాను పెంచిన చిలుక లక్ష్మీనాథుని కీర్తించగా విని, నిన్ను పెంచినందువల్ల ప్రయోజనాన్ని పొందాను, దగ్గరకు రా "అని పెంపుడు చిలుకకు చేతులను జోడించి నమస్కరించింది) అనే విధంగా పెంచి పెద్ద చేసినవారు కూడా కాలిలో పడి నమస్కరించే రీతిలోని చిలుక కదా, ఈమె

"వ్యాసం వశిష్టనప్తారం శక్తేః పౌత్ర మకల్మషమ్,

పరాశరాత్మయం వందే శుకతాతం తపోనిధిమ్"

(వశిష్టమహర్షి కుమారునకు మనుమడు, శక్తిమహర్షి మనుమడు, పరాశరుని కుమారుడు, శుకుని తండ్రి, ఏ దోషం లేనివాడు అయిన వ్యాసునకు నమస్కరిస్తున్నాను) అనే విధంగా శుకబ్రహ్మర్షి వలె, కన్నవారిని మించి ఉండేది, ఈ గోదాదేవి అనే చిలుక కూడా.

(**శోలై క్కిళి**) ఆళ్వారుల ఆశ్రమంలో నివసించే చిలుక– అని అర్థం. ఇందువల్ల, చిలుక వలె ఒకరి అభిమానంలో ఒదిగి ఉండి పెరగడం స్ఫురిస్తున్నది.

(**అవళ్ తూయ నఱ్పాతమ్**) ఇటువంటి గొప్పతనాన్ని కలిగినవై, ఇతరులను పవిత్రులను చేసే స్వభావాన్ని, మాధుర్యాన్ని కలిగినవి అయిన ఈమె శ్రీచరణాలను. "అల్లియమ్ పూ మలర్కోదాయ్ అడి పణిందేన్" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొழி–3–10–2) (లోపల ఉండే రేకులు ప్రకాశించే చెట్లుగా వికసించిన అందమైన పువ్వులతో కూర్చబడిన మాలిక వలె ఉన్న నీ చరణాలను సేవిస్తున్నాను)

అని చెప్పినట్లుగా శేషభూతులైనవారికి “శెమ్మై యుడైయ తిరుక్కైయాల్ తాళ్ పఱ్ఱి) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–6–8) (ఎఱ్ఱని తన చేతులతో శరణాలను పట్టుకొని) అని శేషిభూతుడైన భగవంతునకు కూడా, క్రమంలో శేషత్వస్వరూపానికి, ప్రణయిత్వ స్వరూపానికి అనుగుణంగా అనుభవించే అనుభవఘట్టంవంటి గోదాదేవియొక్క శ్రీచరణాలు.–అని అర్థం. అందువల్లనే “తూయ” (పవిత్రమైన) అని చెప్పబడింది. ఆ చరణాలు తాము “ పాడగమ్ శేర్ మెల్లడి” (పెరియ తిరుమొழி– 4 –8– 7) (పాడగం అనే ఆభరణాన్ని ధరించిన సుకుమారమైన పాదం), “ పాడగ క్కాలిణై తానే పరమపదమ్ తరుమే” (పాడగం అనే ఆభరణాన్ని ధరించిన రెండు పాదాలు పరమపదాన్ని ఇస్తాయి) అనే విధంగా అందం, సౌకుమార్యం, మోక్షహేతుత్వం మొదలైన గుణాలను కలిగినది అయినందువల్ల “నల్” అనే విశేషణం ప్రయోగింపబడింది.

(**తుణై నమక్కే**) పురుషకార స్వరూపిణి అయిన గోదాదేవి పాదాలు ఇక్కడ ఉండే కాలంలో సహాయకమై, అర్చిరాదిగతిలో కూడా దారిలో సహాయకమై, ఆ భగవంతుని కైంకర్యాన్ని వృద్ధి చేసేదై ఉంటుంది. “ పండేనమా యులకై అన్ఱిడంద పణ్బాళా!,ఎన్ఱు తొండానేన్ తిరువడియే తుణైయల్లాల్ తుణైయిలేన్ “ (పెరియ తిరుమొழி– 7–4–6) (పూర్వం వరాహమై, అవతరించి భూమిని ఆనాడు ఉద్ధరించిన కరుణాస్వభావా! అని దాసుడను అయిన స్వామియొక్క శ్రీచరణాలు రెండు తప్ప ఇక ఏమీ రక్షకంగా కలిగినవాడను కాను) అని భగవంతుని చరణాలు ఉపాయంగాను,కైంకర్యాన్ని పొందదగినదిగాను, రక్షకంగా ఉన్నట్లే, ఈమె శ్రీచరణాలు పురుషకారంగాను, కైంకర్యాన్ని వృద్ధి చేసేదిగాను, మనకు సహాయంగాను ఉంటుంది కదా. “ఞాలప్పాన్ మాదు” (తిరువిరుత్తం–40) (భూమి అనే బంగారు తల్లి) అని ఈమె చెప్పబడింది కదా. అందుచేత “కోల త్తిరువడిగళ్” (అందమైన శ్రీచరణాలు) అని చెప్పబడే శ్రీ చరణాలవలె, “ఞాలప్పాన్ మాదు” అయిన గోదాదేవి శ్రీచరణాలు కూడా మనకు అందరికీ ఉద్దేశ్యం– అని చెప్పబడింది.

తనియన్ వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం పూర్తి అయినది.

★★★★★

నాచ్చియార్ తిరుమొ*ఴి*

సవ్యాఖ్యానం – ఆంధ్రానువాదం

పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై అరుళిచ్చెయ్త వ్యాఖ్యానావతారికై

శ్రీమత్కృష్ణసమాహ్వాయ నమో యామునసూనవే।
యత్కటాక్షైకలక్ష్యాణాం సులభ శ్శ్రీధర స్సదా ॥

ప్రాపకస్వీకారముమ్ పణ్ణి ప్రాప్యత్తైయుమ్ నిష్కర్షిత్తారాయ్ నిన్ఱతు కీ*ఴ్*; ఇన్ద ప్రతిపత్తియేయిఱే ఇత్తలైక్కు వేణ్డువతు. ఇత్తలైయిల్ కణ్ణ*ఴి*వ*ఱ్ఱి*రున్దతు. అవన్బక్కలిలే అభినివేశమ్ కరైపురణ్డిరున్దతు. అనన్తరమ్ అభినివేశానురూపమాక ప్పె*ఱ్ఱ*క్కొడునిఱ్క క్కణ్డతిల్లై. ఇత్తలైయిలే ఒరు హేతువై క్కొళ్ళిలిఱే అతు పక్వమాయ్ ప్పెఱుకిఱో మెన్ఱు ఆఱియిరుక్కలావతు. అతుక్కు అఙ్గన్ ఒన్ఱు ఇన్ఱిక్కే ఇరున్దతు. ఇని, పరిగ్రహిత్త సాధనమ్ ఫలత్తోడు వ్యభిచార మిల్లాతపడి సిద్ధమా యిరున్దతు. ఇఙ్గనే యిరుక్కచ్చెయ్తే, ఫలిక్కక్కాణామైయాలే యుక్తాయుక్త నిరూపణక్షమ మల్లాతపడి కలఙ్గి, అభిమతవిషయత్తై ప్పిరిన్దార్ తిరియట్టుమ్ కూడుకైక్కు మడలెడుక్కుమాపోలే, పిరిన్దారై క్కూట్టిప్పోరుకైయే స్వభావమాకవుడైయా నొరువనెన్ఱు మితు ప*ఱ్ఱా*శాక కామసమాశ్రయణమ్ పణ్ణి ప్పెఱుకైయిలే ఉపక్రమిక్కిఱాళ్.

పెరుమాళై యల్లతు ఆఱియాత త్తిరువయోధ్యైయిలుళ్ళార్ అవర్క్కు నన్మైయై ఎణ్ణి, “సర్వాన్ దేవా న్నమస్యన్తి” (రామా.అయో.2-52), ఎన్ఱు దేవతైకళ్ కాలిలే వి*ఴు*న్దార్కళిఱే; ఇవ్వస్తు తన్నై ప్పరదశైయిలుమ్ వేణ్డే నెన్ఱ తిరువడి, “నమోఽస్తు వాచస్పతయే” (రామా.సుందర-32-14) ఎన్ఱానిఱే. “కీ*ఴ్* నామ్ శెయ్తు నిన్ఱనిలై ఇతు, తవిర్న్దతు ఇతు” ఎన్ఱు అఱియాతపడి కలఙ్గినారుడైయ వ్యాపార మిరుక్కుమ్బడియిఱే ఇతు. “యయౌ చ కాచిత్ ప్రేమాన్ధా” (వి.పు.5-13-19) ఎన్గిఱ ప్రేమత్తాలే వన్ద మరుట్చి పడుత్తుకిఱ పాడిఱే ఇతు. “రజో రాగాత్మకం విద్ధి” (భగ.14-7) ఎన్గిఱపడియే సత్త్వనిష్ఠరాన సాత్త్వికరోడే శేర్న్ఱు, భగవత్సమాశ్రయణమ్ పణ్ణక్కడవతాయిరుక్క, సాత్త్వికాగ్రేసరరాన పెరియా*ఴ్వా*ర్ వయి*ఱ్ఱి*లే పిఱన్దవళ్, రజోగుణప్రచురరాన దేవతైకళ్ కాలిలే వి*ఴు*మ్బడి ఎన్ ? ఎన్నిల్, అనపాయినియాన పిరాట్టి-పెరుమాళళవిల్ ఉణ్డాన నిత్య సంశ్లేషార్థమాక “సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యన్తి” ఎన్ఱు- ఎల్లా దేవతైకళ్ కాలిలే వి*ఴు*న్దాఱ్పోలవుమ్, ఇవళుడైయ తిరుత్తమప్పనారాన నమ్మా*ఴ్వా*ర్ “తెయ్వఙ్గాళ్!” (తిరువాయ్- 5-4-8) ఎన్ఱు దేవతైకళై మున్నిట్టాఱ్పోలవుమ్, ఇవళుమ్ అయర్త్తు క్కలఙ్గినపడి.

ఇప్పడిప్పట్ట కలక్కత్తాలే పిరిన్దారై క్కూట్టు మెన్ఱు మితుకొణ్డు కామసమాశ్రయణమ్ పణ్ణుకిఱాళ్. తన్నుడలై ఆ*ఴి*యమాఱి నిన్ఱిఱే ఇవన్ తాన్ పిరిన్దారై చ్చేర్ప్పతు. ఇతుతాన్

ఇవళుడైయ ప్రాప్యత్వరై ఇరుక్కిఅపడి. అతావతు- పెరియాళ్వార్, ప్రాప్యరుచియాలే "ఒరు కరుముకై మొట్టాకిలుమ్ వడపెరుఙ్గోయిలుడైయానుడైయ తిరుక్కుళలిలే వెడిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు కరుముకైయై శుశ్రూషియానిఱ్పర్. ఇవళుడైయ ప్రాప్యత్వరై యిరుక్కుమ్బడి- "కామన్ కాలిల్ ఒరు మదమత్త మలరాకిలుమ్, మురుక్కమ్ మొట్టాకిలుమ్ వెడిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు, మదమత్తమ్ మురుక్కు ఇవఱ్ఱై శుశ్రూషియా నిఱ్కుమ్. ఘటకరుకన్దతే తేడియిడవేణుమితే.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

నాచ్చియార్ తిరుమొళి వ్యాఖ్యానమ్ - అరుమ్బద విళక్కమ్

అరు :- (ప్రాపకస్వీకారముమ్) ఎన్ఱతు- "పుణ్ణియమ్ నాముడైయోమ్" ఎన్ఱత్తై పఱ్ఱ. (ప్రాప్యత్తైయుమ్ నిష్కర్షిత్తారాయ్) ఎన్ఱతు- "ఉనక్కే నా మాట్చెయ్వోమ్" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ. ప్రతిపత్తి అమైయుమాకిల్ కామన్ కాలిలే విళువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇత్తలైయిల్ కణ్ణళివు ఇత్యాది). (కణ్డతిల్లై) "ఆకైయాలే విళుకిఱాళ్" ఎన్ఱు వాక్యత్తై ప్పూరిప్పతు. "ఆకైయాలే ఇత్తలైయిల్ కణ్ణళివఱ్ఱిరున్దతు" ఎన్ఱు కూట్టువతు. ఇన్ద ప్రతిపత్తి యుణ్డానతుకొణ్డు కణ్ణళివిల్లై యాకవేణుమో? ఎన్న; ఉపాయస్వీకర్తావాన ఇవన్ స్వభావ త్తాలుమ్, స్వీకృతమాన ఉపాయస్వభావత్తాలుమ్ కణ్ణళివు ఇల్లామైయై ఇరణ్డు వళియాలే సాధిక్కిఱార్ (ఇత్తలైయిలిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే). "ఇఙ్గనే యిరుక్కచ్చెయ్ తేయుమ్ ఫలిక్కక్కాణామైయాలే- అవన్బక్కలిలే అభినివేశమ్ కరై పురణ్డిరున్దతు. అనన్తరమ్ అభినివేశాను రూపమాక ప్పెఱ్ఱు క్కొడునిఱ్క క్కణ్డతిల్లై. ఆకైయాలే యుక్తాయుక్త నిరూపణక్షమ మల్లాతపడి కలఙ్గి" ఎన్ఱు వాక్యఙ్గళై ప్పిన్ మున్నాక యోజిత్తుక్కొళ్వతు. ఇతుక్కు నియామకమ్- మేలే "యయౌ చ కాచిత్" ఎన్గిఱ వాక్యత్తిలే, ('ప్రేమత్తాలే వన్ద మరుట్చి పడుత్తుకిఱ పాడితే ఇతు') ఎన్ఱు- అభినివేశమే కలక్కత్తుక్కు హేతు" ఎన్ఱిరుక్కైయాలే.

ఇప్పడి కలక్కత్తాలే దేవతాన్తరసమాశ్రయణమ్ పణ్ణిన పేరుణ్డో? ఎన్న (పెరుమాళై యిత్యాది). ఇక్కలక్కత్తాలే దేవతాన్తరసమాశ్రయణమ్ పణ్ణినతుక్కు ఉదాహరణమ్. ("వాచస్పతయే" ఎన్ఱానితే) ఎన్ఱవనన్తరమ్ "ఆకైయాలే, కీళ్నామ్ శెయ్తతు ఇతు, నిన్ఱనిలై ఇతు" ఎన్ఱు కూట్టువతు. (శెయ్తు నిన్ఱనిలై) యావతు సర్వేశ్వరనైయే ప్రాప్యమాకవుమ్, ప్రాపకమాకవుమ్ స్వీకరిత్తు నిన్ఱ నిలై ఎన్ఱపడి. (తవిర్న్దతు ఇతు) ఎన్ఱతు- తద్వ్యతిరిక్త ప్రాప్యప్రాపకాభాసఙ్గళై త్తవిర్న్దతు ఎన్ఱపడి. ఆనాల్ అజ్ఞానమ్ త్యాజ్యమన్ఱో? ఎన్న ("యయౌ" చ ఇత్యాది) మరుట్చి పడుత్తుకిఱ పాడు ఎన్గిఱతెన్? బుద్ధిపూర్వకమాక ఆశ్రయిక్కిఱా ళెన్ఱాలో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రజోరాగాత్మక మిత్యాది). ఘటకత్వేన విళుమ్బుడియాయ్ త్తెన్ఱపడి.

సర్వేశ్వరనై ప్పెఱవేణు మెన్గిఱ త్వరైయాలే ఘటకనాన కామసమాశ్రయణమ్ పణ్ణుకిఱాళ్ వేణుమాకిల్; "మత్త నన్నఱుమలర్ మురుక్కమలర్ కొణ్డు" ఎన్ఱు- మదమత్తై ముతలానవఱ్ఱై శుశ్రూషిక్కిఱ తెన్? ఎన్న (ఇతుతా నిత్యాది). మేల్ "అతావతు" ఇత్యాద్యుపపాదనాను గుణమాక, కీழ் "కామసమాశ్రయణత్తుక్కడి ప్రాప్యత్వరైయే" ఎన్ఱవోపాతి. "మదమత్తై ముతలానవఱ్ఱై శుశ్రూషిక్కైయుమ్ ప్రాప్యత్వరాకార్యమ్" ఎన్ఱు ఇజ్గనే వకైయిట్టు అరుళిచ్చెయ్ వర్. ఆనాల్, కరుముకై ముతలాన శ్లాఘ్యపుష్పజ్గళై యిడాతే ఇత్తై యిడువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఘటకరిత్యాది).

ప్రవేశే - "తిరుప్పావైయిలే- ప్రాప్యత్తైయుమ్ నిష్కర్షిత్తు, ప్రాపకస్వీకారముమ్ పణ్ణినారాయ్ నిన్ఱతు" ఎన్ఱు వాక్యత్తై అన్వయిత్తుక్కొళ్వతు. ప్రతిపత్తియే అమైయుమాకిల్ కామన్‌కాలిలే విழுవానెన్! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇత్తలైయాల్ కణ్ణழிవు ఇత్యాది). (కణ్ణతిల్లై) "ఆకైయాలే విழுకిఱాళ్" ఎన్ఱు వాక్యత్తై ప్పూరిప్పతు. ఎత్తనై అభినివేశ ముణ్డానాలుమ్ "తత్తస్య సదృశం భవేత్" ఎన్ఱు అవన్ కైపార్త్తిరుక్కుమతొழியు, ఇప్పడి కలజ్గి కామసమాశ్ర యణమ్ పణ్ణవేణ్డుమ్ హేతువేతు? ఎన్న; ఉపాయాన్తర పరిగ్రహమిల్లామైయాలుమ్, పరిగ్రహిత్త ఉపాయత్తుక్కు ఫలవ్యభిచార మిల్లామైయాలుమ్ కలజ్గి ప్పణ్ణుకిఱాళ్ ఎన్నుమత్తై అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఇత్తలైయిలే ఒరు ఇత్యాది). ఇప్పడి కలజ్గి ఇతర సమాశ్రయణమ్ పణ్ణినవర్‌కళుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పెరుమాళై యల్లతు ఇత్యాది).

సముద్రతరణమ్ పణ్ణుమ్బోతు "నమోஉస్తు వాచస్పతయే" ఎన్ఱానిఱే తిరువడి; "వ్యాపారమ్ ఇరుక్కుమ్బడియితే -ఇతు" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. (ఇతు)- కామసమాశ్రయణమ్. కలక్కమ్ త్యాజ్యమన్ఱో ? ఎన్న; ప్రేమకార్యమాన కలక్కమ్ ఉపాదేయ మెన్గిఱార్ ("యయా చ కాచిత్" ఇత్యాది). కలక్కత్తిన్ అవధి ఎవ్వళవు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (రజోరాగాత్మక మిత్యాది). కామన్ఱాన్ పిఱన్దారై క్కాట్టుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తన్ ఉడలై యిత్యాది). తన్నుడలై అழிయుమాఱుకైయావతు- హిమవత్పార్శ్వత్తిలే రుద్రన్ తపస్సు పణ్ణ, హిమవాన్, తన్ పుత్రియాన పార్వతియై శుశ్రూషిక్కవిడ, దేవర్‌కళ్ ఇవన్ తపస్సై అழிక్కైక్కుక్కామనై ప్రేరిక్క; అవన్, "తన్నై దహిప్పాన్" ఎన్న; ఆనాలుమ్ ఇత్తనైయుమ్ శెయ్యవేణు మెన్న; తన్నై అழிయమాఱి రుద్రనైయుమ్, పార్వతియైయుమ్ కూట్టిన ప్రసిద్ధి. (మదమత్తై)- ఊమత్తైవిశేషమ్. ఇప్పడి అతిప్రవణైయానవళ్. నల్ల పుష్పమ్ తేడి యిడామల్ ఇత్తై యిడువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఘటకరిత్యాది).

నాచ్చియార్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్- అరుమ్బదవిళక్కత్తిన్
అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పెరియవాచ్చాన్ పిళ్లై అనుగ్రహించిన నాచ్చియార్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ఆంధ్రానువాదం

అవతారిక –

తిరుప్పావై ప్రబంధంలో "ఉందన్నై ప్పిఱవి పిఱందన పుణ్ణియమ్ యాముడైయోమ్" (తిరుప్పావై– 28) (నీతో పాటు పుట్టిన అదృష్టానికి మేము నోచుకున్నాము) అని అంటూ ఉపాయంగా భగవంతుని ఆశ్రయించి, " ఉనక్కేనామ్ ఆళ్ శెయ్ వోమ్" (తిరుప్పావై– 29) (నీకే మేము కైంకర్యం చేస్తాము) అని అంటూ ఆ స్వామికి సంతోషం కలిగించే కైంకర్యమే ప్రాప్యం అని గోదాదేవి నిశ్చయించుకున్నది. చేతనునకు ప్రాప్యానికి కావలసినది ఈ స్థితి మాత్రమే. అది గోదాదేవి వద్ద ఏ లోటు లేకుండా ఉన్నది. భగవంతుని వద్ద కూడా "ఈమెను పొందాలి" అనే అభినివేశం సంపూర్ణంగా ఉన్నది. ఈ విధంగా ఇద్దరి దగ్గర ఏ లోటు లేకుండా ఉన్నప్పటికీ, భగవంతుడు గోదాదేవిని స్వీకరించలేదు. ఈ విధంగా అతడు తనను స్వీకరించకుండా ఉండడానికి ఏమి కారణం? అని ఆమె విచారించింది. తాను అతనిని తప్ప కర్మయోగం మొదలైన అన్య సాధనాలను అనుష్ఠించి ఉంటే, "అవి నెరవేరిన తరువాత భగవంతుని పొందుదాం" అని అతడు సహించి ఉండవచ్చు. తాను ఆ విధంగా ఇంకొక ఉపాయాన్ని ఆశ్రయించనందున ఆలస్యాన్ని సహించలేకపోయింది. భగవంతుడు అయితే ఫలాన్ని తప్పకుండా ఇచ్చే సిద్ధోపాయమై ఉన్నాడు. అయినప్పటికీ ఫలం కలుగలేదు. ఫలం సిద్ధించనందున "దీనిని చేయవచ్చు, దీనిని చేయకూడదు" అని విచారించడానికి వీలు లేని విధంగా గోదాదేవి కలత పొందింది. ప్రేమికులు ఒకరికి ఇంకొకరు దూరమైనప్పుడు, విశ్లేషం వల్ల కలిగిన కలత చేత మళ్లీ కలవడానికి "మడల్ ఎత్తడం" అనే స్వరూపానికి తగని పనిని చేసేటట్లే, గోదాదేవి కూడా దేవతాంతర సమాశ్రయణాన్ని "తైయొరు తింగళుమ్" అనే దశకంలో చేసింది. ఎందరో దేవతలు ఉండగా, మన్మథుని మాత్రమే ఎందుకు ఆశ్రయించింది? అని అంటే, "విడిపోయిన ప్రేమికులను కలపడమే స్వభావంగా కలిగినవాడు" అనే గొప్పతనం ఇతనికే గల ఒక విశేషం కనుక, దీనినే ఆలంబనంగా చేసుకొని, కామదేవుడనే మన్మథుని ఆశ్రయించి, భగవంతుని పొందడానికి తగిన ప్రయత్నాన్ని గోదాదేవి ఆరంభించింది.

ఈ విధంగా మనసులో ఏర్పడిన కలతచేత,అన్య దైవాలను ఆశ్రయించినవారు ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారా? అని అంటే, శ్రీరాముని తప్ప వేరొకరిని తెలియని అయోధ్యాపుర వాసులు "స్త్రియో వృద్ధాః తరుణ్యశ్చ సాయం ప్రాతః సమాహితాః, సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యంతి రామస్యార్థే యశస్వినః" (రామాయణం –అయోధ్యకాండ– 2– 52) (అయోధ్యా నగరంలో ఉండే స్త్రీలు, వయస్సు మీరినవారు, వయసు వచ్చిన వనితలు ఉదయం, సాయంత్రం అందరూ కలసి కలసి దేవ శత్రువులను జయించే కీర్తిని పొందిన రాముని కోసం అన్ని దైవాలను నమస్కరించేవారు) అనే విధంగా శ్రీరామునకు మంచిని కోరి, అన్ని దైవాల పాదాలలో నమస్కరించేవారు కదా. "భావో నాన్యత్ర గచ్ఛతి" (నా మనోభావం రాముని విడచి వేరొకరిపై పోవడం లేదు) అని రాముని విషయంలో ఉండే ఆరని ప్రేమ చేత పరమపదనాథుని కూడా నేను కోరను– అని అన్నాడు, హనుమంతుడు. "నమో ఽ స్తు వాచస్పతయే" (రామాయణం– సుందరకాండ 32 –14) (వాచస్పతికి నమస్కారం) అని రాముని కార్యం కోసం దేవతాంతర సమాశ్రయణాన్ని హనుమంతుడు చేశాడు కదా. ఆ విధంగానే, "ఇంతవరకు నేను భగవంతునే ఉపాయంగాను, ఫలంగానూ ఆశ్రయించి, అన్య దైవాలను, ఉపాయాంతరాలను ఆశ్రయించడం మానివేశాము" అని తెలియలేని విధంగా కలత చెందిన ఈమె తాను చేయదగని కామదేవ సమాశ్రయణాన్ని కూడా చేసింది కదా! "యయౌ చ కాచిత్ ప్రేమాంధా తత్పార్శ్వమవలంబితుమ్" (విష్ణు పురాణం –5–13 –19) (ప్రేమ చేత జ్ఞానం అంతా కలత చెందిన ఒక గోపిక శ్రీకృష్ణుని పక్కకు అతని పార్శ్వాన్ని ఆలంబనం చేసుకోవడం కోసం వెళ్ళింది) అనే విధంగా సహించలేని గొప్ప ప్రేమ ఇటువంటి పడరాని పాట్లను పెడుతుందికదా.

పరమ సాత్వికులైన పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టిన గోదాదేవి సత్వగుణంలో ఊనికను కల సాత్వికులతో చేరి, భగవంతుని ఆశ్రయించవలసి ఉండగా, "రజోరాగాత్మకం విద్ధి తృష్ణాసంగ సముద్భవమ్" (గీతా –14–7) (యువతీ యువకుల ప్రేమకు కారణమైనది, పుత్రమిత్రాదుల విషయంలో సంబంధానికి ఉత్పత్తి స్థానమైనది రజోగుణం– అని తెలుసుకో) అని చెప్పబడే రజోగుణం అతిశయించిన మన్మథుని పాదాలపై పడడం ఏ విధంగా సమంజసం? అని అంటే, "స్త్రియో వృద్ధాః తరుణ్యశ్చ సాయం ప్రాతః సమాహితాః, సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యంతి రామస్యార్థే యశస్వినః" (రామాయణం –అయోధ్యకాండ–

2– 52) (అయోధ్యా నగరంలో ఉండే స్త్రీలు, వయస్సు మీరినవారు, వయసు వచ్చిన వనితలు ఉదయం, సాయంత్రం అందరూ కలసి కలసి దేవతల శత్రువులను జయించే కీర్తిని పొందిన రాముని కోసం అన్ని దైవాలను నమస్కరించేవారు) అనే విధంగా "ఏనాడు విశ్లేషం లేని లక్ష్మీ లక్ష్మీనాథుల కలయిక నిత్యంగా కొనసాగాలి" –అని అయోధ్యాపుర జనులు అన్ని దైవాల పాదాలపై పడినట్లుగాను, "అంజుకుడిక్కు ఒరు సంతతి" (భగవంతునకు మంగళాశాసనం చేసే ఆళ్వారుల కులంలో అద్వితీయమైన సంతతి) (ఉపదేశ రత్నమాల –24) అనే విధంగా భగవంతునకు మంగళాశాసనం చేయడమే స్వభావంగా కల ఆళ్వారులు అందరికీ అభిమాన పుత్రిక అయిన ఈ గోదాదేవి యొక్క తండ్రులలో ఒకరైన నమ్మాళ్వారులు "దెయ్ వంగాళ్" (తిరువాయ్ మొழி– 5–4–9) అనే పాశురంలో భగవంతుని విశ్లేషించినందువల్ల కలిగిన కలతచేత అన్యదేవతలను పురస్కరించుకున్నట్లు, ఈమె కూడా భగవంతుని పొందలేనందున ఈమెకు కల జ్ఞానం అంతా కలత చెంది, "ఆ స్వామిని ఏ విధంగా అయినా పొందితీరాలి" అనే ప్రబలమైన త్వరచేత కాముని పాదాలపై పడుతున్నది. ఇటువంటి కలతచేత "విడిపోయిన ప్రేమికులను కలుపగలిగినవాడు" అని ఒకే కారణంచేతనే, మిగిలిన దైవాలు ఎందరో ఉండగా, మన్మథుని ఈమె ఆశ్రయిస్తున్నది. "తన శరీరాన్ని నశింప చేసుకున్నా, విడిపోయిన ప్రేమికులను కలిపేవాడు, ఇతడు" అనే సంగతి కుమార సంభవ గాథలో ప్రసిద్ధం కదా. ఈ విధంగా ప్రాప్య త్వరచేత జ్ఞానం అంతా కలత చెంది, ఈమె మన్మథుని పాదాలపై పడుతున్నది –అని ఏర్పడుతున్నది. గోదాదేవి చేసే కామసమాశ్రయణం ఎంతవరకు వెళ్ళింది? అంటే, పెరియాళ్వారులు "పూచే పూలు అన్నీ వటపత్రశాయి స్వామి యొక్క కేశపాశానికే ఉపయోగపడాలి "అనే ప్రాప్యరుచిచేత భగవంతుని కోసం నందనవనాన్ని నిర్మించి, పూలను చెట్లను పెంచడంలో అభినివేశాన్ని పొందినట్లే, ఈమె కూడా "మత్త నన్నఱుమలర్ మఱుక్కమలర్ క్కొండు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 1–3) "ఉమ్మెత్త పువ్వులు, మఱుక్కమనే పూలు మన్మథుని పాదాలకే సమర్పించాలి") అని భావించి, ఉమ్మెత్త చెట్లు, మఱుక్క పూల చెట్లు మొదలైనవానిని పెంచడంలో కాలక్షేపం చేసే అవధికి ప్రాప్తిత్వర అతిశయించినది అయినది.

అవతారిక ఆంధ్రానువాదం పూర్తి అయినది

★★★★★

నాచ్చియార్ తిరుమొழி

సవ్యాఖ్యానం – ఆంధ్రానువాదం

ముదల్‌తిరుమొழி - తైయొరు తిఙ్గళుమ్

(శ్రీకృష్ణుని పొందడంకోసం మార్గழிమాసం అంతా నోము నోచిన ఆణ్డాళ్, అతని సంశ్లేషం తాను కోరిన విధంగా పొందలేక పోవడంచేత విరహం భరించలేక, విశ్లేషించిన వారిని కలిపే స్వభావాన్ని కల కాముని ఉద్దేశించి- "నిన్ను, నీ తమ్ముడైన సాంబుని నమస్కరిస్తున్నాను. నీవు నన్ను శ్రీకృష్ణునితో కలిసేటట్లు చేయాలి" అని అతని పాదాలపై పడి ప్రార్థించడాన్ని తెలుపుతున్నది- ఈ దశకం.)

తైయొరు తిఙ్గళు న్దరై విళక్కి త్తణ్ మణ్డల మిట్టు మాశి మున్నాళ్
ఐయనుణ్ మణల్కొణ్డు తెరు వణిన్దు అழகినుక్కలఙ్గరిత్తనఙ్గతేవా !
ఉయ్యవు మాఙ్గొలో వెన్రు శొల్లి యున్నైయు ముమ్బియైయు న్దొழுతేన్
వెయ్య తోర్ తழల్ఉమిழ் శక్కరక్కై వేఙ్గడవఱ్కెన్నై విదిక్కిఱ్రియే. 1

అనఙ్గ తేవా = కామదేవా !, తై ఒరు తిఙ్గళుమ్ =తైమాసం అంతా, తరై విళక్కి= నీవు వేంచేయవలసిన చోటును శోధించి, మండలపూజకోసం, తణ్ మణ్డలమ్ ఇట్టు= చల్లని (అందమైన) మండలాకారాన్ని వ్రాసి, మాశి మున్ నాళ్ = మాశిమాసంలోని మొదటి పక్షంలో, ఐయ నుణ్ మణల్ కొణ్డు = అందమైన సన్నని ఇసుకతో, తెరు = నీవు వేంచేసే వీథులను, అழకినుక్కు అణిన్దు = అందంగా ఉండడంకోసం చక్కగా అలంకరించి, ఉయ్యవుమ్ ఆమ్ కొలో ఎన్రు శొల్లి = కాముని కొలిస్తే మనం ఉజ్జీవించవచ్చుకదా అని పల్కి, ఉన్నైయుమ్ = కాముడవైన నిన్ను, ఉమ్బియైయుమ్ = నీ తమ్ముడైన సాంబుని, తొழுతేన్ = నమస్కరించాను, వెయ్యతు = శత్రువులపట్ల ఉగ్రమైనది, తழల్ ఉమిழ் = నిప్పును వెలువరించేది అయిన, ఓర్ శక్కరమ్ = సాటి లేని శ్రీసుదర్శనాన్ని, కై = శ్రీహస్తంలో అలంకరించుకొన్న, వేఙ్గడవఱ్కు = శ్రీవేంకటేశ్వరునకు, ఎన్నై = నన్ను, విదిక్కిఱ్రి = కైంకర్యం చేసేటట్లుగా కల్పించాలి.

వ్యా :- ముతల్పాట్టు- (తైయొరు తిఙ్గళుమ్) మార్గழிమాస మొరు మాసముమ్ నోన్బునోఱ్రార్కళాయ్ నిన్ఱతిఱే. ఇని తై యొరు మాసముమ్ అవన్ వరుమ్ స్థలత్తై అలఙ్కరిత్తు. (తైయొరు తిఙ్గళుమ్) "శెఙ్గణ్ మాలెఙ్గణ్ మాలెన్ఱ నాళెన్నాళుమ్ నాళాకుమ్" (మూన్ఱామ్ తిరు-17) ఎన్ఱు- సర్వేశ్వరన్, "నమ్బక్కలిలే అభిముఖ్యమ్ పణ్ణినాన్" ఎన్ఱు అటివతొరు నాళుణ్డాకిల్, కాలత్రయముమ్ అడిక్కழఞ్జు పెఱ్ఱు చ్చెల్లానిఱ్కుమిఱే.

ఇప్పడి ఒరునాళై ఆనుకూల్యమ్ మికైౖ ఎన్టిరుక్కుమ్ భగవద్విషయత్తై ప్పఱ్ఱివైత్తితే ఇవన్ కాలిలే ఒరుమాసమాక త్తువళ ప్పార్క్కిఱతు.

(తరై విళక్కి) తిరుక్కణ్ణమఙ్గైయాణ్డానైప్పోలే ఇతుతానే ప్రయోజనమాయ్ చ్చెల్లుకిఱపడి. (తరై విళక్కి) సర్వేశ్వరనుక్కు అసాధారణమాన స్థలఙ్గళిలే పుక్కు, ప్పరిచర్యై పణ్ణి ప్పోరుమ్ కుడియిలే పిఱన్దవళితే. భగవత్కైఙ్కర్యమ్ పణ్ణుకైక్కు స్థలశుద్ధి పణ్ణికిఱ పడియితే ఇతు.

(తణ్ మణ్డల మిట్టు) కుళిర్న్దు దర్శనీయమాన మణ్డలత్తై యిట్టు. "తొఴుతెఴు తుమ్ ఎన్ను మితు మికైౖ" (తిరువాయ్.9-3-9) యాన విషయత్తై ప్పఱ్ఱివైత్తు ఇఙ్గే మణ్డలపూజై పణ్ణుకిఱాళితే ఆఱ్ఱామై. (మణ్డల మిట్టు) వృత్తహానియై అనుష్ఠియా నిఱ్కచ్చెయ్తే, ఇవళ్ శెయ్కైయాలే అతుతానే సద్వృత్తమాయిరుక్కిఱపడి. (తణ్ మణ్డల మిట్టు మాశి మున్నాళ్) ఒరు ప్రయోగమ్ పణ్ణుమ్బోతు ఒరు మణ్డలమ్ సేవిక్కవేణుమితే; అతుక్కు ప్పలవ్యాప్తి ఉణ్డామ్బోతు. అతుక్కాక మణ్డల సేవై పణ్ణుకిఱాళ్. (తణ్ మణ్డల మిట్టు) ఇమ్మణ్డలత్తిల్ శెయ్తటియాతతు ఒన్టితే ఇవళ్ శెయ్కిఱతు. (మాశి మున్నాళ్) మాశి ముఴ్కాఱు - ముతల్ పతినైన్దు. ఒరు పక్షత్తిలే నిన్టు అనుష్ఠిక్క వేణుమే.

(ఐయ నుణ్ మణల్ కొణ్డు తెరు వణిన్దు) ఐయతాయ్, అవన్ సౌకుమార్యత్తుక్కు చ్చేరుమ్బడి నుణ్ణితాన మణలై క్కొణ్డు. తెరు వణిన్దు- అవన్ వరుమ్ తెరువై అలఙ్కరిత్తు. (అఴకినుక్కలఙ్గరిత్తు) వేఱొరు ప్రయోజనత్తుక్కాక అన్టిక్కే ఇతుతానే ప్రయోజనమాక అలఙ్కరిప్పారైప్పోలే అలఙ్కరిత్తు. "ఇప్పడి సాదరమాక ఆశ్రయిక్కిఱతు- నీ ఎన్బక్కల్ [1]ఎన్ కణ్డు?" ఎన్న; (అనఙ్గతేవా)- ఉన్నై అఴియమాటియుమ్ పిరిన్దారై నీ శేర్క్కుమ్ స్వభావత్తై క్కణ్డు. (ఉయ్యవు మిత్యాది) పేఱు తప్పాతెన్టు అధ్యవసిత్తిరుక్కలావతొరు విషయమన్టే పఱ్ఱిఱ్ఱు; వినాశత్తై విళైప్పతాన శెయలై చ్చెయ్తిటే "ఉజ్జీవిక్కలామ్" ఎన్టు పార్క్కిఱతు. ఫలత్తుక్కు వ్యభిచారమిల్లాత సాధనత్తై ప్పరిగ్రహిత్తు. వైత్తితే ఫలమ్ పాక్షికమాన విషయత్తిలే విఴుకిఱతు.

(ఎన్టు శొల్లి) ఉజ్జీవిక్కలా మెన్ను మాశైయాలే. (ఉన్నైయుమ్ ఉమ్బియైయుమ్ తొఴుతేన్) తదీయరోడేకూడ అవనై ఉపాసిత్తు ప్పోన్దవాసనైయాలే, "స భ్రాతు శ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునన్దనః" (రామా-అయో.31-2) ఎన్నుమాపోలే తమ్బి మున్నాక ప్పఱ్ఱుకిఱాళ్. కామన్ తమ్బిపేర్ శామన్; శామనైయుమ్ ఉన్నైయుమ్ తొఴుతే నెన్గిఱాళ్. "నమోஉస్తు రామాయ సలక్ష్మణాయ" (రామా-సుంద-13-60) ఎన్నుమాపోలే. (తొఴుతేన్) "తోళ్ అవనై యల్లాల్ తొఴా" (ముదల్ తిరు-64) ఎన్నుమ్ కుడియిలే పిఱన్దిరుక్కచ్చెయ్తేయిటే ఇప్పడి ఇవళ్ కైకఴిన్దతు. "కృతాపరాధస్య" (రామా.కి.32-

17) ఇత్యాది. "తీర క్క్ழிయ అపరాధమ్ పణ్ణిన పిన్బు ఓరఞ్జలి నేరామల్పోకాతు" ఎన్నానిఱే తిరువడి. కృతాపరాధర్క్కుమ్గూడ కార్యకరమావతొన్నిఱే అఞ్జలి.

ఏతుక్కాక త్తాన్ ఇప్పడి తొழுకిఱతు? ఎన్న, (వెయ్యతోరిత్యాది). శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలే నిత్యసూరికళుక్కు ఓలక్కఙ్గొడుత్తు త్తన్ శెరుక్కు తోర్ற ఇరుక్కక్కడవన్, "సంసారికళుమ్ ఇప్పేఱ్ఱై ప్పెఱ్ఱు వాழவేణుమ్" ఎన్ఱు అఙ్గు నిన్ఱుమ్ పోన్దు, ముతల్ పయణమ్ ఎడుత్తువిట్టు, ఆశ్రితవిరోధినిరసనశీలనాన తిరువాழிయాழ్వానై క్కైయిలే యుడైయనాయ్క్కొణ్డు తిరుమాలైయిలే వన్దు నిఱ్కిఱవనుక్కు; అక్కైయుమ్, తిరువాழிయుమాన శేర్త్తియழకై క్కాణవేణు మెన్ఱు ఆశైప్పడుకిఱ ఎన్నై అవనుడనే శేర్త్తు విడవల్లైయే! అవనో [1]అణియ వన్దు నిన్ఱాన్, ఎనక్కు అవనై యొழிయ చ్చెల్లామై యుణ్డాయిరున్దతు; ఇని చ్చేర్త్తువిడ వల్లైయే? ఇప్పోతు "వెయ్యతోర్ తழలుమిழ் శక్కరక్కై" ఎన్దతుక్కు క్కరుత్తు- ఉకవాతారై యழிయచ్చెయ్ కైక్కుమ్, ఉకప్పార్క్కు క్కణ్డుకొణ్డిరుక్కైక్కుమ్ ఇతుతానే పరికరమాయిరుక్కై. "కూరారాழி వెణ్ శఙ్గేన్ది. . . . . వారాయ్" (తిరువాయ్-6-9-1) ఎన్నిఱే యిరుప్పతు..

అరు :- ముతల్పాట్టు. (తైయొరు ఇత్యాది) స్వాపదేశత్తై ఉట్కొణ్డు వ్యాఖ్యాతావిన్ ఈడుపాడు (శెఙ్గణ్ మాలిత్యాది). శెఙ్గణ్మాలాన సర్వేశ్వరన్, 'ఎఙ్గళ్- నమ్ పక్కలిలే, ఇచ్చేతనన్, మాల్ -వ్యామోహత్తైయుడైయవన్" ఎన్ఱు అఱివతు ఒరునాళుణ్డాకిల్- ఎన్ఱు ఈశ్వరనుడైయ అనుసన్ధానమాక్కినాల్ వాక్యమ్ సఙ్గతమామ్. (అఱివతొరునాళ్) ఎన్దతు- అనుసన్ధిప్పతొరు నాళెన్దపడి. (ఉణ్డాకిల్) ఎన్గిఱ యదిశబ్దమ్ చేతననుక్కు ఈశ్వరవిషయత్తిల్ అభిముఖ్యదౌర్లభ్యత్తై ప్పఱ్ற. "భగవత్సమాశ్రయణమ్ సుశకమ్; కామసమాశ్రయణమ్ దుశ్శకమ్" ఎన్నుమత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇప్పడి యొరునాళై యిత్యాది). (పిఱన్దవళితే) "ఇప్పోతు కామనుక్కు. ప్పరిచర్యై పణ్ణుకిఱార్" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. "తరై విళక్కి" ఎన్దతుక్కు క్షేపత్తిలే తాత్పర్యఙ్గళ్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తిరుక్కణ్ణమఙ్గై యాణ్డానిత్యాది వాక్యద్వయ ముమ్) ఇతు ప్రయోజనమో? కైఙ్కర్యమన్ఱో ప్రయోజనమ్! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (భగవదిత్యాది). స్థలశుద్ధి - చాటు. కైఙ్కర్యత్తుక్కు సాధన మెన్దపడి, తిరువారాధనత్తుక్కు ప్పూర్వభావియాన స్థలశుద్ధి ఎన్ఱు ధ్వని.

మణ్డలపూజై -చాటు. వృత్తకారమాక ప్పణ్ణుకై అర్థమ్. తేశమెల్లామ్ పూజిక్కై -ధ్వని. వృత్తహాని - ఇతరసమాశ్రయణమాకైయాలే వృత్తహాని. భక్తికార్యమాకైయాలే సద్వృత్తమ్. పక్షమ్- చాటు. పూర్వపక్షమ్- అర్థమ్. ఒరు పార్శ్వమ్ -ధ్వని.

"ఐ"- అழకు, అచ్చతై. ఐయతాయ్- మార్దవమాయ్; మృదువాయ్ ఎన్దపడి. "ఆఙ్గాలో" ఎన్ఱు సంశయిప్పానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పేఱుతప్పాతిత్యాది). శబ్దత్తిలే నోక్కాక

త్తాత్పర్యమ్ (వినాశత్తై యిత్యాది). (సాక్షికమ్)- ఫలిత్తల్, విఫలిత్తల్, సన్దేహమెన్నపడి. "పేఱు తప్పాతు" ఎన్న వాక్యవివరణమ్ (ఫలత్తుక్కిత్యాది). "శొల్లి" ఎన్నతు- ఆశైయాలే ఎన్నపడి. కామనైయేయన్ఱిక్కే అవన్ తమ్బియై [1]త్తొఴుకిఱతుక్కు త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (స భ్రాతు రిత్యాది). [2]{వేఱొన్ఱై చ్చెయ్యాతే అఞ్జలి పణ్ణుకైక్కు అఞ్జలితాన్ కార్యకరమామో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కృతాపరాధర్క్కిత్యాది).} "వేఙ్గడవఱ్కు, ఎన్నై" ఎన్గిఱ పదఙ్గళుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (అవనో ఇత్యాది) నాయకియానవళ్ అఴకుక్కుడలాకవే శొల్లుమతొఴియ, "వెయ్యతోర్ తఴలుమిఴ్" ఎన్గిఱతుక్కు క్కరుత్తెన్? ఎన్ను శఙ్కాభిప్రాయమ్. ఇరణ్డుక్కుమ్ పరికరమా యిరుక్కుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కూరారాఴి యిత్యాది) "కూరారాఴి" ఎన్ఱైయాలే- విరోధినిరసనమ్. "ఏన్ది" ఎన్ఱైయాలే- అఴకుమ్ తోన్ఱుకిఱతు.

మొదటి పాశురం–

అవతారిక–

మొదటి పాశురంలో మన్మథుని, అతని తమ్ముడు అయిన సాంబుని తాను ఆశ్రయించే రీతిని వివరిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–

(**తైయొరు తింగళుమ్**) తిరుప్పావై ప్రబంధంలో గోదాదేవి ఆమె చెలికత్తెలు కలసి, మార్గశిర మాసం అంతా నోమును నోచడాన్ని తెలియజేశారు కదా. ఇక తైమాసం (పుష్య మాసం) అంతా మన్మథుడు వచ్చే చోటును అలంకరించడాన్ని తెలుపుతున్నది.

(**తైయొరు తింగళుమ్**) "శెంగణ్ మాల్ ఎన్ఱ నాళ్ ఎన్నాళుమ్ నాళాకుమ్" (మూన్ఱామ్ తిరువందాది– 17) (పుండరీకాక్షుడు అని భగవంతుని నామాన్ని చెప్పిన దినం మంచి దినం) అనే విధంగా భగవంతుడు " నా విషయంలో ఈ చేతనుడు ప్రేమను కలిగి ఉన్నాడు అని భావించేటట్లుగా, ఒక దినం ఏర్పడినట్లయితే గడచిన కాలం, గడిచే కాలం, రాబోయే కాలం–అనే మూడు కాలాలు మంచి దినాలుగా గొప్పతనాన్ని పొందుతాయి కదా. ఈ విధంగా "ఈ జీవుడు నా విషయంలో ఒకనాడు ప్రేమను కలిగి ఉండడం కూడా అధికం"

అని భావించే భగవంతుని ఆశయించి కదా, "ఆ స్వామిని పొందాలి" అనే తొందరతో ఈ మన్మథుని కాలిలో ఒక మాసం అంతా పడి, మన్మథుని గచ్చినోమునోచాలని) సేవించాలని గోదాదేవి ప్రయత్నం చేస్తున్నది.

(**తరై విళక్కి**) మన్మథుడు వచ్చే దారిని అలంకరించి – అని అర్థం. తిరుక్కణ్ణ మంగై ఆండాన్ అనే ఆచార్యులు తిరుక్కణ్ణ మంగై కోవెలలో స్వయంప్రయోజనంగా చేసిన ఈ కార్యాన్ని గోదాదేవి మన్మథుని విషయంలో చేస్తున్నది. భగవంతునికే చెందిన కోవెలలో సేవను చేయడమే స్వభావంగా కలిగిన వంశంలో పుట్టిన ఈ గోదాదేవి ఈ కార్యాన్ని చేసేటట్లుగా తటస్థించింది. భగవంతుని కైంకర్యాన్ని చేయడానికి సాధనంగా ఈమె చేసే ఈ స్థలశుద్ధి పెరియాళ్వార్లు వటపత్రశాయి స్వామి కోవెలలో కైంకర్యం చేయడం కోసం స్థలశుద్ధిని చేసేటట్లుగానే అయినది.

(**తణ్ మండలమిట్టు**) చల్లని, అందమైన, మండలాకారంలోని ముగ్గులను పెట్టి –అని అర్థం. "తొழுదు మామలర్ నీర్ శుడర్ తూపమ్ కొండు ఎழுదు మెన్నుమిదు మికై యాదలిల్" (తిరువాయ్ మొழி– 9 –3 –9) (నమస్కరించి, గొప్ప పువ్వులను,తీర్థాన్ని,వెలిగే దీపాన్ని తీసుకొని, " సేవిస్తాము " అనే ఈ మాటే చాలా గొప్పగా భావిస్తాడు కనుక) అనే విధంగా "నమస్కరిస్తాము" అని మనం చెప్పే మాటను కూడా అధికంగా భావించే భగవంతుని గూర్చి ఈమె, ఆ స్వామిని పొందలేని ఆర్తిలోని అతిశయంచేత, మండల పూజను, (మండలాకారంలో ముగ్గులను పెట్టడం)చేస్తున్నది కదా.

(**మండలమిట్టు**) గుండ్రని గీతలను గీచి– అని అర్థం వైష్ణవులకు తగని వృత్తహానిని (అంటే, దేవతాంతర సమాశ్రయణం అనే తగని పనిని, ప్రవర్తనలో హానిని) ఈమె చేస్తూ ఉన్నప్పటికీ కూడా, జ్ఞానం పండిన భక్తిచేత ఈమె ఈ విధంగా దేవతాంతర భజనం చేస్తున్నందున, ఆ వృత్తహానియే సద్వృత్తమై(తగిన

ఆచారమై, చక్కని సంప్రదాయమై అని, గుండ్రని ఆకారాన్ని కలిగినది– అని అర్థం) అవుతున్నది.

(**తణ్ మండల మిట్టు మాశి మున్నాళ్**) ఒక ప్రయోజనాన్ని పొందడం కోసం నోమును నోచేటప్పుడు, ఒక మండల కాలం, అంటే, 40 దినాల కాలం, నోమును నోస్తేనే ఫలం కలుగుతుంది– అనే నియమం ఉన్నది కదా. అందుకోసం ఈమె చేసే మండల సేవ ఇదే కాబోలు. (మన్మథుని గూర్చి నోము నోచడం కాబోలు)

(**తణ్ మండల మిట్టు**) ఈ మండలంలో ఎక్కడా ఎవరూ చేసి తెలియని ఒక వ్రతాన్ని కదా, ఈమె చేస్తున్నది. భగవంతుని పొందాలి అనే కలత చేత ఈమె కాముని పాదాలలో వాలుతున్నది ఈ మండలంలో (పాండ్య మండలంలో) ఈమె తప్ప ఎవరు ఈ విధంగా చేసినవారు లేరు కదా.

(**మాశి మున్నాళ్**) మాశిమాసంలో పూర్వపక్షం అయిన మొదటి 15 దినాలు అని అర్థం.ఒక పక్షంలో (పూర్వపక్షంలో, ఏదో ఒక ఒక పక్షంలో) నిలచి ఆచరించాలి కదా. ఆ విధంగా ఆచరించేది ఏది ?అని అంటే,

(**ఐయ నుణ్ మణల్ కొండు తెరువణిందు**) సుందరుడైన మన్మథుని అందానికి తగినట్లుగా అందాన్ని కలిగినదై, చాలా సుకుమారుడు అయిన అతని సౌకుమార్యానికి తగినట్లుగా, అతని కాళ్ళకు నొప్పి తగలకుండా ఉండేటట్లు చాలా సన్నగా ఉండే ఇసుకతో అతడు వచ్చే దారిని అలంకరించి,

(**అழகినుక్కు అలంకరిత్తు**) ఒక ప్రయోజనం కోసం అలంకరించేటట్లయితే, ఆ ప్రయోజనంలో మనసు ప్రవర్తిస్తుంది కనుక, అపుడు అలంకారం కొరతను పొందినదిగానే ఉంటుంది. ఆ విధంగా కాకుండా, అలంకరించడం వల్ల కలిగే అందాన్ని చూడడం కోసమే, స్వయంప్రయోజనంగా అలంకరించేవారివలె అలంకరించి– అని తాత్పర్యం. “ ఈ విధంగా ఆదరంతో

నన్ను నీవు ఆశ్రయించడం నాలో ఏ గుణాన్ని చూచి? " అని మన్మథునకు అభిప్రాయం – అని భావించి, దానికి సమాధానాన్ని ఇక పలుకుతున్నది.

(**అనంగదేవా!**) నీ శరీరం పోయినప్పటికీ, దానిని లెక్క చేయకుండా, విడిపోయినవారిని కలపడం కోసమే స్వభావంగా కలిగిన నీ గుణాన్ని చూచి, నిన్ను ఆశ్రయిస్తున్నాను– అని అంటున్నది. శివుని, పార్వతిని ఒకటిగా చేర్చే ప్రయత్నంలో శివుని కోపాగ్నివల్ల శరీరం దగ్ధమై, అనంగుడు, అంటే, శరీరం లేనివాడు అనే పేరును పొందిన వృత్తాంతాన్ని ఈ సంబోధనను చేయడం ద్వారా గోదాదేవి భావిస్తున్నది.

(**ఉయ్యువు మాంగొలో––– తొழுదేన్**) "ఆంగొలో!" అని అన్నందు వల్ల తనకు ప్రయోజనం సిద్ధించడంలో సందేహం ఉండడాన్ని తెలియజేస్తున్నది. ఈమె ఆశ్రయించే దైవం, అంటే కాముడు, సర్వశక్తి కలిగినవాడు కానందున, " ఫలం తప్పదు" అనే నిశ్చయంతో ఉండడానికి సాధ్యం కాదు కదా. "ఫలం తప్పక కలుగుతుంది "అనే నిశ్చయంతో ఉండగలిగిన భగవంతుని ఆశ్రయించి ఉండే ఈమె కదా,ప్రాప్యత్వరచేత, కలత చెంది, ఫలం తప్పకుండా సిద్ధిస్తుంది– అని చెప్పడానికి వీలు లేని మన్మథుని కాలిలో పడుతున్నది. స్వరూపానికి హాని కలిగించే దేవతాంతరభజన చేసి కదా, స్వరూపాన్ని ఈమె పొందాలని చూస్తున్నది.

(**ఎన్ను శొల్లి**) ఔన్నత్యాన్ని పొందవచ్చునా !అనే ఆశతో –అని అర్థం.

(**ఉన్నైయుమ్ ఉంబియైయుమ్ తొழுదేన్**) భగవంతుని ఆశ్రయించేటప్పుడు, అతని భక్తులతో పాటు అతనిని ఆశ్రయించిన అలవాటు చేత, తమ్ముడు అయిన సాంబునితో పాటుగా మన్మథుని ఆశ్రయిస్తున్నది.

"స భ్రాతుః చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునందనః,

సీతా మువాచాతియశాః రాఘవం చ మహావ్రతమ్"

(శ్రీరామాయణం – అయోధ్యాకాండ –31 –2)

(రఘుకులాన్ని ఆనందింప చేసేవాడు, నమిక్కిలి కీర్తిని కలిగినవాడు అయిన ఆ లక్ష్మణుడు తన అన్న అయిన శ్రీరాముని పాదాలను చక్కగా పట్టుకొని, సీతాదేవిని, ఆశ్రితరక్షణం అనే గొప్ప వ్రతాన్ని కలిగిన శ్రీరాముని చూచి, ఈ విధంగా అన్నాడు) అని సీతాదేవి పురస్కరించుకొని శ్రీరాముని ఆశ్రయించిన లక్ష్మణుని వలె, తమ్ముడైన సాంబుని ముందు పెట్టుకుని మన్మథుని ఆశ్రయిస్తున్నది.

"నమో ఽ స్తు రామాయ సలక్ష్మణాయ దేవ్యై చ తస్మై జనకాత్మజాయై" (శ్రీరామాయణం ––సుందరకాండ 13 –60)

(లక్ష్మణునితో కూడిన రామునకు నమస్కారం, జనకరాజు కుమార్తె అయిన ఆ సీతాదేవికి నమస్కారం) అని లక్ష్మణుని పురస్కరించుకొని శ్రీరాముని ఆశ్రయించిన హనుమంతుని వలె, నిన్ను, నీ తమ్ముడైన సాంబుని పురస్కరించుకొని సేవిస్తున్నాను –అని అంటున్నది.

(తొழுదేన్) **"తోళ్ అవనై యల్లాల్ తొழా"** (నా చేతులు ఆ పరమాత్మను తప్ప వేరొకనిని నమస్కరించవు) (ముదల్ తిరువందాది –64) అనే కులంలో పుట్టిన ఈమె కదా ఈ విధంగా తగని విషయాన్ని, అంటే, మన్మథుని సేవించి, చేతులను పాడు చేసుకున్నది.

"కృతాపరాధస్య హి మే నాన్యత్ పశ్యామ్యహం క్షమమ్,

అంతరేణాంజలిం బధ్వా లక్ష్మణస్య ప్రసాదనాత్"

(శ్రీరామాయణం –కిష్కింధకాండ –32 –17)

(రాముని విషయంలో అపరాధం చేసిన నీ విషయంలో, నీవు చేతులను జోడించి లక్ష్మణుని సంతోషపెట్టడం కంటే ఇంకొక ప్రాయశ్చిత్తాన్ని దేనిని నేను చూడలేకున్నాను) అనే విధంగా, "పరిపూర్ణంగా అపరాధాన్ని చేసినవారు దానికి పరిహారంగా ఒక అంజలిని చేసి తీరాలి"– అని కదా హనుమంతుడు అన్నాడు. తప్పు చేసినవారికి కూడా ఆ దోషాన్ని పోగొట్టి, ఇష్టాన్ని నెరవేర్చి అనుగ్రహించేది

కదా, అంజలి. "నీవు ఎందుకోసం నన్ను ఈ విధంగా నమస్కరిస్తున్నావు ?" అని మన్మథుని అభిప్రాయంగా తలచి, ఇక చెబుతున్నది,

(**వెయ్యదోర్--- వేంగడవఱ్ఱ్కు**) శ్రీ వైకుంఠంలో నిత్యసూరులకు నాథుడై ఉండి దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ, తన గొప్పతనం వ్యక్తం అయ్యేటట్టుగా ఉండేవాడు ఈ సంసారంలో ఉండేవారు కూడా ఈ గొప్పదైన ఫలాన్ని పొంది బాగుపడాలి–అని పరమపదంనుండి కిందకు దిగి వచ్చి, మొదటి ప్రయాణం చేసినప్పుడు, భక్తుల విరోధులను పోగొట్టే స్వభావాన్ని కలిగిన శ్రీసుదర్శనాన్ని చేతిలో కలిగినవాడై తిరుమలలో వచ్చి నిలచి ఉండే శ్రీవేంకటేశ్వరునకు– ఆని అర్థం.

(**ఎన్నై విదిక్కిఱ్ఱియే**) "భగవానుడు తన చేతిలో సుదర్శనాన్ని ధరించినప్పుడు ఉండే అందాన్ని దర్శించాలి" అని ఆశపడుతున్న నన్ను అతనితో చేర్చగలిగినవాడు, మన్మథుడు– అనే భావనతో నమస్కరిస్తున్నది. " అతడు శ్రీవేంకటేశ్వరుడై తిరుమలలో సమీపంలో వచ్చి నిలుచున్నాడు.. నేను అతని విశ్లేషాన్ని సహించలేకుండా ఉన్నాను. ఈ స్థితిలో నీవే నన్ను అతనితో కలపాలి " అని భావం.

ఇప్పుడు "వెయ్యదోర్ తழల్ ఉమిழ் శక్కరక్కై", అని చక్రాయుధాన్ని విశేషణంగా పలకడంలో అభిప్రాయం ఏమి? అని అంటే, శత్రువులను నశింప చేసే ఆయుధంగాను, భక్తులకు దర్శించదగిన ఆభరణంగానూ అది ఉంటుంది. ఈ రెండు స్వభావాలు తనకు ఉద్దేశ్యమై ఉన్నాయి– అని భావం. "కూరారாழி వెణ్ శంగేంది కొడియేన్ పాల్ వారాయ్" (తిరువాయ్ మొழி - 6- 9 - 1) (పదునైన అంచును కలిగిన సుదర్శనాన్ని, తెల్లని పాంచజన్య శంఖాన్ని ధరించి, పాపిష్ఠివాడను అయిన నా దగ్గరకు నీవు రావాలి) అని ఆళ్వారులు కూడా ఈ విధంగానే అనుగ్రహించారు కదా. " కూరారாழி" (పదునైన అంచును కలిగిన సుదర్శనం) అని అన్నందు వల్ల సుదర్శనం ఆయుధంగా ఉండే స్వభావం, "ఏంది" (ధరించి) అని అన్నందు వల్ల ఆభరణం వలె అందంగా ఉండే స్వభావం– అనే ఈ రెండు కూడా తమకు ఉద్దేశ్యమై ఉన్నాయి– అని తెలియజేసిన నమ్మాళ్వారుల వలె,

"వెయ్యదోర్ తఴల్ ఉమిఴ్" అని సుదర్శనం ఆయుధంగా ఉండే స్వభావాన్ని, "శక్కరక్కై" అని ఆభరణంగా ఉండే స్వభావాన్ని తనకు ఉద్దేశ్యమై ఉన్నది– అని గోదాదేవి తెలియజేస్తున్నది.

★★★★★

వెళ్ళై నుణ్ మణఱ్కొణ్డు తెరు వణిన్దు వెళ్వరైప్పతన్ మున్నన్దుఱై పడిన్దు
ముళ్ళు మిల్లా చ్చుళ్ళి యెరిమడుత్తు ముయన్ఱున్నై నోఱ్కిన్ఱేన్ కామతేవా !
కళ్ళవిఴ్ పూఙ్గణై త్తొడుత్తుక్కొణ్డు కడల్వణ్ణ నెన్బతోర్ పేరెఴుతి
ప్పుళ్ళినై వాయ్‌పిళన్దా నెన్బతో రిలక్కినిఱ్పుక వెన్నై యెయ్‌కిఱ్ఱియే. 2

కామతేవా = కామదేవా !, వెళ్ళై నుణ్ మణల్ కొణ్డు = తెల్లని సన్నని ఇసుకను తీసికొని, తెరు అణిన్దు = వీథులను అలంకరించి, వెళ్ వరైప్పతన్ మున్నమ్ = తూర్పుదెస తెల్లబడడానికి ముందే, తుఱై పడిన్దు = నీటి రేవులలో స్నానం చేసి, ముళ్ళుమ్ ఇల్లా శుళ్ళి = (చీమలు మొదలైనవే కాక, ముళ్ళు మొదలైనవి ఏవీ లేకుండా ఉండే) సమిధలను, ఎరి మడుత్తు = నిప్పులో వేసి, అగ్నిని ప్రజ్వరిల్లచేసి, ముయన్ఱు = ఈ విధంగా ప్రయత్నాలను చేసి, ఉన్నై = నిన్ను ఉద్దేశించి, నోఱ్కిన్ఱేన్ = నోము నోస్తున్నాను, (అందువల్ల), కళ్ అవిఴ్ = తేనె నిండుగా ఉండే, పూ = పూలు అనే, కణై = బాణాలను, తొడుత్తు క్కొణ్డు =వింటిలో సంధిస్తూ, కడల్ వణ్ణన్ ఎన్బదు ఓర్ పేర్ ఎఴుది = శ్రీకృష్ణుని "కడల్ వణ్ణన్" అనే తిరునామాన్ని బాణాలలో వ్రాసి, పుళ్ళినై వాయ్ పిళన్దాన్ ఎన్బదు ఓర్ ఇలక్కిలనిల్ = బకాసురుని నోటిని చీల్చినవాడనే ఒక అద్వితీయ లక్ష్యంలో, పుక = నేను ప్రవేశించేటట్లుగా, ఎన్నై = నన్ను, ఎయ్‌క్కిఱ్ఱి = నీవు చేర్చాలి.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు :- (వెళ్ళైనుణ్ మణలిత్యాది) సత్త్వప్రచురనాన సర్వేశ్వరనోట్టై సమ్బన్ధత్తాలుమ్, దేవతైయినుడైయ సౌకుమార్యత్తాలుమాక, వెళుత్తు నుణ్ణితాయిరున్దుళ్ళ మణలై క్కొణ్డు అవన్ వరుమ్ వఴియై అలఙ్కరిత్తు. (వెళ్వరైప్పతన్ మున్నమ్ తుఱై పడిన్దు) "నాట్కాలే నీరాడి" (తిరుప్పావై-2) ఎన్ఱు అవనై నోక్కి క్కుళిత్త వాసనైయాలే కిఴక్కు వెళుప్పతఱ్కు మున్నే నీర్‌నిలైకళిలే ముఴుకి, "కీఴ్వానమ్ వెళ్ళెన్ఱు" (తిరుప్పావై-

8) ఎన్ఱు- అవనై క్కుఱిత్తు నోక్కుమిడత్తు, "తుణుక్కు త్తుణుక్కు" ఎన్ఱు మిత్తనైయితే ఇవనై నోక్కిచ్చెయ్‌కిఱతు. (తుఱై పడిన్ఱు) శ్రీభరతాழ்వాన్ రామవిరహ మాఱుకైక్కు చ్చెయ్యుమత్తై యాయ్‌త్తు ఇవన్బక్కలిలే శెయ్‌కిఱతు. "కథం న్వపరరాత్రేషు సరయూ మవగాహతే" (రామా.అర.16-30) యిఱే.

(ముళ్ళు మిత్యాది) ఎఱుమ్బుమ్, మఱ్ఱొన్ఱుళ్ళవై యిల్లామైయే యన్ఱిక్కే ముళ్ళు మిన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ. శుళ్ళి యుణ్ణు- ఇళవిఱకు; అత్తై అగ్నియిలే యిట్టు. సమిత్తై అగ్ని యిలే యిట్టు. సమిత్తై అగ్నియిలే పోర మడుత్తతనైయుమ్ కృష్ణనై ప్పోర అణైక్కలామ్ ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. పెరియాழ்వార్ భగవత్సమారాధనరూపమాక చ్చెల్లుమ్ అగ్నిహోత్ర హోమత్తుక్కు- వేణ్డువన ఎడుత్తు క్కైనీట్ట క్కడవళితే ఇప్పోతు ఇతు శెయ్‌కిఱాళ్. (ముయన్ఱు) "తత్తస్య" (రామా.సుంద. 39-30) ఎన్నుమ్బడియే అవనే ఎన్ఱు అఱుతి యిట్టిరుక్కడవ నాన్, ఇప్పోతు అవనై ప్పెఱుకైక్కు ఉన్ కాలిలే విழுన్ఱు పడుకిఱ యత్న మెల్లామ్ కణ్డాయే ! (ఉన్నై) నాన్ పఱ్ఱియిరుక్కుమ్ విషయన్దాన్ ఇన్నతెన్నుమిడ మఱితియే? అవనై ప్పఱ్ఱియిరుక్కక్కడవ నానన్ఱో ఉన్ కాలిలే విழுన్ఱు తువళుకిఱేన్.

అతుణ్డు, అతుక్కు నాన్ శెయ్యవేణ్డువతెన్? ఎన్న, (కళ్ అవిழ்త్యాది) ఇని చ్చాణైయిల్ ఏఱిడవేణ్డావాయ్‌త్తు. "శితైః" ఎన్గిఱ పడియే. మధు విరియానిన్ఱుళ్ళ పుష్పబాణఙ్గళై త్తొడుత్తుక్కొణ్డు, కడల్ పోలే శ్రమహరమాన వడివైయుడైయవనుడైయ తిరునామత్తై అమ్బిలే ఎழுతిక్కొణ్డెన్నుతల్, హృదయత్తిలే ఎழுతిక్కొణ్డెన్నుతల్. బకాసురనుడైయ వాయై క్కిழித్తు విరోధినిరసనశీలనాయిరుక్కిఱవన్బక్కలిలే నాన్ శెన్ఱు శేరుమ్బడి పణ్ణవల్లైయే ! "భర్తారం పరిషస్వజే" (రామా.అర. 94-18). నానవనై అణైక్కుమ్బడి పణ్ణవల్లైయే !

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు;- (వెళ్ళై యిత్యాది) "వెళ్‌వరైప్పు"- కిழக్కు వెళుక్కై. "వెళ్‌వరైప్పతన్ మున్నమ్" ఎన్గిఱ పదత్తుక్కు వాసనై (కీழ்వాన మిత్యాది).

"ముళ్ళుమ్" ఎన్గిఱ శబ్దార్థమ్ (ఎఱుమ్బు మిత్యాది). (శెల్లుమ్) నడత్తుమ్. కైఙ్కర్య పరరాయిరుక్కిఱ పెరియాழ்వారుక్కు హోమసమారాధనైయిల్ యోగ్యతై యిల్లావిట్టాలుమ్ వర్ణసామ్యత్తై ప్పఱ్ఱ చ్చొల్లుకిఱతు.

(తిరునామత్తై అమ్బిలే ఎழுతిక్కొణ్డు) ఎన్ఱ పక్షత్తిల్; "శ్రమహరమాన వడివైయుడైయ ఉన్నై ఇన్నాళ్ ఆశైప్పట్టాళ్" ఎన్ఱు ఎழுతిక్కొణ్డు, అవనుక్కు ఇవ్వழிయాలే ఎన్బక్కలిలే ప్రావణ్యత్తై యుణ్డాక్కి, పిన్నై అవనోడే ఎన్నై చ్చేర్‌క్కవేణు మెన్ఱు- ఇవ్వళవాక త్తాత్పర్యమ్ వివక్షితమ్. (హృదయత్తిలే ఎழுతి క్కొణ్డు) ఎన్ఱ పక్షత్తిలే ఇన్నానోడే ఇవళై చ్చేర్‌ప్పిక్క వేణుమెన్ఱు హృదయత్తిలే సఙ్కలిత్తుక్కొణ్డు ఎన్ఱపడి.

రెండవ పాశురమ్–

అవతారిక– తాను నోము నోచే క్రమాలను విశదంగా పలికి, " నన్ను భగవంతుని దగ్గరకు చేర్చాలి" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**వెళ్ళై నుణ్మణల్కొణ్డు తెరువణిందు**) సత్త్వగుణమే మూర్తిభవించిన భగవంతునితో కల సంబంధం చేత, అతనికి తగిన తెల్లని ఇసుకను తీసుకొని రజోగుణం అతిశయించిన ఈమె, కాముడు వచ్చే మార్గాన్ని అంతటిని అలంకరిస్తున్నది. ఇతడు చాలా సౌకుమార్యాన్ని కలిగినవాడు కనుక, అతని పాదాలకు నొప్పి తగలకుండా ఉండేటట్లు సన్నని ఇసుకతో అతడు వచ్చే దారిని అలంకరిస్తున్నది.

(**వెళ్ళరైప్పదన్ మున్నమ్ తుఱై పడిందు**) " నాట్కాలే నీరాడి" (తిరుప్పావై –2) (వేకువ జామునసే స్నానం చేసి) అని భగవంతుని ఉద్దేశించి నోమును నోచేటప్పుడు, స్నానం చేసే అలవాటుచేత, మన్మథుని గూర్చి నోము నోచేటప్పుడు కూడా తూర్పు తెల్లవారడానికి ముందే జలాశయాలలో స్నానం చేస్తున్నది. " కీழ் వానమ్ వెళ్ళెన్రు" (తిరుప్పావై –8) (తూర్పు తెల్లవారింది) అనే భగవంతుని ఉద్దేశించి నోమును నోచేటప్పుడు "తూర్పు తెల్లవారింది "అని తొందరపడినట్లుగానే, మన్మథుని గూర్చి నోమును నోచేటప్పుడు కూడా తొందరపడుతున్నది.

(**తుఱై పడిందు**)

"అత్యంతసుఖసంవృద్ధః సుకుమారః సుఖోచితః,
కథ న్వపరరాత్రేషు సరయూ మవగాహతే"
(రామాయణం –అరణ్యకాండ– 16 –30)

(మిక్కిలి సుఖంగా పెరిగినవాడు, సుకుమారుడు, సుఖానికి తగినవాడు అయిన భరతుడు అపరరాత్రులలో ఏ విధంగానో కదా స్నానం చేస్తున్నాడు!) అనే విధంగా శ్రీభరతాழ்వాన్, శ్రీరాముని విశ్లేషించిన విరహతాపం తీరడం కోసంగా సరయూనదిలో స్నానం చేసినట్లుగానే, శ్రీకృష్ణుని విశ్లేషించిన విరహతాపం తీరడం కోసం స్నానం చేయవలసిన ఈమె, మన్మథుని ఉద్దేశించి నోము నోచడానికి అంగంగా

స్నానం చేస్తున్నది కదా! దీనికి కారణం –ఈమెకు కల ప్రాప్యత్వర వల్ల కలతను పొందడమే.

(ముళ్ళుమిల్లా చ్చుళ్ళి ఎరి మడుత్తు) "మళ్ళుమ్" అనే చకారంచేత ("ఉమ్" అనే పదం ద్వారా) చీమలు మొదలైనవి లక్షింపబడుతున్నవి. "శుళ్ళి" అంటే –లేత సమిధలు. అవి ఈ చీమలు మొదలైన ప్రాణులు లేనివిగా ఉన్నప్పుడే హోమానికి తగినవి అవుతాయి. అవి లేకుండా, మిక్కిలి సౌకుమార్యాన్ని కలిగిన మన్మథుని ఉద్దేశించి నోము నోచడం వల్ల, ముళ్ళు లేని సమిధలతో ఈమె హోమం చేస్తున్నది.

(ఎరి మడుత్తు) సమిధలను అగ్నిలో హోమం చేసి– అని అర్థం. సమిధలను అగ్నిలో చక్కగా హోమం చేస్తే, దాని ఫలంగా శ్రీకృష్ణుని చక్కగా సంశ్లేషించవచ్చు– అని భావిస్తున్నది కాబోలు. పెరియాళ్వారులు తిరునందనవన కైంకర్యం మొదలైన అంతరంగ కైంకర్యాలకు విరోధం లేని కాలాలలో, భగవంతుని ఆరాధనా రూపంగా చేసే స్వయం ప్రయోజనమైన అగ్నిహోత్ర హోమానికి ఉపకరణాలను తీసి ఇచ్చే అలవాటు కలిగిన గోదాదేవి కదా, ఇప్పుడు, స్వరూప జ్ఞానంలో కలతను పొంది, భగవంతుని పొందడానికి మన్మథుని ఉద్దేశించి ఈ సాధనానుష్ఠానాన్ని చేస్తున్నది.

(ముయన్ఱు)

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్దనః,
మాం నయేద్యది కాకుత్ స్థః తత్తస్య సదృశం భవేత్"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –39 –30)

(శత్రువుల బలాన్ని నశింపజేసేవాడైన శ్రీరాముడు లంకను తన బాణాలతో కలతను పొందించి, నన్ను తీసుకొని వెళ్లేవాడైతే, ఆ విధంగా చేయడం అతనికి తగినది అవుతుంది) అనే విధంగా "అతనిని పొందడానికి అతడే ఉపాయం" అనే నిశ్చయాన్ని పొందవలసిన నేను, ఇప్పుడు అతనిని పొందడం కోసం నీ పాదాలలో పడి చేసే ప్రయత్నాన్ని అంతటిని చూశావా?

(ఉన్నై నోక్కినేన్) నేను ఆశ్రయించిన విషయం అన్నిటికంటే గొప్పది అయిన పరమపురుషుడు –అనే సంగతి నీకు తెలుసు కదా. అటువంటి అతనిని ఆశ్రయించిన నేను కదా, అతనిని పొందలేని ఆర్తి చేత నీ పాదాలలో పడి ప్రార్థిస్తున్నాను.

"ఆ విషయం అటు ఉండనీ. దానికి నేను ఏమి చేయను?" అని మన్మథుడు అనగా, దానికి తరువాత సమాధానం పలుకుతున్నది, గోదాదేవి.

(కళ్ళవిழ్ పూజ్కణై తొడుత్తు క్కొణ్డు కడల్వణ్ణన్ ఎన్బదోర్ పేర్ ఎழுది పుళ్ళినై వాయ్ పిళందాన్ ఎన్బదోర్ ఇలక్కినిల్ పుక వెన్నై ఎయ్ క్కற்றியే) "శితైః "అని మిగిలిన బాణాలనువలె, మాటిమాటికి సానలో పెట్టి, పదును పెట్టవలసిన అక్కర లేని పూలబాణాలను కలిగినవాడవుకదా, నీవు– అని అంటున్నది.

(కళ్ళవిழ் పూజ్కణై తొడుత్తు క్కొణ్డు) మకరందం స్రవించే పూల బాణాలను సంధించి– అని అర్థం.

(కడల్వణ్ణన్ ఎన్బదోర్ పేర్ ఎழுది) సముద్రంవలె, చూచేవారి శ్రమను తీర్చే రూపసౌందర్యాన్ని కలిగినవాని తిరునామాన్ని బాణాలలో వ్రాసి కొని –అని అర్థం. బాణాల పైన "సముద్రవర్ణుని గోదాదేవి ఆశపడింది" అని వ్రాసి, ఆ సముద్ర వర్ణుని పైన ప్రయోగిస్తే, ఆ బాణ ప్రభావం చేత అతడు తనను అంగీకరిస్తాడు– అని భావిస్తున్నది. లేక, "పేర్ ఎழுది" అనేదానికి– "సముద్రవర్ణుడు అనే పేరును నీ మనసులో వ్రాసికొని" అని కూడా అర్థం. " సముద్ర వర్ణునితో గోదాదేవిని చేర్చాలి "అని మనస్సులో మన్మథుడు సంకల్పించుకుంటే, భగవంతుడు తనను అంగీకరిస్తాడు– అని గోదాదేవి భావిస్తున్నది.

(పుళ్ళినై వాయ్ పిళందాన్ ఎన్బదోర్ ఇలక్కినిల్ పుగ వెన్నై ఎయ్ క్కற்றியే) కొంగరూపంలో వచ్చిన బకాసురుని నోటిని చీల్చడంద్వారా "తాను విరోధులను నశింపజేసే స్వభావాన్ని కలిగినవాడు" అనే విషయాన్ని చూపించిన భగవంతుని విషయంలో నేను సంశ్లేషించేటట్లు చేస్తావా?

"తం దృష్ట్వా శత్రుహంతారం మహర్షీణాం సుఖావహమ్,
బభూవ హృష్టా వైదేహీ భర్తారం పరిషస్వజే"
(శ్రీరామాయణం –ఆరణ్యకాండ– 94 –18)

(శత్రువులను సంహరించినవాడు, అందువల్ల, మహర్షులకు సుఖాన్ని కలిగించినవాడు అయిన శ్రీరాముని చూసి, విదేహరాజ పుత్రిక అయిన సీతాదేవి ఆనందాన్ని పొందినదై, సత్తను కలిగినది అయినది. తన భర్త అయిన అతనిని చక్కగా ఆలింగనం చేసుకున్నది) అని శత్రువులను నశింపజేసిన శ్రీరాముని ఆలింగనం చేసుకున్న సీతాదేవివలె, నేను కూడా, అతనిని ఆలింగనం చేసుకునేటట్లుచేయగలవా?

★★★★★

మత్త నన్నఱుమలర్ మురుక్కమలర్ కొణ్డు ముప్పోతు మున్నడి వణజ్గి
తత్తువమిలి యెన్రు నెఞ్జెరిన్దు వాశకత్తழித్తున్నై వైతిడామే
కొత్తలర్ పూజ్గణై తొడుత్తుక్కొణ్డు కోవిన్ద నెన్బతోర్ పేరెழுతి
విత్తకన్ వేజ్గడవాణ నెన్నుమ్ విళక్కినిఱ్పుక వెన్నై వితిక్కిற்றியే 3

(ఓ కామదేవా), నల్ నఱు మత్త మలర్ = మంచి సుగంధం నిండుగా ఉండే ఉమ్మెత్తపూవులను, మురుక్క మలర్ క్కొణ్డు = మురుక్కపూలను తీసికొని, ముప్పోదుమ్ = మూడు కాలాలలోను, ఉన్ అడి వణజ్గి = నీ శ్రీచరణాలను సేవించి, తత్తువమ్ ఇలి ఎన్రు నెఞ్జు ఎరిన్దు వాశకత్తు అழித్తు ఉన్నై వైతిడామే =ఇతడు అసత్యమైన దైవం అని పల్కి మనస్సు తపించి, నీ గౌరవాన్ని పాడుచేసి, నోటితో నిన్ను నిందించకుండా ఉండేటట్లు, కొత్తు అలర్ పూ శునై తొడుత్తు క్కొణ్డు - గుత్తులు గుత్తులుగా వికసించే పూలు అనే బాణాలను వింటిలో సంధించి, కోవిన్దన్ ఎన్బదు ఓర్ పేర్ ఎழுది = గోవిందుడనే పేరును (మనస్సులో) ధరించి, విత్తకన్ = అద్భుతమైన లీలలను కలవాడు, వేజ్గడమ్ వాణన్ ఎన్నుమ్ = శ్రీవేంకటేశ్వరుడు అనే, విళక్కినిల్ = దీపంలో, పుక = చేరేటట్లు, ఎన్నై వితిక్కిற்றி = నన్ను నీవు చేయాలి. (నాకు భాగ్యాన్ని కల్గించాలి.)

వ్యా :- మూన్జావ్వాట్టు. (మత్త మిత్యాది) రజోగుణప్రచురమా యిరుక్కైయాలే అతుక్కు అనురూపమావ్బడి మదకరమాన పుష్పజ్గళై క్కొణ్డు. మదమత్తైయినుడైయ నన్దాన శెవ్విప్పూ, మురుక్కమ్బూ -ఇవற்றை క్కొణ్డు. తిరుత్తுழாయ్ పఱిక్కుమ్ కుడియిలే పిఱన్దవళిటే ఇప్పోతు ఇవనుక్కు ఇవై తేడుకిఱాళ్. (ముప్పోతుమ్ ఉన్నడి వణజ్గి) ఒరుపోతు తொழுకై తానుమ్ మికైయావ్బడియాన విషయత్తై ప్పற்றివైత్తిటే ఇవనై త్రిసన్ధియుమ్ ఆశ్రయిక్కిఱతు. "కాలై మాలై కమల మలరిట్టు నీర్-మాలై నణ్ణి త్తொழுతెழுమిన్" (తిరువాయ్-9-10-1), "కళ్ళవిழுమ్ మలరిట్టు నీరిఱైఞ్జుమిన్" (తిరువాయ్- 9-10-2), "విణ్డు వాడా మలరిట్టు నీరిఱైఞ్జుమిన్" (తిరువాయ్-9-10-3), "పూశిత్తుమ్ పోక్కినేన్ పోతు" (నాన్ముకన్ తిరు-63) ఎన్రు కాలక్షేపార్థమాకవుమ్, స్వయమ్భోగ్యమాకవుమ్ భగవత్కైజ్కర్యమ్ పణ్ణుమ్ కుడియిలే పిఱన్దవళ్ కీడేర్ ఇప్పడి ఇవనై ఆశ్రయిక్కిఱాళ్ ! (తత్తువ మిలియిత్యాది) ఉన్ స్వరూపమ్ అழியామే నోక్కిక్కొళ్ళ ప్పార్కిడాయ్.

ఇవనై ఆశ్రయిత్తాల్, పెఱువ తొరు ఫల మిల్లై ఎన్రు, "ఇవన్ పొయ్శొల్లి" ఎన్రు నెఞ్జు కొతిత్తు, అతుతాన్ నినైవుమాత్రమాకైయన్రిక్కే, వాయాలే అழித்తు ప్పలరు మఱియుమ్బడి ఉన్నై వైతిడామే. (కొత్తలరిత్యాది) "శరవర్షం వవర్ష హ" (రామా-యుద్ధ-

94-18) ఎన్రుకొణ్డు నూఱుమ్, పత్తుమ్, ఆయిరమాక ప్పెరుమాళ్ తిరుచ్చరజ్గళ్ తొడుత్తువిడుమాపోలే, నీయుమ్ కొత్తుక్కొత్తాన పుష్పజ్గళై త్తొడుత్తుక్కొణ్డు. ఎజ్గళుడైయ రక్షణత్తుక్కు ముడిశూడి యిరుక్కిఱవనుడైయ తిరునామత్తైయుమ్ నెఞ్జిలే ఎழுతిక్కొణ్డు.

(విత్తకన్ వేజ్గడవాణన్) పరమపదత్తిలే నిత్యసూరికళ్ ఓలక్కమ్ కొడుక్క ఇరుక్కక్కడవనన్, అవ్విరుప్పై విట్టు, "కానముమ్ వానరముమ్ వేడరుమ్" (నాన్ముకన్ తిరు-**47**) ఓలక్కమ్ కొడుక్క త్తిరుమలైయిలే వన్దు నిఱ్కిఱ విస్మయనీయన్. "మికు మతత్తేన్ విణ్డమలర్ కొణ్డు విఱల్ వేజ్గడవనైయే కణ్డు వణజ్గుమ్ కళిఱు" (మూన్ఱామ్ తిరు-**70**) ఎన్రుమ్, "వైప్పన్ మణివిళక్కా మామతియై మాలుక్కెన్రు ఎప్పొழுతుమ్ కై నీట్టుమ్ యానైయై" (నాన్ముకన్ తిరు-**46**) ఎన్రుమ్ తిరువిళక్కిడువనవుమ్, తిరువారాధనమ్ పణ్ణువనవుమ్ ఇవైయిఱే. "శూట్టు నన్ మాలైకళ్ తూయన వేన్ది విణ్ణోర్కళ్ నన్నీరాట్టి యన్దూపన్దరా నిఱ్కవే అజ్గు" (తిరువిరు-**21**) అతిఱ్కాట్టిల్ ఇతు భోగ్యమాయిఱే ఇజ్గు వన్దు అవన్ నిఱ్కిఱతు. (వేజ్గడవాణ నెన్నుమ్ విళక్కినిల్) పరమపదత్తిలే స్వరూపమ్ మైత్తుప్పోలే యిరుప్పతు; తిరుమలైయిలే వన్దు నిన్ద పిన్బాయిర్రు స్వరూపగుణజ్గళుక్కు ప్రకాశముణ్డాయ్‌త్తు. కున్రత్తిలిట్ట విళక్కాయ్‌త్తే. "వేడార్ తిరువేజ్గడమ్ మేయ విళక్కిఱే". (పెరి.తిరు-**4-7-5**) తిరుమలైయిలే పొరున్దినపిన్బిఱే ఉజ్జ్వలనాయ్‌త్తు.

అరు :- మూన్రామ్బాట్టు. (మత్త మిత్యాది) "మత్త మలర్"- మదమత్తమ్బూ. తాత్పర్యాన్తరమ్ (కాలైమాలై యిత్యాది). "తత్తువమ్" -ఉణ్మై. "విత్తకన్" -సమర్థన్. "తత్తువమ్" ఎన్రు- ఘటకరూపమాతల్, సత్యవాదిత్వమాతల్. నిత్యసూరికళ్ ఆరాధిక్కిఱత్తై విట్టు వరుకైక్కు హేతువెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శూట్టు నన్మాలై ఇత్యాది).

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "నేను మనస్సులో తపించి, నిన్ను నిందించకుండా ఉండాలంటే, నీవు నన్ను వేంకటనాథునితో చేర్చాలి" అని మన్మథునితో గోదాదేవి అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–

(**మత్త నన్నఱుమలర్ మురుక్కమలర్కొణ్డు**) కామదేవుడు రజోగుణాన్ని ఎక్కువగా కలిగినవాడు కావడం చేత, దానికి తగినట్లుగా కామాన్ని ప్రేరేపించే సువాసనను మిక్కిలిగా కలిగిన ఉమ్మెత్త పువ్వు, మరుక్కం పువ్వు మొదలైన పువ్వులతో –అని అర్థం. వరమసాత్వికమైన తులసిని కోసే వంశంలో పుట్టిన ఈమె

కదా, ఇప్పుడు ఇతనికి రజోగుణం మిక్కిలిగా ఉండే ఈ పువ్వులను వెదకి సమర్పిస్తున్నది.

(**ముప్పోదుమ్ ఉన్నడి వణంగి**) "ఒక్కసారి నమస్కరించడం కూడా ప్రాప్యాన్ని పొందడానికి ఆవశ్యకం కాదు" అని భావించే భగవంతుని ఆశ్రయించిన ఈమె కదా, ఉదయం, సాయంకాలం, మధ్యాహ్నం – అనే మూడు కాలాలలోనూ ఈ కాముని సాధనంగా ఆరాధిస్తున్నది. "కాలై మాలై కమల మలరిట్టు నీర్ మాలై నణ్ణి తొ**ళు**దెళుమెనో వినై కెడ" (తిరువాయ్ మొ**ళి**– 9 –10 – 1) (ఉదయం, సాయంకాలం తామర పూలను సమర్పించి, మీరు మీ పాపాలు నశించేటట్లుగా భగవానుని ఆరాధించి, ఉజ్జీవించండి), "కళ్ళ వి**ళు**మ్ మలరిట్టు నీర్ ఇఱైంజుమిన్" (తిరువాయ్ మొ**ళి**–9–10–2) (తేనె స్రవించే పూలను సమర్పించి, మీరు నమస్కరించండి), " విండు వాడా మలరిట్టు నీర్ ఇఱైంజుమిన్" (వాడని పువ్వులను మీరు సమర్పించి సేవించండి), " పూశిత్తుమ్ పోక్కినేన్ పోదు" (నాన్ముగన్ తిరువందాది – 63) (భగవంతుని పూజించి, నా కాలాన్ని గడిపాను) అనే విధంగా కాలక్షేపంగానూ, స్వయంప్రయోజనంగానూ భగవంతునకు కైంకర్యం చేసే కులంలో పుట్టిన ఈమె కదా, ఈ విధంగా సాధనానుష్ఠానాన్ని చేసి, ఈ కాముని ఆశ్రయిస్తున్నది.

(**తత్తువమ్ ఇలి ఎన్ను**) ఈ ప్రయోగంతో ప్రారంభం అవుతున్న రెండవ పాదంతో– "మంచివాడవు అని ఇంతవరకు పేరు పొందిన నీవు, చెడ్డవాడవు –అనే పేరు రాకుండా ఉండేటట్లు నీ పేరును కాపాడుకో "అని అంటున్నది.

(**తత్తువమ్ ఇలి ఎన్ను నెంజెరిందు**) "ఈ మన్మథుని ఆశ్రయించడం వల్ల ఈ ప్రయోజనం లభించలేదు" అనే కారణంచేత "ఇతడు అబద్ధాన్ని చెప్పేవాడు" అని మనస్సులో తపించి,

(**వాశగత్తళిత్తు ఉన్నై వైదిడామే**) మనసులో కలిగిన ఆ తాపం అనేది మనసులో నిలువకుండా, నోటి ద్వారా వ్యక్తమై, చాలామందికి తెలిసేటట్లుగానే నేను నిన్ను నిందించకుండా ఉండేటట్లు –అని అర్థం. " తరుమ మఱియా క్కుఱుంబనై––పొరుత్త మిలియనై" (నాచ్చియార్ తిరుమొ**ళి**– 14 –6) (ధర్మం

తెలియని దుష్టుడు, మాటలలో పొందిక లేనివాడు), " ఎలా ప్పొయ్ గళురైప్పానై" (వ్యర్థంగా అబద్ధాలను చెప్పేవాడు) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 14– 3), " పెణ్ణిన్ వరుత్త మఱియాద పెరుమాన్" (ఆడవారి కష్టాలను తెలియని గొప్పవాడు) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 13 –1) అని అతనిని భగవంతుని నిందించేటట్లే, నిన్ను కూడా నిందించే సమయం, సందర్భం ఏర్పడుతుంది సుమా! –అని కాముని భయపెడుతున్నది.

(కొత్తలర్ పూంగణై తొడుత్తు క్కొణ్డు)

"తతో రామో మహాతేజాః ధను రాదాయ వీర్యవాన్,

ప్రవిశ్య రాక్షసం సైన్యం శరవర్షం వవర్ష హ"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండం– 94 –18)

(ఆ తరువాత, మహా తేజస్వి, గొప్ప వీర్య గుణాన్ని కలిగినవాడు అయిన శ్రీరాముడు ధనస్సును తీసుకొని, రాక్షస సైన్యంలోకి ప్రవేశించి, బాణ వర్షాన్ని కురిపించాడు) అనే విధంగా పది, నూరు, వేలు అనే సంఖ్యలో శ్రీరాముడు బాణాలను గుత్తులు గుత్తులుగా ధనస్సులో సంధించి విడిచేటట్లే, నీవు కూడా గుత్తులు, గుత్తులుగా నీ పూల బాణాలను సంధించి,

(**గోవిందన్ ఎన్బదోర్ పేర్ ఎழுది**) మమ్ములను రక్షించడం కోసమే గోవింద పట్టాభిషేకం చేసుకున్న నామాన్ని నీ మనసులో, లేక, నీ బాణాలలో పెట్టుకొని– అని అర్థం.

(**విత్తగన్ వేంగడవాణన్**) పరమపదంలో నిత్యసూరులకు దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ ఉండే సామర్థ్యాన్ని కలిగినవాడు ఆ సన్నివేశాన్ని విడచిపెట్టి, " కానముమ్ వానరముమ్ వేడుముడై వేంగడమ్" (నాన్ముగన్ తిరువందాది– 47) (వానరాలు, వేటగాళ్లు సంచరించే అరణ్యప్రాంతమైన వేంకటాచలంలోకి వచ్చాడు) అని వన జంతువులకు, కోతులకు, వేటగాళ్లకు కూడా దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ వేంకటాచలంలోకి వచ్చి నిలచి ఉండి, ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించేవాడు అయ్యాడు. "మిగు మద త్తేన్ విండ మలర్ కొండు విఱల్ వేంగడవనైయే కండు వణంగుమ్ కళిఱు" (మూన్ఱామ్ తిరువందాది– 70) (తేనె సమృద్ధిగా శ్రమించే పువ్వులను

తీసుకొని, వేంకటాచలంలో వేంచేసి ఉండే భగవానుని దర్శించి, ఏనుగు నమస్కరిస్తున్నది) అని, " వైప్పన్ మణి విళక్కా మామదియై మాలుక్కేన్ఱు ఎప్పొழுదుమ్ కై నీట్టుమ్ యానైయై" (తిరుమల పై ఉండే స్వామికి మణిదీపంగా సమర్పిస్తాను- అని భావించి చంద్రుని పట్టుకోవడం కోసం ఎల్లప్పుడూ తన తొండాన్ని పైకి ఎత్తే ఏనుగును) (నాన్ముగన్ తిరువందాది -46) అని వన జంతువులు శ్రీ వేంకటేశ్వరునకు దీపాన్ని పెడుతున్నట్లు, తిరువారాధనం చేస్తున్నట్లు చెప్పబడిందికదా

"శూట్టు నన్మాలైకళ్ తూయన వేంది, విణ్ణోర్ కళ్ నన్నీ

రాట్టి అందూపమ్ తరా నిఱ్కవే అంగు" (తిరువిరుత్తమ్- 21)

(నిత్య సూరులు మంచి పూలమాలికలను గ్రహించి, భగవంతుని అలంకరించి, పరిశుద్ధమైన తీర్థంతో అభిషేకం చేసి, అందమైన ధూపాన్ని ఆ పరమపదంలో ఆ పరమపదనాథునకు సమర్పిస్తూ ఉండగా) అనే విధంగా అక్కడ పరమపదంలో నిత్య సూరులు తనకు పరమ విలక్షణంగా తిరువారాధనం చేస్తూ ఉండగా, దానికంటే కూడా దీనిని కోరి కదా ఇక్కడకు వచ్చి అతడు పొందికగా ఉన్నాడు.

(**వేంగడవాణన్ ఎన్నుమ్ విళక్కినిల్**) పరమపదంలో కాంతి తగ్గిపోయి ఉండే స్వరూప గుణాలు తిరుమలలోకి వచ్చి వెలసిన తరువాతనే ప్రకాశాన్ని పొందాయి- అని అంటున్నది. తిరుమలకు వచ్చిన తరువాత గుణసమూహం కొండపై పెట్టిన దీపం వలె అయినవి- అని తాత్పర్యం. "వేడార్ తిరువేంగడమ్ మేయ విళక్కే" (పెరియ తిరుమొழி- 4 - 7 - 5) (వేటగాళ్లు నిండుగా ఉండే శ్రీవేంకటాచలాన్ని ఆదరించిన దీపంవంటివాడా!) అని తిరుమలలో పొందికగా నిలచి ఉన్న తరువాతనే దీపం వలె ప్రకాశిస్తున్నాడు- అని తిరుమంగై ఆళ్వార్లు కూడా అన్నారు కదా.

(**విళక్కినిల్ పుగవెన్నై విదిక్కిற్றియే**) ఆ దీపంలో ప్రవేశించేటట్లుగా నన్ను నియమించాలి- అని అంటున్నది.

★★★★★

శువరిల్ పురాణ! నిన్ పేరెழுతి చ్చుఅవనత్కొడిక్కళు మ్దరజ్గజ్గళుమ్
కవరి ప్పిణాక్కళు జ్గరుప్పువిల్లు జ్గాట్టి త్తన్దేన్ కణ్డాయ్ కామతేవా !
అవరై ప్పిరాయ న్దొడజ్గి యెన్టు మాతరిత్తెழுన్ద వెన్ తడములైకళ్
తువరైప్పిరానుక్కే శజ్గఱ్పిత్తు త్తొழுతువైత్తే నొల్లై వితిక్కిற்றియే **4**

పురాణ = చిరకాలంగా (నాకు) ఉపకారం చేసేవాడా !, కామతేవా = కామదేవా, శువరిల్ =గోడపై, నిన్ పేర్ = నీ తిరునామాలను, ఎழுది= వ్రాసి, శుఱవమ్ నల్ కొడిక్కళుమ్ = చేపలనే మంచి ధ్వజాలను, తురజ్గజ్గళుమ్ = గుఱ్ఱాలను, శువరి పిణాక్కళుమ్ = చామరాలను వీచే స్త్రీలను, కరుమ్బు విల్లుమ్ = చెఱకు వింటిని, కాట్టి త్తన్దేన్ కణ్డాయ్ = నీకు తగినవిగా చేసి ఇచ్చాను, అవరై ప్పిరాయమ్ తొడజ్గి = చిన్న వయస్సునుండి, ఎన్టుమ్ ఆతరిత్తు = ఆ శ్రీకృష్ణునే ఎల్లప్పుడు ఆశపడి, ఎழுన్ద= వృద్ధి చెందిన, ఎన్ తడమ్ ములైకళ్ = నా పృథులాలైన స్తనాలను, తువరై ప్పిరానుక్కే= ద్వారకానాథునకే (శ్రీకృష్ణునకే), శఙ్కఱ్పిత్తు = అనుభవించదగినవి అని సంకల్పించి, తొழுదువైత్తేన్ = నమస్కరించాను, (ఈ మనోరథాన్ని), ఒల్లై వితిక్కిற்றియే =నీవు శీఘ్రంగా పూర్తిచేయాలి.

వ్యా :- నాలామ్పాట్టు. (శువరిలిత్యాది) తన్ త్వరైయాలే ఒన్టై చ్చెయ్‌కిఱాళిత్తనైపోక్కి, కృష్ణనై స్మరిత్తవాఱే ఇవనై మఱక్కక్కూడుమే; అతుక్కాక అవన్ పెయరై ఒరు భిత్తియిలే ఎழுతి వైక్కుమాయ్‌త్తు, "ఎழுతి వాశిత్తుమ్ కేట్టుమ్ వణజ్గి" (నాన్ముకన్ తిరు-63) ఎన్గిఱతెల్లామ్ ఇవన్ విషయత్తిలేయాయిత్తు ఇవళుక్కు. (పురాణ) పழైయతాక ప్పిరిన్దారై చ్చేర్‌త్తు ప్పోరుమవనన్టో నీ. (శుఱవనత్కొడిక్కళుమ్) గరుడధ్వజనోడే వాసనైపణ్ణి ప్పోరుమతు తవిర్‌న్దు, మకరధ్వజనై నినైక్కుమ్పడియాయ్ వన్దు విழுన్దతు. "శుఱవమ్" ఎన్టు- ఒరు మత్స్యవిశేషమ్. (తురజ్గజ్గళుమ్) కృష్ణనుడైయ తేర్ పూణ్డ పురవికళై నినైత్తిరుక్కుమతు తవిర్‌న్దు, ఇవనుడైయ కుతిరైకళై నినైత్తిరుక్కిఱాళ్.

(కవరి ప్పిణాక్కళుమ్) విమలాదికళై స్మరిక్కుమతు తవిర్‌న్దు ఇవనుక్కు చ్చామర మిడుకిఱ స్త్రీకళైయాయ్‌త్తు నినైక్కిఱతు. (కరుప్పు విల్లుమ్) "శార్‌జ్గ మెన్నుమ్ విల్లాణ్డాన్" (పల్లాణ్డు-12) ఎన్నుమతు తవిర్‌న్దు కరుప్పువిల్లైయాయ్‌త్తు నినైక్కిఱతు. "పిణా" ఎన్టు- పెణ్ పేర్. (కాట్టి త్తన్దేన్ కణ్డాయ్) ఇవళ్, తన్నెఞ్జిలే పడిన్దవற்றై నమక్కఱివిత్తాళ్ ఎన్టు నీ బుద్ధిపణ్ణియిరుకిడాయ్. వాహనాదికళ్ సమారాధనకాలత్తిలే కణ్డరుళప్పణ్ణుమ్ వాసనైయాలే ఇఝ్గుమ్ శెయ్‌కిఱాళ్. సవిభూతికళా యిరుక్కుమవనై ఉపాసిత్తు ప్పోన్దవాసనై. (కామతేవా) అభిమతవిషయత్తై ప్పెఱుకైక్కు, వయిற்றిలే పిఱన్ద ఉన్ కాలిలే విழுమ్పడియన్టో ఎన్ దశై.

(అవరై ప్పిరాయ న్దొడజ్గి) “బాల్యాత్ప్రభృతి సుస్నిగ్ధః” (రామా-బాల-18-27) ఎన్ఱు- పరువమ్ నిరమ్బాతవళవే తొడజ్గి. (ఎన్ఱు మాతరిత్తెழுన్ద ఎన్ తడములైకళ్) ఎన్ఱుముక్క అవనై ఆదరిత్తు, అవ్వాదరమే ఎరువాక వళర్న్దు, భోక్తావాల్ ఉణ్ణటుక్క వొణ్ణాతపడి యిరుక్కిఱ ములైకళై.

(తువరైప్పిరానుక్కే శజ్కల్పిత్తు)- ”పతినాఱాయిరమ్“ (నాచ్చి. తిరు. 7-9) పెణ్గళుక్కుమ్ మున్నోట్టు క్కొడుత్తవన్ వేణుమాయ్త్తు ఇవర్గళుక్కు అడల్ కొడుక్కైక్కు. (తొழுతువైత్తేన్) అవనుక్కెన్ఱు సజ్కల్పిత్తాల్, పిన్నై అవన్ గుణజ్గళోపాతి ఉపాస్యమా మిత్తనైయితే. (ఒల్లై వితిక్కిఱ్గ్రియే) ఎన్నార్గ్రామై ఇరున్దపడి కణ్డాయే! ఇని, ఇమ్ములైకళిన్ శెవ్వి అழிవతఱ్కుమున్బే శేర్క్కవల్లైయే.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (శువరిలిత్యాది). ఉపాస్యవిషయమ్ నెజ్జిలేయిరాతో? కామన్ పేరై ఎழுతివేణ్డువానెన్? ఎన్నిల్, (తన్ త్వరై యిత్యాది). వాహనాదికళై చ్చొల్లుకిఱతు- భగవద్విషయత్తైప్పోలే సమారాధనోపకరణమాకవాతల్; సవిభూతికనాకవాతల్, ఇవర్గ్రై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వాహనాదికళిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే) “పురాణమ్”- పழைమై. “తురజ్గమ్” -కుతిరై. “పిణా” -పెణ్.

“అవరై” -వితై. “పిరాయమ్” - పరువమ్. (అవరై ప్పిరాయమ్) అవరై వితైప్పరువన్దొడజ్గి. “పిరాయన్దొడజ్గి- అవరై- ఎన్ఱుమ్- ఆతరిత్తు” ఎన్ఱు అన్వయిత్తు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (బాల్యాత్ప్రభృతీత్యాది). మున్నోట్టు క్కొడుక్కై- మున్ది సంశ్లేషిక్కై. ఆడల్- అనుభవమ్, “తువరై” -ద్వారకై., ‘తొழுతువైత్తేన్’ -ములైయై త్తొழுతేన్. ములైయై త్తొழுలామో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవనుక్కెన్టిత్యాది).

నాల్గవ పాశురం –

అవతారిక– ఇందులో గోదాదేవి తన విరహార్తిలోని అతిశయాన్ని ప్రకటిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**శువరిల్ పురాణ! నిన్ పేర్ ఎழுది**)

(**పురాణ!**) “విడిపోయిన వారిని మళ్లీ తిరిగి కలిపేవాడవు” అని చాలా కాలం నుండి ప్రసిద్ధిని పొందినవాడా!

(**శువరిల్ నిన్ పేర్ ఎழுది**) గోడపై నీ పేరును రాసి– అని అర్థం. తనకు ఉండే ప్రాప్య త్వరచేత కాముని ఆశ్రయిస్తున్నది., తప్ప, శ్రీకృష్ణుని భావించగానే ఇతనిని మరచి పోయే స్వభావాన్ని కలిగినది కదా. ఆ విధంగా మరచిపోకుండా ఉండడం కోసం ఒక గోడపై కాముని పేరును రాసి పెట్టుకుంటున్నది. “ఎழுది

వాశిత్తుమ్ వణంగి వళ్లిపట్టుమ్ పూశిత్తుమ్ పోక్కినేన్ పోదు" (నాన్ముగన్ తిరువందాది– 63) (భగవంతుని నామాలను వ్రాసి, చదివి, ఆ స్వామిని నమస్కరించి, ఆశ్రయించి, పూజించి నా కాలాన్ని గడిపాను) అని భగవంతుని విషయంలో కాలక్షేపం చేయడానికి తగిన పనులను అన్నిటినీ ఈ కాముని విషయంలో ఈమె చేసేటట్లుగా అయినది.

(**శుఱవ నఱ్కొడిక్కళుమ్**) మకరం అనబడే సొఱచేప ఆకారాన్ని గుర్తుగా కలిగిన ధ్వజాన్ని కలిగినవాడు కనుక, మకరధ్వజాలను ఇతనికి ఈమె మనసుతో సమర్పిస్తున్నది. గరుడధ్వజునితో అలవాటు పడి ఉండడం మానివేసి, మకరధ్వజునే సదా భావించేటట్లుగా అయినది, ఈమె స్థితి. "శుఱవమ్" అనే పదం సొఱచేపను నిర్దేశిస్తుంది.

(**తురంగంగళుమ్**) విడిపోయినవారిని కలపడానికి తగినట్లుగా నీవు సంచరించడానికి వీలుగా నీకు గుర్రాలను నా మనస్సుతోనే సమర్పిస్తున్నాను. శ్రీకృష్ణుని రథంలో కట్టబడిన గుర్రాలను భావించవలసిన ఈమె, మన్మథుని గుర్రాలను భావించే టట్లు అయినది.

(**కవరి ప్పిణాక్కళుమ్**) "చామరాలను వీచే కన్యలను నీకు మనస్సుతో సమర్పిస్తున్నాను" అని అంటున్నది. "పిణా" అనే పదం కన్యలను నిర్దేశిస్తుంది. భగవంతునకు చామరాలను వీచే విమల మొదలైన కన్యలను భావించే ఈమె, వారిని వదిలిపెట్టి, కామునకు చామరాలను వీచే స్త్రీలను భావించేటట్లుగా అయినది.

(**కరుప్పు విల్లుమ్**) "నీకు విల్లుగా ఉండే చెరకును నా మనస్సుతో సమర్పిస్తున్నాను "అని అంటున్నది. " శార్ జ్గమెన్నుమ్ విల్లాండాన్ తన్నై" (తిరుప్పల్లాండు –12) (శార్ జ్గమ్ అనే విల్లును పాలించేవాడు, అంటే ధరించేవాడు) తిరుప్పల్లాండు–12) అని శార్ జ్గాన్ని సేవించడాన్ని మానివేసి, కాముని చెరకు విల్లును భావించేటట్లుగా అయినది.

(**కాట్టి త్తందేన్ కండాయ్**) "ఈమె తన మనసులో నాకు సమర్పించాలి – అని భావించినవాటిని నాకు తెలియజేసింది అని నీవు భావించు" అని అంటున్నది. భగవంతునకు తిరువారాధనను సమర్పించే సమయంలో, వాహనం, ధ్వజం, చామరం మొదలైన ఉపకరణాలను సమర్పించే అలవాటు చేత, ఈమె కూడా వాటిని ఇక్కడ మన్మథునకు సమర్పిస్తున్నది. వాహనం మొదలైన పరికరాలతో

(సంపదతో) కూడి ఉండే భగవంతునకు తిరువారాధనం చేసే అలవాటు చేత, పరికరాలతో కూడిన కామునకు ఆరాధన చేస్తున్నది– అని కూడా భావించవచ్చు.

(**కామదేవా!**) నేను కోరే శ్రీకృష్ణుని పొందడానికి కామునకు తండ్రి అయిన ఆ భగవంతుని కుమారుడవు కనుక, నాకు కుమారుడవు అయిన ఈ కాలిలో పడేటట్లుగా కదా, నా స్థితి అయినది – అని అంటున్నది.

(**అవరై ప్పిరాయమ్ తొడంగి**)

"బాల్యాత్ ప్రభృతి సుస్నిగ్ధో లక్ష్మణో లక్ష్మివర్ధనః,

రామస్య లోకరామస్య భ్రాతుః జేష్టస్య నిత్యశః"

(రామాయణం –బాలకాండం –18 –27)

(భక్తి అనే గొప్ప సంపద నిండుగా ఉండేవాడైన లక్ష్మణుడు అన్ని లోకాలను ఆనందింప చేసేవాడు, తనకు అన్న అయిన శ్రీరాముని విషయంలో చిన్నతనంనుండి ఎల్లప్పుడూ చాలా ప్రీతిని కలిగి ఉన్నాడు) అనే విధంగా, చిన్న వయస్సు నుండి ఆరంభించి, శ్రీరాముని విషయంలో ప్రీతిని కలిగిన లక్ష్మణుని వలె, పరువం నిండడానికి ముందే ఆ భగవంతుని సంశ్లేషించాలని గోదాదేవి ఆశపడినది.

(**ఎన్నుమ్ ఆదరిత్తెழுన్ద ఎన్ తడ ములైగళ్**) ఎల్లప్పుడూ ఆ భగవంతుని విషయంలో ప్రేమను కలిగి ఉండి, ఆ ప్రేమే ఎరువుగా వృద్ధి చెంది, దానిని అనుభవించటానికి తగినవాడైన అతనివల్ల కూడా అనుభవించి ముగించడానికి సాధ్యం కాని విధంగా వృద్ధి చెందిన ఈ నా స్తనతటాలను,

(**తువరై ప్పిరానుక్కే శంగర్పిత్తు**) " పదినాఱాయిరవర్ దేవిమార్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 7 –9) (పదహారు వేలమంది పత్నులు) అని చెప్పినట్లుగా పదహారు వేల మంది కన్యలను అనుభవించడంలో కుతూహలపడే ఆ స్వామియే ఈ స్తనతటాలను అనుభవించడానికి తగినవాడు అయ్యాడు.

(**తొழுదు వైత్తేన్**) "ఈ పృథుల స్తనతటాలను సమర్పించాను. ఆ స్వామి కోసమే", అని సంకల్పించి నిర్ణయించుకున్న తరువాత, అతని గుణాల వలె, ఇవి కూడా ఉపాసించదగినవి అయినవి కదా. అందుచేత వాటిని సేవించడంలో కొరత లేదు.(**ఒల్లై విదిక్కిఱ్ఱియే**) నా ఆర్తి ఉండే రీతిని గమనించావా? ఇక ఈ స్తనాలు వాడి పోవడానికి ముందే, అతనితో నన్ను చేర్చు – అని గోదాదేవి అంటున్నది.

★★★★★

వానిడై వాழு మవ్వానవర్క్కు మఱైయవర్ వేళ్వియిల్ వకుత్త అవి
కానిడై త్తిరివతోర్ నరి పుకున్దు కడప్పతుమ్ మోప్పతుమ్ శెయ్వతొప్ప
ఊనిడై యాழி శజ్గుత్తమఱ్కెన్ఱు ఉన్నిత్తెழுన్ద ఎన్ తడములైకళ్
మానిడవర్క్కెన్ఱు పేచ్చు ప్పడిల్ వాழకిల్లేన్ కణ్డాయ్ మన్మతనే! **5**

మన్మతనే = మన్మథా!, వానిడై = స్వర్గలోకంలో, వాழும் =నివసించే, అ వానవర్క్కు = విలక్షణులైన దేవతలకు అని, మఱైయవర్ = బ్రాహ్మణులు, వేళ్వియిల్= యాగంలో, వకుత్త అవి = సమర్పించిన హవిస్సును, కానిడై తిరివతు ఓర్ నరి పుకున్దు= అరణ్యంలో తిరిగే ఒక నక్క (యాగశాలకు) వచ్చి ప్రవేశించి, కడప్పతుమ్ మోప్పతుమ్ శెయ్వతు ఒప్ప = దాటడం, వాసన చూడడం, పాడుచేయడంవలె, ఊనిడై = (తన) తిరుమేనిలో, ఆழி శజ్గు = సుదర్శనాన్ని, పాంచజన్యాన్ని అలంకరించుకొన్న, ఉత్తమఱ్కు ఎన్ఱు = పురుషోత్తమునికోసం అని, ఉన్నిత్తు ఎழுన్ద = ఆదరంతో వృద్ధిచెందిన, ఎన్ తడమ్ ములైకళ్ = నా బలిసిన స్తనాలు, మానిడవర్క్కు ఎన్ఱు పేచ్చు పడిల్ = ఆ పురుషోత్తమునకు తప్ప, ఇంకొక మానవునకు తగినవి అనే మాట వినబడితే, వాழకిల్లేన్ = నేను ప్రాణధారణ చేయలేను (కణ్డాయ్ =సంబోధనను తెలిపే పదం ఇది.)

వ్యా:- అఞ్జామ్పాట్టు. (వానిత్యాది) భోగభూమియిలే [1]వాழక్కడవరాయ్ విలక్షణజన్మాక్కళాయిరుక్కిఱ దేవర్కళుక్కు. "దేవాన్ భావయతానేన తే దేవా భావయన్తు వః, పరస్పరం భావయన్త శ్శ్రేయః పర మవాప్స్యథ" (గీత-3-10,11) ఎన్గిఱపడియే - ఇజ్గుళ్ళ బ్రాహ్మణర్ దేవర్కళై ఉపాసిక్కక్కడవర్కళాకవుమ్, అవర్కళ్ ఇవర్కళుడైయ అపేక్షితసంవిధానమ్ పణ్ణక్కడవర్కళాకవుమ్, ~~ఈశ్వరన్~~ అడియిలే పార్త్తువైత్త తొరు పార్సై యుణ్డిఱే. ఆకైయాలే బ్రాహ్మణర్ తన్దాముడైయ యాగజ్గళిలే యుణ్డాక్కిన హవిస్సై, మనుష్యసఞ్చార మిల్లాత కాట్టిలే సఞ్చరిప్పతొరు క్షుద్రపదార్థజ్గళ్, అవర్కళుక్కు అతు భోగ్య మాకాతపడి దూషిక్కుమాపోలే.

(ఊనిడై యిత్యాది) వెఱు మ్బుఱత్తిలే ఆలత్తివழிక్కవేణ్డుమ్పడి యిరుక్కిఱ అழకియ తిరుమేనియిలే తిరువాழிయైయుమ్, శ్రీపాఞ్చజన్యత్తైయుమ్ ధరిత్తిరుప్పాను మాయ్, అవ్వழకుతన్నై "ప్పిఱర్క్కు" ఎన్నిరుక్కైయాలే ఉత్తమనా యిరుక్కిఱవనుక్కు- ఎన్ఱు అనుసన్దిత్తు, అవ్వనుసన్దానమే నీరాక వళర్న్ద ఎన్ములైకళ్, నాను మఱియాతిరుక్క, అవను మఱియాతిరుక్క "మనుష్యమాత్రమాయిరుప్పార్క్కు" ఎన్ఱు నాట్టిలే ఇజ్గనే ఒరు శబ్దమ్ పరిమాఱుమాకిల్. ఎనక్కు సత్తై యిల్లై కిడాయ్ ఎన్గిఱాళ్. పిఱర్క్కాయిరుక్కు మిరుప్పు సత్తయా బాధకమా యిరున్దపడి. "రావణన్ మాయాశిరస్సై క్కాట్టినపోతు, ఇతరస్త్రీకళోపాతి ధరిత్తిరున్దతుక్కు క్కరుత్తెన్ ?" ఎన్ఱు జీయరై క్కేట్క; "ఇవళుడైయ

సత్తైక్కు హేతు- పెరుమాళ్ సత్తైయాయ్త్తు; అతుక్కు దైవ మఱ్ఱియ ఒరు కుఱై యిల్లామైయాలే ధరిత్తిరున్దాళ్. ఇవళ్ సత్తైక్కు హేతు- ప్రతిపత్త్యప్రతికళల్ల, అత్తలైయిల్ సత్తైయాయ్త్తు" ఎన్నరుళిచ్చెయ్వర్. (మన్మతనే) వయిఱ్ఱిలే పిఱన్ద ఉన్ కాలిలే విழవేణ్డుమ్బడియన్ఱో ఎన్నాఱ్ఱామై.

అరు :- అఙ్జామ్బాట్టు. (వానిత్యాది) సర్వేశ్వరనై విట్టు దేవతాన్తరఙ్గళై ఇవర్కళ్ ఆరాధిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (దేవాన్ భావయతేత్యాది). (సత్తయా బాధకమ్) ఎన్దతు- అజ్ఞాతదశైయిలుమ్ బాధకమెన్దపడియాయ్, తత్ప్రతికోటిత్వేన భగవద్విషయమ్ అజ్ఞాతదశైయిలుమ్ సత్తయా ధారక మెన్ఱు వివక్షిత్తు, ఇతుక్కు సంవాదమాక ఓర్రైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రావణనిత్యాది) (ప్రతిపత్త్యప్రతిపత్తి) ఉణ్డు ఇల్లై ఎన్గిఱ వచనమాత్ర మెన్దపడి.

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక – "నన్ను భగవంతునకు కాకుండా, ఇంకొకరికి ఇచ్చి వివాహం చేస్తారు" అనే ఒక మాట లోకంలో ప్రవర్తించినా గాని, నేను ప్రాణాలతో నిలిచి ఉండలేను –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–

(**వానిడై వాழ మవ్వానవర్క్కు**) భోగభూమి అయిన స్వర్గంలో నివసించేవారై, గొప్ప జన్మను కలవారైన దేవతలకు,

(మఱైయవర్ వేళ్వియిల్ వగుత్త అవి కానిడై త్తిరివదోర్ నరి పుగుందు కడప్పదుమ్ మోప్పదుమ్ శెయ్ వదొప్ప)

"సహ యజ్ఞాః ప్రజాః సృష్ట్వా పురోవాచ ప్రజాపతిః,
అనేన ప్రసవిష్యధ్వ మేషవో ఽ స్త్విష్టకామధుక్,
దేవాన్ భావయతానేన తే దేవా భావవంతు వః,

పరస్పరం భావయంతః శ్రేయః పర మవాప్స్యథ,"(భగవద్గీత –3– 10–11)

(సృష్టికాలంలో సర్వేశ్వరుడు యజ్ఞాలతో పాటుగా ప్రజలను అంటే, జీవరాశులను సృష్టించి, ఈ విధంగా చెప్పాడు. " మీరు యజ్ఞాల ద్వారా వృద్ధిని పొందండి. ఇవి మీకు ఇష్టకామాలను ఇస్తాయి. యజ్ఞాలతో దేవతలను ఆరాధించండి. ఆ దేవతలు మిమ్ములను వృద్ధి చేయాలి. ఈ విధంగా ఒకరికి ఒకరు తృప్తి పరచుకుంటూ, గొప్ప హితాన్ని మీరు పొందండి) అనే విధంగా కర్మభూమి అయిన ఈ లోకంలో ఉండే బ్రాహ్మణులు దేవతలను యాగాలను చేసి ఆరాధించాలి– అని, ఆ దేవతలు వీరికి వర్షం మొదలైనవానిని కురిపించి కోరికలను అనుగ్రహించాలి) అనే సర్వేశ్వరుడు సృష్టి కాలంలోనే సంకల్పించాడు కదా. దానిని అనుసరించి బ్రాహ్మణులు తాము చేసే యాగాలలో దేవతలకు సిద్ధం చేసి పెట్టే హవిస్సును మానవులు సంచరించని అరణ్యంలో తిరిగే ఒక నక్క యాగశాలలోకి ప్రవేశించి ఆ హవిస్సును తనకోసం గ్రహించడం, వాసన చూడడం చేస్తే, అది దేవతలకు ఉపయోగించదగనిదిగా పాడైపోయేటట్లుగా– అని అర్థం

(ఊనిడై ఆழி శంగు ఉత్తమర్క్కు) ఏ విధమైన ఆభరణాన్ని ధరించకుండానే, కేవలం రిక్త హస్తంగానే ఉన్నప్పటికీ దృష్టిదోషం తగులకుండా ఉండేటట్లు హారతి ఇవ్వవలసిన అందమైన తిరుమేనిలో శ్రీసుదర్శనాన్ని, శ్రీపాంచజన్యాన్ని ధరించి ఉండేవాడై, దానివల్ల ఏర్పడిన గొప్ప అందాన్ని తన దాసులకే అనుగ్రహించి, వారి అధీనం చేసేవాడు అయినందున ఉత్తముడై ఉండేవానికి,

(ఉన్నిత్తెழுన్దఎన్ తడములైగళ్) "ఆ స్వామి కోసమే "అని అనుసంధించి, ఆ అనుసంధానం అనే నీటితో బాగా వృద్ధి చెందిన ఈ స్తనాలను,

(మానిడవర్క్కెన్ఱు పేచ్చుప్పడిల్ వాழகిల్లేన్ కణ్డాయ్) నాకు తెలియకుండా, అతనికి కూడా తెలియకుండా ఒక సామాన్య మానవులకు వీటిని స్వాధీనం చేయాలి– అని లోకంలో ఒక మాట ఏర్పడి, అది నా చెవిలో పడినట్లయితే, నేను జీవించలేను సుమా!– అని అంటున్నది.

"ఉనక్కే నామ్ ఆట్చెయ్ వోమ్" (తిరుప్పావై – 29) (నీకే మేము సేవ చేస్తాము) అనే విషయాన్ని కలిగిన ఈమెకు, ఇతరుల కోసం అయి ఉండే స్థితిని గూర్చిన మాట ఈమె చెవిలో పడకపోయినా, ఆ వార్త ఏర్పడిన మాత్రంలోనే ఈమెకు ప్రాణహానిని కలిగించేదిగాకదా అది ఉన్నది. "రావణుడు సీతాదేవి దగ్గర శ్రీరాముని శిరస్సువంటి మాయా శిరస్సును చూపించినప్పుడు, సీతాదేవి లోకంలో ఉండే సామాన్య స్త్రీల వలె రోదించింది తప్ప, ప్రాణాలను విడిచిపెట్టలేదే! ఇది సీతాదేవి యొక్క ప్రేమకు తగివున్నదా? " అని నంబిళ్ళై నంజీయర్ ను ప్రశ్నించగా, " సీతాదేవి ప్రాణాలతో బతికి ఉండడం అనేది శ్రీరాముని విషయంలో ఆమెకు ప్రేమ లేకపోవడం వల్ల కాదు. శ్రీరాముడు నిజానికి బతికి ఉన్నందు వల్లనే ఆమె కూడా బతికి ఉన్నది. శ్రీరాముని సత్తకు దైవానికి తెలిసేటట్లుగా ఏ విధమైన హాని లేనందు వల్ల, సీత కూడా ప్రాణాలను ధరించి ఉన్నది. ఈ సీతాదేవి సత్తకు శ్రీరాముడు ప్రాణాలతో ఉన్నాడు– అనే భావన, ఈమె బ్రతికి లేకపోవడానికి ఆ స్థితి లేకపోవడం కారణాలు కావు. శ్రీరాముని సత్తయే ఈమె సత్తకు కారణం" అని నంజీయర్ సమాధానాన్ని అనుగ్రహించారు. ఈ విధంగానే "గోదాదేవిని భగవానునకు కాకుండా, ఇతరులకు ఇవ్వాలి" అనే మాట లోకంలో ఏర్పడినా, అది గోదాదేవి సత్తకు హాని కలిగించేదిగా ఉన్నది.

(మన్మదనే!) నా కడుపున పుట్టిన నీ కాలిలో పడేటట్లుగా కదా, నా ఆర్తి ఉన్నది.

★★★★★

ఉరువుడైయారిళైయార్కళ్ నల్లార్ ఓత్తువల్లార్కళై క్కొణ్డు వైకల్
తెరువిడై ఎతిర్కొణ్డు పఙ్గునినాళ్ తిరున్దవే నోఱ్కిన్ఱేన్ కామతేవా !
కరువుడై ముకిల్వణ్ణన్ కాయావణ్ణన్ కరువిళైపోల్ వణ్ణన్ కమలవణ్ణ
త్తిరువుడై ముకత్తినిఱ్ఱిరుక్కణ్గళాల్ తిరున్దవే నోక్కెనక్కరుళ్ కణ్డాయ్. 6

కామతేవా = కామదేవా !, ఉరు ఉడైయార్ = అందమైన రూపాన్ని కలవారు, ఇళైయవర్కళ్ = యౌవనమనే పరువాన్ని కలవారు, నల్లార్ = కామతంత్రంలో చెప్పిన ఆచారాలను కలవారు, ఓత్తు వల్లార్కళై కొణ్డు = కామసూత్రంలో సామర్థ్యాన్ని కల వారైన వారిని పురస్కరించుకొని, వైకల్ = ప్రతిదినం, తెరువిడై = నీవు వచ్చే దారిలో, ఎదిర్ కొణ్డు = ఎదురు వచ్చి, పఙ్గుని నాళ్ = పంగునిమాసంలోని మహోత్సవంలో, తిరున్దవే నోఱ్కిన్ఱేన్ = చక్కని జ్ఞానంతో నిన్ను ఉద్దేశించి నోము నోస్తున్నాను, కరు ఉడై ముకిల్ వణ్ణన్ = నీటిని గర్భంలో కల్గిన మేఘంయొక్క నల్లనివర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కలవాడు, కాయావణ్ణన్ = అతిసీసుమవర్ణుడు, కరువిళైపోల్ వణ్ణన్ = కాక్కణమ్ పూవువలె ప్రకాశాన్ని కలవాడైన శ్రీకృష్ణుడు, కమల వణ్ణమ్ తిరు ఉడై ముకత్తినిల్ తిరు కణ్ కళాల్ = ఎఱ్ఱ తామరపూవువర్ణంవంటి కాంతిని కల ముఖంలోని నేత్రాలతో, ఎనక్కు = నావిషయంలో, తిరున్దవే నోక్క = విశేషకటాక్షాన్ని చేసేటట్లు, అరుళ్ = నీవు అనుగ్రహించాలి.

అవ :- ఆఱామ్పాట్టు. "మచ్చిత్తా మద్గతప్రాణాః బోధయన్తః పరస్పరమ్" (గీత-10-9) ఎన్గిఱపడియే- సత్త్వనిష్ఠర్ భగవద్గుణానుభవమ్ పణ్ణి బోధయన్తః పరస్పరమ్ పణ్ణుకైక్కు సాత్త్వికరై క్కూడక్కొణ్డు ఇఴియుమాపోలే, రజోగుణప్రచురనానవనై ఆశ్రయిక్కైక్కు అతిలే దేశికరై క్కొణ్డు ఇఴికిఱాళ్.

వ్యా :- (ఉరువుడైయా రిత్యాది) వడివుడైయరాయ్, యువాక్కళాయ్, వృత్తవాన్ కళాయ్, కామసూత్రమ్ కణ్ణఴివఱ కైవన్దిరుప్పారాయిరుక్కిఱవర్కళై మున్నాక క్కొణ్డు. (వైకల్ తెరువిడై యెతిర్ కొణ్డు) నాళ్తోఱుమ్ అవన్ వరుకిఱ వఴియిలే ఎతిర్కొణ్డు. (పఙ్గునినాళ్) పెరియ తిరునాళిలే కలఙ్గాతే తెళిన్దిరున్దు, ఉన్నై ఆశ్రయిక్కుమ్పడియన్ఱో ఎనక్కుణ్డాన త్వరై.

శెయ్యవేణ్డువతెన్? ఎన్నిల్; (కరువుడై ముకిల్ వణ్ణన్) నీర్ కొణ్డెఴున్ద కాళమేఘమ్పోలే యిరుక్కిఱ వడివై యుడైయవన్. ఎల్లామ్ పట్టుమ్ పెఱవేణ్డుమ్పడియన్ఱో అవన్ వడివు పడైత్తపడి. (కాయా వణ్ణన్) నెఞ్జిలే ఇరుళ్ పడుకైక్కు. (కరువిళైపోల్ వణ్ణన్) కణ్డార్ కణ్ణుక్కు నెయ్త్తిరుక్కైక్కు. (కమలవణ్ణ త్తిరువుడైయిత్యాది) కమలత్తినుడైయ నిఱమ్పోలే యిరుక్కిఱ కాన్తియైయుడైత్తాన తిరుముకత్తిలుణ్డాన తిరుక్కణ్గళాలే, శోలై

ప్పార్ప్పారైప్పోలే పార్క్కైయన్తిక్కే, అవన్ విశేషకటాక్షమ్ పణ్ణుమ్పడియాక అరుళ్కిడాయ్. నమ్మాగ్ర్గ్రాఫ్నై క్కాక నోక్కినానాకైయన్తిక్కే. తన్ అగ్ర్గ్రాఫ్నై తీరుమ్పడి నోక్కినానామ్పడియాక ప్పణ్ణికిడాయ్.

అరు:- అజామ్పాట్టు. (ఉరువుడైయారిత్యాది) "ఉరు" -అழகుమ్; ఉడమ్బుమ్. "ఒత్తు"- వాత్స్యాయనశాస్త్రమ్. "వైకల్" -కాలమ్. "కరువిళై"- కాక్కణమ్. (వృత్తవాన్గళ్)- కామతన్త్రత్తిల్ శొన్న ఆచారఙ్గళై యుడైయార్. ఇరుళ్పడుకై- మైయుణ్డాకై. నెయ్త్తిరుక్కై- కుళిర్న్దిరుక్కై శోలైప్పార్క్కై -సముదాయేన ప్పార్క్కై. అప్పడియన్తియే తనిత్తనియే ఉగ్ర్గ్రుప్పార్క్కుమాపోలే, అవన్ ఎన్ అవయవఙ్గళ్ తోఱుమ్ తనిత్తనియే ఉగ్ర్గ్రు ప్పార్క్కుమ్పడి నీ అరుళవేణు మెన్తపడి.

ఆరవ పాశురం–

అవతారిక–

> **"మచ్చితాః మద్గతప్రాణాః బోధయంతః పరస్పరమ్,**
> **కథయంతశ్చ మామ్ నిత్యం తుష్యంతి రమంతి చ"(భగవద్గీత – 10–9)**

(నాలో మనసును నిలుపుకున్నవారుగాను, నన్ను ఆశ్రయించి నిలచి ఉండే ప్రాణాలను కలిగినవారుగాను, నా గుణాలను గూర్చి ఒకరికి ఒకరు తెలుపుకుంటూ, నా లీలలను చెప్పుకుంటూ ఉండేవారుగాను, నా గురించి ఒకరికొకరు చెబుతూ, వింటూ ఆనందిస్తారు) అనే విధంగా సాత్వికులు భగవంతుని గుణాలను అనుభవిస్తూ, ఒకరికి ఒకరు చెప్పుకొని ప్రాణాలను ధరించడం కోసం మిగిలిన సాత్వికులను కలుపుకొని భగవద్విషయంలో ప్రవేశించేటట్లే, రజోగుణం మిక్కిలిగా కలిగిన మన్మథుని ఆశ్రయించటానికి కామశాస్త్రంలో సమర్థులైన వారిని కలుపుకొని నోము నోచడంలో గోదాదేవి ప్రవేశిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానం–

(ఉరువుడైయార్ ఇళైయార్గళ్ నల్లార్ ఓత్తు వల్లార్ కళై క్కొణ్డు) అక్కని రూప సౌందర్యాన్ని కలిగినవారై, యౌవన వయస్సును కలిగినవారై కామశాస్త్రంలో చెప్పబడిన ప్రవర్తనను కలిగినవారై, వాత్సాయన మహర్షి చెప్పిన కామశాస్త్రాన్ని పరిపూర్ణంగా అధ్యయనం చేసినవారై ఉండేవారిని పురస్కరించుకొని,

(వైగల్ తెరువిడై ఎదిర్ కొణ్డు) ప్రతిదినం కాముడు వచ్చే దారిలో ఎదురు వెళ్లి,

(పంగుని నాళ్) కామునకు గొప్ప మహోత్సవం జరిగే పంగుని మాసంలో, అతనికి తగిన పండుగ దినాలలో,

(తిరుందవే నోఱ్కిన్ఱేన్) భగవద్విషయాన్ని భావించిన మాత్రంలోనే కలత చెందే నేను, నీకు నోము నోచేటప్పుడు కలత చెందకుండా, తెలివితో ఉండి నిన్ను ఆరాధించేటట్లు కదా భగవద్విషయంలో నాకు ఉండే త్వర ఉన్నది.

(కామదేవా!) "భగవంతుని నమస్కరించేటప్పుడు, వేదంలో సమర్థులైన వారిని ముందు పెట్టుకుని నమస్కరించేటట్లే, నిన్ను గూర్చి నోమును నోచేటప్పుడు కూడా కామశాస్త్రంలో సమర్థులైన వారిని ముందు పెట్టుకుని నోమును నోచడంచేత నీవు నాకు తప్పకుండా నా కార్యాన్ని చేయాలి" అని తాత్పర్యం.

"నేను చేయవలసినది ఏమున్నది?" అని కాముడు ప్రశ్నిస్తున్నట్లుగా భావించి, పాశురంలోని తరువాతి భాగంలో సమాధానాన్ని పలుకుతున్నది.

(కరువుడై ముగిల్వణ్ణన్) నీటిని పూర్తిగా గ్రహించి ఆకాశం పైకి వచ్చిన మేఘం వలె ఉండే వర్ణాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. పడరాని పాట్లు పడి, నోము నోచి అయినా పొందవలసినట్లుగా కదా, అతడు రూపసౌందర్యాన్ని నిండుగా కలవాడు.

(కాయావణ్ణన్) ఆగిసె పూవు వంటి వర్ణాన్ని కలవాడు –అని అర్థం. మనసులో ఉండే తొందరను పోగొట్టి, అంజనాన్ని పెట్టే తిరుమేనిని కలవాడు– అని భావం.

(కరువిళై పోల్ వణ్ణన్) కాక్కణం పువ్వు రంగువంటి రంగు కలిగినవాడు, దర్శించే వారి కన్నులకు చల్లగా ఉండేవాడు– అని భావం.

(కమల వణ్ణ త్తిరువుడై ముగత్తినిల్ తిరుక్కణ్గళాల్ తిరుందవే నోక్కినక్కరుళ్ కణ్డాయ్.) ఇంతకు ముందు చెప్పిన రూపాన్ని కలిగినవాని తిరుముఖ మండలంలో ఉన్నవై, తామర యొక్క రంగు వంటి రంగును, వికాసాన్ని కలిగినవి అయిన తిరునేత్రాలతో అతడు నాకు విశేష కటాక్షం చేసేటట్లుగా నీవు నన్ను అనుగ్రహించాలి.

(తిరుందవే నోక్కినక్కరుళ్) తోటలను చూసినట్లుగా మొత్తంగా చూడడం కాకుండా, ఒక్కొక్క అవయవాన్ని ప్రత్యేక ప్రత్యేకంగా దర్శించేటట్లుగా చేయాలి – అని భావం. లేక, నా ఆర్తి తీరడం కోసం చూడడం కాకుండా, తన ఆర్తి తీరేటట్లుగా చూడడమే "తిరుంద నోక్కు" అని చెప్పవచ్చు.

★★★★★

కాయుడై నెల్లొడు కరుమ్బుమైత్తు క్కట్టి యరిశి యవలమైత్తు
వాయుడై మఱైయవర్ మన్దిరత్తాల్ మన్మతనే! యున్నై వణఙ్గుకిన్ఱేన్
తేశ మున్నళన్దవన్ తిరివిక్కిరమన్ తిరుక్కైకళా లెన్నై త్తీణ్డుమ్ వణ్ణమ్
శాయుడై వయిఱు మెన్ఱడములైయు న్దరణియిల్ తలైప్పుకழ் తరక్కిఱ్ఱియే. 7

మన్మతనే = ఓమన్మథా !, కాయ్ ఉడై నెల్లొడు = పచ్చి ధాన్యాన్ని, కరుమ్బు = చెఱుకును, అమైత్తు = మోసికొని (దానితోపాటు), కట్టి = బెల్లం ముక్కలను, అరిశి= పచ్చి బియ్యాన్ని, అవల్ = కూరలు అనే వీటిని, అమైత్తు = సిద్ధం చేసికొని, వాయ్ = చక్కని స్వరాన్ని కలవారుగా, మఱైయవర్=కామశాస్త్రంలో సామర్థ్యాన్ని కలవారుగాను ఉండే వారియొక్క, మన్దిరత్తాల్ =మంత్రంతో, ఉన్నై వణఙ్గుకిన్ఱేన్ = నిన్ను నమస్కరిస్తున్నాను, మున్ =ముల్లోకాలను మహాబలిదగ్గరనుండి గ్రహించిన కాలంలో, తేశమ్ = సకలలోకాలను, అళన్దవన్ =శ్రీచరణాలలో కొలిచినవాడు, తిరివిక్కిరమన్= త్రివిక్రముడనే తిరునామాన్ని కలవాడు అయిన శ్రీకృష్ణుడు, ఎన్నై = నా, శాయ్ ఉడై = కాంతిని కల, వయిఱుమ్ = కడుపును, మెన్ తడమ్ ములైయుమ్ = సౌకుమార్యాన్ని, విస్తీర్ణాన్ని కల స్తనాలను, తిరు కైకళాల్ = తన శ్రీహస్తాలతో, తీణ్డుమ్ వణ్ణమ్ = స్పృశించే రీతిలో చేసి, తరణియిల్ = ఈ భూమండలంలో, తలై ప్పుకழ் =స్థిరమైన కీర్తిని, తరకిఱ్ఱి = నేను పొందేటట్లు అనుగ్రహించాలి.

వ్యా :- ఏழாమ్బాట్టు. (కాయుడైయిత్యాది) రజోగుణప్రచురనాయిరుక్కైయాలే అవనుక్కు ఆమవై తేడుకిఱాళాయిఱ్ఱు. పాల్ మాఱాత పశుఙ్గాయ్ నెల్లోడేకూడ, "కరుమ్బు, కరుప్పుక్కట్టి, పచ్చరిశి, అవల్" ఎన్గిఱ ఇవఱ్ఱై చ్చమైత్తు. నల్ల స్వరత్తై యుడైయవరాయిరుక్కిఱ మఱైయవరుణ్డు - అతిల్ దేశికరాయిరుక్కుమవర్కళ్. అవర్కళుడైయ మన్త్రత్తాలే, వయిఱ్ఱిలే పిఱన్దవనెన్ఱు పారాతే, ఉన్నై ఆశ్రయిక్కిఱేన్.

(తేశ మిత్యాది) వ్రైయాతే ఎల్లారైయుమ్ అడియిలే విషయీకరిత్తవన్ తిరుక్కైయాలే ఎన్నై. (శాయుడై వయిఱు మెన్ తడములైయుమ్ తీణ్డుమ్ వణ్ణమ్) ఒళియైయుడైత్తాన వయిఱ్ఱైయుమ్, అవన్ తనక్కుమ్ ఉణ్డాఱుక్కు వొణ్ణాతపడియాన ములైయైయుమ్ తిరుక్కైకళాల్ తీణ్డుమ్ వణ్ణమ్- అవన్ స్పర్శిక్కుమ్బడి పణ్ణి. (తరణియిల్ తలైప్పుకழ் తరక్కిఱ్ఱియే) లోకత్తిలే శాల నిలై నిఱ్పతు ఒరు పుకழிతే; అత్తై త్తరవల్లైయే నాన్ పెఱుమ్బడి.

అరు :- ఏழாమ్బాట్టు. (కాయుడై యిత్యాది) "కాయుడై నెల్లు" - పశుఙ్గాయ్ నెల్లు. "కట్టి" -కరుప్పు క్కట్టి. "వాయ్" -స్వరమ్. "శాయ్'-ఒళియుమ్, అழకుమ్. మన్త్రమ్ - కామశాస్త్రమ్. వయిఱ్ఱిల్ పిఱక్కై- కృష్ణనుడైయ పిళ్ళైయాకైయాలే తనక్కుమ్ పిళ్ళై ఎన్గిఱాళ్. "తలైప్పుకழ்" -అవన్ తిరుక్కైయాల్ తీణ్డుకైయే నిలైనిన్ఱ పుకழ்.

ఏడవ పాశురం–

అవతారిక– త్రివిక్రముడు తన చేతులతో నన్ను స్పృశించే గొప్ప భాగ్యాన్ని నాకు కలిగించాలి– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానం– (కాయుడై నెల్లొడు కరుంబమైత్తు క్కట్టి అరిశి అవల్ అమైత్తు వాయుడై మఱైయవర్ మందిరత్తాల్ మన్మదనే! ఉన్నై వణంగుగిన్ఱేన్) రజోగుణాన్ని ఎక్కువగా కలిగినవాడు కనుక, అతనికి తగిన ఉపకరణాలను వెదకి ఇస్తున్నది.

(కాయుడై నెల్లొడు) పాలు మారని పచ్చి ధాన్యంతో,

(కరుంబమైత్తు) చెరకు గడలను చేర్చి,

(క్కట్టి అరిశి అవల్ అమైత్తు) బెల్లపు గడ్డలను, పచ్చి అటుకులను కలిపి వండి,

(వాయుడై మఱైయవర్ మందిరత్తాల్) చక్కని కంఠస్వరాన్ని కలిగిన, కామశాస్త్రంలో సమర్థులైనవారి మంత్రాలతో,

(మన్మదనే! ఉన్నై వణంగుగిన్ఱేన్) కాముకుల మనసులను మథించేవాడా! "నీవు నా కడుపున పుట్టినవాడవు" అని చూడకుండా నీకు నమస్కరిస్తున్నాను.

(తేశ మున్నళందవన్ తిరివిక్కిరమన్) పూర్వం ఒకానొక సమయంలో మహాబలి లోకాలను అన్నిటిని అపహరించినపుడు, ఉన్నతులు, అధములు అనే తేడా లేకుండా, అందరినీ తన శ్రీచరణంతో స్పృశించి, అనుగ్రహించినవాడు తన చేతులతో తడవి అనుగ్రహించేటట్లు చేయాలి –అని భావం.

(శాయుడై వయిఱుమ్ ఎన్ తడములైయుమ్ తీణ్డుమ్ వణ్ణమ్) ప్రకాశాన్ని కలిగిన నా ఉదరాన్ని, అతనిచే అనుభవించి ముగించడానికి సాధ్యం కాని రీతిలోని అతిశయాన్ని కలిగిన నా స్తనాలను భగవానుడు తన చేతులతో తడవి, స్పృశించేటట్లు చేసి,

(తరణియిల్ తలై ప్పుగழ் తర క్కిఱ్ఱియే) లోకంలో చిరకాలం నిలచి ఉండే గొప్ప కీర్తిని నాకు కలిగించవా? అని అంటున్నది.

★★★★★

మాశుడై యుడమ్బొడు తలై యులఱి వాయ్ప్పుఱమ్ వెళుత్తొరు పోతుముణ్డు
తేశుడై త్తిఱలుడై క్కామతేవా! నోఱ్కిన్ఱ నోన్బినై క్కుఱిక్కొళ్ కణ్డాయ్
పేశువతొన్ఱుణ్డిజ్గెమ్బెరుమాన్ పెణ్మైయై త్తలైయుడై త్తాక్కుమ్ వణ్ణమ్
కేశవనమ్బియై క్కాల్ పిడిప్పాళెన్ను మిప్పేఱెనక్కరుళ్ కణ్డాయ్ 8

తేశు ఉడై = (లోకంలో విడిపోయినవారిని తిరిగి కలపడంవల్ల కల్గిన) కీర్తిని కలవాడవు, తిఱల్ ఉడై = బలిమిని కలవాడు, ఎమ్ పెరుమాన్ = మాకు స్వామి అయిన, కామతేవా = కామదేవా!, మాశు ఉడై = మాలిన్యాన్ని కల, ఉడమ్బొడు = శరీరంతోపాటు, తలై = శిరోజాలను, ఉలఱి = విరగబోసికొని, వాయ్ ప్పుఱమ్ వెళుత్తు = తాంబూల చర్వణం లేనందువల్ల పెదవులు తెల్లనివి కాగా, ఒరు పోదు ఉణ్డు = ఒకపూటే భుజించి, (ఇటువంటి రీతిలో). నోఱ్కిన్ఱ నోన్బినై = నేను నోచే నోమును, కుఱిక్కొళ్ = నీవు ఎల్లప్పుడూ జ్ఞాపకంలో పెట్టుకో, ఇఙ్గు =ఇపుడు, పేశువతు ఒన్ఱు ఉణ్డు = చెప్పేది ఒకటి ఉన్నది, (దానిని చెబుతున్నాను విను), పెణ్మైయై = నా సత్తను, తలైయుడైత్తాక్కుమ్ వణ్ణమ్ = జీవించేటట్లు చేయడానికి వీలుగా, కేశవన్ నమ్బియై కాల్ పిడిప్పాళ్ ఎన్నుమ్ = "శ్రీకృష్ణుని శ్రీచరణాలను ఈమె సంవాహనం చేస్తుంది" అనే, ఇ పేఱు = ఈ పరమపురుషార్థాన్ని, ఎనక్కు అరుళ్ = నాకు అనుగ్రహించు ("కణ్డాయ్" -సంబోధన).

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (మాశిత్యాది) స్నానత్తై యొழிయ చ్చెల్లాతపడియాన ఉడమ్బు మాశేఱుమ్బడి పణ్ణి. "శురుమ్బార్ కుழల్కోతై" (నాచ్చి.తిరు-9-10) ఎన్నుమ్బడియాన మయిర్ముడియై యుడైయవళ్, అత్తై ప్పేణాతే భోగ్యద్రవ్యఙ్గళై క్కొడుత్తు, "ఇన్నమ్ ఒరుకాల్ కాణలామో ?" ఎన్నుమ్ నశైయాలే, సత్తై కిడక్కవేణ్డుమళవాయ్త్తు, ఉజ్జీవిప్పతు. ఇవ్వழிయాలే ఒరు కాల్ మీళాతే, నోఱ్కిన్ఱ నోన్బై క్కుఱిక్కొళ్ కిడాయ్. "ఋణం ప్రవృద్ధ మివ మే" (భార-ఉద్యో-47-22) ఎన్ఱు-నెఞ్జిలే ఇతు ఎప్పోతుమ్ పట్టుక్కిడక్క వేణ్డుమ్ కిడాయ్. (తేశుడై త్తిఱలుడై) "పిరిన్దారై చ్చేర్క్కవల్లై" ఎన్గిఱ ప్రసిద్ధియాల్ వన్ద పుకరైయుమ్, అవర్కళ్ విరోధియై ప్పోక్కుకైక్కీడాన మిడుక్కైయు ముడైయవనన్రో నీ !

(పేశువతొన్ఱుణ్డు ఇఙ్గెమ్బెరుమాన్) నాన్ శొల్లువతొన్ఱుణ్డు, ఎనక్కు స్వామియానవనే! (పెణ్మై యిత్యాది) ఎన్ సత్తై తలైమై పెఱువతొరు ప్రకారమ్. (కేశవన్ నమ్బి యిత్యాది) విరోధినిరసనశీలనాయ్, కల్యాణగుణఙ్గళాల్ పూర్ణనాయిరుక్కిఱవనై, (కాల్ పిడిప్పాళెన్నుమ్ ఇప్పేఱెనక్కు అరుళ్ కణ్డాయ్) నాన్ స్వరూపానురూపమాన పేఱ్ఱై ప్పెఱుమ్బడి పణ్ణుకిడాయ్. ములైయాలే యణైక్క ఎన్ఱే తాన్ ఆశప్పట్టతు! ముతలడియే పిడిత్తు అడిమై శెయ్య త్తేడుకిఱాళ్.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (మాశిత్యాది) "మాశు"- అ*ழு*క్కు. (ఏఱువ్బుడి) -స్నానత్తై యొ*ழி*త్తు ఏఱువ్బుడి. "ఉలఱల్" -కాయ్‌తల్. "ఉలటి" - ఉతటి, విరిత్తు ఎన్లపడి. కొడుత్తు-పుఅత్తిలే కొడుత్తెన్నాయ్, తామ్బూలత్తై విట్టు. సత్తై - స్త్రీత్వమ్. "నోట్కిన్ఱ" ఎన్గిఱ వర్తమానతాత్పర్యమ్. (ఇవ్వ*ழி*యాలే ఒరుకాల్ మీళాతే) ఎన్ఱు. "తేశు"- ఒళి. 'తిఱల్" -మిడుక్కు.

ఎనిమిదవ పాశురం

అవతారిక – "స్వరూప ప్రాప్తమైన భగవంతుని శ్రీచరణాల సేవను నాకు కలిగేటట్లు చేయి" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానం– (మాశుడై ఉడంబొడు) స్నానం చేయకుండా ఉండలేని ఆచారాన్ని కలిగిన నేను, శరీరం భగవంతుని విశ్లేషంచేత స్నానం లేకుండా ఉన్నందువల్ల మలినంతో కూడుకున్నది అయినది.

(తలై ఉలటి) "శురుంబార్ కు**ழ**ల్ కోదై" (నాచ్చియార్ తిరుమొ**ழி**– 9– 10) (అందమైన కేశపాశాన్ని కలిగిన గోదాదేవి) అనే విధంగా ఉండే కొప్పును కలిగినది అయిన ఈమె తల విరగబోసుకునేటట్లు అయినది.

(వాయ్ పృఱమ్ వెళుత్తు) ఎల్లప్పుడూ తాంబూలాన్ని పెట్టుకొని, ఎర్రగా ఉండే పెదవులు తాంబూలాన్ని వదిలి పెట్టడం చేత తెల్లబడిపోయాయి.

(ఒరు పోదు ఉణ్ణుమ్) భగవంతుని విశ్లేషిస్తే, అన్నం అక్కరలేదు కనుక, అన్నాన్ని పూర్తిగా తినకుండా వదిలి పెట్టడానికి సిద్ధపడిన ఈమె, కాముని ఆశ్రయించడం వల్ల "ఒకవేళ అతనిని దర్శించే అవకాశం ఉంటుందేమో! " అనే ఆశతో ప్రాణాలను ధరించడం కోసంగా ఒక పూట భుజించేటట్లుగా అయినది.

(నోట్కిన్ఱ నోన్బినై క్కుటిక్కోళ్ కణ్డాయ్) ఈ క్రమంలో నిరంతరంగా నేను మనస్సులో పెట్టుకోవాలి. " నోట్కిన్ఱ" అనే వర్తమానకాల ప్రయోగం గోదాదేవి నిరంతరంగా నోము నోచడాన్ని తెలియజేస్తున్నది.

"గోవిందేతి యదాక్రందత్ కృష్ణా మాం దూరవాసినమ్,

ఋణం ప్రవృద్ధమివ మే హృదయాన్నాపసర్పతి"

(భారతం– ఉద్యోగపర్వం– 47– 22)

(ద్రౌపది చాలా దూరంలో ఉన్న నన్ను ఉద్దేశించి "గోవిందా! " అని ఎలుగెత్తి పిలచింది. వడ్డీతో వృద్ధి చెందిన అప్పువలె, నా హృదయంనుండి అది పోవడం లేదు) అనే విధంగా ద్రౌపది చేసిన ఆక్రందన శ్రీకృష్ణుని మనస్సును ఎల్లప్పుడూ బాధపెట్టినట్లుగానే, నా ఈ నోము కూడా నీ మనసులో ఎల్లప్పుడూ తొలగకుండా నిలచి ఉండాలి– అని భావం

(తేశుడై త్తిఱల్ ఉడై క్కామ దేవా) " విడిపోయినవారిని తిరిగి కలుపగలిగినవాడు" అనే ప్రసిద్ధి వల్ల వచ్చిన ప్రకాశాన్ని, వారి విరోధిని పోగొట్టడానికి తగిన బలాన్ని కలిగినవాడవు కదా, నీవు.

(పేశువదొన్టుణ్డు ఇంగు ఎమ్బెమాన్) నాకు స్వామి అయినవాడా! ఇప్పుడు నేను చెప్పవలసినది ఒకటి ఉన్నది.

అది ఏమి? అనేదానిని పాశురంలో మిగిలిన భాగంలో తెలుపుతున్నది.

(పెణ్మైయై త్తలైయుడైత్తాక్కుమ్ వణ్ణమ్) నా సత్త అతిశయాన్ని పొందే మార్గం అదే. స్త్రీత్వం ("పెణ్మై") అనే పదం స్త్రీకి గల విలక్షణమైన గుణమైన పారతంత్ర్యాన్ని ఇది తెలుపుతున్నది. అదే తన సత్తకు కారణం అని భావిస్తున్నది కనుక, "పెణ్మై" అనే పదానికి సత్త అని వివరింపబడింది. నా సత్త అతిశయాన్ని పొందే దారి ఏది? అని అంటే,

(కేశవ నంబియై క్కాల్ పిడిప్పాళ్ఎన్నుమ్ ఇప్పేఱు) కేశి మొదలైన విరోధులను నశింపచేసే స్వభావాన్ని కలిగినవాడై, కల్యాణ గుణాలతో నిండి ఉండేవాని యొక్క శ్రీచరణాలను సంవాహనం చేయడం అనే కైంకర్యం చేయడమనే ఈ పురుషార్థమే అది.

(ఇప్పేఱెనక్కరుళ్ కణ్డాయ్) గడచిన పాశురంలో చెప్పినట్లుగా, నా స్తనాలతో ఆలింగన చేసుకోవడాన్ని మాత్రమే నేను ఆశపడడం లేదు. మొదటి నుండి (తిరుమేనిలో మొదట ఉండే శ్రీపాదాల దగ్గర నుండి) కైంకర్యాన్ని చేసుకోవాలని నేను ఆశపడుతున్నాను. నేను నా శేషత్వస్వరూపానికి తగినది అయిన ఈ ప్రయోజనాన్ని పొందేటట్టుగా నీవు నాకు సహాయపడాలి.

★★★★★

తొழுతు ముప్పోతు మున్నడి వణఙ్గి త్తూమలర్ తూయ్ త్తొழுతేత్తుకిన్టేన్
పழுతిన్డి ప్పార్క్కడల్‌వణ్ణనుక్కే పణిశెయ్‌తు వాழப్పెఱావిడిల్ నాన్
అழுతழுతు అలమన్దమ్మా వழங్గ ఆఱ్ఱవు మతు వునక్కుఱైక్కు జ్గణ్డాయ్
ఉழுవతో రెరుత్తినై నుకఙ్గోడు పాయ్‌న్దూట్టమిన్డి త్తుఱన్దాలొక్కుమే 9

ముప్పోదుమ్ = రెండు సంధ్యలు, మధ్యాహ్నం అనే మూడు కాలాలలో, తొழுదు వణఙ్గి = ప్రణామపూర్వకంగా నిన్ను ఆశ్రయించి, ఉన్ అడి = నీ శ్రీపాదాలలో, తూ మలర్ తూయ్ = పరిశుద్ధం అయిన పుష్పాలను సమర్పించి, తొழுదు =సేవించి, ఏత్తుకిన్టేన్ = స్తుతిస్తున్నాను, పార్ కడల్ వణ్ణనుక్కే = భూమిని చుట్టి ఉండే సముద్రంయొక్క వర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కల శ్రీకృష్ణునకే, పழுదు ఇన్డి =ఏ దోషం లేకుండా, పణి శెయ్‌తు = కైంకర్యాన్ని చేసి, నాన్=నేను, వాழ ప్పెఱావిడిల్ = ఉజ్జీవించలేకపోతే, అழுదు అழுదు = (తర్వాత నేను) పలు మార్లు రోదించి, అలమన్దు = తడబడి, అమ్మా వழங్గ = "అమ్మా !" అని ఆక్రందిస్తూ తిరుగగా, అతు = ఆవిధంగా నన్ను ఆర్తను అయేటట్లు చేసిన పాపం, ఆఱ్ఱవుమ్ = చాలా, ఉనక్కు ఉఱైక్కుమ్ = నీ తలపై పడుతుంది, (అంతే కాదు, నా మనోరథాన్ని నీవు నెఱవేర్చకపోవడం అనేది), ఉழுవతు పోర్ ఎరుత్తినై = పొలం దున్నే ఒక ఎద్దును (పని చేయించుకొని), నుకమ్ కొడు పాయ్‌న్దు = (దానికి తిండి పెట్టకుండా) ముల్లుకర్రతో కొట్టి, ఊట్టమ్ ఇన్డి = దయలేకుండా, తుఱన్దాల్ ఒక్కుమ్ = తఱిమి వేసే పాపంతో సమానం అవుతుంది.

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (తొழுతు ఇత్యాది) సత్యనిష్ఠరాయిరుప్పార్, సమారాధనకాలఙ్గళిలే అవగాహనమ్ పణ్ణి, సమారాధనమ్ తలైక్కట్టిన వనన్తరమ్, తిరువడికళిలే విழுన్దు "నాన్ తొడఙ్గిన సమారాధనమ్ తలైక్కట్టినేన్; తిరువుళ్ళత్తుక్కు ప్రాఙ్గానపడియే పోతుపోక్కి యరుళవేణుమ్" ఎన్డు స్తోత్రరూపమానవఱ్ఱై విణ్ణప్పమ్ శెయ్యుమాపోలే, అవఱ్ఱై ఎల్లామ్ ఇవన్బక్కలిలే శెయ్‌కిఱాళ్.

(పழுతిన్డి) "వழுవిలా వడిమై శెయ్యవేణ్డుమ్ నామ్" (తిరువాయ్-3-3-1) ఎన్గిఱవతిల్ ఒరు పழுతిన్టిక్కే. (పార్క్కడలిత్యాది) పార్ శూழ்న్ద కడల్‌పోలే యిరుక్కిఱ వడివైయుడైయ వనుక్కే అడిమై శెయ్‌తు వాழప్పెఱాతొழிయిల్. నాన్- అழுతழுతు తడుమాఱి ఇழవోడే సఞ్చరిత్తు కాలక్షేపమ్ పణ్ణుమతు ఉనక్కు ఉఱైక్కుఙ్గిడాయ్. ఆఱ్ఱవుమ్- మికవుమ్ "ఆదాయ సుకృతం తస్య సర్వం గచ్ఛేదరక్షితః" (రామా.యుద్ధ-18-30) శరణాగతనై నోక్కావిట్టాల్ ఇవనుడైయ పాపఫలత్తై అవన్ అనుభవిత్తు, అవనుడైయ సుకృతఫలమ్ ఇవన్బక్కలిలే వరువతాక చ్చొల్లానిన్టతిఱే, అప్పడియే ఉన్నై క్కుఱిత్తు నాన్ పణ్ణిన ఆశ్రయణత్తుక్కు ఒరు ఫలమిన్టిక్కే యొழிయుమాకిల్, అతు

ఉనక్కు ప్పొల్లాతాజ్గిడాయ్. అవన్ తాన్ తన్నై ఆశ్రయిత్తార్క్కు అజ్గక్కారనాయ్ నిన్లితే అవర్కళై చ్చేర్ప్పతు; "నమ్మైయుమ్, ఉమ్మైయుమ్ శేర్త్తాన్, ఇవన్ నల్ల అజ్గక్కారనాయిరున్దాన్" ఎన్ను అవన్ కొణ్డాడ, అవనుడైయ దృష్టిదోషత్తాలేయితే ఇవన్ అనజ్గనాయ్త్తు. (ఉழுవతోరెరుత్తినై ఇత్యాది) ఎరుత్తై క్కొణ్డు తన్ జీవనార్థమాక క్కార్యజ్గొణ్డు, అనన్తరత్తిలే అత్తై ఒన్డాలే తళ్ళి, అతుక్కు జీవనమిడాతే తురత్తుమాపోలే ఇరుప్పతొన్దు కిడాయ్ నాన్ వరున్దినత్తుక్కు ఒరు ఫలమిన్తిక్కే యొழிయుమాకిల్.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (తొழுతిత్యాది) తొழுతు స్తోత్రమ్ పణ్ణుకిఱతు ఎప్పడి ఇరుక్కిఱతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సత్త్వనిష్ఠరిత్యాది). అవగాహనమ్- నన్దాక ప్పణ్ణుకై. "తూమలర్ తూయ్ త్తొழுతు" ఎన్గిఱవిడత్తిల్ "తొழுతు" ఎన్లతు- ఆరాధిత్తు ఎన్లపడి.

"అమ్మా" -ఇழுవాలే అమ్మా ఎన్లழைత్తు. "వழுజ్గ" -సఞ్చరిక్క "ఆற்ற"-మిక. (అజ్గక్కారన్)- ఎతిర్త్తు వెట్టియుమ్ రక్షిక్కుమ్ శూరన్. ఆనాల్ అవనుక్కు అజ్గ మిల్లైయే? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవనుడైయ దృష్టియిత్యాది). అవన్ కొణ్డాడ -రుద్రన్ కొణ్డాడ. "ఊట్టమ్" -తీని.

తొమ్మిదవ పాశురం—

అవతారిక— తనకు అనుగ్రహించకపోతే, అతనికి వచ్చే అనర్థాన్ని తెలుపుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్— (తొழுదు ముప్పోదు మున్నడి వణంగి ★త్తూమలర్ తూయ్ త్తొழுదేత్తుగిన్జేన్) సాత్వికులు భగవంతుని తిరువారాధన చేసేటప్పుడు, చక్కగా శ్రద్ధతో తిరువారాధన చేసి, అది పూర్తి కాగానే, భగవంతుని పాదాలపై పడి, " నేను ప్రారంభించిన తిరువారాధనాన్ని పూర్తి చేశాను. మీ మనస్సుకు తృప్తి అయిన విధంగానే కాలక్షేపాన్ని చేసి అనుగ్రహించాలి "అని కొన్ని స్తోత్రాలను విజ్ఞాపన చేసేటట్లుగానే, ఇక్కడ గోదాదేవి కూడా వాటిని అన్నిటిని ఈ కాముని విషయంలో చేస్తున్నది. "మూడు కాలాలలోనూ మనస్సు, శరీరం, వాక్కు అనే మూడు కరణాలతోనూ నిన్ను ఆశ్రయిస్తున్నాను" అని చెబుతున్నది. "వழுవిలా అడిమై శెయ్య వేండుమ్ నామ్" (తిరువాయ్ మొழி–3–3–1) (ఎటువంటి విచ్ఛేదం లేని సేవను మేము చేయాలి) అనే విధంగా చేయవలసిన సేవలో ఏమీ కొరత లేకుండా, (ప్పార్క్కడల్ వణ్ణనుక్కే పణి శెయ్ దు వాழ ప్పెఱావిడిల్) ఈ భూమిని చుట్టి ఉండే సముద్రం వలె ఉన్న రూపాన్ని కలిగినవానికే కైంకర్యాన్ని చేసి ఉజ్జీవించ లేకపోతే,

(నాన్ అழுదழுదు అలమందమ్మావழுజ్గ) నేను నిరంతరంగా రోదించి తడబడి, అమ్మా! అని ఆక్రందిస్తూ, సంచరించి కాలాన్ని గడిపితే,

(అற்றவుమ్ అదు ఉనక్కుట్టెక్కుమ్ కణ్డాయ్) దాని ఫలం నీకు ఫలంగా ఏర్పడుతుంది సుమా– అని భావం. "ఆற்றవుమ్"– చాలా– అని అర్థం.

వినష్టం పశ్యతః తస్య రక్షిణః శరణాగతః,
ఆదాయ సుకృతం తస్య సర్వం గచ్ఛేదరక్షితః"
(రామాయణమ్ – యుద్ధకాండం –18– 30)

(రక్షకుడైనవాడు చూస్తూ ఉన్నప్పుడే అతనిచే రక్షింపబడకుండా నశించిపోయిన శరణాగతుడు ఆ రక్షకుని అన్ని పుణ్యాలను తాను తీసుకొని, పుణ్యలోకాలకు వెళ్లిపోతాడు.) అనే విధంగా, శరణు పొందినవానిని రక్షించకపోతే, అతని పాపం, ఆశ్రయింపబడినవాడు అనుభవించవలసి వస్తుంది– అని, ఆశ్రయింపబడిన పుణ్యం ఫలం శరణం పొందినవానికి వచ్చి చేరుతుంది– అని శాస్త్రాలు చెబుతున్నాయి కదా. ఆ విధంగానే, శరణు పొందిన నన్ను నీవు రక్షించకపోతే, నీకు పాపం రావడం, నీ పుణ్యం తగ్గిపోవడం అనే గొప్ప హాని నీకు ఏర్పడుతుంది– అని భావం.

ఈ విధంగా ఈమె కాముని ఉద్దేశించి ఎందుకు చెబుతున్నది? అని అంటే, తనను ఆశ్రయించినవారికి (అంగక్కారన్) ఎదిరించి విరోధులను నశింప చేసి రక్షించే శూరుడై ఉండి, ప్రేమికులను కలిపేవాడు కదా. మరి, ఇతడు ఏ విధంగా అనంగుడు, శరీరం లేనివాడు అయ్యాడు? అని అంటే, ఇతడు శివపార్వతులను చేర్చినప్పుడు, "నన్ను, నిన్ను కలిపిన ఇతడు గొప్ప అంగాలను కలిగినవాడై ఉన్నాడే!" అని శివుడు పార్వతిని చూచి, కాముని పొగడగా, అతని దృష్టి దోషం తగులడంవల్లనే కదా ఫాలనేత్రం వల్ల దహింపబడి, ఇతడు అనంగుడు అయ్యాడు.

(ఉழవదోర్ ఎరుత్తినై నుకంగొండు పాయ్ న్దు ఊట్టమిన్ఱి త్తుఱందాల్ ఒక్కుమే.) ఒకడు తన కడుపు నింపుకోవడం కోసం ఎద్దును బండికి కట్టి, దానిని శ్రమ పెట్టి, పని చేయించుకుని, పని పూర్తి అయిన తరువాత, దానికి తిండి పెట్టకుండా కర్రతో కొట్టి దానిని దూరంగా తరిమివేస్తే, ఎటువంటి పాపం అతనికి చుట్టుకుంటుందో, నేను శ్రమపడి నిన్ను పూజించి, నోము నోచిన దానికి నా కు ఫలం లేకుండా పోయినట్లయితే. నీకు అటువంటి పాపం చుట్టుకుంటుంది– అని తాత్పర్యం.

★★★★★

కరుప్పు విల్ మలర్క్కణై క్కామవేళై క్కழలిణై పణిన్దఙ్గోర్ కరి యలఱ
మరుప్పినై యొశిత్తు ప్పుళ్వాయ్ పిళన్ద మణివణ్ణఱ్కెన్నై వకుత్తిడెన్ఱు
పొరుప్పన్న మాడమ్ పొలిన్దు తోన్ఱుమ్ పుతువైయర్కోన్ విట్టుశిత్తన్ కోతై
విరుప్పుడై యిన్దమిழ் మాలైవల్లార్ విణ్ణవర్కో నడి నణ్ణువరే. 10

ముతల్ తిరుమొழி ముఱ్ఱిఱ్ఱు

కరుప్పు విల్ = చెఱకు వింటిని, మలర్ కణై = పూల బాణాలను కల, కామ వేళై = మన్మథుని, కழల్ ఇణై = రెండు పాదాలకు నమస్కరించి, అఙ్గు ఓర్ కరి అలఱ మరుప్పినై ఒశిత్తు పుల్ వాయ్ పిళన్ద మణి వణ్ణఱ్కు ఎన్నై వకుత్తిడు ఎన్ఱు = "కంసుని భవనం వాకిటిలో కువలయాపీడం అనే ఒక ఏనుగు కూలి పడేటట్లు దాని కొమ్ముని విఱిచి, బకాసురుని నోటిని చీల్చినవాడు, నీలమణివంటి వర్ణాన్ని కలవాడు అయిన శ్రీకృష్ణుని దగ్గరకు నన్ను చేర్చు'' అని, పొరుప్పు అన్న = పర్వతాలవలె ఎత్తుగా ఉండే, మాడమ్ = మేడలతో, తోన్ఱుమ్ = చాలా గొప్పగా వెలిగే, పుతువైయర్ = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌లో ఉన్నవారికి, కోన్ = స్వామి అయిన, విట్టుశిత్తన్ = పెరియాழ్వార్ల (కుమార్తె) అయిన, కోతై = ఆణ్డాళ్ అనుగ్రహించిన, విరుప్పు ఉడై = అభినివేశం కారణంగా పుట్టిన, ఇన్ తమిழ் మాలై = తీయని ద్రావిడమాల అయిన ఈ పాశురాలను, వల్లార్ = అభ్యసించగల్గిన వారు, విణ్ణవర్ కోన్ = నిత్యసూరులకు నాయకుడైన భగవానుని, అడి = శ్రీచరణాలను, నణ్ణువర్ = చేరగలరు.

వ్యా :- పత్తామ్పాట్టు. (కరుప్పువిల్లిత్యాది) "శార్ఙ్గ మెన్నుమ్ విల్లాణ్డాన్" (పల్లాణ్డు-12) ఎన్ఱుమ్, "శరఙ్గళాణ్డ తణ్డామరైక్కణ్ణనుక్కన్ఱి యెన్ మనమ్ తాழ்న్దు నిల్లాతు" (పెరి.తిరు.7-3-4) ఎన్ఱుమ్, ఇతెల్లామ్ ఇవనుడైయ విల్లైయుమ్, అమ్బైయుమ్ శొల్లి, ఇవన్ కాలిలే విழுమ్బడియాయ్ వన్దు విழுన్దతు. (అఙ్గోర్ కరి యలఱ) "కువలయాపీడ మానతు పిళిఱి [1]విழுమ్బడియాక అతిన్ కొమ్బై అనాయాసేన ముఱిత్తు, బకాసురనై వాయై క్కిழித్తు, వైత్త కణ్ మాఱాతే కణ్డుకొణ్డిరుక్కవేణ్డుమ్బడియాన వడివழకై యుడైయవనోడే ఎన్నై చ్చేర్త్తు విడు" ఎన్ఱు, మలైకళై క్కొడువన్దు శేర వైత్తాప్పోలే యిరుక్కిఱ మాడఙ్గళ్ సుసమృద్ధమాయ్క్కొణ్డు తోన్ఱానిన్ఱుళ్ళ శ్రీవిల్లిపుత్తూరిలుళ్ళార్క్కు నిర్వాహకరాన పెరియాழ்వార్ తిరుమకళారుడైయ విరుప్ప మడియాక ప్పిఱన్ద ఇనియ తమిழ்త్తొడై వల్లార్కళ్.

(విణ్ణవరిత్యాది) సాత్త్వికాగ్రేసరరాన పెరియాழ்వార్ వయిఱ్ఱిలే పిఱన్దువైత్తు, భగవల్లాభత్తుక్కాక మడలెడుప్పారోపాతి కామన్ కాలిలే విழవేణ్డుమ్బడియాన ఇవరైప్పోలన్ఱిక్కే, ఇప్ప్రబన్దమ్ కఱ్ఱవర్కళ్ సంసారత్తై విట్టు నిత్యానుభవమ్ పణ్ణుకిఱ నిత్యసూరికళోడే ఒరు కోవైయాయ్ అనుభవిక్కప్పెఱువర్కళ్.

ముతల్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురమ్–

అవతారిక– ఈ దశకానికి ఫలం తెలియజేస్తూ, ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కరుప్పు విల్ మలర్ క్కణై క్కామ వేళై ★క్కழలిణై పణిందు) "శార్ జ్గమెన్నుమ్ విల్లాండాన్ తన్నై" (తిరుప్పల్లాండు– 12) (శార్ జ్గమ్ అనే ధనుస్సును పాలించేవాడు) అని, " శరంగళాండ తణ్ తామరై క్కణ్ణనుక్కన్ఱి ఎన్ మనమ్ తాழ்న్దు నిల్లాదే" (పెరియ తిరుమొழி– 7 –3 –4) (బాణాలను ప్రయోగించే చల్లని తామర రేకులవంటి నేత్రాలను కలిగిన శ్రీకృష్ణునకు తప్ప, నా మనసు ఎవరికీ వశం కాదు) అని చెప్పినట్లుగా, భగవంతుని వింటిని బాణాలను పల్కి అతని పాదాలతో పడవలసిన ఈమె, ఈ కాముని బాణాలను గూర్చి చెబుతూ, ఇతని పాదాలలో పడేటట్లుగా అయినది. ఈమె ప్రాప్య త్వర ఈమెను పెట్టే పాట్లుకదా, ఇవి.

(అంగోర్ కరి అలఱ మరుప్పినై ఒశిత్తు) కంసుని సభ వాకిలిలో నిలుపబడినది, రూపంలోనూ, బలంలోనూ సాటి లేనిది అయిన కువలయాపీడం అనే ఏనుగు ఘీంకారం చేస్తూ పడిపోయేటట్లుగా, దాని దంతాన్ని అవలీలగా విరచి,

(పుళ్ వాయ్ పిళంద) కొంగ రూపాన్ని ధరించి వచ్చిన బకాసురుని నోటిని చీల్చి –అని అర్థం. ఈ రెండు వృత్తాంతాలతో భగవంతుని అనిష్ట నివర్తకత్వం చెప్పబడింది.

ఇక, స్వయంప్రయోజనమైన దివ్యమంగళ రూపం కలిగినవాడు– అని తెలుపుతున్నది.

(మణివణ్ణఱ్కు) చూచిన చూపులు తిప్పుకోకుండా, చూస్తూనే ఉండేటట్లుగా ఉండే రూపాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. ఈ విధంగా విరోధినిరసనం చేసేవాడుగాను, రూపసౌందర్యాన్ని కలిగిన వాడుగాను ఉన్నందువల్ల, నీ కాలిలో పడి అయినా, నీ గురించి నోము నోచి అయినా, అతనిని పొందవలసి ఉన్నది –అని తాత్పర్యం.

(ఎన్నై వగుత్తిడెన్టు) అనిష్ట నివారకుడు అయినందువల్ల ప్రాపకుడుగాను, మణి వర్ణుడు అయినందువల్ల ప్రాప్యుడుగాను ఉండే అతనితో నన్ను చేర్చు– అని అర్థం. ఇక, ఈ విధంగా చెప్పిన గోదాదేవి ఎవరు? అనే విషయాన్ని పాశురంలోని మిగిలిన భాగం తెలుపుతున్నది.

(పొరుప్పన్న మాడమ్ పొలిందు తోన్టుమ్ పుదువైయర్ కోన్ విట్టుశిత్తన్ కోదై) పర్వతాలను తీసుకుని వచ్చి, వరుసగా పేర్చి పెట్టినట్లుగా ఉండే సౌధాలతో నిండి ప్రకాశిస్తున్న శ్రీవిల్లిపుత్తూరులో ఉండేవారికి నాథులైన శ్రీవిష్ణుచిత్తులు అనే తిరునామాన్ని కలిగిన పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అయిన, గోదాదేవి చేత అనుగ్రహింపబడినది – అని అర్థం.

ఇక ఈ దశకాన్ని అనుసంధించినందు వల్ల కలిగే ఫలాన్ని తెలుపుతున్నది

(విరుప్పుడై ఇందమిழ் మాలై వల్లార్ విణ్ణవర్ కోన్ అడి నణ్ణువరే.) గోదాదేవి ప్రాప్యత్వరచేత చెప్పిన మధురమైన ద్రావిడ పాశురాలను అర్థంతో అనుసంధించగలిగినవారు పరమపదనాథుని శ్రీచరణాలను చేరగలరు.

(మాలై వల్లార్ విణ్ణవర్ కోన్ అడి నణ్ణువరే.) సాత్వికులలో గొప్పవారైన పెరియాళ్వార్ల కడుపులో పుట్టినప్పటికీ, భగవంతుని పొందడం కోసం మడల్ ఎత్తడం కోసం ముందుకు వచ్చిన నమ్మాళ్వారుల, తిరుమంగై ఆళ్వారుల వలె, అతి ప్రవృత్తిని చేసిన ఈమె వలె కాకుండా, ఈ పది పాశురాలను అర్థంతో పాటు అనుసంధించేవారు, తాము ఏ విధమైన అతి ప్రవృత్తిని చేయకుండానే, ఈ సంసార మండల సంబంధాన్ని తొలగించుకొని, "వానవర్ క్కావర్ నట్కోవైయే" (తిరువాయ్ మొవழி– 4–2–11) నిత్య సూరుల గోష్ఠిలో చేరుతారు) అనే విధంగా పరమపదనాథుని నిత్యానుభవం చేసే నిత్యసూరులతో తేడా లేకుండా, ఆ స్వామిని అనుభవిస్తూ, కైంకర్యాన్ని చేసే భాగ్యాన్ని పొందుతారు.

మొదటి దశకం ఆంధ్రానువాదం అనువాదం పూర్తి అయినది.

★★★★★

ఇరణ్డామ్ తిరుమొఴి – నామమాయురమ్

అవ :- ఇప్పడి ఇవర్కళ్ పణ్ణిన ఆశ్రయణత్తై అనుసన్ధిత్తు, "తఙ్గళై ప్పెఱుకైక్కు నామ్ వరున్దవేణ్డుమ్బడి యిరుక్కుమవర్కళ్, నమ్మై ప్పెఱుకైక్కు త్తాఙ్గళ్ వరున్దుకై యావతెన్ ? అతు తన్నిలుమ్, నమ్ కాలిలే విఴుకైయన్ఱిక్కే, నమ్మై ప్పెఱుకైక్కు ఒరు దేవతాన్తరత్తిన్ కాలిలే తువళుమ్బడి నామ్ పిఱ్పాడరానోమే ! అఴకితాక క్కారియమ్ పార్త్తోమే !" ఎన్ఱు తన్ పిఱ్పాట్టై అనుసన్ధిత్తు, త్తిరువుళ్ళమ్ నొన్దు, తిరువాయ్ప్పాడియిల్ పాతువానార్ వర్షార్థమాక ఇన్ద్రనుక్కు క్కొడుపోయిడుకిఱ శోఱ్ఱై క్కణ్డు, "నామ్ పిఱన్దు వళరుకిఱ ఊరిలే శిలర్ ఒన్ఱై దేవతాన్తరత్తుక్కు ఆక్కుకైయావతెన్ ?" ఎన్ఱు అతువుమ్ పొఱుక్కమాట్టాతే "మలైయిన్ మున్నే కొడుపోయ్ క్కువియుఙ్గోళ్" ఎన్ఱు శొల్లి, తాన్ మలైయాయిరున్దు జీవిక్కుమవన్, తనక్కు అసాధారణైకళాన ఇవర్కళ్, తన్నై ప్పెఱుకైక్కు క్కామసమాశ్రయణమ్ పణ్ణుమ్బోతు పొఱుక్కమాట్టానిఱే.

ఒరు సాధనానుష్ఠానత్తాలేయాతల్, అన్ఱిక్కే, ఇతరసమాశ్రయణముఖత్తాలే యాతల్, తన్నై ప్పెఱ వరున్దుమతువుమ్ పొఱుక్క మాట్టాతవన్, నేర్కొడు నేరే కామన్ కాలిలే విఴున్దాల్ పొఱుక్కమాట్టానిఱే. అత్తాలే, తిరువుళ్ళమ్ తళుమ్బి, ఆనైక్కు ఉతవినాప్పోలే కడుక వన్దు ముకఙ్గాట్ట; అవర్కళుమ్ ఇరున్దు అన్యపరత్తై భావిత్తు చ్చిఱ్ఱిలిఴైక్క; అతుతానాకిఱతు- కామసమాశ్రయణత్తిలే ఒరువకైయిఱే; అత్తై అఴిప్పతాక ఉద్యోగిక్క; ఇవర్కళుమ్ పలవకై యాలుమ్ వేణ్డా - ఎన్న; నడువే ఇవనుమ్ వేణు మెన్న; ఇప్పడికళాలే నడువే ఒరు మహాభారతమ్ ప్రవృత్తమాయ్, అనన్తరమ్ సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమాయ్, విశ్లేషాన్తమానపడియై చ్చొల్లిఱ్ఱాకిఱతు.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- నామమాయిరమ్ ప్రవేశే. (తిరువుళ్ళమ్ నొన్దు) "ఆనైక్కు ఉతవినాప్పోలే వన్దు ఉతవినాన్" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. దేవతాన్తరసమాశ్రయణమ్ అసహ్యామాయిరుక్కుమో? ఎన్న (తిరువాయ్ప్పాడి యిత్యాది). పాతువానార్ ఎన్ఱతు- ఇడైయరై. స్వాపదేశత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఒరు సాధనానుష్ఠానేత్యాది). సాధనానుష్ఠానమ్- దేశవాసాదికళ్. స్వగతస్వీకారమ్, మడలెడుక్కై ముతలానవై. (ఇతరసమాశ్రయణమ్) దేవతాన్తర్యామిత్వేన అగ్నీన్ద్రాదిదేవతైకళై క్కుఱిత్తు ప్పణ్ణుమ్ కర్మానుష్ఠానమ్. (కామసమాశ్రయణత్తిలే ఒరువకైయిఱే) ఎన్ఱతు- అతుపోలే అవనుక్కు అనిష్ట మెన్ఱపడి. (సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమాయ్) ఎన్ఱతు- 'మెయ్ప్పిణక్కిట్టక్కాల్' (2-9) ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ. మేలే కోఴి యఴైప్పతన్ మున్నమాకైయాలే విశ్లేషాన్తమానపడియై చ్చొల్లిఱ్ఱాకిఱతు ఎన్ఱపడి.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

రెండవ దశకం – నామమాయురమ్

అవతారిక –

ఈ విధంగా గోపికలు చేసిన కామసమాశ్రయణాన్ని చూసిన శ్రీకృష్ణుడు చాలా బాధపడ్డాడు. "వీరిని పొందడానికి నేను కష్టపడి ప్రయత్నం చేయవలసి ఉండగా, వీరు నన్ను పొందడం కోసం తాము కష్టపడి ప్రయత్నం చేసేటట్లు అయినదే! అందులోను, నా పాదాలపై పడి ప్రార్థించకుండా, ఇంకొక దేవత పాదాలపై పడవలసినట్లుగా నేను వెనుకబడిపోయానే! నేను కార్యం పూర్తిచేసే లక్షణం చక్కగా ఉన్నదే!" అని వీరిని రక్షించడంలో తాను వెనుకబడినట్లుగా భావించాడు. గజేంద్రుని రక్షించడంలో వెనుకబడిన కాలంలో మనస్సు కొరత పొందినట్లుగా కలత పొందాడు. రేపల్లెలో ఇంద్రుని ఇష్టదైవంగా కొలిచే గొల్లలు వర్షం కోసం ఇంద్రునికోసం పర్వతమంతగా పోగు పెట్టిన అన్నాన్ని చూచి, "నేను పుట్టి పెరిగే ఊరిలో ఉండే కొందరు ఒక వస్తువును అన్య దైవాలకు సమర్పించడమేమి?" అని ఆ పనిని చూసి సహించలేక, "ఈ అన్నాన్ని అంతటినీ గోవర్ధన పర్వతానికి ముందే తీసుకుని పోయి పెట్టి, దానికి సమర్పించండి" వారితో చెప్పాడు. ఆ గోవర్ధన పర్వతానికి అంతర్యామిగా నిలచి, ఒక భూత రూపాన్ని గ్రహించి, ఆ అన్నాన్ని అంతటినీ స్వీకరించాడు. అందువల్ల, తనకే చెందినవారైన గోపికలు తనను పొందడం కోసం కామసమారాధనను చేయడం సహించలేడు కదా. తనను ఉద్దేశించి కర్మజ్ఞాన భక్తి యోగాలు మొదలైన సాధనాలను చేసేవారి మూలంగానూ, ఒక దేవతకు అంతర్యామిగా ఉండే తనను ఉపాసించేవారి మూలంగానూ తనను పొందాలని ప్రయత్నించడం సహించలేనివాడు, సాక్షాత్తుగా కాముని పాదాలపై పడడం ఎంత మాత్రం సహించడు కదా. అందుచేత, శ్రీకృష్ణుని మనస్సు చాలా కలతపడి, గజేంద్రునకు వేగంగా వచ్చి సహాయపడినట్లే, వేగంగా వచ్చి వీరికి తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహించాడు. ఇతడు ఈ విధంగా తమను కష్టపెట్టడాన్ని చూసి, రోషం వల్ల వీరు కూడా అతనికి తమ ముఖాలను చూపించకుండా, బొమ్మరిండ్లను కట్టుకొంటూ, కామ సమాశ్రయణానికి అంగమైన కార్యాలను చేసినట్లే, భావిస్తూ ఉన్నారు. శ్రీకృష్ణుడు దీనిని గమనించి, బొమ్మరిళ్ళు అనబడే వీరు నిర్మించిన అలంకరణలను పాడు చేయడం

ప్రారంభించాడు. "వీటిని పాడు చేయవద్దు" అని గోపికలు పలు రీతులలో అతనిని ప్రార్థించారు. ఎంతగా ప్రార్థించినా, "నేను పాడు చేస్తాను" అని అన్నాడు ఇతడు. ఈ విధంగా ఇతనికి, గోపికలకు మధ్య మహాభారతంవంటి ఒక పెద్ద పోరాటమే సంభవించింది. ఆ తరువాత "ఏమ్మై ప్పఱ్ఱి మెయ్ ప్పిణై క్కిట్టక్కాల్" (2–9) (మమ్ములను పట్టుకొని ఆలింగనం చేసుకుంటే) అనే విధంగా ఇతనికి, వారికి సంశ్లేషం ప్రవృత్తమైనది. అది కూడా, అన్ని సంశ్లేషాలవలెనే విశ్లేషం అనబడే వియోగంతో పూర్తి అయిన విషయాన్ని ఈ దశకం తెలుపుతున్నది.

అవతారిక పూర్తి అయినది.

ఇరణ్డామ్ తిరుమొழி – నామమాయురమ్

నామ మాయిర మేత్త నిన్ఱ నారాయణా ! నరనే ! ఉన్నై
మామితన్ మకనాక ప్పెఱ్ఱాల్ ఎమక్కువాతై తవిరుమే
కామన్ పోతరుకాల మెన్ఱు పజ్గునినాళ్ కడై పారిత్తోమ్
తీమై శెయ్యుమ్ శిరీతరా! ఎజళ్ శిఱ్ఱిల్ వను శితెయేలే **1**

నామమ్ ఆయిరమ్ = వేయి నామాలను, ఏత్త నిన్ఱ = నిత్యసూరులు స్తుతించేటట్లు నిలచి ఉండే, నారాయణా =నారాయణా!, నరనే =దశరథ చక్రవర్తికి కుమారుడవై అవతరించి, మానవరూపాన్ని పరిగ్రహించినవాడా !, ఉన్నై = తుంటరివాడవైన నిన్ను, మామితన్ మకన్ ఆక పెఱ్ఱాల్ = భర్తగా పొందితే, ఎమక్కు వాతై తవిరుమే = మేము బాధిపడకుండా ఉండడం తప్పుతుందా !, కామన్ పోతరు కాలమ్ ఎన్ఱు = మన్మథుడు వచ్చే కాలం అని, పజ్గుని నాళ్ = పంగుని మాసంలో, కడై = అతడు వచ్చే దారిని, పారిత్తోమ్ = ఎదురు చూచాము, తీమై శెయ్యుమ్ = తుంటరి పనులను చేసే, శిరీతరా = శ్రీధరా !, ఎజ్గళ్ శిఱ్ఱిల్ = మేము కట్టుకొనే చిన్న ఇళ్ళను, వన్దు = మేము ఆడుకొనే చోటకు వచ్చి, శిదైయేల్ = నీవు కూలగొట్టవద్దు.

వ్యా :- ముతఱ్పాట్టు. (నామ మాయిర మిత్యాది) సన్తన్దయప్రజై నోవు కొణ్డాల్, అతుక్కాక త్తాన్ కుడినీర్ కుడిక్కుమ్ తాయైప్పోలే, నరనారాయణరూపత్తాలే వన్దు ఇచ్చేతనర్క్కాక త్తాన్ తపస్సు పణ్ణిన ఇత్తై అనుసన్ధిత్త దేవజాతి, "దేవరీర్ ఎన్న కారియమ్ శెయ్తు తలైక్కట్టుకైక్కాక ఇప్పడి తపస్సు పణ్ణియరుళుకిఱతు ?" ఎన్ఱు స్తోత్రమ్ పణ్ణుమ్పడియాక నిన్ఱ నిలైయై చ్చొల్లిఱ్ఱాకవుమామ్. అన్ఱిక్కే, "నామ మాయిర మేత్త నిన్ఱ నారాయణా" ఎన్ఱు పిరిత్తు "తద్విప్రాసో విపన్యవః" (ఋగ్వే.అష్ట-1-2-7)ఎన్గిఱపడియే అస్ప్రుష్టసంసారగన్ధరాన నిత్యసూరికళ్ స్తోత్రమ్ పణ్ణ, ఉభయవిభూతియుక్తనాయ్క్కొణ్డు నిత్యవిభూతియిలే యిరుక్కు మిరుప్పై చ్చొల్లిఱ్ఱాకవుమామ్. (నరనే) "జ్ఞాతుం మేవం

విధం నరమ్" (రామా.బాల-1-5) ఎన్గిఱపడియే - అజ్గు నిన్డుమ్ పోన్దు చక్రవర్తిత్తిరు మకనాయ్ నిఱ్కుమ్ నిలైయై చ్చొల్లుకిఱతు.

(ఉన్నై యిత్యాది) అళవుడైయరాన నిత్యసూరికళ్ తన్నై ఉళ్ళపడి ఎల్లా మఱిన్దు స్తోత్రమ్ పణ్ణ, తన్ ఐశ్వర్య మెల్లామ్ తో*ఱ్ఱు*మ్బడి పరమపదత్తిలే యిరుక్కు మిరుప్పై చ్చొల్లి*ఱ్ఱు*; అజ్గు నిన్డుమ్బోన్దు. "అఱివుడైయార్, అఱివిల్లాతార్" ఎన్డు వాశియిన్ఱిక్కే ఇరున్దతే కుడియాక ఎల్లారు మొక్క త్తన్నుడైయ శీలాదిగుణజ్గళుక్కు తో*ఱ్ఱు* నెఞ్జుళుక్కే, "రామో రామో రామ ఇతి" (రామా.యుద్ధ-131-102) ఎన్డుమ్; "బాలా అపి క్రీడమానాః" (రామా.అయో-6-16) ఎన్డుమ్ శొల్లుకిఱపడియే ఏత్తుమ్బడియాక వన్దవతరిత్తు నిఱ్కుమ్బడియై చ్చొల్లి*ఱ్ఱు*. అవైపోలన్ఱిక్కే, అవ*ఱ్ఱి*న్ కార్యమాన తీమ్బాలే పెణ్గళై ఒడి యెఱిన్దు, తాన్ శెయ్తతు విలక్కాతపడియాక ప్పణ్ణి, శెయ్తతడైయ ప్పొఱుక్కుమ్బడి యాన ప్రాప్తియైయుమ్ మున్నిట్టు క్కొణ్డు వన్దు వర్తిక్కిఱ వడివై చ్చొల్లుకిఱతు. మున్బే తీమ్బునాయిరుక్కిఱ నీ, అతుక్కు మేలే ఒరు మైత్తునమై ముఱైయై ఏఱిట్టుక్కొణ్డు నలియప్పుక్కాల్, ఎజ్గళాల్ నలివుపడాతిరుక్కప్పోమో ? నాజ్గళ్ ఇజ్గనే నలివుపట్టు ప్పోమిత్తనై యన్డో ముడియ.

(ఎమక్కు) "పుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణమ్" (రామా.అయో-3-29) ఎన్గిఱపడియే-వన్నెఞ్జరైయుజ్గాడ అ*ళి*క్కుమతు, పిఱప్పే అబలైకళాయిరుక్కిఱవర్కళాల్ పొఱుక్కప్పోమో ?" ఎన్డు అవన్ తీమ్బుకళుక్కు ప్పొఱుక్కవొణ్ణామై తో*ఱ్ఱ* చ్చొన్నార్కళ్ ఇవర్కళ్, 'నానో ? నీజ్గళన్డో మున్ తీమ్బు శెయ్తికోళ్, నాన్ నినైవ*ఱ్ఱి*రుక్క, ఎన్ వరవై క్కటాక్షిత్తు చ్చి*ఱ్ఱి*లి*ళై*త్తు వైత్తికోళ్" ఎన్డాన్. "అతువో ? అతు వాకిల్ ఉన్నుడైయ వరవై యుద్దేశిత్తు చ్చెయ్తోమల్లోజ్గాణ్; కామన్ వరుజ్గాల మెన్డు అవన్ వరుమ్ మాసత్తిలే ఎజ్గళ్ వాశల్కళై అలజ్కరిత్తోమ్. నాజ్గళ్ ఉన్ వరవై క్కటాక్షిత్తు చ్చెయ్యుమవర్కళల్లోమ్. ఉన్నై చ్చేర్ప్పార్ వరవై క్కటాక్షిత్తు చ్చెయ్యుమవర్కళ్కాణ్ నాజ్గళ్. ఆన పిన్బు, అతు అన్యార్థమ్" ఎన్డార్కళ్. "ఆకిల్ ఎన్నతుమ్ అన్యార్థమ్" ఎన్నా, చ్చి*ఱ్ఱి*లై అ*ళి*క్కప్పుక్కాన్, "ఎజ్గళై ఆరాక నినైత్తిరున్దాయ్? పిరాట్టిపరికరమాన ఎజ్గళ్ పక్కల్ అవై శెయ్యప్పోమో?" ఎన్డార్కళ్. అవళ్ పురుషకారమానాల్ తజ్గళై నలియవొణ్ణా తెన్నుమత్తై ప్ప*ఱ్ఱ* చ్చొన్నార్కళ్. "అత్తనైయో? అవళోడే నమక్కొరు సమ్బన్ధమ్ నీజ్గళే శొన్నికోళే. నాన్ శ్రియఃపతియల్లేనో ? నాన్ శెయ్తతుక్కు నివారకరుణ్డో ?" ఎన్డు అతుతన్నైయే వ*ళి*యాక క్కొణ్డు అ*ళి*క్కప్పుక్కాన్, (తీమై యిత్యాది) "పిరాట్టియోట్టై సమ్బన్ధమ్ ఎజ్గళ్ పే*ఱ్ఱు*క్కుడల్" ఎన్డు నినైత్తిరున్దోమ్ నాజ్గళ్. అతు అజ్గనన్ఱిక్కే ఎజ్గళ*ళి*వుక్కుడలామ్బడి శిక్షిత్తువిట్టాళాకిల్ ఎజ్గళ్ శి*ఱ్ఱి*లై అ*ళి*యాతే, అవళ్ తన్నుడైయ శి*ఱ్ఱి*లై ప్పోయ్ అ*ళి*" ఎన్గిఱార్కళ్.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (నామ మిత్యాది) "నామ మాయిర మేత్త, నరనారాయణనాయ్ నిన్దవనే" ఎన్నుతల్, "ఏత్త నారాయణనాయ్ నిన్దవనే" ఎన్నుతల్. "ఏతదిచ్ఛామ్యహం శ్రోతుం పరం కౌతూహలం హి మే, మహర్షే! త్వం సమర్థోஉసి జ్ఞాతు మేవం విధం నరమ్". ఇరణ్డా మర్థవివరణమ్ (అళవుడైయరాన విత్యాది). "నరవే" ఎన్నుమైత్తు, "ఉన్నై మామితన్ మకనాక" ఎన్ను కృష్ణావతారత్తై చ్చొన్నతు- ధర్మైక్యత్తై ప్పర్రి. (అవర్రిన్ కార్యమాన) ఎన్లతు- శీలాదిగుణకార్యమాన ఎన్లపడి. "వాత్తై"- తీమ్బాలేయాతల్, అల్పకాలే యాతల్- హార్ధభావమ్. (ఉన్నై చ్చేర్ప్పారిత్యాది). "శిరీతరా" ఎన్లతుక్కు, "తీమై శెయ్యుమ్" ఎన్ల పదత్తుక్కు చ్చేర త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌తు, "ఎజ్గళ్ శిర్రిల్ వన్దు శితైయేల్" ఎన్లతుక్కు శేషమాక త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (పిరాట్టియోట్టై యిత్యాది).

మొదటి పాశురం –

అవతారిక– పంగుని మాసం అయినందున, కాముడు వచ్చే దారిలో మేము బొమ్మరిళ్ళను కట్టుకుంటూ ఉండగా, మమ్ములను బాధ పెట్టడం కోసంగానే యశోదా దేవికి కుమారుడవై అవతరించిన నీవు మా బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టడం తగదు సుమా! – అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానం– (**నామమాయిర మేత్త నిన్ద నారాయణా! నరనే**) చంటి బిడ్డకు వ్యాధి వస్తే, అది తీరడం కోసం తాను మందును తాగే తల్లి వలె, శిష్యుడు, ఆచార్యుడు ఉండవలసిన స్థితిని ఈ లోకంలో ఉండే చేతనులకు చూపించడం కోసంగా తాను నరుడుగా, నారాయణుడుగా, రెండు అవతారాలను ఎత్తి, బదరికాశ్రమంలో తపస్సు చేయడాన్ని చూసిన దేవతలు "నీవు ఏమి కార్యాన్ని నిర్వహించడం కోసంగా ఈ విధంగా తపస్సు చేస్తున్నావు?" అని సహస్రనామం అనుసంధానం చేసి స్తోత్రం చేసేటట్లుగా ఉండే నర నారాయణావతారాలను ఈ ప్రయోగం తెలుపుతున్నదని చెప్పవచ్చు.

ఆ విధంగా కాకుండా, "**నామమాయిర మేత్త నిన్ద నారాయణా!**" అని – "తద్విష్ణోః పరమం పదం సదా పశ్యంతి సూరయః, దివీవ చక్షురాతతం, తద్విప్రాసో విపన్యవో జాగృవాంసః సమింధతే, విష్ణోర్యత్ పరమం పదమ్" (ఋగ్వేదం అష్టకం –1–2–7, సామవేదం–3 – 18 –2 –4)

(విష్ణువు యొక్క ఆ పరమపదాన్ని నిత్యసూరులు ఎల్లప్పుడూ దర్శిస్తున్నారు. ఆ పరమ పదం– అన్నిటినీ ప్రకాశింప చేసేవాడు, ఆకాశంలో ఉండేవాడు, లోకాలకు అన్నిటికీ నేత్రమై ఉండేవాడు అయిన సూర్యునివలె ప్రకాశాన్ని కలిగినది. విష్ణువు

యొక్క ఏ పరమపదం ఉన్నదో, అందులో మేధావులు, స్తుతించడంలోనే స్వభావంగా కలిగినవారు, జాగరూకులై ఉండేవారు అయిన నిత్యసూరులు ప్రకాశిస్తున్నారు) అనే విధంగా సంసార సంబంధం లేని నిత్యసూరులు స్తోత్రం చేసేటట్లుగా, భూలోకం, పరమపదం అనే లీలావిభూతిని, నిత్యవిభూతిని ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యంగా పరిపాలిస్తూ, నిత్యవిభూతిలో వేంచేసి ఉండే పరమపదనాథుని "నరనే" అని–

"ఏతదిచ్ఛామ్యహం శ్రోతుం పరం కౌతూహలం హి మే,
మహర్షే! త్వం సమర్థో ఽ సి జ్ఞాతు మేవం విధం నరమ్"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండం –1–5)

(ఓ మహర్షీ! ఈ విషయాన్ని నేను వినాలని కోరుకుంటున్నాను. నాకు తెలుసుకోవాలి అనే ఆసక్తి చాల ఎక్కువగా ఉన్నది. ఇటువంటి మానవుని తెలియడానికి నీవు సమర్థుడవై ఉన్నావు) అనే విధంగా ఆ పరమపదం నుండి ఈ లోకానికి వచ్చి, శ్రీరాముడై అవతరించి ఉండే స్థితిని చెబుతున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు. అన్ని తెలిసినవారైన నిత్యసూరులు తనను యథాతథంగా స్వరూపరూప గుణ విభూతులు అన్నిటినీ తెలిసి స్తోత్రం చేయగా, తన ఐశ్వర్యం, అధిక్యం అంతా ప్రకాశించేటట్లుగా పరమపదంలో ఉండే స్థితిని "నామమాయిర మేత్త నిన్ఱ నారాయణా!" అనే ప్రయోగం తెలుపుతున్నది. అక్కడనుండి ఈ లీలావిభూతికి వచ్చి, జ్ఞానులు, జ్ఞానం లేనివారు అనే ఏ తేడా లేకుండా అయోధ్యలో ఉండేవారు అందరూ తన శీలం మొదలైన గుణాలలో అభినివేశాన్ని పొంది, మనసులో పరవశులై,

"రామో రామో రామ ఇతి ప్రజానా మభవన్ కథాః,
రామభూతం జగదభూత్ రామే రాజ్యం ప్రశాసతి"

(రామాయణం– యుద్ధకాండం– 131 –102)

("రాముడు రాముడు రాముడు" అని అంటూ అయోధ్యలో ఉండే ప్రజలు పలుకుతూ ఆనందించారు. రాముడు, రాజ్యం పాలించేటప్పుడు లోకం అంతా రామమయం అయినది)

"బాలా అపి క్రీడమానాః గృహద్వారేషు సంఘశః,
రామాభిషేకసంయుక్తాః చక్రురేవ మిథః థాః"

(రామాయణం –అయోధ్యాకాండ– 6–16)

(ఇంటి వాకిళ్ళలో గుంపులు గుంపులుగా ఆలడుకునే పిల్లలు కూడా శ్రీరాముని పొగడుతూ పలికే మాటలనే మాట్లాడుతూ ఉన్నారు) అని చెప్పినట్లుగా, తననే స్తుతించే విధంగా అవతరించి నిలచి ఉండే స్థితిని "నరనే!" అనే పదం చెబుతున్నది.

ఇక, తరువాత పాదంలో ఆ పరమపదంలో ఉండే స్థితి అంతా శ్రీరామావతారం వలె కాకుండా, ఆ శీలం మొదలైన గుణాలతో ఏర్పడే తుంటరి పనులతో కన్యలను పడరాని పాట్లను పెట్టి, తాను ఏమి చేసినప్పటికీ తప్పుకోవడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉండేటట్లుగాను, తాను చేసినది అంతా సహించేటట్లుగాను ఉండే సంబంధాన్ని పురస్కరించుకొని అవతరించిన శ్రీకృష్ణావతారాన్ని చెబుతున్నది.

(ఉన్నై మామి తన్ మగనాగ ప్పె, ற்றால் ఎమక్కు వాదై తవిరుమే) ఇంతకు ముందే తుంటరి పనులను చేసేవాడవై ఉండే నీవు, దానికి మించి మేనత్త కుమారుడవు అనే సంబంధం క్రమాన్ని పురస్కరించుకొని మమ్ములను బాధించడం ఆరంభిస్తే, మేము బాధను పొందకుండా ఉంటామా? మేము చివరి వరకు ఈ విధంగా బాధపడుతూనే కాలాన్ని గడపవలసినట్లుగా ఉన్నది.

(ఎమక్కు)

"రూపౌదార్యగుణైః పుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణమ్"

(రామాయణం –అయోధ్యాకాండ– 3– 29)

(రూపసౌందర్యం, ఔదార్యం, గుణాలు మొదలైనవాటితో పురుషుల నేత్రాలను, మనస్సును అపహరించే శ్రీరాముని) అనే విధంగా దృఢమైన మనసును కలిగిన పురుషులను కూడా బలంగా ఆకర్షించగలిగిన మీ గుణాలు అబలలం అయిన స్త్రీలై పుట్టిన మమ్ములను ద్రవీకరింప చేయకుండా ఉంటాయా! అని భావం.

ఈ విధంగా అతని తుంటరి పనులను తాము సహించడం సాధ్యం కావడం లేదు– అని వీరు చెబుతున్నారు. "నేను ముందుగా తుంటరి పనులను చేశానా! మీరే కదా మొదట చేశారు. నేను మిమ్ములను గూర్చి భావించకుండానే ఉండగా, నా రాకను ఎదురుచూచి, బొమ్మరిళ్ళను కట్టినవారు మీరే కదా" అని

అన్నాడు, కృష్ణుడు. దానికి సమాధానాన్ని మూడవ పాదంలో గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(కామన్ పోదరు కాల మెన్ఱు పంగుని నాళ్ కడై పారిత్తోమ్) "మేము నీకోసంగా బొమ్మరిల్లు కట్టామా? కాముడు వచ్చే కాలం అయినది– అని అతడు వచ్చే పంగుని మాసంలో మేము వాకిళ్లను అలంకరించాము తప్ప, నీ రాకను ఎదురు చూసి బొమ్మరిల్లు మేము కట్టలేదు" అని అన్నారు.

"నీతో మమ్ములను చేర్చే కాముని రాకను ఎదురు చూచి మా వాకిళ్ళను అలంకరించాము తప్ప, నీ రాకను ఎదురుచూచి చేయలేదు. అందుచేత మేము బొమ్మరిళ్ళను కట్టడం ఇంకొకరి కోసం" అని అన్నారు.

"ఆ విధంగా అయితే, నేను చేసే కార్యం ఇంకొకరి కోసం", అని చెబుతూ, వారి బొమ్మరిళ్ళను శ్రీకృష్ణుడు కూలగొట్టడం ఆరంభించాడు.దానిని చూచిన గోపికలు,

(శిరీదరా! ఎంగళ్ శిற్றిల్ వందు శిదైయేలే) అని అంటున్నారు. దీని భావం ఏమంటే, "మేము ఎవరిమని భావించి ఈ కార్యాన్ని చేస్తున్నావు? లక్ష్మీదేవి చెలికత్తెలం అయిన మేము కట్టే బొమ్మరిళ్ళను నీవు కూలగొట్టవచ్చునా?" అని "పురుషకారంగా లక్ష్మీదేవిని ఆశ్రయించినవారం మేము"– అని తమను తెలుపుతూ, తమను అతడు బాధ పెట్టకుండా ఉండడానికి తగిన కారణాన్ని చెబుతున్నారు.

ఈ మాటలను విన్న శ్రీకృష్ణుడు "నన్ను మీరు శ్రీధరుడు అని కదా అన్నారు ఆ శ్రీదేవికి నాథుడనైన నేను చేసేదానిని అడ్డు పెట్టేవారు ఎవరైనా ఉన్నారా?" అని వారి మాటనే ఆధారంగా చేసుకుని, బొమ్మరిళ్ళను ఇంకా కూలగొట్టడం ఆరంభించాడు. దానిని చూసిన గోపికలు మళ్లీ ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(తీమై శెయ్యుమ్ శిరీదరా! ఎంగళ్ శిற్றిల్ వందు శిదైయేలే) "లక్ష్మీదేవితో ఉండే సంబంధం మాకు ఫలాన్ని ఇవ్వడానికి పనికి వస్తుంది –అని భావించాము, అది ఆ విధంగా కాకుండా, మేము ప్రయోజనాన్ని కోల్పోవడానికి అనువుగా ఆమె నీకు కల్పించింది అంటే, నీవు మా బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టకు. ఆమె కట్టుకునే బొమ్మరిళ్ళ దగ్గరకు వెళ్లి, వాటిని కూలగొట్టు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

ఇన్డు ముఱ్ఱుమ్ ముతుకు నోవ విరున్దిఱైత్త విచ్చిఱ్ఱిలై
నన్డుజ్గణ్ణుఅ నోక్కి నాజ్గళు మార్వన్దన్ని త్తణికిడాయ్
అన్డు పాలకనాకి యాలిలైమేల్ తుయిన్ఱ వెమ్మాతియాయ్!
ఎన్డు ముస్టక్కొజ్గణ్ మేలిరక్కమేయ్ఱాత తెమ్బావమే 2

ఇన్డు ముఱ్ఱుమ్ = ఈ దినం అంతా, ముతుకు నోవ = నడుము నొప్పి పుట్టేటట్లు, ఇరున్డు =కూర్చుని, ఇఱైత్త = శ్రమపడి సృష్టించిన, ఇ శిఱ్ఱిలై = ఈ ఇసుక గూడును, నన్డుమ్ = చక్కగా, కణ్ ఉఱ నోక్కి = నీవు కళ్ళు విప్పి చూచి, నాజ్గళుమ్ ఆర్వమ్ తన్ని తణి కిడాయ్ = మేము కల్గి ఉండే అభినివేశాన్ని లేకుండా చేయకు, అన్డు = మహాప్రళయంవచ్చిన కాలంలో, పాలకన్ ఆకి = శిశువురూపాన్ని ధరించి, ఆల్ ఇలైమేల్ = మఱ్ఱి చిగురుటాకుపై, తుయిన్ఱ = తూగుతున్నవాడవు, ఎమ్ ఆదియాయ్ = మాకు స్వామివి అయిన శ్రీకృష్ణా !, ఎన్డుమ్ =మాపై, ఇరక్కమ్ ఎఱాతతు = దయ కలుగకపోవడం, ఎమ్ పావమే = మేం చేసికొన్న పాపమే.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (ఇన్డు ముఱ్ఱుమ్) ఒరు పకలా యిరుక్కచ్చెయ్‌తేయుమ్, అతుతాన్ - "ఆయిరమూఴియాయ్" (తిరువాయ్-10-3-1) నెడుకి త్తోఱ్ఱినపడి. (ముతుకు నోవ) ఉన్నైప్పోలే "బహుస్యామ్" (ఛాందో-6-2-3) ఎన్డు ఒరు వరుత్త మఱ సృష్టిత్తు, "ఇతుతనక్కు నామ్ నేర్న్దతో పెరుత్తు క్కిడక్కిఱతు" ఎన్డు ధరిత్తిరుక్కలావతొన్డల్లకాణ్. [1]మెయ్ నొన్దు సృష్టిత్తతుకాణ్. (ముతుకు నోవ) "శిఱ్ఱిలఴిక్కై తవిర్న్దు ముతుకై ప్పిడిక్కుమ్" ఎన్డు పార్త్తు "ముతుకు నోవ" ఎన్గిఱార్కళాయ్‌త్తు. "కడక్క నిన్డు కాలాలే శిఱ్ఱిలై యఴియాతే, కిట్టనిన్డు కైయాలే తీణ్డుమాకిల్ ఆకాతో ?" ఎన్డిరుక్కిఱార్కళ్. ముతల్‌తన్నిలే అబలైకళ్. అతుక్కు మేలే విరహదుర్బలైకళ్; కృష్ణన్ తిరుక్కణ్గళాలే "నెఞ్జాడురువ ఏవుణ్డు నిలైయుమ్ తళర్న్దిరుప్పార్కళ్". (నాచ్చి, తిరు-13-3) ఇని, వెణ్ణెయ్ విఴుఙ్గి వళర్న్దనర్కళాకైయాలే పాఱుక్కమాట్టార్కళిఱే. (ఇరున్డు) కాఱ్ఱై ప్పిడిత్తు ఓరిడత్తిలే ఇరుత్తినాఱ్పోలే యిరుప్పుతొన్డిఱే ఇవర్కళై యోరిడత్తిలే ఇరుత్తుకైయావతు, (ఇఱైత్త) నెఞ్జొఴియ ప్పణ్ణుకిఱ వ్యాపారమ్ శాల అరితిఱే. (ఇచ్చిఱ్ఱిలై) ఇతుతానిరున్దపడి కణ్డాయే! నీ యఴిప్పతు ఇత్తై పార్త్తన్డో? ఇతిరున్దపడియాల్ చేతనరాయిరుప్పార్ ఇత్తై అఴియార్కళిఱే. ముతలిలే నీతానే అఴియాయే.

"నాన్ ఇత్తై యఴిత్తాల్ ఉజ్గళుక్కు వరువతెన్?" ఎన్న; నాజ్గళ్ ఇతిల్ పట్ట వరుత్తజ్గణ్డాయే ! నాజ్గళ్ ఇత్తై ఒరుకాల్ కణ్ణాలే పార్త్తు క్కొళ్ళక్కిడైయాతు ఎన్గిఱార్కళ్. అతు వెన్ ? నీజ్గళిఴైక్కిఱపోతే పార్త్తన్డో ఇఴైత్తతు ఎన్న; అవయవజ్గళ్‌తోఱుమ్

పార్త్తో మిత్తనై యల్లతు, అవయవియాక ప్పార్క్క ప్పెఱ్ఱిలోమే; నాఙ్గళ్ అழைకితాక క్కణ్ణాళ్ తైక్క ప్పార్క్కిడుక; నాన్ కణ్డు తృప్తనానేనే ? ఎన్న; (నాఙ్గళు మార్వ్యన్దన్నై త్తణి కిడాయ్) నాఙ్గళుమ్ ఒరు కాల్ కణ్డు ఎఙ్గళ్ అభినివేశమ్ కెడుమ్ కిడాయ్.

"ఎనక్కు ఇత్తనై కరుత్తుణ్డో ? పరమప్రయోజనమ్ వేణు మెన్ఱిరుక్కైక్కీడాన అఱివు ఎనక్కుణ్డో? నాన్ బాలనల్లేనో?" ఎన్నాన్; (అన్ఱిత్యాది) ఉనక్కు ప్పరువమ్ నిరమ్బువతుక్కు మున్నే పిడిత్తు ప్పణియాయ్త్తితే ఎఙ్గళై ముడిక్కై. (అన్ఱు పాలకనాకి యాలిలైమేల్ తుయిన్ఱ) ఆలన్దళిరుక్కుళ్ళే యడఙ్గువతొరు వడివై క్కొణ్డు, అతిలే సకల లోకఙ్గళైయుమ్ వైత్తు. ప్పవనాన ఆలన్దళిరిలే కణ్వళర్న్దరుళి, యశోదైప్పిరాట్టి తొట్టిలిల్ పణ్ణుమ్ వ్యాపారమడైయ అతిలే పణ్ణి, అఙ్గన్ ఉణర్న్దు నోక్కుకైక్కు ఒరు తాయుమిన్ఱిక్కే, తుళ్ళి విழிల్ ఒరు వెళ్ళమ్ ఆపత్తాయిరుక్కిఱతోరిడత్తిలే సప్రమాదమాన శెయలై చ్చెయ్తు, అన్ఱు ఎఙ్గళై ముడిత్తాయ్! (అతియాయ్) ఎఙ్గళ్ సత్తాహేతువై యన్ఱో నీ అழிక్కప్పుక్కతు.

(ఎన్ఱు మిత్యాది) అన్ఱు అఙ్గనే ముడిక్కప్పార్త్తాయ్, ఇన్ఱు ఇఙ్గనే ఎఙ్గళ్ శిఱ్ఱిలై అழிయానిన్ఱాయ్. ఆక, నాఙ్గళ్ విషయమానాల్ ఎన్ఱు మొక్కుమితే ఉనక్కు ఎఙ్గళ్ పక్కల్ కృపై పిఱవామైక్కు; జగద్రక్షణత్తిలే దీక్షిత్తిరుక్కిఱ ఉనక్కు కృపై యిల్లై ఎన్న వొణ్ణాతితే ! అతుక్కడి ఎఙ్గళ్ పాపమితే ? "మమైవ దుష్కృతం కించిత్" (రామా.సుంద-38-48)

అరు :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (ఇన్ఱిత్యాది) "ముఱ్ఱమ్"- ముழுతుమ్, "ముతుకు నోవ"- శరీరత్తై నొన్దెన్నుతల్, శరీరమ్ నోవ ఎన్నుతల్. హార్దభావ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శిఱ్ఱిలழிక్కై తవిర్న్దు ఇత్యాది). వివరణమ్ (కడక్క నిన్ఱు ఇత్యాది). శిఱ్ఱిలిழைక్కుఙ్గాట్టిల్ ముతుకు నోవ ప్పలహేతు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ముతల్ తన్నిలిత్యాది). అన్ఱిక్కే, "ఇరున్దు" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమాతల్. (నెఞ్జు ఒழிయ) నెఞ్జు అవనిడత్తిలే యిరుక్క. (నీతానే) పరమచేతననాన నీతానే. "ఆర్వమ్"- ఆశై. బాలనల్లేనో? ఎన్న; ఉన్ బాల్యమే యన్ఱో బాధకమాయ్త్తు ఎన్గిఱార్కళ్, (ఉనక్కు ప్పరువ మిత్యాది). "నాన్ బాలనల్లేనో? ఆకైయాలే అழிక్కై తవిరేన్' ఎన్ఱా నెన్ఱు వాక్యత్తుక్కు త్తాత్పర్యమ్. "ఎన్ఱుమ్ ఉన్ఱనక్కు ఎఙ్గళ్ మేలిరక్క మెழாతతు" ఎన్ఱతు శేరవేణుమితే. "ఇరక్కమ్"- కృపై. 'తుయిన్ఱ' ఎన్ఱ పదత్తై క్కటాక్షిత్తు "పాపమే" ఎన్గిఱ అవధారణత్తుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (జగద్రక్షణత్తిలే ఇత్యాది).

రెండవ పాశురం

అవతారిక – "మేము చాలా శ్రమపడి అందంగా కట్టుకున్న ఈ బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టకు" అని ఇందులో అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానం– (**ఇన్ఱు ముழ்ఱుమ్**) "ఒరు పగల్ ఆయిరమూழிయాలో!" (తిరువాయ్ మొழி–10–3–1) (ఒక పగటి కాలం వేయి కాల్పాల కాలమై ఉన్నది, అయ్యో) అనే విధంగా మేము బొమ్మరిళ్ళను కట్టడం ఒక పగటి కాలమై ఉన్నప్పటికీ, అదే వేయి కల్పాల కాలంగా, దీర్ఘంగా తోస్తున్నది.

(ముదుగు నోవ) "తదైక్షత బహుస్యాం ప్రజాయేయేతి తత్తేజోఽసృజత" (ఛాందోగ్యమ్ – 6 –2– 3) (ఆ పరమాత్మ "నేను అనేక విధాలుగా కాగలను" అని సంకల్పించింది. అది తేజస్సును సృష్టించింది) అని నీవలె సంకల్పమాత్రంతోనే సృష్టిని చేయగలిగి ఉన్నట్లయితే, దీనిని నిర్మించడంలో మేము ఆ విధంగా "ఏమి కష్టం పడ్డాము? "పోతే పోయిందిలే" అని అనుకోవచ్చు. అది ఆ విధంగా కాకుండా, నిజంగానే, మా శరీరాలతో చాలా శ్రమపడి మేము వీటిని నిర్మించుకున్నాము. అందువల్ల "నీవు వీటిని కూలగొడితే, దానిని మేము చూచి సహించడం సాధ్యం కాదుసుమా" –అని తాత్పర్యం.

(ముదుగు నోవ) నడుములో ఉండే బాధను చెబితే శ్రీకృష్ణుడు బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టం మానివేసి తమ నడుమును స్పృశిస్తాడు –అని భావించి, "ముదుగు నోవ" అని గోపికలు అంటున్నారు. దూరంగా ఉండి తన కాళ్ళతో బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టకుండా, దగ్గరగా నిలచి, చేతితో తమ నడుమును స్పృశించినట్లయితే బాగుంటుంది – అని వారు భావిస్తున్నారు. వీరు సహజంగానే అబలలు, అంటే, స్త్రీలు. దానికి మించి కృష్ణవిరహం వల్ల కృశించి ఉన్నారు. దానితోపాటు, "నెంజూడురువ ఏవుండు నిలైయుమ్ తళర్ న్దు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 13– 3) (మనసు అంతా తపించి, స్థితి చెడి) అనే విధంగా మనసులో చాలా బాధను పొంది ఉన్నారు. అంతేకాక, మెత్తని వెన్నను తిని పెరిగి చాలా సౌకుమార్యాన్ని కలిగినవారు కనుక, బాధను సహించలేరు కదా అందుచేత "ముదుగు నోవ" అని అంటున్నారు.

(ఇరుందు) శ్రీకృష్ణుని విశ్లేషించి, ఉన్న చోట ఉండలేక, తల్లడిల్లుతూ ఉండే వీరు ఒకచోట నిలచి ఉండడం అనేది, గాలిని పట్టుకొని ఒకచోట నిలిపి ఉంచడం వలె, చేయడానికి సాధ్యం కాని పని కదా.

(ఇ௱ழுత్త) మనసు శ్రీకృష్ణుని విషయంలో లగ్నమై ఉండేటప్పుడు, బొమ్మరిళ్ళను కట్టడం దాని కంటే చేయడానికి సాధ్యం కాని పని కదా.

(ఇచ్చిற்றிలై) ఈ బొమ్మరిళ్ళు ఉండే అందాన్ని గమనించి చూశావా? వీనిని చూచిన తరువాత కదా, నీవు దీనిని కూలగొట్టాలి.. వీనిని చూస్తే జ్ఞానం కలిగినవారు ఎవరు కూడా దీనిని కూలగొట్టరు కదా. అందుచేత గొప్ప జ్ఞానం కల నీవు కూలగొట్టవే!

“నేను ఈ బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టంవల్ల మీకు ఏమీ లోటు?” అని శ్రీకృష్ణుడు భావించినట్లుగా తలచి, ఇకపై గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(నన్నుమ్ కణ్ణుఱ నోక్కి) “మేము మా నడుము నొప్పి పెట్టేటట్లుగా శ్రమపడి నిర్మించిన బొమ్మరిళ్ళు కదా, ఇవి. నీవు వీటిని కూలగొడితే, మేము ఒకసారి అయినా కన్నులారా చక్కగా చూడ లేకపోతాముకదా” అని అంటున్నారు. “అది ఏవిధంగా? మీరు వీటిని కట్టేటప్పుడే చూచి కదా కట్టారు” అని శ్రీకృష్ణుడు అనగా, “నిర్మించేటప్పుడు ఒక్కొక్క అవయవంగా చూచి కట్టాము తప్ప, పూర్తిగా కట్టిన తరువాత చక్కగా కన్నులారా ఒకసారి కూడా వీటిని చూడలేదు. ఆ విధంగా మేము చూచేటట్లుగానేవు అనుగ్రహించాలి” అని అంటున్నారు. “నేను చక్కగా చూసి ఆనందించానుకదా, అది చాలదా?” అని శ్రీకృష్ణుడు అనగా, దానికి సమాధానం చెబుతున్నారు.

(నాంగళుమ్ ఆర్వమ్ తన్నై త్తణికిడాయ్) "మేము కూడా ఒకసారి చూచి మా ఆశ తీరేటట్లుగా నీవు చేయకూడదా!" అని అంటున్నారు. "నేను చిన్న కుర్రవాడిని కదా. పరోపకారమే పరమ ప్రయోజనం అని తెలియడానికి తగిన జ్ఞానం నాకు లేదే!" అని శ్రీకృష్ణుడు చెప్పగా, దానికి బదులు పలుకుతున్నారు.

(అన్ఱు పాలగనాగి ఆలిలై మేల్ తుయిన్ఱ ఎమ్మాదియాయ్!)? "నీవు చిన్న కుర్రవాడివై ఉండేటప్పుడే, మాకు భయాన్ని కలిగించే కార్యాన్ని చేసి, మమ్ములను బాధ పెట్టడమే నీపనిగా ఉన్నది" అని అంటున్నారు.

దీని భావం ఏమంటే– అప్పుడే వికసించిన ఒక మర్రి చిగురు ఆకు లోపల అణగి ఉండేటట్లుగా ఉండే ఒక రూపాన్ని ధరించి, ఆ రూపంలో సకల లోకాలను అంతర్భవింప జేసుకొని, పరుండి ఉండి, యశోదా దేవి తొట్టిలో చేసే లీలలను అన్నిటిని అందులో చేసి, అక్కడ, రేపల్లెలో ఉన్నట్లుగా, ప్రీతితో రక్షించే ఏ తల్లి లేకుండా ఉండే సన్నివేశంలో, తుళ్ళిపడినట్లయితే, ప్రళయ సముద్ర ప్రవాహంలో పడిపోయేటట్లుగా గొప్ప ఆపద కలిగే చోట మాకు గొప్ప భయాన్ని కలిగించే లీలను చేసి, ఆనాడు మమ్ములను భయపెట్టావు– అని భావం.

(ఆదియాయ్) మా సత్తకు కారణమైన నిన్నే కదా, నీవు లేకుండా చేసుకోవాలని చూసావు. "ఆది– సత్తా కారణం" అని అర్థం.

ఈ విధంగా చిన్న బాలుడవై ఉండేటప్పుడే మాకు భయాన్ని కలిగించి, మమ్ములను ముగించాలని చూచినవాడవు (మాకు సత్త అయిన నిన్ను లేకుండా చేసుకోవాలని చూచినవాడవు). చిన్నవాడవై ఉండే ఇప్పుడు బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టి, మమ్ములను ముగించాలని చూడడంలో ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదు– అని భావం.

(ఎన్జుమ్ ఉంతనక్కేంగళ్ మేల్ ఇరక్క మెழாదదెమ్ పావమే) మర్రి ఆకుపై పరుండి, ఆనాడు ఆ విధంగా మాకు భయాన్ని కలిగించి, మమ్ములను లేకుండా చేయాలని చూసావు. ~~ఈనాడు ఈ~~ విధంగా మా బొమ్మరిళ్ళను కూల గొడుతున్నావు. అందుచేత మా విషయంలో ఎల్లప్పుడూ నీవు దయ లేనివాడవుగానే ఉన్నావు.

(ఇరక్క మెழாదదెమ్ పావమే!) "లోకాలను రక్షించడం కోసమే కంకణం కట్టుకున్న నీకు కరుణ లేదు" అని చెప్పడానికి వీలు కాదు. అది మా విషయంలో పని చేయకపోవడానికి కారణం మేము చేసిన పాపమే.

"మమైవ దుష్కృతం కించిత్ మహదస్తి న సంశయః,

సమర్థావపి తా యన్మాం నావేక్షేతే పరంతపౌ"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –32 –48)

(సమర్థులు, శత్రువులను బాధ పెట్టగలిగినవారు అయిన రామలక్ష్మణులు నన్ను రక్షించకపోవడానికి కారణం నేను చేసుకున్న మహాపాపమే, అందులో ఏ సందేహం లేదు) అని పలికిన సీతాదేవి వలె,

"న మంథరాయాః నచ మాతురస్యా దోషో న రాజ్ఞో న చ రాఘవస్య,

మత్పాపమేవాత్ర నిమిత్తమాసీత్ వనప్రవేశే రఘునందనస్య"

(రామాయణం –అయోధ్యాకాండ)

(శ్రీరాముడు అరణ్యానికి వెళ్లడానికి –మంథరయొక్క, నా తల్లి యొక్క, నా తండ్రి యొక్క, రాముని యొక్క దోషం కారణం కానే కాదు. నేను చేసిన పాపమే కారణమైనది) అని పలికిన భరతునివలె, తమ పాపమే దీనికి కారణం– అని మనసులో బాధపడుతూ గోపికలు (గోదాదేవి) పలుకుతున్నారు.

★★★★★

కుణ్డు నీరుఱై కోళరీ! మతయానై కోళ్ విడత్తా యున్నై
క్కణ్డు మాలుఱువోజ్గళై క్కడైక్కణ్ణాలిట్టు వాతియేల్
వణ్డల్ నుణ్ మణల్ తెళ్ళి యామ్ వళైక్కైకళాల్ శిరమప్పట్టోమ్
తెణ్డిరైక్కడప్పళ్ళియాయ్! ఎజ్గళ్ శిఱ్ఱిల్ వన్దు శితైయేలే. 3

కుణ్డు = చాలా లోతును కల, నీర్ = ప్రళయసముద్రంలో, ఉఱై = శయనించి ఉండేవాడవు, కోళ్ అరి = బలాన్ని కల సింహంవంటివాడవు, మతమ్ యానైకోళ్ విడుత్తాయ్ = మదించిన గజేంద్రాళ్వాన్‌కు మొసలివల్ల కల్గిన బాధను తీర్చినవాడవు

అయిన ఓ శ్రీకృష్ణా ! ఉన్నై = (భక్తుల దుఃఖాలను తీర్చగల) నిన్ను, కణ్డు = చూచి, మాల్ ఉరు వోజ్గళై = ఆశపడే మమ్ము, కడై క్కణ్‌కళాల్ ఇట్టు = కడగంటి చూపులతో చూచి, వాదియేల్ = హింసించవద్దు. యామ్ = మేము, వణ్డల్ = సముద్ర తీర ప్రదేశాలలోని, నుణ్ మణల్ = సన్నని ఇసుకను, వళై కైకళాల్ = గాజులను అలంకరించుకొన్న చేతులతో, తెళ్ళి =పోగు చేసి, శిరమ ప్పట్టోమ్ = చాలా శ్రమపడ్డాము, తెణ్ తిరై = స్వచ్ఛమైన అలలను కల, కడల్ = పాలసముద్రాన్ని, పళ్ళియాయ్ = పడుకగా కలవాడా!, ఎజ్గళ్ శిఱ్ఱిల్ వన్దు శితైయేల్ = మా ఇసుకగూళ్ళను వచ్చి కూలగొట్టకు.

వ్యా :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (కుణ్డు నీరుఱై కోళరీ) ఆళ్వత్తుక్కు ఎల్లై యిల్లాత ఏకార్ణవత్తిలే సృష్ట్యున్ముఖనాయ్‌క్కొణ్డు శాయ్‌న్దరుళి, సృజ్యపదార్థజ్గళుక్కు ఒరు నలివు వారాతపడి అనభిభవనీయనా యిరుక్కిఱవనే! (మతయానై కోళ్ విడుత్తాయ్) సృష్టిత్తు విట్టాల్ వరుమ్ ప్రతిబన్ధకజ్గళై ప్పోక్కుమ్బడి శొల్లుకిఱతు; -శ్రీగజేన్ద్రాళ్వానుక్కు ముతలైయాల్ వన్ద నలివై ప్పోక్కినవనే! (ఉన్నై యిత్యాది) ఎన్ఱు మొక్క దుఃఖనివర్తకనాయ్ ప్పోరుమ్ నీ, ఉన్నై క్కణ్డు పిచ్చేటి యిరుక్కు మెజ్గళై. ఉన్నై క్కాణవేణ్డి యిరాతారుడైయ దుఃఖత్తై ప్పోక్కినాయ్, ఉన్నై క్కణ్డాలే కణ్డు పిచ్చేటియిరుక్కిఱ ఎజ్గళక్కు క్లేశత్తై విళైయానిన్ఱాయ్. తజ్గళుక్కు అవన్బక్కలుణ్డాన ప్రేమన్దోఱ్ఱ త్తాజ్గళే శొన్నవాఱే, అవనుమ్ తజ్గళ్ పక్కల్ తనక్కుణ్డాన స్నేహన్దోఱ్ఱుమ్బడి కడైక్కణ్ణాలే పార్త్తాన్. "నీ ఉన్నుడైయ అపాజ్గవీక్షణత్తాలే ఎజ్గళై నలియాతే ముళుక్క ప్పార్క్క వల్లైయే?"

"వన్ద అనర్థమెన్ ఉజ్గళుక్కు?" ఎన్న; (వణ్డల్ నుణ్ మణలిత్యాది) నాజ్గళ్ పట్ట ప్రయాసత్తై ప్పారాయ్; - వణ్డలుళ్ళవిడన్దేడి, అతిలే నుణ్ణియ మణల్ తేడి, అతుతన్నై త్తెళ్ళి, దుర్బలైకళాయిరుక్కిఱ నాజ్గళ్, వళైకొణ్డు పాడాఱ్ఱుకైయే తొడజ్గి అరితాయిరుక్కిఱ కైకళైక్కొణ్డు క్లేశప్పట్టోమ్. ఇవర్‌కళ్ ఇప్పడి శొల్లచ్చెయ్‌తేయుమ్ ఇత్తై యళిక్కవారుప్పట్టాన్; (తెణ్డిరై యిత్యాది) తిరుప్పాఱ్కడలిలే వన్దు శాయ్‌న్దతు

ఉన్నుడైయ శిற்றిల్ అழிయామైక్కే. ఎజ్గళ్ శిற்றిలై అழிక్కిఱతెన్? ఉన్శిற்றిలైప్పోలే నెరుప్పుమ్, కాற்றுమాకక్కొణ్డు ఇట్ట శిற்றిలన్నుకాణ్! వణ్ణల్ నుణ్ మణల్ తెళ్ళియిట్ట శిற்றిల్‌కాణ్! ఇతు ఉపాదేయజ్గాణ్! ఎజ్గళ్ శిற்றిలై అழிయాతే, ఇన్నమ్ అజ్గే పోయ్ ఉన్ శిற்றిలై నోక్కుకిడాయ్. అన్ద క్కడల్కరై అழிయాతపడి నినైప్పిడుతల్, అత్తై క్కరైకట్టుతల్ శెయ్య ప్పారాయ్.

అరు :- మూన్టామ్బాట్టు. (కుణ్డు నీరిత్యాది) "కోళ్"- మిడుక్కు; "కోళ్" -శిఱై. "కుణ్డునీర్" ఎన్గత్తై ప్పుற்ற అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉన్నై క్కాణ ఇత్యాది). (కాణవేణ్డి యిరాతార్) సృష్టిక్కు మున్బు ఆత్మాక్కళ్ కాణవేణ్డియిరాతార్. (ముழுక్క ప్పార్క్కవల్లయే) ముడిక్కవల్లెయే- ఎన్గపడి. (వళైక్కై) అవన్ స్పర్శిత్త వళైయాకైయాలే పాడాற்றలా యిరుక్కుమ్; అన్ద వళైయుమ్ ఇప్పోతు ధరిక్కైక్కు శక్తియున్టియిలే యిరుక్కిఱ కైయై క్కొణ్డు. అప్పడి యిరుక్క చ్చెయ్‌తేయుమ్ వళైయై ధరిత్తుక్కొణ్డు శెయ్‌తో మెన్గపడి. 'శిరమమ్" -ఇళైప్పు. పాడాற்றుకై- దుఃఖమాఱుకై. "ఎజ్గళ్ శిற்றిల్" ఎన్గతుక్కు వాసనై (ఉన్ శిற்றిల్‌పోలే యిత్యాది). కరై కట్టుకై- సేతుకట్టుకై.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టడం,, కడగంటి చూపులతో మమ్ములను బాధించడం నీవు నిలిపివేయాలి" –అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్– (కుణ్డు నీర్ ఉఱై కోళరీ!) అవధి లేని లోతును కలిగిన ప్రళయ సముద్రంలో ఈ లోకాలను సృష్టించడం కోసం అందులో శయనించి ఉండేవాడవై, సృష్టింపబడే వస్తువులకు ఏ విధమైన బాధ రాకుండా ఉండేటట్లుగా, ఎవరి వల్ల జయించడానికి సాధ్యం కాని బలాన్ని కలిగిన మగసింహంవంటివాడవై రక్షించేవాడా! సృష్టించిన తరువాత భక్తులకు ఏర్పడే విరోధులను వధించి, రక్షించే అన్ని చోట్లకు ఉపలక్షణంగా గజేంద్ర రక్షణాన్ని ఇకపై ప్రస్తావిస్తున్నారు.

(మద యానై కోళ్ విడుత్తాయ్) "గజేంద్రుడు తనను ఆశ్రయించినవాడు" అనే విషయాన్నే చూచి, అతడు జంతువు అని గాని, అందులోనూ మదాన్ని కలిగినది అని గాని, లెక్కపెట్టకుండా అతనికి మొసలి వల్ల

కలిగిన బాధను పోగొట్టినవాడా! అతనికి మొసలి వల్ల వచ్చిన బాధను పోగొట్టినట్లుగానే, మాకు నీ వల్ల ఏర్పడిన బాధనుకూడా పోగొట్టాలి– అని అంటున్నారు, ఇకపై–

(ఉన్నై కణ్డు మాల్ ఉఱువోంగళై) అని అంటూ. "అందరికీ దుఃఖాన్ని పోగొట్టే నీవు నిన్ను చూచి, వ్యామోహాన్ని పొందిన మా దుఃఖాన్ని పోగొట్ట వద్దా?" "నిన్ను చూడాలి" అని ఆశయే లేని వస్తువులను సృష్టించి, వాటికి ఏర్పడే బాధను పోగొట్టి రక్షిస్తున్నావు. నిన్ను కంటితో చూసి మోహాన్ని పొందిన మాకు దుఃఖాన్ని కలిగిస్తున్నావు. ఇది ఏ విధంగా నీకు తగినది? అని అన్నారు.

"ఉన్నై కణ్డు మాల్ ఉఱువోంగళై" అని అంటూ తమకు అతని విషయంలో ఉండే గొప్ప ప్రేమను వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా గోపికలు తాము మాటను చెప్పిన వెంటనే అతడు కూడా వారి విషయంలో తనకు ఉండే ప్రేమ వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా తన కడగంటి చూపులతో చూశాడు, "ఈ విధంగా కడగంటి చూపులతో మమ్ములను చూచి, మమ్ములను చిత్రవధ చేయకుండా, పూర్తిగా కన్నులతో చూచి, మమ్ములను ముగించు"– అని అంటున్నారు, ఇకపై.

(క్కడైక్కణ్గళాల్ ఇట్టు వాదియేల్) "కడగంటి చూపులతో దొంగతనంగా చూచి, మమ్ములను చిత్రవధను చేయడం కంటే, పూర్తి కన్నులతో చూడడం అనే వర్షాన్ని కురిపించి, ఊపిరి సలపకుండా చేసి మమ్ములను ముగించి వేయడం మంచిది" అని భావం.

"మీరు ఈ విధంగా చెప్పేటట్లుగా మీకు ఏమి దుఃఖం వచ్చింది?" అని శ్రీకృష్ణుడు ప్రశ్నించగా, ఇకపై సమాధానాన్ని చెబుతున్నారు.

(వణ్డల్ నుణ్మణల్ తెళ్ళి యామ్ వళై క్కైగళాల్ శిరమప్పట్టోమ్) మేము పడిన శ్రమను చూడు. వంద్రుమన్ను ఉండే చోటను అన్వేషించి తెచ్చి, అందులో సన్నని ఇసుకను వెదకి తీసుకొని వచ్చి, దానిని మా చేతులతో కలిపి శ్రమ పడ్డాము.

(వళై క్కైగళాల్) ఇంతకు ముందే అబలలమై, నీకు దూరమై ఉన్నందున ఇంకా థౌర్బల్యాన్ని కలిగినవారమై ఉండే మేము గాజులను ధరించడానికి కూడా బలం లేకుండా ఉండే ఈ చేతులతో, నీవు తాకిన గాజులు అయినందున, వాటిని తీసివేయడానికి మనసు రాక, వాటిని అలంకరించుకుని ఇంత శ్రమ పడ్డాము –అని అంటున్నారు. వీరు ఈ విధంగా చెప్పిన తరువాత కూడా శ్రీకృష్ణుడు బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టడానికి సిద్ధపడ్డాడు. దానిని చూసి ఇకపై చెబుతున్నారు.

(తెణ్తిరై క్కడల్పళ్ళియాయ్! ఎంగళ్ శిற்றిల్ వందు శిదైయేలే) పాల సముద్రంలో నీవు వచ్చి శయనించడం నీవు సృష్టించిన చిన్న ఇల్లు అయిన లోకాన్ని రక్షించడం కోసం కదా. ఆ విధంగా ఉండగా, మేము కట్టిన ఈ చిన్న ఇళ్ళను మాత్రం నీవు కూలగొట్టడం న్యాయమా? **"వాయో రగ్నిః ఆగ్నే రాపః"** (తైత్తిరీయోపనిషత్తు–1–2) (వాయువు నుండి అగ్ని పుట్టింది, అగ్ని నుండి జలం పుట్టింది) అనే విధంగా నీవు సృష్టించిన చిన్న ఇల్లు వలె అగ్నిని, గాలిని గ్రహించి కట్టిన చిన్న ఇల్లు కాదు, ఈ మా చిన్న ఇల్లు. వంద్రుమన్ను, సన్నటి ఇసుక కలిపి కట్టిన చిన్న ఇల్లు కదా, ఇది. ఇది గ్రహించదగినదే తప్ప, కూలగొట్ట తగినదా! మా బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టకుండా, పాల సముద్రానికి వెళ్లి నీ చిన్న ఇల్లు అయిన లోకాన్ని రక్షించుకోవడం మంచిది. ఆ సముద్రతీరం నశించకుండా ఉండేటట్లుగా చేసే కార్యాన్ని కానీ, ఆ సముద్రతీరం పాడైపోతే అడ్డుకట్టను కట్టే కార్యాన్ని గాని చేయడం మానివేసి, మా బొమ్మరిల్లు కూలగొట్టే కార్యాన్ని నీవు చేయకు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

పెయ్యు మాముకిల్‌పోల్వణ్ణా ! ఉన్దన్ పేచ్చుమ్ శెయ్‌కైయు మెజ్గళై
మైయలే౯్ఱ్రి మయక్క ఉన్ ముకమ్ మాయమన్దిరన్దాన్ కొలో !
నొయ్యర్ పిళ్ళైకళెన్బతఱ్కున్నై నోవ నాజ్గళురైక్కిలోమ్
శెయ్యతామరైక్కణ్ణినాయ్ ! ఎజ్గళ్ శి౯్ఱ్రిల్ వన్దు శితైయేలే. **4**

పెయ్యుమ్ =వర్షిస్తున్న, మా ముకిల్ పోల్ వణ్ణా = కాలమేఘవర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కలవాడా !, ఉన్ తన్ =నీ, పేచ్చుమ్ శెయ్‌కైయుమ్ = తక్కువ మాటలు, తక్కువ పనులు, ఎజ్గళై = మమ్ములను, మైయల్ ఏ౯్ఱ్రి = పిచ్చెక్కించి, మయక్క =మోహింపజేయడానికి, ఉన్ ముకమ్ = నీ ముఖం, మాయ మన్దిరమ్‌తాన్ కొలో = మంత్రచూర్ణమా !, నొయ్యర్ పిళ్ళైకళ్ ఎన్బదఱ్కు = "అల్ప స్వభావాన్ని కల పిల్లలు వీరు" అని నీవు అంటావేమో అని భయపడి, నాజ్గళ్ = మేము, ఉన్నై = నిన్ను ఉద్దేశించి, నోవ ఉరైక్కిలోమ్ = మనస్సు గాయపడేటట్లుగా ఏమీ పలుకడం లేదు, శెయ్య తామరై క్కణ్ణినాయ్ = పుండరీకాక్షా !, ఎజ్గళ్ శి౯్ఱ్రిల్ వన్దు శిదైయేల్ = మా పిచ్చుకగూళ్ళను వచ్చి కూలగొట్టకు.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (పెయ్యు మా ముకిలిత్యాది) ఒరు వర్షుకవలాహకమ్ మిన్ని ముழజ్గి విల్లిట్టు సఞ్చరిక్కుమాపోలేయాయ్‌త్తు, పెణ్గళ్ మున్నే శ్రమహరమాన వడివోడే సఞ్చరిక్కిఱపోతిరుక్కిఱతు. ఇవర్‌కళ్ తన్ నడివిలే తో౯్ఱు ఈడుపట్టమై తో౯్ఱ వార్తై శొన్నవాతే, అతువే అవకాశమాక, "అడియేన్, కుడియేన్" ఎన్దాప్పోలే శిల తాழ్వుకళ్ శొల్లువతు, విరల్ కవ్వువతాయ్ క్కొణ్డు శిలవ౯్ఱై చ్చెయ్యప్పుక్కాన్. అతిలే తువక్కుణ్డు అటివు కెట్టు, (ఉన్దన్ పేచ్చుమ్ శెయ్‌కైయుమ్ ఎజ్గళై మైయలే౯్ఱ్రి మయక్క ఉన్ ముకమ్ మాయమన్దిరన్దాన్‌కొలో) "ఉన్ తాழ్న్ద పేచ్చుక్కళుమ్, వ్యాపారజ్గళుమ్ ఎజ్గళై ప్పిచ్చే౯్ఱ్రి అటివు కెడుక్క ఉన్ ముకమ్ అమ్మాన్‌పొడియో?" ఎన్గిఱార్‌కళ్. "అతు [1]ఏతాకిలెన్? ఇని చ్చెయ్యలావతుణ్డో!" ఎన్దాన్, ఎన్? ఇని చ్చెయల౯్ఱు పోకవేణుమో? నీ నెడునాళ్ కూడి వ్యాపరిత్తు ప్పణ్ణినత్తై యడైయ నాజ్గళ్ ఒరు ఉక్తియాలే అழిత్తు ఉన్నై మఱుముట్టుప్పెఱాతపడి పణ్ణలాయ్‌త్తితే ! అతు శెయ్‌కిఱిలోమ్. అతు శెయ్‌తాలెన్? ఎన్నిల్; (నొయ్య రిత్యాది) "బాలనాన ఇవన్ ఇవర్ తజ్గళైయొழియ చ్చెల్లామైయుడైయ నాయ్ త్తజ్గళ్ తిరళిలే వన్దు పుకురప్పుక్కాల్, "ఇవన్ పుకున్దిడువానుక్కు" ఎన్దిరున్దాల్, ఇవర్‌కళుక్కు ఎన్న శేద ముణ్డు ? ఇవన్ పుకురవేణ్డా" ఎన్దు ఇజ్గనే విలక్కువతే! "ఇవర్‌కళ్ శాల పుల్లియరాయిరున్దార్‌కళ్; బాలరాయిరున్దార్‌కళ్" ఎన్దు నీ ఉళ్ళే పుకున్దు పణ్ణుమ్ మర్మ మఱియాతార్ శొల్లానిఱ్పర్‌కళ్. (నోవ ఉరైక్కిలోమ్) ఎజ్గళుక్కు ఓరుక్తిమాత్రమ్;

ఉన్నై మఱుముట్టు ప్పెఱాతపడి పణ్ణలామ్; అతు శెయ్‌కిఱిలోమ్. పిన్నైయుమ్ అழிప్పతాక వౌరుప్పట్టతు మాఱాతే యిరుక్కచ్చెయ్ తేయుమ్ సాదరమాక ప్పార్త్తాన్. (శెయ్య తామరైక్కణ్ణినాయ్ ఎఙ్గళ్ శిற్றిల్ వన్దు శితైయేలే) కణ్ణాలే ఎఙ్గళ్ అభిసన్ధియై క్కులైయాతేకొళ్. కాలాలే ఎఙ్గళ్ శిற్றిలై అழிయాతేకొళ్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (పెయ్యుమ్ ఇత్యాది)- 'మైయల్' -పిచ్చు. (అమ్మాన్ పొడి) "పిళ్ళై అపహరిప్పార్, ఒరు పొడియై ప్పిళ్ళైమేలే పొకట్టాల్, అన్ద ప్పిళ్ళై 'అమ్మాన్, అమ్మాన్" ఎన్ఱు అవన్ పిన్నే పోమ్" ఎన్ఱు ఒరు ప్రసిద్ధి యుణ్డు. అత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. (ఇని చ్చెయ్యలావతుణ్డో? ఎన్టాన్) ఎన్టతు- ఎన్ కైయిలే అకప్పట్ట పిన్బు ఇని ప్పోక్కడి యుణ్డో? ఎన్టాన్- ఎన్టపడి. (ఉక్తి)- మర్మోక్తి. మఱుముట్టుప్పెఱాత పడి -పుఱమ్బు విలై శెల్లాతపడి.

"నొయ్యర్" -పుల్లియర్. (పెఱాతపడి పణ్ణలామ్) "నొయ్యర్‌పిళ్ళైకళ్ ఎన్బదఱ్కు ఉన్నై నోవ నాఙ్గళురైక్కిలోమ్" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. ఉన్నై నోవ పురైత్తాల్ ఎఙ్గళై, పిళ్ళైకళ్, "నొయ్యర్- పుల్లియర్" ఎన్బర్‌కళ్, అతుక్కాక నోవ చ్చొల్లమాట్టో మెన్ఱు శబ్దార్థమ్. అభిసన్ధి- అన్యపరతై.

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక– "నీ ముఖం అనే మోహాన్ని కలిగించే పొడిని జల్లి మాకు మైకాన్ని కలిగించి, మా బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టవద్దు" అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్– (పెయ్యు మాముగిల్ పోల్ వణ్ణా!) వర్షాన్ని కురిపించే వర్షాకాల మేఘం మెరసి, గర్జించి, ఇంద్రధనస్సుతో సంచరించినట్లుగా ఉన్నది– నీవు నల్లని, నిన్ను చూచినవారి శ్రమను తీర్చే నీ తిరుమేనిలో ఆభరణాలను ధరించి, కన్యల ముందు సంచరించడం అనేది. వీరు తన రూపసౌందర్యానికి జితులై, తమ అభినివేశం ప్రకాశించేటట్లుగా ఈ విధంగా మాటను చెప్పగానే, దానినే ఆధారంగా చేసుకుని "అడియేన్, కుడియేన్" అనే విధంగా తనను తక్కువ చేసుకొని చెప్పడం, తన వేళ్లను కరచుకోవడం వంటి కొన్ని కొంటె చేష్టలను శ్రీకృష్ణుడు చేశాడు. ఆ చేష్టలను చూచి గోపికలు వ్యామోహాన్ని పొంది, ఇకపై పలుకుతున్నారు.

(ఉందన్ పేచ్చుమ్ శెయ్ కైయుమ్ ఎంగళై మైయల్ ఏற்றి మయక్క ఉన్ ముగమ్ మాయ మందిరన్దాన్ కొలో?)

నీ నైజాన్ని చూపించే మాటలు, చేష్టలు మమ్ములను వ్యామోహపరచి, మా జ్ఞానం అంతా మాసిపోయేటట్లు చేస్తున్నాయి. దీనికి కారణం, నీ ముఖం ఒక మంత్రపు పొడియా? అంటే, మైకాన్ని కలిగించే మంత్రించిన చూర్ణంవంటిదా నీ ముఖం? అని అంటున్నారు. (చిన్న పిల్లలను పట్టుకునేవారు ఒక మంత్రపు పొడిని

పిల్లలపైన జల్లుతారు. అప్పుడు ఆ పిల్లలు "అమ్మాన్, అమ్మాన్" అని అంటూ వారి వెంట తిరుగుతారు అని, ఆ పొడికి అమ్మాన్ పొడి అని అంటారు– అని లోకంలో చెప్పడం ఉన్నది. ఈ లోకవ్యవహారాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని అటువంటి చూర్ణానికి "అమ్మాన్ పొడి" అనే పేరు వచ్చింది) "అది ఏ చూర్ణం అయినా కానీ, అందులో చిక్కుకున్న మీరు ఏమి చేయగలరు కనుక?" అని శ్రీ కృష్ణుడు అన్నాడు.

"ఏమి? మావల్ల చేయడానికి సాధ్యం కాదా? నీవు ఇన్నాళ్లుగా మమ్ములను చేసినది అంతా నశించేటట్లుగా మేము ఒక మాట చెప్పి, నిన్ను బయట ముఖం చూపించలేనట్లుగా చేస్తాము. కానీ, ఒక కారణంతో దానిని మేము చేయకుండా ఉన్నాము" అని గోపికలు మూడవ పాదంలో పలుకుతున్నారు. ఆ కారణం ఏమి? అని అంటే,

(నొయ్యర్ పిళ్ళైగళ్ ఎన్బదఱ్కు) "బాలుడైన కృష్ణుడు వీరిని విడిచిపెట్టి ప్రాణాలను భరించలేడు, కనుక వీరి గుంపులోకి వచ్చి ప్రవేశించడం ఆరంభిస్తే ప్రవేశించనీ –అని ఈ గోపికలు ఉంటే, వీరికి ఏమి నష్టం వస్తుంది? కాని, ఇతనిని వీరు ఈ విధంగా నిషేధిస్తున్నారే! వీరు చాలా తక్కువ గుణం కలిగినవారుగా ఉన్నారు. చిన్నపిల్లలుగా ఉన్నారు "అని నీవు లోపలకు ప్రవేశించి, మర్మంగా మమ్ములను పెట్టే పాట్లను తెలియని ఊరిలోనివారు మాపై అపవాదాన్ని పలుకుతారు.

(నోవ నాంగళ్ ఉరైక్కిలోమ్) "మేము ఒక మాటను చెప్పినట్లయితే చాలు, నిన్ను బయట తలపెట్టడానికి వీలు లేనట్లుగా చేయగలం. ఇంతకు ముందు చెప్పిన కారణం చేత దానిని చేయకుండా ఉన్నాము–" అని అంటున్నారు. ఇక్కడ గోపికలు శ్రీకృష్ణునపై ప్రేమను కలిగి ఉండడమే అతడు బాధపడేటట్టుగా పలుకకపోవడానికి వాస్తవమైన కారణంగా ఉన్నప్పటికీ, ఇతనిని భయపెట్టడం కోసంగా ఈ విధంగా ఒక కారణాన్ని ఆరోపించి పలుకుతున్నారు. ఈ కృష్ణుడు నిజమైన కారణాన్ని తెలిసినవాడు కనుక, వీరిని ప్రేమతో చూస్తూ, బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడానికి ఆరంభించాడు. దానిని గమనించి గోపికలు మళ్లీ చెబుతున్నారు.

(శెయ్య తామరై క్కణ్ణినాయ్! ఎంగళ్ శిఱ్ఱిల్ వందు శిదైయేలే) "నీ కళ్ళతో మమ్ములను చూచి, మన్మథునకు బొమ్మరిళ్ళనుష కట్టడంలోని మా ఆసక్తిని పాడు చేయవద్దు. నీ కాళ్లతో మా బొమ్మరిళ్ళను కూల గొట్టవద్దు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

వెళ్ళైనుణ్ మణల్ కొణ్డు శిఱ్ఱిల్ విశిత్తిరప్పడ నీతివాయ్
త్తెళ్ళి నాజ్గళిఴైత్త కోల మఴిత్తియాకిలు మున్తన్ మేల్
ఉళ్ళమోడి యురుకలల్లా లురోడమొన్ఱు మిలోజ్గణ్డాయ్
కళ్ళమాతవా ! కేశవా ! ఉన్ ముకత్తన కణ్గళల్లవే. 5

కళ్ళమ్ = కపటవ్యాపారాలను కల, మాతవా = మాధవా !, కేశవా = కేశవా !, మేము, వెళ్ళై నుణ్ మణల్ కొణ్డు = తెల్లని సన్నని ఇసుకను తీసికొని, వీది వాయ్ = దారిలో, విశిత్తిరప్పడ = (అందరు చూచి) ఆశ్చర్యపడే రీతిలో, తెళ్ళి ఇఴైత్త = స్వచ్ఛంగా తవ్వి కట్టిన, శిఱ్ఱిల్ = పిచ్చుక గూడు అనే, కోలమ్ = ముగ్గును, అఴిత్తు ఆకిలుమ్= నీవు కూలగొట్టినా (అందుకోసం), ఉళ్ళమ్ = మా మనస్సు, ఓడి = పగిలి, ఉరు కల్ అల్లాల్ = కఱగిపోతుంది. తప్ప, ఉన్ తన్ మేల్ = నీపై, ఉరోడమ్ ఒన్ఱుమ్ ఇలోమ్ = రోషాన్నికూడా కోపాన్ని కల్గినవారం కాము, ఉన్ ముకత్తన = నీముఖంలో ఉన్నవి, కణ్గళ్ అల్లవే = కన్నులు కావే !.

వ్యా :- అఞ్జామ్బాట్టు. (వెళ్ళై నుణ్ మణల్ కొణ్డు) నిలవై ప్పరప్పినాప్పోలే వెళుత్తు, అతుతన్నిలుమ్ పరుక్కైపడిల్ పొకట్టుప్పోమ్ దుశ్శీలదేవతైయాకైయాలే, అచ్ఛమాన మణలై క్కొణ్డు, అతుతన్నై త్తెళ్ళి. (శిఱ్ఱిల్ విశిత్తిరప్పడ) "విచిత్రసృష్టి పణ్ణవల్లేన్ నాన్" ఎన్ఱిరాతే కొళ్; నాజ్గళుమ్ వల్లోజ్గాణ్. (వీతివాయ్- నాజ్గళిఴైత్త కోలమ్) "తెరువిలే నాజ్గళిఴైత్త అఴకియ శిఱ్ఱిలై అఴిత్తాయాకిల్, ఇతు ఇరున్దపడి కణ్డాయే, ఇత్తై క్కణ్డాల్ అఴిప్పారిల్లైయితే, నీతానే అఴియాయ్" ఎన్గిఱార్కళ్, "నాన్ అఴిత్తాల్ తాన్ నీజ్గళ్ శెయ్వతెన్ ?" ఎన్నాన్; (ఉన్తనిత్యాది) నీ అఴిత్తాయాకిలుమ్, "ఒరువన్ శిఱ్ఱిలై అఴిత్తపడియెన్ !" ఎన్ఱు అతుక్కు హృదయ మఴిన్దు ఉడైకులై ప్పడుమతు పోక్కి, రోష మెన్ఱు పేరిడలావతొన్ఱు మిల్లై. నెఞ్జు వేవానిఱ్క చ్చొల్లుమ్ వార్త్తైయితే ఇతు.

ఇవర్కళ్, తజ్గళ్ అకవాయిల్ ఇఴవు తోఱ్ఱ చ్చొల్లచ్చెయ్తేయుమ్, పిన్నైయుమ్ తాన్ కొణ్డ కోట్పాడు విడాతిరుక్క, అతుతన్నై యుమ్ మఱైత్తు శ్రియఃపతియాన శెరుక్కు త్తోఱ్ఱ అజ్గే ఇజ్గే సఞ్చరిప్పతు, పుఱమ్బే అన్యపరతై భావిప్పతు, కుఴలై ప్పేణువతాక ప్పుక్కాన్. అత్తై అఱిన్దు; (కళ్ళ మాతవా ! కేశవా ! ఉన్ ముకత్తన కణ్గకళల్లవే) పాపీ ! నీయుమ్ ఇత్తై క్కణ్డన్ఱో అఴిక్కిఱాయ్ ! ఉన్ ముకత్తన కణ్గళల్లవో ? ఇవై "తణ్ణళిక్కు ఉఱుప్పు" ఎన్ఱు నినైత్తిరున్దోమ్, అతు అజ్గనన్ఱిక్కే పీలిక్కణ్, మాలైక్కణ్ణో పాతియాయ్త్తో? 'కణ్" ఎన్ఱు- పేరాయ్, కణ్డారై మున్నడియిలే విలవిట్టు క్కొళ్వతొరు వలైయితే. "కణ్ణెన్నుమ్ నెడుజ్గయిఱు" (నాచ్చి.తిరు-14-4) ఎన్నక్కడవతితే.

అరు :- అణ్ణామ్బాట్టు. (వెళ్ళై యిత్యాది). "వాయ్" - ఇడమ్. "ఇழைత్తల్" -ఇడుతల్. "ఆకిలుమ్" ఎన్ఱ యది శబ్దార్థమ్ (నీతానే ఇత్యాది). "ఉరోడమ్"- రోషమ్. రోషమిల్లైయో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నెఞ్జేత్యాది).

(కోట్పాడు) కోలుపాడాయ్, ఉద్యోగమ్. ("కణ్గళల్లవే") వినావాయ్, సంశయమాతల్, తేఱ్ఱమాయ్, నిశ్చయమాక వేఱొన్ఱాతల్, ఇత్తై యరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (కణ్ణెన్ఱు పేరాయిత్యాది). (నీయుమ్ ఇత్తై క్కణ్డన్ఱో అழிక్కిఱాయ్) ఎన్ఱైయాలే. "కణ్ణానాల్ నల్లత్తై క్కణ్డు కొణ్డిరుక్కైక్కు ఉడలాழிయ, అழிక్కైక్కు ఉడలల్లవాకైయాలే, పీలిక్కణ్ణోపాతియాయ్‌త్తో ?" ఎన్ఱు ఇతువుమ్ ఒరు తాత్పర్యాన్తరమ్‌పోలే తోఱ్ఱుకిఱతు.

అయిదవ పాశురం –

అవతారిక– "నీవు మా బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టినా, మా మనస్సు ఈ విషయంలోనే ప్రీతిని కలిగి ఉన్నది"– అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్– (వెళ్ళై **నుణ్మణఱ్కొణ్డు తెళ్ళి**) వెన్నెలను విస్తరింపజేసినట్లుగా తెల్లనిదై, చాలా సన్నగా ఉండే ఇసుకను పోగుచేసి. దానిలో పెద్ద పెద్ద రాళ్లు ఉన్నట్టయితే, కాముని కాలిలో గుచ్చుకుంటాయి అని, కోపించి వెళ్ళిపోతాడు– అని అవర గుణాన్ని కలిగిన దేవతగా కాముడు ఉన్నందున, శుద్ధమైన తెల్లని ఇసుకను పెద్ద పెద్ద రాళ్లు లేని విధంగా గమనించి చూచి, సన్నని ఆ ఇసుకను పోగుచేసి, బొమ్మరిళ్ళను కడుతున్నారు.

(**శిఱ్ఱిల్ విశిత్తిరప్పడ**) "విచిత్రమైన సృష్టిని చేయగలిగినవాడను నేనే" అని భావించి, శ్రీకృష్ణుడు గర్వపడకుండా ఉండేటట్లుగా "మాకు కూడా విచిత్రమైన బొమ్మరిళ్ళను కట్టడం తెలుసు" అని శ్రీకృష్ణుని చూచి గోపికలు ఈ విధంగా పలుకుతున్నారు.

(**వీది వాయ్ తెళ్ళి నాంగళ్ ఇழைత్త కోలమ్ అழிత్తియాగిలుమ్**) వీథిలో మేము కట్టిన అందమైన బొమ్మరిళ్ళు అనే అలంకారాన్ని నీవు పాడు చేసినప్పటికీ కూడా, (**విశిత్తిరప్పడ కోలమ్**) "ఈ బొమ్మరిళ్ళు అనే అలంకారాన్ని చూసావా? దీనిని కంటితో చూస్తే, ఎవరైనా పాడు చేయలేరు, దీనిని కంటితో చూచి, ఆ తరువాత పాడు చేయి" అని అంటున్నారు.

(**అழிత్తియాగిలుమ్**) "దీనిని కంటితో చూస్తే నిజానికి రాతి గుండెవాడవు అయిన నీవు కూడా వీనిని కూలగొట్టలేవు" అని తాత్పర్యం. " నేను పడగొడితే మీరు ఏం చేస్తారు?" అని శ్రీకృష్ణుడు, అనగా, దానికి సమాధానం చెబుతున్నారు.

(ఉందన్ మేల్ ఉళ్ళమోడి ఉరుగల్ అల్లాల్ ఉరోడమ్ ఒన్షుమిలోమ్ కణ్డాయ్)

నీవు బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టినప్పటికీ, "ఇతడు బొమ్మరిళ్ళు పడగొట్టే అందం ఎంత బాగున్నదో!" అని దానికి మనసులో ద్రవించి ఆనందిస్తాము తప్ప, కోపం కొంచెం కూడా మాకు రాదు. నిజానికి వీరికి రోషం అనబడే కోపం లేదా? అని అంటే, ఇతడు పెట్టే పాట్లను చూచి లోపల మనసులో చాలా మండుతూ ఉన్నప్పటికీ, దానిని కప్పి పుచ్చుకొని, బయటికి మాత్రం ఈ విధంగా పలుకుతున్నారు. నిజానికి వీరు మనసులో కోపగించుకొని మాటలను పలుకుతున్నారు – అని తెలిసినప్పటికీ, వీరి బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడం అనే నిశ్చయాన్ని మార్చుకోకుండా శ్రీకృష్ణుడు ఉన్నాడు. అయినప్పటికీ, ఆ నిశ్చయాన్ని కూడా బయటకు తెలియని విధంగా కప్పిపుచ్చుకొని, లక్ష్మీ నాథుడు అనే గర్వం తోచేటట్లుగా అక్కడకు ఇక్కడకు సంచరించడం, వేరు దేనినో చూచేవాని వలె ఉండడం, తన కేశపాశాలను సరి చేసుకోవడం మొదలైన కార్యాలను అతడు చేయడం ప్రారంభించాడు. దానిని తెలుసుకొని గోపికలు ఇకపై పలుకుతున్నారు.

(**కళ్ళ మాదవా! కేశవా! ఉన్ ముగత్తన కణ్గళ్ అల్లవే**) దీనిని చూసిన తరువాత కూడా నీవు బొమ్మరిళ్ళను పడగొడుతున్నావే. నీ ముఖంలో ఉన్నవి కన్నులేనా? నీవు మాధవుడవై, పురుషకారస్వరూపిణి అయిన లక్ష్మీదేవితో చేరి ఉండడం మా ప్రాప్యానికి సహాయపడుతుంది– అని భావించాము. అదే మా బాధకు కారణమైనది. నీవు కేశవుడవై, అందమైన కేశపాశాలతో ఉండడం మా అనుభవానికి కారణం అవుతుంది– అని భావించాము. అదే నీ నీవు కేశాలను సరి చేసికొంటూ, అన్యకార్య పరుడవువలె ప్రవర్తించడానికి కారణమైనది. నీ ముఖంలో ఉండే కన్నులు మాకు కరుణను చూపించడానికి కారణం అవుతాయి అని భావించాము. అవే నెమలికన్నుల వలె ప్రయోజనం లేనివిగా అయినవి. కన్నులు అని మాత్రం పేరు కలిగినవై, చూచినవారిని ఆ క్షణంలోనే పడగొట్టే బంధించే వలవలె ఉన్నవి. ఈ విధంగా అన్ని అసత్యాలే అయినవే!" అని అంటున్నారు. "కణ్ ఎన్నుమ్ నెడుమ్ కయిఱు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–14–4) (కళ్ళు అనే దీర్ఘమైన వల) అని ఈ గోదాదేవి శ్రీకృష్ణుని నేత్రాలు ఒక వల వంటివి –అని చెప్పింది కదా.

★★★★★

ముఱ్ఱిలాత పిళ్ళైకళోమ్ ములైపోన్దిలాతోమై నాడొఱుమ్
శిఱ్ఱిల్ మేలిట్టుక్కొణ్డు నీ శిఱితుణ్డు తిణ్ణెన నామతు
కఱ్ఱిలోమ్ కడలై యడైత్తరక్కర్ కులజ్గలై ముఱ్ఱవుమ్
శెఱ్ఱిలజ్గైయై ప్పూశలాక్కియ శేవకా! ఎమ్మై వాతియేల్. 6

కడలై అడైత్తు = సేతుబంధాన్ని చేసి, అరక్కర్ కులజ్గళై ముఱ్ఱవుమ్ = రాక్షసుల కులాన్ని మొత్తం, శెఱ్ఱు =నిర్మూలించి, ఇలజ్గైయై = లంకను, పూశల్ ఆక్కియ = రణరంగంగా చేసిన, శేవకా = వీర్యాన్ని కలవాడా !, ముఱ్ఱు ఇలాద పిళ్ళైకళోమ్ = పూర్ణంగా వయస్సు రాని చిన్నపిల్లలం, ములై పోన్దిలాతోమై = స్తనాలు ఇంకా వ్యక్తం కాని మమ్ములను, నాళ్ తోఱుమ్= ప్రతిదినం, శిఱ్ఱిల్మేల్ ఇట్టుక్కొణ్డు = ఇసుక గూళ్ళ విషయంగా ఒక నెపాన్ని పెట్టుకొని, నీ శిఱితు ఉణ్డు = చేసిన పనులు కొన్ని ఉన్నాయి, అతు తిణ్ణన నామ్ కఱ్ఱిలోమ్ = వాటిని మేము అందంగా అభ్యసించలేము, ఎమ్మై వాదియేల్ = నీవు మమ్ములను బాధించవద్దు.

వ్యా :- అఱామ్బాట్టు. (ముఱ్ఱిలాత పిళ్ళైకళోమ్) “ఇన్నతు శెయ్‌తాన్’ ఎన్ఱు పిఱర్క్కు చ్చొల్లవొణ్ణాతపడి శిలవఱ్ఱై చ్చెయ్యు త్తొడజ్గినాన్. అత్తై క్కణ్డు, శిల శెయ్‌తాయామిత్తనైయో వేణ్డువతు! అతుక్కు ఎతిర్‌త్తలైయిల్ పరువ మఱిన్దు కొళ్ళవేణ్డావో? ఉన్ నినైవఱికైక్కేడాన పరువ మల్ల. ఉళ్ళ పరువత్తుక్కు త్తక్క అఱివు మిల్లై; ఆనాలుమ్ భోగయోగ్యత్తై యుణ్డాక ప్పెఱిలుమామితే, అతువు మిల్లైయితే; ప్రామాదికమాకవు మొరు శెయలైచ్చెయ్‌తు విడుకైయన్ఱిక్కే, ఎన్ఱు మొక్క “శిఱ్ఱిల్” ఎన్ఱు ఒరు వ్యాజత్తై యిట్టుక్కొణ్డు నీ శెయ్‌కిఱతుక్కు ఒరు కరుత్తుణ్డు- ఒరు స్వాపదేశముణ్డు; అతువాకాతే, నాజ్గళ్ అఴకితాక అభ్యసిత్తిలోమ్. అఱిన్దవఱ్ఱై ఇవర్‌కళ్ అఱియాతిరున్దపడి. నీ నినైక్కిఱవై నాజ్గళఱికైక్కు గురుకులవాసమ్ పణ్ణిఱ్ఱిలోమ్. “నీజ్గళ్ కఱ్ఱిలికోళాకిలుమ్ నాన్ కఱ్ఱేనిఱే” ఎన్ఱు మేలిట్టు నలియ త్తొడజ్గినాన్. (కడలైయిత్యాది) ఇతుక్కు మున్బు ఒరువర్, తలై యఴిత్తఱియాత కడలై అడైత్తు, ఇతుక్కు మున్బు ఒరువర్ మేలిట్టఱియాత రాక్షసజాతియై ప్పక్క వేరోడే కిఴజ్గెడుత్తు, శిలర్ ఎడుత్తువిట్టు వన్దు పొరక్కణిశియాత ఊరై ప్పూశలామ్బడి పణ్ణి, అత్తాల్ వన్ద ఆణ్బిళ్ళైత్తనత్తై యుడైయైయాయిరుక్కిఱవనే ! (ఎమ్మై వాతియేల్) ఎజ్గళ్పక్కల్ పూశలై విళైయాతేకొళ్. ప్రతికూలర్ తిరణ్డువిడత్తే శెయ్యు మవఱ్ఱై అనుకూలర్ తిరణ్డ విడత్తిలేయుమ్ శెయ్యాతేకొళ్! అతు ఒరుత్తిక్కాక చ్చెయ్‌త శెయలన్ఱో! అతు ఇప్పోతు అవళ్‌తన్నోడేయాయ్‌త్తో ?

అరు :- ఆఱామ్పాట్టు. (ముఱ్ఱిత్యాది) 'ముఱ్ఱిలాత"- ఇళైయ. "ముఱ్ఱిలాత, పిళ్ళై" ఎన్ఱ ఇరణ్డుమ్ ఇళైమైక్కు వాచకమాకైయాలే భేద మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉన్నివైవిత్యాది). ములై పోన్దిలాతోమైయినర్థమ్ (ఆనాలు మిత్యాది). నాయకనుడైయ నినైవు అఱిన్దు పరిమాఱుకైక్కీడాన అఱివిల్లాత పరువత్తిలుమ్ భోగయోగ్యత్తై యుణ్డితే నవోఢైక్కు. (శిఱితుణ్డు) "శెయ్కిఱతుక్కు" ఎన్ఱు అధ్యాహార్యమ్. స్వాపదేశమ్- సంశ్లేషమ్. "అతువాకాతే" ఎన్ఱు- సజ్కేతవచనమ్.

(తలై యழிక్కై)-శెరుక్కழிక్కై. "కడలై యుడైత్తు" ఇత్యాదిక్కు తాత్పర్యాన్తరమ్ (అతొరుత్తిక్కాక ఇత్యాది). అతావతు- "అవళోపాతి ఎఙ్గళ్ విరోధికళైయుమ్ అழிయ చ్చెయ్యవేణ్డియిరుక్క, ఎఙ్గళై నలియలామో !" ఎన్ఱపడి. తాఙ్గళుమ్ పిరాట్టిమారాకైయాలే (అవళ్ తన్నోడే) ఎన్గిఱతు.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక – "బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడం– అనే పేరుతో నీవు ఇంకొక దానిని ఏదో నీ మనసులో భావిస్తున్నావు. అది మాకు ఏదో తెలియడం లేదు"– అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్– (ముఱ్ఱిలాద పిళ్ళైగళోమ్) " ఇటువంటి పనిని చేశాడు– అని ఇతరులకు చెప్పడానికి సాధ్యం కాని విధంగా కొన్ని కాముక వ్యాపారాలను చేయడం శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించాడు. దానిని చూసి, కొన్ని కార్యాలు చేస్తే, ఎదుటి వ్యక్తిలో దానికి తగిన వయస్సు ఉన్నదా? లేదా? అని తెలుసుకొని చేయవద్దా? ఈ స్థితిని తెలుసుకోనేటట్లుగా ఉండే పరిణతి చెందిన పరువాన్ని కలిగినవారం కాము, మేము. అందులోనూ, ఉండే పరువానికికూడా తగిన జ్ఞానం లేని చిన్న పిల్లలం అయి ఉన్నాము, మేము.

(ములై పోందిలాదోమై) ఇటువంటి వయస్సు, జ్ఞానం లేకపోయినాప్పటికీ, కామరసం అనుభవించేటట్లుగా స్తనాల ఆవిర్భావం జరిగి ఉంటే, నీవు ఈ చేష్టలను చేయవచ్చు. దానికి తగిన యోగ్యత లేనట్లుగా, స్తనోద్భేదం జరగనివారమై కదా మేము ఉన్నాము.

(నాడొఱుమ్) ఏదో తప్పిపోయి, ఒకసారి తప్పుచేసి విడచి పెట్టేవాడవుకాదు కదా! నీవు. ప్రతి దినం ఈ పనులను చేసేవాడవు కదా, నీవు.

(శిఱ్ఱిల్ మేల్ ఇట్టు క్కొణ్డు నీ శిఱిదుణ్డు) బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడం అనే ఒక నెపాన్ని పెట్టుకుని నీవు చేసే కార్యానికి ఒక అంతరార్థం ఉన్నది. అది ఏమంటే, మాతో నీవు సంశ్లేషించాలని కోరుకుంటున్నావు.

(తిణ్ణెన నామదు కఱ్ఱిలోమ్) ఆ పనిని మేము చక్కగా అభ్యసించలేదు. నీవు తెలిసిన కామశాస్త్రం మాకు తెలియదు. దానిని తెలియడానికి ఒక గురుకులవాసాన్ని చేసి, దానిని మేము అభ్యసించలేదు –అని భావం. "మీరు అభ్యసించకపోయినప్పటికీ, నేను నేర్చుకున్నానే! " అని అంటూ వీరిని బలాత్కారంగా ఆలింగనం చేసుకోవడం మొదలైన కార్యాలను చేసి, గోపికలను శ్రీకృష్ణుడు బాధించడం ఆరంభించాడు. అప్పుడు వారు ఈ విధంగా చెబుతున్నారు.

(కడలై అడైత్తు అరక్కర్ కులంగళై ముఱ్ఱవుమ్ శెఱ్ఱ ఇలంగైయై ప్పూశల్ ఆక్కియ శేవగా!) ఇంతకు ముందు ఎవ్వరూ కూడా వారధిని కట్టని సముద్రానికి అడ్డుకట్ట కట్టి, దీనికి ముందు ఎవ్వరూ జయించడానికి సాధ్యం కాని రాక్షసుల కులాన్ని సమూలంగా నశింపజేసి, ఇంతకు ముందు ఎవ్వరూ దండెత్తి వచ్చి యుద్ధాన్ని చేయడానికి సాహసించని లంకను యుద్ధరంగం చేసిన వీర్యాన్ని కలిగినవాడా!

(ఎమ్మై వాదియేల్) మా విషయంలో యుద్ధం చేయకుండానే, శత్రువులైన పురుషులతో చేయవలసిన కార్యాన్ని ప్రేమను కలిగిన స్త్రీల విషయంలోనా చేస్తున్నావు. నీవు ఆ పనిని చేయడం సీతాదేవి క అనే ఒక స్త్రీ కోసం కదా. ఆమె విరోధులను పోగొట్టినట్లుగానే, మా విరోధులను పోగొట్టవలసి ఉండగా, మమ్ములను ఈ విధంగా బాధించవచ్చునా? ఇది మా గోష్ఠిలో చేరిన ఆమెతో యుద్ధం చేయడం వంటిదిగా కదా, ఉన్నది –అని అంటున్నారు.

★★★★★

పేత నన్గఱివార్‌కళోడివై పేశినాల్ పెరితిన్ శువై
యాతు మొన్ఱఱియాత పిళ్ళైకళోమై నీ నలిన్దెన్బయన్ ?
ఓత మాకడల్‌వణ్ణా ! ఉన్ మణవాట్టిమారొడు శూழுఱుమ్
శేతుపన్ద న్దిరుత్తినాయ్ ! ఎఙ్గళ్ శిற்றిల్ వన్దు శితైయేలే. **7**

పేతమ్ = నీ మాటలలోని వ్యత్యాసాన్ని, నన్గు అఱివర్‌కళోడు = చక్కగా తెలియ గల్గినవారిలో, ఇవై = ఈ మాటలను, పేశినాల్ = పల్కితే, పెరితు ఇన్ శువై = చాలా భోగ్యంగా ఉంటుంది; యాతు ఒన్ఱుమ్ అఱియాద = ఏ రీతిలోను భావాన్ని తెలియలేని, పిళ్ళైకళోమై = చిన్నపిల్లలం అయిన మమ్ములను, నీ నలిన్దు ఎన్ పయన్ =నీవు బాధపెట్టినందువల్ల ఏం(ప్రయోజనం ?, ఓతమ్ = కెఱటాల విజృంభణను కల, మా కడల్ = మహా సముద్రంవంటి, వణ్ణా = వర్ణాన్ని కల శ్రీకృష్ణా !, శేతు పన్దమ్ తిరుత్తినాయ్ =సేతుబంధాన్ని చేసినవాడా !, ఉన్ మణవాట్టిమారొడు శూழுఱుమ్ = నీ పత్నులపై ఆన, ఎఙ్గళ్ శిற்றిల్ వన్దు శితైయేల్ = మా ఇసుక గూళ్ళను వచ్చి చిదిమి వేయవద్దు.

వ్యా :- ఏழாమ్బాట్టు. (పేతనన్గిత్యాది) శిల వార్‌త్తైకళై చ్చొల్లుకిఱాన్- శొల్లప్పుక్క వార్త్తైయినుడైయ ఫలమ్ వేఱొన్ఱినుడైయ ఫలత్తై పలిప్పతాక చ్చొల్ల త్తొడఙ్గినాన్; నీ శొల్లుకిఱవற்றినుడైయ కరుత్తఱివారోడే శొన్నాలన్ఱో ఉనక్కు ఇత్తాల్ ప్రయోజన ముళ్ళతు; ఎఙ్గళోడే శొన్నాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు? (పెరితిన్ శువై) వార్‌త్తై వాశి యఱివారోడే శొన్నాలన్ఱో ఉనక్కు ప్రయోజన ముళ్ళతు; అవర్‌కళ్ ఒన్ఱుక్కు ప్పత్తాక మర్మత్తిలే శొల్లువార్‌కళే, అతు ఉనక్కు మికవుమ్ ఇనితాయిరుక్కుమితే. (యాతు మొన్ఱఱియాత ఇత్యాది) "తణ్ణీర్" ఎన్ఱాల్ తణ్ణీరే కొణ్డువరుమ్బడి బాలైకళాయిరుక్కిఱ ఎఙ్గళై నెరుక్కినాల్ ఉనక్కెన్న ఫలముణ్డు?

ఇవర్‌కళ్ ఇప్పడి తఙ్గళ్ ఈడుపాడు తోற்ற వార్త్తై శొన్నవాతే, వడివు ఇట్టు మాఱినాల్పోలే ఇరట్టిత్తతు; (ఓతమా కడల్‌వణ్ణా) "నమ్ వడివిలే తువక్కుణ్డార్‌కళ్. నామ్ శెయ్‌తతు విలక్కమాట్టార్‌కళ్" ఎన్ఱా చ్చిற்றిలై అழிక్కప్పుక్కాన్. (ఉన్ మణవాట్టిమారొడు శూழுఱుమ్) ఉనక్కు నల్లారోడు శూழுఱుమ్ కిడాయ్- ఇత్తై అழிప్పాయాకిల్. ఉనక్కు ఇతు అழிక్కవేణుమో ? పుఱమ్బే ఎత్తనై యిడమ్ కిడక్కిఱతు. ఇవర్‌కళుమ్ అవనుక్కు మర్మమ్ శొల్లుకిఱార్‌కళాయ్‌త్తు. ఏకదారవ్రతనాయిరుక్కిఱవనై 'ఉనక్కెత్తనై పేర్ కిడక్కిఱతు, ఎఙ్గళై యొழிయ" ఎన్ఱై శాల మర్మమితే. ఇప్పడి ఇవర్‌కళ్ ఆణైయిడచ్చెయ్‌తేయుమ్ అழிక్కప్పుక్కాన్. (శేతుపన్ద న్దిరుత్తినాయ్ ఇత్యాది) మిడుక్కు క్కిడాన పిఱప్పై యుడైయైయుమాయ్, ప్పరువమ్ నిరమ్బిన పిన్బు "కాన వెణ్గుమ్ కురఙ్గుమ్" (పెరి.తిరు.6-10-6) పరికరమాక క్కొణ్డు కడలిలే ఇత్తనై మణలొழுక్కప్పట్ట

పాడెల్లా మఱితియే! అవ్వోపాతి పోరాతో అబలైకళాన నాజ్గళ్ ఇతివ్బట్ట వరుత్తమ్ ! అవశ్యమ్ ఉనక్కు అఱ్ఱిక్క వేణుమాకిల్, ఉన్నుడైయ శ్రీగ్రీలై ప్పోయ్ అఱ్ఱి- ఎన్గిఱార్కళ్.

అరు :- ఏఱ్ఱామ్బాట్టు. (పేతనన్గిత్యాది). "పేతమ్ నన్గఱివార్" -అవన్ శొల్లుకిఱ వార్తైయిన్ భేదత్తై నన్నాక అఱివార్. "పేతమ్"- భేదమ్. వేఱొన్డినుడైయ- భావగర్భమాన.

ఈడుపాడు- నలివుపాడు. "ఓతమ్" - తిరై. మా -పెరుమై. శేతు- అణై. "పన్దమ్"- కట్టల్. అణైకట్టినా యెన్డపడి. (శూఱ్ఱుఱుకై)- ఆణై యిడుకై. "శేతు పన్దమ్ తిరుత్తినాయ్" ఎన్డత్తై ప్పగ్గా (ఏకదారవ్రతన్) ఎన్డతు. "శేతు పన్దమ్ తిరుత్తినాయ్" ఎన్డతు- కీఱ్ఱుక్కుమ్ మేలుక్కుమ్ శేషమాయిరుక్కిఱతు. బహువచనత్తై ప్పగ్గా అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉనక్కు అఱ్ఱిక్క ఇత్యాది). (మణలొఱ్ఱుక్క) ఎన్డు ఆశువాక చ్చొన్నతు- తజ్ఞళుడైయ పెరు వరుత్తమ్ తోగ్గుకైక్కాక. అవన్ శ్రీగ్రీల్- సేతు.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక –

"ఒక స్త్రీ కోసం సముద్రం పై ఆనకట్ట కట్టిన నీవు మా బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టవచ్చునా? " అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానం –

(పేదమ్ నన్గఱివార్గళోడు ఇవై పేశినాల్ పెరిదిన్ శువై) రెండు అర్థాలు వచ్చేటట్లుగా కొన్ని మాటలను చెప్పడం శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించాడు. బయటకు ఒక అర్థం, తెలిసినవారికి అంతరంగంగా ఇంకొక అర్థం వచ్చేటట్లుగా ఉండే మాటలు అవి. "నీవు చెప్పే మాటల అర్థం తెలిసినవారితో వీటిని చెబితే, నీకు ప్రయోజనం ఉంటుంది. మాతో చెబితే ఏమి ప్రయోజనం ఉంటుంది?" అని గోపికలు అంటున్నారు.

(పెరిదిన్ శువై) "నీ మాటలలో ఉండే మర్మాలను అన్నిటిని తెలిసినవారి దగ్గర ఈ మాటలను చెబితే, మర్మం తెలిసినవారు ఇటువంటి పలు అర్థాలు వచ్చే

సమాధానాలను ఒకటికి పదింతలుగా తిరిగి చెబుతారు. అది నీకు చాలా ప్రియంగా, రసవంతంగా ఉంటుంది. అర్థం తెలియని మా దగ్గర అటువంటి మాటలను చెప్పి, మమ్ములను బాధించడం వల్ల ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నది? "అని ఇకపై అంటున్నారు.

(యాదుమ్ ఒన్డఱియాద పిళ్ళైగళోమై నీ నలిందెన్ పయన్?) " చన్నీళ్లు కావాలి" అని నాయకుడు నాయకిని అడిగితే, మర్మాన్ని తెలిసిన నాయకి, నాయకుడు తన సంశ్లేషాన్ని కోరుతున్నాడు– అని గ్రహిస్తుంది. చాలా చిన్న పిల్లలం అయిన మమ్మ్ మా వంటి వారి దగ్గర "చన్నీళ్లను తీసుకొని రా "అని అంటే, మేము చన్నీళ్లనే కదా తీసుకుని వచ్చి ఇస్తాము. ఇటువంటి మా దగ్గర ఇటువంటి మర్మంతో కూడిన మాటలను చెప్పి బాధ పెట్టడం వల్ల నీకు ఏమి ప్రయోజనం వస్తుంది? చెప్పు,

వీరు ఈ విధంగా తాము శ్రీకృష్ణుని దగ్గర తాము బాధపడడం స్ఫురించేటట్లు మాటలను చెప్పగానే, సంతోషంతో, పొయ్యిలో పెట్టి కాచి పైకి తీసిన బంగారంవలె రెండు రెట్లుగా ప్రకాశాన్ని కలిగినవాడయ్యాడు, శ్రీకృష్ణుడు. దానిని ఇక తెలుపుతున్నారు.

(ఓద మాకడల్ వణ్ణా!) "కెరటాల విజృంభణను కలిగిన మహాసముద్రంవంటి వర్ణాన్ని కలిగినవాడా! "అని ఆ శ్రీకృష్ణుని రూపంలో అభినివేశాన్ని పొందుతున్నారు. " నా రూపంలో వీరు ఆసక్తి కలిగిన వారయ్యారు. నేను చేసే పనిని ఇక వీరు అడ్డుపెట్టరు. " అని భావించి, శ్రీకృష్ణుడు బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడం ఆరంభించాడు. దానిని గోపికలు ఆన పెడుతూ అడ్డుకుంటున్నారు.

(ఉన్ మణవాట్టిమారొడు శూழ்ఱుమ్) "నీకు చాలా ఇష్టమైనవారు అయిన నీ ప్రియపత్నుల పైన ఆన. వీటిని పడగొట్టకు. దీనిని పడగొట్టి తీరాలి అని

లేదు కదా. "దేనినైనా పడగొట్టి తీరాలి "అని అంటే, నీవు పడగొట్టడానికి బయట ఎన్నో చోట్లు ఉన్నాయి కదా–అని అంటున్నారు.

తరువాత, "శేతుబందమ్ తిరుత్తినాయ్" అని చెప్పడాన్నిబట్టి రామునిగా భావించి పలుకుతున్నారు– అని తోచడంచేత, ఏకదారావ్రతుడైన అతనిని ఉద్దేశించి, "మణవాట్టిమారొడు" (భార్యలతో) అని మర్మమైన మాటలను చెబుతున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు. ఒకే భార్య అనే వ్రతాన్ని కలిగినవాని దగ్గర "నీ భార్యల పైన ఆన" అని బహువచనంలో ఉన్నట్లుగా మాటను ప్రయోగించడం గొప్పదైన మర్మం కదా. ఈ విధంగా వీరు ఆనపెట్టిన తరువాత కూడా, శ్రీకృష్ణుడు బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడం ప్రారంభించాడు. దానిని చూచి, గోపికలు ఇక చెబుతున్నారు, ఈ విధంగా.

(శేదు బందమ్ తిరుత్తినాయ్!) బలాన్ని జన్మతః కలిగిన క్షత్రియ జాతిలో పుట్టినవాడవై, వయస్సు పెరిగి నిండిన తరువాత, "కాన ఎజ్గుమ్ కురజ్గుమ్ ముశువుమ్ పడైయా" (పెరియ తిరుమొ*ழி*–6–10–6) అనే విధంగా కోతులను, కొండముచ్చులను మొదలైనవానిని సహాయంగా చేసుకొని, రాళ్లను, ఇసుకను ఉపయోగించి, సముద్రానికి ఆనకట్టను కట్టడానికి పడిన పాట్లను తెలిసినవాడవు కదా. అబలలం అయిన మేము సన్నని ఇసుకను తీసికొని ఈ బొమ్మరిళ్ళను కట్టడానికి పడిన పాట్లు దానికంటే తక్కువా?

(ఎంగళ్ శి*ற*్*ற*ిల్ వందు శిదైయేలే) "బలాత్కారంగా వచ్చి మా బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టకు. "దేనినైనా తప్పకుండా పడగొట్టాలి"– అని నీకు తోచినట్లయితే, నీ చిన్న ఇల్లు అయిన సేతుబంధానికి వెళ్లి, దానిని పడగొట్టు "అని అంటున్నారు.

★★★★★

వట్టమాయ్ చ్చిఱు తూతైయోడు శిఱుశుళకు మణలుమ్ కొణ్డు
ఇట్ట మా విళైయాడు వోజ్గళై చ్చిற்றிలీడழித్తెన్ పయన్ ?
తొట్టుతైత్తు నలియేల్ కణ్డాయ్ శుడర్చ్చక్కరమ్ కైయిలేన్దినాయ్ !
కట్టియుమ్ కైత్తాల్ ఇన్నామై యఱితియే కడల్ వణ్ణనే ! **8**

శుడర్ శక్కరమ్ = కాంతి నిండిన సుదర్శనాన్ని కైయిల్ ఏన్దినాయ్ =శ్రీహస్తంలో ధరించిన శ్రీకృష్ణా !, వట్టమ్ వాయ్ = గుండ్రని నోరును కల, శిఱు తూతైయోడు = చిన్న బానతో, శిఱు శుళకుమ్ = చిన్న చేటను, మణలుమ్ కొణ్డు = ఇసుకను తీసికొనివచ్చి, ఇట్టమా = ఇష్టంగా, ఇళైయాడు వోజ్గళై = ఆడుకొనే మా, శిற்றில் = చిన్న ఇంటిని (ఇసుకగూడును), ఈడు అழిత్తు = తిరిగి ఉపయోగపడని రీతిలో పాడు చేస్తే, ఎన్ పయన్ = ఏం ప్రయోజనం?, తొట్టి = చేతిలో తాకి, ఉతైత్తు = చేతితో గెంటి, నలియేల్ కణ్డాయ్ =హింసించవద్దు, కైత్తాల్ = మనస్సులో చేదుగాఉంటే, కట్టియుమ్ =బెల్లం ముక్కకూడా, ఇన్నామై = రుచించదు అనేది, అఱితియే = తెలియవా!.

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (వట్టవాయిత్యాది) ఇవற்றிనుడైయ విచిత్రసన్నివేశ మిరున్దపడి కణ్డాయే! ఇవற்றై క్కొణ్డు ఎజ్గళుడైయ ఇచ్చైక్కు ఒరువరాల్ ఒరు ప్రతిహతి పణ్ణవొణ్ణాత పడి విళైయాడుకిఱ ఎజ్గళై, ఓరవయవియాక్కి క్కాణవొణ్ణాతపడి మఱుముట్టు ప్పెఱాతపడి అழிక్కిఱ ఇత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజనముణ్డు? నీ ఇత్తై అழిత్తాల్ పిఱర్ బుద్ధ్యధీనమాక ప్పరిహరిక్కవల్ల పరువమో ఎజ్గళతు? "ప్రయోజనత్తుక్కు ఒరు ప్రయోజనముణ్డో? ఇతుతానే యన్రో ప్రయోజనమ్" ఎన్ఱు వారా త్తొట్టాన్. "వారాయ్, ఎత్తనై పేరై త్తొట్టువన్దా యెన్ఱు తెరియాతు. నీ (నీజ్గళ్) ఎజ్గళైత్తీణ్డువతే?" ఎన్నా, శివట్కొన్డార్కళ్. "ఆకిల్ శవియుజ్గోళ్" ఎన్నా క్కాలాలే ఉతైత్తాన్. అన్ద స్పర్శత్తాలే తువళా, (నలియేల్ కణ్డాయ్) ఎన్గిఱార్కళ్.

"ఎన్నుడైయ స్పర్శమ్ ఉజ్గళుక్కు నలివాయ్విట్టతో ! నాన్ ఈశ్వరనల్లేనో?" ఎన్నా, వైశ్వరూప్యజ్గాట్టినాప్పోలే, దివ్యాయుధజ్గళై ధరిత్తు క్కాట్టి, "కూరారாழி వెణ్శజ్గేన్ది-వారాయ్" (తిరువాయ్.6-9-1) ఎన్ఱు ఎల్లారుమ్ ఆశైప్పట్టిరుక్కిఱ ఇతు ఉజ్గళుక్కు ప్పొల్లాతో?" ఎన్రాన్; అழிకితు, ఆనాలుమ్, (కట్టియుమ్ కైత్తాల్ ఇన్నామై యఱితియే కడల్వణ్ణనే) కరుప్పుక్కట్టియే యానాలుమ్ నెఞ్జు కైత్తాల్ ఇన్నా తెన్నుమిడమ్ అఱితియే ? కడల్వణ్ణనే ! "కడల్వణ్ణన్" ఎన్గిఱ ఇవ్విశేషణ మిట్టతుక్కు క్కరుత్తు- కణ్డువిడుమతుక్కు మేల్పడ చ్చెయ్యలావ తిల్లై. ఒరు కై అళ్ళి ముకత్తై క్కழுవుతల్, కుడిత్తల్ శెయ్యవొణ్ణాతే ! కడలిల్ నీర్; అప్పడియేయన్రో నీ -ఎన్రై నినైవు.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (వట్టవాయిత్యాది) "శిఱు తూతై"-శిఱియ పానై. "శిఱు శుళకు"- ముచ్చిల్. తూతై ముతలానవై ఒన్టు పోల్ ఒన్టిరామైయాలే (విచిత్రసన్నివేశమ్) ఎన్గిఱతు. (పిఱర్) ఎన్టు అవనై చ్చొల్లి, ఉన్ బుద్ధ్యధీనమాక- ఉనక్కు ఇష్టమాక, శెయ్య త్తక్క పరువ మల్ల -ఎన్టపడి. వేఱు శిలర్ అఱియాతపడి పరిహరిక్కవల్ల పరువమో ? ఎన్టపడి. యాతు మొన్టఱియాత పిళ్ళైకళితే. "కట్టి" -కరుప్పుక్కట్టి. "కైత్తాల్" -కశన్దాల్.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – "కలకండ అయినప్పటికీ, మనస్సు చేదుగా ఉంటే, అది తీయగా ఉండదు –అని తెలుసుకో "–అని అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానం– (వట్ట వాయ్ చ్చిఱు తూదైయోడు శిఱు శుళగుమ్ మణలుమ్ కొణ్డు ఇట్టమా విళైయాడువోంగళై చ్చిఱ్ఱిల్ ఈడఴిత్తెన్ పయన్?) మా బొమ్మరిళ్ళు విచిత్రమైన సన్నివేశం ఉండే రీతిని చూశావా? ఇసుకను తీసుకొని రావడం కోసం గుండ్రని మూతిని కల్గిన చిన్న కుండ, దాని నుండి సన్నని ఇసుక చెరిగి తీసుకోవడం కోసం ఏర్పాటు చేసుకున్న చిన్న చేట, చెరిగి వేరు చేసి తీసుకొన్న సన్నని ఇసుక – అనే ఇవి అన్ని ఎంత అందంగా ఉన్నాయో అనే విషయాన్ని చూడు. వీటితో మా ఇష్టానికి ఎవ్వరూ అడ్డు పెట్టడానికి వీలు లేని విధంగా ఉండే మా బొమ్మరిళ్ళను మళ్లీ తిరిగి నిర్మించి, చూడడానికి వీలు లేని విధంగా పూర్తిగా పాడు చేసినందున, నీకు గాని, ఇతరులకు గాని, ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నదో చెప్పు. వీనిని నీవుపాడు చేస్తే, ఇతరుల దగ్గర చెప్పి, వారిని సహాయంగా తీసుకొని నీవు బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టకుండా ఉండేటట్లు అడ్డు పెట్టగలిగిన వయస్సు వచ్చినవారమా మేము! " అని భావం.

"ప్రయోజనానికి ఇంకొక ప్రయోజనం ఉంటుందా? బొమ్మరిళ్ళను కూలగొట్టడమే నాకు స్వయం ప్రయోజనం కదా" అని అంటూ వారిని శ్రీకృష్ణుడు తాకాడు. దానిని చూచి, " ఓ కృష్ణా! నీవు ఎంతమందిని తాకి ఇక్కడకు వచ్చావో!

తెలియదు. అటువంటి నీవు మమ్ములను తాకవద్దు" అని ముఖం ఎర్రబడగా గోపికలు కోపించారు.

"మీరు నన్ను ఏమి తిట్టినా నాకు బాధ లేదు" అని వారిని కాళ్ళతో తన్నాడు. అప్పుడు వారు బాధపడి,

(తొట్టుదైత్తు నలియేల్ కణ్ణాయ్) అని అంటున్నారు. తాకడం, కాలితో తన్నడం మొదలైన తుంటరి పనులను చేయవద్దు– అని అర్థం. "నేను తాకితే మీకు బాధ కలుగుతున్నదా? నేను ఈశ్వరుడను కదా! అని పలికి, అర్జునునకు విశ్వరూపం చూపించినట్లుగా, శంఖ చక్రాలను ధరించి చూపించి, " కూరారాழிవెణ్ శంగేంది కొడియేన్ పాల్ వారాయ్" (తిరువాయ్ మొழி– 6 –9 –1) (పదునైన అంచును కలిగిన సుదర్శన చక్రాన్ని, తెల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన పాంచజన్య శంఖాన్ని ధరించి, పాపిష్ఠివాడను అయిన నా దగ్గరకు నీవు రావాలి) అని భక్తి కలిగినవారు అందరూ చూడాలని ఆశపడే ఈ రూపం మీకు ఆనందాన్ని కలిగిస్తున్నదా?" అని అన్నాడు. శ్రీకృష్ణుడు. "బాగానే ఉన్నది. అయినప్పటికీ, మనస్సు చేదు అయితే, కలకండ కూడా చేదుగా ఉంటుంది– అని నీకు తెలియదా! " అని అంటున్నారు, గోపికలు.

(కట్టియుమ్ కైత్తాల్ ఇన్నామై అఱిదియే) బెల్లపు గడ్డ అయినప్పటికీ, మనస్సు చేదుగా ఉంటే, అది తీయగా ఉండదు– అనే విషయాన్ని నీకు తెలుసు కదా –అని అంటున్నారు. "నీవు మాకు ఆ విధంగా అయ్యావు" అనే భావం ప్రకాశించే చెట్లుగా "కడల్ వణ్ణనే" అని అంటున్నారు.

(కడల్ వణ్ణనే!) సముద్రంలోని నీటిని కంటితో చూడవచ్చునే తప్ప, అది చేతితో ఆ నీటిని గ్రహించి ముఖాన్ని కడుగుకోవడానికి కానీ, తాగడానికి కానీ సాధ్యం కాని విధంగా ఉంటుంది కదా. నీవు కూడా ఆ విధంగానే మాకు అయ్యావు –అని భావం.

★★★★★

ముఱ్ఱత్తూడు పుకున్దు నిన్ముకఙ్గాట్టి ప్పున్ ముఱువల్ శెయ్‌తు
శిఱ్ఱిలోడెఙ్గళ్ శిన్దైయుమ్ శిత్తైక్క క్కడవైయో కోవిన్దా !
ముఱ్ఱ మణ్ణిడన్దావి విణ్ణుఱ నీణ్డళన్దుకొణ్డాయ్ ఎమ్మై
ప్పఱ్ఱి మెయ్‌ప్పిణక్కిట్టక్కాల్ ఇన్దప్పక్కమ్ నిన్ఱవరెన్ శొల్లార్? **9**

కోవిన్దా = గోవిందా!, ముఱ్ఱ మణ్ ఇడమ్ తావి =ఒక శ్రీపాదంతో భూమండలాన్ని అంతటినీ తాకి, విణ్ ఉఱ నీణ్డు = పరమపదం వరకు పెరిగి, అళన్దు కొణ్డాయ్ = వేఱొక పాదంలో పై లోకాలను కొలిచినవాడా !, ముఱ్ఱత్తూడు = మేము ఏకాంతంగా ఆడుకొనే చిన్న ఇళ్ళలో, పుకున్దు = ప్రవేశించి, నిన్ ముకమ్ కాట్టి = నీ ముఖాన్ని శిన్దైయుమ్ = మా చిన్న ఇళ్ళను, వాటితోపాటు చిత్తాలను, శిత్తైక్కక్కడవైయో = చిదిమి వేయడం తగునా? (అంతటితో నిలువకుండా), ఎమ్మై ప్పఱ్ఱి = మాతో(నీకు), మెయ్‌ప్పిణక్కు ఇట్టక్కాల్ = సంశ్లేషం సంభవిస్తే, ఇన్ద పక్కమ్ నిన్ఱవర్ = దగ్గరలో నిలుచున్నవారు, ఎన్ శొల్లార్ = ఏమని అనరు? (ఏ మాట అయినా అంటారు.)

వ్యా :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (ముఱ్ఱత్తూడు పుకున్దు) "ఇవన్ కోలుకిఱపడి శాల ప్పొల్లాతాయిరున్దతు; ఇవన్ కణ్‌వట్టత్తిలే నిఱ్కిల్ తీమ్బుశెయ్‌కై తవిరాన్; అతిఱ్కాట్టిల్ మఱ్ఱైయ నిఱ్కై నన్ఱు" ఎన్ఱు ఎల్లారుమ్ తిరణ్డు, "సమేత్య మన్త్రయిత్వా తు సర్వే సజ్గతబుద్ధయః" (రామా.అయో. 2-20) ఎన్గిఱ పడియే సమయమ్ పణ్ణి, "అతు శెయ్యుమిడత్తు, ఎల్లారుమ్ తిరళప్పోవోమాకిల్ ఇవన్ అడియొత్తిక్కొణ్డు వరుమ్" ఎన్ఱు పార్‌త్తు, ఒరువరొరువరాకప్పోయ్, పఞ్చలక్షమ్ కుడియిలుళ్ళార్ ఎల్లారైయుమ్ కొళ్వతొరు ముఱ్ఱత్తిలే పుక్కు, క్కతవుకళైయుమ్ తలైవాశల్ తొడఙ్గి యడైత్తు, కణైయఙ్గళైయుమ్ [1]ఏఱిట్టు, ఇవనుక్కు ప్పుకుర వఴి ఇల్లాతపడి పణ్ణిక్కొణ్డిరున్దార్‌కళ్; ఇవనుక్కు ప్పుకురుకైక్కు వఴి తేడవేణ్డానిఱే- ఇట్ట ఇలచ్చినై అఴియాతిరుక్క వెణ్ణెయ్ కుడిపోమాపోలే, నినైవిన్ఱిక్కేయిరుక్క త్తాఙ్గళ్ అవన్ కైయిలే అపహృతైకళానార్‌కళ్. ఇమ్ముఱ్ఱత్తిలే తఙ్గళ్ తిరళిన్ నడువే వన్దు నిఱ్క క్కణ్డార్‌కళ్. "నామ్ ఇవనై మఱైత్తుప్పోన్దో మెన్ఱిరున్దోమ్, అఴకితాయిరున్దతు; ఇవన్ నమక్కు ముఱ్పట్టుక్కొడునిన్ఱాన్, ఎన్ శెయ్‌తోమానోమ్? ఇవన్ కైయిలే అకప్పట్టోమ్. ఇని ఇవనుక్కు త్తెన్‌పట్టోమాకామల్ కఴియుమ్ విరకేతో?" ఎన్ఱు పార్‌త్తు, ఒరుపోక్కుక్కాణామల్ లజ్జిత్తు క్కవిఴ్‌తలై యిట్టార్‌కళ్.

(నిన్ ముకఙ్గాట్టి) - ఎల్లారైయుమ్ తనిత్తనియే ముకత్తై యెడుత్తు, "ఏన్ వన్దోమిఱే, పిఱ్పట్టోమే, కూడ వర ప్పెఱ్ఱిలోమే, ఎవ్వఴియే వన్దికోళ్, కాల్‌కళ్ నొన్దతిఱే !" ఎన్నాప్పోలే శిలవఱ్ఱై చ్చొన్నాన్; "నమ్ నినైవు తప్పువతే !' ఎన్ఱు తఙ్గళ్ తోల్వియై అనుసన్ధిత్తు

లజ్జిత్తార్కళ్, (పున్ ముఱువల్ శెయ్తు) అత్తై యఱిన్దు స్మితమ్ పణ్ణినాన్. "నామ్ ఇవనుక్కు త్తో*ற్ற్రు* లజ్జిత్తోమానమై అవన్ అఱియలాకాతు. పుఱమ్బే అన్యపరరానో మావోమ్" ఎన్ఱు అఙ్గే యిరున్దు శి*ற్ఱి*లి*ழై*క్క ప్పుక్కార్కళ్; "ఇఙ్గే నమ్ సన్నిధియిలే ఇరున్దు అన్యపరత్తై పణ్ణువతే" ఎన్ఱు శివిట్కెన్నా; నినైక్కైక్కు నెఞ్జుమ్ కూడాతే వ్యాపరిక్కైక్కు కైయుఙ్గాడాతపడియాక చ్చిలవ*ற్ఱై* చ్చెయ్తాన్, (శి*ற్ఱి*లోడిత్యాది) ఉనక్కు త్తాన్ పశుమేయ్క్కైయన్ఱో పణి; పెణ్గళై నలికైయుమ్ పణియో?, సవాసనమాక అ*ழி*క్కక్కడవైయో?

(ము*ற్ఱ* మణ్ణిత్యాది) ఒన్ఱై వాఙ్గప్పుక్కాల్ కొడుత్తవర్కళై క్కు*ழி*యిలే తళ్ళుమవనన్ఱో నీ క్షణత్తిలే; "ఇఱైప్పొ*ழு*తిల్ పాతాళఙ్గలవిరుక్కై, (పెరియా.తిరు.**4-9-7**) కొడుక్కు మవనిఱే. "ఇని యెన్ ప*ழி*కేట్పతు ! కెట్టోమ్, ఇతుక్కుమేల్ కేట్పతిల్లైయిఱే!" ఎన్న, పరియట్టఙ్గళైయుమ్ క*ழி*త్తు, పెణ్గళుక్కు ఉడమ్బు కొణ్డు తాయ్మార్ మున్బు నిఱ్కవొణ్ణాతపడి పణ్ణినాన్; (ఎమ్మై ప్ప*ற్ఱి* మెయ్ ప్పిణక్కిట్టక్కాల్) "ఉఙ్గళుక్కు ఇతు శాల అసహ్యమా యిరున్దతో? నమ్మోడే అణైక్కై పోల్లాతో ? ఎత్తనైయేనుమ్ యోగికళుమ్ నమ్మోడమ్బుడనే అణైయవన్ఱో ఆశైప్పడువతు! ఉఙ్గళుక్కు ప్పొల్లాతో?" ఎన్న; "ఎఙ్గళుక్కు మ*ழு*కితు, ఆనాలుమ్, (ఇన్ద ప్పక్కమ్ నిన్ఱవరెన్ శొల్లార్) అవర్కళ్ తో*ற்ఱి**ற்ற్రు* చ్చొల్లార్కళో?" ఇత్తాల్- సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమానపడి శొల్లుకిఱతు. "ఆణ్ పెణ్ణాయ్ వార్త్తై శొల్లి*ற்ற్రా*కైయన్ఱిక్కే, పెణ్తనక్కే, అతుక్కుమేలే ఒరు మెన్మై పిఱన్ద వార్త్తై శొల్లుకిఱతెన్నుమిడమ్ తో*ற்ఱి*యిరుక్కిఱపడి కాణుమ్" ఎన్ఱు పిళ్ళై తాముమ్ విద్ధరా యరుళిచ్చెయ్తరుళిన వార్త్తై.

అరు :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (ము*ற்ఱ*త్తిత్యాది) "ఊడు" -నడు. తెన్బడుకై - తో*ற்ற్రు*కై, ఇళిమ్బు పడుకైయుమ్. ప*ற்ఱి*-పిడిత్తు, "మెయ్ప్పిణక్కు" -కలవి. "ఎన్ శొల్లార్" ఎన్ఱత్తై ప్ప*ற்ఱ* అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆణ్ పెణ్ణిత్యాది) ఆణ్ పెణ్ణానవర్కళ్- ఆ*ழ்*వార్కళ్. (మెన్మై పిఱన్దు) ఎన్గిఱతు- "ఒరునాన్ఱు తడి పిణక్కే" ఎన్ఱుమ్, "పన్దుమ్ క*ழ*లుమ్ తన్దు పోకు' ఎన్ఱాప్పోలే భావగర్భమాక త్తన్నిశైవుకళ్ కఠినమా యిరాతే, "ఇన్ద ప్పక్కమ్ నిన్ఱవరెన్ శొల్లార్" ఎన్ఱు తనక్కు సంశ్లేషత్తిలుణ్డాన ఇశైవై మార్దవమ్ తో*ற்ఱ* చ్చొల్లువతే!- ఎన్ఱపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– శ్రీకృష్ణునితో సంశ్లేషం ఏర్పడిన రీతిని పలుకుతున్నారు.

వ్యాఖ్యానం– (ము*ற்ఱ*త్తూడు పుగుందు) " ఇతడు, మనం చిన్న పిల్లలం అయినా, మన విషయంలో తగని సంశ్లేషాన్ని ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఇతనికి

కనిపించేటట్లు నిలిస్తే తుంటరితనం చేయకుండా వదిలిపెట్టడు. అందుచేత ఇతడు చూచేటట్లుగా నిలవడం కంటే, చాటుగా నిలవడం మంచిది" అని అందరూ కలసి,

"సమేత్య మంత్రయిత్వా తు సర్వే సంగతబుద్ధయః,

ఊచుశ్చ మనసా జ్ఞాత్వా వృద్ధం దశరథం నృపమ్"

(శ్రీరామాయణం – అయోధ్యాకాండ –2–20)

(జనులు అందరూ కలసి ఆలోచించి, ఒకే నిర్ణయానికి వచ్చినవారై, దశరథుడు వృద్ధుడై ఉన్నాడని భావించి, తెలుసుకుని, అతనితో ఈ విధంగా అన్నారు) అనే విధంగా నిశ్చయించుకుని, ఆ విధంగా దాగి ఉండేటపుడు, అందరూ ఒక్కటిగా పోతే, ఇతడు మనలను అనుసరిస్తూ వెంటబడి వస్తాడు– అని భావించి, ఒక్కొక్కరుగా పోయి, రేపల్లెలో ఉండే ఐదు లక్షల ఇళ్ళలో ఉండే కన్యలు అందరికీ చాలినంత చోటును కలిగిన ఒక ఇంటిలో ప్రవేశించి, వాకిటి తలుపు మొదలుకొని పెరటి తలుపు వరకు ఉండే అన్ని తలుపులను మూసివేసి, తాళాలను కూడా పెట్టి, ఇతనికి లోపలకు ప్రవేశించడానికి అవకాశం లేని విధంగా చేశారు. అయితే, సర్వాంతర్యామి అయిన ఇతనికి లోపలకు ప్రవేశించడానికి ఏదైనా ఒకదారి వెతకవలసిన అక్కర లేదు కదా. పెట్టిన గుర్తు చెడిపోకుండా ఉండగానే వెన్నను దొంగిలించి గలిగినవాడు కదా, ఇతడు. ఆ విధంగానే, వీరు ఎదురు చూడకపోయినాప్పటికీ, ఇతని చేతిలో చిక్కుకున్నారు. ఈ ఇంటిలో తమ సమూహం మధ్యలోకి వచ్చి అతడు నిలచి ఉండడాన్ని చూశారు. " మనం ఇతనికి తెలియకుండా దాగి వచ్చాము –అని అనుకున్నాము. ఇతడు మనకు ముందుగానే వచ్చాడు. మనం దాగి రావడం చాలా బాగున్నదే! ఏమి పని చేశాము? ఇతని చేతిలో చిక్కుకున్నాము కదా!. ఇక, ఇతడు కంటిలో పడకుండా తప్పుకునే దారి ఏది?" అని ఆలోచించి, ఏదారీ కనపడకుండా ఉన్నందున, సిగ్గుపడి తలవంచుకొని నిలుచున్నారు. వారు ఆ స్థితిలో ఉండే సన్నివేశాన్ని "ముఱ్ఱత్తాడు పుగుందు" అని ఆరంభమయే ఈ పాశురం తెలుపుతున్నది.

(నిన్ ముగమ్ కాట్టి) ఒక్కొక్క కన్య వంచుకొని ఉండే తలను పైకెత్తి నిమిరి, ప్రత్యేకంగా ఒక్కొక్కరి దగ్గర " నేను వచ్చాను చూశారా! మీకు వెనుకబడిపోయానే! మీతో పాటు వచ్చే భాగ్యాన్ని కోల్పోయానే! ఏ దారిలో

వచ్చారు? మీరు ఇంత దూరం నడచి వచ్చినందున మీ కాళ్లు చాలా నొప్పి పుట్టి ఉంటాయే! " అని ఈ విధంగా ఒక్కొక్కరితో మాటను శ్రీకృష్ణుడు చెప్పాడు. " మనం అనుకున్నది జరగలేదు" అని తాము ఓడిపోవడాన్ని భావించి, గోపికలు సిగ్గును పొందారు.

(పున్ ముఱువల్ శెయ్ దు) ఆ విషయాన్ని గ్రహించి, శ్రీకృష్ణుడు తన విజయం తెలిసేటట్లుగా మందహాసాన్ని చేశాడు. "మనం ఇతనికి ఓడిపోయి, సిగ్గును పొందడాన్ని ఇతడు గ్రహించకూడదు. మనం ఏదో ఒక కార్యంలో లగ్నమైనట్టుగా భావిస్తూ ఉందాం" అని వారు తలచి, అక్కడనే బొమ్మరిళ్ళను కట్టడం ఆరంభించారు.

"వీరు ఇక్కడే నా ముందు ఉండి, ఇంకొక పనిని చేస్తున్నట్లుగా నటిస్తున్నారే! " అని కృష్ణుడు కోపాన్ని పొంది, బొమ్మరిళ్ళను కట్టడానికి మనస్సు సహకరించని విధంగాను, చేతులు సహకరించని విధంగాను కొన్ని చేష్టలను చేశాడు. దానిని చూసి, గోపికలు ఇక చెబుతున్నారు.

(శిఱ్ఱిలోడెంగళ్ శిందైయుమ్ ★ శిదైక్క క్కడవైయో? గోవిందా) గోవిందుడవైన నీకు పశువులను మేపడమే కదా పని. కన్యలను బాధ పెట్టడం కూడా ఇప్పుడు నీ పని అయినదా? మా బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టడమే కాకుండా, ఇంకా, మళ్లీ ఆ బొమ్మరిళ్ళను కట్టడానికి సాధ్యం కాని రీతిలో మా మనస్సులను కూడా చిదిమి వేయడం న్యాయమా?

(ముఱ్ఱ మణ్ణిడమ్ తావి విణ్ణుఱ నీణ్డళందు కొణ్డాయ్! ఎమ్మై) తనకు ఒక వస్తువును ఇచ్చినవారిని (తనకు సహాయం చేసినవారిని) పాడు గోతిలో తోసి వేసేవారివలె, నీకు మూడడుగుల నేలను దానం చేసిన మహాబలిని ఆ క్షణంలోనే పాతాళంలో గెంటి వేశావు కదా నీవు. " ఇఱైప్పొழுదిల్ పాతాళమ్ కలవిరుక్కై కొడుత్తుకంద ఎమ్మాన్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி – 4– 9–7) (క్షణకాలంలో పాతాళ లోకంలో మహాబలికి రాజ్యాన్ని ఇచ్చి ఆనందించిన మా స్వామి) అని చెప్పబడినవాడవుకదా, నీవు – అని అన్నారు.

"ఇక ఇంతకంటే మించిన ఏమి అపవాదును నేను వినాలి? అపవాదులోని ఉన్నత దశను పొందాను. ఇంతకుమించి చెప్పవలసిన నింద లేదు" అని శ్రీకృష్ణుడు

భావించి, వారి వస్త్రాలను దొంగిలించి, వారి శరీరాలను ఆలింగనం చేసుకొని, వారు తల్లుల ముందు నిలవడానికి వీలులేని రీతిలో చేశాడు. ఈ విషయం ఇకపై చెప్పబడుతున్నది.

(ఎమ్మ ప్పఱ్ఱి మెయ్ ప్పిణక్కిట్టక్కాల్) "మమ్ములను బలవంతంగా పట్టుకొని, శరీరాలను ఆలింగనం చేసుకుంటే"– అని అర్థం. " ఇది మీకు చాలా సహించడానికి సాధ్యం కానిదిగా ఉన్నదా? నాతో ఆలింగనం చేసుకోవడం సుఖంగా ఉన్నదా? గొప్ప మునులు అందరూ నా మేనితో ఆలింగనం చేసికోవాలి అని కదా ఆశపడుతున్నారు. మీకు అక్కరలేదా? " అని శ్రీకృష్ణుడు అన్నాడు. దానికి సమాధానాన్ని ఇక పలుకుతున్నారు.

(ఇంద ప్పక్కమ్ నిన్ఱవర్ ఎన్ శొల్లార్?) "మాకు ఇది కావలసినదే! మేము కోరుకున్నదే! అయినప్పటికీ మమ్ములను ఈ దశలో చూచే దగ్గర ఉండేవారు అపనిందను పలుకుతారు కదా! " అని అంటున్నారు. ఇందువల్ల గోపికలకు శ్రీకృష్ణునితో తమకు సంశ్లేషం సంభవించడం ఇక్కడ సూచించారు.

"పురుషులు అయిన ఆళ్వారులు నాయకీ భావాన్ని ఆరోపించుకొని పలికేటప్పుడు " ఒరు నాన్ఱు తడి పిణక్కే" (తిరువాయ్ మొழி –6–2–7) (ఒకనాడు కర్రలతో దెబ్బలాట సంభవిస్తుంది) అని, "పందుమ్ కழలుమ్ తందు పోగు" (పెరుమాళ్ తిరుమొழி –6–2–1) (నా బంతిని, గచ్చకాయలను ఇచ్చి వెళ్ళు) అని, "ఎన్ శినమ్ తీర్వన్ నానే" (నా కోపం తీర్చుకుంటాను) (పెరుమాళ్ తిరుమొழி6–8) అని నిష్ఠూరంగా మాట్లాడడం వలె కాకుండా, ఈమె సహజంగానే సౌకుమార్యం అతిశయించి ఉండే స్త్రీ కనుక, అంతకు మించి, సంశ్లేషంతో ఒక సౌకుమార్యం కలిగి ఉన్నందువల్ల చాలా మెత్తగా మాటలను పలుకుతున్నది –అనేది ఇక్కడ స్పష్టమవుతున్నది చూశారా! " అని నంబిళ్ళై ఈ సందర్భంగా ఆశ్చర్యపడి సూక్తిని అనుగ్రహించారట.

★★★★★

శీతైవా యముత ముణ్డాయ్! ఎఙ్గళ్ శిఱ్ఱిల్ నీ శితైయేలెన్ఱు
వీతివాయ్ విళైయాడు మాయర్శిఱుమియర్ మఴలై చ్చొల్లై
వేతవాయ్ త్తొఴిలార్కళ్ వాఴ్ విల్లిపుత్తూర్మన్ విట్టుశిత్తన్ తన్
కోతై వాయ్ త్తమిఴ్వల్లవర్ కుఱైవిన్ఱి వైకున్దమ్ శేర్వరే. 10

ఇరణ్డామ్ తిరుమొఴి ముఱ్ఱిఱ్ఱు

శీతై = సీతాదేవియొక్క, వాయ్ అముతమ్ = అధరామృతాన్ని, ఉణ్డాయ్ = ఆస్వాదించినవాడా!, ఎఙ్గళ్ శిఱ్ఱిల్ నీ శితైయేల్ ఎన్ఱు = మా చిన్న ఇళ్ళను నీవు చిదిమివేయవద్దు. అని, వీతివాయ్ = వీధుల్లో, విళైయాడుమ్ =ఆడుకొనే, అయర్ శిఱుమియర్ = గొల్లకులంలోని చిన్న పిల్లల, మఴలై చ్చొల్లై = తీయని పలుకులను (పురస్కరించుకొని), వేతమ్ వాయ్ =వేదాన్ని ఉచ్చరించే నోటిని కల, తొఴిలార్కళ్ = పుత్రిక, కొతై = ఆణ్డాళ్యొక్క, వాయ =సూక్తుల నుండి ఆవిర్భవించిన, తమిఴ్ = ద్రావిడపాశురాలను, వల్లవర్ = అభ్యసించగలవారు, వైకున్దమ్ శేర్వరే = వైకుంఠాన్ని చేరుతారు, నిశ్చయం.

వ్యా :- పత్తామ్బాట్టు. (శీతైవాయముత ముణ్డాయ్) "ఈషదున్నమ్య పాస్యామి రసాయన మివోత్తమమ్" (రామా.యుద్ధ-5-13) ఎన్గిఱపడియే "పరువమ్ నిరమ్బినవళోడే ఇత్తీమ్బుకళ్ శెయ్‌తాలన్ఱో ఉనక్కు ప్రయోజన ముళ్ళతు! ఉన్ నినైవఱిన్దు పరిమాఱుక్కైక్కు అళవిల్లాత ఎఙ్గళ్ శిఱ్ఱిలై వన్దు శితైయాతేకొళ్' ఎన్ఱు. (వీతి వాయిత్యాది) ఎల్లారుమ్ తిరళు మిడత్తిలే మఱైక్కవేణ్డు మవై మఱైక్క అఱియాతే పరియట్టఙ్గళై యిట్టువైత్తు, స్వైరమాక విళైయాడుకిఱ పరువమ్ నిరమ్బాత ఇడైప్పెణ్గళుడైయ నిరమ్బా మెన్ శొల్లై.

(వేతవాయిత్యాది) వాయాల్ ఉచ్చరిప్పతు అడఙ్గలుమ్ వేదశబ్దమాకైయాలే, శెయ్‌వతు అడఙ్గలుమ్ వైదికక్రియైయాయిరుక్కిఱ బ్రాహ్మణర్ వర్తిక్కిఱ శ్రీవిల్లిపుత్తూరుక్కు ప్రధానరాన పెరియాఴ్వార్ తిరుమకళుడైయ భగవదనుభవమ్ "వాచః క్రమవర్తిత్వాత్" వఴిన్దు పుఱప్పట్ట శొల్లై అభ్యసిక్కవల్లవర్కళ్. అణైత్త అనన్తరమ్ "ఇన్ద ప్పక్కమ్ నిన్ఱవరెన్ శొల్లార్" ఎన్నుతల్, అన్ఱిక్కే, కామన్ కాలిలే విఴుతల్ శెయ్యవేణ్డాతే, అణైత్త అనన్తరమ్ అరుకు నిఱ్పారు మెల్లామ్ "పణియా వమరరాన" (తిరువాయ్-8-3-6) నిత్యసిద్ధరే యామ్బడియాన దేశత్తిలే పోయ్ ప్పుక ప్పెఱువర్కళ్.

ఇరణ్డామ్ తిరుమొఴి వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- పత్తామ్బాట్టు. (శితై యిత్యాది). "పీతి" -తెరు. 'వాయ్'- ఇడమ్. 'మ*ఱు*లై'- ఇళమై. 'వాయ్'- స్వరమ్. (కోతైవాయిత్యాది). కోతైవాయాలే శొల్లప్పట్ట తమి*ఱా*న్ను విశేషిత్తు- నినైత్తు చ్చొల్లుకైయన్డిక్కే, భగవదనుభవమ్ వ*ఱి*న్ద శొల్- ఎన్దపడి.

అరుమ్బదమ్ ము*ఱ్*ఱి*ఱ్*ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ దశకాన్ని అనుసంధించినవారికి కలిగే ఫలాన్ని చెప్పి దశకాన్ని ముగిస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానం –

(శిదై వాయ్ అముదముణ్డాయ్!)

"కదా ను చారుబింబోష్ఠం తస్యాః పద్మ మివాననమ్,

ఈషదున్నమ్య పాస్యామి రసాయన మివోత్తమమ్"

(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ–5 –13)

(ఆ సీతాదేవి యొక్క తామర పువ్వు వంటి ముఖాన్ని కొంచెం పైకెత్తి, దొండ పండు వంటి అందమైన ఆమె అధరాన్ని గొప్పదైన రసాయనాన్ని వలె, ఏనాడు నేను పానం చేస్తానో కదా!) అనే విధంగా బాగా పరువం నిండిన సీతాదేవితో ఇటువంటి లీలను చేస్తే నీకు ప్రయోజనం ఉంటుంది. చిన్నపిల్లలం అయిన మాతో ఇటువంటి వాటిని చేస్తే ఏమి ప్రయోజనం? "అని అంటున్నారు.

(ఎంగళ్ శి*ఱ్*ఱిల్ నీ శిదైయేల్ ఎన్ఱు) " నీ అభిప్రాయాన్ని తెలుసుకొని, దానికి తగినట్లుగా ప్రవర్తించడానికి తగిన విధంగా ఉండే వయస్సు జ్ఞానం లేని మా బొమ్మరిళ్ళను పడగొట్టవద్దు" అని,

(వీది వాయ్ విళైయాడుమ్ ఆయర్ శిఱుమియర్ మழలై చ్చొల్లై) అందరూ ఊడి ఉండే వీధి మధ్యలో రహస్యంగా దాచుకోవలసిన అవయవాలను దాచుకోవడకూడా తెలియకుండా ఉండేవారు. వస్త్రాలను తారుమారుగా కట్టుకొని, ఇష్టం వచ్చినట్లు ఆడుకునేవారు, వయస్సు నిండనివారైన చిన్న గొల్ల పిల్లల మాటలను,

(వేద వాయ్ త్తొழిలార్ కళ్ వాழ ★విల్లిపుత్తూర్ మన్ విట్టుశిత్తన్ తన్ కోదై వాయ్ త్తమిழ வల్లవర్) నోటితో ఉచ్చరించేది అంతా వేదశబ్దాలు అయినందున, చేసే కార్యాలు అన్ని వైదికమైన కార్యాలై ఉండే బ్రాహ్మణులు నివసించే శ్రీవిల్లిపుత్తూరుకు నాయకులైన విష్ణుచిత్తులు అనే పెరియాళ్వారుల ప్రియ పుత్రిక అయిన గోదాదేవి యొక్క నోటినుండి క్రమక్రమంగా అవతరించినవై, భగవదనుభవం నిర్గమించగా, ఆవిర్భవించిన వాక్కులై ఉండే ఈ పది పాశురాలను అర్థంతో అనుసంధించగలిగినవారు,

(కుఱై విన్ఱి వైకుందమ్ శేర్ వరే) గోదాదేవివలె, ఆలింగనం చేసుకోగానే "ఈ వైపు ఉండేవారు ఏమంటారో!" అని భయపడి మాటలను పలకడం అనే కొరత ఏమీ లేకుండా, కాముని పాదాలపై పడవలసిన కొరత లేకుండా, ఆలింగనం చేసుకోగానే, దగ్గర ఉండేవారందరూ "పణియా వమరర్" (తిరువాయ్ మొழி– 8 –2 –6) (కైంకర్యం చేసే నిత్యసూరులు) అని అనబడే నిత్యసూరులై ఉండే విధంగా, శ్రీవైకుంఠాన్ని చేరి అనుభవించగలుగుతారు.

రెండవ దశకం వ్యాఖ్యానమ్ పూర్తి అయినది.

★★★★★

మూన్ఱామ్ తిరుమొழி – కోழி అழைప్పదన్.

అవ:- "తొట్టుతైత్తు నలియేల్ కణ్డాయ్" (నాచ్చి.తిరు-2-8) ఎన్నుమ్బడియాక వన్దు స్పర్శిత్తు. అనన్తరమ్, "ఎమ్మై ప్పఱ్ఱి మెయ్ప్పిణక్కిట్టక్కాల్" (నాచ్చి.తిరు-2-9) ఎన్నుమ్బడియే ఇరువరుమ్ ఇరణ్డు ఉడమ్బాయిరుక్కై యన్ఱిక్కే, ఓరుడమ్బేన్ఱే ప్రతిపత్తిపణ్ణలామ్బడి సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమాయ్, అప్పడి వృత్తమాన సంశ్లేషన్దాన్, కాయ్న్దు పొరున్దుమాపోలే పిరిన్దు కూడావిడిల్ ఇరణ్డు ధర్మియుమ్ అழிయుమళవాక, ఇత్తై అనుసన్ధిత్తు, ఇవర్ కళుడైయ బన్ధువర్గమానతు, "శిఱుపెణ్గళై ఇழக్కవొణ్ణాతు; ఇప్పడి పిఱన్దునిన్ఱ పిన్బు ఇని ప్పోక్కడి ఎన్?" ఎన్ఱు పార్త్తు, ఇవర్కళై క్కొణ్డుపోయ్ నిలవఱైకళిలే అడైక్క; అవర్కళుమ్, పిరివాఱ్ఱమాట్టామే, "ఉపవాసకృశాం దీనామ్" (రామా-సుంద-15-19) ఎన్ఱు శొల్లుకిఱపడియే ఆఱ్ఱామై యెల్లా ముడైయరాయ్, ఇవనుమ్, "న మాంసం రాఘవో భుఙ్క్తే" (రామా.సుందర-36-41,42)ఎన్ఱుమ్, "నైవ దంశా న్న మశకాన్" ఎన్ఱుమ్ పెరుమాళ్ కడిత్తతుమ్ ఊర్న్దతుమ్ అఱియాతే యిరున్దాప్పోలే యిరున్దతు.

అతుక్కు అడి ఎన్? ఎన్నిల్, "త్వద్గతేనాన్తరాత్మనా" (రామా-సుంద-36-42) "పరకాయప్రవేశమ్ పణ్ణియిరుప్పార్క్కుమ్ ఒన్ఱు తెరియుమో?, తమక్కు ఉణర్త్తియుణ్డా కిలన్ఱో అవై అఱియవల్లరావతు" ఎన్నుమ్బడియాయ్, ఇవర్కళొరుకాల్ ఉఱఙ్గాతిరుక్కిల్, "అనిద్ర స్సతతమ్" (రామా-సుందర-36-44) ఎన్నుమ్బడియాయ్, ఇత్తలై "ఊర్ధ్వం మాసా న్న జీవిష్యే" (రామా.సుందర-38-67) ఎన్నిల్, "న జీవేయం క్షణ మపి" (రామా.సుందర-66-10) ఎన్గిఱపడియే ఒరు క్షణముమ్ జీవిక్కమాట్టాత పడియిఱే అవన్బడి.

ఇప్పడి ఇరణ్డుతలైక్కుమ్ ఆఱ్ఱామై కరైపురణ్డిరుక్క, పెణ్గళుడైయ దశైయై అనుసన్ధిత్త పిత్రాదికళ్. "ఇవర్కళై నాన్ముడియ నిరోధిక్కిల్ ఇழక్కు మత్తనై యాయిరున్దతు. నామే శేర్త్తువిట్టో మాక వొణ్ణాతు. ఇని ఇఙ్గనే ఒరు వழிయిడువోమ్. 'పెణ్గళ్ వరలాభత్తుక్కాక ప్పనినీరాడ' ఎన్ఱు ఒన్ఱుణ్డు శెయ్తు పోరువతు; అత్తై ఇవర్కళ్ శెయ్వార్కళ్. తఙ్గళ్ నినైవిలే అతువుమ్ ఫలిక్కిఱతు. నామ్ ఇతు తన్నై యఱిన్దో మాకాతొழிకిఱోమ్" ఎన్ఱు ఇవర్కళ్ తాఙ్గళ్ తఙ్గళిలే సమయమ్ పణ్ణియిరుక్క; అవనుమ్, పిరిన్దపోతు తొడఙ్గి ఇవర్కళిడైయాట్టమ్ ఆరాయుమతువేయిఱే అవనుక్కు ప్పణి. ఆకైయాలే, తాన్ పిరిన్ద పిన్బు పిఱన్దవై యడైయ పఞ్చలక్షమ్ కుడిక్కాట్టిల్ పెణ్గళుక్కుమ్ తనిత్తనియే ఆళిట్టు ఆరాయ్న్దు, ఊరిల్ పిఱన్ద విశేషఙ్గళుమ్ పిఱక్కిఱవైయుమ్, పిఱక్కప్పుకుకిఱవైయుమ్ అఱిన్దు, ఇప్పడి పనినీరాడప్పోవతాక అధ్యసిత్తిరున్దార్కళెన్ఱు కేట్టు, తానుమ్ ఒక్కప్పోవతాక క్కణిశిత్తిరుక్క;

అవర్కళుమ్, "ఇవనోట్టై సంశ్లేషన్దాన్ పొఱుక్కప్పోకాతు. అతుక్కుమేలే విశ్లేషవ్యసనన్దాన్ పొఱాఱ్ఱప్పోకాతు. సంశ్లేషమో విశ్లేషాన్తమాయల్లతిరాతు. ఆనపిన్బు, అవనోడే సంశ్లేషిత్తు, పిన్నై ప్పిరిన్దు పడుమ్ వ్యసనత్తిల్, మున్బుఱ్ఱ విరహ జ్వరత్తుక్కు ప్పరిహారమాక నీరిలే పోయ్ ముழுకి, అత్తాల్ వన్ద ఆశ్వాసత్తై ప్పెఱ్ఱిరుక్క అమైయుమ్. అతు శెయ్యు మిడత్తిల్ నాముమ్, అవనుమాయ్ మున్బు కుళిత్తుప్పోరుమ్ పొయ్కైయిలే పోకిల్ అవన్ అఱిన్దు వరుమ్. ఆనపిన్బు, అవఱియాతతొరు పొయ్కై తేడిప్పోకవేణుమ్. అతు శెయ్యుమిడత్తిల్ తిరళప్పోకిల్ అవన్ అఱియుమ్. ఆనపిన్బు, ఒరువరొరువరాకప్పోవోమ్. పోమిడత్తిలుమ్ వழி తెరియాతపడి ఇట్ట అడియై అழிత్తుక్కొణ్డు పోవోమ్" ఎన్ఱు ఎల్లారుమ్ పోనార్కళ్.

అవ్వళవిలే, ఇవనుమ్ ఇవర్కళై ప్పెఱుకైక్కు "ఎతిర్శూழல் పుక్కు" (తిరువాయ్-2-7-6) త్తిరివానొరువనిఱే. ఇవర్కళ్ నినైవై యఱిన్దు, "ఇనిత్తాన్, తిరువయోద్ధ్యై యిలుళ్ళారైప్పోలే వழிమాఱిప్పోనాల్ అఱిన్దిలోమ్" ఎన్ఱు మీళుమ్ ఇళిమ్బునన్దే. "ఇయేష పద మన్వేష్టు శ్చారణాచరితే పథి" (రామా.సుందర-1-1) ఎన్గిఱపడియే అడియొఱ్ఱినాన్; ఇవన్దాన్, "ఇరుళన్న మామేని" (పెరియతిరు-26) ఎన్గిఱపడియే ఇరుళోడే వికల్పిక్కలాయిఱే తిరుమేని యిరుప్పదు. ఆకైయాలే ఛాయావానై ఛాయై పిన్ శెల్లుమాపోలే, ఇవర్కళ్ నిழలిలే యొతుఙ్గి ప్పోయ్ ముఱ్పట్టు క్కరైయై ప్పఱ్ఱినాన్. ఇవర్కళుమ్ ఇడైప్పెణ్గళాకైయాలే పరియట్టఙ్గళైయుమ్, ఆభరణఙ్గళైయు మడైయ క్కరైయిలే యిట్టువైత్తు ప్పోయ్ జలత్తిలే అవగాహిత్తార్కళ్. అవ్వళవిల్ ఇవఱ్ఱై యడైయ వారిక్కొణ్డు పెరియ వేగత్తోడే కురున్దిన్మేలే యేఱి త్తన్నై త్తెరియాతపడి మఱైయనిన్దాన్.

ఇవర్కళుమ్, కరైయిలే యేఱి ప్పార్త్తవిడత్తిల్ అవై కాణామైయాలే, "ఇరున్దపడి యెన్ ?" ఎన్ఱు తుణుక్కెన్ఱు, "నమ్మోడన్కూడ వన్దారొరువరుముణ్డో ? ఇతు ఆకాశమ్ కొణ్డతో? దిక్కుకళ్ కొణ్డతో?, ఇక్కుళమ్ కొణ్డతో ? కృష్ణన్ కొణ్డానో ?" ఎన్ఱు ఇఙ్గనే కలఙ్గి, 'కిన్ను స్యా చ్చిత్తమోహో௨ యమ్" (రామా.సుందర-34-23) ఎన్గిఱపడియే తిరువడి మున్నే యిరున్దు వార్త్తై శొల్లానిఱ్కచ్చెయ్తేయుమ్, "ఇతు ఇన్నిలత్తిల్ సమ్భవిప్పతొన్ఱల్ల" ఎన్ఱిరున్దపడియాలే, "ఇతు చిత్తస్ఖలనమ్ పిఱన్దతో ?" ఎన్ఱుమ్, "ఉన్మాదజో వికారో వా స్యాదియం మృగతృష్ణికా" (రామా.సుందర-34-23) ఎన్గిఱపడియే "ఇతు ఉన్మాదమో? ప్రకృతివికారమ్ పిఱన్దతో? ఇతు ఇరున్దపడియెన్" ఎన్ఱు శఙ్కిత్తు ప్పిన్బు తెళిన్దాప్పోలే, ఇవర్కళుమ్ అనేకత్తై శఙ్కిత్తు; ఇవర్కళ్ ఎఙ్గుమ్ "పరకు పరకు" ఎన్న ప్పార్త్తుక్కొణ్డు వారా నిఱ్క, ఇవనై క్కురున్దిన్మేలే కణ్డార్కళ్.

కణ్డ అనన్తరమ్ “ఇవన్ నమ్మై మడిపిడిత్తు వన్దాన్, నాముమ్ ఇవనై మడిపిడిత్తు వాజ్గినోమాయ్ విరకేతో ?” ఎన్రు పార్త్తు, “ఇవనై ఇరప్పార్. ఏత్తువార్, వాౙ్త్తువార్, శీఱువాఱాయ్, ఇవనై ఇప్పడి తీమ్బు శెయ్యప్పెఱ్ఱువిట్ట తాయు మొరుత్తియే !” ఎన్రు అవళై వెఱుప్పార్, తజ్గళ్ ఆఱ్ఱామైయై అఱివిప్పారాయ్, ఇప్పడి బహుప్రకారజ్గళాలుమ్ అనుసన్ధిక్క, అవనుమ్, పరియట్టజ్గళుమ్ కొడుత్తు సంశ్లేషిత్తానాయ్ త్తలై క్కట్టుకిఱతు.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- కోౙి ప్రవేశే. కాయ్న్దు పొరున్దుమతు - మృద్భాణ్డమాతల్; ఇరుమ్బాతల్; పొన్ ముతలానవై, అతావతు- మృద్భాణ్డమ్ మనైన్దఱుత్తవుడనే కొట్టినాల్ అౙియుమ్, కాయ్న్దు కొట్టినాల్ నీరన్ధ్రమాక ప్పొరున్దుమాపోలేయుమ్, ఇరుమ్బు ముతలానవై మౙు వెౘ్హ క్కాయ్న్దాల్ నీరన్ధ్రమాక ప్పొరున్దు మాపోలేయుమ్, ఇవర్కళుమ్ కూడినవాఱే యిరున్దాల్ ఉన్మత్తకరసమాయ్ అౙివర్కళ్; పిరిన్దు కూడినాల్ నన్ఱాక క్కూడి ధరిప్పార్కళెన్రపడి.

అతువుమ్- సంశ్లేషముమ్. కుడిసమూహత్తై ప్పఱ్ఱ “కుడిక్కాడు” ఎన్గిఱతు. పిఱన్ద విశ్లేషజ్గళావతు- నిలవరైకళిలే పెణ్గళై యడైత్తతు; పిఱక్కిఱవైకళావతు- పిత్రాదికళ్ అవర్కళై నీరాడ చ్చొన్నవైకళ్; పిఱక్క ప్పుకుకిఱవైకళ్- పెణ్గళ్ నీరాడప్పోకిఱవై. తిరువడి పిరాట్టియై త్తేడ అడి యొఱ్ఱినాప్పోలే అడియొఱ్ఱి ప్పోనాన్; అడియొఱ్ఱిప్పోనాల్ అవర్కళ్ అఱియార్కళో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవన్ తానిత్యాది).

(మడి పిడిత్తు) -చాటు. పుడైవైక్కాక వన్దానెన్రర్థమ్; శణ్డై యిడ- ధ్వని. “తొౙుతోమ్” ఎన్రత్తై ప్పఱ్ఱ (ఇరప్పార్) ఎన్రతు. “మతువిన్ తుౙాయ్ముడి మాలే” ఇత్యాదియై ప్పఱ్ఱ (ఏత్తువార్) ఎన్రతు. ‘కూత్తాడ వల్ల ఎజ్గోవే” ఎన్రైయాలే వాౙ్త్తుకై సిద్ధమ్. “కురక్కరశు’ “మౙైమైయిలీ” ఎన్రైయాలే (శీఱువార్) ఎన్రతు. “అజ్ఞ పురప్పాళ్” ఇత్యాదియై ప్పఱ్ఱ (ఇవనై) ఎన్రతు. “తడత్తవిౙ్తామరై” ఇత్యాదియై ప్పఱ్ఱ (తజ్గళాఱ్ఱామై యఱివిప్పారాయ్) ఎన్రతు. మేలిల్ తిరుమొౙియిలే విశ్లేషిత్తు క్కూడలిౙైక్కైయాలే ఇత్తిరుమొౙియిలే సంశ్లేషమ్ అర్థాత్సిద్ధమ్.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

మూన్రామ్ తిరుమొౙి – కోౙి అళైౙప్పదన్.

"తొట్టుదైత్తు నలియేల్ కండాయ్" (తాకి కూలగొట్టి బాధ పెట్టకుసుమా) (2–8) అని గోపికలు పలికేటట్లుగా, వారిని తాకి తరువాత "ఎమ్మై ప్పఱ్ఱి మెయ్ ప్పిణక్కిట్టక్కాల్" (2–9) (పిల్లలను ఆలింగనం చేసుకుంటే) అని

చెప్పేటట్లుగా, ఇద్దరూ వేరు వేరు శరీరాలను కలిగి ఉండే స్థితి పోయి, ఒకే శరీరం అనే భావించేటట్లు ఇద్దరికీ సంశ్లేషం ఏర్పడింది. ఈ విధంగా సంభవించినది "కూడల్" అనే సంశ్లేషం, కుమ్మరివాడు కుండను చేసేటప్పుడు ఆ కొండ యొక్క రెండు భాగాలను వేడి చేసి, ఒకటిగా చేసేటట్లుగా, కంసాలి ఇనుప పాత్రను చేసేటప్పుడు రెండు భాగాలను బాగా నిప్పులో పెట్టి వేడి చేసి, ఒకటిగా చేసేటట్లుగా, వీరిని కూడా విశ్లేషంతో తప్తం చేసి, తిరిగి కలుపకుండా, ఎల్లప్పుడూ కూడిన రీతిలోనే ఉంటే, ఆనందం తల మునకలు అవుతుంది, నాయకీ నాయకులు ఇద్దరి కూడా ప్రాణాలు కోల్పోతారు– అనే భావన చేత, వీరి బంధువులు, "ఈ కన్యలకు ఇటువంటి స్థితి ఏర్పడకుండా ఉండే దారి ఏది?" అని ఆలోచించి, శ్రీకృష్ణుని దగ్గర నుండి వీరిని విడదీయడం కోసం వీరిని తీసుకుని పోయి, తమ ఇంటి లోపల గదులలో దాచి పెట్టారు. గోపికలు కూడా శ్రీకృష్ణ విశ్లేషం సహించలేక,

"ఉపవాసకృశాం దీనాం నిఃశ్వసంతీం పునః పునః,

దదర్శ శుక్లపక్షాథౌ చంద్రరేఖా మివామలామ్"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 15– 19)

(ఉపవాసం వల్ల మిక్కిలి చిక్కిపోయినది, చూస్తే విచారించదగినదై ఉన్నది, మాటిమాటికి నిట్టూర్పులు విడుస్తూ ఉన్నదై ఉండే సీతాదేవిని హనుమంతుడు శుక్లపక్షం ఆరంభంలో ఏ దోషం లేకుండా వెలిగే చంద్రలేఖను వలె చూసాడు) అనే విధంగా సీతాదేవికి కలిగిన ఆర్తి అంతా కలిగినవారయ్యారు.శ్రీకృష్ణుడు కూడా,

"న మాంసం రాఘవో భుంక్తే న చాపి మధు సేవతే,

నైవ దంశాన్ న మశకాన్ న కీటాన్ న సరీసృపాన్,

రాఘవో ఒ పనయేత్ గాత్రాత్ త్వద్గతేనాంతరాత్మనా"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 36– 41, 42)

(అమ్మా! నీ విషయంలో అభినివేశాన్ని కలిగిన మనసును కల రాఘవుడు మాంసాన్ని భుజించడం లేదు, వధువును సేవించడం లేదు, తన శరీరాన్ని కరిచే

ఈగలను, దోమలను, కీటకాలను, పాములను శరీరం నుండి తొలగించడం లేదు) అనే విధంగా శ్రీరామునివలె తనను కరిచేవానిని, తనపై పాకేవానిని వేనిని తెలియకుండా ఉన్నాడు. ఈ విధంగా ఉండడానికి కారణాన్ని హనుమంతుడు "త్వద్గతేనాంతరాత్మనా" నీ విషయంలో మనస్సులో అవినివేశాన్ని కలిగి ఉండడం వల్ల) అని తెలియజేశాడు. పరకాయ ప్రవేశం చేసినవారికి తమ శరీరంలో చైతన్యం లేకుండా ఉండేటట్లు, నాయకికి తన మనసును వశం చేసిన నాయకునకు తన శరీరంలో ఏమి జరిగినా తెలిసే అవకాశం లేదు కదా. నాయకి ఒక సమయంలో నిద్రించలేదంటే,

"అనిద్రః సతతం రామః సుప్తోపి చ నరోత్తమః,

సీతేతి మధురాం వాణీం వ్యాహరన్ ప్రతి బుద్ధ్యతే"

(శ్రీ రామాయణం –సుందరకాండ– 36– 44)

(సీతకు దూరమైన రాముడు ఎల్లప్పుడూ నిద్ర లేనివాడుగానే ఉన్నాడు. నరశ్రేష్ఠుడైన అతడు నిద్రించినా, " సీతా "అనే అందంగా పలుకుతూ మేల్కొంటున్నాడు) అనే విధంగా ఎల్లప్పుడూ నిదురించకుండా కదా ఉంటాడు, నాయకుడు. ఈమె

"జీవితం ధారయిష్యామి మాసం దశరథాత్మజ,

ఊర్ధ్వంమాసా న్న జీవిష్యే సత్యేనాహం బ్రవీమి తే"

(రామాయణం– సుందరకాండ –38 –67)

(ఆర్యపుత్రా! నేను నా ప్రాణాన్ని ఒక నెల కాలం మాత్రమే ధరించి ఉంటాను. ఒక నెలకు నుంచి నా ప్రాణాలను నేను ధరించలేను– అని ప్రమాణం చేసి నీకు చెబుతున్నాను) అని అంటే, నాయకుడు అయిన రాముడు

"చిరం జీవతి వైదేహీ యది మాసం ధరిష్యతి,

న జీవేయం క్షణమపి వినా తామసితేక్షణామ్"

(రామాయణం –సుందరకాండ– 66 –10)

(సీత ఒక నెలపాటు ప్రాణాలను ధరించి ఉంటే, చాలా కాలం ప్రాణాలను ధరించినది కాగలదు. నల్లని అందమైన కన్నులను కలిగిన ఆమెను విడచి నేను ఒక క్షణం కాలం కూడా జీవించలేను) అని పలికేటట్టు, ఒక క్షణం కూడా ఈమైను విడచి జీవించలేని స్వభావాన్ని కలిగినవాడై ఉంటాడు కదా. ఈ విధంగా గోపికలకు, శ్రీకృష్ణునకు కలిగిన విరహక్లేశం అవధిని దాటింది. గోపికల ఈ స్థితిని గమనించిన వారి తండ్రి తల్లి మొదలైన బంధువులు, " వీరిని మనం చివరి వరకు కృష్ణునితో కలువనీయకుండా అడ్డుకున్నట్లయితే, మనం వీరిని కోల్పోవలసి వస్తుంది. మనమే కృష్ణునితో కలిపితే వీరికి చాలా అవకాశం ఇచ్చినట్లు అవుతుంది. అందుచేత ఈ విధంగా ఒక పనిని చేద్దాం. అది ఏమంటే, కన్యలు తగిలిన వరుని పొందడం కోసం చన్నీళ్లలో స్నానం చేయడం –అనే ఒక సంప్రదాయం ఉన్నది. దానిని చేయడానికి మనం వీరిని అనుమతిద్దాం. వీరు కోరినట్లు వీరికి కృష్ణ సంశ్లేషం లభిస్తుంది. దానిని మనం తెలియనివారివలె ఉందాం" అని తమలో తాను మాట్లాడుకుని వీరిని చన్నీళ్లలో స్నానం చేయడానికి అనుమతించారు.

కృష్ణుడు కూడా, గోపికలను విశ్లేషించిన సమయంనుండి రేపల్లెలో 5 లక్షల ఇళ్లలో ఉండే గోపికలను గూర్చి విచారించడమే పనిగా ఉన్నాడు. అందుచేత వారికి దూరమైన తరువాత ఈ కన్యల విషయంలో ఏమి జరిగుతున్నది ?అనే విషయాన్ని తెలుసుకోవడం కోసం తన స్నేహితులలో ఒక్కొక్కరిని ఒక్కొక్క గోపిక విషయంలో నియమించి, విచారించి, తల్లి, తండ్రి మొదలైన ఊరిలోనివారిలో కలిగిన మార్పులను, కలుగుతున్న మార్పులను, కలుగబోయే వాటిని కూడా తెలుసుకొని, గోపికలు చన్నీళ్ళలో స్నానం చేయడానికి పోవాలని నిశ్చయించుకున్న విషయాన్ని విని, తాను కూడా వారితో పాటు పోవడానికి ప్రయత్నం చేశాడు. ఆ గోపికలుకూడా "ఇతనితో సంశ్లేషించడం మనకు భరించదగినదిగా లేదు. సంశ్లేషం ఎల్లప్పుడూ విశ్లేషంతోనే ముగిసేదిగా ఉన్నది. అందుచేత అతనితో సంశ్లేషించడం, తరువాత విశ్లేషించడం, ఆ తర్వాత బాధపడడం కంటే, ఇప్పుడు ఉండే విరహతాపం తీరేటట్లుగా చల్లటి నీరు ఉండే చోటికి పోయి, చన్నీటిలో మునిగి, దానివల్ల ఊరటను పొందడం మంచిది. ఆ పని

చేసేటప్పుడు మనం, కృష్ణుడు కలసి ఇంతకుముందే అలవాటుగా స్నానం చేసి సరస్సుకు పోయినట్లయితే, అతడు తెలుసుకొని అక్కడకు వస్తాడు. అందుచేత, అతనికి తెలియని సరస్సును అన్వేషించి పోవాలి. ఆ విధంగా వెళ్లేటప్పుడు, అందరూ కలిసి సమూహంగా పోతే, అతడు తెలిసికుంటాడు. అందుచేత ఒక్కొక్కరుగా పోదాం. ఆ విధంగా వెళ్లేటప్పుడు కూడా, మన కాలు గుర్తులు తెలియని విధంగా వానిని చెరుపుకుంటూ పోదాం" అని తమలో తాము నిశ్చయించుకుని, ఆ విధంగానే అందరూ సరస్సు దగ్గరకు వెళ్లారు. "ఎదిర్ శూழ్ల్ పుక్కు ఎనైత్తోర్ పిఱప్పుమ్" (తిరువాయ్ మొழி–2–7–6) అనే విధంగా వీరిని పొందడం కోసం అనాదికాలంగా ఎదురు పన్నాగం చేస్తూ తిరిగే అతడు కూడా, వీరి స్థితిని చక్కగా తెలుసుకొనగలిగినవాడు కదా. వనవాస సమయంలో శ్రీరాముని వెంబడించి వచ్చిన అయోధ్యా పురజనులు రథాన్ని సుమంత్రునితో దారి మార్చి నడిపి శ్రీరాముని మోసం చేసినట్లే, దారి మార్చి, ఆది గుర్తులను జరుపుకుంటూ పోతే, "దారి తెలియలేదే" అని వెనకకు వచ్చేటట్లుగా, శ్రీకృష్ణుని మోసగించడం సాధ్యం కాదు కదా.

"తతో రావణనీతాయాః సీతాయాః శత్రుకర్శనః,

ఇయేష పద మన్వేష్టుం చారణాచరితే పథి"

(శ్రీ రామాయణం– సుందరకాండ –1–1)

(శత్రువులను బాధపెట్టే హనుమంతుడు చారణులు సంచరించే ఆకాశమార్గంలో రావణునిచే అపహరింపబడిన సీతను అన్వేషించడం కోసం వెళ్లాలని కోరాడు) అని చెప్పబడిన హనుమంతుని వలె ఈ గోపికలను శ్రీకృష్ణుడు అనుసరించాడు. " ఇరుళన్న మామేని" (పెరియ తిరువందాది –26) (చీకటి వలె నల్లని వర్ణాన్ని కల గొప్ప రూపాన్ని కలవాడు) అనే విధంగా చీకటితో పోలిన తిరుమేనిని కలవాడు కనుక, నడచి వెళ్లే వస్తువును దాని నీడ అనుసరించినట్లుగా వారిని నీడలో వెదుకుతూ పోయి, వీరికి ముందుగానే వెళ్ళి, తీరంలో దాగుకున్నాడు. వీరుకూడా గొల్ల కన్యలు అయినందున,, తమ వస్త్రాలను, ఆభరణాలను గట్టుమీద కలిపి పెట్టి, నీటిలో స్నానం చేయడం కోసం వెళ్లారు. శ్రీకృష్ణుడు వానిని అన్నిటిని మూటగట్టుకొని అక్కడ తీరంలో ఉండే కుందవృక్షం

పైకి ఎక్కి, తాను వారికి కనపడకుండా ఉండేటట్లు దాగుకున్నాడు. వీరు స్నానం చేసిన తర్వాత గట్టు మీదకు వచ్చి చూడగా, తమ వస్త్రాలు, ఆభరణాలు కనబడలేదు. "ఇవి ఎక్కడికి పోయాయి? "అని భయపడి "వీటిని ఆకాశం అపహరించిందా? దిక్కులు అపహరించాయా? లేక, ఈ సరస్సు అపహరించిందా? శ్రీకృష్ణుడే కొల్లగొట్టుకుపోయాడా? " అని పలు విధాలుగా కలతపడి,

"కిం ను స్యా చ్చిత్తమోహోయం భవేత్ వాతగతి స్త్వియమ్,

ఉన్మాదజో వికారోయం స్యాదియం మృగతృష్ణికా"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 34 –23)

(ఇది మనసులో కలిగిన మైకమా? వాయుప్రకోపమొ? పైత్యమా? నా స్వభావమే మారిపోయిందా? లేక, ఎండమావియా?) అనే విధంగా హనుమంతుడు సీతాదేవికి ముందుకు వెళ్లి విషయాలను చెప్పినప్పటికీ, " ఈ లోకంలో ఇది సంభవించడానికి సాధ్యమైనదా? అనే సందేహంతో "మనసు తడబడుతున్నదా? పైత్యం పట్టిందా? నా స్వభావం మారిపోయిందా? ఇది ఏ విధంగా జరిగింది? " అని సందేహపడి, తరువాత తెలివి తెచ్చుకున్న సీతాదేవివలె, ఈ గోపికలు కూడా కొన్ని విధాలుగా సందేహపడి, అన్ని దిక్కులలో చూస్తూ ఉండేటప్పుడు, శ్రీకృష్ణుడు కుందవృక్షం పైన కనబడ్డాడు. " ఈతడు మన కొంగును పట్టుకొని, మన వస్త్రాలను దొంగిలించడం కోసం వెంబడించి వచ్చాడు. మనంకూడా ఇతనిని అనుసరించి, మోసం చేసి, వీటిని తీసుకొని పోయే దారి ఏది? " అని ఆలోచించి, ఇతనిని ప్రార్థించారు, స్తుతించారు, మంగళాశాసనం చేశారు. " ఈ విధంగా తుంటరితనం చేసే ఇతనిని కన్నతల్లి కూడా ఒక తల్లియేనా? " అని యశోదా దేవిని కూడా నిందించారు. ఈ విధంగా తమ ఆర్తిని వ్యక్తం చేసేవారై, పలు విధాలుగా అతనిని ప్రాధేయపడ్డారు– అనే విషయాన్ని, శ్రీకృష్ణుడు కూడా వీరికి వస్త్రాలను, ఆభరణాలను మొదలైనవానిని తిరిగి ఇచ్చి వీరితో కలిశాడు –అనే విషయాన్ని తెలిపి, ఈ దశకం పూర్తి అవుతున్నది.

అవతారిక పూర్తి అయినది.

★★★★★

కోழி యழைప్పతన్మున్న ఙ్గడైన్దు నీరాడువాన్ పోన్దోమ్
ఆழியన్ శెల్వ నెழுన్దాన్ అరవణై మేల్ పళ్ళికొణ్డాయ్ !
ఏழைమై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టో మిని యెన్డుమ్ పొయ్కైక్కు వారోమ్
తోழியుమ్ నానుమ్ తొழுతోమ్ తుకిలై ప్పణిత్తరుళాయే 1

అరవు అణైమేల్ = ఆదిశేషుడనే పడుకపై, పళ్ళి కొణ్డాయ్ = నిద్రించేవాడా !, కోழி అழைప్పతన్ మున్నమ్ = కోడి కూయడానికి ముందే, పోన్దోమ్ = ఇక్కడకు వచ్చాము, (ఇపుడు), శెల్వన్ = (శ్రీమన్నారాయణుడు తనవద్ద నిత్యవాసం చేయడం అనే) సంపదను కల, ఆழியన్ = సూర్యుడు, ఎழுన్దాన్ = ఉదయించాడు, ఆఱ్ఱవుమ్ ఏழைమై పట్టోమ్ = (మేము నీవల్ల) చాలా నైచ్యాన్ని పొందాము, ఇని =ఇకపై, ఎన్డుమ్ = ఏనాడూ, పొయ్కైక్కు = మడుగుకు, వారోమ్ =రాము, తోழியుమ్ నానుమ్ తొழுతోమ్ = సఖి, నేను నిన్ను సేవిస్తున్నాము, తుకిలై = మా వస్త్రాలను, పణిత్తరుళాయ్ = అనుగ్రహించు.

వ్యా :- ముతఱ్పాట్టు. (కోழி యిత్యాది) నాఙ్గళ్ ఒన్డై నినైత్తు వర అతు ఒన్డాయ్ ఫలిత్తపడి కణ్డాయే ! కృష్ణన్ తాన్ రాత్రిముఴుక్కెల్లామ్ పెణ్గళుడయ ములైకళోడుమ్, తోళ్కళోడుమ్ పొరుతు, ఉఱఙ్గువతు పిఱ్కాఱ్ఱిలేయాకైయాలే, "ఇక్కాలత్తిలే ఇవన్ ఉణరాన్" ఎన్డతువే పఱ్ఱాశాక వాయ్త్తు ఇవర్కళ్ పోన్దతు. ఇవర్కళ్ నినైవు ఇతువానాలుమ్, కోழி కూవినవాతే ఉణరువా నొరువనాయ్త్తు. తాఙ్గళ్ ఉఱక్క ఉఱఙ్గి, కోழி యుణర్త్త ఉణర్న్దుపోరుమ్బడియై క్కణ్డు, అన్వయవ్యతిరేకఙ్గళిరణ్డుమ్ అఱిన్దాయ్త్తు ప్పోన్దతు. (అழைప్పతన్ మున్నమ్) ఇవన్డన్నై త్తుడైతట్టి ఎழுప్పువారైప్పోలే, కోழி కూవి ఎழுప్పవేణ్డుమ్బడియాయ్త్తు నిద్రాపరవశనాయ్ క్కిడక్కుమ్బడి. "ఇప్పడి నమ్మై మఱైత్తు నామ్ ఉణరువతఱ్కు మున్నే నీఙ్గళ్ పోన్దతు ఎన్నకారియత్తుక్కు త్తాన్?" ఎన్డాన్; (కుడైన్దు నీరాడువాన్ పోన్దోమ్) "సరయూ మవగాహతే" (రామా-అర-16-30) ఎన్నుమాపోలే ఉన్నోట్టై విరహతాప మెల్లా మాఱుమ్బడి కుళిక్కప్పోన్దోమ్. ఉన్ వరవై నినైత్తు ప్పోన్దోమల్లోమ్. నీ వరువతఱ్కు మున్నే కుళిత్తు మీళ వేణు మెన్నుమ్ మనోరథత్తోడే పోన్దోమ్, "ఆనాల్ అతుక్కు వన్దతెన్? శెయ్యలాకాతో?" ఎన్డు అవనుమ్ ఒన్డై నినైత్తాన్, అతావతు- తమిழர், కలవియై "శునైయాడల్' ఎన్డు ఒరు పేరై యిట్టు ప్పోరువర్కళ్. అత్తై ప్పఱ్ఱ త్తన్నభిమతసిద్ధిక్కు ఉడలాక చ్చొన్నాన్ అవన్. "ఉనక్కు అతు శెయ్య వొణ్ణాతు కాణ్, ఉన్ నినైవై ఎణ్ణి వన్దు తోఱ్ఱినాన్గాణ్ శ్రీమానాన ఆదిత్యన్" ఎన్గిఱార్కళ్. (ఆழியన్ శెల్వ నెழுన్దాన్) కడలిలే ముழுకి ఎழுవారైప్పోలే తోఱ్ఱినాన్- ఎన్నుతల్.

అన్నిక్కే, మణ్డలత్తై చ్చొల్లుతల్, ఆదిత్యరథత్తై చ్చొల్లుతల్. (శెల్వన్) శ్రియఃపతియాన నారాయణన్. తన్బక్కలిలే పిరాట్టియోడే సన్నిధి పణ్ణుమ్బడియాన సమ్పత్తైయుడైయవన్.

"అతు పిన్నే ఆర్క్క*ళ*కు? ఉఙ్గళుడైయ అఙ్గప్రత్యఙ్గఙ్గళై అ*ళ*కితాక క్కణ్డు అనుభవిక్కైక్కు ఉడలాకిఱతు. నీఙ్గళ్తాన్ ఒరు కార్యత్తిలే ఉపక్రమిక్కుమ్బోతు అతు శెయ్తు తలైకట్టుకైక్కు వేణ్డుమ్ పోతఱిన్దన్ఱో పుఱప్పడువతు. నీఙ్గళ్ ఆరై నినైత్తు ప్పోన్దికోళ్?" ఎన్న; (అరవణైమేల్ పళ్ళికొణ్డాయ్) ఉన్ ఉఱక్కత్తై మెయ్యెన్ఱు పోన్దోమ్. "వినతై శిఱువన్ శిఱకెన్నుమ్ మేలాప్పిన్ కీ*ళ్* వరువానై" (నాచ్చి. తిరు-**14-3**) ఎన్గిఱపడియే ఇవ్వవతారన్దాన్ ఇరుపురి యూట్టి యిరుక్కైయాలే, తిరువనన్దా*ళ్*వాన్మేలే శాయ్న్దరుళిన పడియుమ్ తఙ్గళుక్కు విశదమాక చ్చొల్లి*ఱ్ఱా*కవుమామ్. అఙ్గనన్నిక్కే, తిరుప్పాఱ్కడలిల్ కణ్వాళర్న్దరుళినపడియై నినైత్తు చ్చొల్లి*ఱ్ఱా*కవుమామ్. అఙ్గు క్కణ్వాళ్వార్న్దరుళిన పడియాకిల్ "ఉన్నుడైయ రక్షణత్తై విశ్వసిత్తు ప్పోన్దోమ్" ఎన్గిఱార్కళా కిఱతు. ఇఙ్గే పళ్ళికొణ్డరుళినపడియాకిల్, 'పడుక్కైవాయ్ప్పాలే నీ యుణరాతే ఉఱఙ్గువుతి" ఎన్ను మత్తై ప్ప*ఱ్ఱి*, "ప్పోన్దోమ్"" ఎన్గిఱతు. అవన్ ఉఱఙ్గినానాకిల్ అవ్వుఱక్కత్తై అనుసన్ధిప్పార్కళ్, ఉణర్న్దానాకిల్ అత్తై అనుసన్ధిప్పార్కళ్. వేఱొన్ఱఱియార్కళే.

"నమ్ ఉఱక్కత్తై విశ్వసిత్తు ప్పోన్ద ఎఙ్గళుక్కు ఇప్పోతు వన్దతెన్ ?" ఎన్న, (ఏ*ళ*మై యా*ఱ్ఱ*వుమ్ పట్టోమ్) అ*ళ*కితాక ఇళిమ్బుపట్టోమ్, ఆకిల్, ఇని ఇతుక్కుమేల్ వరువతెన్? (ఆ*ఱ్ఱ*వుమ్) మికవుమ్. "నీ నెడునాళ్ ఎఙ్గళ్ కైయిల్ పట్టతెల్లామ్ ఒరు క్షణత్తిలే నాఙ్గళ్ ఉన్ కైయిలే పట్టోమ్"ఎన్గిఱార్కళ్. 'అకిల్, ఇని ఇతుక్కు పరిహారముణ్డో? "అవశ్య మనుభోక్తవ్య" (బ్రహ్మకైవర్తమ్ - ప్రకృతిమండలమ్-**26-90**) మన్ఱో ! అత్తై త్తప్పప్పోమో? ఇని, నీఙ్గళ్ తాన్ ఇతుక్కు ప్పోక్కడియాక నినైత్తిరున్దతెన్ ?" ఎన్ఱాన్.

"ఇతుక్కు ప్పోక్కడియ*ఱ్ఱు* ప్పోకవేణుమో ? (పాయ్కైక్కు వారోమ్) ఊరిల్తానే 'పెణ్గళ్ కిడాయ్, కృష్ణన్ కిడాయ్' ఎన్ఱు నియమిక్కైయాలే, ఉనక్కు త్తో*ఱ్ఱి*ఱ్*ఱు* చ్చెయ్యవొణ్ణాతు; పాయ్కైయిల్తానే వారోమ్; ఇత్తనైయన్ఱో ?" ఎన్ఱార్కళ్., "వారోమ్" ఎన్ఱు శొల్లియన్ఱో నీఙ్గళ్ వరువతు !" ఎన్ఱాన్; (ఎన్ఱుమ్ వారోమ్) ఎన్ఱార్కళ్. "ఎన్ఱుమ్ వారోమ్ ఎన్ఱు శొల్లియన్ఱో ఎన్ఱుమ్ వరువతు" ఎన్ఱాన్; (ఇని యెన్ఱుమ్ పాయ్కైక్కు వారోమ్) ఇవర్కళ్- "వారోమ్ -ఇని"ఎన్ఱవాఱే, "తప్ప వి*ళ*ున్దతాకాతే !" ఎన్ఱు అఙ్గే 'నమ్మైయుమ్ ఇవర్కళైయుమ్ శేరవిడువారారో ?" ఎన్ఱు పార్త్తాన్. "ఇరణ్డు తలైయుమ్ శేరవిడుకైక్కు ప్పరికరమ్ కైకణ్డు వైత్తోమ్. 'ఇని నమ్మైయుమ్, ఇవర్కళైయుమ్ శేరవిడుకైక్కు అఞ్జలి యల్లతిల్లై ఎన్ఱఱియుమే. అతు పార్త్తుక్కొళ్ళుకిఱోమ్. నీఙ్గళ్ ఎన్నై యఱియామల్ పోన్దతుక్కు ప్పరిహారమాక క్కుమ్బిడుఙ్గోళ్' ఎన్ఱాన్. ఎన్ఱవాఱే,

ఒరు కైయాలే కుమ్బిట్టార్‌కళ్. "అతు ఒణ్ణాతు, ఇరణ్డు కైయాలుమ్ కుమ్బిడుజ్గోళ్" ఎన్ఱాన్. ఆనాల్, (తోழியుమ్ నానుమ్ తొழுతోమ్) "అతు పోరాతు, నాలుకైయాలుమ్ తొழవేణుమ్" ఎన్ఱాన్. (తోழியుమ్ నానుమ్ తొழுతోమ్). ఇవర్‌కళ్ తొழచ్చెయ్‌తేయుమ్ కొడాతే, "ఆనృశంస్యమ్ కొణ్డాడియిరుప్పార్‌పక్కలన్ఱో ఇతు ఫలిప్పతు ! ప్రణయిని విషయత్తిల్ వన్దాల్ నమ్ అభిమతమ్ పెఱ్ఱన్ఱో కొడుప్పతు !" ఎన్ఱు పిన్నెయుమ్ ఒరు నిలై నిన్ఱాన్. అన్ద ప్రణయిత్వత్తై విడాయ్; అఞ్జలిక్కు ఫలసిద్ధి యుణ్డు కాణ్. ఎజ్గళ్ తుకిలై త్తన్దరుళ్. ఉన్ నినైవొழியవుమ్ ఫలిప్పతొన్ఱన్ఱో అతు. "అఞ్జలిః పరమా ముద్రా" (భరద్వాజసంహితా) ఎన్నక్కడవతిఱే.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (కోழி ఇత్యాది). (ఒన్ఱాయ్) ఎన్ఱతు- వేఱొన్ఱాయ్ ఎన్ఱపడి. ఇవర్‌కళ్ నినైత్తతేతు? ఫలిత్తతేతు? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కృష్ణన్ఱానిత్యాది). 'కోழி యழైప్పతఱ్కు మున్నే నీరాడ ప్పోకవేణుమ్" ఎన్ఱు నినైత్తు పుఱప్పట్టార్‌కళాకిల్. ఇవన్ పిన్నై వన్దపడి ఎన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవర్‌కళిత్యాది). అతావతు- ఇవర్‌కళ్ ఇప్పడి నినైత్తు పుఱప్పట్టార్‌కళేయాకిలుమ్, ఉడనే కోழியుమ్ కూవి, అవనుమ్ ఉణర్న్దు వన్దానెన్ఱు తాత్పర్యమ్. ఉఱజ్గుకైయుమ్, ఉణరుకైయుమ్ అఱిన్దపడి ఎప్పడి ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తాజ్గళుఱక్క ఇత్యాది). నీ ఉణరువతఱ్కు మున్నమ్ ఎన్నాతే, "కోழி యழైప్పతన్ మున్నమ్" ఎన్ఱు విశేషిత్తపోతే- కోழி కూవువతఱుక్కు మున్బు ఇవనుక్కు ఉఱక్క ముణ్డాకైయుమ్, కోழி కూవినాలుమ్ ఉణరు మెన్ఱపడియాయ్‌త్తే. ఇతఱిన్ద పడి ఎన్? ఇవర్‌కళెన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తాజ్గళుఱక్క ఇత్యాది). తాజ్గళుఱక్క- తజ్గళోడే కూడియిరుక్కిఱపోతు ఉఱజ్గుకై. అన్వయమ్ -ఉఱుజ్గుకై; వ్యతిరేకమ్- ఉణరుకై. "కుడైన్దు"- ఉళ్ పుక్కు.

"ఆழியన్ శెల్వన్"- ఆదిత్యన్. (అతు పిన్నై ఆర్క్కழுకు) ఎన్ఱతు-ఆర్క్కు నల్లతు ఎన్ఱపడి. (ఒరు కార్యత్తిలే ఉపక్రమిక్కుమ్బోతు) ఎన్ఱతు- నమ్మై అఱియామల్ నీరాడ ఎన్ఱు ఉపక్రమిక్కుమ్బోతు ఎన్ఱపడి. (పోతఱిన్దన్ఱో పుఱప్పడువతు) ఎన్ఱతు. ఏఱ్కవే పుఱప్పడ వేణ్డావో? ఎన్ఱపడి. అతావతు- కోழி కూవువతఱ్కు మున్నే పుఱప్పడుకిఱో మెన్నాతే, అతుక్కు మున్నే పుఱప్పడవేణ్డావో? ఎన్ఱపడి. ఆరై నినైత్తు - ఎత్తై నినైత్తు. కృష్ణనుక్కు త్తిరువనన్దాழ்వా నుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవ్వవతార మిత్యాది). (ఇరు పురి)- మనుష్యత్వే పరత్వమ్. (ఉన్నుడైయ రక్షణత్తై విశ్వసిత్తు ప్పోన్దోమ్) ఎన్ఱతు- "ఆశ్రితరక్షణత్తిలే దీక్షిత్తిరుక్కిఱవనన్ఱో! నమ్మై నలియప్పోకిఱానో" ఎన్ఱు విశ్వసిత్తు ప్పోన్దో మెన్ఱపడి. ఇత్తాల్ - అవనుఱక్కత్తోడు, ఉణర్త్తియోడు వాశి యఱ త్తజ్గళుక్కు రక్షకమెన్ఱిరుప్పార్‌కళ్ ఎన్ను మత్తై స్వాపదేశమాక అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవనుఱజ్గినాలాకిలిత్యాది) "ఆఱ్ఱవుమ్"- మికవుమ్. "ఎన్ఱుమ్ వారోమ్" ఎన్ఱతు- ఒరు నాళుమ్ వారో మెన్ఱపడి. అతు - వారాతతు. "తొழுతోమ్" -ఆళిలే ఒరు కైయాక త్తొழுకై. అవన్ నినైవొழியయ త్తిరునామత్తుక్కు పుడైవై శురన్దాప్పోలే, అఞ్జలిక్కుమ్ ఫలిక్కు మెన్ఱపడి.

మొదటి పాశురం

అవతారిక – తాము అనుభవించే నైచ్యాన్ని పలుకుతూ, చేతులను జోడించి, తమ వస్త్రాలను తమకు ఇవ్వమని గోపికలు శ్రీకృష్ణుని ప్రార్థిస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**కోழி అழைప్పదన్ మున్నమ్ కుడైందు నీరాడువాన్ పోందోమ్**)

"కోడి కూయడానికి ముందే నిద్రలేచి స్నానం చేసి వచ్చినట్లయితే, ఆ సమయంలో శ్రీకృష్ణుడు నిద్రపోతాడు కనుక, అతని వల్ల మనకు కష్టాలు రావు" – అని భావించి వచ్చాము. అది విపరీతం అయినదే! అని తాత్పర్యం. ఇంతకు ముందే శ్రీకృష్ణునితో కలసి ఉండేటప్పుడు, పూర్వం రాత్రి అంతాఅతడు కన్యలను ఆలింగనం చేసుకొని, తెల్లవారే సమయంలోనే అతడు నిద్రపోవడం అతనికి అలవాటు కనుక, ఆ అలవాటును అనుసరించి ఇతడు ఉదయ కాలంలో నిద్రపోతాడు– అని భావించి రావడం తప్పైపోయింది కదా! అని భావం. ఆ విధంగా అయితే, శ్రీకృష్ణుడు ఏ విధంగా నిద్ర లేచి వచ్చాడు? అని అంటే, వీరు వెళ్లిన వెంటనే కోడి కూయడాన్ని విని అతడు ఆ ధ్వనులను విని, నిద్రలేచి, వేగంగా వీరిని వెంబడించి వచ్చాడు. అందుచేత, ఎల్లప్పుడూ తాము నిద్రపోయేటట్లుగా చేస్తే, నిద్రపోయి, కోడి కూసిన వెంటనే ఆ ధ్వనిని విని నిద్ర లేస్తాడు, శ్రీకృష్ణుడు – అనే విషయాన్ని అన్వయవ్యతిరేకాలు రెండిటితోనూ తెలుసుకొని, కోడి కూయడానికి ముందే ఈ గోపికలు స్నానం చేయడం కోసం బయలుదేరారు.

(**అழைప్పదన్ మున్నమ్**) ఇతనిని తొడను తట్టి నిద్రలేపేవారి వలె, " కోడి కూసి నిద్రనుండి లేపవలసినట్టుగా నిద్రకు వశమై ఉండేవాడు ఇతడు" అనే విషయాన్ని తెలిసినవారు, వీరు.

"ఈ విధంగా నాకు తెలియకుండా, నేను నిద్ర లేవడానికి ముందే మీరు బయలుదేరడం మీరు ఏ పని చేయడం కోసం? "అని శ్రీకృష్ణుడు అడిగాడు. దానికి సమాధానాన్ని గోపికలు ఇక పలుకుతున్నారు.

(కుడైందు నీరాడువాన్ పోందోమ్)

"అత్యంత సుఖసంవృద్ధః సుకుమారః సుఖోచితః,

కథం న్వపరరాత్రేషు సరయూ మవగాహతే"

(శ్రీరామాయణం అరణ్యకాండ –16–30)

(చాలా సుఖంగా పెరిగినవాడు, సుకుమారుడు, సుఖాలను అనుభవించడానికి యోగ్యతను కలిగినవాడు అయిన భరతుడు ఏ విధంగానో కదా అపరరాత్రులలో సరయూనదిలో స్నానం చేస్తున్నాడు?) అని చెప్పబడిన భరతునివలె, నిన్ను విశ్లేషించిన విరహతాపం అంతా తీరేటట్లుగా స్నానం చేయాలని బయలుదేరాము. నీవు రావాలి అనే భావంతో వెళ్లలేదు. నీవు రావటానికి ముందే స్నానం చేసి తిరిగి రావాలి– అనే భావంతో బయలుదేరి వచ్చాము" అని అన్నారు.

"ఆ విధంగా అయినట్లయితే, ఇప్పుడు కూడా బయలుదేరవచ్చుగదా. ఎందుకు మీరు ఆలస్యం చేస్తున్నారు? " అని శ్రీకృష్ణుడు అడిగాడు. దీని భావం ఏమంటే– ద్రావిడదేశంలోనివారు నాయకీనాయకులు ఇరువురు కలసి ఉండడాన్ని (శునైయాడల్" సరస్సులో అవగాహనం) అని పేరుతో వ్యవహరిస్తారు. ఈ సంప్రదాయాన్ని పురస్కరించుకుని వీరు కూడా సరస్సులో స్నానం చేసిన తరువాత, తనతో కలవడం అనే "శునైయాడల్" ను చేయడం కోసం ఆలస్యాన్ని చేస్తున్నారు– అనేది శ్రీకృష్ణుని భావం. " ఇది నీ భావమే తప్ప , మా అభిప్రాయం కాదు. నీ అభిప్రాయాన్ని నెరవేర్చడానికి వీలుకాని విధంగా శ్రీమంతుడైన సూర్యుడు ఉదయించాడు సుమా! " అని అంటున్నారు, ఇక గోపికలు.

(ఆழியన్ శెల్వన్ ఎழுన్దాన్) "ఆழியన్" అనే శబ్దం సూర్యుని తెలియజేస్తుంది. ఏ విధంగా అంటే, "ఆழி" అనే పదం సముద్రాన్ని చెబుతుంది. కనుక, సముద్రంనుండి ఉదయించిన సూర్యుని "ఆழியన్ " అని చెప్పవచ్చు. సముద్రంలో మునిగి పైకి వచ్చేవానివలె కనిపిస్తున్నాడు –అని ఇక్కడ భావం. లేక,

"ఆళ్లి" అనే పదం మండలాన్ని, అంటే, వర్తులాకారాన్ని చెబుతుంది కనుక, "ఆళ్లియన్" అని గుండ్రంగా ఉండే సూర్యుని చెబుతున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు. "ఆళ్లి "అనే పదం రథానికి ఉండే చక్రాన్ని తెలుపుతుంది. "ఆళ్లియన్" అనే పదం "తనియాళ్లి త్తేర్" (శిఱియ తిరుమడల్) అని చెప్పబడే, ఒకే చక్రాన్ని కలిగిన రథాన్ని కల సూర్యుని చెబుతున్నదని చెప్పవచ్చు.

(శెల్వన్) "ధ్యేయ స్సదా సవితృ మండల మధ్యవర్తీ నారాయణః" అని పురాణాలలో, దానికి మూలంగా ఛాందోగ్యోపనిషత్తులో చెప్పబడినట్లుగా , పుండరీకాక్షుడైన శ్రీమన్నారాయణడు లక్ష్మీదేవితో కూడా తనలో అధివసించి ఉండే విధంగా ఉండే సంపదను కలిగినవాడు సూర్యుడు.

దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు "సూర్యుడు ఉదయించడం నాకు మంచిదే కదా. మీ కన్నులు, చేతులు మొదలైన అవయవాలను, వేళ్ళు మొదలైన ప్రత్యంగాలను నేను చాలా బాగా చూచి ఆనందించటానికి సౌకర్యంగా ఉంటుంది. మీరు కూడా స్నానం చేయడానికి సరస్సుకు రావడానికి ఆరంభించేటప్పుడు, మీరు స్నానం చేసి ముగించేలోగా సూర్యుడు ఉదయిస్తాడు–అని తెలిసి కదా, బయలుదేరి వచ్చారు. లేకపోతే, మధ్య రాత్రిలోనే బయలుదేరి వచ్చి, కోడి కూయడానికి ముందే మీరు తిరిగి వెళ్ళిపోయి ఉండవద్దా! లేకపోతే, సూర్యుడు ఉదయించిన తరువాత మీ అందాన్ని ఎవరు చూడడం కోసంగా ఆలస్యంగా వచ్చారు? " అని అనగా, ఇక దానికి సమాధానాన్ని గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(అరవణై మేల్ పళ్ళి కొణ్డాయ్!) ఆదిశేషుని పైన శయనించి ఉండే నీ నిద్రను "నిజమైన నిద్ర "అని నమ్మి,, మేము ఇక్కడకు వచ్చాము తప్ప, ,నీవు వస్తావు –అని భావించి రాలేదు.

"ఇతడు ఆదిశేషునిపై శయనించి ఉన్నాడు" అనే విషయాన్ని వీరు ఏ విధంగా తెలుసుకున్నారు? అని అంటే, " వినతై శిఱువన్ శిఱకెన్నుమ్ మేలాప్పిన్ కీళ్ వరువానై", (నాచ్చియార్ తిరుమొళ్లి– 14–3) (గరుత్మంతుని రెక్కలు అనే

మేల్కొట్టు కింద వచ్చేవానిని) అని చెప్పిన విధంగా ఈ అవతారం మనుష్యత్వంతో కూడిన పరత్వం కలసి ఉన్న అవతారంగాను, గరుడునకు స్వామిగాను తెలిసినట్లే, ఆదిశేషునిపై శయనించి ఉండేవాడు–అనే విషయం కూడా వీరు తెలియడంలో ఏ అడ్డు లేదు. లేక, " పాఱ్కడలుళ్ పైయ త్తుయిన్ద పరమన్" (తిరుప్పావై –2) (పాలసముద్రంలో ఆదిశేషునిపై శయనించి ఉండేవాడు) అని చెప్పిన విధంగా, క్షీరాబ్దినాథుడే శ్రీకృష్ణుడుగా అవతరించాడు– అనే విషయాన్ని బట్టి కూడా చెప్పవచ్చు. ఈ విధంగా గ్రహించేటప్పుడు పాల సముద్రంలో పరుండి ఉండి సర్వ రక్షకుడవై ఉండే నీవు మమ్ములను రక్షిస్తావు– అని నమ్మి వచ్చాము. ఈ విధంగా పడరాని పాట్లను పెడతావు– అని మేము భావించలేదు" అని భావం.

ఇక్కడ, ఆదిశేషుని పైన పరుండి ఉన్నట్లుగా చెప్పే మొదటి అర్థంలో "పడుకలోని మెత్తదనం మొదలైన గొప్పతనాలతో నీవు మేల్కొనకుండా, నిద్రపోతూ ఉంటావు –అని తలచి మోసపోయాము "అని భావం.

(పళ్ళి కొణ్డాయ్!) అతడు నిద్రపోయినవాడైతే, ఆ నిద్రను ఈ గోపికలు భావించి, పరవశించి పలుకుతారు. మేల్కొన్నట్లయితే, దానిని భావించి కీర్తిస్తారు. ఏ స్థితిలో అయినా, ఆ స్వామిని తప్ప వేరొక విషయాన్ని తెలియనివారు, వీరు. "నేను నిద్రపోతున్నాను– అని నమ్మి ఇక్కడకు వచ్చిన మీకు ఇప్పుడు ఏమి కొరత వచ్చింది? " అని శ్రీకృష్ణుడు ప్రశ్నించగా, దానికి బదులు గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(ఏళైయ్మై ఆఱ్ఱవుమ్ పట్టోమ్) మేము చాలా కష్టపడ్డాము. ఇంతకు మించి ఏ కష్టం స్త్రీలకు వచ్చే అవకాశం ఉన్నదా? "*ఆఱ్ఱవుమ్*" – అంటే– మిక్కిలి– అని అర్థం. నిన్ను మేము ప్రణయ రోషంతో చాలా దినాలు పెట్టిన పాట్లు అన్నిటిని ఒక క్షణంలో మేము నీ దగ్గర పడేటట్టుగా చేశావు "అని అంటున్నారు. ఆ విధంగా అయితే, దీనికి ఏదైనా పరిహారం ఉన్నదా?

"అవశ్య మనుభోక్తవ్యం కృతం కర్మ శుభాశుభమ్,

నాభుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటి శతైరపి"

(బ్రహ్మవైవర్త పురాణం– ప్రకృతి ఖండం– 26 –90)

(మానవుడు తాను చేసిన పుణ్య పాప రూపమైన కర్మల ఫలాన్ని తప్పక అనుభవించి తీరాలి. నూరుకోట్ల కల్పకాలం అయినా సరే, చేసిన కర్మ అనుభవిస్తే కానీ అది తీరదు.) అని చెప్పబడుతున్నది కదా. పాపఫలాన్ని ఏ విధంగా తప్పుకోవడానికి వీలవుతుంది? ఇకపై అయినా, ఈ విధంగా అవమానపడకుండా ఉండడానికి మీరు ఏమి చేయబోతున్నారు? " అని శ్రీకృష్ణుడు ప్రశ్నించగా, దానికి బదులు పలుకుతున్నారు.

(ఇని పొయ్ కైక్కొ వారోమ్) ఇకపై అవమానం పొందకుండా ఉండడానికి సులభమైన పరిహారం ఒకటి ఉన్నది. రేపల్లెలో పెద్దలు కన్యలను శ్రీకృష్ణుని ఒకరితో ఇంకొకరు చేరడానికి వీలు లేని విధంగా వేరు వేరుగా ఉంచడం చేత, నీవు మేము ఉండే చోటుకు నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు వచ్చి, మమ్ములను బాధించడానికి సాధ్యం కాదు. ఇకపై సరస్సుకు స్నానం చేయడం కోసం రాబోము. ఇదే ఇకపై మేము అవమాన పడకుండా ఉండడానికి దారి" అని అంటున్నారు.

దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు, "ఇక రాబోము –అని చెబుతూనే రావడమే కదా మీ అలవాటు" అని అన్నాడు. దానిని విని గోపికలు "ఎన్రుమ్ వారోమ్" (ఇక ఏనాటికీ రాము) అని అంటున్నారు. దీనికి పిమ్మట" ఇక ఏనాడు రాబోము –అని ఎన్నిసార్లు చెప్పి మీరు వస్తూనే ఉన్నారే! " అని శ్రీకృష్ణుడు అన్నాడు. దీనిని విని,

(ఇని ఎన్రుమ్ పొయ్ కైక్కొ వారోమ్) అని అంటున్నారు. "ఇక మేము రాము" అని వీరు చెప్పగానే, "అయ్యో! ఈ విధంగా మీరు చెప్పారే!" అనే శ్రీకృష్ణుడు భయపడ్డాడు. "వీరిని నన్ను కలిపేవారు ఎవరున్నారు?" అని ఆలోచించాడు. కొంచెం ఆలోచించగానే, ఈశ్వరుని కలుపడానికి ప్రత్యక్షంగా ఉండే మందు ఒకటి ఉన్నది కదా. అది అంజలియే కదా– అని నిశ్చయించుకున్నాడు. "ఇక ఏనాటికి మేము సరస్సు దగ్గరకు రాము" అని మీరు చెప్పడం జరుగుతుందా? అనే విషయాన్ని తరువాత గమనిద్దాం. "ఇప్పుడు మీరు నాకు తెలియకుండా ఇక్కడకు వచ్చినందుకు పరిహారంగా నాకు అంజలిని

చేయండి" అని అన్నాడు. అంజలి చేయడం అనేది "శ్రీకృష్ణుడు తమ వస్త్రాలను తప్పక ఇస్తాడు" అనే నమ్మకంతో. ఒక చేత్తో గుహ్యామైన తమ అవయవాలను కప్పిపుచ్చుకుంటూ, ఒక చేతితో గోపికలు నమస్కరించారు. "ఒక్క చేతితో నమస్కరించడం మహా పాపం. రెండు చేతులతో అంజలి చేయండి" అని శ్రీకృష్ణుడు అని అన్నాడు. ఆ మాటను విని,

(తోళ్ళియుమ్ నానుమ్ తొழுదోమ్) అని అంటూ ఇద్దరు చెలికత్తెలు తమ ఒక్కొక్క చేతులను చేర్చి అంజలిని చేశారు. "అది చాలదు, మీరు ఇద్దరూ నాలుగు చేతులతో నమస్కరించాలి" అని అన్నాడు.

(తోళ్ళియుమ్ నానుమ్ తొழுదోమ్) అని ఆ విధంగా కూడా కూడా చేశారు. ఈ విధంగా స్త్రీత్వాభిమానాన్ని విడచిపెట్టి, అంజలి చేసిన తరువాత శ్రీకృష్ణుడు దయను పొందినవాడయ్యాడు., "కరుణను కలిగినవారి విషయంలో కదా అంజలి ఫలిస్తుంది. నా ప్రేమకు విషయంగా ఉండే వీరి విషయంలో నేను సంశ్లేషం అనే నా ఇష్టం నెరవేరితే తప్ప, దయను ప్రదర్శించి వస్త్రాలను ఇవ్వబోను" అనే మొండి వాదంతో శ్రీకృష్ణుడు ఉన్నాడు.

(తొழுదోమ్ తుగిలై ప్పణిత్తరుళాయే) అని గోపికలు అంటున్నారు. నీ ప్రణయిత్వాన్ని ఇప్పుడు చూపకు సుమా! అంజలి తన ఫలాన్ని ఇచ్చి తీరుతుంది సుమా. నీ అభిప్రాయం లేకపోయినాప్పటికీ, ఫలించగల్గిన తప్పని సాధనం కదా, అంజలి. ఈ అంజలికి ఫలంగా భావించి అయినా (తిరునామానికి ఫలంగా ద్రౌపదికి వస్త్రాన్ని ఇచ్చినట్లుగా) మా వస్త్రాలను నీవు ఇవ్వాలి సుమా! అని అంటున్నారు.

"అంజలిః పరమా ముద్రా క్షిప్రం దేవప్రసాదినీ" (భరద్వాజ సంహిత)

(చాలా శీఘ్రంగా భగవంతుని సంతోషింపజేసే అంజలి అనేది గొప్ప చిహ్నామై ఉన్నది) అని చెప్పబడుతున్నది కదా.

★★★★★

ఇతు వెన్ పుకున్దతిజ్గన్దో! ఇప్పొయ్కైక్కు ఎవ్వాఱు వన్దాయ్
మతువిన్తుழாయ్ముడిమాలే ! మాయనే ! ఎజ్గళముతే !
వితియిన్మైయా లతు మాట్టోమ్ విత్తకప్పిళ్ళాయ్ ! విరైయేల్
కుతికొణ్డరవిల్ నడిత్తాయ్ ! కురున్దిడై క్కూఱై పణియాయ్ 2

ఇజ్గు = ఇక్కడకు, పుకున్దదు ఇదు ఎన్ = నీవు వచ్చి చేరడానికి ఏమి కారణం ?, ఇ పొయ్కైక్కు = ఈ మడుగుకు, ఎవ్వాఱు వన్దాయ్ = ఏ దారిలో వచ్చావు ?, మదు ఇన్ తుழாయ్ ముడియానే = తేనె నిత్యం చిలికే భోగ్యమైన తులసీమాలను చుట్టుకొన్న కిరీటాన్ని కల స్వామీ!, మాయనే = ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించే శక్తిని కలవాడా !, ఎజ్గళ్ అముదే = మాకు అమృతంవలె భోగ్యమైనవాడా !, విది ఇన్మైయాల్ = భాగ్యం లేనందువల్ల, అతు మాట్టోమ్ = సంశ్లేషానికి అంగీకరించము, విత్తక ప్పిళ్ళాయ్ = ఆశ్చర్యకర చేష్టితాలను కల పిల్లవాడా !, విరైయేల్ = తొందరపడకు, అరవిల్ = కాళియసర్పంపై, కుతిక్కొణ్డు = దుముకి, నడిత్తాయ్ = నాట్యం చేసినవాడా !, కురున్దు ఇడై క్కూఱై = ఆ కుందవృక్షంపై పెట్టిన బట్టలను, పణియాయ్ = అనుగ్రహించు.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (ఇతు విత్యాది) "తజ్గళ్ అభిమతమ్ పెఱ్ఱుప్పోక ప్పారానిన్దార్కళ్. నమ్మభిమతన్దాన్ నినైక్కిఱిలర్కళ్ ఇవర్కళ్. పోక్కిరున్దపడియెన్? - ఇజ్గనల్ల శెయ్వతు" ఎన్ఱు పార్త్తు, కురున్ది నిన్ఱుమ్ ఇழிన్దు శేషిత్త పరియట్టజ్గళైయుమ్ వారిక్కొణ్డు శుழுజ్కాఱ్ఱుప్పోలే ఎజ్గు మొక్క వ్యాపరిత్తు, "ఇన్నతు శెయ్తాన్" ఎన్ఱు ఇవర్కళుక్కు ప్రతిపత్తి పణ్ణవొణ్ణాతపడి, పరియట్టత్తిల్ పోలిరుక్క, నెఞ్జిలుమ్ వ్యాపరిత్తు క్కడుక ప్పోయ్, కురున్దిన్మేలే ఏఱి మఱైయ ఇరున్దాన్; ఇవర్కళుమ్ కరైయిలే పోన్దేఱి, ఒన్ఱుమ్ కాణామైయాలే స్తబ్ధైకళాయ్, (ఇతువెన్ పుకున్ద తిజ్గు) మిన్నాతే ఇడి విழுన్దు నిఱ్కక్కణ్డోమీ? ఇజ్గు ప్పుకున్దతుతాన్ ఎన్? "నీ స్తబ్ధనా యిరానిన్దాయ్, అవ్విషయ శ్రవణమ్ ఉనక్కుణ్డాయ్తో" (ఛాందో -16-1-3) ఎన్ఱు కేట్కప్పణ్ణుమ్ విషయమ్ కణ్ణాల్ కణ్డాల్ పేశాతిరుక్కప్పోమో? శ్రవణమాత్రత్తిలే అழிక్కుమ్ విషయమ్ సాక్షాత్కరిత్తాల్ కలజ్గాతిరుక్కవొట్టాతితే! గుణశ్రవణమాత్రత్తిలే అழிక్కుమ్ విషయమ్ తీమ్బుక్కిలక్కానాల్ పేశాతిరుక్కప్పోకాతితే ! (అన్ఱో) నమ్ నినైవు అవనుక్కుడలావతే ! "నామ్ ఇవనుక్కు మున్నే వరవేణుమ్" ఎన్ఱు పోన్దోమానోమ్. ఇవన్ నముక్కు మున్నే కోలివన్దు నిఱ్పతే!

"నీజ్గళ్ ఇழுవాళరాయ్ నోవుపడుకైక్కు ఇప్పోతు విశేషిత్తు వన్దతెన్ ? పణ్డుతాన్ నాన్ ఉజ్గళోడు వారేనో?"ఎన్న; (ఇప్పొయ్కైక్కు ఎవ్వాఱు వన్దాయ్) నీయుమ్ నాజ్గళుమాయ్ జలక్రీడై పణ్ణిప్పోరుమ్ పొయ్కైయో ఇతు! ఇతు అఱిన్దు నీ వన్దపడి

ఎజ్గనే ? నాజ్గళ్ ఉన్నై క్కూడక్కొణ్డు పోన్దిలోమ్. ఇట్ట అడిమైయుమ్ అఴిత్తన్ఱో నాజ్గళ్ ఉన్నైక్కూడ పోన్దతు; నీ ఇజ్గు వన్ద వఴియెన్? (ఇప్పాయ్క్కైక్కు ఎవ్వాఱు వన్దాయ్) ఆనై నిన్ఱ పాయ్కైయాయ్ వన్దాయిల్లై. ఆర్తనాదమ్ వఴికాట్ట వన్దాయల్లై. ఎవ్వాఱు వన్దాయ్? (ఇప్పాయ్కైక్కు ఎవ్వాఱువన్దాయ్) కాళియన్ కిడన్ద పాయ్కైయాయ్ వన్దాయల్లై. ముతలై కిడన్ద పాయ్కైయాయ్ వన్దాయల్లైయే ! అనుకూలన్ కిడన్ద పాయ్కైయాయ్ వన్దాయల్లై. ప్రతికూలన్ కిడన్ద పాయ్కైయాయ్ వన్దాయల్లై. నీ వన్ద వఴియెన్? "అతు కొడు కారియ మెన్? వన్దుకొడునిన్ఱోమే ! ఫలమ్ కైప్పట్టాల్ సాధనమ్ నిరూపిక్కక్కడవతో ?" ఎన్ఱాన్, ఇవర్కళ్ తోల్వియైయుమ్, తన్ జయత్తైయుమ్ అనుసన్దిత్తు మేనాణిత్తమై తోఱ్ఱ మికైత్తు వార్త్తై శొల్ల త్తొడజ్గినాన్. "పోకడు, ఇవన్ కైయిలే అకప్పట్టోమ్. ఇజ్గనన్ఱు ఇతు వాఝ్గువతు. స్తవప్రియన్, ఇవనై ఏత్తిక్కొళ్వోమ్" ఎన్ఱు పార్త్తు ఏత్తత్తొడజ్గినార్కళ్. (మతు విత్యాది) అధిరాజ్యసూచకమాక వైత్త వళైయత్తోడేకూడ నిత్యసూరికళుక్కు ఓలక్కమ్ కొడుత్తు, తన్ మేన్మై తోఱ్ఱ పరమపదత్తిలే సర్వేశ్వరనా యిరుక్కు మిరుప్పై చ్చొల్లుకిఱతు; అవ్విరుప్పై ఇవ్వరుకుళ్ళారుమ్ పెఱవేణు మెన్నుమ్ వాత్సల్యత్తాలే, అకర్మవశ్యనాన తాన్ కర్మవశ్యరోడు సజాతీయనాయ్ వన్దవతరిత్తు, ఇడైయర్క్కు ఏవి క్కొళ్ళలావ్బడి భవ్యనాయ్నిన్ఱ ఆశ్చర్యత్తై చ్చొల్లుకిఱతు.

(ఎజ్గళముతే) అత్తనై పాతువాన నిలైయన్ఱిక్కే, ఎజ్గళుక్కే స్వమ్మాయ్, నివరధిక భోగ్యత్తైయై యుడైయనాయ్ నిఱ్కిఱ నిలై. దేవర్కళుక్కు ఉప్పుచ్చాఱుపోలన్ఱిక్కే, ఎజ్గళుక్కు క్కూఱాన అమృతమాయ్త్తు. "నీజ్గళ్ తాన్ నమ్మైన్మై యఱిన్దికోళే ! ఉజ్గళుక్కే స్వమ్మానమై తోఱ్ఱచ్చొన్నికోళే! "తన్దామతు" ఎన్ఱటిన్దాల్ తన్దాముడైమై మజ్గామల్ నోక్కి వినియోగజ్గొళ్ళవేణ్డావో?" ఎన్ఱాన్; అతెన్నన్బుతు? ఎన్న, "ఉజ్గళ్ కణ్ణాళాలే ఎన్నై క్కటాక్షిత్తు, ఎన్ సత్తైయై యుణ్డాక్కి, నీజ్గళుమ్ నానుమాక అనుభవిక్కప్పార్క్కలాకాతో ?" ఎన్ఱాన్. (వితియిన్మైయా లతు మాట్టోమ్) "అతు పొల్లాతో! అఴకియతోన్ఱన్ఱో! ఆకిలుమ్, ఎజ్గళ్ భాగ్యహానియాలే అతు మాట్టుకిఱలోమ్" ఎన్ఱార్కళ్. "అతు"ఎన్ఱార్కళితే అవన్ నినైవై త్తాజ్గళఱిన్దమై తోఱ్ఱ. ఆకిల్ "నానుమ్ ఎన్నుడైయ భాగ్యహానియాలే పరియట్టమ్ తరమాట్టుకిఱిలేన్" ఎన్నా, ఇవఱ్ఱైయుమ్ కొణ్డు అరుజ్గొమ్బిలే పోయ్ ఏఱినాన్. ఇవనుక్కు భాగ్యహానియానతు -అవర్కళుడన్ కూడామైయిఱే.

(విత్తకప్పిళ్ళాయ్ ! విరైయేల్) - ఎజ్గళ్ సత్తైయుమ్ అఴిక్కప్పారాతే కిడాయ్. ఎజ్గళ్ భోగత్తుక్కు విచ్ఛేదమ్ పణ్ణినా యాకిలుమ్, ఎజ్గళ్ సత్తైయై అఴిక్క [1]ప్పారాతేకొళ్. "నాన్ విరైన్దు ఎజ్గే ఎన్న సాహసమ్ శెయ్యక్కణ్డికోళ్?" ఎన్ఱాన్; (కుతికొణ్డరవిల్ నడిత్తాయ్) "ఏకదా తు వినా రామమ్" (వి.పు.5-1-7) ఎన్గిఱపడియే తమైయనార్ ఒరు క్షణమ్

"ఏకదా తు వినా రామమ్" (వి.పు.5-1-7) ఎన్గిఱపడియే తమైయనార్ ఒరు క్షణమ్ పేరనిఱ్క ప్పామ్బిన్ వాయిలే విழுక్కడవ ఉనక్కు ఇవై శాల అపూర్వమో ? అతు కిడక్కిడాయ్" ఎన్గిఱార్కళ్. "నమ్ కైయిలే కాలిలిటే ఇవర్కళ్ వేణ్డువతు" ఎన్ఱు పార్త్తు ప్పరియట్టజ్గళై క్కురున్దిలే యిట్టు వైత్తు క్కైయై త్తట్టి, "ఎన్ కైయిలుణ్డో నాన్ తర" ఎన్గాన్. (కురున్దిడై క్కూఱై పడియాయ్) "ఉన్ కైయిలిల్లై, కురున్దిన్మేలే కిడక్కిఱవఱ్ఱై త్తా" ఎన్గిఱార్కళ్. ఎజ్గేనుమ్ కిడక్కిలుమ్, ఇవన్ తిరువుళ్ళ ముణ్డాకిలల్లతు సిద్ధియాతు ఎన్ఱపడి.

అరు :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (ఇతు ఇత్యాది). (పోలిరుక్క నెఞ్జిలుమ్) ఎన్ఱతు - పరియట్టత్తై క్కొణ్డు పోనాఱ్పోలే నెఞ్జైయుమ్ అపహరిత్తాన్- ఎన్ఱపడి. అవన్ కొణ్డుపోనతు అటిన్దిరుక్క క్కేట్పానేన్ ? ఎన్న; కలక్కత్తిన్ కార్య మెన్ను మత్తై శ్రుత్యర్థత్తై ఉట్కొణ్డరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నీ స్తబ్ధనాయిత్యాది) వివరణమ్. (శ్రవణమాత్రత్తిలే) ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. (గుణశ్రవణత్తాలే) ఎన్ఱ వాక్యమ్. తాత్పర్యాన్తరమ్. గుణశ్రవణత్తాలే ఎన్ఱతు. నియన్తృత్వరూపగుణశ్రవణత్తాలే- ఎన్ఱపడి. వెఱుమ నిరుక్కప్పోమో? ఎన్ఱపడి.

"ఆఱు" -వழி. "ఎవ్వాఱు"- ఎన్ద ప్రకారత్తాలే ఎన్నుతల్; ఎవ్వழியాలే ఎన్నుతల్. "ఎవ్వాఱు" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఇట్ట అడియైయుమ్) ఎన్ఱు. స్వాపదేశమ్- "ఆణై" ఎన్ఱు. పొరుళ్ (పొతువాన) - పరమపదత్తిలుళ్ళార్క్కుమ్, అవతారత్తిలుళ్ళార్క్కుమ్ పొదువాన నిలైయన్ఱిక్కే- ఎన్ఱపడి. (దేవర్కళుక్కు) ఇత్యాది వాక్యమ్. తాత్పర్యాన్తరమ్. "విత్తకన్" - సమర్థన్. "వఱైయేల్" అరుజ్గొమ్బిలేఱాతే. ఏఱినాల్ సత్తై యழியుమెన్ఱపడి. "కుతి కొణ్డు" -కాళియన్ తలైయిలే కుతిత్తుక్కొణ్డు, "నడిత్తాయ్" -నృత్తమ్ పణ్ణినాయ్ (అతుక్కిడక్కిడాయ్) ("ఎజ్గళ్ పట్టై త్తారాయెన్గిఱార్కళ్") ఎన్ఱు పూరిప్పతు.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– "గోపికలు తాము కోరిన తమ వస్త్రాలను పొంది వెళ్ళిపోవాలని అనుకొంటున్నారే తప్ప, నేను కోరినట్లుగా సంశ్లేషానికి అంగీకరించడం లేదు. వీరికి ఒక పాఠాన్ని నేర్పించాలి",– అని భావించి, శ్రీ కృష్ణుడు కురుందవృక్షం కిందకు దిగి, తాను ఇంతకు ముందే చీకటిలో పోగుచేసుకుని తీసుకుని పోయిన వస్త్రాలు కాకుండా, మిగిలిన గోపికల వస్త్రాలను కూడా ఒక్కటి కూడా విడవకుండా మూట కట్టి తీసుకొని, సుడిగాలి వలె తీరం అంతటా సంచరించి, "ఈ పని చేస్తున్నాడు "

అని గోపికలు తెలుసుకోవడానికి వీలు లేని విధంగా వస్త్రాలను వలె వీరి మనసును కూడా అపహరించి, చాలా వేగంగా మళ్లీ కురుద వృక్షం పైకి ఎక్కి దాగి కూర్చున్నాడు. ఉండే వస్త్రాలను అయినా అందరం దధరిద్దాం– అని భావించి గోపికలు తీరానికి చేరి చూచినప్పుడు, ఒక్క వస్త్రం కూడా లేకుండా ఉన్నందున, వారికి ఏమి చేయాలో తెలియక, శ్రీకృష్ణుని స్తుతించి, వస్త్రాలను ఇవ్వమని ప్రార్థిస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్–

(ఇదు ఎన్ పుగుందదు ఇంగు) "మాకు ఏం చేయాలో తెలియకుండా ఉండేటట్టుగా ఒక్క క్షణంలో ఇక్కడ ఏమి పని జరిగింది? మెరపు మెరవకుండా పిడుగు పడడంవంటి పని జరిగిందికదా!" అని అంటున్నారు. ఏమి చేయాలో తెలియకుండా వారు దిగ్భ్రమను పొందారు. "ఇదు ఎన్ పుగుందదు ఇంగు?" అని మాటను చెప్పగలిగినవారు కావడం ఏ విధంగా? అని అంటే,

" స్తబ్ధో ౽ సి ఉత తమాదేశమప్రాక్ష్యః? " (ఛాందోగ్యం –16–1–3)

(స్తబ్ధుడవై ఉన్నావు. ఆ పరతత్వాన్ని ఉపదేశంగా పొందావా?) అని ఉపనిషత్తులో పరమాత్మోపదేశం పొందాలని వెళ్లి తిరిగి వచ్చినవానిని చూసిన తండ్రి "నీవు పరమాత్మను గూర్చిన ఉపదేశం పొందావా? " అని ప్రశ్నించేటట్లుగా చేసే ఈ భగవద్విషయాన్ని సాక్షాత్తుగా కంటితో దర్శిస్తే పలుకకండా ఉండడం సాధ్యమా? " పాలా*ఝి* నీ కిడక్కుమ్ పణ్బై యాన్ కేట్టేయుమ్ కాలా*ఝ్రు*మ్ నెంజ*ఝి*యుమ్ కణ్ శు*ఝ*లుమ్" (పాలసముద్రంలో నీవు శయనించి ఉండే నీ స్వభావాన్ని మేము వింటే చాలు, మా కాళ్లు తడబడతాయి, మనసు ద్రవిస్తుంది, కళ్ళు సుడులు తిరుగుతాయి) (పెరియ తిరువందాది–34) అనే విధంగా, చెవితో విన్న వెంటనే మిగిలిన ఇంద్రియాలను అన్నిటినీ పరవశింప చేసే ఆ

భగవద్విషయాన్ని కంటితో దర్శించిన తరువాత మనసులో కలతను పొందకుండా ఉండడం సాధ్యం కాదు కదా. "కామనుడల్ కొండ తవత్తాఱ్కు ఉమై యుణర్ న్ద వండలంబుమ్ తారలంగల్ నీణ్ ముడియాన్ తన్ పెయరే కేట్టిరుందు అంగారంగల్ ఆనమైయాల్ అయ్ న్ద" (మన్మథుని శరీరాన్ని పోగొట్టి తపస్సు కలిగిన రుద్రనకు పార్వతి ఉపదేశింపగా, తుమ్మెదలు సంచరిస్తున్న తులసి పుష్పగుచ్ఛాలతో కూర్చిన మాలలతో అలంకరింపబడిన ఎత్తైన కిరీటాన్ని కలిగిన భగవంతుని తిరునామాలను విని, వాటిలో నిమగ్నుడై ఉండి, అప్పుడు ఆ రుద్రుడు వాడిన మాలవలె పరవశుడు అయినందువల్ల విచారించి సర్వేశ్వరుని నమస్కరించినవారికి ఎటువంటి దశ కలుగునో కదా!) (నాన్ముగన్ తిరువందాది –78) అనే విధంగా పార్వతి చెప్పగా ,భగవంతుని గుణాలను గూర్చి వినగానే, శివుని మనస్సును ఆకర్షించిన ఈ భగవద్విషయం, శ్రీకృష్ణుడై అవతరించినప్పుడు అతడు చేసిన చిలిపి చేష్టలకు లక్ష్యమైనవారు పలుకకుండా ఉండడం సాధ్యం కాదు కదా.

(అందో!) మన భావన అతడు అనుసరించటానికి తగినది అయినదే! అయ్యో! మనం శ్రీకృష్ణుడు రావటానికి ముందే రావాలి– అని కోడి కూయడానికి ముందుగానే బయలుదేరి వచ్చాము. ఇతడు మనకు ముందే మన వస్త్రాలను అపహరించటానికి ఉపాయాన్ని ఆలోచించి వచ్చాడే! అని గోపికలు చాలా ఆశ్చర్య పడుతున్నారు. " మీరు, నేను రావడానికి ఈ విధంగా క్లేశ పడవలసినట్లుగా, ఇప్పుడు ఆ విధంగా ఏమి జరిగింది? ఇంతకు ముందు నేను మిమ్ములను వెంబడించి అనేక పర్యాయాలు వచ్చాను కదా! " అని శ్రీకృష్ణుడు ప్రశ్నించగా, దానికి సమాధానాన్ని గోపికలు చెబుతున్నారు.

(ఇప్పోయ్ క్కు ఎవ్వాఱు వందాయ్?) నీవు, మేము అలవాటు ప్రకారం జల క్రీడలు ఆడే జలాశయం కాదు కదా, ఇది. "నీవు రాకూడదు" అనే ఉద్దేశంతోనే నీకు పరిచయం లేని ఈ సరస్సుకు మేము రాగా, దీనిని కూడా తెలిసికొని నీవు ఏ విధంగా వచ్చావు? మేము నిన్ను మాతో కూడా పిలుచుకొని రాలేదు. "నీవు తెలుసుకుని రాకూడదు" అని కదా మా అడుగుజాడలను కూడా చెరపుకుంటూ వచ్చాము. ఆ విధంగా అయినా నీవు ఇక్కడకు ఏ విధంగా వచ్చావు?

(ఇప్పోయ్ క్కు ఎవ్వాఱు వందాయ్?) గజేంద్రుడు మొసలివల్ల బాధను పొంది "ఆదిమూలమా! " అని నిన్ను పిలువగా, ఆ పిలుపును విని వచ్చిన సరస్సు కాదు కదా. ఈ సరస్సు దగ్గరకు నీవు ఏ విధంగా వచ్చావు?

(ఇప్పోయ్ క్కు ఎవ్వాఱు వందాయ్?) ప్రతికూలుడు అయిన కాళీయుడు ఉండే సరస్సుకు అతనిని అణచడం కోసం వచ్చినట్లుగా, ప్రతికూలురు ఎవరు ఇక్కడ లేనందు వల్ల, ఈ సరస్సు దగ్గరకు నీవు వచ్చే ఆవశ్యకత లేదే! మొసలి వల్ల నీ భక్తుడైన గజేంద్రుడు బాధను పొందినట్లుగా, ఇక్కడ ఎవరు కూడా బాధను పొందనందు వల్ల ఈ సరస్సు దగ్గరకు ఏ విధంగా వచ్చావు?

"ఈ విచారం ఎందుకోసం? నేను రావడాన్ని మీరు నేరుగా చూశారు. ఫలమైన నేనే లభించిన తరువాత, నేను వచ్చిన దారిని ఎందుకోసం మీరు విచారించాలి? " అని శ్రీకృష్ణుడు వీరి అపజయాన్ని, తన జయాన్ని భావించి, తన గర్వం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా, అధికంగా మాటలను పలకడం ఆరంభించాడు. ఆ మాటలను విన్న గోపికలు "ఈ దారిలో ఇతని దగ్గర కార్యం సఫలం కాదు. కనుక, మనం ఇతని చేతిలో చిక్కుకున్నాం. న్యాయాన్ని చెప్పి ,ఇతని దగ్గర వస్త్రాలను పొందడం సాధ్యం కాదు. అందుచేత, స్తుతికి ఇతడు వశపడేవాడు కాబట్టి, ఇతనిని

స్తుతించి అయినా మనం మన వస్త్రాలను పొందాలని ప్రయత్నం చేద్దాం– అని భావించి, ఇతనిని స్తుతించడానికి ఆరంభించారు.

(మదు ఇన్ తుழாయ్ ముడి మాలే!)

"ఆధిరాజ్యమధికం భువనానా మీశతే పిశునయన్ కిల మౌళిః"

(వరదరాజస్తవం –25)

(అన్ని లోకాలకు నాథుడవై ఉండే వరదరాజస్వామీ! నీవు లోకాలకు అన్నిటికీ చక్రవర్తిగా ఉండడాన్ని నీవు ధరించిన కిరీటం సూచిస్తున్నది) అనే విధంగా తానే సర్వలోక చక్రవర్తి అనే విషయం ప్రకాశించేటట్లుగా నిరంతరం తేనె స్రవించే, మధురమైన తులసీమాలను అలంకరించిన కిరీటాన్ని కలిగినవాడవై, నిత్య సూరులకు తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ పరత్వం ప్రకాశించేటట్లుగా పరమపదంలో ఉండేవాడా!

(మాయనే) ఈ దర్శనాన్ని ఇక్కడ ఉండేవారు కూడా పొందాలి– అని వాత్సల్యంతో కర్మ వశ్యుడు కాని తాను కర్మకు వశమై ఉండేవారితో ఒక కులానికి చెందినవాడై అవతరించి, గొల్లలు కూడా తనను ఆజ్ఞాపించి కార్యాన్ని చేయించుకునేటట్లుగా వశమై ఉండే ఆశ్చర్యకరమైన స్థితిని కలిగినవాడా!

(ఎంగళ్ అముదే!) పరమపదంలో జ్ఞానసంకోచం లేని నిత్యముక్తులకు సాధారణంగా ఉండే స్థితివలె కాకుండా, కుడి చేయి ఏదో, ఎడమ చేయి ఏదో తెలియని గోపికలు అయిన మాకు మా సొత్తు వలె వశమై ఉండేవాడవై, అంతు లేని మాధుర్యాన్ని కలిగినవాడవైన శ్రీకృష్ణుడై ఉండే స్థితి దీనివల్ల చెప్పబడింది. లేక, దేవతలకు పాలసముద్రంలో లభించిన ఉప్పు చారువంటి అమృతం వలె కాకుండా, మా భాగంగా లభించిన, చాలా భోగ్యమైన మధురమైన అమృతం వలె ఉండేవాడా! అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

వీరు ఈ విధంగా ప్రేమ వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా మాటలను చెప్పగానే, " మీరు నా గొప్పతనాన్ని తెలిసికొన్నారే!. మీకు సొత్తువలె ఉండేవాడను నేను– అని స్పష్టంగా మీరు చెప్పారు కదా! మన సొత్తు అని తెలిసినట్లయితే, ఆ సొత్తు పాడైపోకుండా రక్షించుకుని, దానితో పనిని సాధించుకోవద్దా?" అని అన్నాడు కృష్ణుడు. "అది ఏమి కార్యం?" అని అన్నారు గోపికలు. "మీరు కన్నులతో నన్ను చల్లగా చూసి, మీరు నేను కలసి సంశ్లేషించడానికి మీరు అంగీకరించకూడదా?" అని అన్నాడు కృష్ణుడు. అప్పుడు దానికి గోపికలు సమాధానాన్ని పలుకుతున్నారు.

(విది ఇన్మైయాల్ అదు మాట్టోమ్) "నీ కోరిక మాకు అర్థం కాకపోలేదు. మేము కూడా అది కోరుకున్నదే. అయినప్పటికీ, మా భాగ్యలోపంచేత దానికి అంగీకరించగలిగినవారం కాము మేము" అని వారు అన్నారు. శ్రీకృష్ణుని భావం తమకు అర్థం అయినప్పటికీ, స్త్రీత్వానికి తగిన లజ్జచేత వ్యక్తంగా దానిని చెప్పడానికి సందేహించి, "అది" అనే పదంతో సంశ్లేషాన్ని గోపికలు సూచిస్తున్నారు. " ఆ విధంగా అయితే, నేను కూడా నా భాగ్యలోపంచేత మీ వస్త్రాలను ఇవ్వలేను" అని చెప్పి వస్త్రాలను తీసుకొని, ఇంకా ఎత్తుగా ఉండే కొమ్మమీదకు శ్రీకృష్ణుడు ఎక్కి కూర్చున్నాడు. ఇతడు "నా భాగ్యలోపం" అని చెప్పడం వారితో సంశ్లేషించకపోవడమే. అప్పుడు గోపికలు మళ్లీ ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(విత్తగ ప్పిళ్ళాయ్! విరైయేల్) నీవు చాలా సమర్థుడవైన గోప బాలుడవు– అనేది తెలిసేటట్లుగా ఎత్తుగా ఉండే కొమ్మ పైకి ఎక్కి కూర్చోవద్దు. నిన్ను కళ్ళారా చూచి అనుభవించే మా భోగానికి దీనివల్ల అంతరాయం కలిగినప్పటికీ సహిస్తాము. అయితే, నీవు ఎత్తుగా ఎక్కడం వల్ల నీకు ఏదైనా ఆపద ఏర్పడితే, అపుడు మేము మా ప్రాణాన్ని ధరించలేము. ఎత్తుగా ఉండే కొమ్మకు ఎక్కడం

ద్వారా సాహసాన్ని చేయడం వల్ల మా సత్తకు నీవు హాని కలిగించకు "అని అంటున్నారు.

"నేను వేగంగా సాహసాన్ని చేయడాన్ని మీరు ఎప్పుడైనా చూశారా? " అని అన్నాడు శ్రీకృష్ణుడు. అప్పుడు దానికి గోపికలు బదులు పలుకుతున్నారు.

(కుది కొణ్డరవిల్ నడిత్తాయ్!)

"ఏకదా తు వినా రామం కృష్ణో బృందావనం యయౌ,

విచచార వృతో గోపైః వన్యపుష్పస్రగుజ్జ్వలః"

(విష్ణు పురాణం –5– 1 –7)

(ఒకనాడు బలరాముడు తన వెంట లేకుండానే, శ్రీకృష్ణుడు బృందావనానికి వెళ్ళాడు. వన పుష్పాలతో అలంకరించుకొని గొల్ల పిల్లలతో కూడినవాడై, అతడు అక్కడ సంచరించాడు) అని చెప్పిన విధంగా అన్న అయిన బలరాముడు కొంచెం సేపు వేరొక కార్యంగా పోయిన సమయంలో, కాళియుడనే సర్పం నోటిలో పడడం అనే సాహసాన్ని నీవు చేశావు కదా. అటువంటి నీవు, ఎత్తుగా ఉండే కొమ్మ పైకి ఎక్కే సాహసాన్ని చేయడంలో ఆశ్చర్యం ఏమున్నది? అది అటు ఉండనీ. మా వస్త్రాలను మాకు ఇయ్యి –అని అంటున్నారు.

అప్పుడు శ్రీకృష్ణుడు "నా చేతిలో ఈ వస్త్రాలను చూడడం వల్లకదా–, వస్త్రాలను మాకు ఇయ్యి, మాకు ఇయ్యి– అని వీరు కోరుతున్నారు" అని భావించి, తన చేతిలో ఉండే వస్త్రాలను కుందవృక్షం పై దాచి, తన చేతులను తట్టి చూపించి," నా చేతిలో వస్త్రాలు లేవే, నేను ఇవ్వడానికి "అని అన్నాడు. అప్పుడు గోపికలు ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(కురుందిడై క్కూఱై పణియాయ్) "మా వస్త్రాలు నీ చేతిలో లేవు– అనే మాట నిజమే. కుందవృక్షంపై ఉండే వస్త్రాలను నీవే తీసి ఇయ్యి" అని గోపికలు అంటున్నారు. స్వాపదేశంలో– ఎక్కడ ఉండే, ఏ విధమైన ఫలం అయినప్పటికీ భగవంతుని సంకల్పం ఉంటే తప్ప లభించదు– అని అర్థం.

★★★★★

ఎల్లే ! ఈతెన్న ఇళమై ? ఎమ్మనైమార్ కాణిలొట్టార్
పొల్లాఙ్గేతెన్ఱు కరుతాయ్ పూఙ్గురున్దేఱి యిరుత్తి
విల్లాలిలఙ్గై యళిత్తాయ్ ! నీ వేణ్డియతెల్లాన్దరువోమ్
పల్లారుమ్ కాణామే పోవోమ్ పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే **3**

విల్లాల్ = వింటితో, ఇలఙ్గై = లంకను, అళిత్తాయ్ = నాశనం చేసినవాడా !, ఎల్లే= ఏమి ఆశ్చర్యం!, ఈతు ఎన్న ఇళమై = ఇది ఏమి చిన్నతనం ?, ఎమ్ అనైమార్= మా తల్లులు, కాణిల్ = చూస్తే, ఒట్టార్ = తిరిగి మమ్ముల‌ను ఇంటిదారిలో రావడానికి ఒప్పుకోరు; (నిన్ను చూస్తే), ఈతు = చూసేవారంతా నిందించేటట్లు మమ్ములను దారి అడ్డగించి నిర్బంధించే ఈ పని, పొల్లాఙ్గు ఎన్ఱు = తగని కార్యం అని, కరుతాయ్= (నీవు) అనుకోవడంలేదు, పూ కురున్దు =పుష్పిస్తున్న కుందవృక్షంపైన, ఏఱి ఇరుత్తి = ఎక్కి కూర్చున్నావు, నీ వేణ్డియతు ఎల్లామ్ = నీవు కోరిన వాటిని అన్నిటినీ, తరువోమ్= ఇస్తాము, పల్లారుమ్ = ఊరిలో ఉండే పలువురు, కాణామే=చూడని రీతిలో, పోవోమ్= వెళ్ళిపోతాము, పట్టై= మా పట్టుబట్టలను, పణిత్తరుళాయ్ = మాకు అనుగ్రహించు.

వ్యా :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (ఎల్లే యిత్యాది) ఇవర్కళ్ నెడుమ్పోతు నీరిలే నిన్ఱు నోవుపడచ్చెయ్‌తే, ఇవర్కళ్ పరియట్టఙ్గళై ఎల్లామ్ వారిక్కొణ్డు కురున్దిన్మేలే ఇట్టువైత్తిరున్దాన్. "నాఙ్గళ్ నీరిలే నెడుమ్పోతు నిన్ఱు క్లేశప్పడ నీ పేశాతిరుక్కిఱతు ఎన్? పరియట్టఙ్గళైత్తా" ఎన్న, "పరియట్టఙ్గళై త్తర నీరిల్ నిన్ఱుమ్ కరైయిలే పోన్దేఱుఙ్గోళ్" ఎన్ఱాన్. అత్తై మెయ్యెన్ఱు శిలర్ కరైయిలే పోన్దేఱినార్కళ్. ఏఱిన ఇవర్కళుడైయ అఙ్గప్రత్యఙ్గఙ్గళై ఊన్ఱప్పార్త్తు స్మితమ్ పణ్ణి. శిల విలాసచేష్టితఙ్గళై ప్పణ్ణ, (ఎల్లే ! ఈతెన్న ఇళమై) "ఎన్నే ! ఇతొరు బాలిశ ప్రవృత్తికళిరుక్కుమ్పడియెన్ !" ఎన్ఱార్కళ్. "నాన్ బాలనాక, నీఙ్గళోతాన్ పఞ్చదశవార్షికవయస్కరాయ్ ప్పరిమాఱినికోళ్. అతిల్ వన్దాల్ ఉఙ్గళోడు ఎన్నోడు వాశియుణ్డో? ఇరణ్డు తిఱత్తారుమ్ ఒత్త పరువమానపిన్బు పరువత్తుక్కేడాక ప్పరిమాఱ నీఙ్గళ్ ఉడన్ పట్టినికోళ్" ఎన్ఱాన్. (ఎమ్మనైమార్ కాణిలొట్టార్) "నాఙ్గళ్ ఉడన్‌పడామైయుణ్డో ? ఎఙ్గళ్ బన్ధుక్కళ్ కాణిల్ ఒట్టార్కళ్"- ఎన్ఱు అత్తాలేకాణ్ నాఙ్గళ్ మాట్టాతొழிకిఱతు"ఎన్న, "ఎనక్కుమ్ ఒరు తాయుమ్, తమప్పనుమ్ ఉఱవు ముఱైయారు మిల్లైయో? నాన్ ఏతేనుమ్ కామ్బ్రణ్ము వానత్తినిన్ఱుమ్ విழுన్దేనో, అవర్కళ్ ఉణ్డాయిరుక్క వన్దో నానుమ్ ఇఙ్గనే యిరుక్కిఱతు! ఉఙ్గళుక్కు -అతిల్లైయాయ్‌త్తే" ఎన్ఱాన్, "ఎఙ్గళైప్పోలేయో నీ?" ఎన్ఱార్కళ్, "ఎనక్కు వాశియెన్?" ఎన్న, ఉనక్కు-వాశియుణ్డు. (పొల్లాఙ్గేతెన్ఱు కరుతాయ్) నీ "పழி" ఎన్న ప్పణైప్పుతి, నాఙ్గళ్ పழிక్కు

అఝ్ఙువుతోమ్. ఇతుకాణ్ ఉనక్కుమ్ ఎఙ్గళుక్కుమ్ వాశి. (పూఙ్గురున్దేఱి యిరుత్తి) "నాన్ పழிక్కు అఞ్జేనాకిలుమ్ ఉఙ్గళుక్కు ఇతు తరవేణ్డువతిల్లైయితే" ఎన్ఱు కురున్దిన్మేలే ఇవర్ఱైయుమ్ కొణ్డు అతిల్ పూప్పారున్దినాప్పోలే పారున్ది, ఇழிయ క్కాణిశియాతే యిరున్దాన్.

(విల్లాలిలఙ్గై యழிత్తాయ్) - "ఒరుత్తిక్కాక, బ్రహ్మాదికళుడైయ అస్త్రఙ్గళుక్కుమ్ అழிయాతపడి వరబలత్తాలే పూణ్కట్టిన ఊరై, మనిచ్చుక్కు ఏకాన్తమాన విల్లాలే మూలైయడియే వழிపోమ్బడి పణ్ణిన ఉనక్కు, ఇప్పోతు స్వభావమ్ వేఱుపట్టపడి యెన్?" "ఇప్పోతు ఎన్ స్వభావమ్ వేఱుపట్టతిల్లై. ఉఙ్గళ్ స్వభావముమ్ వేఱుపట్ట తిల్లై. ఉఙ్గళ్ స్వభావముమ్ అప్పడియే యిరుక్కవేణుమ్. నీఙ్గళ్ ఎన్ నినైవుక్కేడాక వరిలన్ఱో, ఉఙ్గళ్ కారియమ్ శెయ్వతు"! "అతిలుమ్, ఒరు కుఱైయు మిల్లై. ఉన్ అపేక్షిత మెల్లామ్ శెయ్యక్కడవోమ్" ఎన్ఱార్కళ్, "ఆకిల్ తరలాకాతో" ఎన్ఱు మడియై యేర్ఱాన్. (పల్లారుఙ్గాణామే పోవోమ్) "ఇఙ్గనన్ఱు కాణ్ ఇతు శెయ్వతు. అతిల్ ఉరువ నడక్కుమ్బడి శెయ్యవేణుఙ్గాణ్! పల్లారుమ్ కాణామే పోవోమ్" ఎన్ఱార్కళ్. "పలర్ కాణిలుమ్ కాణ్గిఱార్కళ్. తవిరిలుమ్ తవిరుకిఱార్కళ్. నాన్ మున్దుఱ మున్నమ్ కణ్డేనే! ఆకిల్ పోఙ్గోళ్!" ఎన్ఱాన్. (పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే) "పిఱర్ మున్నే నాఙ్గళ్ నిఱ్కుమ్బడి ఎఙ్గళై ప్పణ్ణియరుళాయే".

అరు :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (ఎల్లే యిత్యాది). "ఎల్లే" -ఎన్నే. ఎల్లే ఎన్ఱు- తోழிయై ప్పార్త్తు చ్చొల్లిర్ఱాకవుమామ్. "ఎమ్మనైమార్"- ఎఙ్గళన్నైమార్; తాయ్మార్. "కరుతాయ్" నినైయాయ్. కరుతాయ్- కరుతుకిఱాయిల్లై. (అప్పడియే యిరుక్కవేణుమ్)- అన్ద ప్పిరాట్టియైప్పోలే యిరుక్కవేణుమ్. కీழ் వాక్యవివరణమ్ (నీఙ్గళిత్యాది). (మడి యేర్ఱై) మడియిలే వన్దేఱుఙ్గోళ్- ఎన్ఱు కరుత్తు. "పల్లారు ఙ్గాణామే పోవోమ్" - పలర్ కణ్ పడామల్ ఏకాన్తమాక సంశ్లేషిక్క ప్పోవోమ్.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక – గోపికలు చాలా సేపు నీటిలో నిలచి, నీటి చల్లదనం వల్ల, కాళ్లను కరిచే బేడిస చేపల, సొర చేపల వల్ల బాధలను పొందుతూ ఉండేటప్పుడు వీరి వస్త్రాలను అన్నిటిని తీసుకొని కుందవృక్షంపై ఎక్కి అక్కడ శ్రీకృష్ణుడు పెట్టాడు. "మేము నీటిలో ఈ విధంగా నిలచి బాధపడుతూ ఉండేటప్పుడు, నీవు ఏమి మాట్లాడకుండా ఉండవచ్చునా? మా వస్త్రాలను మాకు ఇవ్వు" అని గోపికలు అన్నారు. అప్పుడు శ్రీకృష్ణుడు "మీరు తీరానికి రండి, అప్పుడు ఇస్తాను" అని అన్నారు. ఆ మాటను నిజం అని భావించి, కొందరు గోపికలు తీరం పైకి వచ్చారు.

తీరం పైకి వచ్చినవారి అంగాలను నిశితంగా చూచి, చిరునవ్వు నవ్వి, కొన్ని కాముక వ్యాపారాలను శ్రీకృష్ణుడు చేశాడు. దానిని చూచి గోపికలు పలుకుతున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్–

(ఎల్లే! ఈదెన్న ఇళమై) అయ్యో! ఏమి ఇది? ఈ విధంగా ఒక చిన్న పిల్లలు చేసే చేష్ట ఉండే రీతి? అని అంటున్నారు. నేను చిన్నవాడనై ఉన్నాను. మీరే పదిహేను సంవత్సరాల వయస్సు కలిగిన పరువం నిండినవారి వలె ప్రవర్తిస్తున్నారా? వస్త్రాలను తీరం పైన పెట్టి, స్నానం చేసే చిన్న పిల్లలు చేసే కార్యాన్ని కదా చేస్తున్నారు. అందుచేత, ఈ విషయంలో మన మధ్య ఏ తేడా లేదే! ఈ విధంగా మనం తగిన వయస్సు కలిగినవారం అయిన తరువాత, మన వయస్సుకు తగినట్లుగా నాతో మీరు సంశ్లేషించడానికి అంగీకరించలేదేమి? "అని అన్నాడు, కృష్ణుడు. అప్పుడు దానికి గోపికలు బదులు పలుకుతున్నారు.

(ఎమ్మనైమార్ కాణిల్ ఒట్టార్) "మేము అంగీకరించక పోవడం అనేది లేదు. మా తల్లులు మొదలైన బంధువులు చూస్తే సహించరు– అనే కారణం వల్ల మేము అంగీకరించడం లేదు" అని అన్నారు. దానికి శ్రీకృష్ణుడు " నాకు కూడా తల్లి, తండ్రి మొదలైన బంధువులు లేరా? నేను కొమ్మ నుండి పడే పండువలే, ఆకాశం నుండి ఊడి పడ్డానా? నాకు కూడా ఎంతమందో బంధువులు ఉన్నప్పుడే కదా, నేను మీతో సంశ్లేషాన్ని పొందాలని ఆశపడుతున్నాను. మీకు ఆ ఆశ లేదే!" అని అన్నాడు. అప్పుడు గోపికలు ఆ మాటను విని, "మావంటివాడవేనా నీవు?" అని అన్నారు. "నాకు, మీకు మధ్య ఏమి తేడా ఉన్నది?" అని అడిగాడు కృష్ణుడు. "నీలో ఉండే వ్యత్యాసం ఇదే" అని ఇకపై అంటున్నారు, గోపికలు.

(పొల్లాంగు ఈదెన్టు కరుదాయ్) లోకాపవాదాన్ని నీవు నిందగా భావించడం లేదే! లోకులు నిందలను పలికితే, నీవు చాలా సంతోషపడతావు. మేము నిందలకు భయపడతాం. ఇదే నీకు, మాకు మధ్య ఉండే తేడా" అని అన్నారు. "నేను నిందలకు భయపడనివాడను– అని మీరు నన్ను నిందించినప్పటికీ, మీ వస్త్రాలను నేను ఇవ్వను." అని అంటూ కుంద వృక్షం పై ఉండే వస్త్రాలను తీసుకొని, ఆ కుంద వృక్షంలో ఒక పువ్వు పూసి పొందికగా

ఉన్నట్లుగా, ఇతడు కూడా ఆ వృక్షంలో పొందికగా కూర్చుండి, కిందకు దిగడం అనే అభిప్రాయం ఏమీ లేకుండా ఉండేవానివలె ఉన్నాడు. దీనిని చూచిన గోపికలు,

(పూంగురుందేఱి ఇరుత్తి) అని అంటున్నారు. పుష్పించి ఉండే కుంద వృక్షంలో ఒక పువ్వువలె పొందికగా ఉన్నావు– అని భావం. దీనిని చూసి, శ్రీరామావతారంలో ఒక స్త్రీ కోసం భుజించకుండా, నిద్రపోకుండా ధ్వనించే సముద్రానికి ఆనకట్ట కట్టి, లంకా నగరాన్ని ధ్వంసం చేసిన లీలను అతనికి స్మరింప చేస్తున్నారు.

(విల్లాల్ ఇలంగై అழిత్తాయ్!) సీతాదేవి ఒక్కతె కోసంగా బ్రహ్మ మొదలైనవారి అస్త్రాలతోనూ నశించకుండా ఉండేవిధంగా, దృఢమైన ప్రాకారాలను కల లంకా నగరాన్ని మానవులకే తగిన వింటితో పూర్తిగా నశించేటట్లు చేసిన నీకు, ఇప్పుడు ఆ స్వభావం తారుమారుగా ఏ విధంగా అయినది? "అని అంటున్నారు. "ఇప్పుడు నా స్వభావం ఏమీ మారలేదు, మీ స్వభావం కూడా మారలేదు. మీ స్వభావం సీతాదేవి యొక్క స్వభావంవలె వ్యక్తమై, మీరు నా భావనతో అంగీకరిస్తేనే, నేను మీ కార్యాన్ని చేస్తాను" అని శ్రీకృష్ణుడు అన్నాడు. " నీ అభిప్రాయానికి అనుగుణంగా మేము వర్తించడంలో ఏ అడ్డు లేదు" అని ఇకపై అంటున్నారు, గోపికలు.

(నీ వేణ్డియదు ఎల్లామ్ తరువోమ్) " నీ అభిప్రాయానుసారంగా అంతా నీతో సంశ్లేషిస్తాము. " అని అన్నారు గోపికలు. వీరు ఈ విధంగా చెప్పగానే, "ఆ విధంగా అయితే, నన్ను ఆలింగనంచేసుకోవడానికి మీరు నా ఒడిలోకి రండి", అని తన ఒడిని శ్రీకృష్ణుడు చూపించాడు. అప్పుడు గోపికలు ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(పల్లారుమ్ కాణామే పోవోమ్) ఈ విధంగా పలువురు చూచే తోటలో ఈ పనిని చేయడానికి "ఇద్దరూ ఒకే తత్వం" అనే విధంగా మనం ఆలింగనం చేసుకోవడానికి తగిన, ఎవరు చూడని చోటికి కదా పోవాలి" అని అంటున్నారు. అప్పుడు శ్రీకృష్ణుడు "పలువురు చూస్తే ఏమి? చూడకపోతే ఏమి? నేను మొదట చూసాను కదా! మీరు, మనం సంశ్లేషించదగిన చోటికి వెళ్లండి" అని అన్నాడు.

(పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే) "నలుగురి ముందు మేము వెళ్లేటట్లుగా మా వస్త్రాలను మాకు ఇయ్యి" అని గోపికలు అంటున్నారు.

★★★★★

పరక్క విழித్తెజ్లుమ్ నోక్కి ప్పలర్ కుడైన్దాడుమ్ శునైయిల్
అరక్కనిల్లా క్కణ్ణనీర్‌కళలమరుకిన్దవా పారాయ్
ఇరక్క మేలొన్రుమిలాతాయ్ ! ఇలజ్లై యழித్త పిరానే !
కురక్కరశావ తఱిన్దోమ్ కురున్దిడై క్కూఱై పణియాయ్. **4**

ఇలజ్లై అழித్త పిరానే = లంకను నాశనం చేసిన స్వామీ !, పలర్ కుడైన్దు ఆడుమ్ శునైయిల్ = పలువురు స్త్రీలు లోపలకు దిగి, స్నానం చేసే ఈ మడుగు తీరంలో, కణ్ణ నీర్‌కళ్ = కన్నీటి ధారలు, అరక్క నిల్లా = నిలిపినా నిలవనినై, అలమరుకిన్ద ఆ = కారుతున్న రీతిని, ఎజ్లుమ్ = అంతటా నాల్గు దిక్కులలోను, పరక్క విழித்து = బాగా కళ్ళు తెరచి, నోక్కి పారాయ్ = నిశితంగా చూడు, ఒన్రుమ్ ఇరక్కమ్ ఇలాతాయ్ = కొంచెం కూడా దయలేనివాడా!, కురక్కు అరశు ఆవతు అఱిన్దోమ్ = నీవు చెట్లు ఎక్కగల్గి వారిలో రాజువు (కోతుల్లో రాజువు) అని మేము తెలిసికొన్నాము, (అందువల్ల), కురున్దిడై కూఱై = కుందవృక్షంపై ఉండే మా వస్త్రాలను, పణియాయ్ = అనుగ్రహించు.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (పరక్క ఇత్యాది) "ఇవర్‌కళుమ్ నాన్ శొన్నతు క్కేల్లామ్ మఱుమాఱ్ఱమ్ శొల్లానిన్దార్‌కళ్. ఇజ్గనన్రు శెయ్‌వతు. అచ్చ ముఱుత్తి క్కారియజ్గొళ్ళ వేణుమ్" ఎన్రు పార్‌త్తు, శిలర్ వరుకిఱార్‌కళాక క్కొణ్డు, శుఱ్ఱిలే పార్‌త్తు ఉడమ్బై ఒడుక్కువతు, తిరియవుమ్ శిలర్ వరుకిఱార్‌కళాకక్కొణ్డు అతుక్కుమ్ కూశినానాక అద్దిక్కిలే శిల తழைకళై యిట్టు మఱైప్పతు, తழைప్పురైయే ఎట్టి ప్పార్‌ప్పతు, ఇప్పడికళైక్కొణ్డు శిలర్‌క్కు భయావహమాయిరుప్పన శిలవఱ్ఱై చ్చెయ్య త్తొడజ్గినాన్. అవ్విడన్దాన్ పలరుమ్ వరు మిడమాయ్, ఇవన్ శెయ్‌కిఱ శెయలుక్కు సమ్భావనై యుళ్ళ విడము మాయిరున్దతు. సర్వసాధారణమాన శునై యాయ్‌త్తు. ఇవనుడైయ భయా వహమాన వ్యాపారత్తాలుమ్, సర్వసాధారణమాన ప్రదేశమాకైయాలుమ్, తుణు క్కెన్రు కణ్ణనీర్ విழవిడ ప్పుక్కతు. "అతుతాన్ నాన్ ఇవన్ మున్నే శెయ్‌తోమాకిఱతెన్ ? మఱైక్క వేణుమ్" ఎన్రు ప్పార్‌త్తు అమైప్పతాక క్కణిశిత్తార్‌కళ్. ఇవర్‌కళ్ నియమిక్క ప్పార్‌త్త విడత్తిలుమ్ నిన్రతిల్లై. అనన్తరమ్, "ఆర్ వరుకిఱారో?" ఎన్ను మత్తాలుమ్, కణ్ణనీర్ నిల్లామైయాలుమ్ కిడన్దు తుడిక్క ప్పుక్కార్‌కళ్. నీ పరియట్టమ్ తరవేణ్డా, అన్యపరతై భావిక్కిఱత్తై త్తవిర్‌న్దు నాజ్గళ్ పడుకిఱ అలమాప్పై ప్పారాయ్" ఎన్గిఱార్‌కళ్.

ఇవర్‌కళ్ ఇప్పడి శొల్లచ్చెయ్‌తేయుమ్ నిర్దయరైప్పోలే పారాతే యిరున్దాన్. (ఇరక్కమేలొన్రు మిలాతాయ్) ఇప్పోతు ఇరక్క మన్రిక్కే యిరుక్కిఱ నీ, మున్బు ఒరుత్తిక్కాక ఇలజ్లైయై అழியచ్చెయ్‌తు ఉపకరిత్తవన్! తనక్కే ఒరుకాల్ ఒరుపడియుమ్, మఱ్ఱొరుపోతు ఒరుపడియుమాక వేఱుపడుమో స్వభావమ్! "నమక్కుళ్ళతు తన్నైయుమ్

ఇల్లై యెన్నానిన్తికోళాకిల్, ఇని ఇల్లైయాయే విడవమైయాతో!" ఎన్నా, అవழிయుమ్ కొణ్డు ఒరు కొమ్బిలే తావినాన్. (కురక్కరశావ తటిన్దోమ్) "నీ మర మేఱవల్లార్క్కు ముతలి" ఎన్ను మిడమ్ నాఙ్గళఱిన్దో ఞ్గాణ్! అన్తిక్కే, కాపేయమాక చ్చిల వழிచ్చెయ్యత్తొడఙ్గినాన్; (కురక్కరశావతటిన్దోమ్) ఎన్గిఱార్కళాతల్. కైయిల్ పరియట్టఙ్గళై క్కురున్దిలే పొకట్టు, "నమ్మై అలైయాతే నీఙ్గళే వాఙ్గిక్కొళ్ళుఙ్గోళ్" ఎన్హాన్. (కురక్కరశావతటిన్దోమ్) మర మేఱువార్క్కు నిర్వాహకరానారో తరువార్? ఏఱమాట్టాతారో తరువార్ ?

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (పరక్క ఇత్యాది). "పలర్ కుడైన్దాడుమ్ శునైయిల్. పరక్కవిழிత్తెఙ్గుమ్ నోక్కి తుణు క్కెన్ను కణ్ణనీర్కళ్- అరక్క నిల్లామల్ అలమరుకిన్దవా పారాయ్" ఎన్ను శబ్దార్థమ్. ఇవర్కళ్ పరక్క విழிక్కైక్కు హేతువాన అవన్ వ్యాపారత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవర్కళు మిత్యాది). "ఎఙ్గుమ్ నోక్కి" ఎన్హతు- నోక్కుకిఱా యెన్ను ఈశ్వరకర్తృకమాతల్; అన్తిక్కే; స్వకర్తృకమాతల్. అతావతు- అవన్ నోక్కినతు కొణ్డు తాఙ్గళుమ్ పార్క్కిఱార్కళ్ ఎన్హపడి. "అరక్క"- అడక్క. హేతుపూర్వకమాక శబ్దార్థ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అనన్తర మిత్యాది) అన్తిక్కే, "నోక్కి" ఎన్హత్తై "నోక్క" ఎన్హాయ్, "పలర్ కుడైన్దాడుమ్ శునైయిల్- పరక్క విழிత్తెఙ్గుమ్ నోక్క- అతనాలే, కణ్ణనీర్కళ్- అరక్క నిల్లా- అలమరుకిన్దవా పారాయ్" ఎన్ను ఇఙ్గనే శబ్దార్థ మాక్కి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నీ పరియట్ట మిత్యాది) "అరక్క నిల్లా"- అమైక్క నిల్లా. ఇరక్కమ్- కృపై. "ఇరక్కమేల్" -ఇరక్కమాకిల్. "పణియాయ్" ఎన్హతుక్కు మున్దిన అర్థత్తిలే అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మర మేఱువారిత్యాది).

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ విధంగా తాను చెప్పినదానికి అంతటికి గోపికలు బదులు పల్కడాన్ని చూచి, వీరిని భయపెట్టడం కోసం శ్రీకృష్ణుడు కొన్ని పనులను చేశాడు. దానిని చూసి, వాటికి తాము సహించలేని స్వభావాన్ని తెలిపి, అతనిని కరుణ చూపమని గోపికలు ప్రార్థిస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్ – (పరక్క విழிత్తెంగుమ్ నోక్కి ప్పలర్ కుడైందాడుమ్ శునైయిల్ అరక్క నిల్లా కణ్ణ నీర్గళ్ అలమరుగిన్దవా పారాయ్) గోపికలకు భయాన్ని కలిగించి, తన కార్యాన్ని సాధించుకోవాలి– అని భావించిన కృష్ణుడు నాలుగు వైపులా చూచి, ఒక దిక్కులో కొందరు వచ్చేటట్లుగా భావించి, వారికి తెలియకుండా ఉండడం కోసం తన రూపాన్ని దాచుకోవడం, ఇంకొక దిక్కులో మరి కొందరు వస్తున్నట్లుగా

నటించి వారు తనను చూడకుండా ఉండడం కోసం ఆ దిక్కులో కొన్ని ఆచ్ఛాదనలను పెట్టి, తనను కనిపించకుండా చేసుకోవడం, ఆ దారిలో ఎవరు వస్తున్నారు? అని తల పైకెత్తి చూడడం మొదలైన కొన్ని పనులను గోపికలను భయపెట్టాలని చేయడం ఆరంభించాడు. ఆ చోటు పలువురు స్నానం చేయడం కోసం వచ్చే చోటు. ఇతడు చేసే పనులకు అవకాశం ఉండే స్థానమై ఉన్నది. ఆ చెరువు అయితే, అందరిని “మీరు రాకండి” అని అడ్డు పెట్టడానికి వీలు లేకుండా ఉండే విధంగా అందరికీ సాధారణమైన చెరువై ఉన్నది. భయాన్ని కలిగించే శ్రీకృష్ణుడు చేసే పనుల వల్ల, పురుషులు కూడా స్నానం చేయడానికి వచ్చే చోటు అయినందువల్ల, అవమానం చేత భయపడిన వీరి కన్నుల నుండి బాష్పాలు జలజలా స్రవించడం ప్రారంభించాయి. “ఇతని సమక్షంలో మనం ఏడవవచ్చునా!” అని భావించి, ఆ కన్నీటిని వారు అణచుకోవాలని చూచారు. ఎంతగా ప్రయత్నించినప్పటికీ దానిని అణచుకోవడం వారికి సాధ్యం కాలేదు. అందువల్ల అవమానం పోయేటట్లుగా ఎవరు వస్తారో! ఏమో! అనే భయం చేత కన్నీటిని నిగ్రహించుకోలేనందు వల్ల చెరువులోనే ఉండి దుఃఖించడం ఆరంభించారు. “ నీవు వస్త్రాలను ఇవ్వకపోయినప్పటికీ, నాలుగు పక్కల చూసి, మేము పడే పాట్లను చూడనట్లుగా ఉండే నీ స్థితి విడచిపెట్టి, మేము పడే దుఃఖాన్ని గమనించు” అని అంటున్నారు.

ఇక, గోపికలు ఈ విధంగా బాధను పొంది, మాటలను చెప్పినప్పటికీ, కరుణ లేని వాని వలె శ్రీకృష్ణుడు వారిని కన్నెత్తి కూడా చూడకుండా ఉన్నాడు. అప్పుడు గోపికలు ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(ఇరక్కమేల్ ఒన్ఱుమిలాదాయ్! ఇలంగై అழித్త పిరానే!) ఇప్పుడు మా విషయంలో కొంచెం కూడా దయ లేకుండా ఉండే నీవు, పూర్వం రామావతారంలో సీతాదేవి కోసం లంకను నాశనం చేసి, ఆమెకు సహాయంచేసిన

వాడవు– అనే పేరును పొందినవాడవు కదా. ఒకనికే –ఒక సమయంలో ఒక స్వభావం, ఇంకొక సమయంలో దానికి విపరీతమైన వేరొక స్వభావం ఉంటుందా? అని ప్రశ్నిస్తున్నారు.

దీనికి పిమ్మట, " నాకు ఉండే కరుణను కూడా లేదు– అని చెప్పేవారైతే, ఇక అది నాకు లేకుండానే పోనీ" అని అంటూ శ్రీకృష్ణుడు వస్త్రాలను తీసుకొని ఒక ఎత్తైన కొమ్మలో కోతి కూర్చున్నట్లుగా ఎక్కి కూర్చున్నాడు. దానిని చూచి గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(కురక్కరశు ఆవదఱిందోమ్) నీవు వృక్షాలను ఎక్కగలిగిన కోతులకు అన్నిటికీ నాయకుడవు– అనేది మేము తెలిసిన విషయమే. దానిని ఈ విధంగా ప్రవర్తనలో నీవు చూపించాలా? అని అంటున్నారు– అని అర్థం. లేక, శ్రీకృష్ణుడు కొన్ని కోతి చేష్టలను చేయడం ఆరంభించగా, "కురక్కరశు ఆవదఱిందోమ్" అని అంటున్నారని కూడా చెప్పవచ్చు

దీనిని విని, వస్త్రాలను కుంద వృక్షం శాఖలలో పెట్టి, "నాకు శ్రమ కలిగించకుండా వీటిని మీరే ఎక్కి తీసుకోండి" అని అన్నాడు కృష్ణుడు. ఆ మాటలను విని గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(కురక్కరశు ఆవదఱిందోమ్ కురుందిడై క్కూఱై పణియాయ్) "వానరాలకు ప్రభువువై, చెట్లను ఎక్కడంలో సమర్థుడవై ఉండే నీవే వస్త్రాలను తీసి ఇవ్వాలి తప్ప, చెట్లను ఎక్కలేని మేమే ఏ విధంగా వస్త్రాలను తీసుకోవడం సాధ్యం అవుతుంది?" అని అంటున్నారు.

స్వాపదేశంలో భగవంతుడే ఉపాయం అవుతాడు తప్ప, చేతనుని ప్రయత్నం ఉపాయం కాదు– అనే అర్థం ఇక్కడ తెలుపబడింది.

★★★★★

కాలై క్కతువిడుకిన్ఱ కయలొడు వాళై విరవి
వేలై ప్పిడిత్తు ఎన్నైమార్కళోట్టి లెన్న విళైయాట్టో ?
కోలచ్చిఱ్ఱాడై పలవుమ్ కొణ్డు నీ యేఱి యిరాతే
కోలఙ్గరియపిరానే ! కురున్దిడై క్కూఱై పణియాయ్ 5

కరియ = నల్లని, కోలమ్ = తిరుమేనిని కల, పిరానే =శ్రీకృష్ణా !, కయలొడు = సొఱచేపలు, వాళై = బేడిస చేపలు, విరవి = ఒకటిగా కలిసి, కాలై = మా కాళ్ళను, కతువిడుకిన్ఱ = కరుస్తున్నాయి, (ఈవిధంగా నీవు మమ్ములను బాధించడాన్ని విని), ఎన్ ఐమార్కళ్ = మా తండ్రులు, వేలై పిడిత్తు =వేలాయుధాన్ని తీసికొని, ఓట్టిల్ = నిన్ను తరిమితే, ఎన్న విళైయాట్టు = ఆ తరువాత ఏ పనిగా పర్యవసిస్తుందో, నీ = నీవు, కోలమ్ = అందమైన, శిఱ్ఱాడై పలవుమ్ కొణ్డు = చిన్న చిన్న వస్త్రాలను అన్నిటినీ మూట కట్టుకొని, ఏఱి ఇరాతే = చెట్టు పైకి ఎక్కి కూర్చోకుండా, కురున్దిడై = కుందవృక్షంపై ఉండే, కూఱై = మా బట్టలను, పణియాయ్ = తిరిగి ఇవ్వు.

అవ :- అఙ్గామ్బాట్టు. అన్తరాళికర్కుడియిలే పిఱన్దాళొరుత్తి యుణ్డుపోలే కాణుమ్. ఈశ్వరమర్మజ్ఞై యాయిరుప్పాళాయ్, శ్రీగజేన్ద్రాழ்వాన్ ఆపన్ననాక త్తన్ మేన్మై పారాతే అతు ఇడర్పట్ట పొయ్కైయిలే అరై కులైయ త్తలై కులైయ వన్దు ఉతవి అతినాపత్తై ప్పరిహరిత్తు, పిన్నైయుమ్ "ఏఱ్కవే వన్దు పరిహరిక్కప్పెఱ్ఱిలోమ్; నోవుపట్టపిన్బు వన్దు పరిహరిత్త వితువు మొన్ఱాయ్త్తో ?" ఎన్ఱు తిరువుళ్ళమ్ పుణ్ పట్టిరుక్కుమ్బడియై అఱివాళొరుత్తి, "నీ పణ్డు ఉన్నై యాశ్రయిత్తతొన్ఱై ఒరు నీర్ప్పుழు నలియ, 'ఒరు జలచరసత్త్వమ్' ఎన్ఱు పారాతే వన్దు విழுన్దపడి యఱితియే ! ఇన్ఱు అవ్వళవన్ఱిక్కే ఇరణ్డుకిడాయ్ ఎఙ్గళై నలికిఱతు- ఎన్న, పరియట్టఙ్గళైయుమ్ కొణ్డువన్దు విழுమ్" - ఎన్ఱు పార్త్తు అత్తై మున్నిట్టుక్కొణ్డు శొల్లుకిఱాళ్.

వ్యా :- (కాలైయిత్యాది) కయలోడు వాళైయానతు కలన్దు కాలై క్కతువానిన్ఱతు కిడాయ్. ఒన్ఱు నలియ అన్ఱు పట్టపాడు అఱితియే నీ! ఇప్పోతు ఇరణ్డుకిడాయ్ నలికిఱతు! "అతన్ద్రితచమూపతిప్రహితహస్త మస్వీకృతప్రణీతమణిపాదుకమ్" (శ్రీరంగ-ఉత్త-57) "ఆశ్రితన్ కాల్ నొన్దు కైయెడుత్తు క్కూప్పిడ, నమ్ కైయుమ్ కాలుమ్ పేణవో?" ఎన్ఱు శేనైముతలియారైయుమ్ కైవిట్టు, తిరువడినిలైకళైయుమ్ కాఙ్కడైకొణ్డు, నీ పట్టపాడఱితియే! "కానమర్ వేழம్ కైయెడుత్తలఱ క్కరావతన్ కాలినై క్కతువ ఆనైయిన్ తుయరమ్ తీర ప్పుళ్ళూర్న్దు శెన్ఱు నిన్ఱాழிతొట్టిటే" (పెరి.తిరు-2-3-9) రక్షిత్తతు; ఇప్పోతు ఇరణ్డు కిడాయ్ నలికిఱతు. "అతు పిఱరాలే వన్ద నలివాకైయాలే పరిహరిత్తోమ్;

ఇతు నీజ్గళే విళైత్తు క్కొణ్డ తొన్ఱన్రో? అతుక్కు నానెన్ ?" ఎన్నా, మేన్మేలన శిల విలాసచేష్టితజ్గళై ప్పణ్ణ త్తొడజ్గినాన్. (వేలై యిత్యాది) నాజ్గళ్ నెడుమ్బోతు నిన్ఱు నోవుపడ, నీ ఎజ్గళ్ పరియట్టజ్గళ్ తారావిట్టవాటే, పెణ్గళ్ పోయ్ ఉఱవు ముఱైయార్ కాలిలే విழுన్దవాటే, అవర్కళ్ పిన్నై సాయుధరాయ్ క్కొణ్డువన్దు ఉన్నై ఓడిప్పిడిత్తు క్కట్టి యిట్టు వైప్పార్కళ్, అప్పోతు పిన్నై అழுకియ విళైయాట్టాయ్ త్తలైక్కట్టుమిటే. ఇప్పోతు నాజ్గళ్ ఉన్ కైయిల్ పడుకిఱ పాడన్ఱుకిడాయ్, నీ అవర్కళ్ కైయిలే పడువతు!

"అత్తనైయే? ఎనక్కు ఫలిత్తతు, ఫలిక్కిఱతు, ఇప్పోతు కైపుకున్దవற்றை క్కొడుక్కిఱతెన్?" ఎన్ఱు అరైయిలే ఒన్ఱై చ్చాత్తువతు, తలైయిలే ఒన్ఱై క్కట్టువతు, ఉత్తరీయమాక ఒన్ఱై యిడువతాక, ఇప్పడి తన్ తిరుమేనిక్కు పరభాగమామ్బడి నానావర్ణమానవற்றை క్కొణ్డు అలజ్కరిత్తు, శేషిత్తవற்றை క్కురున్దిలే ఇట్టువైత్తు. "కణ్డికోళే నమక్కు త్తకుతియాయిరున్దపడి; ఇత్తై క్కణ్డ ఉజ్గళుక్కు వేణ్డవేణ్డియిరున్దతో ?" ఎన్ఱాన్; "అழுకియతా యిరున్దతు! నాజ్గళ్ అవற்றை వేణ్డుకిఱో మల్లోమ్. కురున్దిల్ కిడక్కిఱవற்றை త్తా" ఎన్గిఱార్కళ్.

అరు :- అజ్ఞామ్బాట్టు. (కాలై యిత్యాది) పరియట్టజ్గళై త్తరవేణు మెన్ఱు అపేక్షిక్కిఱవర్కళ్, "వాళై యానతు కాలై క్కతువుకిఱతు" ఎన్ఱు ఇత్తై చ్చొల్లుకిఱతెన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆన్తరాళికర్ కుడియిలే ఇత్యాది). ఆన్తరాళక్కుడి- ముక్తరుమ్ బద్ధరు మల్లాత ముముక్షు. అవన్ కైయెడుత్తు కూప్పిట్టతుక్కాక శేనైముతలియార్ కైయై యుతఱి విట్టతు. అవన్ కాల్ నొన్దతుక్కాక త్తిరువడినిలైకళై క్కొఱ్కడై క్కొణ్డతు. "కతవుకై'- కడిక్కై. కైయుమ్ కాలుమ్ నోవుపడవో రక్షిక్కిఱతు? ఎన్న, జలచరసత్త్వ మెన్ఱు పారాతే వన్దు విழுన్ద పడిక్కు ప్రమాణమ్ (కానమర్ వేழுమిత్యాది) ఎన్ ఐమార్- తమైయన్మార్.

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక – గోదాదేవికి గోపికాభావన మనసులో ప్రవర్తిస్తున్నందువల్ల, గోపాలుడైన ఆ కృష్ణునివలె ఈమెకూడా గొల్ల. కులంలో (అంతరాళకులంలో, అంటే, బద్ధులు, ముక్తులు కాని కులంలో) పుట్టినది అయినందువల్ల, ఆ స్వామి మనస్సును తెలిసినది కనుక, గజేంద్రుని మొసలి బాధించినప్పుడు తన సౌకుమార్యాన్ని చూడకుండా, ఆ గజేంద్రుడు బాధపడిన సరస్సుకు చాలా వేగంగా

(నడుము బట్ట జారిపోగా, శిఖా బంధం ఊడిపోగా) వచ్చి ఆ గజేంద్రునకు సహాయపడి, అతనికి కలిగిన గొప్ప ఆపదను పోగొట్టిన తర్వాత కూడా, " ఆపద రావటానికి ముందే వచ్చి దుఃఖాన్ని లేకుండా చేయలేకపోయానే! గజేంద్రునకు దుఃఖం కలిగిన తరువాత వచ్చి పోగొట్టడం ఒక పరిహారం అవుతుందా? " అని మనసులో పుండుపడిన రీతిని తెలిసినదై, " నీవు పూర్వం ఒకానొక సమయంలో నిన్ను ఆశ్రయించిన ఒక గజాన్ని ఒక మొసలి బాధించగా, అది ఒక నీటిజంతువు కదా! అని చూడకుండా, పరిగెత్తుకొని వచ్చి, ఆ గజేంద్రుని దుఃఖం తీర్చావు కదా! ఈనాడు చేపలు మా కాళ్ళను బాధించడాన్ని గమనించి చూడు- అని అంటే వస్త్రాలను తీసుకుని వచ్చి తన బాధను తీరుస్తాడు" అని భావించి. నీటిలో ఉండే చేపలు తమ కాళ్ళను పట్టుకొని కరచి బాధించడాన్ని పురస్కరించుకొని గోపికల మాటల ద్వారా గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–

(కాలై క్కదు విడుగిన్ల కయలొడు వాళై విరవి) బేడిస చేపలు, సొర చేపలు కలసి మా కాళ్లను కరుస్తున్నాయి. గజేంద్రుని ఒక మొసలి బాధించేటప్పుడే ఆనాడు నీవు అటువంటి పాట్లను పడ్డావు కదా. . ఇప్పుడు మమ్ములను రెండు చేరి, ఈ విధంగా కరిచేటప్పుడు, మమ్ములను "ఏమి? " అని విచారించకుండా ఉండవచ్చునా?

అతంత్రిత చమూపతి ప్రహిత హస్త మస్వీకృత
ప్రణీత మణిపాదుకం కిమితి చాకులాంతఃపురమ్,
అవాహన పరిష్క్రియం పతగ రాజ మారోహతః
కరి ప్రవర బృంహితే భగవతః త్వరాయై నమః.

(శ్రీరంగరాజస్తవం–ఉత్తర శతకం– 57)

(గజేంద్రుడు చేసిన ఆక్రందన చెవిలో పడగానే, సేనాధిపతి ఇచ్చిన కైదండను లెక్క పెట్టకుండా, తీసుకొని రాబడిన రత్నమయపాదుకలను ధరించకుండా, "ఇదేమి తొందర! ఇదేమి తొందర! " అని దివ్యపత్నులు తికమక పడుతూ ఉండగా, వాహనాలంకారం ఏమీ లేకుండా ఉండే గరుడుని పైకి ఎక్కి వచ్చే భగవంతుని తొందరకు నమస్కారం) అనే విధంగా "భక్తుడైన గజేంద్రుడు చేతులెత్తి నమస్కరిస్తూ ఆక్రందించేటట్లు అతని రక్షణలో ఆలస్యం చేసిన నాకు సేనాధిపతి ఇచ్చే కైదండ ఆవశ్యకమా? "అని విష్వక్సేనుడు పట్టుకోవాలని వచ్చిన చేతిని విదలించుకుని, " ఆ గజేంద్రుడు కాలు బాధపడి ఆక్రందించేటప్పుడు మన కాళ్ళకు పాదుకలు ఆవశ్యకమా? " అని పాదుకలను ధరించకుండా వచ్చి నీవు పడిన పాట్లను మరచిపోయావా? " అని అంటున్నారు. " కానమర్ వేழம் కైయెడుత్తలఱ కరా అదన్ కాలినై క్కదువ ఆనైయిన్ తుయరమ్ తీర ప్పుళ్ళూర్ న్దు శెన్ఱు నిన్ఱు ఆழி తొట్టానై" (పెరియ తిరుమొழி–2 –3 –9) (అరణ్యంలో సంచరించే గజేంద్రుని కాలును మొసలి పట్టి పీడించగా, ఆ గజేంద్రుడు తన తొండాన్ని పైకెత్తి ఆక్రందించినప్పుడు, దాని దుఃఖాన్ని తీర్చడం కోసం గరుడుని ఎక్కివచ్చి, సుదర్శనాన్ని ప్రయోగించినవానిని) అనే విధంగా ఒక నీటిలో ఉండే ప్రాణి గజేంద్రుని కాలును కరచి నందున, అటువంటి పాట్లను పడిన నీవు మమ్ములన నీటిలో ఉండే విధాలయిన రెండు విధాలైన చేపలు పీడిస్తూ ఉండేటప్పుడు, వస్త్రాన్ని గ్రహించి వచ్చి మమ్ములను రక్షించ వద్దా? అనే భావం. " అది జన్మ వల్ల కలిగిన దుఃఖం కనుక దానిని తీర్చాను. ఇది, మీరే మీకు కలిగించుకున్న దుఃఖం కనుక, నేను ఏమి చేయను? "అని పల్కి, ఇంకా పైపైన కొన్ని లీలలను చేయడం శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించాడు. . దానిని చూచి గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(వేలై ప్పిడిత్తు ఎన్నైమార్గళ్ ఓట్టిల్ ఎన్న విళైయాట్టో?) మేము చాలా కాలం నీటిలో నిలచి ఉండి బాధపడిన తరువాత కూడా, నీవు మా వస్త్రాలను ఇవ్వకపోతే, మేము మా తండ్రులు, అన్నగారి కాళ్లపై పడతాము. వారు వేలాయుధం మొదలైన ఆయుధాలను తీసుకొని వచ్చి, నిన్ను వెంటబడి పట్టుకొని కట్టి వేస్తారు. అప్పుడు నీ లీలలు అన్నీ వ్యర్థం అవుతాయి– అని తెలుసుకో. ఇప్పుడు మా మేము నీ చేతిలో పడిన పాట్లకు మించి పలు రెట్లు నీవు వారి చేతిలో పాట్లను పడవలసి ఉంటుంది" అని భయపెడుతున్నారు. ఈ మాటలను వినగానే "ఇంత మాత్రమే కదా! వచ్చేది రానివ్వండి. నా చేతిలో చిక్కుకున్న వస్త్రాలను నేను ఇవ్వను" అని ఒక వస్త్రాన్ని నడుములో కట్టుకోవడం, ఇంకొక వస్త్రాన్ని తన తలలో చుట్టుకోవడం, ఇంకొక వస్త్రాన్ని ఉత్తరీయంగా ధరించడం వంటి పనులను చేసి, నీల వర్ణంలో ఉండే తన తిరుమేనికి పరభాగ శోభ కలిగేటట్లుగా అనేక రంగులను కలిగిన వస్త్రాలతో తన తిరుమేని అంతటినీ అలంకరించుకుని, మిగిలిన వస్త్రాలను కుందవృక్షంలో పెట్టి, "చూశారా, నా ఒంటికి ఎంత పొందికగా ఉన్నదో! దీనిని చూసిన తరువాత కూడా మీరు వస్త్రాలు ఇమ్మని నన్ను అడుగవచ్చునా?" అని అన్నాడు. అప్పుడు గోపికలు ఈ విధంగా పలుకుతున్నారు.

(కోల చ్చిற்றాడై పలవుమ్ కొండు నీ ఏఱి ఇరాదే కోలం కరియ పిరానే! కురుందిడై క్కూఱై పణియాయ్) "నీ నల్లని అందమైన తిరుమేనికి పరభాగ శోభ కలిగేటట్లుగా అందమైన వస్త్రాలు చాలా బాగున్నాయి. మేము వాటిని కోరడం లేదు. కుంద వృక్షం పై ఉండే మిగిలిన వస్త్రాలను అయినా మాకు ఇస్తే చాలు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

తడత్తవిழ் తామరైప్పొయ్కై త్తాళ్కళెమ్ కాలై క్కతువ
విడత్తే ళెటిన్దాలేపోల వేతనై యాగ్ఱవుమ్ పట్టోమ్
కుడత్తై యెడుత్తేఱవిట్టు క్కూత్తాడ వల్ల ఎఙ్గోవే !
పడిఱ్ఱై యెల్లాన్దవిర్న్దు ఎఙ్గళ్ పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే 6

తడమ్ = విశాలమైనది. అవిழ் తామరై = వికసించే తామర పూవులను కల్గినది అయిన, పొయ్కై = మడుగులో, తాళ్కళ్ =తామర తూడులు, ఎమ్ కాలై = మా కాళ్ళను, కతువ = కొఱుకగా, విడమ్ తేళ్ ఎఱిన్దాల్ పోల = విషాన్ని కల్గిన తేలు కుట్టినట్లుగా, ఆఱ్ఱవుమ్=చాలా, వేతనై పట్టోమ్ =బాధపడ్డాము, కుడత్తై = కుండలను, ఎడుత్తు = మోసికొని, ఏఱ విట్టు = ఉన్నతంగా పైకి విసరి, (ఈవిధంగా), కూత్తు ఆడ= కుంభనృత్యాన్ని చేయడానికి, వల్ల = సామర్థ్యాన్ని కల, ఎమ్ కోవే = మా స్వామీ!, పడిఱ్ఱై ఎల్లామ్ తవిర్న్దు = (నీవు చేసే) తుంటరి పనులను విడచి పెట్టి, ఎఙ్గళ్ పట్టై పణిత్తరుళాయ్ = మా వస్త్రాలను మాకు తిరిగి అనుగ్రహించు.

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు. (తడత్తవిழిత్యాది) "పొయ్కైయిలుణ్డాన జలచరసత్త్వఙ్గళ్ బాధకమాకానిన్దతు" ఎన్దాల్ తుణుక్కెన్నుమోపాతి, "తామరైప్పొయ్కైయిల్ తణ్డుకళుమ్ బాధకమాకానిన్దతు కిడాయ్' ఎన్దాల్ కూశుమో?" ఎన్ఱు పార్త్తు అత్తై స్మరిప్పిక్కిఱార్కళ్. "పొయ్కైయిల్ తామరై త్తణ్డుకళ్ ఎఙ్గళై నలియానిన్దతు" ఎన్న; "ఆకిల్ కరైయిలే పోన్దేఱుఙ్గోళ్" ఎన్దాన్. (తడత్తవిழ் తామరైప్పొయ్కై) కరైయిలేయోతాన్ తామరైయిన్దిక్కే యిరుక్కిఱతు ! "శెక్కమలత్తర్పోలుమ్ కణ్ కైకాల్ శెఙ్గనివా" (తిరువాయ్-9-7-3) యితే. తడమ్-పెరుమై. పెరియ పొయ్కై. (విడత్తేళెఱిన్దాలే పోల) విష మిల్లాత తేళుమ్ ఉణ్డుపోలే కాణుమ్.

(వేతనై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టోమ్) నాఙ్గళ్ మికవుమ్ క్లేశప్పడానిన్డోమ్. "నీఙ్గళ్ నీరిలే పుక్కపోతు తొడఙ్గి నానుమ్ మరత్తిలే యిరుక్కిఱేన్. ఇమ్మరత్తిలే వర్త్తిక్కిఱ పదార్థఙ్గళుక్కు ఓరెల్లై యిల్లై; నానుమ్ ఇవఱ్ఱిలే పడుకిఱ వేదనైక్కు ఓర్ అవధియుణ్డో?" ఎన్దాన్; ఉఙ్గళళవేయో నాన్ పట్టతు?" ఎన్దాన్. కాలత్తిన్ నెడుమై అవనుక్కుమ్ ఒత్తిరుక్కచ్చెయ్తే, అతు తోఱ్ఱుకిఱతిల్లై కాణుమ్ ఇవర్కళుక్కు! ఇழన్దిరుప్పార్క్కిఱే కాలమ్ నెడుకి త్తోఱ్ఱువతు; నిరపేక్షనిఱే అవన్. ఇవర్కళై యొழிయ చ్చెల్లాతపడియాయ్ క్కాణుమ్, అవనుడైయ నైరపేక్ష్య మిరుప్పతు! ఆశ్రితవిషయత్తిల్ సాపేక్షత్వమ్ నైరపేక్ష్యవిరోధియా కాతిఱే. అన్తఃపురత్తుక్కు త్తాழనిఱ్కుఙ్గాట్టిల్ అభిషిక్తనుక్కు క్కుఱై యాకాతిఱే!

(వేతనై ఆఱ్ఱవుమ్ పట్టోమ్) ఎన్గిఱార్కళ్. "నానన్డో వేతనై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టేన్" ఎన్దాన్, "అతు ఆరాలే? నాఙ్గళ్ పరియట్టఙ్గళై వాఙ్గి క్కొణ్డుపోయ్, కురున్దిన్మేలే

పోయేటినోమో? అతు ఉన్నాలే వన్దతన్నో" ఎన్టార్కళ్; "అతు ఎన్నాలే వన్దతానాలుమ్, ఇత్తిరళై క్కలక్కపార్త్తిలోమ్" ఎన్టాన్; "అత్తనైయే ఉనక్కు ఇజ్జనే తిరట్టవేణ్డియిరున్దతో? కూట్టమాట్టాయో ? పెణ్గళ్డైయ త్తిరళుమ్బడి కాణ, మన్దిలే కుడక్కూత్తైయాడి నిర్లజ్జనాయ్, అవ్వ్రుఱియాలే పెణ్గళై యెల్లామ్ తిరట్టుమవనన్నో నీ!"

ఇవర్కళ్ తజ్గళ్ ఈడుపాడు తోఱ్ఱ వార్తై శొన్నార్కళెన్నా, అతువే అవకాశమాక, "ఇన్నతు శెయ్తాన్" ఎన్టు పిఱర్క్కు ప్రాశురమిట్టు చ్చొల్లవొణ్ణాతపడి శిలవఱ్ఱై చ్చెయ్య త్తొడజ్గినాన్. (పడిఱ్ఱై యెల్లామ్ తవిర్న్దు) "నీ పణ్ణుకిఱ మిఱుక్కుక్కళై ఎల్లామ్ తవిరాయ్" ఎన్గిఱార్కళ్. "తవిరికోళాకిల్ కొడుపోజ్గోళ్" ఎన్టు తన్ పరియట్టత్తై క్కొడుక్క ప్పార్త్తాన్. (ఎజ్గళ్ పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే) "నాజ్గళ్ ఇవఱ్ఱై- ఉడుత్తు క్కొడుపోయ్ ఎజ్గళ్ తాయ్మార్ మున్నే నిఱ్క ప్పుక్కాల్, 'ఇవై ఉజ్గళుక్కు వన్ద వఴియెన్ ?' ఎన్టు ఆరాయార్కళో? ఆన పిన్బు, ఎజ్గళుడైయ పరియట్టత్తై త్తారాయ్" ఎన్గిఱార్కళ్. పఞ్చలక్షమ్కుడియిల్ పెణ్గళక్కుమ్ వేఱొరు పరియట్టజ్గొడుక్కైక్కు ప్పుడైవై క్కట్టణమ్ ఎడుప్పిత్తుక్కొణ్డు పోనానో ? ఎన్నిల్; ద్రౌపదియరైయిల్ తుకిలోపాతి, ఇవనుమ్ ఒరు పేరిట్టు క్కొడుక్కిఱాన్, వేణుమాకిల్. "గోవిన్ద గోవిన్ద" ఎన్గిఱాళ్. వేణుమాకిల్.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (తడత్తవిఴ్త్యాది). "తడమ్"- క్కరైయాతల్, పరప్పాతల్. అర్థాన్తరమ్ (తడమ్-పెరుమై) ఎన్టతు. మున్దిన అర్థత్తుక్కు, "పొయ్కైయిల్ తామరైత్తాళ్కళ్ ఎజ్గాలై క్కతువానిన్టతు; తడత్తవిఴ్ తామరైకళుమ్ ఎజ్గళై క్కతువానిన్టతు" ఎన్టన్వయమ్. ఇరణ్డా మర్థత్తుక్కు, అత్తు- శారియై. కరైయిలే తామరై యుణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శెక్కమలత్తలరిత్యాది) "విడమ్"- విషమ్. కడఱ్కరైయిల్ తేళుక్కు విష మిల్లై.

తనక్కు అధికమ్ పాడానాల్ కొడుక్కిఱతుక్కెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కాలత్తి లిత్యాది) . ఇవర్కళుక్కు క్కాలమ్ నెడుకుక్కైక్కు హేతు వేతు? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇళన్దిత్యాది). అవనుక్కు ఇఴవిల్లైయో? ఎన్న. అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నిరపేక్షనిత్యాది). పరియట్టమ్ కైప్పడుకైయాలే నిరపేక్షత్తై. ఆనాల్ ఇవర్కళై అపేక్షిప్పానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవర్కళైయిత్యాది). ఆనాల్ నిరపేక్షత్వహాని వారాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఆశ్రితవిషయత్తిలిత్యాది). అప్పడి ఎజ్గే కణ్డోమ్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (అన్తః పురత్తుక్కిత్యాది). "ఆఱ్ఱ" -మిక. "వేతనై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టోమ్" ఎన్టతు- ఉన్నై నెడుమ్బోతు పిరికైయాలుమ్, జలస్థపదార్థజ్గళాలుమ్ మికవుమ్ నోవుపట్టోమ్- ఎన్టు తాత్పర్యమ్.

ఇవర్కళ్, "వేతనై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టోమ్" ఎన్టపోతే, ఇవనుక్కు వేతనై యిల్లై ఎన్నుమిడమ్ సిద్ధమాయ్, ఇత్తై అనభ్యుపగమ్యవాదత్తాలుమ్, అభ్యుపగమ్యవాదత్తాలుమ్ అవన్ పరిహరిక్కుమ్ ప్రకారత్తై క్కాట్టుకిఱార్ (నీజ్గళిత్యాది). అతిల్, (నీజ్గళ్ నీరిలే) ఎన్టు

తొడఙ్గి, (నాన్ పట్టతెన్హాన్) ఎన్ను మళవుమ్ అనభ్యుపగమ్యవాదమ్. (కాలత్తిన్ నెడుమై) ఎన్ను తొడఙ్గి, (కుఱైయాకాతితే) ఎన్నుమళవుమ్ అభ్యుపగమ్యవాదమ్"- ఎన్ను ఇవ్వాక్యఙ్గళుక్కు ఇప్పడి వకైయిట్టరుళిచ్చెయ్‌వర్.

అభ్యుపగ్యమపక్షత్తిలానాల్ ఇవనుక్కుమ్ ఇవర్కళై నెడుమ్బోతు పిరిన్దు నోవుపట్టమై యుణ్డాయిరుక్క, వేదనై యిల్లై యెన్న క్కూడుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కాలత్తిన్ నెడుమై యిత్యాది). ఇతుక్కు హేతువెన్ ? ఎన్న (ఇழన్దిరుప్పార్‌రిక్కితే యిత్యాది). ఆనాల్ ఇవనోపాతి అవర్కళుక్కుమ్ ఇழవిల్లామై యుణ్డే! ఎన్నిల్; అతు శొల్లవొణ్ణాతితే. ఇవర్కళుక్కు అవనోట్టై సంశ్లేషమ్ అనభిమతమాయ్, తఙ్గళ్ పరవై అవనఱియాతపడి వన్దవర్కళెన్ను ప్రవేశత్తిలే శొల్లుకైయాలే, అవన్ సన్నిహితనే యాకిలుమ్ అతు కూట్టరవన్ను ఎన్ను కొళ్ళవేణు మితే. ఆనాల్ "పల్లారుమ్ కాణామే పోవోమ్" ఎన్గతు శేరుమో? ఎన్నిల్, అతు పుఢైవై తరుకైక్కు చ్చొల్లుకిఱతాకైయాలే అన్యార్థ మెన్ను తాత్పర్యమ్. (నిరపేక్షనితే) ఎన్గతు - ఇవర్కళై అనుభవిక్కైయాలే పరిపూర్ణ నెన్గపడి. ఇప్పడి ఇవర్కళుడైయ అనుభవత్తాలే పూర్త్తియాకిల్, అవనుడైయ నైరపేక్ష్యత్తుక్కు కొత్తై యన్హో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవర్కళై యొழియ ఇత్యాది). ఉపపాదనమ్ (ఆశ్రితేత్యాది)

అనభ్యుపగమ్యపక్షత్తై అవలమ్బిత్తు, "కుడత్తై ఎడుత్తేఱవిట్టు" ఇత్యాదిక్కు అవతారికై (వేతనై యాఱ్ఱవుమ్ పట్టో మెన్గిఱార్కళిత్యాది). (కలైక్కప్పార్త్తిలో మెన్హాన్) ఎన్గతు- ఎల్లారైయుమ్ ఒరుకాలే తిరళ క్కణ్డిలేన్. కూట్టి క్కాణ్గైక్కాక ప్పరియట్టఙ్గళై వాఙ్గి క్కొణ్డు పోనే నెన్హాన్- ఎన్గపడి. "కుడ క్కూత్తాడుమ్బోతు మన్ఱిలే యాడవేణుమే ! అప్పోతు అల్లాతారుమ్ వరువార్కళ్; అతు నమక్కు లజ్జైయాయిరాతో ?"ఎన్న (మన్ఱిలే ఇత్యాది) అతావతు- నీ మున్బుమ్ అప్పడియే యన్హో శెయ్‌తాయ్ - ఎన్గపడి. ఇన్ద ప్పక్షత్తిల్ "ఎమ్ కోవే" ఎన్గతు. ఎఙ్గళోట్టై ప్పెణ్గళై ప్పెఱుకైక్కాక క్కుడక్కూత్తాడి, అవర్కళై లభిత్తవనన్హో!- ఎన్గపడి.

అనభ్యుపగమ్యవాదత్తిల్ "కుడత్తై యెడుత్తేఱవిట్టు" ఇత్యాదిక్కు క్షేపోక్తియాక అరుళిచ్చెయ్‌కైయాలే, (ఇవర్కళ్ తఙ్గళీడుపాడు తోఱ్ఱ వార్త్తై శొన్నార్కళెన్నా) ఎన్గతు. ఔచిత్యాత్ అభ్యుపగమ్య పక్షత్తిలే "కూత్తాడ వల్ల ఎఙ్గోవే" ఎన్గతుక్కు త్తాత్పర్య మాకవేణుమ్. 'ఎఙ్గోవే' ఎన్గతు- ఎఙ్గళ్ స్వామీ- ఎన్గపడి. ఇన్ద ప్పక్షత్తిల్. 'కుడత్తై ఎడుత్తు" ఇత్యాదిక్కు సఙ్గతి యావతు- "ఉఙ్గళై క్కణ్డాలే కణ్డనుభవిక్కైయాలే వేదనై యిల్లై" ఎన్హాన్; 'కణ్డు అనుభవిత్తాయాకిల్, ఎఙ్గళ్ పరియట్టఙ్గళై ఏతుక్కాక క్కొణ్డు పోనాయ్? ఎన్న; 'ఆలోకనలాభ మాత్రమ్ పోరాతు; సంశ్లేషముమ్ వేణుమ్- ఎన్ను ఏతర్థమాక పుఢైవైకళై వారిక్కొణ్డు పోనేన్' ఎన్న; 'పెణ్గళై త్తిరట్టి సంశ్లేషిక్క వేణుమాకిల్ కుడక్కూత్తాడు" ఎన్ను ఇఙ్గనే సఙ్గతి కణ్డుకొళ్వతు.

అనభ్యుపగమ్యపక్షత్తిల్, "పడిఱ్ఱై" ఎన్గతుక్కు సఙ్గతియావతు- "ఇవర్కళ్ నిర్లజ్జన్; ఎన్గవాతే శివిట్కెన్ను శిల మిఱుక్కుక్కళై పణ్ణినాన్" ఎన్ను. "పడిఱు"- తీమ్బు. (తవిరికోళాకిల్)

ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- “ఎన్నై- మిఱుక్కు ప్పుణ్ణాతే కొళ్ ఎన్గిఱ తెన్? నీజ్గళేయన్టో మిఱుక్కు ప్పుణ్ణినికోళ్! ఆన పిన్బు, నీజ్గళ్ మిఱుక్కు ప్పుణ్ణుకై తవిరికోళాకిల్’ ఎన్టు ఇప్పడి తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌వర్; “గోవిన్ద గోవిన్ద” ఎన్ట వాక్యమ్ తాత్పర్యాన్తరమాకవుమ్ అరుళిచ్చెయ్‌వర్. (తుకిలోపాతి) ఎన్టతు. ఒరు తుకిలే సజాతీయమాన అనేకమ్ తుకిలాక అభివృద్ధమాక్కి నాట్పోలే- ఎన్టపడి అన్టిక్కే, ఏకతాత్పర్యమాయ్, పేరిట్టుక్కొడుక్కైయావతెన్ ? ఎన్న (గోవిన్దేత్యాది).

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక – గడచిన పాశురంలో, సరస్సులో ఉండే బేడిస చేపలు, సొరచేపలు తమ కాళ్ళను కరచి బాధిస్తున్నాయి– అని చెప్పి, గోపికలు శ్రీకృష్ణుని ప్రార్థించారు. కానీ, అది ప్రయోజనం లేనిది అయినందువల్ల, ఈ సరస్సులో తామర కాడలు విషపు తేళ్లు కొట్టినట్లుగా బాధిస్తున్నాయి– అని చెబితే అయినా శ్రీకృష్ణుడు కరుణిస్తాడేమో! అని భావించి, ఆ విషయాన్ని అతనికి తెలియజేస్తున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్– “ఈ సరస్సులో తామర పూల కాడలు మమ్ములను బాధిస్తున్నాయి” అని గోపికలు అన్నారు. “ఆ విధంగా అయితే ఒడ్డుకు రండి” అని అన్నాడు, కృష్ణుడు.

(తడత్తవిழ் తామరై ప్పొయ్ కై) ఈ విశేషణాన్ని ఉపయోగించడం ద్వారా తీరంలో కనిపించే తామర సరస్సు (శ్రీకృష్ణుడు) కంటే భేదాన్ని తెలుపుతున్నారు. “ శెక్కమల త్తలర్ పోలుమ్ కణ్ కైకాల్ శెంగనివాయ్ అక్కమల త్తిలైపోలుమ్ తిరుమేని అడిగళుక్కే” (తిరువాయ్ మొழி– 9– 7 –3) (ఎర్రని తామర పువ్వుతో పోలిన నేత్రాలను, హస్తాలను, చరణాలను కలిగిన, దొండ పండువంటి ఎర్రని పెదవిని కలిగిన, తామరాకువంటి రంగును కల దివ్యమంగళ విగ్రహం కలిగి ఉన్న స్వామికి), “ కణ్ణా! కణ్ కై కాల్ తూయ శెయ్య మలర్ కళా శోది చ్చెవ్వాయ్ ముగిழ்దా శాయల్ శామ త్తిరుమేని తణ్ పాశడైయా తామరైనీళ్ వాశ త్తడమ్ పోల్ వరువానే” (తిరువాయ్ మొழி–8–5–1) (కృష్ణా! కన్నులు, చేతులు, పాదాలు వికసించిన తామర పువ్వులుగాను, చక్కని ఎర్రని పెదవి మొగ్గగాను, చామన ఛాయను కలిగిన దివ్యమంగళ విగ్రహం చల్లని పచ్చని ఆకుగాను కలిగి, సువాసనను కలిగిన పెద్ద తామర సరస్సువలె వచ్చేవాడా!) అనే విధంగా ఒక తామర తటాకంవలె ఉండేవాడు కదా, ఇతడు ఇంతకు ముందు ఈ తామరతటాకం బాధిస్తున్నది. ఒడ్డు పైకి వద్దామంటే, శ్రీకృష్ణుడు అనే

తామరతటాకం బాధిస్తున్నదే– అని భావం. “తడమ్” అనే పదం తీరాన్ని, గొప్పతనాన్ని తెలుపుతుంది. ఒడ్డును కలిగినదై, లేక, మిక్కిలి గొప్పతనాన్ని కలిగినదై వికసించిన తామర పువ్వులను కలిగినది అయిన సరస్సు –అని అర్థం.

(విడ త్తేళ్ ఎఱిందాలే పోల) విషాన్ని కలిగిన తేలు కుట్టినట్లుగా, తామర పూల కాడలు మమ్ములను బాధిస్తున్నాయి–అని అర్థం. ఇందువల్ల తీరంలో ఉండే తామర తటాకం విషం లేని తేలువలే ఉండి బాధిస్తున్నది –అని భావం.

(వేదనై ఆற்றవుమ్ పట్టోమ్) “మేము చాలా బాధపడుతున్నాము “ అని గోపికలు అన్నారు. వీరు ఈ విధంగా చెప్పగానే, శ్రీకృష్ణుడు” మీరు నీటిలో ప్రవేశించిన కాలం నుండి ఆరంభించి నేను ఈ చెట్టు పైనే కూర్చుని ఉన్నాను. ఈ వృక్షంలో ఉండే పురుగులకు లెక్కలేనే లేదు. నేను వీటి వల్ల పడే బాధకు అంతు ఉన్నదా? మీరు పడే బాధ కంటే నేను పడే బాధ ఎక్కువ కదా! “ అని అన్నాడు. వీరు చాలా బాధపడడం వలె అతడు కూడా చాలా కాలంగా బాధపడుతూ ఉన్నప్పటికీ, దానిని వీరు తెలియనందువల్ల “వేదనై ఆற்றవుమ్ పట్టోమ్” అని అంటూ తాము మాత్రం చాలా బాధపడుతున్నట్లుగా చెబుతున్నారు. అతనితో సంశ్లేషాన్ని కోల్పోవడంతోపాటు వస్త్రాలను పోగొట్టుకుని, మానాన్ని కూడా కోల్పోతాము– అని భయపడుతున్నందువల్ల, వీరికి కాలం చాలా దీర్ఘంగా తోస్తున్నది. వీరి వస్త్రాలను చేజిక్కించుకొని నిరపేక్షునివలె అతడు తోచినప్పటికీ, వీరి కంటే మిక్కిలిగా తాళ లేనివాడై ఉన్నందువల్ల, వీరి విషయంలో అతడు నిరపేక్షుడు కాడు. అందుచేత అతనికి కూడా కాలం దీర్ఘంగానే తోస్తున్నది. భక్తుల విషయంలో అపేక్షను కలిగినవాడై ఉండడం సర్వేశ్వరుని నైరపేక్షత్వానికి లోటు రాదు. తన పట్టపురాణికి లోబడి ఉన్నా, అది చక్రవర్తిత్వానికి లోటు కాదు కదా.

(వేదనై ఆற்றవుమ్ పట్టోమ్) “కృష్ణునకు చాలా కాలంగా దూరంగా ఉన్నందువల్ల, నీటిలో ఉండే సొర చేపలు, బేడిస చేపలు, తామర కాడలు మొదలైన వాటి వల్ల మేము చాలా బాధపడుతున్నాము”– అని వీరు అన్నారు. దానికి బదులుగా, “మీకంటే కూడా చెట్టుపై ఉండి ఎక్కువ బాధ పడినది నేను కదా “అని అన్నాడు కృష్ణుడు. “ అది నీవే స్వయంగా నీకు కలిగించుకున్న బాధ కదా. మా వస్త్రాలను తీసుకుని పోయి కుందవృక్షం పైకి ఎక్కి కూర్చున్నది నీవే కదా. నీ వల్ల ఏర్పడిన బాధకు ఏ విధంగా మాలో దోషాన్ని ఆరోపించి పలుకుతావు? “ అని

గోపికలు అన్నారు. దానికి శ్రీకృష్ణుడు " అది నా వల్లనే వచ్చినప్పటికీ, మీ సమూహాన్ని అందరినీ విడగొట్టడంలో నాకు ఉద్దేశం లేదు. అందుచేత బాధను అనుభవిస్తూ ఇక్కడనే ఉంటాను" అని అన్నాడు. ఆ మాటకు గోపికలు "మా గోష్ఠిని కలపడానికి ఇదేనా నీకు దారి! ఇంతకు ముందే మమ్ములను అందరినీ కలపడానికి ఏదో ఒక దారి నీకు కనిపించింది కదా. నాలుగు దారుల కూడలిలో సిగ్గు లేకుండా కుంభనృత్యాన్ని చేసి, దాని మూలంగా కన్యలను అందరిని ఒక చోట చేర్చడం నీకు అలవాటైన కళయే కదా! " అని అన్నారు–

(కుడత్తై ఎడుత్తేఱ విట్టు క్కూత్తాడ వల్ల ఎమ్ కోవే!) అనే ఈ పాదం ద్వారా. వీరు ఇతనిని ఈ విధంగా బదులు చెప్పడానికి సాధ్యం కాని రీతిని తాము తమ అభినివేశం స్పష్టం అయ్యేటట్లు మాటను పలికినందు వల్ల, ఆ మాటయే ఆధారంగా ఇతరులకు ప్రస్తావించి చెప్పడానికి సాధ్యం కాని రీతిలో కొందరు విట పురుషులు చేసే లీలలను చేయడం శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించాడు. దానిని చూచిన గోపికలు ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(పడిఱ్ఱై ఎల్లామ్ తవిర్ న్దు) "నీవు చేసే విటచేష్టలు అన్నిటిని విడచి పెట్టు "అని అంటున్నారు. మీరు నన్ను నిర్బంధించడాన్ని మానివేయమఃటే, నా వస్త్రాలను ధరించి వెళ్ళండి– అని తన వస్త్రాన్ని విప్పడం ఆరంభించాడు. దానిని చూచి గోపికలు పలుకుతున్నారు

(ఎంగళ్ పట్టై ప్పణిత్తరుళాయే) "మేము మీ వస్త్రాన్ని ధరించి పోయి, మా తల్లుల ముందు నిలుచుంటే, శ్రీకృష్ణుని వస్త్రం మీకు ఏ విధంగా వచ్చింది? అని వారు విచారించరా? అందువల్ల మా వస్త్రాన్ని మాకు ఇయ్యి", అని అంటున్నారు.

శ్రీకృష్ణుని ఒకని వస్త్రమే ఐదు లక్షల మంది ఇళ్లలో ఉండే కన్యలకు ఏ విధంగాను సరిపోదు. వీరికి అందరికీ ఇవ్వడానికి అతడు ఒక బట్టల మూట తీసుకుని పోయి ఉండడం అసంభావితం కదా! అని ఒక సందేహం ఇక్కడ కలుగుతుంది. దీనికి సమాధానం ఏమంటే, ద్రౌపదికి గోవింద నామాన్ని పురస్కరించుకొని అంతు లేని వస్త్రాన్ని అనుగ్రహించగలిగినవాడు వీరికి ఒక నామాన్ని పురస్కరించుకొని, వస్త్రాన్ని అనుగ్రహించడంలో అడ్డు లేదు– అనేదే సమాధానం. శ్రీకృష్ణుని వస్త్రాన్ని తీసుకుని, వారు కూడా ద్రౌపది వలె "గోవిందా! గోవిందా!" అని నామం ఉచ్చరిస్తే, అదే వృద్ధి చెందుతుంది– అని చెప్పవచ్చు.

★★★★★

నీరిలే నిన్టు అయర్క్కిన్టోమ్ నీతియల్లాతన శెయ్‌తాయ్
ఊరకమ్ శాలవుమ్ శేయ్‌త్తాల్ ఊழிయెల్లామునర్వానే !
ఆర్వ మునక్కేయుడైయోమ్ అమ్మనైమార్ కాణిలొట్టార్
పోరవిడా యెజ్గళ్ పట్టై ప్పూజ్గురున్దేఱి యిరాతే. 7

ఊழி ఎల్లామ్ = కల్పాంతరాలు అన్నిటిలోను, ఉణర్‌వానే = జగద్రక్షణచింతలో మేల్కొని ఉండేవాడా!, నీరిలే నిన్టు = నీటిలో నిలచి ఉండి, అయర్క్కిన్టోమ్ = బాధపడుతున్నాము, నీతి అల్లాతన = నీతి లేని చేష్టలను, శెయ్‌తాయ్ = చేస్తున్నావు, (నీ అకార్యాలకు తప్పుకొని పారిపోయి, బతుకుతామంటే), ఊర్ =మా ఊరు రేపల్లెలోని, అకమ్ = గృహాలన్నీ, శాలవుమ్ = చాలా, శేయ్‌త్తు = దూరంలో ఉన్నాయి, ఆల్ = అయ్యో !, (ఈవిధంగా నీవు మమ్మలను బాధపెట్టినా), ఉనక్కే = నీ విషయంలోనే, ఆర్వమ్ ఉడైయోమ్ =మేము ప్రేమను కల్గినవారమై ఉన్నాము, అమ్మనైమార్ = మా తల్లులు, కాణిల్ = (నీవు చేసే లీలలకు మేము అంగీకరించడాన్ని) చూస్తే, ఒట్టార్ =ఒప్పుకోరు, ఎజ్గళ్ పట్టై = మా పట్టువస్త్రాలను, పోరవిడాయ్ =ఇచ్చి వేయి, పూ కురున్దు = వికసించే పూలను కల కుందవృక్షంపై, ఏఱి ఇరాతే = ఎక్కి కూర్చుని తుంటరి పనులను చేయకు.

వ్యా :- ఏழாమ్పాట్టు. (నీరిలే యిత్యాది) కోழி కూవువతఱ్కు మున్నే- పోతు విడిన్దు నీ ఉణర్వతఱ్కు మున్నే వన్దు, నీరిలే పుకున్దు ఒరు పడిప్పడ నిన్టు, అత్తాలే అఱివు కలజ్గి ప్పడుకిఱ క్లేశత్తై ప్పారాయ్. "నీజ్గళ్ నీరిలే నిన్టు అఱివు కెట్టికోళాకిల్, నాన్ మరత్తిలే నిన్టు అయర్క్కిఱతు నెడుమ్పోతిల్లైయో ? నీజ్గళన్టో ఇతెల్లామ్ పణ్ణినికోళ్ !" ఎన్నా, ప్పరియట్టజ్గళైయుమ్ కొడాతే శిల విలాసచేష్టితజ్గళై ప్పణ్ణినాన్. (నీతి యిత్యాది) "వారాయ్ ఇజ్గన్ ముఱై కెడ ప్పరిమాఱలాకాతు కాణ్ !" ఎన్టార్‌కళ్. "ఇని అతు కొడు కారియమెన్? శెయ్‌కై శెయ్‌తోమిఱే ! నాన్ స్వతన్త్రనన్టో ! నాన్ శెయ్‌తతుక్కు నివారకరుణ్డో? ఇని, నీజ్గళ్ నమ్మాల్ పట్ట ఇడరై ఊరిలేపోయ్ ముఱైప్పడ మాట్టికోళో?" ఎన్టాన్; "అతు శెయ్యలాయ్‌త్తిఱే ! (ఊర్ అకమ్ శాలవుమ్ శేయ్‌త్తాల్) ఊర్ తానే దూరితు. అవ్వళవుమ్ వరున్దిచ్చెన్టోమేయాకిలుమ్, అతుక్కు మేలే ఊరిల్ అకన్దాన్ శాల దూరితు కాణ్ ఎన్టార్‌కళ్". "నాన్ మిఱుక్కు ప్పణ్ణానిన్టేనాకిల్ ఊరకమ్ శాలవుమ్ దూరితాకిల్, ఇని, ఇతుక్కు మేల్ పోక్కడియాక నీజ్గళ్ నినైత్తిరున్దతెన్ ?" ఎన్టాన్; (ఊழிయెల్లా మునర్వానే)- "పిఱరాల్ వన్ద నలివోడు, తన్దామాల్ వన్ద నలివోడు వాశియఱ ఉన్నైక్కొణ్డు తీర్క్కుమాపోలే, ఉన్నాల్ వన్ద నలివుక్కుమ్ నీయే పోక్కడి శొల్" ఎన్టార్‌కళ్. ఉన్నై యొழிన్ద

కాలోపలక్షితసకల పదార్థఙ్గళుమ్ అఴిన్ద అన్టు అవఱ్ఱుక్కు ప్పోక్కడి తేడవల్ల నీయే పోక్కడి తేడు మిత్తనైయన్టో? "స దేవ" (ఛాందో-6-2-1) ఎన్నుమ్బడియాన వన్టు, "బహుస్యామ్" ఎన్టు పోక్కడి పార్క్కవల్ల నీ పార్క్కుమిత్తనైయన్టో ?. "నామ్ పోక్కడి పార్త్తు నల్వఴిపోక్కలాయ్త్తిటే; అన్ద జగత్తుక్కు అప్రతిషేధముణ్డాకైయాలే; ఉఙ్గళ్ పక్కల్ ఇతు ఇల్లై" ఎన్టాన్, "అప్రతిషేధమాత్రమే యన్టు; (ఆర్వమునక్కే యుడైయోమ్) ఎఙ్గళ్ పక్కలిలుమ్ అతుక్కొరు కుఱై యిల్లై కాణ్ ! నీ అతటిన్దిలై. ఇత్తనై యుళ్ళతు" ఎన్టార్కళ్. "నా నటివేనో ఇన్ద క్కూట్టైఴుత్తై ? ఇల్లై యాకిల్ అనిష్టకార్యమ్ ఫలియానిఱ్క, 'ఆర్వమునక్కే యుడైయోమ్" ఎన్టై యావతెన్? ఒరు ఉక్తి అమైయుమో? అతిన్ కార్యముమ్ ఫలిక్కవేణ్డావో?" ఎన్టాన్. "అతు నాఙ్గళ్ వేణ్డామో ? (అమ్మనైమార్ కాణిలొట్టార్) పిఱరై ప్పరిహరిక్క వేణు మెన్టిరున్దో మిత్తనైకాణ్ !" ఎన్టార్కళ్.

"నానుమ్, నీఙ్గళ్ పట్టుకళుమ్ ఉడుత్తు, మనఃప్రీతియోడే పోయ్ ఉఙ్గళకఙ్గళిలే పుక్కిరున్దు విళైయాడవన్టో వేణ్డియిరుప్పతు ! పట్టు త్తర నెఞ్జు ఇశైకిఱ తిల్లై; అత్తై ఇశైవిత్తు త్తరవేణుమ్" ఎన్టాన్. "నీ నెఞ్జొఴియ త్తన్దాలుమ్ అమైయుమ్ ఎఙ్గళుక్కు" ఎన్టార్కళ్. 'ఆకిల్ పిడియుఙ్గోళ్" ఎన్టు పరియట్టత్తై ఎడుత్తు చ్చెణ్డిలే యేఱిట్టు, ఇవర్కళుక్కు ఎట్టిఱ్ఱు ఎట్టాతతాక నాఱ్ఱి, ముకత్తై మాఱి చ్చిల పూక్కళిలే కణ్వైత్తు, అన్యపరరైప్పోలే యిరున్దాన్. (పోరవిడా యిత్యాది) ఎఙ్గళుక్కు ఎట్టుమ్బడి తారాయ్. పరియట్టఙ్గళై వారి క్కొణ్డుపోయ్, ఇవర్కళుక్కు ఎట్టాతపడి యిరున్దతుక్కు మేలే యొన్టిటే ఇతు.

అరు :- ఏఴామ్బాట్టు. (నీరిలే యిత్యాది). ఉక్త వివరణమ్ (పోతు విడిన్దిత్యాది) "శేయ్త్తాల్" -శేయ్త్తు- దూరితు. "ఊర్-శేయ్త్తు, అకమ్- శాలవుమ్ శేయ్త్తు" ఎన్టు అన్వయమ్. "ఆల్"- విషాదసూచకమ్. పిఱరాల్ వన్ద నలివావతు- ప్రళయత్తాలే వన్ద నలివు- ఎన్టపడి. తన్దామాల్ వన్ద నలివావతు- అతుక్కుమ్ అడియాన తన్దాముడైయ అపథే ప్రవృత్తి కణ్డు, ఈశ్వరన్ కరణఙ్గళై క్కులైత్తిట్టు వైక్కైయాకిఱ నలివు- ఎన్టపడి. (తీర్క్కుమాపోలే) ఎన్టతు- చేతనర్ తీర్త్తుక్కొళ్ళుమాపోలే- ఎన్టపడి. "ప్రళయఙ్గతరాన చేతనర్క్కు, ఇత్తై ప్పరిహరిత్తు త్తరవేణు మెన్ను మపేక్షై అనన్తరమాకిలుమ్ కూడుమే, అత్తై ప్పఱ్ఱ చ్చొల్లుకిఱతు" ఎన్టరుళిచ్చెయ్వర్. ఇన్ద ప్పక్షత్తిల్, "ఉణర్వాన్" ఎన్టతు- ఇవర్కళ్ అపేక్షానుగుణమాక ప్రళయాద్యాపత్తుక్కళై ప్పరిహరిక్కైక్కీడాన అఱివై చ్చొల్లుకిఱ తెన్టు తాత్పర్యమ్. "ఊఴి యెల్లా ముణర్వాన్" ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యాన్తర మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉన్నై యొఴిన్ద ఇత్యాది) ఇన్ద ప్పక్షత్తిల్, "ఉణర్వాన్" ఎన్టతు- సృష్టిక్కడియాన సఙ్కల్పరూపజ్ఞానత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. (నా నటివేనో) ఇత్యాది వాక్యమ్ ఉత్తరప్రత్యుత్తరమ్. (నా నటివేనో ఇన్ద క్కూట్టైఴుత్తై) ఎన్టు అవన్ వార్త్తై. (ఇత్తై యాకిల్) "స్నేహ మిల్లై యాకిల్" ఎన్టు ఇవర్కళ్ వార్త్తై. "అమ్మనై"- తాయ్. శెణ్డిలే- శెణ్డుకోలిలే. ఇతు -పోరవిట్టతు; ఎట్టుమ్బడి విడాతతు- ఎన్టపడి.

ఏడవ పాశురం

అవతారిక – "సరస్సులోని తామర కాడలు విషపు తేళ్ళు కుట్టినట్లుగా మమ్ములను బాధిస్తున్నాయి" అని తాము చెప్పినప్పటికీ, శ్రీకృష్ణుడు దయ చూపించలేదు. అందువల్ల గోపికలు, " ఈ విధంగా మేము బాధపడేటప్పుడు, నీతి లేని ఈ చేష్టలను చేసి, నీ పట్ల ప్రేమను కలిగిన మాకు నిందను కలిగించి, మమ్ములను బాధ పెట్టకుసుమా! " అని అంటూ ఇందులో శ్రీకృష్ణుని చూసి అంటున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్ –

(నీరిలే నిన్ఱయర్క్కిన్నోమ్) "కోడి కూయడానికి ముందే, , పొద్దు పొడిచి నీవు నిద్ర లేవడానికి ముందే, ఇక్కడకు వచ్చి, ఈ చల్లని కాలంలో నీటిలో చాలాసేపు నిలచి ఉన్నందున జ్ఞానం కోల్పోయి మేము పడే బాధను చూడు. "ఈ మాటలను విన్న శ్రీకృష్ణుడు "మీరే నీటిలో నిలచుని మీ జ్ఞానాన్ని మీరే పోగొట్టుకున్నారు. మీ వల్లనే నేను చాలా సేపు ఈ చెట్టు పైన ముడుచుకొని కూర్చుని బాధపడుతున్నాను. ఈ విధంగా నాకు కూడా బాధను మీరే కలిగించారు" అని చెప్పి. వస్త్రాలను ఇవ్వగలకుండా, కొన్ని కాముక వ్యాపారాలను చేశాడు. దానిని చూసి గోపికలు చెబుతున్నారు.

(నీది అల్లాదన శెయ్ దాయ్) "నీవు ఈ విధంగా నీతి లేని చేష్టలను చేయవచ్చునా?" అని అంటున్నారు. ఈ మాటలను విన్న శ్రీకృష్ణుడు "నేను చేసినవానిని చేశాను. ఇది నా అలవాటు. స్వతంత్రుడైన నన్ను ఎవరు అడ్డుపెట్టడానికి వీలవుతుంది? మీరు నా దగ్గర పడిన బాధను ఊరిలోకి పోయి మొరపెట్టుకోండి" అని అన్నాడు. ఆ మాటను విని గోపికలు ఈ విధంగా చెబుతున్నారు.

(ఊర్ అగమ్ శాలవుమ్ శేయ్ త్తాల్) " ఇక్కడ నుండి ఊరయితే చాలా దూరంలో ఉన్నది. దానిలోపల ఉండే మా ఇళ్ళు చాలా దూరంలో ఉన్నాయి అందుచేత, మేము మొర పెట్టుకోవడం సాధ్యం కాదు" అని అన్నారు. దీనిని విని "నేను నీతి లేని చేష్టలను చేస్తున్నాను. మీ. ఊరయితే మొర పెట్టుకోవడానికి

సాధ్యం కానంత చాలా దూరంలో ఉన్నది. ఇక మీ బాధకు తగిన పరిహారం మీరు ఏమని ఆలోచించుకున్నారు. ? " అని అన్నాడు. " ఆ పరిహారాన్ని నీవే చెప్పాలి" అని అంటున్నారు, గోపికలు.

(ఊழி ఎల్లామ్ ఉణర్వానే!) జగత్తును అంతటినీ ప్రళయం గ్రహించినప్పుడు, దానిని ఉదరంలో పెట్టుకొని రక్షించి, అంతకుమించి దానిని తరువాత కూడా రక్షించే మార్గాన్ని గూర్చి విచారిస్తూ మేల్కొని ఉండేవాడా! ఇతరుల వల్ల ఏర్పడిన దుఃఖాలను తామే తెచ్చుకొన్న దుఃఖాలను నిన్ను పురస్కరించుకునే తీర్చుకోవలసినట్లుగా నీ వల్ల వచ్చిన దుఃఖానికి కూడా నీవే పరిహారాన్ని చెప్పాలి. సృష్టి కాలంలో ఉండే నీవు తప్ప, అన్ని పదార్థాలు లయాన్ని పొందిన ప్రళయ కాలంలో, వాటిని మళ్లీ సృష్టించడానికి తగిన మార్గాన్ని అన్వేషించగలిగిన నీవే, మా దుఃఖం తీరే మార్గాన్ని అన్వేషించాలి.

"సదేవ సౌమ్య ఇదమగ్ర ఆసీత్ ఏకమేవాద్వితీయమ్"

(చాందోగ్యం –6–2–1)

(కుమారా! నామరూపాలతో కనిపించే ఈ లోకం ప్రళయకాలలో నామరూపాలను లేకుండా, ఒక్కటిగాను తనవలె వేరొకటి లేకుండా అద్వితీయంగా ఉండే సత్ అనబడే బ్రహ్మ మాత్రమే ఉన్నది) అనే విధంగా అన్ని పదార్థాలు నీలో లయాన్ని పొందినప్పుడు, "తదైక్షత బహుస్యాం ప్రజాయేయేతి తత్తేజోస్సృజత" (ఛాందోగ్యం– 6–2–3) (ఆ పరబ్రహ్మం "నేనే అనేక విధాలుగా కాగలను" అని సంకల్పించింది. అది తేజస్సును సృష్టించింది) అని చెప్పిన విధంగా అవి అన్ని మళ్ళీ సృష్టింపబడే మార్గాన్ని అన్వేషించినవాడవు నీవే కదా– అని భావం.

దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు "ఆ జగత్తు నేను చేసిన మంచిని అడ్డు పెట్టనందున దానికి నేను హితాన్ని చేయడం సాధ్యమైనది. మీరు నేను చేసే హితాన్ని అడ్డుపెట్టేవారై ఉన్నారు" అని అనగా, గోపికలు దానికి బదులు పలుకుతున్నారు.

(ఆర్వమునక్కే ఉడైయోమ్) "నీవు చేసే హితాన్ని మేము అడ్డుపెట్టకపోవడం మాత్రమే కాదు. నీ విషయంలో గొప్ప ప్రీతిని మేము కలిగినవారం కదా. నీవు దానిని తెలియలేదే!" అని అన్నారు.

దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు "మీరు మర్మంగా చెప్పిన ఈ మాటకు అర్థం నాకు తెలియలేదు. నాకు అనిష్టమైన కార్యాన్ని చేస్తూ, నీ విషయంలో చాలా ప్రేమ కలిగిన వారం అని చెప్పడం తగినదా? నీ విషయంలో ప్రేమను కలిగి ఉన్నాము –అనే మాట చెబితే సరిపోతుందా? దానికి అనుగుణంగా నడచుకోవద్దా? " అని అన్నాడు.

(అమ్మనైమార్ కాణిల్ ఒట్టార్) "మా ప్రేమకార్యమైన నీతో, సంశ్లేషాన్ని మేము ఆశించే చేస్తున్నాము. అయితే, మా తల్లులు దానికి సమ్మతించరుకదా. వారిని అంగీకరింప చేసి సంశ్లేషించవచ్చు –అని ఉన్నాము" అని అన్నారు. దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు "మీరు వస్త్రాలను ధరించి, మనసులో ఆనందించి మీ ఇళ్ళలో క్రీడించాలి– అనే నేను కూడా కోరుతున్నాను. అయితే, మీ వస్త్రాలను ఇవ్వడానికి నా మనస్సు అంగీకరించను –అని అంటున్నదే! ఏ విధంగా అయినా, దానిని అంగీకరింప చేసి ఇస్తాను" అని అన్నాడు. ఈ మాటలను విన్న గోపికలు "నీవు మనస్సు లేకుండా ఇచ్చినా చాలు కదా" అని అన్నారు. " మా విధంగా అయితే పట్టుకోండి" అని అంటూ, కొన్ని వస్త్రాలను ఇచ్చి క్రీడ కోసం తాను చేతిలో పెట్టుకొని కోల్ అనే చేతి కర్రకు తగిలించి, వీరికి అందనంత ఎత్తులో ఉండే, వాస్తవానికి అందనంత కొమ్మ మీద పెట్టి, తన ముఖాన్ని ఇంకొక వైపు తిప్పుకొని చెట్టుపై ఉండే కొన్ని పూల అందాన్ని చూస్తూ ఆనందించేవాని వలె ఉన్నాడు. . దానిని చూచి గోపికలు మళ్లీ ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(పోర విడాయ్ ఎంగళ్ పట్టై ప్పూంగురుందేఱ్ఱి ఇరాదే) నీవు మాకు ఆందే విధంగా వస్త్రాలను చక్కగా కిందగా పెట్టి ఇవ్వాలి. వస్త్రాలను తీసుకొని పోయి, మాకు అందనంత ఎత్తులో పెట్టడమే కాకుండా, కొంచెం క్రిందగా పెట్టి, పూల అందాన్ని చూస్తూ ఆనందించే వానివలె ఉండి, మమ్ములను పడరాని పాట్లను పెట్టకు. చిత్రవధ చేయవద్దు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

మామిమార్ మక్కళే యల్లోమ్ మ*ర్ఱు* మిజ్గెల్లారుమ్ పోన్దార్
తూమలర్ క్కణ్గళ్ వళర త్తొల్లెయిరా త్తుయిల్వానే !
శేమమేలన్ఱితు శాల చ్చిక్కన నామితు శొన్నోమ్
కోమళ వాయర్ కొ*ழு*న్దే ! కురున్దిడై క్కూఱై పణియాయ్. **8**

తొల్లై ఇరా = గడచిన రాత్రులలో, తూ మలర్ కణ్గళ్ వళర = పరిశుద్ధం అయిన పూలవంటి కన్నులను నిద్రాపరవశం అయేటట్లుగా, తుయిల్వానే = నిద్రించేవాడా !, (ఈ మడుగు తీరంలో ఉండేవారు), మామిమార్ మక్కళే అల్లోమ్ = నీకు, దేవేరులు కావడానికి తగిన వరుసలో ఉన్నవారం మాత్రమేకాదు, మ*ర్ఱు*మ్ ఎల్లారుమ్ = ఇంకా ఉండే మేనత్తలు, (మేనమామ భార్యలు), వారి తల్లులు మొదలైనవారంతా, ఇజ్గు =ఇక్కడకు, పోన్దార్ = వచ్చారు, ఇదు = నీవు చేసే ఈ తుంటరి చేష్ట, శాల = చాలా, శేమమ్ అన్ఱు = యుక్తం కాదు, ఇతు = ఈ వార్తను, నామ్ =మేము, శిక్కన = దృఢంగా, శొన్నోమ్ = చెబుతున్నాము, అయర్ = గోపాలకులకు, కోమళ కొ*ழு*న్దే = లేత చిగురువంటివాడా !, కురున్దిడై కూఱై పణియాయ్ = కుందవృక్షంపై ఉండే మా వస్త్రాలను అనుగ్రహించు.

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (మామిమారిత్యాది) ఇవన్ ఒరు కాలైక్కొరుకాల్ మిగై శెయ్య ప్పుక్కవాఱే, "ఊరిల్ ఇవై శెయ్యాతే ఇజ్గే ఇవై శెయ్కిఱతుక్కు క్కరుత్తు;- 'తనియిడత్తిలే శెయ్తతుక్కు ఆరాయ్చ్చియిల్లై ఎన్ఱిఱే, ఇవైయడైయ ఊరిలేయుమ్ వార్త్తైయాజ్గాణ్" ఎన్ఱార్కళ్. "ఊరిల్ వార్త్తై యాకిఱతెన్ ? నీజ్గళే యన్ఱో ఇజ్గే వన్దికోళ్ ! నాన్తాన్ తీమ్బునన్ఱో? 'నీ తీమ్బు శెయ్వానెన్ ?" ఎన్ఱాల్, 'మైత్తునమై ముఱైయాలే శెయ్తేన్'- ఎన్ఱు ఎనక్కు మఱుమా*ర్ఱ*ముణ్డు" ఎన్న; (మామిమార్ మక్కళే యల్లోమ్) ఓరూరాక నోఱ్కప్పోన్ద విడత్తిలే వెఱుమ్ మామిమార్ మక్కళాయిరుప్పార్కళో ? (మ*ర్ఱు* మిజ్గెల్లారుమ్ పోన్దార్) అవర్కళై ప్పె*ర్ఱ*వర్కళు ముణ్డాయిరాతో? నీ నినైత్తవర్కళల్ల కాణ్ ఇజ్గు పోన్దార్ ! ఉనక్కు క్కూచ్చు ముఱైయుడైయారెల్లారుమ్ పోన్దార్కళ్కాణ్; ఆకైయాల్ ఇజ్గు ప్పిఱన్దవై ఊరిలుమ్ వార్త్తైయాజ్గాణ్.

"నీజ్గళ్తాన్ నమ్మై యఱివుతికోళే! నమ్మై యఱిన్దాల్ నాముమ్ నీజ్గళుమాన పరిమా*ర్ఱ*త్తుక్కు వేణ్డాతారై క్కొడువరక్కడవికోళో ?" ఎన్ఱాన్. (తూమల రిత్యాది) "నీ పణ్ణుపోలేయే ఇప్పోతుమ్ ఎన్ఱిరున్దోమ్; ఇప్పోతాక వేఱొరు పడియాన తఱిన్దోమో ? ప*ழை*య రాత్రికళిల్ ముఱ్ఱూకెల్లామ్ పెణ్గళోడే తీమ్బు శెయ్తు, పిఱ్ఱై ఉఱజ్గి ప్పోరక్కణ్డపడియాలే ఇప్పోతుమ్ అప్పడి ఎన్ఱిరున్దోమ్; నీ ఎజ్గళుక్కు మున్నే యుణర్న్దు

వన్దు, ముఱ్పాడనాయ్ వన్దు నిఱ్పతు నాజ్గళతిన్దిలోజ్గాణ్". "ఇని అతుకొండు కారియమెన్? ముఱ్పాడరాయ్ వన్దునిన్ఱోమే !" ఎన్ఱు. అతుక్కు మేలే శిల మిగైకళై చ్చెయ్యప్పుక్కాన్. (శేమ మిత్యాది) "వారాయ్, 'నీయుమ్ నాజ్గళుమాన పరిమాఱ్ఱమ్ ఉరువ చ్చెల్లవేణుమ్' ఎన్ఱు ఇజ్గన్ శొల్లిప్పోరువతుణ్డు; అతుక్కు ఉడలల్లకిడాయ్ నీ ఇప్పోతు శెయ్కిఱవై.; ఇతు రక్షై పెఱ్ఱు ప్పోరుతొన్ఱల్ల. ఇవ్వళవిలే తలైక్కట్టుమ్ కిడాయ్" ఎన్న; "ఇతు ఆర్తాన్ శొన్నార్ ?" ఎన్ఱాన్, (నామ్ ఇతు శొన్నోమ్) ఎన్ఱార్కళ్. 'ఆకిల్, ఇవ్వాచార్యవచనమ్ అతిలఙ్ఘిక్కలాకాతు. ఒక్కుమ్, ఒక్కుమ్; ఉజ్గళ్ వార్త్తైయన్ఱో ?" ఎన్ఱాన్; "అప్పడియల్ల కాణ్!" (శిక్కనచ్చొన్నోమ్) ప్రతిపత్తి పణ్ణాతార్క్కు క్కుఱ్ఱత్తాలే వన్దతామత్తనై కిడాయ్! ఇతిల్ మేల్ వరుమ్ అనర్థమ్" ఎన్ఱార్కళ్. "ఓమ్, ఇన్ద గురువచనాతిలఙ్ఘనమ్ పణ్ణిన నాన్ పుక్కు లోకత్తిలే పుకుకిఱేన్' ఎన్ఱు, అవఱ్ఱిలే తిరువరైక్కు త్తకుతియాయిరుప్పన శిల పరియట్టఙ్గళై త్తిరువరైయిలే శాత్తి, శేషిత్తవఱ్ఱై క్కురున్దిలే యిట్టువైత్తు, "కణ్డీకోళే! ఇవై నమ్ సౌకుమార్యత్తుక్కు చ్చేర్న్దిరున్దపడి" ఎన్న, "అழకితాయిరున్దతు; నాజ్గళ్ తాన్ అవఱ్ఱై త్తరచ్చొన్నోమో ? మెన్మై యిల్లాత మరత్తిలే కిడక్కిఱవఱ్ఱై త్తా"ఎన్గిఱార్ కళ్.

అరు :- ఎట్టామ్పాట్టు. (మామిమా రిత్యాది). "వార్త్తైయామ్" ఎన్గత్తై అఙ్గీకరియామల్ శొల్లుకిఱాన్ (ఊరిల్ వార్త్తైయాకిఱతెన్) ఎన్ఱు. "వార్త్తైయామ్" ఎన్గత్తై అఙ్గీకరిత్తు చ్చొల్లుకిఱాన్ (నాన్ఱాన్ తీమ్బునన్ఱో) ఎన్ఱు. (పెఱ్ఱవర్కళు ముణ్డాయిరాతో) ఎన్గతు- అవర్కళ్ తాయ్మారుమ్ ఊరిలే యుణ్డాయిరుక్కుమే; ఇవర్కళ్ పోయ్ త్తాయ్మారోడే శొల్లువర్కళే; ఆకైయాలే ఉనక్కు క్కూశవేణ్డుమ్పడి ముఱైయిల్లాత మఱ్ఱై ప్పెణ్గళుమ్ వన్దార్కళ్ ఎన్గపడి. "మఱ్ఱుమ్" ఎన్గతు- "మక్కళ్" ఎన్గతుక్కు ప్రతికోటియాన మామిమార్కళై చ్చొల్లుకిఱతు. "తొణ్డై" -నెడుమై. "తొణ్డై యిరా తూమలర్ క్కణ్గళ్ వళర- తుయిల్వాన్" ఎన్గపడి. మీమిశై; నన్ఱాక నిద్రై పణ్ణుకై. "శేమమ్" -క్షేమమ్. "ఏల్" - అశై. శాల అమైన్దు విడుమ్. ఇతు తెలుఙ్గు; ఆకైయాలే, సంశ్లేషమ్ ముఱ్ఱ నడవాతు- ఎన్గపడి. (ఉజ్గళ్ వార్త్తైయన్ఱో ఎన్ఱాన్) ఎన్గతుక్కు తాత్పర్యమ్- ఉజ్గళ్ వార్త్తై సత్య మన్ఱే ఎన్గపడి. "శిక్కన" ఎన్గతు- సత్య మెన్గపడి. అన్ఱిక్కే, "ఆచార్యన్ గౌరవ్యనాకైయాలే, అవన్ ఎతు శొన్నాలుమ్ కేట్కవేణుమ్; అనుద్దేశ్యరాన ఉజ్గళ్ వార్త్తై యన్ఱో" ఎన్ఱాన్ ఎన్నవుమామ్. "శిక్కన" - సత్యమాక. ఇతిలుమ్ మున్దిన నిర్వాహత్తిలే ఔచిత్య ముణ్డు. "కోమళమ్"- ఇళమై.(తిరువరైక్కు త్తకుతి) ఎన్గైయాలే- మెల్లియ పుడైవైకళై చ్చాత్తిక్కొణ్డు, పరుమ్ పుడైవైకళై మరత్తిలే పొకట్టువైత్తానెన్గపడి.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – "నీతిమాలిన పనులను చేసి, మమ్ములను బాధించకు" అని పలికిన తరువాత కూడా శ్రీకృష్ణుడు తాను చిలిపి చేష్టలను చేయడం మాని, తమ వస్త్రాలను ఇవ్వనందు వల్ల, " నీవు జంకవలసిన రీతిలోని సంబంధాన్ని కల అత్తగారి

పిల్లలమైన మేము మొదలైనవారు ఈ సరస్సు దగ్గరకు వస్తారు. కనుక, వారికి ముందు ఈ విధంగా నీవు తుంటరి పనులను చేసి, అపవాదాన్ని కలిగించకు" అని ఇందులో పలుకుతున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్ –

(మామిమార్ మక్కళే అల్లోమ్ మఱ్ఱుమ్ ఇంగెల్లారుమ్ పోందార్) శ్రీకృష్ణుడు ఇంకా ఇంకా తుంటరి పనులను ఎక్కువగా చేయడం ప్రారంభించాడు. "తుంటరి పనులను ఇక్కడ అతడు చేయడానికి కారణం– ఊరిలో ఉండేవారు తెలియలేరు – అనే భావంతో. ఈ విధంగా ఇక్కడ ఇతడు తుంటరి పనులను చేస్తున్నాడు" అని తెలిసికొని, "ఊరిలో ఉండేవాడరు నీ తుంటరి పనులను తెలిసికొంటారు సుమా!" అని గోపికలు శ్రీకృష్ణుని భయపెడుతున్నారు. " ఊరిలో అపనింద కలిగితే, నేను వివాహం చేసుకోదగిన వయస్సు, సంబంధం కలిగినవారితోనే కదా ఈ పనులను చేస్తున్నాను– అని సమాధానాన్ని చెబుతాను" అని అన్నాడు, శ్రీకృష్ణుడు. దానికి ఈ విధంగా గోపికలు పలుకుతున్నారు.

(మామిమార్ మక్కళే అల్లోమ్) రేపల్లె అంతా నోము నోచడం కోసం ప్రయత్నించేవారు కనుక, నీకు అత్తగారి కూతుళ్ళం అనే వరుసను కలిగినవారు మాత్రమే కాకుండా, వారి కన్నవారు మొదలైన వయస్సులో పెద్దవారు కూడా ఇక్కడకు వస్తారు. అందువల్ల, నీవు తలచినట్లుగా గోపకన్యలు మాత్రం కాకుండా, నీవు ఇటువంటి పనులను చేయడానికి జంకవలసినట్టుగా ఉండే అత్తగారు మొదలైనవారు కూడా ఇక్కడకు వస్తారు. వారు ఇక్కడ నీవు చేసే పనులను చూచి, ఊరిలో అందరికీ చెబుతారు" అని గోపికలు శ్రీకృష్ణుని భయపెడుతున్నారు. దానిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు "మీరు నన్ను తెలిసినప్పటికీ, నేను, మీరు కలసి ఏకాంతంగా సంశ్లేషించడానికి అడ్డుగా ఉండే వీరివి తీసుకుని రావచ్చునా? " అని అన్నాడు. దానికి గోపికలు బదులు పలుకుతున్నారు.

(తూమలర్ క్కణ్ణళ్ వళర త్తొల్లై ఇరా త్తుయిల్వానే!) "నీతో కలసి వర్తించి అలవాటు పడిన ఇంతకు ముందు రాత్రులలో నీవు ముందుగా కన్యలతో కలసి కాలక్షేపం చేసి, తరువాత రాత్రి భాగం అంతా గాఢంగా నిద్రపోవడాన్ని మేము చూసినందు వల్ల, ఇప్పుడు నీవు నిద్రపోయి ఉంటావు– అని భావించి వీరిని తీసుకొని వచ్చాము. ఇంతకు ముందు అంతా నీవు ప్రవర్తించిన దానికి విరుద్ధంగా ఇప్పుడు నడుచుకుంటావు– అని మేము తెలుసుకోలేదు. మాకంటే ముందుగానే

నిద్ర లేచి ముందుగా నీవు ఇక్కడకు వచ్చి నిలుస్తావు అని తెలియలేదు" అని అన్నారు. "ఇక దానిని చెప్పి ఏమి ప్రయోజనం? మీకు ముందుగానే నేను వచ్చి ఇక్కడ ఉండడాన్ని మీరు చూశారు కదా!" అని ఇంకా ఇంకా కొన్ని అతి ప్రసంగాలను చేయడానికి శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించాడు. దానిని చూచి గోపికలు ఈ విధంగా అన్నారు.

(శేమమేల్ అన్డిదు శాల) "నీవు చేస్తున్నది మాకు ఏమాత్రం మంచిది కాదు. "నీవు మేము ఎల్లప్పుడూ కూడి ఉండాలి" అని మేము చెబుతూ వచ్చాము. నీవు చేసే ఈ పనులు అది జరగకుండా ఉండేటట్లు అడ్డుపడతాయి. నీవు చేసే కార్యాల వల్ల మేము మళ్ళీ ఒకటిగా చేరడానికి సాధ్యం కాకుండా అవుతుంది" అని అన్నారు. "ఈ మాటను ఎవరు చెప్పారు?" అని అన్నాడు కృష్ణుడు. దానిని విని గోపికలు–

(నామిదు శొన్నోమ్) అని అన్నారు. దానిని విని భయపడినట్లుగా నటించి, "ఈ ఆచార్య వచనాన్ని ఏ విధంగా దాటడానికి వీలవుతుంది? మీరు చెప్పినది తగినదే! మీరే కదా చెప్పారు "అని అన్నాడు కృష్ణుడు. దానిని విని" ఈ మాటను వేళాకోళంగా అనుకోకు,"

(శిక్కెన నామిదు శొన్నోమ్) "ఈ మాటను నిజంగానే చెప్పాము. నీవు దానిని తెలిసికోలేదు అంటే, నీ ఆదోషం చేత ఇకపై పలు అనర్థాలు కలుగబోతాయి" అని అన్నారు. దానిని విని శ్రీకృష్ణుడు " ఆ విధంగానే కానివ్వండి. ఈ ఆచార్యవచనాన్ని దాటిన నేను ఏ నరకానికి అయినా పోతాను " అని పలికి, గోపికల వస్త్రాలలో తనకు తగినవిగా ఉండే, చాలా మెత్తగా ఉండే కొన్నిటిని తన నడుముకు చుట్టుకుని, మిగిలిన వస్త్రాలను కుంద వృక్షం పైన పెట్టి, "చూశారా!, ఇవి నా సౌకుమార్యానికి తగినవిగా ఉండడాన్ని!" అని అనగా, గోపికలు అంటున్నారు.

(కోమళ ఆయర్ కొழுన్దే! కురుందిడై క్కూఱై పణియాయ్) "చాలా అందంగా ఉన్నది చాలా సుకుమారుడువు అయిన, గోపబాలుడవైన నీకు చాలా తగినవిగా ఉండే, నీవు ధరించిన వస్త్రాలను మాకు ఇవ్వమని మేము చెప్పడం లేదు. నీ తిరుమేని సంబంధం అనే గొప్పతనం లేకుండా, వృక్షంపై ఉండే వస్త్రాలను మాకు ఇయ్యి "అని అంటున్నారు.

★★★★★

కఞ్జన్ వలై వైత్త వన్ఱు కారిరుళెల్లిల్ పి[g]ైత్తు
నెఞ్జు తుక్కమ్ శెయ్య ప్పోన్దాయ్ ! నిన్ఱ ఇక్కన్నియరోమై
అఞ్జ వురప్పాళశోతై ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్
వఞ్జక ప్పేయ్చ్చి పాలుణ్డ మశిమైయిలీ ! కూఱై తారాయ్ **9**

కఞ్జన్ = కంసుడు, వలై వైత్త అన్ఱు = నిన్ను సంహరించడం కోసం తలచిన కాలంలో, కార్ ఇరుళ్ = నల్లని చీకటిని కల, ఎల్లిల్ = రాత్రిలో, పి[g]ైత్తు = బతికి బయటపడి, నిన్ఱ =నిలచి ఉన్న, ఇక్కన్నియరోమై = లేత వయస్సులోని కన్యలమైన మాకు, నెఞ్జు తుక్కమ్ శెయ్య = మనస్తాపాన్ని కలుగజేయడంకోసం, పోన్దాయ్ = వచ్చి జన్మించావు, అశోతై = యశోదాదేవి, అఞ్జ = నీవు భయపడేటట్లు, ఉరప్పాళ్ = నిన్ను అదలించడం లేదు, ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్ =తుంటరితనంలో చేయిమించి పోయేటట్లు నిన్ను విడిచి పెట్టింది, వఞ్జకమ్ = వంచనను కల, పేయ్చ్చి = పూతనయొక్క, పాల్ = స్తన్యాన్ని, ఉణ్డ =(ఆమె ప్రాణాలతో పాటుగా) తాగిన, మశిమై ఇలీ = లజ్జావిహీనుడా !, కూఱై తారాయ్ = మా వస్త్రాలను అనుగ్రహించు.

అవ :- ఒన్బతామ్బాట్టు. "ఇవనుక్కు అకారద్వయ ముణ్డు; అతావతు- ఏత్తినార్క్కుమ్ కారియమ్ శెయ్యుమ్; వైతార్క్కుమ్ కారియమ్ శెయ్యుమ్. అతిల్ ఏత్తి ప్పార్త్తవిడత్తిల్ ఒన్ఱుమ్ ఫలిత్తతిల్లై; ఇని వైతాల్ కారియమ్ శెయ్యుమాకిల్ అత్తై చ్చెయ్తు పార్క్కిఱోమ్" ఎన్ఱు వైకిఱార్కళ్.

వ్యా:- (కఞ్జన్ వలైవైత్త అన్ఱు) అవన్ ఉభయవిభూతియైయుమ్ అ[g]ిక్క క్కోలిన అన్ఱు. సత్తాయోగిసకలపదార్థఙ్గళైయుమ్ ముడిక్క క్కోలిన అన్ఱు, విభూతి అ[g]ిన్దాల్ అవనుళనాక ఉణ్డాక్కిక్కొళ్ళలామ్; అవనుక్కు ఒరు నలివు పిఱన్దాల్ పిన్నై ఒన్ఱు మిల్లైయిఱే. "స్తన్యం తద్విషసమ్మిశ్రం రస్య మాసీజ్జగద్గురోః" (హరివంశం- విష్ణుపర్వం-6-39) విషన్దానే ధారకమాన పిన్బాయ్త్తు, జగత్తుక్కు ఒరు శేషియుణ్డాయ్త్తు. "విషమ్ బాధకమావతు; అమృతమ్ ధారకమావతు" ఎన్నుమ్ మర్యాదై కట్టినవన్బక్కల్ అతు కారియమ్ శెయ్యమాట్టాతే.

(కారిరుళెల్లిల్ పి[g]ైత్తు) అవన్ తప్పాతపడి నలియ క్కోలినాన్. అ[g]ి[g]ైయుళవిలే రక్షకమాకైక్కు ఓరిరుళుణ్డావతే? కొడుపోకిఱవిడత్తిల్ పిఱర్క్కు త్తెరియాతపడి కొడుపోకలామ్బడి తిరుమేనియోడొత్త నిఱమాకైయుమ్, కాత్తు క్కిడక్కిఱవర్కళుక్కు నిద్రాపారవశ్యత్తుక్కు ఉడలాకైయుమ్ ఇరణ్డు ముణ్డిఱే. "వీఙ్గిరుళ్ వాయ్ పూణ్డు అన్ఱన్నై పులమ్బప్పోయ్ అఙ్గోరాయ్క్కులమ్ పుక్కతుమ్" (తిరువాయ్-6-4-5) ఎన్నక్కడవతిఱే.

ఇతుక్కు ప్పిళ్ళై యుఱజ్ఞావిల్లిదాసర్; "ఇవన్‌తాన్ పరువమ్ నిరమ్బామైయాలే తన్నై నోక్కిక్కొళ్ళమాట్టిర్ఱిలన్. పుఱమ్బుతానే పరిన్దు నోక్కుకైక్కు ఒరుత్తరిల్లై. కంసాదికళ్ తప్పామల్ అకప్పడుత్త క్కోలినిన్ఱార్‌కళ్. అవ్వళవిల్ ఉతవి త్తన్దతు ఇరుళ్. అత్తై చ్చరణమ్ పుకుమత్తనైయిఱే" ఎన్ఱు పణిప్పరామ్. అతై ప్పర్ఱావిఱే, ఇవర్‌కళ్‌తాన్ ఇన్ద ఇరుళై వెఱుక్కిఱతు ఇప్పోతు. శ్రీవసుదేవరైయుమ్, దేవకియారైయుమ్ అవతారకాలత్తిలే విట్టుప్పోరుకైయాల్ పణ్ణిన నలివేయన్ఱిక్కే, దేవకియారై యొழిన్ద శేషిత్త స్త్రీవర్గత్తై వలియానిన్ఱాయ్. "కంసన్ వలైయిలకప్పడాతే తప్పిన ఇతు, పెణ్పిఱన్దారై రక్షిక్కైక్కుడల్" ఎన్ఱిరున్దోమ్; అతు ఎజ్గళై నలికైక్కుడలాయ్‌విట్ట విత్తనైయాకాతే?

"ఇని అవనాలే పుణ్‌పట్ట నమ్ముడైయ నోవుపాట్టై అఱివిత్తాల్, తానుమ్ పెణ్పిఱన్దవళాకైయాలే అఱిన్దు ఇరజ్గక్కూడుమ్" ఎన్ఱు అవళుక్కు అఱివిక్కిల్, "అజ్గనుమ్ తీమైకళ్ శెయ్‌వర్‌కళో నమ్బి! ఆయర్‌మడమక్కళై" (పెరి.తిరు.10-7-11) ఎన్గిఱపడియే- "ఇడై ప్పెణ్గళై నాయన్దే! నలియలామో?" ఎన్ఱు అహ్రుదయమాక ఒరు వార్త్తై శొల్లి, కణ్ణజ్ఞై నియమియాతే కైవాజ్గి యిరుక్కుమే. అత్తై క్కేట్టు, "పోకడు పోకడు, ఇవ్వళవిల్ ఇన్నముమ్ అవన్తానే నల్లన్ కాణ్" (అజ్ఞ వురప్పాళశోత్తై) వన్ద ఇవర్‌కళ్ ఎతిరుక్కు ఒన్ఱై చ్చొన్నాళా మిత్తనైపోక్కి, అజ్ఞుమ్బడి పాడియాళ్.

(ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్)- "ఇవర్‌కళ్ ముఱైప్పట్టు నమ్మై నలియప్పార్‌త్త అతినెల్లైయుమ్ కణ్డువిట్టోమ్" ఎన్ఱు, మున్బే తీమ్బిలే కైవళరుకిఱవన్ సహకరిప్పారైయుమ్ పెర్ఱవాఱే శతశాఖమాక [1]ప్పణైతాన్. (ఇరుక్కుమ్) తాన్ కణ్డపడి ఇవనై త్తీమ్బు శెయ్యవిట్టు, "నమ్మకన్ ఇప్పడి పరువమ్ నిరమ్బి త్తీమై శెయ్యప్పెర్ఱోమ్" ఎన్ఱు, అత్తాలే "తొల్లై యిన్బత్తిఱుతి కణ్డాళ్" (పెరుమాళ్ తిరు-7-8) ఎన్గిఱపడియే- అనన్దనిర్భరైయాయ్, కృతకృత్యైయా యిరుక్కుమ్. "పిఱరైయిట్టు నెరుక్కియో ఎన్నై నీజ్గళ్ కారియమ్ కొళ్ళప్పార్‌త్తతు !" ఎన్నా చ్చివప్పేన్ఱాన్; నాజ్గళ్ అజ్గన్ నినైత్తిలోజ్గణ్; (వజ్ఞకమిత్యాది) నీతాన్ తాయ్‌ములైక్కుమ్, పేయ్‌ములైక్కుమ్, వాశియాఱియాతా నొరుత్తనిఱే ! పిఱర్ నోవు కణ్డాల్, "హ్రీ రేషా హి" (రామా-అయో-10-9) ఎన్గిఱపడియే ముఱ్ఱాడనాయ్ లజ్జిక్కుమ్బోతు చక్రవర్త్తిరుమకనాక వేణ్డావో ? ఉనక్కు ఇవై తెరియుమో? నీ లజ్జాశూన్యనన్ఱో ? (కూఱై తారాయ్) నీ ఆనారాకిఱాయ్. ఎజ్గళ్ పరియట్టత్తై ముతల్ మున్నమ్ తా.

అరు :- ఒన్బుతామ్బాట్టు. (కజ్ఞ నిత్యాది). అవనై క్కార్యమ్‌కొళ్ళ ప్పార్‌క్కిఱవర్‌కళ్ వైవానేన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవనుక్కిత్యాది). అవనుక్కు త్తీజ్గు వన్దాల్ విభూతి అழியుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విభూతి యழిన్దాలిత్యాది). అవనుణ్డానాల్ విభూతి యుణ్డామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (స్తన్య మిత్యాది), రస్యమాన అనన్తరమ్ కృష్ణనానాన్

ఎన్న వేణ్డియిరుక్క, "జగద్గురో:" ఎన్గతితే- ఎన్గపడి. విషమ్ అమృతమాకక్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విషమిత్యాది).

"కార్" -కఱుప్పుమ్, పెరుమైయుమ్. "ఎల్లి"- ఇరవు. (ఇరుళుణ్డావతే) ఎన్ఱు- వెఱుప్పు. ఇరుళ్ రక్షక మెన్నుమతుక్కు ప్రమాణముమ్, ఓరైతిహ్యముమ్ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వీజ్గిరుళ్ వాయిత్యాది). (అత్తై ప్పఱ్ఱవితే) ఎన్గతు- అప్పడి ఆదరవిషయమా యిరుక్కచ్చెయ్‌తేయితే- ఎన్గపడి. "నిన్ఱ ఇక్కన్నియరోమై- నెఞ్జు తుక్కమ్ శెయ్య పోన్దాయ్" ఎన్ఱు అన్వయిత్తు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శ్రీవాసుదేవరైయు మిత్యాది). "నిన్ఱ" ఎన్గ పదత్తుక్కు తాత్పర్యమ్ (శేషిత్త స్త్రీవర్గ మెన్గతు). "అఞ్జు ఉరప్పాళ్" ఎన్గెక్కు ప్రసక్తియై యుట్కొణ్డు అన్ద ప్పదత్తుక్కు అవతారికై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇని అవనాల్ ఇత్యాది). ప్రసక్తి- అవళుమ్ పెణ్పిఱప్పాకై. (నల్లన్ కాణ్) "ఎన్ఱు వెఱుప్పోడే మీళువర్‌కళ్" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. (వన్ద ఇవర్‌కళ్) ఇత్యాది వాక్యమ్- తాత్పర్యాన్తరమ్. "ఉరప్పాళ్"- అతట్టాళ్.

"ఆణాడ"- వేణ్డిఱ్ఱు చ్చెయ్య. (ఎల్లైయుమ్ కాణ్గై) - తాయారుడైయ విలక్కామైయుమ్ కాణ్గై. "నాజ్గళ్ అజ్గన్ నినైత్తిలోజ్గాణ్; నీ ఎజ్గళ్ నినైవు అఱిన్దిలైయో !" ఎన్న; "నా నటియేనో" ఎన్న; మేల్ కిళమ్బుకిఱతు (వఞ్జక మిత్యాది). "నాజ్గళ్ నెరుక్కి క్కార్యమ్ కొళ్ళప్పార్‌క్క విల్లై. అవళ్ పురుషకారమాక క్కార్యమ్ కొళ్ళ ప్పార్‌త్తోమ్" ఎన్ఱు ఇవర్‌కళ్ నినైవు. "మళిమై"- శుణై. "ఇల్" -ఇల్లామై. (నీ ఆనారాకిఱాయ్) ఆనవనాకిఱాయ్; లజ్జావానాకిలుమామ్, లజ్జాహీననాకిలుమామ్ - ఎన్గపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – శ్రీకృష్ణునకు రెండు విధాలైన స్వభావాలు ఉన్నాయి. అవి ఏమి? అంటే, పంచ పాండవులవలె తనను స్తుతించేవారికి వారు కోరిన కోరికలను ఇస్తాడు. శిశుపాలునివలె తనను నిందించేవారికి కూడా మంచిని చేస్తాడు. ఇంతకుముందు గోపికలు శ్రీకృష్ణుని సుతించినప్పటికీ ఏమి ప్రయోజనం కలుగలేదు. అందుచేత, ఇతనిని ఇక నిందిస్తే, ఆ విధంగా అయినా మన కార్యం సిద్ధిస్తుందా? అని భావించి, ఈ పాశురంలో గోపికలు అతనిని నిందించడం ప్రారంభించారు.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కంజన్ వలై వైత్త అన్డు) కంసుడు శ్రీకృష్ణుని వధించడం ద్వారా నిత్యవిభూతి, లీలావిభూతి అనే రెండు విభూతులను వలవేసి నశింప చేయడానికి ప్రయత్నించిన ఆ సమయంలో– అని అర్థం. ఉండే వస్తువులను అన్నిటిని నశింపచేయాలని ప్రయత్నించిన ఆనాడు. భగవంతుని సంపద అయిన ఈ విభూతులు నశించినా, అతడు ఉంటే వీటిని మళ్లీ సృష్టించవచ్చు. అతనికే నాశం కలిగితే, ఆ స్వామి వల్ల సత్తను పొందే అన్ని వస్తువులు లేకుండా పోతాయి కదా. అందువల్ల, "వీరికోసం వల వేశాడు" అని చెప్పకుండా, సాధారణంగా "వలవేశాడు" అని అంటున్నారు.

"స్తన్యం తద్విషసంమిశ్రం రస్యమాసీత్ జగద్గురోః"

(హరివంశం– విష్ణు పర్వం –6:39)

(విషం కలిసిన స్తన్యక్షీరం జగద్గురువు అయిన కృష్ణునకు మధురంగా అయినది) అనే ప్రమాణంలో మహర్షి కూడా ఈ అర్థాన్ని తెలియజేశాడు. విషం కలిసిన పూతన స్తన్యక్షీరం శ్రీకృష్ణునకు అమృతంవలె ధారకమైన తరువాతనే, జగత్తుకు అతడు స్వామి అయి ఉండడం స్థిరమైనది–అనే అర్థం వచ్చేటట్లుగా జగద్గురువు అని శ్రీకృష్ణుని మహర్షి నిర్దేశించాడు కదా. విషం శ్రీకృష్ణునకు ఏ విధంగా అమృతం వలె ధారకం అయింది? అని అంటే, విషం నశింప చేసే వస్తువు, అమృతం ప్రాణాలను ధరింప చేసే వస్తువు– అనే క్రమాలను ఏర్పరచినవాడే ఇతడు కదా. ఆ విధంగా ఉండగా, విషం ఏ విధంగా ఇతనిని నశింప చేయగలదు? అందుచేత అది అమృతం వలె ఇతనికి ధారకం ఆవడంలో ఏ కొరత లేదు. అందువల్లనే, " తూయ కుழవియాయ్ విడప్పాలముదాయ్ అముదు శెయ్ దిట్ట మాయన్" (తిరువాయ్ మొழி– 1– 5– –9) (పవిత్రమైన బాలుడై, విషంతో కలిసిన పాలే అమృతమై, దానిని ఆరగించిన ఆశ్చర్య చేష్టితుడు) అని నమ్మాళ్వారులు కూడా అనుగ్రహించారు.

(కార్ ఇరుళ్ ఎల్లిల్ పిఱ్ఱ్త్తు) కంసుడు –శ్రీకృష్ణుడు తప్పుకోవడానికి వీలు లేని విధంగా నశింపజేయడానికి పన్నాగాలను పన్నాడు. ఆ విధంగా అయినప్పటికీ, ఒక అద్వితీయమైన చీకటి రక్షించింది కదా– అని భావం. నడు రాత్రిలో మధుర నుండి రేపల్లెకు వసుదేవుడు శ్రీకృష్ణుని తీసుకొని పోయేటప్పుడు, చీకటి వలె నల్లని వర్ణాన్ని కలిగినవాడైన శ్రీకృష్ణుని తిరుమేని వర్ణాన్ని పోలి ఉండడం వల్ల, కారాగారంలో దేవకి వసుదేవులను కాపలా కాస్తూ వచ్చినవారు నిద్రకు వశమై ఉన్న కాలం అయినందువల్ల, శ్రీకృష్ణుడు కంసుడు పన్నిన వల నుండి తప్పించుకున్నాడు –అని భావం. " వీంగిరుళ్ వాయ్ పూండు అన్నన్నె ప్పులంబ ప్పోయ్ అంగు ఓరాయ్ క్కులమ్ పుక్కదుమ్" (తిరువాయ్ మొழி– 6 –4– 5) (చాలా చీకటి వేళ అప్పుడు తల్లి అయిన దేవతీదేవి విలపిస్తూ ఉండగా, మధుర నుండి వెళ్లిపోయి రేపల్లెను ప్రవేశించడం) అని ఆడవాళ్లు కూడా ఈ అర్థాన్ని అనుగ్రహించారు.

ఈ విషయాన్ని విన్న పిళ్లై ఉఱంగా విల్లి దాసర్ అనే భక్తులు "శ్రీకృష్ణుడు చంటి బిడ్డగా ఉన్నందువల్ల, తనను తాను రక్షించుకోలేనివాడు. ప్రేమతో అతనిని రక్షించడానికి వేరెవ్వరూ లేరు. కంసుడు, అతనిని భటులు బిడ్డ పుట్టగానే అతనిని వధించడం కోసం దృఢ నిశ్చయంతో ఉన్నారు. ఆ సమయంలో శ్రీకృష్ణుని రక్షించినది చీకటే కదా! అందువల్ల మనం అందరం ఆ చీకటిని శరణు పొందాలి", అని చాలా అభినివేశంతో అన్నారట.

(నిన్న ఇక్కన్నియరోమై నెంజు దుక్కమ్ శెయ్య ప్పోందాయ్) మమ్ములను బాధ పెట్టడం కోసంగా నిన్ను ఆనాడు ఆ చీకటి రచించింది కదా –అని మీరు భక్తి కలిగినవారు కీర్తించే ఆ చీకటినే ఇప్పుడు గర్హిస్తున్నారు. " కన్న తండ్రి అయిన వసుదేవుని తల్లి అయిన దేవకీదేవిని పుట్టిన సమయంలోనే విడచిపెట్టి వెళ్ళడంద్వారా బాధించడమే కాకుండా, దేవకీదేవినే కాకుండా, మిగిలిన స్త్రీలను కూడా బాధించడం కోసంగా రేపల్లెకు వచ్చి చేరావే! " అని అంటున్నారు. కంసుని

వలలో చిక్కుకోకుండా నీవు తప్పుకోవడం స్త్రీలుగా పుట్టినవారిని రక్షించడానికి కారణం అవుతుంది–< అని భావించాము. అది మమ్ములను బాధించడానికీ కారణమై, తప్పుకోవడానికే కారణమై పోయిందే– అని భావం.

(అంజ ఉరప్పాళ్ అశోదై) "నీవల్ల బాధపడే మా బాధను నీ తల్లి అయిన యశోదకు తెలియజేసి, ఆమె కూడా స్త్రీగా పుట్టినది కనుక, మా విషయంలో దయచూపి, నిన్ను దండిస్తుంది –అని భావించి, ఆమె దగ్గర మొర పెడితే, ఆమె నీవు భయపడేటట్లుగా నిన్ను దండించలేదే! "అని అంటున్నారు. " అంగనమ్ తీమైగళ్ శెయ్ వార్ కళో నంబీ! ఆయిర్ మడమక్కళై" (పెరియ తిరుమొழி– 10 –7– 11) అనే విధంగా "నాయనా! కృష్ణా! గొల్ల కన్యలను ఈ విధంగా బాధ పెట్టవచ్చునా? అని మనః పూర్వకంగా కాకుండా, ఏదో ఒక మాటను చెప్పి అతను దండించకుండా ఉండిపోయింది కదా, యశోద. దీనిని వినేటప్పుడు మాకు "ఈమె దగ్గరకు పోయి చెప్పడానికి వచ్చామే! ఈమె కంటే ఆ శ్రీకృష్ణుడే మంచివాడు "అని తోస్తుంది.

(అంజ ఉరప్పాళ్ అశోదై) మొర పెడుతూ వచ్చిన వీరి ముందు మొక్కుబడిగా ఏదో ఒక మాటను చెబుతుందే తప్ప ఇతడు భయపడేటట్టుగా దండించదు, యశోద.

(ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్) "గోపికలు యశోద దగ్గర మొరపెట్టి నన్ను దండించాలని చూచిన ప్రయోజనం ఏమో చూశాను" అని యశోద బాల సింహమైన శ్రీకృష్ణుడు ఇంతకుముందే కన్యలను బాధ పెట్టడమే స్వభావంగా కలిగి ఉండేవాడు ఇప్పుడు యశోదను కూడా సహాయంగా పొందిన తరువాత, నూరు రెట్లుగా స్త్రీలను బాధ పెట్టడానికి ఆరంభించాడు.

(ఇరుక్కుమ్) ఇష్టం వచ్చినట్లుగా ఈమె ఇతనిని ఒంటరి పనులు చేసేటట్లుగా విడచిపెట్టి, " మన కుమారుడు చిన్నతనంలోనే ఈ విధంగా దుష్టతనాన్ని చేస్తున్నాడే! " అని ఆనందించి, అందువల్ల " తొల్లై ఇన్బత్తు ఇఱుది కండాళే" (మహానందావధిని యశోద చూచింది) (పెరుమాళ్ తిరుమొழி– 7–8) అనే విధంగా మహానందాన్ని పొందినదై, తన కర్తవ్యాన్ని చేసి ముగించినట్లుగా యశోద భావిస్తుంది.

దీనిని విన్న శ్రీకృష్ణుడు " ఇతరుల వద్ద మొర పెట్టి, నా దగ్గర కార్యం సాగించాలని చూస్తున్నారా? " అని కోపించాడు. అప్పుడు గోపికలు ఈ విధంగా అంటున్నారు.

(వంజగ ప్పేయ్ చ్చి పాల్ ఉణ్డ మశిమై ఇలీ!) "మేము ఆ విధంగా భావించలేదు. నీవే తల్లిస్తన్యానికి, పిశాచిస్తన్యానికి వ్యత్యాసం తెలియనివాడవు కదా. ఇతరుల దుఃఖాన్ని చూస్తే

"ప్రసీదన్తు భవంతో మే హ్రీరేషా హి మమాతులా,

యదీదృశై రహం విప్రై రుపస్థేయై రుపస్థితః"

(శ్రీరామాయణం –అరణ్యకాండ– 10 –9)

(మునివరులారా! మీరు అనుగ్రహించండి. నేనే మీ దగ్గరకు రావలసినవాడను. అటువంటి మీరు నా దగ్గరకు రావడం అనేది నాకు చాలా సిగ్గును కలిగిస్తున్నది) అనే విధంగా తాను ప్రార్థించి, వారిని రక్షించనందువల్ల సిగ్గును పొందే శ్రీరాముడైతే మా బాధను తెలుసుకుంటాడు. ఆడవారి బాధను తెలియని గొప్పవాడవు అయిన నీకు ఇది ఏ విధంగా తెలుస్తుంది? నీవు సిగ్గు లేనివాడవు కదా. మశిమై– సిగ్గు.

(కూఱై తారాయ్) "నీవు ఎవరివి అయినా కానీ. మా వస్త్రాలను ఇవ్వు. నీ సంబంధమే మాకు వద్దు" అని అంటున్నారు.

★★★★★

కన్నియరోడెజ్గళ్ నమ్బి కరియపిరాన్ విళైయాట్టై
ప్పొన్నియల్ మాడజ్గళ్ శూழ்న్ద పుతువైయర్ కోన్ పట్టన్కోతై
ఇన్నిశైయాల్సొన్నమాలై ఈరైన్దుమ్ వల్లవర్ తామ్ పోయ్
మన్నియ మాతవనోడు వైకున్దమ్ పుక్కిరుప్పారే 10

మూన్ఱామ్ తిరుమొழి ముర్ఱిర్ఱు

ఎజ్గళ్ నమ్బి = మాకు స్వామి, కరియ = నల్లని తిరుమేనిని కలవాడైన, పిరాన్ = శ్రీకృష్ణుడు, కన్నియరోడు = గోపికలతో చేసిన, విళైయాట్టై = దివ్యలీలను గూర్చి, పొన్ ఇయలై =స్వర్ణమయాలు అయిన, మాడజ్గళ్ శూழ்న్ద = హర్మ్యాలు చుట్టు ఉండే, పుతువైయర్ కోన్ = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌లో ఉన్నవారికి నాథులైన, పట్టన్ కోతై = పెరియాழ்వార్ల పుత్రిక అయిన ఆణ్డాళ్, ఇన్ ఇశైయాల్ = తీయని రాగంలో, శొన్న = పల్కిన, మాలై= వాజ్మాల అయిన, ఈర్ ఐన్దుమ్ = ఈ పది పాశురాలను, వల్లవర్తామ్ = అభ్యసించగల్గినవారు, పోయ్ = అర్చిరాది మార్గంద్వారా పోయి, వైకున్దమ్ పుక్కు = పరమపదాన్ని చేరి, అక్కడే, మన్నియ = నిత్యవాసాన్ని చేసే, మాతవనోడు = శ్రియః పతితో కలిసి, ఇరుప్పార్ = నిత్యానుభవాన్ని పొందుతూ ఉజ్జీవిస్తారు.

వ్యా :- పత్తామ్పాట్టు. (కన్నియరోడెజ్గళ్ నమ్బి కరియపిరాన్ విళైయాట్టై) ఇత్తాల్ శొల్లిర్ఱాయ్త్తు- ఇవన్ శెయ్యుమవర్ఱై యఱియాతే శొన్నవర్ఱై మెయ్యేన్దిరుక్కైక్కుమ్. కాలతత్త్వముళ్ళతనైయుమ్ అనుభవియానిన్ఱాలుమ్ పుతుమైయాఱాతే యిరుక్కైక్కుమ్, ఇవన్ పణ్ణుమ్ తీమ్బుక్కు ప్పొడార్ఱమాట్టాతే యిరుక్కైక్కుమ్ "కన్నియర్" ఎన్గిఱతు. (ఎజ్గళ్ నమ్బి) పఞ్చలక్షమ్‌కుడియిల్ పెణ్ణ్గళై నలికైక్కేడాన తీమ్బాలే పూర్ణన్. (కరియ పిరాన్) అకవాయిల్ తీమ్బిలెల్లైయేయాకిలుమ్. మేల్ విழ வేణ్డుమ్బడియాయ్త్తు వడివழకిరుప్పతు. (పొన్నియ లిత్యాది) ఇవ్విషయత్తిల్ ఇవ్వళవాన అవగాహనత్తుక్కుడి, పెరియాழ்వార్ వయిర్ఱిల్ పిఱప్పాయ్త్తు. (ఇన్ని శైయిత్యాది) "పాఠ్యే గేయే చ మధురమ్" (రామా.బాల-4-8) (మన్నియ విత్యాది) నిత్యమాన శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలే పోయ్, శ్రియఃపతియాన సర్వేశ్వరనోడేకూడ నిత్యానుభవమ్ పణ్ణప్పెఱువర్.

మూన్ఱామ్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముర్ఱిర్ఱు

అరు :- పత్తామ్పాట్టు. (కన్నియరోడిత్యాది) తీమ్బు భోగ్యమాకైయాలే (తీమ్బిల్లైయే యాకిలుమ్) ఎన్గిఱతు. "పొన్" -అழకు.

అరుమ్బదమ్ ముర్ఱిర్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక – తమ మనోరథం సిద్ధించగా, ఈ దశకఫలాన్ని పలుకుతూ ముగిస్తున్నారు. ఈ దశక ప్రవేశంలో –"ఈ విధంగా అనేక విధాలుగా తనను గోపికలు అనువర్తించగా, కృష్ణుడు కూడావారికి వస్త్రాలను ఇచ్చి, వారితో కలిశాడు–అని ముగించబడుతున్నది" అని తెలుపబడడం గమనించాలి. ఈ పాశురంలో శ్రీకృష్ణుడు గోపికలను సంశ్లేషించినట్లు చెప్పబడలేదే! అని అంటే, తరువాత దశకంలో శ్రీకృష్ణుని విశ్లేషించిన గోపికలు తమ విరహాన్ని సూచించే "కూడల్" అనే క్రీడను ఆడుతున్నందున, ఇక్కడ విశ్లేషానికి ముందు సంశ్లేషం ఏర్పడి ఉండాలి కనుక, గోపికలను శ్రీకృష్ణుడు ఇక్కడ సంశ్లేషించాడు– అనేది సిద్ధం.

వ్యాఖ్యానమ్– (కన్నియరోడెంగళ్ నంబి కరియ పిరాన్ విళైయాట్టై) "కన్నియర్" అని అన్నందు వల్ల ఇతడు చేసే తంంటరి పనులను తెలియకుండా ఇతడు చెప్పిన మాటలను నిజమని నమ్మే వయస్సును కలవారు –అని, కాలం అంతా అనుభవించినప్పటికీ నూతనత్వం మారని విధంగా శ్రీకృష్ణునకు తగిన వయస్సును కలవారు –అని, ఇతడు చేసే తుంటరి పనులను సహించలేని చిన్న పిల్లలు– అని తెలుపబడుతున్నది.

(ఎంగళ్ నంబి) రేపల్లెలోని ఐదు లక్షల ఇళ్లలో ఉండే కన్యలను అందరిని బాధ పెట్టేటట్లుగా దుష్టతనంతో నిండి ఉండేవాడు,

(కరియ పిరాన్) మమ్ములను అభినివేశాన్ని పొందించే ఇతని మనసులో దుష్టతనం లేకపోయినా, మేము మిక్కిలి ఆశపడే విధంగా ఉండే రూప సౌందర్యాన్ని కలిగినవాడు.

(విళైయాట్టై) నిజానికి ఇవి విటపురుషుని చేష్టలు కాదు– అని, పరమాత్మ, జీవాత్మతో సంశ్లేషాన్ని కోరి చేసిన లీలయే– అని తెలుపుతున్నది.

(పొన్నియల్ మాడంగళ్ శూழ்న్ద పుదువైయర్ కోన్ పట్టన్ కోదై) బంగారం వంటి అందమైన సౌధాలను చుట్టూ కల శ్రీవిల్లి పుత్తూరులో ఉండేవారికి నాథులైన పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టినది అయినందువల్ల గోదాదేవి అనే తాను శ్రీకృష్ణుని విషయంలో ఇంతటి అభినివేశాన్ని కలిగి ఉండడం తటస్థించింది– అని భావం.

(ఇన్నిశైయాల్ శొన్న మాలై)

"పాఠ్యే గేయే చ మధురం ప్రమాణై స్త్రిభి రన్వితమ్"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ –4– 8)

(శ్రరామాయణ కావ్యం మూడు విధాలైన ప్రమాణాలతో కూడినదై, పఠించేటప్పుడు, పాడేటప్పుడు చాలా మధురంగా ఉంటుంది) అని, " ఎంగనే శొల్లిలుమ్ ఇన్బమ్ పయక్కుమే" (తిరువాయ్ మొழி– 7 –9 –11) (ఏ విధంగా చెప్పినప్పటికీ ఆనందాన్ని కలిగిస్తుంది) అనే విధంగా రాగం లేకుండా పాడినప్పటికీ, రాగంతో పాడినప్పటికీ, విన్నవారికి అందరికీ మధురమై, భగవంతునకు మాలవలె భవ్యంగా ఉంటుంది.

(ఈరైందుమ్ వల్లవర్ తామ్ పోయ్ మన్నియ మాదవనోడు వైకుందమ్ పుక్కిరుప్పారే) ఈ పది పాశురాలను అర్థంతో తెలియగలిగినవారు నిత్యమైన శ్రీవైకుంఠంలోకి పోయి, శ్రీమన్నారాయణుడనే పరమపదనాథునితో కూడి, గోపికలు, గోదాదేవి ఇక్కడ పొందిన సంశ్లేషానుభవాన్ని నిత్యంగా పొంది, ఆనందిస్తారు.

మూడవ దశకవ్యాఖ్యానం అనువాదం పూర్తి అయింది.

★★★★★

నాలామ్ తిరుమొ*ழி* –తెళ్ళియార్ పలర్

అవ :- ఇవనుమ్, పెణ్గళుడైయ పరియట్టఙ్గళెల్లామ్ వారిక్కొణ్డు పోయ్ క్కురుఙ్గిన్మేలే ఏఱి యిరుక్క; ఇవర్కళుమ్ అనువర్త్తిత్తుమ్, వైతుమ్- ఇప్పడి బహుప్రకారఙ్గళాలే అవనుక్కు క్కొడుత్తల్లతు నిఱ్కవొణ్ణాతపడి శిలవ*ற்றை* చ్చెయ్తు, అవనుమ్ కొడుక్క, ఇవర్కళుమ్ పెఱ్*ఱా*ర్కళాయ్ నిన్రతు. ఇవనుమ్ ఇవై కొడుత్తు, అవర్కళుమ్ అవై పె*ற்று* సంశ్లేషమ్ వృత్తమానాలుమ్ అనన్తరమ్ విశ్లేషాన్తమా యల్లతిరాతితే. సంసారత్తిల్ భోగఙ్గళ్ నిలైనిల్లాతతాకైయాలే అవనుమ్ పేరనిఱ్క, ఇవర్కళుమ్ ఇన్నుముమ్ ఒరు కాల్ పరియట్టమురియవల్లనే- ఎన్ఱు అతుక్కు క్కూడలి*ழை*క్కిఱార్కళిత్తనైయితే. ఇఙ్గుత్తై ప్పరిమా*ற்ற*మ్ పేఱు మి*ழ*వుమాయ్ చ్చెల్లుమిత్తనైయితే.

ఇతుతాన్ ఇతరవిషయలాభత్తిఱ్కాట్టిల్ నన్ఱాయిరుక్కుమితే. పేఱి*ழ*వుకళ్ ఇవ్విషయత్తిలే యాకప్పెఱువతే ! పరమచేతననై విట్టు అచేతనక్రియాకలాపఙ్గళై క్కొణ్డు పెఱ ప్పార్ప్పారైప్పోలే, సర్వేశ్వరనై ప్పెఱుకైక్కు అచేతనమాన కూడలిన్ కాలిలే వి*ழு*కిఱాళ్. వృత్తహీననాన కృష్ణనై, వృత్తవతియాయ్ ప్పెఱ ప్పార్క్కిఱాళ్ కాణుమ్. ఇత్తనై కలఙ్గాత వస్తు పిరిన్ద విషయవైలక్షణ్యాత్తుక్కు నమస్కారమా మిత్తనైయితే.

అవతారికై ము*ற்றிற்று*

అరు :- తెళ్ళియార్ ప్రవేశే. కూడలావతు. 'వట్టమాక క్కోట్టై క్కీఱి, అతుక్కుళ్ళే శు*ழி* శు*ழி*యాక చ్చు*ற்று*మ్ శు*ழி*త్తు, ఇవ్విరణ్డు శు*ழி*యాక క్కూట్టినాల్ ఇరట్టి ప్పట్టాల్ కూడుకై, ఒ*ற்றை* ప్పట్టాల్ కూడామై"- ఎన్ఱు సఙ్కేతమ్. అతుక్కు హేతు వేతు? ఎన్న; స్వాపదేశత్తిలే అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సంసారత్తిలిత్యాది). "సంసారత్తిల్" ఎన్ఱ వాక్యవివరణమ్ (ఇత్తనైయితే) ఎన్ఱతు.

ఇ*ழ*వోడే కూడిన పేఱు అపేక్షితమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇతుతా నిత్యాది). (లాభత్తిఱ్కాట్టిల్) ఎన్ఱతు- లాభాలాభత్తిఱ్కాట్టిల్- ఎన్ఱపడి. (పెఱువతే) ఎన్ఱతు- వ్యాఖ్యాతా వినీడుపాడు. అవనైయే ఉపాయమాక ప్ప*ற்றி* యిరుక్కిఱవళ్, అచేతనమాన కూడలిన్ కాలిలే వి*ழ*క్కూడుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరమచేతన నిత్యాది). అతుతాన్ కలక్కత్తిన్ కార్యమెన్ను మత్తై రసోక్తియాక అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వృత్తహీననాన ఇత్యాది) వృత్తహీననెన్ఱతు- తన్నై ప్పెఱుకైక్కు ఇవనాల్ ఒరు వృత్తముమ్ వేణ్డాతవన్ ఎన్ఱాయ్, అప్పడి అనన్యసాధ్యనానవనై. (వృత్తవతియాయ్)- సాధనపరైయాయ్ ప్పెఱప్పార్క్కిఱాళెన్ఱు స్వాపదేశగర్భమాయిరుక్కిఱతు. అన్ఱియే, వృత్తమ్- ఆచారముమ్; తిరువా*ழி*యు మెన్ఱు చాటు. ఆనాలుమ్ ఇప్పడి కలఙ్గలామో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇత్తనై కలఙ్గాత ఇత్యాది).

అరుమ్బదమ్ ము*ற்றிற்று*

నాలామ్ తిరుమొழி –తెళ్ళియార్ పలర్

గడచిన దశకంలో గోపికలు తమ వస్త్రాలను ఇవ్వవలసినదిగా శ్రీకృష్ణుని ప్రార్థించారు. వారి ప్రార్థనను మన్నించి శ్రీకృష్ణుడు వారికి వస్త్ర ప్రదానాన్ని చేసి, అంతర్ధానం చెందాడు. తరువాత శ్రీకృష్ణ భగవానునితో తమకు సమాగమం కలుగుతుందా? లేదా? అనే ఆర్తి గోపికలకు అధికమైనది. వారు తమ అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకోవడం కోసం ఒక విధానాన్ని ఆచరించారు. ఆ విధానమే ఈ దశకంలో ప్రస్తావింపబడుతున్నది. ఇది ద్రావిడ దేశంలో ఉండే ఒక దేశ్యమైన ప్రకారం. ప్రేయసీ ప్రియులు ఒకరికొకరు దూరమైనప్పుడు, తాము కోరినవారితో తమకు కలయిక సంభవిస్తుందా? సంభవించదా? అని పరీక్షించుకునే రీతి ఇది. నేలపై పలు గీతలను గీసి, వాటిని జంటలు జంటలుగా లెక్కించినప్పుడు, చివరిగా సరి సంఖ్య వస్తే, తమ మనోరథం నెరవేరుతుందని, బేసి సంఖ్య మిగిలితే తమ కోరిక నెరవేరదని విశ్వాసం. ఈ విధంగా పరీక్షించి చూసుకుంటూ కాలాన్ని గడపడం అనేది విరహిణుల స్వభావం. దీనికి తమిళంలో "కూడల్ ఇழைత్తల్" అని అంటారు. గోపికల ఈ క్రమాన్ని ఆచరించి, తమ అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకున్నట్లుగా భావిస్తూ, గోదాదేవి ఈ దశకంలోని పాశురాలను పాడుతున్నది. శ్రీరంగం, తిరుమలై, తిరుమాలిరుమ్ శోలై, వేంకటాచలం తిరుక్కణ్ణపురం మొదలైన క్షేత్రాలలో వేంచేసి ఉండే స్వామితో తనకు కలయిక సంభవిస్తుందా? లేదా? అని గోదాదేవి తనకు స్వామితో సంశ్లేష విషయంలో ఉండే కుతూహలాన్ని పరీక్షించుకోవడం ఈ దశకంలోని ప్రమేయం.

గడచిన దశకంలో శ్రీకృష్ణుడు గోపికల వస్త్రాలను అన్నిటినీ అపహరించి కుందవృక్షం పైకి ఎక్కి కూర్చున్నాడు. ఈ గోపికలు అతనిని ప్రార్థించి, నిందించి, ఇంకా పలుదారులలో తమ వస్త్రాలను ఇస్తే తప్ప నిలువ లేని రీతిలో కొన్ని పనులను చేశారు. అతడు కూడా వారికి వస్త్రాలను తిరిగి ఇచ్చాడు. గోపికలు వాటిని పొందారు. శ్రీకృష్ణుడు. గోపికలు కోరినట్లు వారి మధ్య సంశ్లేషం నెరవేరింది.

"సంయోగాః విప్రయోగాంతాః" (రామాయణం కాండ –105 –16) (సంయోగాలు విరహంతో పూర్తి అవుతాయి) అనే విధంగా వీరి సంశ్లేషం కూడా విశ్లేషంతోనే పూర్తి అయినది. ఈ సంసార మండలంలో ఏ భోగం కూడా నిలుకడగా నిలిచేదిగా ఉండదు. కనుక, శ్రీకృష్ణుడు ఈ గోపికలను విడచిపెట్టి

వెళ్ళాడు. వీరు కూడా "మళ్లీ ఒకసారి శ్రీకృష్ణుడు మన వస్త్రాలను అపహరించినా పాపం లేదు, శ్రీకృష్ణుని చూస్తే చాలు " అని అతనిని దర్శించడం కోసం కూడల్ అనే ప్రక్రియను అనుసరిస్తున్నారు.

ఈ ప్రక్రియ వివరం ఏమంటే –భూమిలో గుండ్రంగా గీచి, దాని లోపల లెక్కించకుండా, గడులను గీచి, వాటిని రెండు రెండుగా గడులుగా లెక్కించి చూసినప్పుడు, చివరలో సరి సంఖ్యలో వస్తే తలచిన కార్యం పూర్తి అవుతుంది అని, బేసి సంఖ్యలో వస్తే భావించిన కార్యం పూర్తి కాదు అని భావించడమే ఇది. ఈ లోకంలో భగవద్భాగవతానుభవాలు కొంతసేపు కలిగి, కొంతసేపు కలుగకుండా కదా ఉంటాయి. కలుగకుండా కూడా పోయే అవకాశం కల ఈ అనుభవాన్ని వీరు మళ్ళీ కోరవచ్చునా? అంటే, ఇంతకంటే తక్కువది అయినా, లోకంలోని శబ్దాదివిషయాల అనుభవం కూడా తప్పక కలుగుతుంది అనే నిశ్చయం లేకపోయినా, వాటిని పలువురు కోరినప్పుడు, దాని కంటే చాలా గొప్పది అయిన ఈ భగవదనుభవాన్ని కోరడం గొప్పదే కదా. ఈ విధంగా గొప్ప విషయాన్ని, పొందినా, పొందలేకపోయినా, ఆశపడడమే గొప్ప భాగ్యం కదా. భగవంతుని ఉపాయంగా ఆశ్రయించిన ఈ గోదాదేవి కూడల్ దేవత కాలిలో పడవచ్చునా? అని అంటే, పరమ చేతనుని విడచి, అచేతనాలైన తమ ప్రయత్నాలతో ఫలాన్ని పొందాలని చూచే సాధనాంతరనిష్ఠులవలె ఈమె కూడా అచేతనమైన కూడల్ దేవత కాలిలో పడుతున్నది. భగవంతుని పొందాలి అనే తొందరలోని అతిశయంచేత ఈమె ఈవిధంగా చేస్తున్నది. ఈ త్వర చేత ఏర్పడిన అజ్ఞానం వల్ల ఈమె ఈ పనిని చేస్తున్నది. వృత్తహీనుడైన (ఏ ఆచారం లేనివాడైన, తనను ఆశ్రయించినవారి దగ్గర వారు ఏమి సాధనాన్ని అనుష్ఠించారు? అని చూడనివాడైన) శ్రీకృష్ణుని వృత్తవతియై, (కూడల్ అనే ప్రక్రియను చేసేదై, సాధనానుష్ఠానాన్ని చేసేదై) భగవంతుని పొందాలని గోదాదేవి చూస్తున్నది కదా. భగవద్విషయం యొక్క గొప్పతనాన్ని చూసినప్పుడు, ఈమె ఇంత అజ్ఞానాన్ని పొందడం కూడా పొసగుతుంది. భగవంతుని విషయంలో చాలా అభినివేశాన్ని కల ఈమె ఇంతటి అజ్ఞానం పొందకపోతే, భగవంతుడనే విషయాన్ని వైలక్షణ్యమే లేకుండా పోతుంది.

అవతారిక అనువాదం పూర్తి అయినది.

★★★★★

తెళ్ళియార్ పలర్ కైతొழுన్దేవనార్
వళ్ళల్ మాలిరుమ్శోలై మణాళనార్
పళ్ళికొళ్ళు మిడత్తు అడికొట్టిడ
క్కొళ్ళు మాకిల్ నీ కూడిడు కూడలే ! 1

కూడలే = ఓ కూడిక దైవమా !, తెళ్ళియార్ పలర్ = స్వచ్ఛమైన జ్ఞానాన్ని కల పలువురి, కై తొழுమ్ = చేతులతో నమస్కరింపబడే, తేవనార్ =స్వామియై, వళ్ళల్= పరమోదారుడై, మాలిరుమ్ శోలై మణాళనార్ = తిరుమాలిరుమ్ శోలై దివ్యదేశంలో వేంచేసి ఉన్నవాడైన పరమపురుషుడు, పళ్ళికొళ్ళుమ్ = శయనించి ఉండే చోట, అడి కొట్టిడ = అతని శ్రీచరణాలను నేను సంవాహనం చేసే రీతిలో, కొళ్ళుమ్ ఆకిల్ = అతని మనస్సులో తలిస్తే, నీ కూడిడు = నీవు కూడ.

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (తెళ్ళియార్) కాదాచిత్కసంశ్లేషత్తుక్కు త్తాన్ ఇన్నిరుస్టు కూడలిழைక్క ప్పుక్కవాతే, నిత్యానుభవమ్ పణ్ణుకిఅవర్కళై నినైత్తాళ్. (తెళ్ళియార్) అవర్కళుమ్ శిలరే! అలాభత్తోడే యిరున్దు కూడలిழைయాతే, లాభత్తోడే యిరున్దు పోతుపోక్కుకిఅవర్కళుమ్ శిలరే! పిరియిల్ సర్వదా కూడలిழைక్క వేణు మెన్టఱిన్దు, పిరియాతే నిత్యానుభవమ్ పణ్ణుమత్తనై అళవుడైయవర్కళాయ్త్తు. (పలర్) త్రిపాద్విభూతియాక అనుభవత్తోడే కాలమ్ శెల్లుకిఅతిటే. ఇజ్గు త్తాన్ ఒరుత్తియుమాయ్ క్కూడలిழை యానిన్టాళ్. ఇజ్గు వృత్తకీర్తనత్తుక్కుమ్ ఆళిల్లై; అజ్గు వృత్తకీర్తనమ్ పణ్ణవేణ్టా. (కైతొழுమ్) "నిత్యాఞ్జలిపుటాః" (భార.శాంతి-344-45) ఎన్గిఅపడియే తొழுకైయే యాత్రైయా యిరుక్కుమవర్కళ్. (తేవనార్) ఇవర్కళ్ తొழுతు ఉళరామాపోలే, ఇవర్కళై త్తొழுవిత్తుక్కొణ్డు ఉజ్జ్వలనాకా నిఱ్కుమవన్.

(వళ్ళలిత్యాది) లుబ్దనాయిరుక్కుమవన్, కైయిలే కువాలాక ఉణ్డాయిరుక్క చ్చెయ్తేయుమ్ ఒన్టు కழிయిలుమ్ అత్తై క్కుఱైయాక నినైత్తిరుక్కుమాపోలే, నిత్యవిభూతియుమ్, నిత్యానుభవమ్ పణ్ణువారు ముణ్డాయిరుక్క చ్చెయ్తేయుమ్, అవ్విరుప్పు ఉణ్ణతురుక్కాట్టాతే సంసారికళ్ ఇழைవై అనుసన్ధిత్తు, ఉడమ్బు వెళుత్తు, అవ్విరుప్పై ఇజ్గుళ్ళార్ పెఱవేణు మెన్నుమ్ కృపైయాలే తిరుమలైయళవుమ్ వన్దు, తన్నై అనుభవిక్కైక్కు అవసరప్రతీక్షనాయ్ నిఱ్కుమ్ నిలైయై చ్చొల్లుకిఅతు. నిత్య విభూతియుమ్, తానుమాయిరుక్క చ్చెయ్తేయిటే, ఇవై అழிన్దతు కొణ్డు "ఏకాకీ" (మహోపనిషత్) ఎన్గిఅతు; తన్నై సర్వస్వదానమ్ పణ్ణి క్కొణ్డాయ్త్తు నిఱ్కిఅతు.

(మణాళనార్) తన్నై క్కైక్కొళ్ళుకైక్కు వన్దు నిఱ్కిఅ ఇడమాయ్త్తు. (మణాళనార్)

శ్రీగోపిమార్రైప్పోలే యమునాతీరఙ్గళిలే, బృన్దావనత్తిలే ఇరవుమ్, ఇరుట్టున్దేడి ఒళికళవిలే యాకవొణ్ణాతే, పెరియాఴ్వార్ పెణ్బిళ్ళైయై; "వేతప్పయన్ కొళ్ళవల్ల విట్టుశిత్త" (పెరియా.తిరు-2-8-10) రాకైయాలే, ఒరు గోత్రసూత్రప్పడ చ్చెయ్యవేణు మెన్టు వన్దు నిఱ్కిఱాన్ తిరుమలైయిలే. (మణాళనార్ పళ్ళికొళ్ళు మిడత్తు) ప్రణయిని ముకఙ్గాట్టువతు ఓలక్కత్తిలే యన్ఱే ! పడుక్కైయిలేయిఱే ! అతాకిఱతు- కోయిలాయ్‌త్తు. "పళ్ళికొళ్ళు మిడ మాకిఱతు- కోయిల్' ఎన్టు భట్టరరుళిచ్చెయ్య నాన్ కేట్టేన్" ఎన్టు పిళ్ళై అఴకియ మణవాళరరైయర్ పణిప్పర్.

(అడి కొట్టిడ) ఉణర్న్దిరుక్కుమ్బోతు అడిమై శెయ్‌తుపోకై యన్టిక్కే, పళ్ళికొళ్ళుమ్బోతు అతుక్కు వర్ధకమాన అడిమై శెయ్‌తు వర్త్తిక్కవాయ్‌త్తు చ్చొల్లుకిఱతు. స్వరూపానురూపమాన వృత్తియిలే అన్వయిక్కవాయ్‌త్తు కృణిశిక్కిఱతు. ఇతువాయ్‌త్తు ప్రాప్తిఫలమ్. (కొళ్ళు మాకిల్) అతిల్ ఉపాయాంశ మిరుక్కిఱపడి. అవన్ నినైవాలే పేఱాకవాయ్‌త్తు నినైత్తిరుప్పతు. ముముక్షుక్కళుడైయ యాత్రైయిరుక్కుమ్బడి. (నీ కూడిడు కూడలే) "అవనాలే పేఱు" ఎన్టిరుక్కచ్చెయ్‌తేయుమ్, అచేతనమాన కూడలిన్ కాలిలే విఴుమ్బడి ఇరుక్కిఱతిఱే ప్రాప్యత్వరై.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (తెళ్ళియా రిత్యాది) "తెళ్ళియార్" ఎన్టాల్ అఱివుడై యారెన్టు కాట్టుమతొఴియ, లాభత్తోడే యిరుక్కుమవర్‌కళెన్టు కాట్టుమో ? ఎన్న (పిరియిలిత్యాది). ఇప్పడి ఉజ్జ్వలనాయిరుక్కచ్చెయ్‌తే అత్తై విట్టు ఇఙ్గే వరుకిఱతెన్ ? ఎన్న; దాస్యలుబ్ధనాకైయాలే ఎన్గిఱార్ (లుబ్ధనాయిత్యాది). అఙ్గు క్కుఱైప్పట్టిరున్దాన్ ఎన్టైక్కు జ్ఞాపకమేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నిత్యవిభూతియు మిత్యాది). నిత్యసూరికళై త్తొఴువిత్తుక్కొణ్డు ఉజ్జ్వలనా యిరుక్కిఱవన్, తిరుమలైయిలే వన్దిరుక్కిఱా నెన్టపోతు ఉడమ్బు వెళుత్తమై సిద్ధమ్. "వళ్ళల్" - ఉదారన్. (సర్వస్వదానమ్ పణ్ణి) ఎన్టతు-ఆశ్రితర్ క్కెన్టపడి. ఇవళై క్కై ప్పిడిక్కైక్కానాల్ శ్రీవిల్లిపుత్తూరిల్ నిల్లామల్ తిరుమలైయిలే నిఱ్కవేణ్డువానెన్? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శ్రీగోపిమార్రై యిత్యాది). గోత్రమ్- చాటు; పర్వతమ్. "పళ్ళికొళ్ళు మిడమ్" ఎన్టతు- ఏకాన్త మెన్నుతల్; ఉఱఙ్గుకిఱ విడ మెన్నుతల్. ఇరణ్డావతు (ఓలక్క మిత్యాది). మున్దిన అర్థత్తుక్కు, "అడికొట్టిడ" ఎన్టతు- సంశ్లేషిక్కిఱతాయ్, అతుక్కు స్వాపదేశమ్ (స్వరూపానురూపేత్యాది). అన్టిక్కే, "అడి కొట్టిడ" ఎన్టతుక్కు సామాన్యేన స్వాపదేశమాతల్. అప్పడి నినైవాకిల్ "నీ కూడిడు కూడలే" ఎన్బానెన్ ? ఎన్న (ముముక్షుక్కళిత్యాది). "పళ్ళికొళ్ళు మిడత్తు" ఎన్టతుక్కు ఏకతాత్పర్యమాతల్. ఉపపాదనమ్ (అవనాలే ఇత్యాది). "అడి కొట్టిడ"- తుడై కుత్తి ఉఱక్క.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక – తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రంలో వేంచేసి ఉండే స్వామి పవళించి ఉండే చోటు అయిన శ్రీరంగంలోని స్వామికి శ్రీచరణ కైంకర్యం చేసే అదృష్టం కలుగుతుందా? లేదా? అని ఇందులో గోదాదేవి పరీక్షించుకుంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (తెళ్ళియార్) ఎల్లప్పుడూ స్వచ్ఛమైన జ్ఞానంతో ఉండే నిత్యసూరులు– అని అర్థం. కొంచెం కాలం అతనిని భగవంతుని కలవడం కోసమే ఇప్పుడు కూడల్ అనే ప్రక్రియను చేయడానికి ప్రారంభించిన సమయంలో ఎల్లప్పుడూ అతనిని అనుభవించే నిత్యసూరులు స్మరణకు రాగా, వారు ఎంతటి భాగ్యాన్ని చేసినవారు! నావలె భగవంతుని అనుభవించలేనందు వల్ల కూడల్ అనే ప్రయత్నం చేయనక్కర లేకుండా ఎల్లప్పుడూ వారు ఆ భగవంతుని అనుభవించి కాలక్షేపం చేసే భాగ్యాన్ని కలిగినవారు కదా. ఆ భగవంతుని విశ్లేషిస్తే ఎల్లప్పుడూ కూడల్ అనే ప్రయత్నాన్ని చేయవలసి వస్తుంది అని తెలిసి, ఆ విధంగా ఉండే స్పష్టమైన జ్ఞానంతో ఆ భగవంతుని ఏనాడు విడవకుండా అనుభవించేవారై ఉన్నారు. ఇటువంటి నిత్య సూరులు ఒకరా? ఇద్దరా? అని అంటే,

(పలర్) "పాదోస్య విశ్వా భూతాని త్రిపాదస్యామృతం దివి" (పురుష సూక్తం–1–3) (ఈ లోకంలో ఉండే అందరూ జీవరాసులు ఆ పరమ పురుషుని సంపదలో నాలుగవ భాగం మాత్రమే. ఇతని సంపదలోని మూడు భాగాలు నశించనిది అయిన పరమపదంలో ఉన్నవి) అని చెప్పిన విధంగా, ఈ విభూతి కంటే మూడు రెట్లు పెద్దదిగా ఉండే, త్రిపాద్విభూతి అనబడే పరమపదంలో లెక్క లేనంతమంది నిత్య సూరులు కాలం అంతా ఈ భగవదనుభవంతో కాలక్షేపాన్ని చేస్తున్నారు కదా. ఈ విభూతిలో అయితే, తాను ఒక్కతెగా ఉన్నది. కూడల్ అనే ప్రయత్నాన్ని చేసే స్థితిలో ఉన్నది. తాను ఇంతకు ముందే పొందిన అనుభవాన్ని

గూర్చి పల్కి, కాలక్షేపాన్ని చేయడానికి తోడుగా రెండవ వ్యక్తి ఎవరూ లేరు. అక్కడ పరమపదంలో భగవదనుభవం నిత్యానుభవంగా జరుగుతున్నందువల్ల, పొందిన భగవదనుభవాన్ని గూర్చి పల్కి కాలక్షేపాన్ని చేయవలసిన ఆవశ్యకత లేదు.

(కై తొ(ళుమ్)

"ముక్తానాం లక్షణం హ్యేతత్ యచ్ఛ్వేతద్వీప వాసినామ్,

నిత్యాంజలి పుటా హృష్టాః నమ ఇత్యేవ వాదినః"

(భారతం –శాంతి పర్వం– 344–45)

(శ్వేతద్వీపవాసులకు ఏది లక్షణమో, అదే ముక్తులకు కూడా లక్షణం. అది ఏమంటే, ఎల్లప్పుడూ వారు అంజలిని చేస్తూ ఉంటారు. దానితో ఆనందిస్తూ ఉంటారు. నోటితో "నమః"అనే పదాన్ని చెప్పే స్వభావాన్ని కలిగినవారై ఉంటారు) అనే విధంగా నమస్కరించడమే స్వభావంగా కలిగినవారు.

(దేవనార్) వీరు భగవంతుని నమస్కరించి సత్తను పొందేటట్లే, అతడు కూడా వీరిని నమస్కరింప చేసి ప్రకాశిస్తూ ఉంటాడు. దివు –దీప్తౌ అనే ధాతువు నుండి పుట్టిన దేవశబ్దం జ్యోతిస్సు అనే కాంతిని చెబుతుంది.

(వళ్ళల్ మాలిరుంజోలై మణాళనార్) ముందు చెప్పిన విధంగా పరమపదంలో ప్రకాశిస్తూ ఉన్నప్పటికీ నిత్యవిభూతిలో అక్కడ నిత్యానుభవం పొందే లెక్కలేనంతమంది నిత్య సూరులు ఉన్నప్పటికీ, ఆ అనుభవం భగవంతునకు ఒక అనుభవంగా తోచకుండా, ఈ లీలా విభూతిలో ఉండేవారు ఆ అనుభవాన్ని కోల్పోయి ఉండడాన్ని తలచి, భోజనం చేయనివానివలె శరీరం తెల్లబడి, ఆ అనుభవాన్ని ఇక్కడ ఉండేవారు కూడా పొందాలి – అనే గొప్పదైన ఔదార్యంతో తిరుమాలిరుమ్ శోలై అనే క్షేత్రానికి వచ్చి, "చేతనులు అనే నాయకీజనం తనను చేపట్టాలి" అని ఎదురుచూచి, పెళ్లి కొడుకు అలంకారంతో ఉండేవాడు– అని అర్థం. అక్కడ అంతు లేని అనుభవం కొనసాగేటప్పుడు దానిని

విడచిపెట్టి, ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చాడు? అని అంటే, కోటీశ్వరునకు తన చేతిలో పుష్కలంగా ధనం ఉన్నప్పటికీ, అందులో ఒక రూపాయి కోల్పోయినా, దానినే తలుస్తూ బాధపడేటట్లుగా, చేతన లాభంలో తృప్తిలేని భగవంతుడు కూడా అక్కడ లెక్కలేనంతమంది చేతనులను అనుభవిస్తూ ఉన్నప్పటికీ, కూడా ఆ అనుభవంతో శరీరం ఉబ్బి తబ్బిబ్బు కాకుండా, ఈ లీలావిభూతిలో ఉండే జీవులను కోల్పోవడాన్ని తలచి శరీరం తెల్లబడి, ఆ కొరత తీరడంకోసం ఇక్కడకు వస్తున్నాడు– అని తాత్పర్యం.

"స ఏకాకీ న రమేత" (మహోపనిషత్) (ప్రళయ కాలంలో ఒంటరిగా ఉండే ఆ నారాయణుడు ఆనందాన్ని పొందడం లేదు) అనే విధంగా ప్రళయకాలలో నిత్య విభూతిలో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూ ఉన్నప్పటికీ కూడా ఈ లీలావిభూతి లయాన్ని పొందడానికి చూచి, తనను ఒంటరిగా భావించి, చాలా అసంతృప్తిని పొందుతాడు.

(వళ్ళల్) తనను, తన సొత్తును తన భక్తులకు ఇచ్చే గొప్ప ఔదార్యాన్ని కలవాడు.

(మణాళనార్) రేపల్లెలోని గోపికలవలె యమునా నదీ తీరంలోనూ, బృందావనంలోనూ రాత్రిని, చీకటి కాలాన్ని అన్వేషించి, దాగికొని ఉండి, దొంగతనంగా గోపికల సంగమాన్ని పొందడం కాకుండా, పెరియాళ్వారుల ప్రియ పుత్రికయైన గోదాదేవిని, " వేదప్పయన్ కొళ్ళవల్ల విట్టుశిత్తన్" (పెరియాళ్ళ్వార్ తిరుమొళ్ళి–2–8–10) కనుక గోత్ర సూత్రాలు వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా గోత్రమైన తిరుమలలో నిలచి,, మంగళసూత్రాన్ని కట్టి, పెళ్లి కొడుకు కావడం కోసం తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రంలో వేంచేసి ఉన్నాడు.

(పళ్ళి కొళ్ళుమిడత్తు అడి కొట్టిడ) ఆ అందమైన పెళ్లికుమారుడు శయనించి ఉండే చోటులో– అని అర్థం. ప్రేమను కలిగిన నాయకి నలుగురి

మధ్యలో తన ముఖాన్ని చూపించదు కదా. శయ్యామందిరంలో కదా, ఈమె కైంకర్యం చేస్తుంది. ఇక్కడ, " పళ్ళి కొళ్లు మిడమ్" అనే పదం శ్రీరంగం అనే కోవెలను భావించి ప్రయోగించబడింది. " భగవంతుడు శయనించే చోటు శ్రీరంగం– అని భట్టర్ చెప్పగా నేను విన్నాను " అని పిళ్లై అழకియ మణవాళర్ అరైయర్ చెప్పేవారు– అని పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానం.

(ఆడి కొట్టిడ) ఆ స్వామి శ్రీచరణాలను సంవాహనం చేసే విధంగా– అని అర్థం. మెలకువగా ఉండేటప్పుడు చేసే సేవలు మాత్రమే కాకుండా, అతడు సుఖంగా నిద్రించేటట్లుగా పాదాలను సంవాహనం చేయాలని ఆశిస్తున్నది. " నిల మగల్ పిడిగక్కుమ్ మెల్లడి" (తిరువాయ్ మొழி–9–2–10) (భూదేవి సంవాహనం చేసే మృదువైన పాదాలు) కదా శేషత్వం అనే స్వరూపానికి తగిన విధంగా పాద కైంకర్యాన్ని చేయాలని ఆశపడుతున్నది. భగవంతుని ఆశ్రయించినందువల్ల కలిగే ప్రయోజనం ఇదే కదా.

(కొళ్ళు మిడత్తిల్) కైంకర్యాన్ని గ్రహించే అతని అభిప్రాయమే ఉపాయం. కూడల్ అనే ఉపాయాన్ని ఆచరించడం మొదలైన పనులు ఉపాయాలు కావు –అని భావించడమే కదా ముముక్షువుల స్వభావం. ఆ విషయాన్ని ఇక్కడ స్పష్టం చేస్తున్నది.

(నీ కూడిడు కూడలే!) ఆ భగవంతుని వల్లనే ప్రాప్యం సిద్ధిస్తుంది–అని ఉన్నప్పటికీ, అతనిని పొందితే తప్ప నిలువ లేని ప్రాప్య త్వరచేత, దారి కాని దారిలో అయినా వెళ్లి కూడల్ దేవత కాలిలో గోదాదేవి పడుతున్నది. కూడల్ అనే ఉపాయాన్ని ఆచరించి, అతనిని పొందాలని కోరుతున్నది– అని తాత్పర్యం.

★★★★★

కాట్టిల్ వేఙ్గడమ్ కణ్ణపురనకర్
వాట్ట మిన్ఱి మకి*ழ్*న్దుఱై వామనన్
ఓట్టరా వన్దు ఎన్ కైప్ప*ఱ్ఱి* త్తన్నొడుమ్
కూట్టు మాకిల్ నీ కూడిడు కూడలే ! 2

కూడలే = కూడిక దైవమా!, కాట్టిల్ వేఙ్గడమ్ = అరణ్యంలో ఉండే వేంకటాచలంలోను, కణ్ణపుర నకర్ = నగరం అయిన తిరుక్కణ్ణపురంలోను, వాట్టమ్ ఇన్ఱి = మనస్సులో ఏ కొఱత లేకుండా, మకి*ழ్*న్దు = ఆనందించి, ఉఱై = నిత్యవాసం చేసే, వామనన్ =వామనావతారాన్ని ఎత్తిన స్వామి (అందగాడు), ఓట్టరా వన్దు = పరుగెత్తి వచ్చి, ఎన్ కై ప*ఱ్ఱి* = నా కరాన్ని పరిగ్రహించి, తన్నొడుమ్ = తనతో కూట్టుమ్ ఆకిల్ = ఆలింగనం చేసికొనేవాడైతే, కూడిడు = నీవు కూడాలి.

అవ :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. అవన్ ఎన్నై ప్పెఱుకైక్కు సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణుకైయిలే ఉద్యుక్తరైప్పోలే యిరున్దాన్. అతిన్ ఫలమ్ నాన్ పెఱుమ్బడి పణ్ణవల్లైయే ! ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (కాట్టిల్ వేఙ్గడమ్) కాట్టిలే యుణ్డాన వేఙ్గడ మెన్నుతల్, కాట్టై ఇల్లాక వుడైయ వేఙ్గడ మెన్నుతల్. శ్రీదణ్డకారణ్యత్తిల్ ఋషికళోడే యిరున్దు వనవాసరసమ్ అనుభవిత్తాప్పోలే యాయ్‌త్తు త్తిరుమలైయిలిరుప్పు. తిరువయోధ్యైయి లిరుక్కుమాపోలే యాయ్‌త్తు త్తిరుక్కణ్ణపురత్తిలే ఎழுన్దరుళియిరుక్కిఱ ఇరుప్పు. అన్ఱియే, శ్రీబృన్దావనముమ్, తిరువాయ్‌ప్పాడియుమ్బోలే యాతల్. పరమపదత్తిలే నిత్యసూరికళుక్కు త్తన్నై అనుభవిక్క క్కొడుత్తుక్కొణ్డిరుక్కుమవనిఱే- “కానముమ్ వానరముమ్ వేడుమాన” (నాన్ముకన్ తిరు-47) ఇవర్‌కళుక్కు క్కాట్చి క్కొడుత్తుక్కొణ్డు తిరుమలైయిలే వన్దు నిఱ్కిఱాన్. (వాట్ట మిన్ఱి) “పరమపదత్తిలే నిత్యసూరికళ్ అనుభవిక్కక్కడవ నామ్, అవ్విడత్తై విట్టు, ఇవర్‌కళ్ నడువే యిరానిన్ఱోమ్” ఎన్ఱు తిరువుళ్ళత్తిల్ ఒరు వాట్ట మిన్ఱిక్కే. (మకి*ழ்*న్దు) అవర్‌కళ్ నడువే నిరతిశయానన్దయుక్తనా యిరుక్కుమాపోలే, నిరవధిక ప్రీతియుక్తనాయిరుక్కుమ్. (ఉఱై) అవతారఙ్గళ్ పోలే తీర్థమ్ ప్రసాదియాతే నిత్యవాసమ్ పణ్ణుకిఱ. (వామనన్) తన్నుడైమై పెఱుకైక్కు త్తాన్ ఇరప్పాళనామవన్.

(ఓట్టరా వన్దు) ఓరడి క్కழிఞ్జు మణ్ణుక్కు ప్పతఱు మవన్ ఇవళై ప్పె*ఱ్ఱా*ల్ ఇరానిఱే. ఆసురప్రకృతియాన మహాబలి మున్నే కழிఞ్జు మణ్ణుక్కు ప్పతఱి నడక్కుమవన్, ఇవళ్ ఒరుతలైయానాల్ ఇరానిఱే ఆఱి. (ఓట్టరా వన్దెన్ కై ప్ప*ఱ్ఱి*) ‘బాల్యే బాలేన పీడితః’’ (రామా-యుద్ధ-119-16) ఎన్గిఱపడియే, “అఙ్గణ్ణనుణ్డ వెన్నారుయిర్

క్కొతితు" (తిరువాయ్-9-6-6) ఎన్నుమాపోలే పిడిత్త పిడియిలే అనన్యార్హమామ్బడి పిడిత్తు. (తన్నోడుమ్ కూట్టు మాకిల్) నాన్ తన్ కరస్పర్శత్తాలే తువణ్డు స్తబ్ధైయాయ్ నిఱ్క, అణైత్తు ఏటిట్టు క్కొళ్ళుమాకిల్. (నీ కూడిడు కూడలే) అవన్బక్కల్ కుఱైయిల్లై, ఉన్ తలై తులుక్కుకై కిడాయ్ వేణ్డువతు.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (కాట్టిలిత్యాది) "కాడు" ఎన్గతుక్కు క్కరుత్తెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరమపదత్తిలిత్యాది). "ఓట్టరా వన్దు" ఓడి వన్దు. ఓడి వరుకై కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఓరడి క్కుழఞ్జు మణ్ణిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే). "బాల్యే బాలేన త్వయా పీడితః పాణిః -త్వయా న ప్రమాణీకృతః" ఇత్యన్వయః. యద్వా, "త్వయా అఙ్గీకృతః పాణిః బాల్యే బాలేన పీడితః" ఎన్గరుళిచ్చెయ్వర్. కై ప్పఱ్ఱినాల్ తానే కూడలాయిరాతో ? అవనే కూట్టవేణుమో ? ఎన్న (నానిత్యాది). "కూట్టు మాకిల్" ఎన్గతు- కూట్టువానాన పిన్బు- ఎన్గపడి. అవన్ ఎతిర్ శూழల్ పుక్కు త్తిరిన్దాలుమ్, ఇవన్ మనస్సుమ్ ఇழైయ వేణు మెన్గపడి. (తలై తులుక్కు). ఇశైవు; నీ కూడుకై- ఎన్గపడి.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక – "భగవంతుడు వేంకటాచలంలోనూ, తిరుక్కణ్ణపురంలోనూ నన్ను పొందడానికి సాధనానుష్ఠానం చెయ్యాలని ఆరంభించినవానివలె ఉన్నాడు. దాని ఫలంగా అతడు పరిగెత్తుకొని వచ్చి, నా పాణిగ్రహణం చేసేటట్లుగా నీవు చేయగలవా? " అని కూడిక దేవతను గోదాదేవి ప్రార్థిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కాట్టిల్ వేంగడమ్) అరణ్యంలో ఉండే వేంకటాచలం అని కానీ, అరణ్యాన్ని ఇల్లుగా –అంటే, ఉండే స్థానంగా కల వేంకటాచలం – అని కానీ అర్థం చెప్పవచ్చు.

(కాట్టిల్ వేంగడమ్ కణ్ణపుర నగర్) శ్రీదండకారణ్యంలో ఋషులతోపాటు ఉండి వనవాసరసాన్ని శ్రీరాముడు అనుభవించినట్లే, ఆ రసాన్ని శ్రీవేంకటేశ్వరుడుగా తిరుమలలో ఉండి అనుభవిస్తున్నాడు. శ్రీరాముడు అయోధ్యలో ఉండి అనుభవించిన నగరవాసరసాన్ని తిరుక్కణ్ణ పురంలో శౌరిరాజ

స్వామిగా ఉండి అనుభవిస్తున్నాడు– అని అర్థం. లేక, శ్రీకృష్ణుడు బృందావనం అనే వనంలో ఉండి అనుభవించిన ఆనందాన్ని వేంకటాచలంలో శ్రీవేంకటేశ్వరుడుగా ఉండి, రేపల్లెలో ఉండి అనుభవించిన ఆనందాన్ని తిరుక్కణ్ణ పురంలో శౌరిరాజ ప్పెరుమాళ్ గా ఉండి అనుభవిస్తున్నాడు– అని కూడా చెప్పవచ్చు.

(కాట్టిల్ వేంగడమ్) పరమపదంలో నిత్యసూరులకు తనను అనుభవించేటట్లుగా అనుగ్రహించేవాడే కదా "**కానముమ్ వానరముమ్ వేడుముడై వేంగడమ్**" (నాన్ముగన్ తిరువందాది– 47) (వానరాలు, వేటగాళ్లు నివసించే వేంకటాచలం) అని చెప్పిన విధంగా చాలా తక్కువవారికి కూడా దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ తిరుమలలోకి వచ్చి నిలుచున్నాడు.

(వాట్టమిన్ఱి) "పరమపదంలో నిత్య సూరులకు దర్శనాన్ని అనుగ్రహించే నేను ఆ స్థానాన్ని విడచిపెట్టి, వీరి మధ్యలో ఉండవలసివచ్చినదే! " అని మనసులో ఏ విధమైన సంకోచం లేకుండా వేంచేసి ఉన్నాడు. సంకోచం లేకుండా ఉండడం మాత్రమేనా,

(మకిழ்న్దు) నిత్య సూరుల మధ్యలో బ్రహ్మానందం కలిగినవాడై ఉండడం వలె అంతు లేని ఆనందాన్ని కలిగినవాడై ఉన్నాడు.

(ఉఱై) "విభవావతారాలవలె ఒక కాలంలో ముగిసిపోవడం అనేది లేకుండా, "సంసారంలో అందరూ తరిస్తే తప్ప, నేను ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళను" అనే విధంగా ఇక్కడ నిత్యవాసాన్ని చేస్తున్నాడు.

(వామనన్) తన సొత్తు అయిన ఈ జగత్తును పొందడానికి మహాబలి దగ్గర తాను యాచకుడైనవాడు ఈ విధంగా ఆనందంగా నివసించి ఉంటాడు– అనేది చెప్పవలసి ఉన్నదా?

(ఓట్టరా వందు) వేగంగా పరిగెత్తుకొని వచ్చి– అని అర్థం. ఒక అడుగు పరిమితిని గల నేలను పొందడం కోసం వేగంగా వచ్చి యాచించినవాడు ఈమెను పొందడానికి వేగంగా రావడంలో ఆశ్చర్యం ఉన్నదా? ఆసురస్వభావాన్ని కలిగిన మహాబలి ముందు ఒక అడుగు పరిమితిని గల నేల కోసం పరిగెత్తి వచ్చినవాడు

తాను పొందవలసినది పెరియాళ్వార్లు పెంచిన గోదాదేవి అయితే, ఇక ఊరికే ఉంటాడా? పరిగెత్తుకొని రాడా?

(ఓట్టరా వందు ఎన్ కై ప్పఱ్ఱి)

"న ప్రమాణీకృతః పాణిః బాల్యే బాలేన పీడితః"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ –119– 16)

(నా చిన్న వయస్సులో చిన్నవాడవైన నీ చేత గట్టిగా పట్టుకోబడిన ఆ చేయి ఇప్పుడు ప్రమాణీకరింపబడలేదు) అని సీతాదేవిని పట్టుకొన్న రీతిలోనే తనను కూడా అతడు వచ్చి పాణిగ్రహణాన్ని చేయాలి– అని ఆశపడుతున్నది. **"అమ్ కణ్ణన్ ఉండ ఎన్ ఆరుయిర్ క్కోదిదు"** (తిరువాయ్ మొழி –9 –6 –6) (నామీద వ్యామోహంతో మిక్కిలి చపలుడైన స్వామి భుజించగా, సారం లేని ఈ నా ఆత్మ)అని చెప్పిన విధంగా పట్టుకున్న పట్టులో వేరొకరికి చెందకుండా ఉండేటట్లుగా పట్టుకొని– అని భావం.

(తన్నొడుమ్ కూట్టుమాగిల్) అతడు తన చేతితో పట్టుకున్న పట్టులో పారవశ్యాన్ని పొంది, నేను ఇక దేనిని తెలియలేకుండా ఉండేటట్లుగా నన్ను దగ్గరకు తీసుకొని, తనతో ఒకటిగా చేసుకున్నట్లయితే,

(నీ కూడిడు కూడలే!) నీవు అంగీకరించి కూడినట్లయితే, అతడు నన్ను సంశ్లేషించడం నిశ్చయం.

స్వాపదేశంలో– "కూడల్" అనేది మనసును నిర్దేశిస్తుంది. భగవంతుడు నిర్హేతుకంగా జీవుని తనకు దాసునిగా చేసుకోవడానికి ఎన్నో విధాలయిన ఎదురు పన్నాగాలను చేసి తిరిగినప్పటికీ, ఫలాన్ని పొందడానికి జీవుడు తన మనసులో దానికి అంగీకరించాలి– అని తెలుపుతున్నది.

★★★★★

పూమకన్ పుకழ் వానవర్ పోற்றుత-
ఱ్ఱామక నణి వాళుతల్ తేవకి
మామకన్ మికు శీర్ వశుతేవర్తమ్
కోమకన్ వరిఱ్ఱ్కూడిడు కూడలే ! **3**

పూ మకన్ = తామరపూవులో ఉండే బ్రహ్మ, వానవర్ = నిత్యసూరులు, పుకழ் పోற்றుతఱ్ఱు = కీర్తిని పాడి స్తుతించడానికి, ఆమ్ = తగిన, మకన్ = పురుషోత్తముడై, ఆణి వాళ్ నుతల్ తేవకి = చాలా అందమైన ఫాలభాగాన్ని కల దేవకియొక్క, మా మకన్ = గొప్పపుత్రుడు, మికు శేర్ వశుతేవర్తమ్ = మిక్కలి గొప్ప గుణాలను కలవాడు అయిన వసుదేవుని, కో మకన్ = గొప్పతనానికి తగిన పుత్రుడైన శ్రీకృష్ణుడు, వరిల్ = వస్తే, కూడలే = నీవు కూడాలి.

వ్యా :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (పూమకన్) ఇన్ద విభూతి. (పుకழ்వానవర్) "లక్ష్మీసమ్పన్నః" (రామా. బాల.18-28) పోలే అజ్ఞళ్వార్. (పోற்றుతఱ్ఱామకన్) "నావేవ యాన్త ముభయే హసన్తే" (తైత్తి.కాఠ-1, ప్ర-6,అను-12, పం-3) ఇరణ్డు కరైయిలుళ్ళారుమ్ నడువు పోకిఱ ఓడత్తై అழைక్కుమాపోలే. (అణియిత్యాది) అழుకియ ఒళియై యుడైత్తాయ్, వేఱోరాభరణమ్ మిகైయాన నుతలైయుడైయ దేవకిక్కు. (మామకన్) అవళ్ వళర్త్త శెరుక్కాలే మకనల్ల; ఉడన్ పిఱన్దా నెన్నలామ్పడి మిక్క మకన్. తాయ్వழியాల్ వన్ద ఏற்றమొన్ఱుమేయో ఉళ్ళతు? ఎన్న; (మికు శీర్ వశుతేవర్తమ్ కోమకన్) కోవాన మకన్. చక్రవర్తిక్కుప్పోలే నియామ్యనల్లన్, ఇవర్ తమ్మైయుమ్ నియమిక్కుమ్ మకన్. అవరై నియమిక్కైయావతు- కంసభయత్తాలే 'ఇవనుక్కేన్ వరుకిఱతో ?" ఎన్ఱు వయిఱు పిడిత్తాల్, "అప్పరే ! నీర్ ఏన్ భయప్పడుకిఱీర్, అఞ్జాతే, నాన్ శొన్నత్తై కేట్టు సుఖమే యిరుమ్" ఎన్ఱాప్పోలే నియమిక్కై. (వరిల్) ఇరణ్డు పిఱప్పాలుముళ్ళ ఇరువర్ శాయైయుమ్ తోற்ற నడైయిలే నడన్దువరు మాకిల్; (కూడిడు కూడలే) నీ కూడి ఎన్నైయుమ్ అవనైయుమ్ కూట్టు.

అరు :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (పూమక నిత్యాది) "పూమకన్" ఎన్ఱు- బ్రహ్మావాయ్, అత్తాలే- ఇన్ద విభూతియై చ్చొల్లుకిఱతు. (ఆమ్మకన్) మకన్- పురుషనాయ్, ఆమెన్ఱు- తకుతియాయ్, తకుతియాన పురుషన్; పురుషోత్తమన్ ఎన్ఱపడి. విభూతిద్వయత్తిలుళ్ళారుమ్ ఏత్తుమతుక్కు ప్రమాణ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నావేవేత్యాది) నావ మివ ఎన్ఱపడి. (హవన్తే) "హు - దానా దానయోః" ఎన్గిఱ ధాతువిలే అదానమెన్ఱు - కొళ్ళుకైయాయ్, అత్తాల్- అழைక్కై ఎన్ఱపడి. (అழைక్కుమాపోలే) "ఇరణ్డు విభూతియిలుళ్లారాలుమ్ పోற்றప్పడుమవన్" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. "పోற்றుతఱ్ఱామ్ మకన్"- పోற்றుమ్పడియిరుక్కిఱ మకన్ ఎన్ఱపడి. "అణి"- అழుకు. "వాళ్"- ఒళి. "నుతల్"- నెற்றి. "కో"- రాజా. ఇరణ్డు పిఱప్పు- దేవకిక్కుమ్ వసుదేవర్క్కుమ్ పిఱక్కై.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక – "ఉభయవిభూతి నాథుడై, శ్రీకృష్ణుడుగా అవతరించినవానిని నీవు నాతో కలపాలి" అని ఇందులో కూడిక దైవాన్ని గోదాదేవి వేడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (పూమగన్) నాభీకమలంలో పుట్టిన బ్రహ్మ– అని అర్థం. ఇక్కడ బ్రహ్మను చెప్పడం ఎందుకంటే, అతనిచే సృష్టింపబడిన ఈ లీలా విభూతిలో ఉన్నవారికి ఇది ఉపలక్షణం.

(పుగழ் వానవర్)

"సర్వప్రియకర స్తస్య రామస్యాపి శరీరతః,
లక్ష్మణో లక్ష్మిసంపన్నో బహిఃప్రాణ ఇవాపరః"
(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ –18 –28)

(కైంకర్యలక్ష్మిని కలిగిన లక్ష్మణుడు రామునకు శరీరం కంటే కూడా అన్ని విధాలైన ప్రియాలను చేసేవాడుగాను, బయట ఉండే ఇంకొక ప్రాణంగాను ఉన్నాడు) అనే విధంగా కైంకర్య సంపద మిక్కిలిగా కలవాడై కీర్తింపబడే లక్ష్మణునివలె కీర్తింపబడే నిత్య సూరులు– అని అర్థం. దీనివల్ల నిత్యవిభూతిలో ఉండేవారు చెప్పబడ్డారు.

(పోற்றுదఱ్కామగన్) "నావేవ యాంత ముభయే హవంతే" (తైత్తిరీయ సంహిత, ఒకటవ కాండం, ఆరవ ప్రశ్న, 12వ అనువాకం) (నదిలో పడవలో పోయేవానిని రెండు తీరాలలో ఉండేవారు పిలిచినట్లుగానే, పరమపురుషుని ఉభయ విభూతులలో ఉండేవారు పిలుస్తున్నారు) అనే విధంగా, రెండు తీరాలలో ఉండేవారు కూడా మధ్యలో నదిలో ఒక చోట పోయేవానిని పిలిచేటట్లుగా ఉభయ విభూతులలో ఉండేవారు పిలిచి కీర్తించడానికి తగిన పురుషోత్తముడు.

(అణి వాణుదల్ దేవకి) అందమైన కాంతిని కలిగినదై, తనకు ఒక ఉపమానం అక్కరలేని లలాటాన్ని కలిగి ఉండే దేవకికి.

(మామగన్) ఆ శ్రీకృష్ణుడు ఈమె గారాబం చేసి పెంచిన కొడుకు అయినందు వల్ల ఏర్పడిన గర్వంతో చూసేవారికి "ఇతడు కుమారుడు కాడు, సహోదరుడు" –అని చెప్పేటట్లుగా రూపంతోను, అధికార ధోరణితోనూ మించి ఉండే కుమారుడు. ఈ విధంగా తల్లి ద్వారా వచ్చిన గొప్పతనం మాత్రమేనా ఉన్నది? అని అంటే,

(మిగు శీర్ వశుదేవర్ తమ్ కోమగన్) తండ్రికి తగిన ప్రేమ చేత వసుదేవుని కూడా నియమించగలిగిన కుమారుడు కనుక, "వశుదేవర్ తమ్ కోమగన్". దశరథ చక్రవర్తికి శ్రీరాముడు నియానేమ్యుడై, అంటే, నియమించదగినవాడై ఉన్నట్టుగా ఉండేవాడు కాడు, ఇతడు. వసుదేవుని కూడా నియమించేవాడు అని అర్థం. ఇతనిని నియమించడం అంటే, మిక్కిలి ప్రేమను కలిగిన వసుదేవుడు అయినందువల్ల శ్రీకృష్ణుని విషయంలో ఉండే ప్రేమచేత కంసుని వద్ద భయపడి "శ్రీకృష్ణునకు కంసుని వల్ల ఏమి ప్రమాదం వస్తుందో! " అని ఇతడు పుట్టిన వెంటనే భయపడినప్పుడు, " అయ్యో! నీవు ఎందుకు భయపడుతున్నావు? కంసుని నేను గమనిస్తాను. భయపడకుండా నేను చెప్పిన మాటలలో నమ్మికతో నీవు ఇక్కడే సుఖంగా ఉండు" అని మొదలైన మాటలను చెప్పి, పుట్టిన వెంటనే వసుదేవుని నియమించాడు కదా.

(వరిల్) వసుదేవుని కుమారుడుగాను, నందగోపాలుని కుమారుడుగాను– ఈ విధంగా ఇద్దరికీ కుమారుడు కనుక, ఇద్దరి పోలికలు నడకలో కనిపించేటట్లు వచ్చినట్లయితే,

(కూడిడు కూడలే) " ఓ కూడిక దైవమా! నీవు కూడి, నీవు నన్ను ఆ శ్రీకృష్ణుని కలుపు.

★★★★★

ఆయ్చ్చిమార్కళు మాయరు మఞ్జిడ
పూత్త నీళ్ కడమ్బేఱి పుక పాయ్న్దు
వాయ్త్త కాళియన్మేల్ నడమాడియ
కూత్తనార్ వరిల్ కూడిడు కూడలే! 4

ఆయ్చ్చియర్కళుమ్ = గోపికలు, ఆయరుమ్ = గోపాలురు, అఞ్జిడ = భయపడేటట్లుగా, పూత్త నీళ్ కడమ్బు ఏఱి = పూచినది, ఎత్తైనది అయిన కదంబవృక్షంపైకి ఎక్కి, పుక పాయ్న్దు =అక్కడనుండి లోపలకు దుమికి, వాయ్త్త కాళియన్ మేల్ నడమ్ ఆడియ = భాగ్యశాలి అయిన కాళియుని తలపై నాట్యం చేసిన, కూత్తనార్ వరిల్= నాట్యశాస్త్రప్రవీణుడైన శ్రీకృష్ణుడు వస్తే, కూడలే కూడిడు = ఓ కూడిక దైవమా! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (ఆయ్చ్చిమారిత్యాది) భయమే స్వభావమానవర్కళుమ్. (ఆయరుమ్) భయమ్ వ్యుత్పత్తి పణ్ణి అఱియాతవర్కళుమ్. (అఞ్జిడ) అతువే "పోర్క్కళమాకవిఱే నృత్తమ్" (నాచ్చి. తిరు-12-5) శెయ్తతు. (పూత్త నీళ్ కడమ్బు) విషదగ్ధమాన కడమ్బు, తిరువడికళ్ పట్టవాఱే పూత్తతు. అఙ్గోలతైలత్తుక్కుళ్ళ శక్తియుమ్ ఇఙ్గిల్లై యన్ఱో? కల్లు ప్పెణ్ణానాల్ కడమ్బు పూక్క చ్చొల్లవేణుమో? (నీళ్ కడమ్బు) ఇలక్కువాయ్క్కైక్కాక ఉయర ఏఱిప్పాయ్న్దాన్. (పుకప్పాయ్న్దు) కాలాழக్కుళిక్క. (వాయ్త్త కాళియన్) తన్ ములైకళిలే ఇవళ్ కణిశిక్కుమ్ నడమడైయ అవన్తలైయిలే పెற்றాన్. పెణ్ణాయ్ ప్పిఱవాఱే కాళియనాయ్ ప్పిఱన్దేనాకిల్ ఇతెల్లామ్ పెఱలాయ్త్తే! విషమ్ పొతిన్దవన్ తలైయాక ప్పెற்றాన్; అమృతమ్ పొతిన్ద ములైకళ్ పెఱాతొழிవతే ! (నడ మాడియ) నృత్తశాస్త్రత్తుక్కు సూత్రమిఱే. (కూత్తనార్ వరిల్) ఆడిన ఒశివోడే వన్దు అణైయవేణుమ్. (కూడిడు కూడలే) ఉన్ ఇశైవుకొణ్డు పెఱవిరుక్కిఱేన్ నాన్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (ఆయ్చ్చిమారిత్యాది) స్త్రీపురుషవ్యక్తియై ప్పற்ற- భయముణ్డు ఎల్లై ఎన్గిఱతు. భయప్పడవేణ్డువా నెన్ ? ఎన్న; "కాళియన్ మేల్" ఎన్ఱత్తై ప్పற்ற అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అతువే పోరిత్యాది). అవన్ తలై యుద్ధభూమియాక- ఎన్ఱపడి. దగ్ధమాన కడమ్బు పూక్క క్కూడుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అఙ్గోల మిత్యాది). అమ్; కోలెన్ఱు-విల్లాయ్, అழகియ విల్లైయుడైయ చక్రవర్తిత్తిరుమకన్. అఙ్గోలతైలత్తుక్కుళ్ళ శక్తియావతు- అழிఞ్జిల్ పழమ్ అమ్మరత్తిన్ కీழே ఉతిర్న్దు కిడన్దాల్, ఆకాశత్తిలే మిన్నినాల్, అక్షణత్తిలే అన్ద ప్పழమ్ మరత్తిలే పழైయపడియే ఒట్టుమ్; అన్ద క్షణత్తిలే అప్పழత్తై వాఙ్గి తైల మాక్కి, ఒరు మావిరైయిలే తడవి, తరైయిలే నట్టాల్ అప్పోతే ములైత్తు ప్పెరియ మరమాయ్ క్కాయ్త్తు ప్పழுక్కు మెన్ఱాప్పోలే శొల్లువర్కళ్. (కాలాழ క్కుళిక్క) తిరువడికళ్ అవన్ ఫణత్తిలే అమిழவాతల్, కొప్పళిక్క వాతల్. శ్రీభాష్యత్తుక్కు సూత్రమ్బోలే, నృత్తశాస్త్రత్తుక్కుమ్ ఇవన్ ఆడినతు సూత్ర మెన్ఱపడి.

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక – "తన కాళ్లతో కాళీయుని మర్దించినవాడైన శ్రీకృష్ణుడు తన చేతులతో నా వక్షోజాలను మర్దించేటట్లుగా నీవు కూడాలి" –అని ఇందులో కూడిక దైవంతో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (ఆయ్ చ్చి మార్గళుమ్ ఆయరు మంజిడ) భయమే స్వభావంగా కలిగిన గోపికలు, "ఉందు మదకళిற்றన్ ఓడాద తోళ్ వలియన్" (తిరుప్పావై –18) (మదగజాలను కలిగినవాడు, ఏనాడూ అపజయాన్ని తెలియని బాహుబలాన్ని కలిగినవాడు) అనే నందగోపాలునివలె భయం అంటే ఇటువంటిది అని తెలియని గోపాలురు అందరూ భయపడేటట్లుగా– అని అర్థం. " పోర్ కల మాగ నిరుత్తమ్ శెయ్ ద పొయ్ గై క్కరై" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–12–5) (ఆ సరస్సు యుద్ధ రంగం అయ్యేటట్లుగా నృత్యం చేసిన మడుగు తీరంలో) అనే విధంగా శ్రీకృష్ణుడు కాళీయుని తలపైన ఎక్కిన విషయాన్ని విన్న వెంటనే ఉన్న చోటలోనే గోపాలురు గోపికలు అందరూ నిశ్చేష్టులై, విగత జీవులు అయినట్లుగా అయినందువల్ల. రేపల్లె, సరస్సుతీరం, శవాలతో నిండినదిగా, యుద్ధరంగంగా కనిపించింది.

(పూత్త నీళ్ కడంబు) కాళీయుని విషంవల్ల మండి ఎండిపోయిన కదంబ వృక్షం అమృతధారలను కురిపించేటట్లు శ్రీకృష్ణుని పాదాలు పడగానే పూచి, విస్తరించి–అని అర్థం. అంతకు ముందు మండి ఎండిపోయిన ఆ వృక్షం శ్రీకృష్ణుని పాదాలు సోకగానే పూచి, విస్తరించి పెరుగుతుందా? అని అంటే, అంకోల తైలాన్ని పూసిన మామిడి విత్తును నేలలో విత్తితే, అది అప్పుడే మొలచి పెద్ద వృక్షమై కాచి పండుతుంది– అని చెప్పబడుతున్నది. " విష్ణోః పదే పరమే మధ్వ ఉత్సః " (ఋగ్వేదం– అష్టకం– 2– 2–24) (విష్ణువు యొక్క గొప్పదైన పాదంలో అమృతం ప్రవహిస్తున్నది) అని వేదంలో అమృత ప్రవాహం ప్రవహిస్తున్నదని చెప్పబడగా,, భగవంతుని పాదం పడిన చెట్టు చిగురిస్తుంది అని చెప్పవలసి

ఉన్నదా? శ్రీరాముని పాదంతో రాయి స్త్రీగా అయినప్పుడు, కృష్ణుని పాదంతో మాడిపోయిన కదంబ వృక్షం పూయకూడదా?

(నీళ్ కడంబు) కాళీయుని తలపై దూకడానికి వీలుగా కదంబ వృక్షం చెట్టు పైకి ఎక్కి దూకాడు.

(ప్పుగ ప్పాయ్ న్దు) ఎత్తుగా ఉన్నదై, శ్రీకృష్ణుడు వేగంగా దూకడంచేత శ్రీకృష్ణుని పాదంతో కూడిన కాళీయుని తల నీటిలో ప్రవేశించి మునిగేటట్లు అయినది.

(వాయ్ త్త కాళియన్) తన తలపై భగవంతుని పాదాలు పలుమార్లు ఎక్కి తొక్కేటట్లుగా ఉండే గొప్ప భాగ్యాన్ని పొందిన కాళీయుడు –అని అర్థం. తన స్తనాలలో అతని చేయి నాట్యం చేయాలి– అని ఆశపడే ఈ గోదాదేవి మనోరథం నెరవేరలేదు. శ్రీకృష్ణుని శ్రీపాదాలు తన తలపై నడయాడాలి– అని ఆశపడని ఆ కాళీయుడు ఆ భాగ్యాన్ని పొందాడు. స్త్రీగా జన్మించి ఈ విధంగా ఆశపడినా ఆశ తీరలేదు. కాళీయుడై పుట్టి ఆశయే లేకుండా ఉన్నప్పటికీ, భాగ్యాన్ని పొందేటట్లుగా అయినది– అని ఇక్కడ గోదాదేవ అభిప్రాయం. విషాన్ని కలిగి ఉన్న కాళీయుని తల గొప్ప భాగ్యాన్ని పొందింది. అందరికీ జ్ఞానాన్ని కలిగించే చైతన్యస్థానం అయిన అమృతాన్ని పొందికగా కలిగి ఉండే తన స్తనాలు ప్రాప్యాన్ని పొందలేకపోయాయే! అనేది ఇక్కడ వ్యాఖ్యాత రసోక్తి.

(కాళియన్ మేల్ నడమాడియ) కృష్ణుడు కాళీయునిపై ఆడిన నాట్యాన్ని సూత్రంగా గ్రహించే భరతముని మొదలైనవారు భాష్యం, వృత్తి వంటి నాట్య శాస్త్రాలను రచించారు సుమా.

(కూత్తనార్ వరిల్) "కాళీయునిపై నాట్యాన్ని ఆడి అలసిపోయిన శరీరంతో వచ్చిన తనను ఆలింగనం చేసికోవాలి" అని గోదాదేవి ఆశపడుతున్నది.

(కూడిడు కూడలే) అతనికోసం ఎదురుచూచే నేను ఇప్పుడు కూడిక దేవత అనే నీ అంగీకారంతో పొందగోరుతున్నాను.

★★★★★

మాడమాళిகై శూழ் మతురైప్పతి
నాడి నన్దెరువిన్ నడువే వన్దిట్టు
ఓడై మామతయానై యుతైత్తవన్
కూడుమాకిల్ నీ కూడిడు కూడలే ! 5

ఓడై = ఫాలపట్టాన్ని కల్గినది, మా మతమ్ = గొప్ప మదాన్ని కల్గినది అయిన, యానై = కువలయాపీడం అనే ఏనుగును, ఉతైత్తవన్ = అణచి (మర్దించి) వధించిన శ్రీకృష్ణుడు, మాడమ్ మాళిகై శూழ் మదురా పతి = అంతస్తులను (మిద్దెలను) కల హర్మ్యాలతో చుట్టుకొని ఉండే మధురానగరంలో, నాడి = మన ఇంటిని వెదకికొని, నమ్ తెరువే వన్దిట్టు = మన వీథికి వచ్చి, కూడుమ్ ఆకిల్ = మనతో కలిస్తే, కూడలే నీ కూడిడు = ఓకూడిక దైవమా! నీవు కూడు.

వ్యా :- అఙ్గామ్బాట్టు. (మాడ మాళిகై శూழ் మతురైప్పతి నాడి) అవన్ "విల్ విழవుక్కు" ఎన్ఱు కోడిత్తాన్; ఇవళ్ "ఇవన్ వరవుక్కు" ఎన్ఱిరున్దాళ్. (నాడి) నేరే వన్దు పుకురవొణ్ణాతు; "ఇన్నాళ్ వీడు ఏతు, ఇన్నాళ్ వీడు ఏతు" ఎన్ఱు ఊర్ ఇరియలిడ త్తేడివిట్టు, విడాయెల్లాన్దోఱ్ఱి, "ముదా యుక్తౌ మాలాకారగృహం గతౌ" (వి.పు.5-19-17) మాలాకారరుక్కు ముడుక్కు త్తెరువిలేయితే అకమ్. పెరున్దెరువెల్లాన్దేడి ముడుక్కు త్తెరువిలే కణ్డుకొణ్డానితే; (ప్రసాదపరమౌ) ప్రసాదమే విఙ్జేయిరుప్పతు; (నాథౌ) ఇతు ధర్మ మైనైక్కు ఒరు ధర్మి యుణ్డిత్తనై; (మమ గేహ ముపాగతౌ) నాథత్వమ్ మిక్కిరుక్కిల్ అழైత్తన్ఱో కాణ్బతు! (ధన్యోஉహమ్) ఆరుమ్ తేడి ప్పెఱాత నిధియై, ఇరున్దవిడత్తే ఎడుత్తుక్కొళ్ళ ప్పెఱ్ఱేన్. (అర్చయిష్యామి) స్వరూపానుగుణమాక ప్పెఱ్ఱ నిధియై అழిత్తు భుజిప్పేన్. (ఇతి) ఇప్పాశురమ్ ఆర్ శొన్నార్ ? ఎన్నిల్; (మాల్యోపజీవనః) భోగ్యత్తై విఱ్ఱు ఉణ్గిఅవన్. భార్యైయై విఱ్ఱు ఉణ్బారైప్పోలే; ముకత్తై త్తిరియవైత్తితే మాలైకట్టువతు, ఇతిలే శాణ్మాలై యழియామైక్కాక. (ఆహ) "ఇవ్వరవు-ఇవనై ఇప్పడియాక్కి చ్చొల్లువిప్పతుమ్ శెయ్తతు" ఎన్గిఱాన్.

ఇవళ్తానుమ్ ఒరు మాలైక్కారర్మకళితే. (నన్దెరువు) తిరువాయ్ప్పాడి అడైయ త్తన్నతానాప్పోలే ఇఙ్గు మొరు తిరుమాళిகై యుణ్డు. ఉకన్దరుళినవిడమెఙ్గుమ్. "దేవత్వే దేవదేహేయం మనుష్యత్వే చ మానుషీ" (వి.పు.1-9-145), "ఓరో తిరుమాళిகై యుణ్డు, ఇన్నాళకత్తుక్కు" ఎన్ఱు ముకమ్ తెరియాతపడి అకత్తళవుమ్ తెరువిన్ నడువే వరవేణుమ్. (ఓడై) ముకప్పడముమామ్; పట్టముమామ్. (మా మతయానై) కళిప్పిత్తార్కళ్. మదద్రవ్యఙ్గళాలే మదత్తాలే శెరుక్కి త్తిమిర్త్తు నిన్దతు; తిరువడికళాలే ఉతైత్తవన్. (కూడు మాకిల్) విరోధి పోయ్త్తు; నీ కూట్టి త్తరు మిత్తనై.

అరు :- అఙ్గామ్బాట్టు. (మాడ మిత్యాది) ఇరియ లిడ - ఆరవారమ్ పణ్ణి. (తేడివిట్టు) ము*ఱ్ఱు*చ్చొల్లు. తేడిప్పోన విడ ముణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ముదా ఇత్యాది). (నాథ త్వమ్) ఎన్టు ధర్మిమాత్రత్తిలే ఒతుక్కువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నాథ త్వ మిత్యాది). (అ*ఱ్ఱి*త్తు భుజిక్కై)- అర్చనాదికళాలే అనుభవిక్కై. (మాలై య*ఱ్ఱి*క్కై) అతిలే అల్పమాకిలుమ్ తానాశ్పైడుకై. మాలై విఱ్కిఱవన్ 'ధన్యోఽహమ్" ఎన్న క్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవ్వరవిత్యాది). (ఎన్గిఱాన్) ఎన్టతు. "ఇత్యాహ" ఎన్టత్తై ప్ప*ఱ్ఱి*.

అఙ్గే పూవుక్కాక ప్పోకిఱాన్, ఇఙ్గే వరక్కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవళ్ తాను మిత్యాది). (ముకమ్ తెరియాత పడి) - మున్నడి తో*ఱ్ఱా*తపడి; త్వరిత్తు- ఎన్టపడి. (ముక పడమ్) - ముకత్తై మఱైక్కుమ్ శోడు.

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక – విరోధులను నిరసించడం అనేదానిని స్వభావంగా కలిగినవాడు నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లయితే, కూడమని ఇందులో కూడిక దైవంతో గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మాడ మాళిగై శూழ் మదురై ప్పది) కంసుడు ధనుర్యాగం అనే ఒక కార్యక్రమాన్ని పురస్కరించుకొని మధురానగరంలో ఉండే సౌధాలను, మాళిగలను అన్నిటిని నిర్మించి, దానిని విస్తరింప చేశాడు కదా, గోదాదేవి. దానిని తన ప్రేమతో శ్రీకృష్ణుడు తనను అన్వేషిస్తూ రావడం కోసం చేయబడినది– అని భావిస్తున్నది.

(నాడి) అన్వేషించి వచ్చి–అని అర్థం. నేరుగా వచ్చి, నా ఇంటిలో ప్రవేశించడంలో స్వారస్యం లేదు. మధురానగరంలో ఉండే ఒక్కొక్క వీథిలోను "ఈమె ఇల్లు ఎక్కడ ఉన్నది? ఈమె ఇల్లు ఏది? అని అన్వేషించి, ఊరంతా "ఈమె శ్రీకృష్ణునకు ప్రియురాలు"– అని అందరికీ తెలిసేటట్లుగా తనను అన్వేషించి, దానివల్ల ఏర్పడిన ఆయాసం అంతా తన తిరుమేనిలో కనబడేటట్లుగా రావాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

"కృష్ణరామౌ ముదా యుక్తౌ మాలాకారగృహం గతౌ, ––––

ప్రసాదపరమౌనాథౌ మమ గేహ ముపాగతౌ,

ధన్యో ఽ హమర్చయిష్యామీత్యాహ మాల్యోపజీవినః"

(విష్ణు పురాణం –5 –19 – 17)

(బలరామకృష్ణులు ఇద్దరు చాలా సంతోషంతో మాలాకారుని ఇంటికి వెళ్లారు. –––– "మిక్కిలి అనుగ్రహాన్ని కలిగినవారు, స్వాములై ఉండే ఈ ఇద్దరూ నా ఇంటికి వచ్చారు. నేను ధన్యుడను అయ్యాను. వారిని అర్చిస్తాను– అని మాలాకారుడు సంతోషంతో అన్నాడు) అనే విధంగా మాలాకారుడు ఉండే చాలా ఇరుకు సందును అన్వేషించి శ్రీకృష్ణుడు వెళ్ళాడు, "ముదా యుక్తౌ మాలాకాగృహం గతౌ" –ప్రీతితో మాలాకారుని ఇంటికి వెళ్ళాడు. అని అన్నందున ప్రీతితో మధురానగరంలో పెద్ద పెద్ద వీథులను అన్నిటిని వెదకి,, వాటిలో చూడలేక, ఒక చిన్న వీథిలో ఉండే మాలాకారుని ఇంటిని వెదకి చూచి అక్కడకు వెళ్లాడు –అని తెలుస్తున్నది.

"ప్రసాదపరమౌనాథౌ" అని అన్నందున బలరామకృష్ణులు ఇద్దరిలో పరత్వం, సౌలభ్యం అనే రెండు ఉన్నప్పటికీ, పరత్వం కంటే సౌలభ్యమే మించి ఉన్నది –అనేది, వీరు తనను వెదకి వచ్చిన అధికమైన ప్రీతిని బట్టే తెలుస్తున్నది– అని మాలాకారుడు అన్నాడు. "నాథౌ" నాథులై ఉన్నారు– అని అన్నందున పరత్వం వీరిలో విడచి ఉండడానికి సాధ్యం కాదు కనుక, వీరి స్వరూపంలో కలసి ఉన్నది– అని వ్యక్తం అవుతున్నది. సౌలభ్యం కంటే ప్రీతి మించి ఉన్నది– అనేది, పరత్వం స్వరూపనిరూపకమై స్వరూపంలో అణగి ఉన్నది అనేది ఏ విధంగా తెలుస్తున్నది? అని అంటే, " నా గుడిసెకు వచ్చారు" అని మాలాకారుడు పలికిన వాక్యం వల్ల ఇది తెలుస్తున్నది. పరత్వం మించి ఉన్నట్లయితే, మాల కారుని తాము ఉండే చోటుకు రప్పించుకొని కదా చూచి ఉంటారు. ఆ విధంగా కాకుండా, ఆ మాలాకారుడు ఉండే చోటును వీరు వెదకి వెళ్లడం వల్ల వీరికి అనుగ్రహమే ఎక్కువగా ఉన్నది– అనే విషయం స్పష్టమవుతున్నది– అని తాత్పర్యం. " నేను ధన్యుడను అయ్యాను "

అని మాలాకారుడు చెప్పినందువల్ల, పెద్దవారు అందరూ అన్వేషించిన పొందడానికి వీలుకాని దానిని మార్గంలో ఉన్నచోటనే ఉండి కనుగొన్న భాగ్యశాలిని అయిన నేను– అని అంటున్నాడు. " నేను అర్చిస్తాను" అని అన్నందు వల్ల స్వరూపానికి తగినట్లుగా తానే అన్వేషించి వచ్చిన సంపదను తాను తగిన విధంగా వినియోగించుకొని, అర్చనం, వందనం, దాస్యం మొదలైన ప్రకారాలలో అనుభవిస్తాను– అని అంటున్నాడు. "ఇతి" అని ప్రయోగించిన పదం ద్వారా– ఈ విధంగా చెప్పినవాడు ఎవరు? అనేది ఇకపై తెలుపబడబోవడాన్ని మహర్షి సూచిస్తున్నారు. "మాల్యోపజీవినః" (పూలమాలికలను అమ్మి జీవించే మాలాకారుడు) అనే ప్రయోగానికి తాను అనుభవించదగిన భార్యను అమ్ముకొని జీవించేవారివలె, తాను అలంకరించుకొని అనుభవించదగిన మాలను అమ్మి పొట్టను గడుపుకునే ఒకనినికూడా ఇటువంటి పాట్లను పెట్టింది కదా, భగవంతుని గుణం వైభవం– అని తాత్పర్యం. మాలను కట్టేవారు తమకు అందులో ఆశ కలిగి, ఒకవేళ తాము ఆ మాలను ధరిస్తామేమో! అని భయపడి, ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకొని, దాని అందం గమనించకుండా మాలను కడతారు–అనే విషయం ప్రసిద్ధం కదా. "ఇత్యాహ మాల్యోపజీవినః" అని అన్నందున శ్రీకృష్ణుని ఆగమనం మాలాకారుని కూడా ఈ విధంగా చేసి, ఇటువంటి మాటను చెప్పేటట్లుగా చేసింది– అని ఋషి పలుకుతున్నారు. ఈ గోదాదేవి కూడా ఒక మాలాకారులు అయన పెరియాళ్వారుల ప్రియ పుత్రిక అయినందున, "నాడి నమ్ తెరువిన్ నడువే వందిట్టు" (వెదకి, మన వీథిలోకి వచ్చి) పూలమాలిక కోసం మాలాకారుని అన్వేషించి, వచ్చినట్లుగా తనను కూడా అన్వేషించి వస్తాడు– అని భావిస్తున్నది.

(నమ్ తెరు) గోదాదేవి రేపల్లెను తన ఊరిగా అభిమానించినట్లుగా, మధురా నగరాన్ని కూడా తనకు ఒక నిలయంగా అభిమానిస్తున్నది.

"దేవత్వే దేవదేహేయం మనుష్యత్వే చ మానుషీ,

విష్ణోః దేహానురూపాం వై కరోత్యేషాత్మన స్తనూమ్"

(విష్ణు పురాణం –1–9–145)

(భగవంతుడు దేవుడై అవతరించినప్పుడు, ఈ లక్ష్మీదేవి దేవ రూపాన్ని కలిగినదై అవతరిస్తుంది. అతడు మానవ రూపాన్ని పొందినప్పుడు ఈమె మానవరూపాన్ని పొందుతుంది. విష్ణువు దేహానికి తగినట్లుగా తన దేహాన్ని ఈమె మార్చుకుంటుంది) అని చెప్పినట్లుగా అతడు అవతరించేటప్పుడు అంతా ఒక దివ్యదేహాన్ని తాను పరిగ్రహించే స్వభావం కలిగిన ఈమె అతడు అభిమానించిన ప్రదేశాలలో ఒక నిలయాన్ని కలిగి ఉండాలని ఆశపడడంలో ఆశ్చర్యం లేదు కదా.

(నడువే వందిట్టు) "తాను నివసించే వీథిలో వచ్చేటప్పుడు తన ఇంటికి తాను వస్తాడు" –అని, ఎవరూ తెలియని విధంగా తన గృహాన్ని చేరేవరకు దారి మధ్యలో వచ్చి, అందరూ ఆశ్చర్యపడేటట్లుగా చటుక్కున తన ఇంటి లోపల ప్రవేశించాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

(ఓడై) ఏనుగులకు అలంకరించే ముఖపట్టాన్ని కాని, ముఖపటాన్ని ఈ పదం తెలుపుతుంది.

(మా మదయానై) ఏనుగుకు మదం కలిగేటట్లుగా మదద్రవ్యాలను కంసుడు దానికి బాగా తినిపించాడు– అని దీనివల్ల తెలుపబడుతున్నది.

(మద యానై ఉదైత్తవన్) మదంతో పిచ్చి పట్టి, తిమ్మిరి ఎక్కిన కువలయా పీడం అనే ఏనుగుకు గర్వం, తిమ్మిరి దాని ప్రాణంతో పాటు పోయేటట్లుగా వధించినవాడు.

(కూడుమాగిల్ నీ కూడిడు కూడలే!) విరోధులను నిరసించడమే స్వభావంగా కలిగిన అతడు మనం అతనిని పొందడానికి అడ్డుగా ఉండే కువలయాపీడం అనే ఏనుగును వధించాడు. నీవు కూడా అతనిని నాతో కలిసేటట్లుగా చేయడం నీ బాధ్యత సుమా–అని భావం.

★★★★★

అ<u>ఱ్ఱ</u>వన్ మరుత ముఱియ నడై
క<u>ఱ్ఱ</u>వన్ కఞ్జనై వఞ్జనైయిల్
శె<u>ఱ్ఱ</u>వన్ తికழுమ్ మతురైప్పతి
కొ<u>ఱ్ఱ</u>వన్ వరిల్ కూడిడు కూడలే ! 6

అ<u>ఱ్ఱ</u>వన్ = (ఇంతకుముందే) ఆరితేరినవాడు, మరుతమ్ ముఱియ = మద్దిచెట్లు (యమాళార్జునాలు) విఱిగిపడేటట్లుగా, నడై క<u>ఱ్ఱ</u>వన్ = దోగాడుతూ పోవడం నేర్చిన వాడు, కఞ్జనై = కంసుని, వఞ్జనైయిల్ =వంచనతో, శె<u>ఱ్ఱ</u>వన్ = చంపినవాడు అయిన, తికழுమ్ మతురా పతి కొ<u>ఱ్ఱ</u>వన్ = ప్రకాశించే మధురానగరానికి ప్రభువు అయిన శ్రీకృష్ణుడు, వరిల్ =వస్తే, కూడలే నీ కూడిడు = ఓకూడిక దైవమా! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు. (అ<u>ఱ్ఱ</u>వన్) మున్బే తనక్కు అ<u>ఱ్ఱ</u>వన్. ఇవళుక్కాకక్కాణుమ్ పిఱన్దతు. "సాధూనా" (గీత-4-8) మన్ఱో. తన్నై యఱియాత పరువత్తే విరోధియై పోక్కినపడి. (మరుత మిత్యాది) "యమళార్జునా" (వి.పు.5-6-16) ఇత్యాది. (వఞ్జనైయిల్) ధర్మయుద్ధమే వేణు మెన్ఱు పెరుమాళైప్పోలే యిరున్దానాకిల్, అవన్ వఞ్చనమే తలైక్కట్టుమే! అవన్ నినైత్త వఞ్చనత్తై అవన్ఱన్నోడే పోక్కినపడి. (తికழுమ్ మతురై ప్పతిక్కొ<u>ఱ్ఱ</u>వన్) రాజ్యత్తుక్కు ఉగ్రసేననై వైత్తానేయాకిలుమ్, "ఇవనే రాజా" ఎన్ఱు ఇవళ్ పక్షమ్. (వరిల్ కూడిడు కూడలే) రాజాక్కళుక్కు ప్రేరకన్ [1]వేణుమో?

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (అ<u>ఱ్ఱ</u>వనిత్యాది). మేలుక్కు అవతారికై (తన్నై యిత్యాది). "మరుత ముఱియ" - ముఱియ ఎన్నుతల్, ఉరియ ఎన్నుతల్. ఉగ్రసేనన్ రాజావాయిరుక్క. కృష్ణనై "మతురైప్పతి కొ<u>ఱ్ఱ</u>వన్" ఎన్న క్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రాజ్యత్తుక్కిత్యాది). "ఉగ్రసేననై రాజావాక వైత్తవన్ ఇవనాకైయాలే"- ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక – "నాకోసమే ఇక్కడకు వచ్చి అవతరించినవాడు నాతో కలిసేటట్లయితే, కూడిక దైవమా! నీవు నన్ను శ్రీకృష్ణునితో కలపాలి" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (అఱ్ఱవన్) పూర్వమే నాకు విధేయుడై ఉండేవాడు – అని అర్థం. ఇతడు అవతరించడమే ఈమె కోసం కదా.

"పరిత్రాణాయ సాధూనాం వినాశాయ చ దుష్కృతామ్,
ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామి యుగే యుగే" (గీత– 4–8)

(మంచివారిని రక్షించడంకోసం, దుర్మార్గులను నశింప చేయడంకోసం, ధర్మాన్ని సుస్థాపించడంకోసం నేను ప్రతియుగంలోనూ అవతరిస్తాను) అని ఇతడే చెప్పాడు కదా.

(మరుద ముఱియ నడై కற்றవన్) తనను తాను తెలియకుండా దోగాడుతూ వెళ్లే కుర్రవాని పరువంలోనే రెండు మద్ది చెట్ల రూపంలో వచ్చిన అసురులను నశింపజేసినవాడు కనుక,, విరోధులను గూర్చి భయపడవలసిన అవసరం లేదు.

"వ్యగ్రాయా మథ తస్యాం స కర్షమాణ ఉలూఖలమ్,
యమలార్జునయోః మధ్యే జగామ కమలేక్షణః,
కర్షతా వృక్షయోర్మధ్యే తిర్యగ్గత ములూఖలమ్,
భగ్నా వుత్తుంగశాఖాగ్రౌ తేన తౌ యమలార్జునౌ"
(విష్ణు పురాణం –5 –6 –16)

(ఆ యశోద తన కార్యంలో ఆసక్తిని కలిగినదై ఉండగా, తామర పూల వంటి నేత్రాలు కలిగిన శ్రీకృష్ణుడు రోలును ~~ఈ~~డ్చుకుంటూ, జంట మద్ది చెట్ల మధ్య నుండి దోగాడుతూ వెళ్ళాడు. ఆ చెట్లకు మధ్యగా ఆ రోలును లాగుకుంటూ అతడు వెళ్లేటప్పుడు, రోలు దొర్లుకుంటూ వెళ్ళింది. ఎత్తైన శాఖలను, అగ్రాలను కలిగిన ఆ రెండు మద్ది చెట్లు ఆ రోలుతో భగ్నం అయ్యాయి) అని చెప్పబడింది కదా.

(కంజనై వంజనైయిల్ శற்றవన్) చెడ్డ బుద్ధిని కలిగిన కంసుడు అయినందువల్ల అతనిని వంచనతో వధించాడు. ధర్మబద్ధమైన యుద్ధంతోనే వధించాలి– అని భావించే శ్రీరాముని వలె ఉంటే, వంచకుడైన ఇతని దగ్గర అది పనికిరాదు– అని తలచి వంచనతో వధించాడు. అతడు ఇతని గూర్చి భావించిన వంచన అతనితో నశించేటట్లు చేశాడు.

(తిగழ்మ్ మదురై ప్పది కొற்றవన్) మిద్దెలతో, మేడలతో చుట్టబడి ఉండే ప్రకాశించే మధురానగరానికి ప్రభువు– అని అర్థం. ఉగ్రసేనుడు కదా మధురా నగరానికి రాజుకదా! అని అంటే, యయాతి శాపం చేత యాదవ కులం రాజ్య పట్టాభిషేకానికి అర్హత లేకుండా పోయింది– అనే భావంతో శ్రీకృష్ణుడు

ఉగ్రసేనుని మధురకు రాజుగా పట్టాభిషేకం చేసినవాడైనప్పటికీ, ఉగ్రసేనునకు రాజ్యాం లభించినది శ్రీకృష్ణుని వల్లనే కనుక, ఇతడు మధురకు ప్రభువు –అని ఈమె భావిస్తున్నది.

(వరిల్ కూడిడు కూడలే!) ఆ స్వామి వచ్చేటట్లుగా, ఓ కూడిక దైవమా! నీవు కూడాలి. రాజులను ఒకరు ప్రేరేపించవలసిన అవసరం లేదు. ఒకవేళ, ఆ విధంగా ఆవశ్యకత ఉన్నప్పటికీ, నీవు అతనిని ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు ప్రేరేపించాలి –అని భావం.

★★★★★

అన్టిన్నాతన శెయ్ శిశుపాలనుమ్
నిన్ర నీళ్ మరుతు మెరుతుమ్ పుళ్ళుమ్
వెన్టివేల్ విఱల్కఞ్జనుమ్ వీழ మున్
కొన్టవన్ వరిల్ కూడిడు కూడలే ! 7

అన్టు = అపుడు (పూర్వం), ఇన్నాతన శెయ్ శిశుపాలనుమ్ = గర్హించదగిన పనులను శిశుపాలుడు, నిన్ర నీళ్ మరుతమ్ = దారిలో మధ్యలో అడ్డంగా నిలచిఉండే పెద్ద జంట మద్దిచెట్లు, పుళ్ళుమ్ = బకాసురుడు, వెన్టి వేల్ విఱల్ కఞ్జనుమ్ = జయాన్ని కల్గించగల వేలాయుధాన్ని, దానిని పట్టుకోగల బలాన్ని కల కంసుడు, వీழ= (చచ్చి) పడేటట్లుగా, మున్ = అందఱి కళ్ళముందు, కొన్టవన్ = చంపిపడవేసిన శ్రీకృష్ణుడు, వరిల్ = వచ్చేటట్లయితే, కూడలే నీ కూడిడు = ఓ కూడిక దైవమా! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- ఏழామ్బాట్టు. (అన్టిన్నాతన) కూడల్ కూడాత ఇన్టు పోలే, స్వయంవరత్తుక్కు ప్రతిబన్ధకనాన అన్టుమ్ ఇఖ్యాట్టరవుక్కు ఇన్నాతన శెయ్ శిశుపాలన్. (నిన్ర ఇత్యాది) అవన్టనక్కే తనియే ఇన్నాతన శెయ్త విడజ్గళ్ పోరాతే ఇవనై క్కణ్డు నిన్రతు. (నీళ్ మరుతుమ్) శాయ్న్దాల్ పిழைక్కవిడాతు; (ఎరుతుమ్) ఇవనై నలియనిన్ర ఏழுరుతుమ్. (పుళ్ళుమ్) బకాసురనుమ్, వెన్టియై త్తరువతాన వేలైయుడైయనాయ్, అతువుమ్ మికైయామ్బుడియాన మిడుక్కైయుడైయనాన కంసన్. (కఞ్జనుమ్) కీழ் శొన్న వర్గముక్కుడియాన అవన్టన్నైయుమ్. (కొన్టవన్) ఏకప్రయోగత్తే విరోధికళై యడైయప్పోక్కి, అవసరప్రతీక్షనాయ్ నిన్రాన్. ఇని నీ కూడు మిత్తనై.

అరు :- ఏழామ్బాట్టు. (అన్టిత్యాది) "అన్టుమ్" ఎన్రతు- అన్టు అవళుక్కు ప్రతికూలనాన శిశుపాలనై ప్పోక్కినాప్పోలే, ఇన్టుమ్ ఎన్ విరోధియై ప్పోక్కి సంశ్లేషిక్కవేణు మెన్టు తాత్పర్యమ్. 'కఞ్జనుమ్" ఎన్ర విడత్తిల్ చకారమ్- ప్రాధాన్యత్తిలే. విరోధికళెల్లావర్గత్తైయుమ్ శొల్లి, 'కొన్టవన్" ఎన్రైయాలే- (ఏకప్రయోగత్తై) ఎన్గిఱతు. (కూడల్ కూడాత ఇన్టు) ఇత్యాదివాక్యమ్- కఠినమ్.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– విరోధులను అందరినీ నిరసించిన శ్రీకృష్ణుడు వచ్చేటట్లయితే కూడమని కూడిక దైవంతో ఇందులో గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–

(అన్షిన్నాదన శెయ్ శిశుపాలనుమ్) రుక్మిణి దేవి స్వయంవరానికి ఆటంకం కలిగి , అది జరుగకుండా ఉండాలి– అని తగని పనులను చేసిన శిశుపాలుని వల్ల ఏర్పడిన ఆటంకాలు తొలగినట్టుగానే, ఈనాడు కూడా కూడిక దేవత కూడకుండ ఉండే ఈ ఆటంకాన్ని తీర్చాలి– అని అభిప్రాయం.

(నిన్ష నీళ్ మరుదుమ్) కంసుడు శ్రీకృష్ణునకు హానిని కలిగేటట్లుగా వేరు వేరుగా పలువురు అసురులను పంపడమే కాకుండా, ఇక్కడ ఇద్దరు అసురులను రెండు జంట మద్ది చెట్లుగా నిలిపి, శ్రీకృష్ణుడు దోగాడుతూ వచ్చేటప్పుడు అతనిని చంపాలని నియమించాడు కదా. ఇద్దరుగా చేరి ఆ శ్రీకృష్ణునకు హాని కలిగించి ఉంటే ఏమి అయి ఉండేది? అని గోదాదేవి భయపడుతున్నది. శాపంతో నలకూబరులు మద్ది చెట్లుగా మారారు అనే పురాణ కథ ఉన్నప్పటికీ, " పొయ్మ్మాయ మరుదాన అశురరై" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–3–1–3) (మారు రూపంలో ఉండే మద్ది చెట్లలోని అసురులను) అని వీటిలో అసురుల ఆవేశం ఉన్నది అని పెరియాళ్వార్లు అనుగ్రహించారు కదా.

(నీళ్ మరుదమ్) పైన పడినట్లయితే ఎవరికి బతకడానికి సాధ్యం కాని విధంగా పెద్దగా ఉండే రెండు మద్ది చెట్లు.

(ఎరుదుమ్) నీళాదేవిని పొందడం కోసం వీరశుల్కంగా నిర్ణయింపబడిన ఏడు ఎద్దులను– అని అర్థం. మద్ది చెట్లు అయితే రెండే, ఇక్కడ అసురావేశం కలిగిన ఏడు ఎద్దులు కదా బాధించడానికి వచ్చాయి.

(పుళ్ళుమ్) కొంగ రూపంలో వచ్చిన బకాసురుడు– అని అర్థం ఇక్కడ కొంతమందిని చెప్పడం కంసుడు మాటిమాటికి పంపించిన అసురులు అందరికీ ఉపలక్షణం.

(వెన్షి వేల్ విఱల్ కంజనుమ్) అంతవరకు జయం తప్ప, అపజయం తెలియని వేలాయుధాన్ని కలిగినవాడై, ఆ వేలాయుధం కూడా అక్కర లేని విధంగా ఉండే బలాన్ని కలిగినవాడైన కంసుడు,

(కంజనుమ్) ఇంతకు ముందు చెప్పబడిన అసురులు అందరినీ శ్రీకృష్ణుని చంపడం కోసం పంపించినవాడై, వారికి నాయకుడైన కంసుడు—అని అర్థం.

(వీళ్ల మున్ కొన్డవన్) మాటిమాటికి వచ్చిన ఈ అసురులు అందరూ వెనువెంటనే నశించిన వేగాన్ని చూసినప్పుడు, ఒకే దెబ్బతో వీరిని అందరినీ పడగొట్టినట్లుగా ఉన్నది.

(వరిల్ కూడిడు కూడలే) అడ్డుగా ఉండే ఇంతమందిని కూడా వధించి, "నన్ను పొందాలి" అని ఎదురు చూచి, సిద్ధంగా ఉండేవాడు, అతడు కూడేటట్లుగా. నీవు కూడినట్లయితే, ఓ కూడిక దైవమా! కార్యం సిద్ధిస్తుంది.

★★★★★

ఆవలన్బుడైయార్తమ్ మనత్తన్ని
మేవలన్ విరైశూழ் తువరాపతి
క్కావలన్ కన్రు మేయ్త్తు విళైయాడుమ్
కోవలన్ వరిల్ కూడిడు కూడలే ! 8

ఆవల్ అన్బు ఉడైయార్తమ్ = ఆసక్తిని, భక్తిని కలవారియొక్క, మనత్తు అన్రి మేవలన్ = మనస్సును తప్ప ఇంకొక చోట పొందికగా ఉండలేనివాడు, విరై శూழ் తువరావతి కావలన్ = చక్కని సువాసనతో వ్యాప్తమైన ద్వారకానగరికి ప్రభువు, కన్రు మేయ్త్తు విళైయాడుమ్ కో వలన్ = గోవులను మేపి, క్రీడించే గోపాలుడు అయిన శ్రీకృష్ణుడు, వరిల్ = వస్తే, కూడలే నీ కూడిడు = కూడికదైవమా ! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (ఆవల్) ఆవలుడైయార్తాన్- గుణాధ్యవసాయముమ్ కిడక్కచ్చెయ్తే, నోన్బు నోఱ్పతు, కామనై ఆరాధిప్పతు, శిఱ్ఱిల్ ఇழైప్పతు, పని నీరాడువతు, కూడల్ ఇழైప్పతాన ఇవై. ఆవలావతు. (అన్బు) "మల్లాణ్డ తిణ్డోళ్ మణివణ్ణా! ఉన్ శెవ్వడి శెవ్వి తిరుక్కాప్పు" (తిరుపల్లాణ్డు) ఎన్బతు, "ఉఅకలుఅకల్" (పెరియా-తిరు-5-2-9) ఎన్బదాన తమప్పనారుడైయ - అన్బు. తజ్గళ్ కుడియిలుళ్ళార్ మనత్తోడల్లతు మేవానెన్గిఱాళ్. (విరై శూழ்త్యాది) ఆవలిల్లాతారోడుమ్ పొరున్దుమవన్ కిడీర్ ! "షోడశస్త్రీసహస్రాణి" (వి.పు.31-17,18) ఇత్యాది. అవ్వూరిలుళ్ళ మణమ్ పోరామే స్వర్గత్తిలుళ్ళ మణముమ్ కూట్టిక్కొడుత్తానిఱే! "మట్టేఱు కఱ్పకత్తై మాతర్క్కాయ్ వణ్డు వరై నట్టాన్" (పెరి.తిరు.6-8-7) ఎన్నక్కడవతిఱే. జగద్వ్యాపార లీలై పణ్ణి. "కన్రు మేయ్త్తు విళైయాడుమ్" (తిరునెడు-16) "సర్వస్య జగతః పాలౌ వత్సపాలౌ బభూవతుః" (వి.పు.5-6-35) (కోవలన్) రాజ్యమ్ పణ్ణామైక్కాకవుమామ్.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (ఆవలిత్యాది) "ఆవల్"- అభినివేశమ్. "విరై"- పరిమళమ్. కుడియిల్- సన్తానత్తిల్. "తువరాపతి' ఎన్నాతే, "విరై శూఝ్" ఎన్ఱు విశేషిత్తతెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవ్వారిలుళ్ళ ఇత్యాది). "తువరాపతి" ఎన్ఱు -ద్వారకైక్కు నిర్వాహక నెన్ఱపడియాయ్, "కావలన్"ఎన్ఱు- జగద్వ్యాపారలీలైకళై ప్పణ్ణుమవన్, కన్ఱు మేయ్‌త్తు విళైయాడుకైక్కాక క్కోవలనానాన్ ఎన్ఱు పదభేదేన యోజిత్తుక్కొళ్వతు. కోవలనానతుక్కు ప్రయోజనాన్తరమ్ (రాజ్య మిత్యాది). రాజ్యమ్పణ్ణుకై అసహ్యమాయ్, కోవలనాన్ ఆనాన్ ఎన్ఱాకవుమామ్.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– "స్వామి విషయంలో నా ఆర్తికి, ప్రేమకు ఏ కొరత లేదు. అతని దగ్గర రక్షకత్వ సౌలభ్య గుణాలకు ఏ కొరత లేదు. కూడిక దైవమా! నువ్వు కూడకపోవడమే లోటు అయినది" అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఆవల్ అన్బుడైయార్) అభినివేశం కలవారు ఎవరు? అంటే, భగవంతుని కల్యాణ గుణాలతో నిండి ఉండేవారు. ఆశ వల్ల మనలను స్వీకరించి తీరుతాడు, అతడు వచ్చేవరకు వేచి ఉండడమే మనకు తగినది– అనే సీతాదేవివలె ఉపాయాధ్యవసాయం ఉన్నప్పటికీ, భగవంతుని పొందాలి అనే ప్రేమలోని ఆధిక్యంచేత అతనిని పొందడం కోసం నోమును నోచడం, కాముని ఆశ్రయించడం, బొమ్మరిల్లు కట్టడం, చన్నీళ్ళలో స్నానం చేయడం, కూడిక దైవాన్ని ప్రార్థించడం మొదలైన, స్వరూపానికి తగని కార్యాలను చేసేవారు.

(అన్బుడైయార్) "మల్లాండ తిండోళ్ మణివణ్ణా! ఉన్ శేవడి శెవ్వి తిరుక్కాప్పు" (తిరుప్పల్లాండు–1) (చాణూర ముష్టికులు అనే మల్లయుద్ధ వీరులను జయించిన, బలమైన బాహువులను కలిగిన మణివర్ణా! అందమైన ఎర్రని నీ పాదాల సౌందర్యానికి మంగళం) అని తాము కూడా అస్థానే భయ శంకతో మంగళాన్ని పాడడం, "ఉఱగల్ ఉఱగల్" (పెరియాఝ్వార్ తిరుమొఝి– 5–2–9) (మేలుకొని ఉండండి, మేలుకొని ఉండండి) అని అంటూ ఏ నాడు నిద్రపోని నిత్యసూరులను కూడా నిద్రపోకుండా భగవంతుని రక్షించమని

ప్రార్థించడం మొదలైన పొంగిన ప్రేమతో చేసే కార్యాలను చేసే పెరియాళ్వారులవంటివారు ప్రేమను కలిగినవారు.

(తమ్ మనత్తన్టి మేవలన్) అభినివేశాన్ని, ప్రేమను కల్గిన ఆళ్వారులు కులంలో ఉన్నవారి మనసులో తప్ప, వేరొక చోట పొందికగా ఉండలేనివాడు. ఆ కులంలో జన్మించినందువల్ల తాను కూడా అభినివేశాన్ని, ప్రేమను కలిగినది కనుక, తన విషయంలో ఏ కొరత లేదు– అని తెలుపుతున్నది.

ఇక, రక్షణ సౌలభ్యాలను కలిగినవాడు అయినందున అతని వద్ద ఏ లోటు లేదు– అని ఇకపై తెలుపుతున్నది.

(విరై శూழ் తువరాపది క్కావలన్) సహజమైన సువాసనను ఎక్కువగా కలిగిన పదహారు వేలమంది ఉత్తమ స్త్రీలను పరిగ్రహించి, ద్వారకలో వారిని రక్షించినవాడు.

"తాః కన్యాః నరకేణాసన్ సర్వతో యా సమాహృతాః,
ఏకస్మినేవ గోవిందః కాలే తాసాం మహామునే!,
జగ్రాహ విధివత్పాణీన్ పృథగ్గేహేషు ధర్మతః"
(శ్రీవిష్ణు పురాణం –5– 31– 16, 17)

(మునివరా! నరకునిచేత పట్టుకొనబడి, బంధింపబడిన 16 వేల నూరు మంది కన్యలను ఒకే కాలంలో వేరు వేరుగావవారి వారి ఇళ్లలో ఆ యా రూపాలను ధరించి, శ్రీ కృష్ణుడు వివాహం చేసుకున్నాడు) అని చెప్పబడుతున్నది కదా. సువాసన అతిశయించి ఉండే ఉత్తమ స్త్రీలై ఉన్నప్పటికీ, నా అవధికి ప్రేమ లేనటువంటి 16 వేల మంది స్త్రీలతో కలిసినవాడు నాతో చేరుతాడని చెప్పాలా?

(విరై శూழ் తువరాపది) ఆ ఊరిలో ఉండే సువాసన ఉండగా, స్వర్గంలో ఉండే పారిజాతవృక్షంలోని సువాసనను కూడా ఇక్కడకు తీసుకొనివచ్చి చేర్చాడు కదా. " మట్టేఱు కఱ్పగత్తై మాదర్ క్కాయ్ వణ్ తువరై నట్టాన్" (పెరియ తిరుమొழி –6–8–7) (సువాసనను నిండుగా కలిగిన పారిజాత కల్పవృక్షాన్ని తీసుకొని వచ్చి సత్యభామ కోసం అందమైన ద్వారకా నగరంలో నాటినవాడు) అని

చెప్పబడింది కదా. "తువరాపతి" అంటే, ద్వారకకు రక్షకుడు– అని అర్థం. "కావలన్" అని లోకం అంతటినీ లీలగా సృష్టించి, పాలించి, లయం చేసి, రక్షించేవాడు– అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు.

(క్కావలన్ కన్ఱు మేయ్ త్తు విళైయాడుమ్ కోవలన్)

"కాలేన గచ్ఛతా తౌ తు సప్తవర్షౌ మహావ్రజే,

సర్వస్య జగతః పాలౌ వత్సపాలౌ బభూవతుః"

(శ్రీవిష్ణుపురాణం– 5–6–35)

(రేపల్లెలో కాలం గడిచే కొద్దీ, ఏడు సంవత్సరాల వయస్సు నిండిన బలరామకృష్ణులు సర్వలోకపాలకులై ఉన్నప్పటికీ, లేగ దూడలను పాలించేవారు అయ్యారు) అనే విధంగా తమ కార్యాన్ని తాము నిర్వహించుకోగలిగిన సామర్థ్యాన్ని కలవారిని రక్షించడం కంటే, తమ కార్యాన్ని తాము నిర్వహించుకోలేని లేగదూడలను రక్షించడంలో ఆనందాన్ని పొందేవాడు. "తివత్తిలుమ్ పశునిరై మెయ్ ప్పు ఉవత్తి" (తిరువాయ్ మొழி– 10 –3 –10) (పరమపదంలో కంటే పశువులను మేపడంలోనే ఆనందాన్ని పొందేవాడవు నీవు) అనే విధంగా నిత్యసూరులను దర్శించడం కంటే, పశువులను రక్షించడాన్ని మిక్కిలి ఆనందిస్తాడు. " కన్ఱు మెయ్ త్తు ఇనిదు ఉకంద కాళాయ్!)" (తిరు నెడుమ్ దాండగమ్– 16) (లేగ దూడలను మేపి, ఆనందించిన వృషభంవంటివాడా!) అనే విధంగా లేగ దూడలను మేపడంలో చాలా ఆనందించేవాడు– అని అళ్వార్లు అనుగ్రహించారు కదా.

(కోవలన్) మధురా నగరంలోనుండి రాజ్యభారాన్ని వహించడం కోరకుండా, లేగ దూడలను మేపి, లీలారసాన్ని అనుభవించడం కోసం గోపాలుడై రేపల్లెకు రావడానికి ఈ పదం తెలుపుతున్నదని చెప్పవచ్చు

(వరిల్ కూడిడు కూడలే!) ఈ విధంగా నా విషయంలో అభినివేశానికి, ప్రేమకు లోటు లేదు. అతని విషయంలో సౌలభ్యానికి లోటు లేదు. అందుచేత ఓ కూడిక దైవమా! నీవు కూడి నన్ను స్వామితో కలపాలి.

★★★★★

కొణ్డ కోల క్కుఱళురువాయ్ చ్చెన్ఱు
పణ్డు మావలితన్ పెరు వేళ్వియిల్
అణ్డముమ్ నిలను మడి యొన్ఱినాల్
కొణ్డవన్ వరిల్ కూడిడు కూడలే ! **9**

పణ్డు = పూర్వకాలంలో, కోలమ్ కొణ్డు కుఱళ్ ఉరువాయ్ = (యజ్ఞోపవీతం కృష్ణాజినం, పవిత్రదండం మొదలైన) అలంకారాలను ధరించిన వామనరూపియై, మా వలితన్ పెరు వేళ్వియిల్ శెన్ఱు = మహాబలియొక్క గొప్ప యాగభూమికి వేంచేసి, అణ్డముమ్ = పైలోకాలను, నిలనుమ్ =భూలోకాన్ని, అడి ఒన్ఱినాల్ = ఒక్కొక్క పాదంతో, కొణ్డవన్ = కొలిచి, గ్రహించిన త్రివిక్రముడు, వరిల్ = వచ్చేటట్లయితే, కూడలే నీ కూడిడు = కూడిక దైవమా ! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (కొణ్డ కోల క్కుఱళురువాయ్) యజ్ఞోపవీతముమ్, కృష్ణాజినముమ్, పవిత్రముమ్, తణ్డుమ్. పరమపదత్తిల్ ఒప్పనైయిలుమ్ అழకితా యిరున్దపడి. (పెరు వేళ్వియిల్) కూడల్ తలైక్కట్టియుమ్ పెఱాతిరుక్క, వేళ్వియిన్ నడువే ఇవనై క్కాణ ప్పెఱ్ఱ వేళ్వి. అణ్డమ్ ఓరడియుమ్, నిలమ్ ఓరడియుమ్. అవన్ తన్నుడైమై విడాన్, నీ కూడుకైయే కుఱై. "త్రీణి పదా విచక్రమే" (యజు.అష్ట. 2-4-61) ఎన్ఱుమ్- 'మూన్ఱడి నిమిర్త్తు' (పెరియా-తిరు- 4-7-10) ఎన్ఱుమ్ ఉణ్డాయిరానిన్ఱతు. ఇతిరుక్కుఱపడి యెన్ ?" ఎన్ఱు భట్టరై క్కేట్క, "పరో మాత్రయా తనువా వృధాన, న తే మహిత్వ మన్వశ్నువన్తి, ఉభే తే విద్మ రజసీ పృథివ్యాః, విష్ణో దేవ త్వమ్ పరమస్య విత్సే' (యజు.అష్ట.2-8-16) ఎన్ఱు- వేదపురుషన్దానే 'ఇరణ్డడియాల్ అళన్ద విడమ్ ఎల్లారు మఱియుమ్; నీ మూన్ఱడియాల్ అళన్ద విడమ్ ఉనక్కే తెరియు మత్తనై' ఎన్ఱు కాణామల్ విట్టాన్. "అవన్ అళన్దమై యుణ్డు; అవనుక్కే తెరియు మత్తనై" ఎన్ఱు అరుళిచ్చెయ్‌తార్- ఎన్ఱు జీయర్ అరుళిచ్చెయ్‌వర్.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (కొణ్డ ఇత్యాది) (ఇతిరుక్కుఱపడి ఎన్) ఎన్దతు- ఇరణ్డడి యాలే అళన్దానెన్ఱు ఇరుక్కుఱపడి ఎన్? ఎన్దపడి. "పరః త్వం, అతిమాత్రయా తన్వా, వృధాన-వర్ధితవానసి, తే మహిత్వం, న- అన్వశ్నువన్తి- ఈదృక్తయా ఇయత్తయా నానుభవన్తీత్యర్థ. పృథివ్యా-- తే ఉభే- రజసీ- విదుః. పృథివీశబ్దేన లోక ఉపలక్షితః; రజసీ- చరణౌ; 'లోకవిక్రాన్తచరణౌ' ఇతి యావత్; ఏతావదేవ విద్మః, అస్య పరమ్ త్వ మేవ విత్సే- జానాసి".

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – తన సొత్తు అయిన లోకాన్ని కొలిచినవాడు, స్వామి అయిన శ్రీకృష్ణుడు నన్ను స్వీకరించేటట్లు చేయమని ఇందులో కూడిక దైవాన్ని గోదాదేవి వేడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కొండ కోల క్కుఱళురువాయ్) యజ్ఞోపవీతం, జింక చర్మం, మౌంజీ, పవిత్రం, పాలాశ దండం అనే వీటిని ధరించిన అలంకారాన్ని కలిగిన వామన బ్రహ్మచారియై దర్శనం ఇచ్చేటప్పుడు ఆభరణాలతోనూ, దివ్యాయుధాలతోనూ అలంకరింపబడిన పరమపదనాథుని కంటే అందంగా ఉన్నాడు.

(శెన్ఱు) దారిలో ఉండేవారు అందరూ నడచి వెళ్లే అందంలో ఆకర్షింపబడేటట్లుగా నడచి వెళ్లి,

(పండు) వామనుడు తన పాదాలతో లోకంలో ఉండేవారిని అందరిని తాకే గొప్ప భాగ్యాన్ని పొందిన ఆ కాలం కూడా ఒక గొప్ప కాలం కదా– అని ఆ కాలాన్ని కీర్తిస్తున్నారు.

(మావలి తన్ పెరు వేళ్వియిల్) కూడిక దైవాన్ని ప్రార్థించిన తరువాత కూడా పొందకుండా ఉండే ఈ సమయం వలె కాకుండా, యాగంలో మధ్యలోనే –అని అర్థం. యాగఫలం అయిన ఇతనిని అందరూ దర్శించగలగడం అనేది ఒక సాటి లేని యాగం.

(అణ్డముమ్ నిలనుమ్ అడి ఒన్ఱినాల్ కొండవన్) పై లోకాలను అన్నిటిని ఒక పాదంతోను, భూమి మొదలైన కింద లోకాలను అన్నిటినీ ఒక పాదంతోను– అని అర్థం. ఈ విధంగా రెండు పాదాలతో లీలా విభూతిని, నిత్యవిభూతిని అంతటినీ తన సొత్తు అనే కారణంచేత కొలిచి, గ్రహించినవాడు,

(వరిల్ కూడిడు కూడలే!) అతడు తన సొత్తును విడువనివాడు కనుక, నన్ను అంగీకరించడంలో అడ్డు లేదు. నీవు కూడకుండా కూడి ఉండడం అనే లోటే మిగిలి ఉన్నది.

"త్రీణి పదా విచక్రమే " (యజుర్వేదం– అష్టకం 2, ప్రశ్న 1) (మూడు పాద విన్యాసాలతో లోకాన్ని ఆక్రమించిన త్రివిక్రముడు) అని, " మూన్ఱడి నిమిర్ త్త

పోదు" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళి –4 –7 –10) (మూడు పాదాలతో కొలిచిన సమయంలో) అని భగవంతుడు త్రివిక్రముడై మూడు పాదాలతో లోకాలను కొలిచాడు– అని వేదాలు, ఆళ్వారులు చెప్పేటప్పుడు, ఇక్కడ రెండు పాదాలతో లోకాలను కొలిచినట్లుగా చెప్పడం ఏ విధంగా సరిపోతోంది? అని భట్టర్ ను నంజీయర్ ప్రశ్నించారట.

"పరో మాత్రయా తనువా వృధాన న తే మహిత్వ మన్వశ్నువంతి,

ఉభే తే విద్మ రజసీ పృథివ్యా విష్ణో! దేవ! త్వం పరమస్య విత్సే"

(యజుర్వేదం– అష్టకం– 2, ప్రశ్న–8)

(ఓ విష్ణుదేవా! గొప్పవాడైన నీవు చాలా గొప్ప రూపంతో పెరిగావు. అప్పుడు నీ గొప్పతనాన్ని ఇంత అని లెక్క కట్టి అనుభవించినవారు ఎవరూ లేరు. భూమిలోను, ఆకాశంలోనూ నీవు పెట్టిన రెండు పాదాలనే మేము తెలుసుకుంటున్నాము. దీనికి మించిన, మూడవది అయిన పాదవిన్యాసాన్ని గూర్చి నీవే తెలియాలి) అని అంటూ వేద పురుషుడు కూడా రెండు పాదాలతో నీవు క్రింద లోకాలను, పై లోకాలను కొలిచావు అనే విషయం అందరికీ తెలుసు. మూడవది అయిన పాదంతో నీవు దేనిని కొలిచావు? అనే విషయం నీకు తప్ప వేరే ఎవరికీ తెలియదు – అని ఈ విషయం తనకే తెలియదు– అని చెప్పాడు. అయినా, మూడు పాదాలతో లోకాలను కొలిచినట్లు ప్రమాణాలు చెబుతున్నందున, మూడవ పాదంతో కూడా అతడు కొలిచి ఉంటాడు. దేనిని అతడు కొలిచాడు? అనే విషయం అతనికే తెలియాలి– అని అంటూ భట్టర్ సమాధానాన్ని చెప్పారు –అని నంజీయర్ అన్నారు –అని చెప్పబడే ఐతిహ్యం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

"ద్వే ఇదస్య క్రమణే స్వర్దృశోఽభిఖ్యాయ మర్త్యో భురణ్యతి,

తృతీయమస్య నకిరా దధర్షతి వయశ్చన పతయంతః పతత్త్రిణః"

(ఋగ్వేదం– అష్టకం –2–2–24–154–11)

(ఈ స్వర్గాన్ని చూచేవాడవైన నీ రెండు పాదవిన్యాసాలనే మానవులు బాగా తెలుసుకొని పూజిస్తున్నారు. ఈ విష్ణువు యొక్క మూడవ పాదవిన్యాసాన్ని

ఏ నాడు ఎవరు తెలియగలిగినవారు కారు. అంతటా ఎగిరే పక్షులు కూడా తెలియలేవు) అని విష్ణుసూక్త మంత్రంలో కూడా ఈ విషయం చెప్పబడింది.

ఈ విధంగా ఎవ్వరూ తెలియని ఈ మూడవ పాదవిన్యాసం ఏమై ఉంటుంది? అనే ప్రశ్నకు రెండు విధాలుగా సమాధానాలను చెప్పవచ్చు. అవి ఏమంటే,

1) రెండు పాదాలతో లోకాలను కొలిచిన తరువాత వామనుడు మహాబలి తలపై కాలును పెట్టి, అతనిని పాతాలలోకంలోకి అణచివేసి, అక్కడ అతనికి గొప్ప సంపదను సృష్టించి ఇచ్చి, తానే అతనకు ద్వారపాలకునిగా అయ్యాడు –అని ఇతిహాస పురాణాలలో ప్రసిద్ధి ఉన్నది. "ఉదారాః" అని తన మనస్సుతో భక్తుడైన మహాబలి తలపైన పెట్టిన పాద విన్యాసాన్నే క్రింద లోకం, పై లోకంతో పాటు, ఒక స్థితిలో ఉంచి, దానిని మూడవ పాదవిన్యాసంగా భావిస్తున్నాడు, ఈ ఔదార్యగుణం ఎవరికి సాధ్యం కాదు కనుక, దీనిని మానవులు, పక్షులు తెలియలేరు అనేది ఒక నిర్వాహం.

2) ఆ విధంగా కాకుండా, " తావి అన్ఱులకమెల్లామ్ తలైవిళా క్కొండ ఎందాయ్" (తిరుమాలై –35) , " సహస్రశీర్షా పురుషః సహస్రాక్షః సహస్రపాత్, స భూమిం విశ్వతో వృత్వా అత్యతిష్ఠ ద్దశాంగులమ్" (పురుషుడు అనబడే నారాయణుడు లెక్కలేనన్ని తలలను, లెక్కలేనన్ని కన్నులను అనంతమైన పాదాలను కలిగినవాడు అతడు భూమిని అంతట బయట వ్యాపించి, ఆ తరువాత కూడా అనంత యోజనాలు వ్యాపించాడు) అనే విధంగా రక్షకుని రక్షించాలనే ఆశ రక్ష్యవస్తువు యొక్క పరిమితికి మించినది కనుక, మహాబలి చేత అపహరింపబడిన లోకాలను తిరిగి గ్రహించి ఇవ్వడానికి ఆరంభించిన స్వామికి ఈ విభూతి అంతా ఉండే రెండు పాద విన్యాసాలకు సరిపోయినందున, మహాబలి చేత అపహరింప బడడానికి ప్రసక్తి లేని నిత్యవిభూతిని కూడా మూడవ పాదంతో కొలిచాడు –అని చెప్పవచ్చు. ఈ నిర్వాహం "తృతీయమస్య నకిరా దధర్షతి వయశ్చ న పతయంతః పతత్రిణః" అనే మంత్రానికి చాలా పొసగి ఉన్నది. బ్రహ్మ రుద్రాదులు నుండి ఆరంభించి ఎవరికీ దర్శించడానికి సాధ్యం కానిది కదా, పరమపదం.

★★★★★

పఴుకు నాన్మఱైయిన్ పొరుళాయ్ మత
మొఴుకు వారణ ముయ్య వళిత్త ఎమ్
అఴుకనా రణియాయ్చ్చియర్ శిన్దైయుళ్
కుఴుకనార్ వరిల్ కూడిడు కూడలే ! 10

పఴుకు నాల్ మఱైయిన్ పొరుళాయ్ = అనాది అయిన నాల్గు వేదాల అంతరార్థమై ఉన్నవాడు, మతమ్ ఒఴుకు వారణమ్ ఉయ్య అళిత్త =మదజలం స్రవించే గజేంద్రుని ఆర్తిని తీర్చి, అతడు ఉజ్జీవించేటట్లు అనుగ్రహించినవాడు, ఎమ్ అఴుకనార్ = మనలను వశీకరించుకోగల అందాన్ని కలవాడు, అణి ఆయ్చ్చియర్ = అందమైన గోపికల, శిన్దై యుళ్ కుఴుకనార్ = మనసులలో దూరి నిత్యవాసం చేసేవాడు అయిన శ్రీకృష్ణుడు, వరిల్ = వచ్చేటట్లయితే, కూడలే నీ కూడిడు = ఓ కూడిక దైవమా ! నీవు కూడాలి.

వ్యా :- పత్తామ్పాట్టు. (పఴుకు నాన్మఱైయిన్ పొరుళాయ్) అపౌరుషేయమాన వేదఙ్గళిన్ అర్థమ్ ఇవనే యితే ! అల్లాతవై ఏకవిజ్ఞాన న్యాయసిద్ధమ్. (మత మొఴుకు వారణమ్) శమదమాద్యుపేత మన్ఱు. అకప్పట్ట ఇడరిల్ నిన్ఱుమ్ ఉయ్య. (ఎమ్మఴుకనార్) "ప్రగృహ్యాపాప్మర మయథాయథం దధానః" (శ్రీరంగ.ఉత్త. 2-59) (అణియాయ్చ్చి యరిత్యాది). "తఙ్గ మేల్" (నాచ్చి.తిరు.8-7) ఎన్ఱిరుక్కుమవళ్. అప్పోతే ఇవన్ ఉతవావిట్టాల్ ఇనిప్పితగ్గ్రామైయుమ్. వరిలుమ్ ముకఙ్గొడుప్పతిల్లై- ఎన్ఱిరున్దవర్ కళ్ నెఞ్జిల్ మఱ మాఱుమ్పడి వార్త్తైకళ్ శెయ్తుమ్, తార్త్తైకళ్ శొల్లియుమ్ కలన్దవర్కళోడే కలక్కవల్లవన్. అప్పడి ఎన్ ఇన్నాప్పై త్తీర్త్తు క్కలక్కుమాకిల్ కూడిడు.

అరు :- పత్తామ్పాట్టు. (పఴుకిత్యాది) వేదార్థమ్ ఇవన్ తానేయో? చేతనాచేతనఙ్గళు మిల్లైయో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అల్లాతవై యిత్యాది). ఏక విజ్ఞానన్యాయ మావతు-కారణవిజ్ఞానా త్కార్యవిజ్ఞాన మెన్గిఱ న్యాయమ్. "యథా సోమ్యైకేన మృత్పిణ్డేన సర్వం మృణ్మయం విజ్ఞాతం స్యాత్" ఎన్నక్కడవతిఱే. ఒన్ఱై అఱియవే ఎల్లా మఱిన్దతామ్; అప్పడియే ఈశ్వరనై చ్చొన్నపోతే ఎల్లామ్ శొన్నతా మెన్ఱపడి, బ్రహ్మజ్ఞానత్తాలే సకలజ్ఞానము ముణ్డాకై యాలే, శమదమాద్యుపేతనాయ్క్కొణ్డు చేతనాచేతనఙ్గళై త్తనిత్తనియే అఱియవేణ్డువతిల్లై; ఆకైయాలే, చేతనాచేతనజ్ఞానమ్ శమదమాద్యుపేత మన్ఱు - ఎన్గిఱతు.

పదవ పాశురం –

అవతారిక – "శమదమాదులు లేని గజేంద్రుని కూడా రక్షించినవాడు మనలను రక్షించడంలో ఏ కొరత లేదు. కూడికదైవమా! అతడు వచ్చేటట్లయితే నీవు కూడు" అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (పఴగు నాన్మఱైయిన్ పొరుళాయ్) అనాదికాలంగా ఆచార్యుడు ఉచ్చరించగా, శిష్యుడు అనూచ్చారణం, చేయగా, శబ్దోక్తిక్రమంలోనే పరంపరగా

అనాదిగా కొనసాగుతూ వచ్చే వేదాల అర్థమయి ఉండేవాడు ఇతడే కదా. "వేదైశ్చ సర్వై రహమేవ వేద్యః" (భగవద్గీత –15– 15) (వేదాలు అన్నిటిచేత తెలియబడేవాడను నేనే) అని కదా భగవానుడు కూడా అన్నాడు. వేదాలకు అర్థం అతడే అంటే, చేతనా చేతనాలను వేదాలు చెప్పడం అనేది పొసగదు కదా– అని అంటే, అవి రెండూ కూడా ఆ భగవంతుని విడచి వేరుగా చూడడానికి వీలు లేని విధంగా శరీరమై, అతనిని తెలిసినట్లయితే వీటిని కూడా తెలిసినట్లు అవుతుంది– అని చెప్పదగినట్లు ఉన్నందువల్ల ఏ లోటు లేదు. "యథా సౌమ్యైకేన మృత్పిండేన సర్వం మృణ్మయం విజ్ఞాతం భవతి" (ఛాందోగ్యం– 6–1–4) (నాయనా! ఒక మట్టి ముద్దను గూర్చి తెలుసుకుంటే, ఆ మట్టి ముద్దనుండి పుట్టిన కుండ, చట్టి, బాన మొదలైన అన్ని తెలిసినవి అయినట్లుగానే, బ్రహ్మాన్ని గూర్చి తెలిస్తే, దాని నుండి పుట్టే లోకం అంతా తెలియబడినది అవుతుంది) అని ఉపనిషత్తు చెప్పిన రీతిలో, బ్రహ్మం ఒక్కదానిని తెలిస్తే దానిని విడిచి ఉండలేని శరీరమై ఉండే జగత్తు అంతా తెలియబడినదిగా అవుతుంది కనుక, వేదాల అర్థం పరతత్త్వమైన నారాయణుడు ఒక్కడే– అని చెప్పడంలో ఏ లోటు లేదు.

(మదమొழுగు వారణమ్) శమదమాది గుణాలు నిండి ఉండే ఒక వస్తువునా, భగవంతుడు రక్షించాడు. ఇంద్రియ నిగ్రహం లేనిది అయిన, మదజలం జలం కారే గజాన్ని కదా ఉజ్జీవింప చేశాడు. ఎంతటి సౌలభ్యం! ఎంతటి సౌలభ్యం! అని భావం.

(ఉయ్య) మొసలి నోటిలో చిక్కుకున్న బాధ నుండి విడుదలను పొంది ఉజ్జీవించేటట్లుగా– అని అర్థం. లేక, భగవంతుని పాదాలలో తాను కోసిన పువ్వును సమర్పించలేకపోయానే! అని గజేంద్రుడు బాధను పొందాడు కనుక, ఆ బాధ తీరి ఉజ్జీవించేటట్లుగా– అని కూడా చెప్పవచ్చు.

(అళిత్త ఎమ్ అழగనార్) ఈ విధంగా బాధను తీర్చడమే కాకుండా, తన సౌందర్యాన్ని దర్శింపజేసి కూడా అతడు రక్షించాడు.

"శ్రీరంగేశయ శరణం మమాసి వాత్యా వ్యాలోలత్ కమలతటాకతాండవేన,

స్రగ్భూషాంబర మయథాయథం దధానో ధిజ్మామిత్యనుగజగర్జ మాజగంధ"

(శ్రీరంగ రాజస్తవం –ఉత్తర శతకం– 59)

(శ్రీ రంగనాథా! గజేంద్రుని ఆక్రందన నీ చెవిలో పడగానే, అయ్యో! అయ్యో! అని నిన్ను నొచ్చుకుంటూ పలికి, పూలమాలలు, ఆభరణాలు, వస్త్రం మొదలైన వీటిని క్రమంలో కాకుండా తారుమారుగా ధరించి, పెద్ద గాలితో అల్లల్లాడే తామర పూల తటాకం వలె అందంగా ఉండేవాడవై వచ్చావు. ఇటువంటి నీవే నాకు శరణం) అనే విధంగా పూలమాల దివ్యభరణాలు వస్త్రాలు మొదలైనవాటిని తాను తారుమారుగా ధరించిన అందాన్ని చూపిస్తూ కదా, ఇతడు గజేంద్రుని రక్షించాడు.

(అణి ఆయ్ చ్చియర్ శిందైయుళ్ కుழగనార్) అందాన్ని కలిగిన గోపికల హృదయాలను మథించేవాడు.

(అణి ఆయ్ చ్చియర్) అందాన్ని కలిగిన గోపికలు– అని అర్థం. వీరి అందం ఏమంటే, "కొంగై మేల్ కుంకుమత్తిన్ కుழమ్బుழియ ప్పుగుందు ఒరునాళ్ తంగుమేల్ ఎన్నావి తంగుమ్ ఎన్నురైయీరే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 8– 7) (నా స్తనాలపై పూయబడిన కుంకుమ పంకం చెరిగిపోయేటటుగా నా నాథుడు ఏదైనా ఒకనాడు నా దగ్గరకు వచ్చి నాతో సంశ్లేషిస్తే, అప్పుడే నా ప్రాణం నిలుస్తుంది– అని అతనితో చెప్పండి) అని చెప్పిన విధంగా అతనితో సంశ్లేషించకపోతే నిలువ లేకపోవడం, అతడు అప్పుడే అనుగ్రహించకపోతే అతనిని ఉద్దేశించి మడల్ ఎత్తడం మొదలైన అతిప్రవృత్తులను చేయడం, అతడు వచ్చినప్పటికీ ముఖాన్ని చూపించను– అనే నిశ్చయంతో ఉండడం మొదలైనవి.

(శిందైయుళ్ కుழగనార్) ఇటువంటి నిశ్చయంతో ఉండే వీరి మనస్సులోని కోపం తీరేటట్లుగా అందమైన పాదాన్ని, అత్యంత సుందరమైన తామర పువ్వు వంటి చేతిని వీరి తలల పైన పెట్టడం మొదలైన ఉజ్జీవనాలను చేసి, "అడియేన్, కుడియేన్" అని వినయభాషణలను పలికి, మనసును ద్రవీకరింపచేసి, కలసి విడిపోయిన వారితోనే మళ్లీ కలువగలిగినవాడు.

(కుழగనార్) గోపికల మనసులను ద్రవీకరింప చేసేవాడు– అని చెప్పవచ్చు.

(వరిల్ కూడిడు కూడలే!) గోపికలు దుఃఖాన్ని తీర్చినట్లుగానే, నా బాధను కూడా తీర్చి కలిసేవాడైతే, కూడిక దైవమా! నీవు కూడాలి –అని అంటున్నారు.

★★★★★

ఊడల్ కూడ లుణర్తల్ పుణర్తలై
నీడు నిన్ఱ నిఱై పుకழ்ాయ్చ్చియర్
కూడలై క్కుழలాళ్కోతై మున్ కూఱియ
పాడల్ పత్తుమ్ వల్లార్క్కిల్లై పావమే. 11

నాలాన్దిరుమొழి ముఱ్ఱిఱ్ఱు.

ఊడల్ కూడల్ = ప్రణయరోషాన్ని కల్గి ఉండడం, ఉణర్ తల్ = లోపాలను తెలియజేయడం, పుణర్తల్ = సంశ్లేషించడం- అనే ఇటువంటి కార్యాలలో, మున్ = ఆది కాలంగా, నీడు నిన్ఱ = నిలకడగా పొందికగా ఉండి, నిఱై పుకழ் ఆయ్చ్చియర్ కూడలై = పూర్ణమైన కీర్తిని కల గోపికలు గీచిన "కూడల్"ను గూర్చి, కుழల్ కోతై = అందమైన కేశపాశాన్ని కల గోదాదేవి, కూఱియ = అనుగ్రహించిన, పాడల్ పత్తుమ్ = పది పాటలను, వల్లార్క్కు = అభ్యసించగల్గినవారికి, పావమ్ ఇల్లై = భగవానుని విశ్లేషించి దుఃఖించేటట్లుండే పాపం ఉండదు.

వ్యా :- పతినోరావ్బాట్టు. (ఊడల్ కూడల్ ఉణర్తల్ పుణర్తలై) ఊడలోడే కూడుకై- ఊడల్ కూడల్. ఊడియిరుప్పార్కళితే పెణ్గళ్. ఇవన్ఱన్ కుఱైకళై అవర్కళ్ ఉణర్త్తుమ్బడియుమ్, అవన్ పిన్బు క్షామణమ్ పణ్ణి ప్పుణరుమ్ పడియుమ్. (నీడు నిన్ఱు నిఱైపుకழ்ాయ్చ్చియర్) ఇవనోడే ఊడువతు, కూడుతాయ్ ఇతువే యాత్రైయాన పుకழైయుడైయ తిరువాయ్ప్పాడియిల్ పెణ్గళ్ ఇత్తనైవరుడైయ పాశురత్తైయుమ్. "నిఱై పుకழ்ాయ్చ్చియర్" ఎన్గిఱతుక్కు- ఎమ్బార్, "ఇవర్కళుక్కు నిఱై పుకழావతు- కృష్ణనై ఇన్నాళ్ నాలు పట్టిని కొణ్డాళ్, ఇన్నాళ్ పత్తు ప్పట్టిని కొణ్డాళ్- ఎన్నుమ్ పుకழ் కాణ్!" ఎన్ఱు అరుళిచ్చెయ్వర్. (కుழలిత్యాది), ఇవళ్ మయిర్ముడియాలే అవనై క్కూడలిழைప్పిక్క వల్లవళ్. (పావమ్-ఇల్లై) ఇవళైప్పోలే ఇప్పడి పడవేణ్డా, శొన్న ఇత్తై అభ్యసిక్కవల్లార్క్కు క్కూడలిழைక్కవేణ్డా.

నాలాన్దిరుమొழి వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు.

అరు :- పతినోరావ్బాట్టు. (ఊడలిత్యాది) ఊడలోడే కూడుకై- ఊడియిరుక్కై; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఊడియిరుప్పారిత్యాది). ఉణర్త్తుకై- ఎజ్గళై యొழியు ప్పూముడిత్తా యెన్ఱై. క్షామణమ్ పణ్ణుకై- ఉజ్గళుక్కాక చ్చెయ్తే నెన్ఱై. "కూడలై"- కూడలిழைక్కైయై చ్చొన్న పాశురత్తై.

అరుమ్బుదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదకొండవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ దశకాన్ని అభ్యసించినవారికి కలిగే ప్రయోజనాన్ని పలికి దశకాన్ని ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (ఊడల్ కూడల్) ఊడల్ అనే ప్రణయ రోషంతో కూడి ఉండడం,

(ఉణర్ తల్) "మమ్ములను విడచిపెట్టి బాధ పెట్టావు" అని అతని దోషాన్ని చెప్పడం. "ఉణర్ త్తల్" అనే పదం "ఉణర్ దల్" అని అయినది.

(పుణర్ దల్) " నీ ప్రేమను పెంచడం కోసమే మిమ్ములను విశ్లేషించాను అని సమాధానం చెప్పి, మన్నించమని వేడి, అతడు వీరిని సంశ్లేషించడం.

మొదటి రెండు గోపికలకు సంబంధించినవి, మూడవది కృష్ణునకు సంబంధించినది.

(మున్ నీడు నిన్ఱ నిఱై పుగళ్ ఆయ్ చ్చియర్ కూడలై) ఈ విధంగా గోపికలతో ప్రణయరోషాన్ని పొందడం సంశ్లేషించడం అని ఇదే జీవనయాత్రగా ఉండడం– అనే కీర్తిని కలిగిన రేపల్లెలో ఉండే గోపికల కూడికదైవాన్ని ప్రార్థించడాన్ని తెలియజేసే పాశురాలను. ఈ గోపికలకు కల నిండయిన కీర్తి ఏమంటే, "శ్రీకృష్ణునునకు ముఖం చూపించకుండా ఒక గోపిక అతనిని ఉపవాసం చేసేటట్లు చేసింది, ఇంకొక గోపిక పది దినాలు అతడు ఉపవాసం ఉండేటట్లు చేసింది "–అనే కీర్తి అని ఎంబార్ అనుగ్రహించేవారట.

(కుళ్లళక్కోదై మున్ కూఱియ) ఈ గోదాదేవి తన కేశపాశంతో అతనిని కూడికదైవాన్ని ప్రార్థించేటట్లు చేయగలిగినదై ఉండగా, ఆ విధంగా కాకుండా, అతనిని గూర్చి కూడిక దైవాన్ని ప్రార్థిస్తూ పాడిన,

(పాడల్ పత్తుమ్ వల్లార్క్కు ఇల్లై పావమే) ఈ పది పాశురాలను అభ్యసించగలిగినవారికి ఈ గోదాదేవి వలె కూడిక దైవాన్ని ప్రార్థించి బాధపడవలసిన అక్కరలేదు. ఈ దశకాన్ని అభ్యసించడం వల్లనే ఈ గోదాదేవి పొందిన కృష్ణ సంశ్లేషం అనే ఫలాన్ని పొందగలరు.

నాలుగవ దశకం వ్యాఖ్యానం అనువాదం పూర్తి అయినది.

ఐందామ్ తిరుమొళి – మన్ను పెరుమ్ పుగళ్

(గడచిన దశకంలో "నీ కూడిడు కూడలే! నీ కూడిడు కూడలే" అని అంటూ పలు మార్లు పల్కినా, "కూడగలను'' అని కాని, 'కూడను' అని కాని ఏవిధమైన బదులును ఆ కూడికదైవం పల్కలేదు. ఎందుకంటే అది అచేతనంకదా !, ఈ సంగతిని గమనించిన ఆణ్డాళ్ (గోపికలు) తరువాత, తన సమీపంలో ఉండే ఒక కోయిలను చూచింది, శ్రీకృష్ణుడు, తాను కలిసిఉండే సమయంలో ఆ కోయిల తమ దగ్గరగా ఉండి, తీయని మాటలను చెప్పిన అలవాటువల్ల "ఓ కోయిలా ! నన్ను, స్వామిని నీవు కలుపలేవా ? ఏ విధంగా అయినా అతడు నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయాలి సుమా !'' అని పలు మార్లు అంటూ, ఆ కోకిల కాళ్ళపై పడి ప్రార్థించడం -ఇందులోని ప్రమేయం.)

అవ :- "నీ కూడిడు కూడలే" ఎన్ఱ విడత్తిల్ కూడేనెన్నుతల్, కూడువన్" ఎన్ఱారు మఱుమాఱ్ఱమ్ శొల్ల క్కేట్టిలళ్. మున్బు తానుమ్ అవను మాయిరున్దపోతు, వార్తై కేట్టాల్ ప్రతివచనమ్ పణ్ణిప్పోన్ద వాసనైయాలుమ్, చైతన్యత్తిలుఱైప్పాలుమాక "కుయిల్ పొరున్ద విడవఱ్ఱు" ఎన్ఱు పార్త్తు, "ఎన్నైయుమ్ అవనైయుమ్ నీ శేరవిడవల్లైయే !" ఎన్ఱు కుయిలిన్ కాలిలే విழுకిఱాళ్. శొన్న వార్తైక్కు ప్రతివచనమ్ పణ్ణు మెన్ను మితువే యాయ్త్తు, అతిన్బక్కలిల్ పఱ్ఱాశాక నినైక్కిఱతు. రావణనై ప్పార్త్తు "నీ ఎన్నైయుమ్ అవనైయుమ్ శేర్క్కవల్లైయే" ఎన్నుమవర్కళ్, ఇత్తై ప్పెఱ్ఱాల్ విడార్కళిఱే. "మిత్ర మౌపయికం కర్తుం రామస్థానం పరీప్సతా, వధఞ్చానిచ్ఛతా" ఘోరం త్వయాஉసౌ పురుషర్షభః" (రామా.సుంద-21-19). "విదితః" (రామా.సుంద-21-20).

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- మన్ను పెరుమ్బుకழ் ప్రవేశే. "అతిశక్త్యా పతత్రిషు" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ (చైతన్యత్తిలుఱైప్పాలుమ్) ఎన్ఱతు. ఆనాలుమ్ తిర్యక్కై క్కుఱిత్తు, "ఎన్ కార్యమ్ శెయ్" ఎన్నక్కూడుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రావణనై యిత్యాది) "పెరుమాళోడే తోழமై కొళ్" ఎన్ఱపోతే తన్నైచ్చేర్క్క చ్చొన్నతుమ్ అర్థాత్సిద్ధ మెన్ఱు కణ్డుకొళ్వతు. "మిత్ర మాపయికమ్" ప్రాప్త మెన్ఱు క్రియై.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఐందామ్ తిరుమొళ్ళి – మన్ను పెరుమ్ పుగళ్ళ్

శ్రీకృష్ణ భగవానుని రాకను తెలియజేయమని గోదాదేవి ఈ దశకంలో కోకిలలను ప్రార్థిస్తున్నది. గోదాదేవి తన ఉద్యానవనాలలో చిలుకలు, గోరువంకలు మొదలైన పక్షులను పోషిస్తూ, వాటికి భగవద్గుణాలను నేర్పుతున్నది. ఆ పక్షులలో చాలా మధురంగా కూయగలిగిన ఒక కోకిలను చూచి, " ఓ కోకిలా! శ్రీవేంకటేశ్వరుడు, శ్రీరామచంద్ర మూర్తి, గరుడధ్వజుడు, లోకాలను ఆక్రమించిన శ్రీచరణాలను కలవాడు, శ్రీవిల్లి పుత్తూరు నగరానికి నాయకుడు, శంఖచక్రగదాపాణి, క్షీరసాగరంలో పరుండి ఉండేవాడు, శ్రీశార్ ఙ్గం అనే ధనుస్సును ధరించినవాడు. నారాయణుడైన నా స్వామి తొందరగా నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లు మధురంగా నీవు కూస్తే, నీ విషయంలో నేను చాలా కృతజ్ఞతను కలిగి ఉంటాను. నీవు ఆ విధంగా చేయకపోతే నిన్ను ఇప్పుడే ఉద్యానవనం నుండి తరిమి వేస్తాను. ఓ కోకిలా! నీ మధురమైన ధ్వనులతో నా ప్రియుడైన శ్రీకృష్ణుడు ఇక్కడకు వచ్చినప్పుడు, నేను అతనితో జరిపే ఆలోకనం నీకు పరమ ప్రయోజనంగా ఉంటాయి. నీవు గొప్ప ధర్మాన్ని చేసినదానివి కాగలవుసుమా! " అని అంటూ చాలా అందంగా కోకిలను ఉద్దేశించి గోదాదేవి సంభాషించడం ఈ దశకంలోని ప్రమేయ సారాంశం.

ఇక్కడ ఒక సందేహం కలుగవచ్చు. పక్షులకు మన భాషను అర్థం చేసుకునే శక్తి గాని, తిరిగి సమాధానం చెప్పే సామర్థ్యం గాని లేనప్పుడు, అటువంటి పక్షులలో ఒక పక్షి అయిన కోకిలను చూచి గోదాదేవి ఈ విధంగా పలకడం ఏ విధంగా సమంజసం? గొప్ప వివేకాన్ని కలిగిన గోదాదేవి కోకిల కూసిన

మధుర ధ్వనులను విని, భగవంతుడు తన వద్దకు వస్తాడని ఏ విధంగా భావించింది? అనేది ఆ సందేహం. ఈ విధంగా భావించనక్కరలేదు. ఎందుకంటే,

"ఉభాభ్యామేవ పక్షాభ్యాం ఆకాశే పక్షిణాం గతిః,

తథైవ జ్ఞాన కర్మభ్యాం ప్రాప్యతే పురుషోత్తమః

"(పక్షులు తమ రెండు రెక్కలతో ఆకాశంలో ఎగురగలిగేటట్లు, జ్ఞానులనే పక్షులు కూడా జ్ఞాన కర్మలనే రెండు రెక్కల ద్వారా పురుషోత్తమ ప్రాప్తిని పొందుతున్నారు)" అనే మహర్షి సూక్తి ఒకటి ఉన్నది కదా. ఆ విధంగా జ్ఞానం, అనుష్ఠానం అనే రెండిటిని చక్కగా కలిగిన ఆచార్యులు మనలను భగవంతుని సన్నిధి దగ్గరకు చేర్చగల సమర్థులని ఆళ్వార్లు తమ ప్రబంధాల్లో మనకు ఉపదేశించారు. ఆళ్వారులు చేసిన దూతప్రేషణ రూపమైన దశకాలను వివరించేటప్పుడు మన పూర్వాచార్యులు కూడా ఈ అభిప్రాయాన్నే. వ్యక్తం చేశారు. నాయనార్ అనేవర్యులు ఆచార్య హృదయం అనే గ్రంథంలో దీనిని సప్రమాణంగా తెలియజేశారు. అందుచేత ఇక్కడ గోదాదేవి కోకిలను ప్రార్థించడం అంటే –ఆచార్యులను గాని, శిష్యులను గాని ప్రార్థించడం– అని భావించాలి.

"నీ కూడిడు కూడలే" (ఓ కూడిక దైవమా! భగవంతుడు నన్ను అనుగ్రహించేటట్లయితే నీవు కూడు) అని గడచిన దశకంలో భగవంతుని పొందడం అనే ప్రాప్యంలోని తొందరవల్ల అచేతనమైన కూడల్ యంత్రాన్ని గోదాదేవి శరణాగతి చేసినది. కానీ, అది జ్ఞానశూన్యం కనుక, "కూడుతాను" అని కానీ, "కూడను" అని కానీ, ఏ బదులు చెప్పలేదు. అందుచేత "అచేతనం కాలిలో పడడంలో ఏ ప్రయోజనం లేదు" అని భావించి, చైతన్యాన్ని కలిగిన కోకిలను శరణాగతి చేస్తున్నది, ఈ దశకంలో. దీనిని శరణాగతి చేస్తూ, ఏమి చేయమని చెప్పబోతున్నది? అని అంటే, స్వామితో కలిసి ఉండేటప్పుడు, మాటలను వింటే వాటికి బదులును చెప్పే అలవాటును కలిగినది, " అతిశక్యా పత్త్రిషు" (పక్షులలో

చాలా దూరం ఎగిరేది, జ్ఞానం మొదలైన శక్తులను కలిగినది) అనే విధంగా "జ్ఞానం అధికంగా కలిగినది కనుక, ఇది భగవంతునితో నన్ను చేరుస్తుంది" అని భావించి, కోకిల కాలిలో గోదాదేవి పడుతూ, " నీవైనా నన్ను స్వామితో చేర్చు"అని కోరుతున్నది. అడిగిన దానికి కోకిల తిరిగి సమాధానం చెప్పగలదు –అనేది మాత్రమే కూడల్ కంటే కోకిలకు కల ఆధిక్యం. దీనిని ఆధారంగా చేసికొని, గోదాదేవి ప్రార్థిస్తున్నది, ఈ దశకంలో.

"మిత్ర మౌపయికం కర్తుం శత్రు స్థానం పరీప్సతా,

వధం చానిచ్ఛతా ఘోరం త్వయాసౌ పురుషర్షభ! "

(రామాయణం– సుందరకాండ –21 –18)

(రావణా! నీవు బతకాలని అనుకుంటే, ఘోరమైన చావు తప్పించుకోవాలని అనుకుంటే, ఈ పురుషోత్తముడైన శ్రీరాముని స్నేహితునిగా చేసుకోవడం తగినది) అని,

"విదితః స హి ధర్మజ్ఞః శరణాగత వత్సలః,

తేన మైత్రీ భవతు తే యది జీవితు మిచ్ఛసి"

(రామాయణం –సుందరకాండ– 21 –20)

(రావణా! శ్రీరాముడు ధర్మాన్ని తెలిసినవాడై, తనను శరణు పొందినవారి విషయంలో వాత్సల్యాన్ని కలవాడుగా ప్రసిద్ధుడు. నీవు ప్రాణాలతో జీవించాలి– అని అనుకుంటే, అతనితో నీకు స్నేహం కలగాలి) అనే విధంగా ప్రతికూలుడైన రావణునితో కూడా " నీవు రామునకు మిత్రుడవై, నన్ను అతనిని కలిపి, మంచిగా కాలక్షేపం చేయవచ్చు కదా! "అని పలికేవారు అటువంటి ప్రాతికూల్యం లేని కోకిలను ఈ విధంగా ప్రార్థించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు కదా.

అవతారిక ఆంధ్రానువాదం పూర్తి అయినది

★★★★★

మన్ను పెరుమ్బుకழ் మాతవన్ మామణివణ్ణన్ మణిముడి మైన్దన్
తన్నై యుకన్దతు కారణమాక వెన్ శఙ్గిழక్కుమ్ వழక్కుణ్డో?
పున్నై కురుక్కత్తి నాழల్ శెరున్ది ప్పోతుమ్బినిల్ వాழுఙ్గుయిలే !
పన్ని యెప్పోతు మిరున్దు విరైన్దు ఎన్పవళవాయన్ వర క్కూవాయ్. 1

పున్నై = పొన్నచెట్లు, కురుక్కత్తి = కురుక్కత్తి వృక్షాలు, నాழల్ = కోజ్జువృక్షాలు, శెరున్ది = శెరున్దివృక్షాలు (ఈ మొదలైన పలు వృక్షాలు నిండుగా ఉండే), పొతుమ్బినిల్= ఉద్యానవనాలలో, వాழுమ్ =నివసించే, కుయిలే = ఓ కోకిలా!, మన్ను పెరుమ్ పుకழ்= నిత్యంగా, అంతు లేని కీర్తిని కలవాడై, మాతవన్ = శ్రియఃపతియై, మా మణి వణ్ణన్= నీలమణివంటి వర్ణాన్ని కలవాడై, మణి ముడి =నవరత్నాలు పొదిగి నిర్మించిన కిరీటాన్ని కలవాడై, మైన్దన్ తన్నై = బలిమిని కలవాడైన స్వామిని, ఉకన్దతు కారణమ్ ఆక = ఆశపడడమే కారణంగా, ఎన్ శఙ్గు ఇழక్కుమ్ వழక్కు = నా చేతి గాజులు జారిపోయే రీతి లోని న్యాయం, ఉణ్డో = (ఎక్కడైనా) ఉంటుందా!, (చెప్పండి. ఇది చాలా అన్యాయంగా కన్పడుతున్నది), ఎన్ పవళమ్ వాయన్ = పగడంవంటి ఎఱ్ఱని అధరాన్ని కలవాడైన నా నాథుడు, వర = నా దగ్గరకు వచ్చి చేరేటట్లు, ఎప్పోతుమ్ = ఎల్లప్పుడు, (రాత్రి,పగలు), పన్ని ఇరున్దు = (అతని తిరునామాలను) అభ్యసిస్తూ ఉండి, విరైన్దు కూవాయ్ = శీఘ్రంగా కూయాలి.

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. ఎల్లా ప్పదార్థఙ్గళైయుమ్ ముటైయిల్ నిఱుత్తక్కడవ అవన్, ముటై శెయ్యావిట్టాల్ పొరున్దవిడుకై ఉనక్కు భరమన్టో ! ఎన్గిఱాళ్.

(మన్ను పెరుమ్బుకழ் మాతవన్ మామణి వణ్ణన్ మణిముడి మైన్దన్తన్నై ఉకన్దతు కారణమాక) ఇత్తలైయిల్ కుఱైయుణ్డాయిழక్కిఱేనో? తన్పక్కల్ కుఱై యుణ్డాయిழక్కిఱేనో? (మన్ను) ధర్మియుణ్డాయ్, గుణఙ్గళ్ నడైయాడాత తొరుపోతుణ్డాయ్ నానిழక్కిఱేనో? (పెరుమ్బుకழ்) గుణఙ్గళుక్కు అవధి యుణ్డెన్నుమ్, అతు ఎన్బక్కలేటిప్పాయాతెన్నుమ్ నానిழక్కిఱేనో? (పుకழ்) అన్టిక్కే, హేయగుణఙ్గళుమ్ కలశి త్తాన్ నానిழక్కిఱేనో ? "స్వాభావికానవధికాతిశయా సఙ్ఖ్యేయకల్యాణగుణగణ" (శరణాగతి గద్య) ఎన్టాప్పోలే యిరుక్కిఱతాయ్త్తు. (మాతవన్) ఇప్పోతు ఇగ్గుణఙ్గళిన్టిక్కే యొழிక; అరుకే యిరున్దు "న కశ్చిన్నాపరాధ్యతి" (రామా.యుద్ధ-116-44) ఎన్టు శేర్ప్పారిల్లామై తాన్ ఇழక్కిఱేనో? "శ్రీవల్లభ" (శరణాగతి గద్య) ఎన్టాప్పోలే యిరుక్కిఱతు. (మాతవన్ మామణివణ్ణన్) తనక్కాక వడివు పడైత్తిరుప్పా నొరువనాయ్త్తా నిழక్కిఱేనో ? ఇழక్కలామ్ వడివాయ్త్తాన్ ఇழక్కిఱేనో ? "న తే రూపమ్" (జితంతే-

1-5) ఇత్యాది. (మణిముడి మైన్దన్) ఇత్తనైయు ముణ్డానాలుమ్ ఎన్నైప్పోలే పిఱర్ కై పార్త్తిరుప్పా నొరువనాయ్‌త్తా నిழுక్కిఱేనో? స్వతన్త్రనావతు- రక్షణత్తిలే దీక్షిత్తిరుప్పా నొరువనావతు. (మైన్దన్) రక్షణత్తై ఏఱిట్టుక్కొణ్డాలుమ్ ప్రయోజన మిల్లైయిఱే- అశక్తనాయిరుక్కుమాకిల్. "మైన్దు" ఎన్ఱు- వలియాయ్, వలియైయుడైయవ నెన్ఱపడి.

(తన్నై యుకన్దతు కారణమాక) అప్రాప్తవిషయత్తై ఆశైప్పట్టేనో ? ఇழுప్పేన్ నానో? తన్ తిరువడికళిలే శిలర్ తలై శాయ్‌త్తాల్ అనుభావ్యఙ్గళ్ పిన్నై అవర్‌కళ్ అనుభవిప్పార్‌కళో! తాననుభవిత్తల్, పరిహరిత్తల్ శెయ్యుమత్తనైయన్ఱో! "పార్థం సఞ్చాద్య మాధవః" (భార-ద్రోణ-29-18) (వழுక్కుణ్డే) ఎన్నార్త్తియై క్కణ్డు ఓరమ్ పణ్ణ చ్చొల్లుకిఱేనో ? మధ్యస్థబుద్ధియాలే పార్‌క్క చ్చొల్లుకిఱే నత్తనై. "న వాసుదేవభక్తానా మశుభం విద్యతే క్వచిత్" (సహస్రనామ-ఉత్తరపీఠికా) ఎన్ఱుమ్ "న మే భక్తః ప్రణశ్యతి" (గీత-9-31) ఎన్ఱుమ్ శొల్లక్కడవతిఱే. (కౌన్తేయ ప్రతిజానీహి) అర్జునా ! ఇవ్వర్థత్తిల్ నిన్ఱుమ్ నమ్మై విశ్వసిత్తు ప్రతిజ్ఞై పణ్ణు. (న మే భక్తి ప్రణశ్యతి) నమ్మై ప్పఱ్ఱినార్‌క్కు ఒరుకాలముమ్ అనర్థమ్ వారాతు కాణ్.

(పున్నై యిత్యాది) "ఎన్నుడైయ శోకత్తుక్కు అడియాన అగ్గుణప్పరప్పోపాతియుమ్ పోన్దిరున్దతీ, ఉన్ కళిప్పుక్కు అడియాన పడుక్కై వాయ్‌ప్పుమ్ ! నాన్ తరైక్కిడై క్కిడక్క నీ పడుక్కైయిలే పోరున్దువతే? ఎనక్కు "మెన్మలర్ప్పళ్ళి వెమ్బళ్ళి" (తిరువాయ్-9-9-4) యాయిరుక్క. నీ పడుత్త పడుక్కై ప్పరప్పిరున్దపడియే? "ఇత్తై విట్టు ఉనక్కు చ్చెయ్యవేణ్డుమత్తై చ్చొల్లలాకాతో" ఎన్న; (పన్ని-ఇరున్దిత్యాది) ఒరుకాల్ శొల్లివిడుకై యన్ఱిక్కే, ఇవన్ తిరువుళ్ళత్తిలే పడుమ్బడి పల కాలమ్ శొల్లి, ఒరుకాలన్ఱిక్కే పలకాలు మిరున్దు. అవై ఇడర్‌పట్ట మడువిన్ కరైయిలే అరై కులైయ తలై కులైయ వన్దు విழுన్దాప్పోలే విరైన్దు వన్దు, ఎన్నోడే కలన్దుపోకిఱ సమయత్తిల్ అణైత్తు స్మితమ్బణ్ణి వరు మళవుమ్ జీవిత్తిరుక్కుమ్బడి. విళై నీరడైత్తు ప్పోనపోదై చ్చెవ్వియోడుమ్, అధరత్తిల్ పழுప్పోడుమ్ వన్దు అణైక్కుమ్బడియాక క్కావ ప్పారాయ్ ఎన్గిరాళ్.

అరు :- ముతల్పాట్టు. "మణి ముడి మైన్దన్" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అవతారికై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఎల్లా పదార్థఙ్గళైయు మిత్యాది). "ఉకన్దతు" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇత్తలైయల్ కుఱై యిత్యాది). ఇత్తలైయిలెన్ఱతు- ఈశ్వరన్బక్కలిలే ఎన్ఱపడి. "ఉకన్దతు" ఎన్ఱిరుక్కైయాలే. తన్బక్కలిలే ఎన్ఱుమ్ శొల్లలామ్. పెరుమైక్కు మూన్ఱు తాత్పర్యమ్. నిస్సీమమాతల్, నిస్స్పృహమాతల్, శ్లాఘ్యతైయాతల్. ఇన్ద మూన్ఱు అర్థత్తైయుమ్ పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (గుణఙ్గళుక్కిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే). గద్యమ్ (స్వాభావికేత్యాది). "మా" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇழுక్కలా మిత్యాది). "తనక్కాక" ఎన్ఱ

వాక్యత్తిల్ అర్థత్తుక్కు ప్రమాణమ్ (న తే రూపమిత్యాది). "మణిముడి" ఎన్దతుక్కు ఇరణ్డు తాత్పర్యమ్; అధిరాజ్య సూచకమాకైయాల్ వన్ద స్వాతన్త్ర్యమాతల్; రక్షణసూచకమాతల్. (నానో) - ఉకన్ద నానో? "కారణమాక' ఎన్దత్తై ప్ప్రள் అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తన్ తిరువడికళిత్యాది). "మున్ను పెరుమ్బుకழ்" -నిత్యమాయ్, అపరిచ్ఛిన్నమాన పుకழ். "నాழల్" - ఫలినీ. పూఙ్గొడి. అతావతు- కొడిపువ్వుక్కళుక్కు ప్పేర్. "పొతుమ్బు" -పొన్దు. "పన్నల్"- శొల్లల్. 'పవళవాయన్' ఎన్దతుక్కు తన్నోట్టై క్కలముణ్డాక శివప్పాతల్, స్వాభావికమాన శివప్పాతల్. శెవ్వి -శివప్పు.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక – "బలవంతులు బలహీనులను బాధించకుండా ఉండేటట్లు, ఆ యా వస్తువులను అవి ఉండవలసిన స్థితిలో నిలిపి రక్షించే స్వామి నన్ను రక్షించకపోతే, అతనితో నన్ను చేర్చి రక్షించడం నీకే బాధ్యత కదా" అని అంటున్నది. స్వాపదేశంలో కోకిలలు మొదలైన పక్షులు జీవుని భగవంతునితో చేర్చే ఆచార్యులను సూచిస్తాయి –అనే విషయాన్ని ఇక్కడ గమనించాలి.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మన్ను పెరుమ్ పుగழ் మాదవన్ మామణివణ్ణన్ మణిముడి మైందన్ తన్నై ఉగందదు కారణమాగ ఎన్ శంగిழక్కుమ్ వழக్కుణ్డో?) భగవంతుని చూస్తే, కీర్తిని కలిగిన లక్ష్మీపతి గాను, నీలమణివంటి వర్ణాన్ని కలిగినవాడుగాను, సర్వలోక చక్రవర్తి అని వ్యక్తం అయ్యే కిరీటాన్ని అలంకరించుకున్నవాడుగాను, లోకాలను అన్నిటిని రక్షించగలిగిన బలాన్ని కలిగినవాడుగాను ఉన్నాడు. నాకు అతనిని పొందాలి అనే ఆశలో ఈ కొరత లేదు. ఈ విధంగా ఈ ఇద్దరిలోనూ ఏ లోటు లేకుండా ఉండేటప్పుడు, నేను భగవంతునకు దూరమై, శరీరం కృశించి, నా గాజులను నేను చేజార్చుకోవాలా? అని పాశురంలోని మొదటి భాగంలోని తాత్పర్యం.

(మన్ను) నిలకడగా ఉండే కళ్యాణ గుణాలను కలిగిన వాడు– అని అర్థం. ఇతని స్వరూపంలో గుణాలు వ్యక్తం కాని కాలం ఉంటే, అప్పుడు నేను

కోల్పోవడానికి అవకాశం ఉన్నది. ఇతడు నిలకడగా నిలచి ఉండే గుణాలను కలిగినవాడై ఉన్నందున నేను ఇతనిని కోల్పోయే అవకాశం లేదు– అని భావం.

(పెరుమ్ పుకళ్) అంతు లేనివై, లెక్కలేనివై, చాలా గొప్పవి అయిన కళ్యాణ గుణాలను కలవాడు– అని అర్థం. గుణాలకు లెక్క, ఒక్కొక్క గుణానికి అంతం ఉంటే, లేని కొన్ని గుణాల వలననో ఆ గుణాలు నా విషయంలో నా వరకు ప్రవహించే అవధిలో లేకపోవడం అనే కారణం వల్లనో నేను స్వామిని పోగొట్టుకోవచ్చు. కానీ, ఆ విధంగా లేదు.

(పుకళ్) పూర్తిగా కళ్యాణ గుణాలే నిండి ఉండేవాడు. తక్కువ గుణాలు కూడా కలిసి ఉంటే, వాటి వల్ల నేను పోగొట్టుకొని ఉండవచ్చు. ఆ విధంగా కాకుండా, అతని గుణాలు అన్నీ చాలా గొప్ప కళ్యాణ గుణాలై ఉన్నందున నేను పోగొట్టుకునే అవకాశం లేదు.

(మన్ను పెరుమ్ పుగళ్) ఇదికూడా "ఉయర్ వఱ ఉయర్ నలమ్ ఉడైయవన్" (సాటి మేటి లేని గొప్ప ఆనంద గుణాన్ని కలవాడు) (తిరువాయ్ మొళి–1–1–1) అనే ఆళ్వారుల శ్రీసూక్తిని అనుసరించియే. "స్వాభావికానవధికాతిశయాసంఖ్యేయకళ్యాణగుణగణః" (శరణాగతి గద్యమ్5) (సహజమైనవి అంతు లేని గొప్పతనాన్ని కలిగినవి అయిన లెక్కలేనన్ని మంగళ గుణాలను కలిగినవాడా!) అని శ్రీరామానుజులు కూడా అనుగ్రహించారు కదా.

(మాదవన్) నిరంకుశ స్వాతంత్ర్యంతో ఇప్పుడు ఈ గుణాలను లేనివాడుగా ఉన్నప్పటికీ కూడా, ఇతని స్వాతంత్ర్యాన్ని, నిగ్రహాన్ని మార్చి, నన్ను ఇతనితో చేర్చివారు లేకపోతే, నేను కోల్పోయి ఉండవచ్చు.

"పాపానాం వా శుభానాం వా వధార్హాణాం ప్లవంగమ!,
కార్యం కరుణ మార్యేణ న కశ్చిన్నాపరాధ్యతి"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ– 116–44)

(వానరా! పాపం చేసినవారైనా, పుణ్యం కలవారైనా, వధించదగినవారై ఉన్న గుణాన్ని కలిగినవారి విషయంలో కరుణను తప్పక చూపించాలి. అపరాధాన్ని చేయనివారు ఈ లోకంలో ఎవ్వరూ లేరు) అనే విధంగా నన్ను అతనితో చేర్చే లక్ష్మీదేవి స్వామి సమీపంలో ఉండేటప్పుడు, నేను కోల్పోవచ్చునా? మాదవన్ "అనే ఈ ప్రయోగాన్ని అనుసరించియే రామానుజులు "శ్రీవల్లభ!" అని ని శరణాగతి గద్యలో అనుగ్రహించారు

(మాదవన్ మామణి వణ్ణన్) లక్ష్మీదేవి అనుభవించే గొప్ప మణివర్ణాన్ని కలిగిన తిరుమేని కలిగినవాడు. ఇతని తిరుమేని తనకోసం పరిగ్రహించిన తిరుమేని అయినప్పుడు నేను కోల్పోవచ్చు. గొప్పతనాన్ని కలిగినది కాకపోయినది అయినప్పటికీ, కోల్పోవచ్చు. గొప్ప మణివంటి వర్ణాన్ని కలిగినది అయినందున చాలా గొప్పదై,

"న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్,

తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే"

(జితంతే స్తోత్రం –1–5)

(నీ దివ్యాత్మ స్వరూపం నీకోసం కాదు. స్వతంత్రమైన ఆది ఆశ్రితుల కోసం పరతంత్రంగానూ అవుతున్నది. నీ దివ్య మంగళ విగ్రహంకూడా నీకోసం కాదు. దివ్యాయుధాలు నీకోసం లేవు. నీవు ఉండే నివాసమైన వైకుంఠం మొదలైనవి కూడా నీ కోసం కాదు. ఇవి అన్ని నీ భక్తులకోసమై ఉన్నాయి భక్తుల సొత్తు అయిన నీవు ఈ విధంగా ఆశ్రిత పరార్థమైన స్వరూపరూప గుణవిభూతులను కలిగినవాడవై ఉన్నప్పటికీ, పురుష సూక్తంలో చెప్పబడిన సర్వాధికుడవై ఉండే స్వభావాన్ని కలిగినవాడవై ప్రకాశిస్తున్నావు) అనే విధంగా భక్తుల కోసమే ఏర్పడిన రూపాన్ని కలిగినవాడై ఉండగా కోల్పోవచ్చునా?

(మణిముడి మైందన్) సర్వలోక చక్రవర్తి అనేది వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా నవరత్నఖచితమైన కిరీటాన్ని ధరించిన యువకుడు, శక్తిశాలి. పూర్వం తెలిపిన

గొప్పతనాలు అన్ని ఉన్నప్పటికీ, నావలె ఒకనికి పరతంతుడై, అతడు ఒకని కోసం ఎదురు చూచేవాడైతే, నేను కోల్పోవచ్చును. ఆ విధంగా అతడు ఎవరికి పరతంత్రుడై ఉండకుండా, స్వతంత్రుడై అందరినీ రక్షించే వ్రతాన్ని చేపట్టినవాడై ఉన్నందున నేను కోల్పోయే అవకాశం లేదు.

(మైందన్) బలాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. అందరిని రక్షించడం కోసం వ్రతాన్ని కలిగినవాడై ఉన్నప్పటికీ శక్తి లేనివాడై ఉంటే, రక్షించ లేకుండా ఉండవచ్చు. "మైందు" అనబడే బలాన్ని కలిగినవాడు కనుక, ఆ విధంగా రక్షించలేకపోవడానికి అవకాశం లేదు.

(తన్నై ఉకందదు కారణమాక) తగని విషయాన్ని ఆశపడి ఉంటే కోల్పోవచ్చు. ప్రాప్త విషయమైన భగవంతుని ఆశపడి కోల్పోవచ్చునా? నన్ను పొంది అనుభవించేవాడు తానై ఉండగా, నేను కోల్పోయే అవకాశం ఉన్నదా? నిజానికి కోల్పోయేవాడు అతడే కదా. తన చరణాలలో కొందరు గతి లేనివారై ఆశ్రయిస్తే, వారు ముందు చేసిన పూర్వపాలను అనుభవించవలసి ఉన్నదా?. "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" (భగవద్గీత– 18 –66) (అన్ని పాపాల నుండి విముక్తిని కలిగిస్తాను) అని చెప్పినట్లుగా ఆ పాపాలను పోగొట్టడం,

"విసృష్టం భగదత్తేన తదస్త్రం సర్వఘాతుకమ్,
ఉరసా ధారయామాస ప్రార్థం సంఛాద్య మాధవః"

(భారతం– ద్రోణపర్వం– 29 –18)

(భగదత్తుని చేత ప్రయోగింపబడినది, అందరిని వధించగలిగినది అయిన ఆ అస్త్రాన్ని అర్జునుని ఆవరించి, మాధవుడైన శ్రీకృష్ణుడు తన వక్షస్సులో ధరించాడు) అని చెప్పిన విధంగా, అర్జునుని లక్ష్యం చేసుకుని ప్రయోగించిన ఆయుధాన్ని శ్రీకృష్ణుడు తన వక్షస్సులో ధరించి, అతనిని రక్షించినట్లుగా, వాటిని (కర్మలను) తాను అనుభవించడం చేయవద్దా?

(ఎన్ శంగిழக్కుమ్ వழக్కుణ్డే?) ఈ విధంగా అన్నీ ఉండేటప్పుడు, నేను నా గాజులను కోల్పోవడం న్యాయమేనా? నా బాధపడదగిన స్థితిని చూచి పక్షపాతంగా ప్రవర్తించమని చెప్పలేదు. మధ్యస్థంగా నిలచి, విచారించి చూచి, న్యాయంగానే ప్రవర్తించమని చెబుతున్నాను.

"న వాసుదేవ భక్తానా మశుభం విద్యతే క్వచిత్" (సహస్రనామాధ్యాయం)

(వాసు దేవుని భక్తులకు ఎక్కడా కూడా అమంగళాలు కలుగవు) అని మధ్యస్థులు,

"క్షిప్రం భవతి ధర్మాత్మా శశ్వచ్ఛాంతిం నిగచ్ఛతి,
కౌన్తేయ! ప్రతిజానీతి న మే భక్తః ప్రణశ్యతి" (భగవద్గీత –9–31)

(నన్ను పొందినవాడు శీఘ్రంగా ధర్మాత్ముడు అవుతున్నాడు. శాంతి అయిన మోక్షాన్ని పొందుతున్నాడు. అర్జునా! నా భక్తుడు నశించబోడు అని నీవు ప్రతిజ్ఞ చేయి) అని తన వ్రతం అసత్యం అయినప్పటికీ, తన భక్తుని వచనం అసత్యం కాదు కనుక, భగవంతుడు తానే అర్జునుని ఉద్దేశించి ప్రతిజ్ఞను చేయమని చెప్పి, భగవంతుని భక్తులకు ఏనాడు హాని కలుగదు– అని నిశ్చయించిన విషయం కదా, ఇది.

(పున్నై కురుక్కత్తిఞ్ఞాழల్ శెరుంది పొదుంబినిల్ వాழుమ్ కుయిలే!) పొన్న, కురుక్కత్తి, కొంగు, శెరుంది మొదలైన పలు వృక్షాలు నిండిన తోటలలోని వృక్షాల గూళ్ళలో ఉండే కోకిలలారా! అని అర్థం. కోకిల అనేది ఆ యా కాలాలకు తగిన రీతిలో, ఒక్కొక్క చెట్టు గూటిలో సుఖంగా నివసిస్తుంది. అని, భగవంతుని "మన్ను పెరుమ్ పుకழ்" అని కీర్తింపబడే నిత్యమై, వ్యాపించి ఉండే గుణాలు నా ఆర్తికి కారణం అయినట్లుగానే, ఈ విధంగా విరిసి విస్తరించి ఏర్పడి ఉండే నీ పడుక అందం నీ ఆనందానికి కారణమై ఉన్నది– అనే అర్థం ఇక్కడ చెప్పబడుతున్నది.

"నేను భగవంతుని విశ్లేషించిన దశలో ఉండి బాధపడేటపుడు, నీవు చక్కగా ఉండే పడుకలో పొందికగా ఆనందిస్తున్నావా? " మెన్ మలర్ పళ్ళి వెంబళ్ళియాలో!" (తిరువాయ్ మొழி– 9– –9 –4) (మెత్తని పూల పడుక

నాకు అగ్నిశయ్యవలె ఉన్నది, అయ్యో!) అనే విధంగా నాకు పూల పడుక చాలా బాధాకరంగా ఉండగా, నీవు మాత్రం పూలతోటలో, అందమైన గూటిలో సుఖంగా నిద్ర పోతున్నావా? అని హార్ద భావం.

"ఈ విధంగా నీ స్థితిని, నా స్థితిని గూర్చి చెప్పడాన్ని విడచిపెట్టు. నీకు నేను ఏమి చేయాలి? అనే విషయాన్ని చెప్పు" అని కోకిల భావంగా భావించి, ఇకపై పలుకుతున్నది.

(పన్ని ఎప్పోదు మిరుందు విరైందు క్క్వాయ్) నాకు దూతగా వెళ్లే నీవు ఒకసారి చెప్పడం చాలదు. అనేక పర్యాయాలు స్వామి ముందు నిలచి చెప్పి, అతడు నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లు నీవు మాటను చెప్పాలి.

(విరైందు వర క్క్వాయ్)

"అతంత్రితచమూపతిప్రహితహస్త మస్వీకృత
ప్రణీత మణిపాదుకం కిమితి చాకులాంతఃపురమ్,
అవాహన పరిష్క్రియం పతగరాజ మారోహతః
కరిప్రవర బృంహితే భగవతః స్వరాయై నమః"

(శ్రీరంగరాజస్తవం –ఉత్తర శతకం– 57)

(గజేంద్రుడు చేసిన ఆక్రందన చెవి పడగానే, విష్వక్సేనుడు ఇచ్చిన కైదండను గమనించకుండా, తీసుకుని రాబడిన రత్నపాదుకలను ధరించకుండా, ఇదేమి తొందర! ఇదేమి తొందర! అని దివ్యపత్నులు తికమక పడుతూ ఉండగా, వాహనాలంకారాలు ఏమీ లేకుండా గరుడునిపై ఆరోహించే భగవంతుని త్వరకు నమస్కారం) అని చెప్పిన విధంగా గజేంద్రుడు బాధను పొందిన సరస్సు తీరంలోకి మహా వేగంగా పరిగెత్తుకుని వచ్చినట్లుగా, నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లు నీవు చెప్పాలి.

(ఎన్ పవళవణ్ణన్ వర క్క్వాయ్) నాతో కలసి తరువాత విశ్లేషించిన కాలంలో నన్ను ఆలింగనం చేసుకొని, నేను తిరిగి వచ్చేవరకు దీనిని భావిస్తూ, నేను ప్రాణాలను ధరించి ఉండేటట్లుగా, ఎండిన పంటకు నీరు ప్రవహింప చేసేవారి వలె చిరునవ్వును నవ్వి, వెళ్లేటప్పుడు ఆ స్వామి ముఖంలో నూతనంగా ఏర్పడిన శోభ, తిరువదనానికి సహజంగా ఉండే శోభ, రెండు కలసిన ఆ పగడపువంటి పెదవిని కలవాడు వచ్చి నన్ను ఆలింగనం చేసుకునేటట్లుగా నీవు కూయాలి– అని అంటున్నది.

★★★★★

వెళ్ళైవిళి శెజ్గిడజ్జైయిఱ్కొ్ణ్డ విమల నెనక్కు్రు క్కాట్టాన్
ఉళ్ళమ్బుకున్దు ఎన్నై నైవిత్తు నాళు ముయిర్ పెయ్తు కూత్తాట్టు క్కాణుమ్
కళ్ళవిழ் శెణ్బకప్పూమలర్కోతి క్కళిత్తిశై పాడుజ్గుయిలే !
మెళ్ళ విరున్దు మిழ்ழ்ற்றி మిழ்ழ்ற்றாతు ఎన్ వేజ్గడవన్ వర క్కూవాయ్. 2

కళ్ అవిழ் = తేనె స్రవించే, శెణ్బకమ్ పూ = సంపెంగ పూవులో, మలర్ కోతి = అసారం అయిన అంశాన్ని తీసి వేసి, సారమైన అంశాన్ని అనుభవించి, కళిత్తు = అందువల్ల ఆనందాన్ని పొంది, ఇశై పాడుమ్ కుయిలే = ఆ ఆనందానికి వ్యక్తీకరణ రూపంగా (పరీవాహరూపంగా) రాగాలను ఆలపిస్తున్న ఓ కోయిలా !, వెళ్ళై విళి శజ్గు ఇడమ్ కైయిల్ కొణ్డ = శుద్ధ స్వభావాన్ని కల్గినదై, కైంకర్యరుచిని కలవారిని తన ధ్వనితో ఆహ్వానించే శ్రీపాంచజన్యాన్ని ఎడమ చేతిలో గ్రహించిన, విమలన్ = పవిత్రుడైన పరమపురుషుడు, ఉరు = తన దివ్యమంగళవిగ్రహాన్ని, ఎనక్కు కాట్టాన్ = నాకు సాక్షాత్కరింపజేయకుండా ఉన్నాడు (అంతే కాదు), ఉళ్ళమ్ = నా హృదయంలోకి, వన్దు = వచ్చి ప్రవేశించి, ఎన్నై నైవిత్తు = నన్ను బాధపడేటట్లు చేసి, అపుడు నేను ముగిసిపోయే సమయంలో, ఇంకా నన్ను హింసించడం కోసంగా నన్ను చావనివ్వకుండా చేసి, నాళుమ్ ఉయిర్ పెయ్తు = ప్రతిదినం ప్రాణాలను ధరించేటట్లు చేసి, కూత్తాట్టు కాణుమ్ = నన్ను తల్లడిల్లేటట్లు చేసి, దానిని వేడుకగా చూస్తున్నాడు (నీవు చేయవలసినది ఏమంటే), ఇరున్దు = నాదగ్గర ఉండి, మెళ్ళ మిழ்ழ்ற்றி మిழ்ழ்ற்றாతు = నీ తీయని మాటలను పల్కి, విలాసచేష్టితాలను చేయకుండా, ఎన్ వేజ్గడవన్ వర = నా కోసం వేంకటాద్రిపైకి వచ్చి వేంచేసి ఉండే స్వామి ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు, కూవాయ్ = కూయాలి.

అవ :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. కీழ் నిన్ఱ నిలైయై అటివిక్కవేణు మిఱే! మేల్ అతుక్కు ప్పరిహారమ్ పణ్ణుమ్బోతు. ఇతుకాణ్ ఎన్ నిలై యిరుక్కిఱపడి- ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (వెళ్ళై విழி శజ్గు) శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు ప్పరభాగమాన వెణ్మైయుడైత్తాయ్, పిఱ్పాడరై "అడిమై శెయ్య వారుజ్గోళ్" ఎన్ను అழைప్పారైప్పోలే యిరుక్కిఱ ధ్వనియై యుడైత్తాన శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై. (ఇడజ్జైయిఱ్కొణ్డ) ఇడక్కైయిలే ధరిత్త. వలక్కైయిలే యాకిల్; "వలక్కై యాழி యిడక్కై చ్చజ్గమ్" (తిరువాయ్-6-4-9) ఎన్బర్. ఇల్లైయాకిల్ "ఇడజ్జై వలమ్బురి నిన్ఱార్ప్ప" (ఇరణ్డామ్.తిరు-71) ఎన్గిఱాళ్. ఏతేనుమాక ఇరున్దపడి ఆదరిక్కుమవర్కళే. రాజపుత్రన్ కైయిల్ అఱుకాழிక్కు త్తోற்றிరుప్పారైప్పోలే, కైయుమ్ శ్రీపాఞ్చజన్యముమాన అழகుకుక్కుప్పోలే కాణుమ్ ఇవళ్ తోற்றிరుప్పతు. (విమలన్) విగ్రహజ్గళుమ్, దివ్యాయుధజ్గళుమ్ పిఱర్క్కాక క్కణ్డతెన్ఱు

ఇరుక్కుమవన్. "న చాకారో నాయుధాని- భక్తానామ్" (జితంతే-1-5) ఎన్గిఱే ఇరుప్పతు. "పిఱర్క్కాక నమ్ వడివు కణ్డతు" ఎన్రిరుక్కుమవన్.

(ఎనక్కు) ఆశైయిన్ ఎల్లైయిలే నిఱ్కుం ఎనక్కు. (ఉరుక్కాట్టాన్) ఎనక్కు క్కాట్టాతే యారుక్కు క్కాట్ట ఇరుక్కిఱాన్? మీనుక్కు త్తణ్ణీర్ వార్ప్పారైప్పోలే, నిత్యసూరికళుక్కు క్కాట్ట ఇరుక్కిఱానో; వడివిన్ వాశి యఱియాత సంసారికళుక్కు క్కాట్ట ఇరుక్కిఱానో? (కాశి నాళియిల్ తికழుమ్ వణ్ణజ్గాట్టీర్) (పెరి.తిరు.4-9-4) పోన్ఱ్పలే తికழానిన్షుళ్ళ వడివై ఎనక్కు క్కాట్టుకిఱీలీర్. (ఎమ్బెరుమాన్ వాశి వల్లీర్) ఉమ్ముడైయ వడివిన్ వీఱుమ్, పెఱుకిఱ ఎజ్గళుడైయ శిఱుమైయుమ్ నేరాక క్కణక్కిడవల్లీర్. (ఇన్దళూరీర్ వాழ్న్దే పోమ్ నీరే) వాశి యఱియాతే- తరమిడాతే, తరవన్ద విడత్తే వాశి ప్పార్త్తిరాకిల్ ఉమ్ముడైయ ఉడమ్బై నీరే కట్టిక్కొణ్డు కిడన్దు వాழ్న్దుపోమ్. (ఉరు క్కాట్టాన్) విడాయ్త్తార్క్కు త్తణ్ణీర్ వారాతారైప్పోలే.

(ఉళ్ళమ్ పుకున్దు) వడివై మఱన్దు పిழైక్కవు మొట్టుకిఱిలన్. ఎన్ హృదయత్తిలే వన్దు పుకున్దు. (ఎన్నై నైవిత్తు) హృదయత్తిలే పుకున్దాల్ నైనోడే తలైక్కట్టియల్లతు నిల్లాతితే. "నినై తొఱుమ్" (తిరువాయ్-9-6-2) ఎన్నుమ్; "నినైన్దు నైన్దు" (తిరువాయ్-1-5-2) ఎన్నుమ్ శొల్లుకిఱపడియే. (నాళు ముయిర్ ప్పెయ్తు కూత్తాట్టు క్కాణుమ్) నెఞ్జిలే పుకున్దు మఱక్కవొణ్ణాతపడి పణ్ణుమ్ సన్నిహితరైప్పోలే, ప్రకాశిత్తవాతే అణైక్క క్కై నీట్టి, కైక్కుళ్ అకప్పడామైయాలే నోవు పట్టు, పిన్నైయుమ్ ముడిన్దు పిழைక్కవుమ్ పెఱాతే క్షణికపదార్థమ్బోలే ముడిన్దతు జీవిప్పతాయ్ క్కొణ్డు ఉరువ నోవుప్పట్టు చ్చెల్లానిఱ్కు మాయ్త్తు. ఇప్పడి తుడిక్క విట్టు. ఇతుతానే పోతుపోక్కా యిరానిన్తాన్. (కళ్ళవిழిత్యాది) నాన్ ఇప్పడి నోవుపడానిఱ్క, ఉన్నవస్థై యిరున్ద పడియెన్! మధు విరియానిన్షుళ్ళ శెణ్బక ప్పూవిల్ బుజీషమాన అంశత్తై క్కழித్తు మలరై క్కోతి నాన్ పూక్కాణ వెరువ, నీ కళిత్తు అన్ద హర్షమ్ వழిన్దాప్పోలేయిరుక్క ఇశై పాడుకిఱ కుయిలే! (మెళ్ళ) అరుకే యిరున్దు నిరమ్బా మెన్ శొఱ్కళై చ్చొల్లి, విలాసచేష్టితజ్గళై ప్పణ్ణాతే. (ఎన్ వేఙ్గడవన్ వర క్కూవాయ్) శ్రీమిథిలైయిల్ పుఱచ్చోలైయిలే పిరాట్టియై క్కైప్పిడిక్కైక్కాక వన్దువిట్టు క్కొణ్డిరున్దాఱ్పోలే, ఎనక్కాక త్తిరుమలైయిలే యిరున్దాన్. నాలడియుమ్ వరుమ్బడియాక నీ కూవ వల్లైయే! "పరమపదత్తై విట్టు త్తిరుమలైయిలే వన్దు నిఱ్కిఱ నిలై, తన్నుడైయ స్వయంవరత్తుక్కాక" ఎన్రిరుక్కిఱాళ్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (వెళ్ళై ఇత్యాది). ఇరక్కిఱవళ్ తన్నవస్థైయై చ్చొల్లువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కీழ్ నిన్ద ఇత్యాది). విళిత్తల్-శబ్దిత్తల్. శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై మున్నే శొల్లువానెన్? ఎన్న; తనక్కు ప్రకాశిత్తపడియే- ఎన్గిఱార్ (వలక్కైయిత్యాది). అతావతు- ఇప్పాట్టిల్ తిరువాழிయై చ్చొల్లావిట్టాలుమ్ స్థలాన్తరజ్గళిలే ఒక్క ఎడుక్కైయాలే అతుక్కుమ్ ఉపలక్షణ మెన్దపడి. అన్రియే, తాన్ తోఱ్రపడియే శొల్లుకిఱాళ్- ఎన్గిఱార్ (రాజపుత్ర

నిత్యాది). ఉరు-వడివుమ్, అழகుమ్. "ఎనక్కు" ఎన్రతుక్కు- ఇరణ్డు తాత్పర్యమ్ తోన్ఱుకిఱతు. "పిఱర్క్కాక నమ్ వడివు కణ్డాతు" ఎన్నిరుక్కుమవన్, "ఎనక్కు ఉరు క్కాట్టాన్" ఎన్రపోతే తన్నుడమ్బై క్కట్టిక్కొణ్డిరుక్కిఱా నెన్ఱు వివక్షిత్తు. అతుక్కు ప్రమాణమ్ (కాశినాళియినిత్యాది). (ఉయిర్ ప్పెయ్‌తు) పెయ్‌క్కై- ఇడుకైయాయ్, నాళ్‌తోఱుమ్ ఉణ్డాక్కుకై. ఋజీషమ్- కోతు. కళ్-తేన్. అవిழ்తల్- వీழ்తల్.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– తాను ఇప్పుడు ఉండే స్థితిని తెలిపినప్పుడే కోకిలకు దానికి తగిన పరిహారాన్ని అన్వేషించడానికి వీలుంటుంది కనుక, తన స్థితిని గోదా దేవి ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (వెళ్ళై విళి శంగు) నీలవర్ణాన్ని కలిగిన తిరుమేనికి పరభాగ శోభను కలిగించే తెల్లని వర్ణాన్ని కలిగినది. దాస్యాన్ని చేయడానికి దాసులుగా ఉండేవారిని " స్వామి దాస్యాన్ని చేయడానికి రండి" అని పిలుస్తున్నట్లుగా ఉండే ధ్వనిని కలిగిన పాంచజన్య శంఖాన్ని.

(ఇడంగైయిల్ కొణ్డ) ఎడమ చేతిలో ధరించిన– అని అర్థం ఇది కుడి చేతిలో చక్రాన్ని ధరించడానికి కూడా ఉపలక్షణం. " వలక్కై ఆழி ఇడక్కై చ్చంగమ్" (తిరువాయ్ మోழி– 6 –4 –9) (కుడిచేతిలో చక్రం, ఎడమ చేతిలో శంఖం), " ఇడంగై వలంబురి నిన్నార్ ప్ప ఎరికాన్ఱు అడంగార్ ఒడుంగవిత్తదాழி" (ఇరండామ్ తిరువందాది– 71) (ఎడమ చేతిలో పాంచజన్య శంఖం నిలచి ధ్వనించగా, కుడి చేతిలో ఉండే చక్రం అగ్నిని కురిపించింది) అని అళ్వార్లు కూడా రెండు చేతులలో ఉండే రెండు దివ్యాయుధాలను కలిపి అనుభవించారు కదా. రాజపుత్రుని రక్షించే స్త్రీలు అతని చేతిలో ఉండే ఉంగరాలకు ఆకర్షింపబడినట్లే, ఈమె కూడా స్వామి చేతిలో పాంచన్యజన్యం ఉన్నప్పుడు ఉండే అందానికి ఆకర్షింపబడుతున్నది.

(విమలన్) తన తిరుమేనులు, దివ్యాయుధాలు అనేవి తనకోసం కావు – అని భావించే భావశుద్ధిని కలిగినవాడు.

న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్,
తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే" (జితంతే స్తోత్రం –1–5)

(నీ దివ్యాత్మ స్వరూపం నీకోసం కాదు. స్వతంత్రమైన ఆది ఆశ్రితుల కోసం పరతంత్రంగానూ అవుతున్నది. దివ్యమంగళ విగ్రహం కూడా నీకోసం కాదు. దివ్యాయుధాలు నీకోసం లేవు. నీవు ఉండే నివాసమైన వైకుంఠం మొదలైనవి కూడా నీ కోసం కాదు. ఇవి అన్ని నీ భక్తులకోసమై ఉన్నాయి. భక్తుల సొత్తు అయిన నీవు ఈ విధంగా ఆశ్రిత పరార్థమైన స్వరూపరూప గుణవిభూతులను కలిగినవాడవై ఉన్నప్పటికీ పురుష సూక్తంలో చెప్పబడినట్లుగా, సర్వాధికుడవై ఉండే స్వభావాన్ని కలిగినవాడవై ప్రకాశిస్తున్నావు) అని భగవంతుడు తనకు సంబంధించినవానిని అన్నిటినీ తన భక్తుల కోసం గానే కలిగి ఉంటాడు– అని చెప్పబడుతున్నది కదా.

(ఎనక్కు) ఆశలోని పరమావధిలో నిలచిన నాకు– అని అర్థం.

(ఉరుక్కాట్టాన్) దర్శించకపోతే నిలువ లేని నాకు తన రూపాన్ని, అందాన్ని చూపకుండా ఎవరికి చూపించాలని అనుకుంటున్నాడు? చన్నీటిలో నివసించే చేపకు నీటిని ధర్మం చేయడంవలే, తనను ఎల్లప్పుడూ అనుభవిస్తూ ఉండే నిత్యసూరులకు చూపించాలని అనుకుంటున్నాడా? ఈ దివ్య మంగళ రూపంలోని గొప్పతనాన్ని తెలియనందు వల్ల దానిని చూడాలని ఆశపడని సంసారులకు చూపించాలని అనుకుంటున్నాడా? ఈ సందర్భంగా "కాశినొళ్ళియిల్ తికళ్ళుమ్ వణ్ణమ్" (పెరియ తిరుమొళ్ళి– 4 –9– 4) అని ఆరంభం అవుతున్న తిరుమంగై అళ్వార్ల శ్రీసూక్తి అనుభవించదగినది. (ఈ పాశుర వివరణం ఇప్పుడు తెలుపబడుతున్నది)

(కాశినొళియిల్ తిగళ్ళుమ్ వణ్ణమ్ కాట్టార్) బంగారం వలె ప్రకాశిస్తున్న నీ తిరుమేనిని దానిని చూడాలని ఆశపడే నాకు చూపించను– అని అంటున్నావే!

(ఎంబెరుమాన్ వాశివల్లీర్) నీ తిరుమేనిలోని గొప్పతనాన్ని దానిని దర్శించాలని ఆశపడే, మా చిన్నతనాన్ని సమానంగా లెక్కపెట్టగలిగినవాడా!

(ఇందళూరీరే వాళ్ళి న్దే పోమ్ నీరే) చిన్నవారు, పెద్దవారు అనే తేడా చూడకుండా, వారి వారి చిన్నతనానికి పెద్దదనానికి తగిన విధంగా అనుగ్రహాన్ని ప్రదర్శించడం అనే నియమం లేకుండా అందరికీ ధూళిదానంగా భూరిదానంగా తిరుమేని అనుగ్రహించడానికి వచ్చిన చోటు అర్చావతారం. ఈ చోట మా

చిన్నతనాన్ని చూచి నీ తిరుమేనిని దర్శింప చేయకుండా ఉన్నట్లయితే, నీ రూపాన్ని నీవే చూచుకుంటూ ఆనందిస్తూ ఉండు– అని అన్నారు కదా, తిరుమంగై అళ్వార్లు.

(ఉరుక్కాట్టాన్) దాహం కలిగినవారికి చన్నీరు ఇవ్వనివారివలె, నీ తిరుమేనిని చూడాలని ఆశపడిన మాకు దానిని చూపడం లేదు. చూపించకుండా ఉన్నప్పటికీ, నెమ్మదిగా ఉండనీయడం లేదే –అని అంటున్నది, ఇకపై.

(ఉళ్ళమ్ పుకుందు) ఈ దివ్యమంగళ రూపాన్ని మరచిపోయి, బతుకుదామని ఉన్నా, దానిని సాధ్య పడనీయకుండా, నా మనసులోకి వచ్చి ప్రవేశించాడు.

(ఎన్నై నైవిత్తు) హృదయంలో ప్రవేశిస్తే, దానిని అనుభవించాలని ఆశపడే ఈమెకు బాధపడి, బాధపడి ద్రవించకుండా ఉండడం సాధ్యం కాదు కదా. " నినై తొఱుమ్ శొల్లుమ్ తొఱుమ్ నెంజు ఇడిందుగుమ్" (భావించినప్పుడు అంతా, చెప్పినప్పుడు అంతా మనసు భగ్నమై ద్రవిస్తుంది) (తిరువాయ్ మొழி –9–6–2) అని, " నినైందు నైందు ఉళ్ కరందు ఉరుగు" (తిరువాయ్ మొழி– 1–5–2) (భావించి భావించి మనస్సులో కరగి ద్రవించి) అని అళ్వార్లు అన్నారు కదా,

(నాళుమ్ ఉయిర్ప్పెయ్ దు కూత్తాట్టు క్కాణుమ్) చిత్రవధను చేసేవారు వధింపబడేవారికి ప్రాణం పోయే స్థితి కలిగేటట్లు బాధించి, మళ్లీ ప్రాణం నిలబడడానికి కావలసిన వస్తువులను ఇచ్చి, ప్రాణాన్ని నిలిపి, మళ్లీ బాధ పెట్టి, ఈ విధంగానే పడరాని పాట్లను పెడతారు. ఈ విధంగానే ఇతడు కూడా నా మనసులో ప్రవేశించి, నేను అతనిని మరిచిపోవడానికి వీలులేని విధంగా చేస్తున్నాడు. ఈ విధంగా దగ్గరగా ఉండేవాని వలే మనసులో తోచిన వెంటనే, నేను అతనిని సంశ్లేషించాలని భావించి చేతులను చాపాను. కానీ, అతడు మనసులోనే ఉన్నందువల్ల, చేతులకు అందకుండా పోయి బాధ పెడుతున్నాడు. ఒక్క దెబ్బతో ప్రాణాన్ని వదిలి ఈ సుఖదుఃఖాల నుండి బ్రతికి బయటపడడానికి వీలు లేని విధంగా మాటిమాటికి మనస్సులో సాక్షాత్కరించి, ప్రాణాన్ని నిలిపి, సంశ్లేశేషించడానికి ఆశను కలిగించి, అది సాధ్యం కాకుండా చేసి, నన్ను

చిత్రవధను చేయడం వల్ల క్షణకాలం మాత్రమే జీవించే వస్తువు వలె, కాలం కూడా ప్రాణాన్ని కలిగించేదిగాను, ఎల్లప్పుడూ బాధించడమే, బాధను పొందడమే జీవితం అనేటట్లుగాను అయినది నాకు. ఈ విధంగా పడరాని పాట్లను పెట్టి, దీనినే తన కాలక్షేపంగా గ్రహించి నేను బాధపడడానికి చూచి అతడు సంతోషిస్తున్నాడు.

(కళ్ళవిழ் శెణ్బగ ప్పూమలర్ కోది క్కళిత్తిశై పాడుమ్ కుయిలే!) కోకిలా! నేను ఈ విధంగా బాధపడేటప్పుడు నీవు ఆనందంలోని పరమావధిలో ఉన్నావే! ఇది తగునా? తేనె స్రవించే సంపెంగ పువ్వులో ఉండే దోషాంశాన్ని తొలగించి, ఆ పూవులోని సారమైన భాగాన్ని అనుభవించి, దానివల్ల ఆనందించి, ఆ ఆనందానికి పరివాహ రూపంగా సంగీతం పాడే ఓ కోకిలా! నేను పువ్వును చూడగానే నా ఉనికి పోయేటప్పుడు, నీవు పువ్వును ఆస్వాదించి, ఆనందించి పాడడం ధర్మమా?

(మెళ్ళ ఇరుందు మిழற்றி మిழற்றாదు) నా సమీపంలో ఉంటూ, మధురమైన ధ్వనులను పలికి, నీ పెంటి పక్షితో కలసి ఉండడం మొదలైన ఆనంద కార్యాలను చేసి, నన్ను చిత్రవధ చేయకు "అని నా గురించి దోషం చెప్పకుండా, నేను నీకు చేయవలసిన సహాయాన్ని ఏమిటో చెప్పు"– అని కోకిలకు అభిప్రాయంగా తలుస్తూ ఇకపై పలుకుతున్నది.

(ఎన్ వేంగడవన్ వర క్కూవాయ్) అయోధ్య నుండి విశ్వామిత్రునితో వచ్చి, మిథిలా నగరంలో ఉండే బాహ్యోద్యానంలో సీతాదేవిని పాణిగ్రహణం చేసుకోవడం కోసం విడిది చేసినట్లుగానే, నన్ను వివాహం చేసుకోవడం కోసం పరమపదం నుండి వచ్చి, తిరుమలలో విడిది చేసి ఉన్నాడు. నాకోసం చాలా దూరం వచ్చినవాడు మిగిలిన నాలుగు అడుగులు వేసి వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయాలి. పరమ పదాన్ని విడచిపెట్టి, భగవంతుడు తిరుమలకు వచ్చి నిలుచున్న సన్నివేశం ఎందుకంటే, అతడు ఆశపడిన నన్ను పరిగ్రహించడం కోసం" అని గోదాదేవి భావిస్తున్నది.

★★★★★

మాతలితేర్ మున్బు కోల్ కొళ్ళ మాయనిరావణన్మేల్ శరమారి
తాయ్తలై అఱ్ఱఱ్ఱు వీழ త్తొడుత్త తలైవన్ వర ఎఙ్గుఙ్గాణేన్
పోతలర్ కావిల్పుతు మణమ్ నాఱ ప్పొటి వణ్డిన్ కామరఙ్గేట్టు ఉన్
కాతలియోడుడన్ వాழ் కుయిలే ! ఎన్ కరుమాణిక్కమ్ వర క్కూవాయ్ **3**

పోతు అలర్ కావిల్ = చక్కని పూలు విరిసే తోటలలో, పుతు మణమ్ = నూతనమైన పరిమళం, నాఱ = వీచగా, పొటి వణ్డిన్ = అందమైన తుమ్మెద పాడే, కామరమ్ = కామరమ్ అనే రాగాన్ని, కేట్టు = విని, ఉన కాతలియోడు ఉడన్ = ని వెంటి తుమ్మెదలతోపాటు, వాழ் కుయిలే = నివసించే ఓ కోయిలా !, మాతలి = మాతలి అనేవాడు (ఇంద్రరథసారధి), తేర్ మున్బు = రావణుని రథంముందు, కోల్ కొళ్ళ = ముల్లుకర్ర తీసికొని తన రథాన్ని నడపగా, మాయన్ ఇరావణన్ మేల్ = మాయావి అయిన రావణునిపై, శరమ్ మారి = బాణవర్షాన్ని, తాయ్ నిలై అఱ్ఱు అఱ్ఱు వీழ తొడుత్త = ఆ రావణుని ప్రధానం అయిన శిరస్సులను పలు మార్లు ఖండించి, ఖండించి కింద పడేటట్లుగా ప్రయోగించిన, తలైవన్ = స్వామియొక్క, వరవు = రాకను, ఎఙ్గుమ్ = ఏ దిక్కులోను, కాణేన్ = దర్శించలేకున్నాను, (అందువల్ల), ఎన్ =నాయొక్క, అనుభవానికి తగినవాడై, కరు మాణిక్కమ్ = నీలరత్నంవంటి తిరుమేనిని కల ఆ స్వామి, వర = వచ్చేటట్లుగా, కూవాయ్ = నీవు కూయాలి.

వ్యా :- మూన్ఱామ్పాట్టు. **(మాతలితేర్ మున్బు కోల్ కొళ్ళ)** ఇన్ద్రన్ ఎన్ఱుమొక్క ముతుకు కాట్టిప్పోరుకైయాలే ఒరు నాళుమ్ మున్నిన్ఱు అఱియానాయ్త్తు. పెరుమాళుమ్ రావణనుమాక ప్పోరుతవన్ఱాయ్త్తు మున్నిన్ఱు సారథ్యమ్ పణ్ణప్పెఱ్ఱతు. **(మాయనిరావణన్)** శెప్పై ప్పూశల్ పోర వఱియామల్, ఎన్ఱు మొక్క వఞ్చనత్తాలే పోరు మవనాయ్త్తు. "త్వం నీచశశవత్స్మృతః" (రామా.సుందర-32-16) ఎన్ఱాళిరే పిరాట్టి ! కోழైయాయ్, రాజపుత్రర్కళై మతిత్తురున్దపడియాలే అవర్కళై అకఱ్ఱి త్తనియిరుప్పిలే కొడుపోరక్కడవ నీయే ఇవ్వార్త్తై శొల్లుకిఱా యెన్గిఱాళ్. "యదన్తరం సింహసృగాలయోర్వనే" (రామా.ఆర-47-45) "సింహసృగాలయోః" ఎన్ఱవాఱే, తన్నై "సింహమాక చ్చొన్నోమ్" ఎన్ఱు పైయల్ భ్రమిక్కవుమ్కూడు మెన్ఱు "త్వం నీచశవత్" ఎన్ఱాళిఱే. పిరిత్తు క్కొణ్డుపోన్ద తనియిరుప్పు ఇరుత్తి ఇవన్మన్నేయిఱే ఇవ్వార్త్తై శొల్లుకిఱతు ! అవనై మతియాత వీరపత్నియాకైయాలే. **(మాయనిరావణన్మేల్)** వఞ్చకనాన రావణన్మేలే.

(శర మారి) "శరవర్షం వవర్ష హ" (రామా.యుద్ధ-9-18) ఎన్గిఱపడియే పాట్టమ్ పాట్టమాక. **(తాయ్తలై యఱ్ఱఱ్ఱువీழ త్తొడుత్త)** ప్రధానమాన తలై అఱ్ఱు వీழ. తిరుచ్చరఙ్గళ్ పణ్ణిన భాగ్యత్తాలే అఱుక్క అఱుక్క ముళైత్తతాయ్త్తు. పిన్నై అతుతానే

పోతుపోక్కాక నిన్ఱు కొణ్డానాయ్‌త్తు. అప్పడి ముళైత్తతిల్లై యాకిల్, తిరుచ్చరఙ్గళిన్ వరవు ఇవనాల్ అడక్కప్పోకాతే. (తలైవన్) ధీరోదాత్తనాయకన్. (వర ఎఙ్గుఙ్గాణేన్) "ప్రతిబన్ధక మెన్ఱొన్ఱు కిడప్పతిల్లై" ఎన్ఱు వరుమ్ వఴియై క్కణ్ మఱైయ పార్త్తునిన్ఱాళ్ పోలేకాణుమ్.

(పోతలరిత్యాది) పరప్పుమాఱ పూత్త శోలైయిలే అప్పోతలర్న్ద శెవ్వి యుఴియాత అరిమితియాన పరిమళమానతు కముఴ. రసాయనసేవై పణ్ణినాప్పోలే దర్శనీయమాన వణ్ణానతు "కామరమ్" ఎన్గిఱ పణ్ణై ప్పాడ, అతుక్కు చ్చెవి తాఴ్త్తు. (ఉన్ కాతలియోడుడన్ వాఴ్ కుయిలే) మేల్ విళైవతఱిన్ఱు విడాతే వర్త్తిక్కిఱాయన్ఱో నీ! తన్నై ప్పిరిన్ఱు నాన్ కిడక్కుమ్బడి పణ్ణిప్పోనవనై ప్పోలన్ఱిక్కే, ఉన్ పేడైయుడనే శేర వర్త్తిక్కిఱ కుయిలే! (ఎన్ కరుమాణిక్కమ్ వర క్కూవాయ్) తన్ వడివై క్కాట్టి ఎన్నై అనన్యార్హమాక్కినవన్ వర క్కూవా యెన్గిఱాళ్. (ఎన్ కరుమాణిక్కమ్ వర క్కూవాయ్) నల్ల అఙ్గక్కారనా యిరున్దాన్, అవన్ వరుమ్బడి కూవు.

అరు:- మూన్ఱామ్బాట్టు. (మాతలి ఇత్యాది) మాతలియానవన్, రావణన్ మున్బే తేరై నడత్త. మాతలి- ఇన్ద్రనుడైయ తేర్ ప్పాకన్. వఞ్చకనో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (త్వం నీచేత్యాది). క్షుద్రనాకైయాలే (వఞ్చకన్) ఎన్గిఱతు. "రాజపుత్రర్‌కళై మతిత్తిరున్దపడియాలే- శొల్లుకిఱాళ్" ఎన్ఱు అన్వయమ్. అవన్ కోఴై ఎన్నుమతుక్కు నియామకవచనమ్ (యదన్తర మిత్యాది). "సింహసృగాలయోః" ఎన్గిఱ వచనత్తిల్, సింహసృగాలతారతమ్యమ్బోలే పెరుమాళుక్కుమ్, ఉనక్కు మెన్ఱాల్ వాశితోన్ఱుగ్రామైయాలే, రావణాభిప్రాయత్తాలే శఙ్కిత్తు; తత్పరిహారత్వేన ద్విరదశశసామ్యమ్ శొల్లి, విశేషోపపాదనమ్ పణ్ణి, "త్వ న్నీచశశవత్" ఎన్ఱతై వ్యవహితమానాలుమ్ ఎడుక్కిఱాళెన్ఱు తాత్పర్యమ్. సృగాలమ్-నరి. "మారి" - మఴై. "తాయ్ తలై" -మెయ్యాన తలై. కణ్ మఱైయ- కణ్‌పూచ్చి పూక్క. "పోతు" -పుష్పమ్. "కా"-శోలై. "పాఱి"-వరి, అఴకుమ్. "కామరమ్"- శిఖరమాన పణ్. "కాతలి" - మనైవి. (అఙ్గక్కారన్) చాటు; నల్ల వడివైయుడైయువన్ ఎన్ఱు అర్థమ్; వాతుక్కు వెట్టుకిఱవన్- ధ్వని; సమర్థ నెన్ఱపడి.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక – "మన విరోధులను పోగొట్టి, పరమ భోగ్యమైన తన తిరుమేనిని మనకు అనుభవింపజేసేవాడు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయాలి" అని ఇందులో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మాతలి తేర్ మున్బు కోల్ కొళ్ళ) ఇంద్రుని రథసారధి అయిన మాతలి ఇంద్రునిచే పంపబడి, రామరావణ యుద్ధంలో శ్రీరాముని రథంలో కూర్చోపెట్టుకొని, రావణుని ముందు రథాన్ని నడపగా, రావణునితో ఇంద్రుడు యుద్ధం చేసేటప్పుడు ఎల్లప్పుడూ వెన్నుచూపి పరుగెత్తినందున, ఏనాడు మాతలి రావణునకు ముందు నిలచి రథాన్ని నడిపి తెలియదు. శ్రీరాముడు, రావణుడు ఇద్దరు కలసి యుద్ధం చేసేటప్పుడే మాతలి రావణునకు ముందు నిలచి తన రథాల గుఱ్ఱాలను నడిపే అదృష్టాన్ని పొందాడు.

(మాయన్ ఇరావణన్) ధర్మ యుద్ధాన్ని చేయడమే తెలియకుండా, ఏనాడు మాయా యుద్ధాన్ని చేయడమే స్వభావంగా కలిగిన రావణుడు

"యథా దృప్తశ్చ మాతంగః శశశ్చ సహితో వనే,

తథా ద్విరదవత్ రామః త్వం నీచశశవత్ స్మృతః"

(రామాయణం– సుందరకాండ– 32 –16)

(గర్వాన్ని కలిగిన ఏనుగు, కుందేలు అరణ్యంలో కలసి నివసించేటట్లుగా శ్రీరాముడు ఏనుగు వంటివాడు. నీచుడవైన రావణా! నీవు కుందేలు వంటివాడివి) అని సీతాదేవి కూడా రావణుని నీచమైన కుందేలువంటివాడు అని, "శ్రీరాముని, లక్ష్మణుని చూచి భయపడి, వారిని విడదీసి, నేను ఒంటరిగా ఉండే సమయంలో నన్ను దొంగతనంగా తీసుకుని వచ్చిన నీవు వారిని తక్కువ చేసి పలుకుతున్నావా?" అని చెప్పినది కదా.

యదంతరం సింహసృగాలయోః వనే యదంతరం స్యందినికాసముద్రయోః,

సురాగ్రసౌవీరకయోః యదంతరం తదంతరం వై తవ రాఘవస్య చ"

(శ్రీరామాయణం– అరణ్యకాండ –47 –45)

(అరణ్యంలో ఉండే సింహానికి, నక్కకు మధ్య ఎంత తేడా ఉన్నదో, ఎంగిలి నీటికి, పవిత్రమైన సముద్రానికి మధ్య ఎంత తేడా ఉన్నదో, గొప్పదైన మధువుకు, కలియబెట్టిన కడుగునీళ్ళకు మధ్య ఎంత తేడా ఉన్నదో, నీకు,

రామునకు మధ్య అంత తేడా ఉన్నది) అని శ్రీరాముని, రావణుని మనస్సులో పెట్టుకొని, మీ ఇద్దరికీ మధ్య సింహానికి, నక్కకు మధ్య ఉన్నంత తేడా ఉన్నది– అని అన్నట్లుగా సీతాదేవి మాట పలికితే, తనను సింహంగా చెప్పినట్లుగా రావణుడు భ్రాంతి పడతాడు– అని మన మనసులో భావించి, "నీచుడా! నీవే కుందేలు వంటివాడివికదా" అని అన్నది కదా. "యదంతరమ్" అని ఆరంభం అవుతున్న వాక్యం, "సింహస్సృగాలయోః తవ రాఘవస్య చ" అని పలుకుతున్న సీతాదేవి వీరుడైన రాముని పత్నియై, రావణుని లెక్క పెట్టనిది. తనను తన భర్త అయిన శ్రీ రాముని దగ్గర నుండి విడదీసి తీసుకొని వచ్చి, ఒంటరిగా బందీగా పెట్టిన రావణుని ఉద్దేశించి చెప్పే మాట అయినందువల్ల బుద్ధిస్థ క్రమంగా " శ్రీరాముడు సింహం వంటివాడు, నీవు నక్కవంటివాడవు– అనే అర్థం వస్తుంది కదా.

(మాయన్ ఇరావణన్ మేల్) వంచకుడైన రావణుని పైన– అని అర్థం. "మోసగాడు "అనే శబ్దం ఇక్కడ ఆశ్చర్యకరమైన వంచనను చేసే వంచకుడు – అనే అర్థం ఇస్తున్నది.

(శరమారి)

"తతో రామో మహాతేజా ధనురాదాయ వీర్యవాన్,
ప్రవిశ్య రాక్షసం సైన్యం శరవర్షం వవర్ష హ"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ –94– 18)

(ఆ తరువాత మహా తేజస్సును కలవాడు, వీర్యాన్ని కలవాడైన రాముడు విల్లును తీసుకొని, రాక్షస సైన్యంలోకి ప్రవేశించి, బాణవర్షాన్ని కురిపించాడు) అని చెప్పినట్లుగా బాణ వర్షాన్ని శ్రీరాముడు కురిపించాడుకదా.

(తాయ్ త్తలై అఱ్ఱఱ్ఱు వీఴ త్తొడుత్త)

"సర్వస్య గాత్రస్య శిరః ప్రధానమ్" (శరీరం అంతటిలోనూ శిరస్సు ప్రధానమైనది) – అనే విధంగా శరీరం అంతటిలోనూ ప్రధానంగా ఉండే రావణుని తలను పలుమార్లు ఖండించగా, శ్రీరాముని బాణాలు చేసిన భాగ్యం వల్ల, ఖండించగా ఖండించగా, తలలు మళ్ళీ మళ్ళీ మొలుస్తూ వచ్చాయి. అదే కాలక్షేపంగా గ్రహించి, చాలా సేపు తన వీర్యాన్ని ప్రదర్శించి క్రీడించి, ఆ తరువాత

కదా శ్రీరాముడు రావణుని సంహరించాడు. రావణుని తలలు వరబలంతో ఈ విధంగా మొలుస్తూ ఉండలేదు అంటే, ఇంకా ఇంకా బాణాలను శ్రీరాముని చేత మళ్లీ ప్రయోగించటానికి వీలు లేకుండా ఉండేది కదా.

(తలైవన్) కావ్య నాయకులలో గొప్పవాడైన ధీరోదత్త నాయకుడైన స్వామి,

(వరవెంగుమ్ కాణేన్) అన్ని దిక్కులను మాటిమాటికి చూచి, ఇతడు రావడానికి ఎక్కడా ఆటంకం ఏమీ లేదే? అని వచ్చే దారిని నేత్రాలు నొప్పి పెట్టేవరకు చూస్తూ నిలచినట్లుగా ఉన్నది.

(పోదలర్ కావిల్ పుదు మణమ్ నాఱ ప్పొఱి వణ్డిన్ కామరమ్ కేట్టు) అంతటా పుష్పించిన తోటలో అప్పుడే వ్యాపించినదై, గొప్పతనం తగ్గనిదై, తుమ్మెదలను ఆకర్షించేది అయిన పరిమళం పరిమళించగా, మధుపానం చేసినవారి వలె అందమైన తుమ్మెద కామరం అనే స్వరాన్ని పాడగా, దానిని ఆలకించి,

(ఉన్ కాదలియోడుడన్ వాழ் కుయిలే!) ప్రేయసిని విశ్లేషిస్తే, ఆ ఆడ కోకిల ఇటువంటి పాట్లు పడుతోంది –అనే విషయాన్ని తెలిసికొని, ప్రేయసిని విశ్లేషించలేక. కూడి సంతోషిస్తున్నావు కదా, నీవు. నాయకుని విశ్లేషించి ఈ దశలో నేను బాధపడేటట్లుగా చేసిన నా నాయకుని వలె కాకుండా, నీ పెంటిపక్షితో కూడి ఆనందించే కోకిలా!,

(ఎన్ కరుమాణిక్కమ్ వర క్కూవాయ్.) తన నీలమణి వంటి తిరుమేని దర్శింప చేసి, నన్ను తనకే అధీనంగా చేసికొన్నవాడు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయాలి –అని అర్థం.

(ఎన్ కరుమాణిక్కమ్ వర క్కూవాయ్) నా నాయకుడు చక్కని అంగక్కారుడై (అందమైన అంగాలను కలవాడై, శూరుడై) ఉన్నాడు. అతడు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయాలి.

★★★★★

ఎన్బురుకి ఇనవేల్ నెడుజ్గణ్గళ్ ఇమైపొరున్దా పలనాళుమ్
తున్బక్కడల్ పుక్కు వైకున్దనెన్బతోర్ తోణి పెఱాతు ఉழల్కిన్ఱేన్
అన్బుడైయారై ప్పిరివుఱు నోయతు నీయు మఱితి కుయిలే !
పొన్పురై మేని క్కరుళక్కొడియుడై ప్పుణ్ణియనై వర క్కూవాయ్ **4**

కుయిలే = ఓ కోయిలా !, ఎన్బు ఉరుకి = ఎముకలు కఱగి పోవడమే కాకుండా, ఇనమ్ మేల్ నెడు కణ్గళ్ ఇమై పొరున్దా = గొప్ప వేలాయుధంవంటి విశాలం అయిన (నా) కన్నులు మూసికోవడం లేదు, పల నాళుమ్ = చాలా దినాలుగా, తున్బమ్ కడల్ పుక్కు = విశ్లేషదుఃఖం అనే సముద్రంలో మునిగి, వైకున్దన్ ఎన్బతు ఓర్ తోణి పెఱాతు = శ్రీవైకుంఠనాథుడనే తెప్పను పొందలేక, ఉழల్ కిన్ఱేన్ = ఆ సముద్రంలోపల చిక్కుకొని అలమటిస్తున్నాను, అమ్బు ఉడైయారై పిరివుఱుమ్ నోయ్ అతు = బాణాలను విడువడంవల్ల కలిగే బాధను, నీయుమ్ అఱితి = నీవు కూడా తెలిసినదానవేకదా !, పొన్ పురై మేని = బంగారంవంటి మేనిని కలవాడై, కరుళ కొడి ఉడై = గరుడుని ధ్వజచిహ్నంగా కలవాడైన, పుణ్ణియనై = "ధర్మం మూర్తీభవించినవాడు" అని అనబడే శ్రీకృష్ణుని, వర కూవాయ్ = వచ్చేటట్లు కూయాలి.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (ఎన్బురుకి) తోల్పురైయే పోకై యన్ఱిక్కే, ఎలుమ్బానతు ఉరుకి. (ఇనవేల్ నెడుజ్గణ్గళిత్యాది) "అనిద్ర స్సతతం రామః" (రామా.సుంద-36-44) ఎన్ఱు- అవన్ పడక్కడవ పాట్టై క్కిడీర్ నాన్ పడుకిఱతు. ఇక్కణ్ణుక్కు ఇలక్కానార్ పడువతై త్తాన్ పడానిన్ఱాళాయ్త్తు. (రామః- అనిద్రః) శెల్వపిళ్ళైకళాయిరుప్పార్, పాతిపోతు నిద్రైయోడేయాయ్త్తు ప్పోతు పోక్కువతు. ఇప్పడి యిరుక్క నిద్రై యిల్లైయాయ్త్తు. శిఱితు పోతు ఉఱజ్గి, చ్చిఱితు పోతు ఉణర్న్దుతానిరుప్పారో? ఎన్నిల్; "సతతం అనిద్ర స్సుప్తోఽపి చ". అనాల్ ఇతెన్ శొల్లిగ్గిఱాకిఱతు? ఎన్నిల్, ఉఱన్దిరుక్కచ్చెయ్తే ఉణర్త్తియగ్గిరుక్కుమ్బడియై చ్చొల్లిగ్గిఱాకిఱతు. పరాగర్ధానుసన్ధానుభావ మిరున్దపడి. (నరోత్తమః) అభిమతవిషయత్తై ప్పిరిన్దాల్ ఇప్పడి [1]నిద్రై యగ్గిఱు నోవు పడుకైపోలే కాణుమ్ పురుషోత్తమత్వ మావతు. "న చ తేన వినా నిద్రాం లభతే పురుషోత్తమః" (రామా. బాల-19-29) (సీతేతి) ఇత్యాది. అనేకమ్ వేల్కళై ఒరు ముఖమాక చ్చేర్త్తువైత్తాప్పోలే ఓరాలు మొరు నోక్కుమ్ నేరాయ్ అవ్వాళవల్లాత పరప్పై యుడైత్తాన కణ్గళ్ ఇమైయోడు ఇమై పొరున్దుకిఱవిల్లై.

(పల నాళుమ్ తున్బక్కడల్ పుక్కు) పిరివాగ్గిఱామైయిలుణ్డాన దుఃఖసాగరత్తిలే అழన్దు. (వైకున్దనెన్బతోర్ తోణి పెఱాతుழల్కిన్ఱేన్) ఉకన్దరుళిన నిలజ్గళిలే పుక్కు

అనుభవిక్క క్కోలి, అఙ్గు అణైన్దల్, వార్తై శొల్లుతల్ శెయ్య క్కాణామైయాలే అప్పడి ప్పరిమాఱిన అవతారఙ్గళిలే పోయ్, అవై తీర్థమ్ ప్రసాదిత్తు ప్పోకైయాలే పరత్వత్తిళవిలే శెన్ఱు, అవ్విరుప్పు త్తానుమ్ పెరుఙ్గడలుక్కు ఒరు మరత్తోణిపోలేయాప్పడియాక అభినివేశమానతు కరై పురణ్డు. అతినుడైయ అలాభత్తాలే పడుకిఱ అలమాప్పిరుక్కిఱపడి.

(అమ్బుడైయా రిత్యాది) పిరివాఱ్ఱామైయాల్ పడుకిఱ వ్యసనమ్ నీ అఱియామై యిల్లైయిఱే ! శేర విరుక్కచ్చెయ్తే "నీయు మఱితి" ఎన్నుమ్బడి ఎఙ్గనే ? ఎన్నిల్, సంశ్లేషమాకిల్ విశ్లేషాన్తమా యల్లతిరాతెన్ఱిరుక్కు మవళాకైయాలే శొల్లుకిఱాళ్. తనక్కు త్తున్బక్కడలై విళైత్తానిఱే అవన్ ! (పొన్ పురై మేని) తన్నోడు కలన్దపోతు పోన్బోలే తికழுకిఱ వడివుమ్ తానుమాక నిన్ఱ నిలై - పిరిన్దపోతుమ్ వడివు అప్పడి యిరుక్కుమెన్ఱు ఇరుక్కిఱాళ్. పిరిన్ద పోతు అవనిరుక్కుమ్బడి తాన్ అఱియాళే. "పిరివాఱ్ఱామైయాలే నొన్దు వివర్ణనాయిరున్దానాకిల్, కుయిలిన్ కాలిలే విழுప్పార్ త్తిరుక్కుమో ? వారానో" ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. (కరుళ క్కొడి యుడై) ఆర్తరక్షణత్తుక్కు ధ్వజఙ్గట్టి యిరుక్కిఱవన్.

(పుణ్ణియన్) "ఆనృశంస్యం పరో ధర్మః" (రామా.సుంద-38-41) "నీరుమ్ నానుమాయ్ ఒడ మేఱ్ఱి క్కాలికొళ్ళుమళవా యిరుక్కచ్చెయ్తే ధర్మఙ్గళిల్ నీర్ విరుమ్బియిరుప్పతెన్ ?" ఎన్ఱు కేట్టేన్, "పిఱర్ నోవుపడ ప్పొఱుక్కమాట్టేన్, పిఱర్ నోవు పడ ప్పొఱుక్క మాట్టాత ఇతువే కాణ్, నామ్ వెళియు కழிన్ద ధర్మమాక నినైత్తిరుప్పతు!" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తీర్. "త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః" ఇతుతాన్ ఉమ్ముడైయ ఆళాన తిరువడివాయిలే ఇట్టు నీట్టుకై యన్ఱిక్కే, ఉమ్ముడైయ వాయాలే అరుళిచ్చెయ్య, నాన్ శెవియాలే కేట్టేన్. "ఇతుతాన్ పిఱర్ మేలే ఏఱిట్టు, నీర్ నమ్మై ప్పిరిన్దు నోవుపడ విట్టీర్, ఓఙ్గాణ్" ఎన్ఱు శొన్నారానార్ అవర్. పిరిన్దు నోవుపడ విట్టిరున్దా నెన్నుమత్తై ప్పఱ్ఱ, అత్తై చ్చొల్లుకిఱాళాయ్త్తు ఇవళ్. (పుణ్ణియనై వర క్కూవాయ్) "పిఱర్ నోవుపడ ప్పొఱుక్క మాట్టాతవన్ నెఞ్జు తిరుత్తవేణ్డా; నీ శెన్ఱు కిఱుక్కవమైయుఙ్గాణ్ అవన్ వరుకైక్కు" ఎన్గిఱాళ్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (ఎన్బురుకి యిత్యాది) "ఇనవేల్"- వేలొழுఙ్గు. "ఇమై పొరున్దా"- ఉఱఙ్గా. 'తోణి"-మరక్కలమ్. పకల్ నిద్రై యిల్లామైయాలే (అనిద్రః)- ఎన్గిఱతు. (సతతమ్) ఎన్నైయాలే- రాత్రియు మిల్లైయాయ్, నిత్యాగ్నిహోత్రవ్యావృత్తి. (పెరుఙ్గడలుక్కు ఒరు మరత్తోణిపోలే) ఎన్ఱతు- మరత్తోణియానతు కడలిలే అకప్పట్టవనుక్కు క్కైక్కెట్టినాప్పోలే యిరుక్క నழுవి ప్పోమాపోలే, అభినివేశమాకిఱ కడలిలే ఆకప్పట్ట ఇవళుక్కు మానసాను భవత్తాలే కిట్టినాప్పోలవుమ్, బాహ్యానుభవ మిల్లామైయాలే కిట్టాతాప్పోలవుమ్ మిరుక్కైయాలే, వైకున్దనై "తోణి" ఎన్గిఱతు.

(తనక్కు) ఇత్యాది వాక్యమ్ తాత్పర్యమాతల్. "వేఙ్గడవన్" "తొడుత్త తలైవన్" ఎన్ఱైయాలే- అర్చావతారమ్ ఎన్గిఱతు. అన్బుడైయారై ప్పిరివుఱుకై- నోయెన్ఱపడి. విశ్లేషసమయత్తిల్ వివర్ణమా యన్ఱో ఇరుప్పతు, 'పొన్ పురై మేని' ఎన్నక్కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తన్నోడిత్యాది). 'పురై'-ఒప్పు; ఆకైయాలే (పిరిన్దపోతుమ్ ఇత్యాది). ఆనాల్ విశ్లేషదశైయిల్. "నైవ దంశాన్" ఎన్ఱన్ఱో ఇరుప్పతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిరిన్దపోతు అవనిత్యాది). విశ్లేషదశైయిల్ "పొన్ పురై మేని" ఎన్నలామో ఎన్ఱ శఙ్కైక్కు, సంశ్లేషదశైయిల్ కణ్డతు కొణ్డు విశ్లేషదశైయిలుమ్ అప్పడి ఇరుక్కుమెన్ఱార్- కీழ்; సంశ్లేషదశైయిలిరుక్కుమ్బడియై క్కణ్డపడియాలే శొల్లుకిఱాళెన్నవేణుమో ? విశ్లేషసమయత్తిలుమ్ పొన్ పురై మేని యాయిరుక్కు మెన్ఱు వెఱుప్పాలే శొల్లుకిఱాళెన్గిఱార్ (పిరివాற்றா మైయాల్ ఇత్యాది). ఇన్ద వాక్యమ్ శఙ్కైయిన్మేలే అర్థాన్తరమ్. "కరుళన్" -గరుడన్.

(కూలి కొళ్ళుకై) అనుభవమ్ విఞ్జిన దశై. అప్పోతు పెరుమాళ్ శొన్నతుక్కుమ్, ఇప్పోతు పిరాట్టి శొన్నతుక్కుమ్ కరుత్తెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇతుతాన్ పిఱరిత్యాది). (పిఱర్మేలే ఏఱిడుకై) పిఱర్ దుఃఖప్పడవిట్టిరో మెన్గిఱ వ్యాజత్తాలే, ఉన్నై విట్టిరో మెన్ఱపడి. (ఇతుతాన్) ఎన్ఱతు- ఆనృశంస్యత్తై. (అత్తై చ్చొల్లుకిఱాళ్)ఎన్ఱతు- అన్ద ఆనృంశస్యత్తై చ్చొల్లుకిఱాళ్- ఎన్ఱపడి. (కిఞుక్క)- శబ్దిక్క. అతావతు- అల్పమ్ సూచిప్పిక్క- ఎన్ఱపడి.

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక – "భక్తులను రక్షించడం కోసం పతాకాన్ని నిలిపినవాడై, మోక్షోపాయరూపుడై ఉండే వైకుంఠుడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు నీవు కూయాలి" అని ఇందులో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**ఎన్బురుగి**) నాకు కలిగిన ఈ ప్రేమవ్యాధి శరీరం పైన మాత్రమే బాధను కలిగించే చిన్న వ్యాధి కాదు, ఎముకలను కూడా ద్రవింపచేసేది.

(**ఇనవేల్ నెడుకణ్ గళ్ ఇమై పొరుందా**) అందమైన వేలాయుధం వంటి నా విశాలమైన కన్నులు రెప్పపాటు వేయకుండా, నిద్ర లేకుండా ఉన్నవి.

"అనిద్రః సతతం రామః సుప్తో ఽ పి చ నరోత్తమః,
సీతేతి మధురాం వాణీం వ్యాహరన్ ప్రతిబుధ్యతే"

(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ –36– 44)

(సీతాదేవికి దూరమైన రాముడు ఎల్లప్పుడూ నిద్ర లేనివాడుగానే ఉన్నాడు. నరశ్రేష్ఠుడైన అతడు ఒకవేళ నిద్ర పోయినా, సీతా! అని మధురంగా మాటను పలుకుతూ నిద్రలేస్తున్నాడు) అని చెప్పిన విధంగా భగవంతుడు నిద్ర లేకుండా ఉండవలసిన పాట్లను కదా నేను పడుతున్నాను. ఈ కంటికి లక్ష్యం అయిన అతడు పడవలసిన పాట్లను ఈ కళ్ళు, ఈ కన్నులను కలిగిన నేను పడుతున్నానే!

"అనిద్రః సతతం రామః" అని ఆరంభం అవుతున్న ప్రమాణంలో "రాముడు నిద్ర లేనివాడయ్యాడు "అని వాల్మీకి మహర్షి అన్నాడు. దీని భావం ఏమంటే– ధనవంతులకు కుమారులై ఉండేవారు రాత్రి, పగలు అనే తేడా లేకుండా పగటి కాలంలో కూడా కొంత కాలం నిద్ర పోతారు. చక్రవర్తి కుమారుడు కనుక, ధనవంతుని కుమారుడై ఈ విధంగా ఉండవలసిన రామునకు నిద్ర అనేదే లేకుండా పోయింది. "ఎల్లప్పుడూ నిద్ర లేకుండా ఉండేవాడై" అని పలికిన తరువాత, " నిద్రపోయినప్పటికీ" అని వాల్మీకి మహర్షి అన్నాడు. కొంచెం సేపు నిద్రపోయి, కొంచెం సేపు మేల్కొని ఉంటే కదా, ఇది పొసగుతుంది. "రామునకు ఏ సమయంలోనూ నిద్ర లేదు" అని చెప్పిన తరువాత, ఈ విధంగా పలకడం ఏ విధంగా సరిపోతుంది? అని అంటే రాముడు మేల్కొని ఉండే సమయంలోనే, బాహ్య జ్ఞానం లేకుండా వ్యామోహాన్ని పొంది స్థితిలో ఉండడాన్ని ఇక్కడ "నిద్రపోయినప్పటికీ" అని అనడం ద్వారా తెలియజేశారు, కనుక, పొసగుతుంది. బాహ్య వస్తువులను అనుసంధించే స్థితిలో లేకుండా ఉన్నాడు, రాముడు– అని భావం. ఆ విధంగా ఉండే రాముని " నరోత్తమః "అన్నాడు. వాల్మీకి. ప్రేయసికి దూరమైతే ఈ విధంగా నిద్ర లేకుండా బాధపడడమే పురుషోత్తముని లక్షణం– అని ఇక్కడ భావం.

"న చ తేన వినా నిద్రాం లభతే పురుషోత్తమః,

మృష్ట మన్న ముపానీత మశ్నాతి న హి తం వినా"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ– 19– 29)

(పురుషోత్తముడైన రాముడు కూడా లక్ష్మణుడు తోడుగా లేకపోతే నిద్రపోడు. తనకోసం తీసుకొని వచ్చిన రుచికరమైన భోజనాన్ని కూడా లక్ష్మణుడు లేకుండా భుజించడు) అని తనకు చాలా ఇష్టమైన తమ్ముడు అయిన లక్ష్మణుడు దూరమైతే, శ్రీరామునకు నిద్ర రాదు. ఎందుకంటే, అతడు పురుషోత్తముడు కనుక– అని అన్నాడు, వాల్మీకి మహర్షి. ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన "న చ తేన వినా నిద్రామ్" అనే ప్రమాణంలో " సీతా! " అని మధురంగా మాటను పలుకుతూ రాముడు మేల్కొంటున్నాడు– అని వాల్మీకి అన్నాడు. సీత యొక్క వేలాయుధం వంటి కన్నులకు లక్ష్యం అయినందువల్లనే రామునకు ఇటువంటి దశ ఏర్పడింది. కనుక, మేల్కొనిన వెంటనే ఆమె పేరే రాముని నోటి నుండి వస్తున్నది –అని భావం.

ఈ విధంగా రాముడు పడే పాట్లను నేను పడుతున్నాను– అని ఇక గోదాదేవి అంటున్నది.

(ఇనవేల్ నెడుకణ్ గళ్ ఇమై పొరుందా) పలు వేలాయుధాలను ఏకముకంగా చేర్చి పెట్టినట్లుగా ఉన్నవి– అని అర్థం. వేలాయుధం దెబ్బ తగిలినట్లయితే, దెబ్బ తగిలి పడిపోయినట్లుగా, ఈ కన్నుల చూపులకు లక్ష్యం అయినవాడు వీటికి జతుడై పడిపోవాలి. వేలాయుధం పొడుగుగా ఉండడానికి ఉపమానం అవుతుందే తప్ప, ఈ కన్నుల వైశాల్యానికి అది ఉపమానం కాలేదు. " ఇటువంటి కన్నులకు లక్ష్యం అయిన అతడు నిద్ర లేకుండా ఉండవలసి ఉండగా, నా కంటి రెప్పలు మూసుకొని నిద్ర రావడం లేదు– అని అంటున్నది.

(పల నాళుమ్ తున్బ క్కడల్ పుక్కు) విరహాన్ని సహించలేనందువల్ల కలిగిన దుఃఖసముద్రంలో పలు దినాలుగా నేను మునిగి ఉన్నాను.

ఈ సముద్రం నుండి బయటపడి తీరాన్ని చేరడానికి ఏదైనా ఒక తెప్ప దొరకలేదా? అని అంటే,

(వైకుందన్ ఎన్బదోర్ తోణి పెఱాదుఴల్ కిన్టేన్) ఏదైనా ఒక తెప్ప దొరుకుతుందా? అని అంతటా వెతికాను. దివ్యక్షేత్రాలైన అర్చావతార స్థలాలలో ప్రవేశించి, భగవంతుని అనుభవించి తీరాన్ని చేరవచ్చు- అని చూస్తే, ఆ స్వామిని సంశ్లేషించడం, అతనితో మాటలను పలకడం మొదలైనవానిని చేయలేనందువల్ల నాకు దుఃఖ సముద్రం నుండి తీరాన్ని చేరడానికి సాధ్యం కాలేదు. అందువల్ల సంశ్లేషించడం, మాటలను పలకడం మొదలైన వానని చేసిన విభవావతారాలను తెప్పగా చేసుకొని తీరాన్ని చేరవచ్చునా? అని చూస్తే, అవి చాలా కాలం ముందు పూర్తి అయినవి అయినందువల్ల, వాటిని పురస్కరించుకొని తీరాన్ని చేరడం సాధ్యం కాలేదు. ఇందువల్ల, ఈ అన్ని తిరుమేనులకు మూలమూర్తి అయిన పరత్వం అనే ద్రోణిగా సహాయంగా చేసుకొని తీరాన్ని చేరవచ్చు- అని చూస్తే, వైకుంఠుడు అనే ద్రోణికూడా మహాసముద్రానికి ఒక కొయ్యి తెప్ప వలె అయ్యేటట్లుగా, నా ప్రేమ తీరాలను మించి ప్రవహిస్తున్నందున ఆ ద్రోణి కూడా లభించనిదిగాను, ప్రయోజనం లేనిదిగాను అయినది. అందువల్ల నేను దుఃఖాన్ని అనుభవిస్తున్నాను- అని అంటున్నది.

(అన్బుడైయారై ప్పిరివుఱు నోయ్ అదు నీయుమ్ అఱిది) కోకిలా! విశ్లేష దుఃఖాన్ని భరించలేకపోవడం వల్ల కలిగే బాధను నీవు కూడా తెలియగలవు కదా. " కాదలియోడుడన్ వా**ఴ్** కుయిలే! " (నీ ప్రియ సహచరితో కూడి ఉండే కోకిలా!) అని ఇంతకు ముందు పాశురంలో చెప్పినట్లు కలసి ఉండేటప్పుడు, విడిపోయినప్పుడు కలిగే బాధను నీకు కూడా తెలుసు- అని చెప్పడం ఏ విధంగా పొసగుతుంది? అని అంటే, " సంయోగాః విప్రయోగాంతాః" (రామాయణం {కాండ -105- 16) (ప్రేయసితో కలసి ఉండడం అనేది విడిపోవడంతో పూర్తి అవుతుంది) అనే విషయాన్ని తెలిసినది కనుక, కోకిల కూడా దాన్ని తెలిసి ఉంటుంది-అని భావించి పలుకుతున్నది. తనకు నాయకుడు దుఃఖ సముద్రాన్ని కలిగించడాన్ని అనుభవించి తెలిసినది కదా, ఈమె.

"ఇక ఇపుడు నేను చేయవలసినది ఏమి? " అని కోకిల అభిప్రాయంగా భావించి, ఇక గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

(పొన్ పురై మేని) తనతో కలసి ఉండేటప్పుడు బంగారం వలె ప్రకాశించే రూపంతో కూడి ఉండడాన్ని గుర్తుగా పలుకుతున్నది. ఇప్పుడు విడిపోయిన సమయంలో కూడా అతని రూపం ఆ విధంగానే ఉంటుంది– అని భావిస్తున్నది.

"ఉపవాసకృశాం దీనాం నిఃశ్వసంతీం పునః పునః,

దదర్శ శుక్లపక్షాథౌ చంద్ర రేఖామివామలామ్"

(శ్రీరామాయణం – సుందరకాండ– 15 –19)

(ఉపవాసం వల్ల కృశించి ఉన్నది, మాటిమాటికి నిఃశ్వాసాన్ని విడుస్తున్నది అయిన సీతాదేవిని శుక్లపక్షం ఆరంభంలో కలంకం లేకుండా వెలిగే చంద్రకళనువలె హనుమంతుడు చూసాడు) అనే విధంగా తనను విడిచి ఉండేటప్పుడు అతడు పడే బాధను చూచి తెలిసినది కదా. విరహాన్ని సహించలేక పోవడం చేత నావలె బాధను పొంది, శరీర కాంతి కోల్పోయి ఉన్నవాడైతే, నేను కోకిల కాలిలో పడేవరకు అతడు ఆలస్యం చేస్తాడా? నేరుగా వచ్చి ఉండడా? అని భావించి, "పొన్ పురై మేని" అని నిష్ఠూరంగా పలుకుతున్నది– అని కూడా చెప్పవచ్చు.

(కరుళక్కొడి యుడై) గరుడుడు అనే ధ్వజాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. బాధను పొందినవారిని రక్షించడం కోసంగా ధ్వజాన్ని కట్టుకొని నిలిపి ఉన్నవాడు కనుక, నీవు కూసినట్లయితే తప్పకుండా అతడు వస్తాడు –అని భావం.

(పుణ్ణియన్)

"ఆనృశంస్యం పరో ధర్మః త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః"

(రామాయణం –సుందరకాండ– 38 –41)

(జాలి అనేది గొప్పదైన ధర్మం –అని నీ వల్లనే నేను తెలుసుకున్నాను) అనే విధంగా జాలినే ముఖ్యమైన ధర్మంగా కలవాడు కదా, అతడు.

ఈ ప్రమాణంలో "జాలి గొప్ప ధర్మం" అని నీ దగ్గర నుండే విన్నాను– అని సీతాదేవి చెబుతున్నది. ఈ వాక్యంలో " తెప్ప ఎక్కినవానిని నది మధ్యలో కూలిని అడిగితే అతనికి ఇవ్వకుండా ఉండడానికి సాధ్యం కానట్లు, నీవు నేను కూడి, సంతోషం అనుభవిస్తూ ఉండేటప్పుడు, "ధర్మాలలో గొప్పదిగా నీవు ఇష్టపడేది ఏది? " అని నేను అడిగాను. ", ఇతరులు బాధపడడాన్ని చూచి నేను సహించలేను. దయ అని, జాలి అని, కరుణ అని చెప్పబడే ఈ గుణాన్ని నేను గొప్ప సారమైన ధర్మంగా భావిస్తున్నాను" అని బదులు నీవు చెప్పావు. ఈ మాట, నీ దూత అయిన హనుమంతుని నోటి ద్వారా ఇప్పుడు నీవు పంపించే శాస్త్రాలలో వ్రాయబడిన మాటవంటిది కాదు. నీ నోటితోనే నీవే చెప్పగా, నేను నా చెవుల ద్వారా విన్నమాట, ఇది. "ఈ మాటను ఇతరులు ఆచరించాలి "అనే అభిప్రాయంతో నీవు చెప్పావే తప్ప, నీవు ఆచరించడం కోసంగా చెప్పలేదు– అనే విషయాన్ని ఇప్పుడు నన్ను విడిచిపెట్టి, నన్ను బాధపడేటట్లుగా చేయడాన్ని బట్టి తెలిసికుంటున్నాను –అని శ్రీరాముడు తనను విశ్లేషించి చేశాడు –అనే బాధతో సీతాదేవి హనుమంతుని దగ్గర శ్రీరాముని గూర్చి ఈ మాటను పలికింది కదా. " పుణ్ణియన్" అని అనడం ద్వారా ఆ మాటల అర్థాన్ని గోదాదేవి ఇక్కడ తెలియజేస్తున్నది.

(కుయిలే! ప్పుణ్ణియనై వర క్కూవాయ్) ఇతరులు దుఃఖాన్ని పొందడానికి చూచి సహించలేనివాడే, అతడు. కరుణ లేనివాడు కాదు. అందుచేత అతని మనసును నీవు ఉపదేశంతో సంస్కరించవలసిన ఆవశ్యకత లేదు. నీవు అతడు ఉండే చోటకు వెళ్ళి, నీ మధురమైన స్వరంతో నా స్థితిని కొంచెం తెలియజేసినట్లయితే, అతడు వెంటనే వచ్చి తీరుతాడు– అని అంటున్నది.

★★★★★

మెన్నడై యన్నమ్ పరన్దు విళైయాడుమ్ విల్లిపుత్తూరుఱైవాన్తన్
పొన్నడి కాణ్బతోరాశైయినా లెన్ పొరు కయల్కణ్ణిణై తుఞ్జా
ఇన్నడిశిలొడు పాలముతూట్టి ఎడుత్త ఎన్ కోలక్కిళియై
ఉన్నొడు తోழமై కొళ్లువన్ కుయిలే ! ఉలకళన్దాన్ వర క్కూవాయ్ 5

మెల్ నడై అన్నమ్ = మందగమనాన్ని కల హంసలు, పరన్దు = అంతటా వ్యాపించి, విళైయాడుమ్ = క్రీడించడానికి తగిన చోటు అయిన, విల్లిపుత్తూర్ = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌లో, ఉఱైవాన్ తన్ = వేంచేసి ఉండే భగవానుని, పొన్ అడి = బంగారు వలె స్పృహణీయాలైన పాదాలను, కాణ్బతు ఓర్ ఆశైయినాల్ = దర్శించడంలో ఉండే ఆశచేత, పొరు కయల్ ఎన్ కణ్ ఇణై = పరస్పరం స్పర్ధించే రెండు కోర మీనులవంటి నా నేత్రాలు, తుఞ్జా = నిద్రించడం లేదు, కుయిలే = ఓ కోయిలా!, ఉలకు అళన్దాన్ = (త్రివిక్రముడై) లోకాలను కొలిచిన స్వామి, వర = వచ్చేటట్లుగా, కూవాయ్ = నీవు కూయాలి (ఆ విధంగా నీవు కూస్తే), ఇన్ అడిశిలొడు పాల్ అముతు ఊట్టి ఎడుత్తు ఎన్ కోల క్కిళియై = బెల్లపు పాయసాన్ని, పాలపాయసాన్ని తాగించి పెంచిన నా అందమైన పెంపుడు చిలుకను, ఉన్నొడు = నీతో, తోழమై కొళ్ళువన్ = స్నేహం చేసేటట్లు చేస్తాను.

వ్యా :- అఙ్జామ్బాట్టు. (మెన్నడై యన్నమ్ పరన్దు విళైయాడుమ్) ఊరాక త్తన్నినమే పెరుత్తిరుక్కుమాయ్‌త్తు. పరమపదత్తిలే నిత్యసూరికళ్ ఓలక్కమ్ కొడుక్క విరుక్కిఱవన్, అత్తై విట్టు ఎన్నోడు సజాతీయపదార్థఙ్గళ్ కణ్డు పోతుపోక్కుకైక్కాక వన్దో ఇఙ్గు వన్దు నిఱ్కిఱతు! "వైకున్ద నెన్బతోర్ తోణి పెఱా తుழల్ కిన్ఱేన్" ఎన్ఱై ప్రాప్తమ్; అతు దూరస్థమాకైయాలే. తనక్కాక వన్దు నిఱ్కిఱ విడత్తిలే కాణప్పెఱాతే నోవుపట్టు క్కణ్ణుఱఙ్గాతే యిరున్దాళ్ ఎన్ఱాల్, ఇతు శేరుమ్బడి ఎఙ్ఙనే ?" ఎన్ఱు నాన్ జీయరై క్కేట్టేన్. "ఉళ్ళు పుక్కాల్ కుటి యழియామే నమ్మైప్పోలే పోరవల్లవళల్లళ్. శ్రీభరతాழ్వానైప్పోలే మోహిప్పాళొరుత్తియాయ్‌త్తు. ఉళ్ళే కొడు పుకిల్, అన్ద శీలగుణత్తై క్కణ్డవాఱే ఇవళ్ మోహిత్తు క్కిడక్కుమ్, పిన్నై "ఇవళై యిழక్కవొణ్ణాతు" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌వర్. (ఇழై కొళ్ శోతి)ఇత్యాది. "పరిహారమ్ శొల్లుకిఱవర్‌కళ్ తాఙ్గళే పడుకులై యడిత్తికోళ్. నీఙ్గళ్ కొడుపుక్కు క్కాట్టి క్కొడుత్తికోళ్" ఎన్నుమ్బడియిఱే యిరుప్పతు. పిఱర్‌క్కు క్కాట్టుకైక్కాక వన్దు నిఱ్కిఱవన్ తిరువడికళ్ కాణ వేణు మెన్ను మాశైయినాలే.

(ఎన్ పొరు కయల్ కణ్ణిణై తుఞ్జా) ఇక్కణ్ణుక్కు ఇలక్కానవన్ పడుమత్తై త్తాన్ పడానిన్ఱాళాయ్‌త్తు. పొరానిన్ఱుళ్ళ కయల్ పోలేయాయ్, ఒన్ఱుక్కొన్ఱు ఒప్పాన కణ్గళానవై ఉఱఙ్గా. (ఇన్నడిశిలిత్యాది) పిఱరోడు తోழమై కొళ్ళుకైక్కు అవకాశ మిల్లాతపడి శ్లాఘిత్తు క్కొణ్డు పోరుకిఱ ఎన్ కిళియై, ఇప్పడి నాన్ ఉపలాలనమ్ పణ్ణిక్కొణ్డు పోరుకిఱ కిళియై,

ఉన్నోడు తోழమై కొళ్ళువిప్పన్. అతుక్కు క్కడవాళ్ తానే. (ఉలకళన్దానిత్యాది) ఇత్తోడే తోழమైకొళ్ళుకై యాకిఱ ఏழ்ழ మునక్కు; ప్పేఱు ఎనక్కు కైప్పడుమ్. ఎల్లారోడుమ్ వరైయాతే పొరున్దుమవన్ వర క్కూవుకై ఉనక్కు కార్యమ్. గుణాగుణనిరూపణమ్ పణ్ణాతే, వసిష్ఠచణ్డాళవిభాగ మఱ ఎల్లారోడుమ్ పొరున్దుమవన్ వరుమ్బడి కూవ ప్పారాయ్.

అరు :- అఞ్జామ్బాట్టు. (మెన్నడై యిత్యాది) అన్న నడైయాకైయాలే అన్నజ్గళై (తన్నినమ్) ఎన్గిఱతు. తాత్పర్యాన్తర మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరమపదత్తి లిత్యాది). (వన్దు నిఱ్కిఱతు) అతు ఇప్పోతు కాణ్గిఱిలో మెన్దు వెఱుప్పు. ఉళ్ళే కొణ్డుపోనాల్ ఈడుపడుత్తుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇழైకొళిత్యాది) "పొన్"- అழకు. "తాழమై కొళ్ళువన్"- తోழమై క్కొళ్విప్పన్. (పిఱరోడు తోழమై కొళ్ళుకైక్కు అవకాశ మిల్లాతపడి) ఎన్గతు- ఇజ్గే ఒరు కుఱై ఉణ్డానాలిఱే శిలరోడు తోழమై కొళ్ళుకైక్కు అవకాశ ముళ్ళతు- ఎన్టపడి. కుయిలోడే తోழమై కొళ్విక్కైయావతు- తన్ కార్యమ్ శెయ్తాల్ తానుమ్ శేషమాయ్, తన్నుడై మైయైయుమ్ అతుక్కు శేషమాక్కుకై ఎన్దు స్వాపదేశమ్. 'కొళ్ళు" (కొళ్ళువన్) ఎన్నాతే, "కొళ్విప్పన్' ఎన్బానెన్? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అతుక్కు ఇత్యాది). (అతుక్కు క్కడవాళ్ తాన్) ఎన్టతు. ఫలితమ్. అతావతు- అన్ద క్కిళియైప్పోలే ఉన్నైయు ముపలాలిప్ప నెన్టపడి. సాధనత్వశజ్కా నివృత్త్యర్థమ్ (ఎల్లారోడు మిత్యాది). కార్యమ్- అల్పమ్, పేఱు- అధికమ్, అతావతు. కూవుకై అల్పమాయ్, సంశ్లేషమ్ అధికమాయిరుక్కుమ్ - ఎన్టపడి.

అయిదవ పాశురం –

అవతారిక – "వటపత్ర శాయిని నేను దర్శించేటట్లు నీవు కూయాలి" అని ఇందులో గోదాదేవి అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – **(మెన్నడై అన్నమ్ పరందు విళైయాడుమ్)** ఊరంతా పూర్తిగా హంసల సమూహమే వ్యాపించి ఉన్నది. హంసల నడకల వంటి అందమైన నడకలను కలిగిన గోదాదేవి అవతరించిన తరువాత,

(విల్లిపుత్తూర్ ఉఱైవాన్ తన్) పరమపదంలో నిత్య సూరులను చూచి ఆనందించేవాడు, దానిని విడచి పెట్టి, నా వంటి నడకల అందాన్ని కలిగిన హంసలను చూసి కాలక్షేపం చేయడం కోసం ఆ హంసలు అంతటా వ్యాపించి క్రీడించే ఈ ఊరిలో వటపత్ర శాయి రూపంలో వచ్చి వేంచేసి ఉన్నాడు.

(విల్లిపుత్తూర్ ఉఱైవాన్ తన్ పొన్నడి కాణ్బదోర్ ఆశైయినాల్) వటపత్ర శాయి స్వామి యొక్క అందమైన శ్రీచరణాలను దర్శించాలి– అనే సాటి లేని ఆశతో "వైకుందన్ ఎన్బదోర్ ★తోణి పెఱాదుழల్ కిన్దేన్" అని అనడం తగి

ఉన్నది. పరమపదం చేతికి అందనంత దూరంలో ఉన్నందువల్ల, ఈమెకు దర్శనం ఇవ్వడం కోసం వటపత్ర శాయి శయనించి ఉండేటప్పుడు, ఆ స్వామిని చూడలేక దుఃఖాన్ని పొంది నా కన్నులు మూతబడకుండా ఉన్నాయి" అని గోదాదేవి ఏ విధంగా పొసగుతుంది? " అని నమ్బిళ్ళై నంజీయర్ అనే ఆచార్యులను ప్రశ్నించగా, దానికి నంజీయర్ " ఈమె కోవెల లోపలకు ప్రవేశిస్తే, మనవలె ఏ వికారం లేకుండా తిరిగి రాగలిగినది కాదు కదా. ఈమె, శ్రీరాముని చూసిన భరతునివలె, వ్యామోహం పొంది పడిపోయే స్థితిని కలిగినది కదా. ఈమెను కోవెల లోపలకు తీసుకుని వెళ్లకుండా, ఆ స్వామి యొక్క సౌలభ్య గుణాన్ని చూచి ఈమె మోహించి పడిపోవడాన్ని చూసి, ఈమెను కోల్పోవలసి వస్తుందో! ఏమో! అని భయపడిన ఈమెకు చెందిన బంధువులు ఈమెను కోవెల లోపలకు వెళ్ళనివ్వకుండా అడ్డుకునేవారు అయినందున, ఈ విధంగా ఈమె అనడం చాలా పొసగుతుంది– అని అన్నారు –అనే ఒక ఐతిహ్యం అనుసంధించదగినది.

ఈ సందర్భంగా "కుழையుమ్ వాన్మకత్తేழైయై త్తొలైవిల్లి మంగలమ్ కొండు పుక్కు, ఇழைకొళ్ శోది శెందామరై కట్పిరాన్ ఇరుందమై కాట్టినీర్" (తిరువాయ్ మొழி – 6–5–5) ॥ భగవంతుని గుణాలలో కరిగిపోయే, ప్రకాశించే ముఖాన్ని కలిగిన ఈ బేలను తులవిల్లి మంగలం అనే క్షేత్రానికి తీసుకుని పోయి, గొప్ప ఆభరణాల కాంతిని కలవాడు, పుండరీకాక్షుడు అయిన స్వామి కూర్చుని ఉండే సన్నివేశాన్ని మీరే చూపించారు) అనే పాశురంలో పరాంకుశ నాయకి– నాకు ప్రేమవ్యాధి వస్తే, దానికి పరిహారం చెప్పవలసిన తల్లులు అయిన మీరే, తులవిల్లి మంగలం అనే క్షేత్రానికి తీసుకొని పోయి, అక్కడ ఉండే స్వామి నేత్రసౌందర్యాన్ని, ఆ స్వామి కూర్చుని ఉండే అందాన్ని నాకు చూపించి, నాకు ఆ స్వామి విషయంలో మోహాన్ని కలుగజేశారు. మీరే కోవెలకు తీసుకుని పోయి నన్ను చూపించి, నన్ను ఆ స్వామికి అధీనం చేశారు కదా– అని పలికిన విషయం కూడా ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

(ఉట్రైవాన్ తన్ పొన్నడి కాణ్బదోర్ ఆశైయినాల్) ఇతరులకు చూపించడం కోసమే వచ్చి, పడరాని పాట్లను పడుతున్న బంగారంవలె అందమైన ఆ స్వామి శ్రీచరణాలను దర్శించాలి– అనే ఆశతో,

(ఎన్నొరుకయల్కణ్ణిణై తుంజా) పరస్పరం తగవులాడుకొనే రెండు చేపలవలె ఉన్నవై, ఆ స్వామిని చూడడం కోసం మిక్కిలిగా తహతహలాడుతున్నవై, ఒకదానితోఆ ఇంకొకటి పోలి ఉండే నా రెండు కళ్ళు నిద్ర లేకుండా ఉన్నాయి. ఈ నేత్రాలు అనే బాణాలతో కొట్టబడిన అతడు పడవలసిన పాట్లను ఈమె పడుతున్నది కదా.

(ఇన్నడిశిలొడు పాల్ అముదూట్టి ఎడుత్త ఎన్ కోల క్కిళియై ఉన్నొడు తోழமై కొళ్ళువన్ కుయిలే!) నీకు చాలా కాలంగా ఒక కొరత ఉన్నది– అని నాకు తెలుసు. తీయని అన్నాన్ని, పాలును తినిపించి, నాచే పెంచబడి, నాతో తీయని పలుకులను పలుకుతూ, వేరెవరి దగ్గర స్నేహాన్ని చేయడానికి సమయం లేకుండా ఉండే నేను పెంచే చిలుకతో స్నేహాన్ని చేయాలి– అని చాలా కాలంగా నీవు ఆశపడుతున్నట్లుగా నాకు తెలుసు. ఆ చిలుకకు నాయకి అయిన నేనే దానిని నియమించి, నీతో స్నేహాన్ని చేసేటట్లుగా చేసి, నీ ఆశను తీరుస్తాను –అని అర్థం.

స్వాపదేశంలో– కోకిల ఆచార్యుని తెలుపుతుంది కనుక, "నీతో స్నేహాన్ని చేయిస్తాను" అనకుండా, " నీతో స్నేహాన్ని కలిగిస్తాను" అని అనడం ఎందుకంటే, "నేనే ఆచార్యులకు దాసినై, నా దాసులనుకూడా అతనికి దాసులుగా చేస్తాను" అని అరుదైన అర్థం ధ్వనించడం కోసం. ఆ చిలుకకు చేసే ఉపచారాలు అన్నీ నీకు చేస్తాను– అనే అర్థం కూడా ఇక్కడ ధ్వనిస్తున్నది.

(ఉలగళందాన్ వర క్కూవాయ్) గుణంలో ఉన్నతులు, తక్కువవారు –అనే తేడా ఏమీ చూడకుండా, తాకినట్లయితే పవిత్రంగా చేసే ఉత్తమ బ్రాహ్మణులు, తాకడానికి తగనివారైన చండాలురు– అనే తేడా లేకుండా, అందరినీ, ఏ క్రమాన్ని చూడకుండా, తన శ్రీపాదాలతో స్పృశించినవాడైన త్రివిక్రముడు వచ్చి నన్ను ఆలింగనం చేసుకునేటట్లు నీవు కూయాలి. నాకు ఈ భాగ్యం కలిగేటట్లుగా నీవు చేస్తే, నేను చిలుకతో స్నేహాన్ని పొందే భాగ్యాన్ని నీకు కలిగేటట్లు నేను చేస్తాను. నీవు చేయవలసినది కూయడం– అనే ఒక చిన్న కార్యం. నాకు, నీకు లభించే లాభం చాలా గొప్పది. అతడు, అందరితో ఏ తేడా లేకుండా కలసి ఉండేవాడు కనుక, నీవు కూసినట్లయితే, కార్యం తప్పకుండా నెరవేరుతుంది –అని భావం.

★★★★★

ఎత్తిశైయు మమరర్ పణిన్దేత్తు మిరుడికేశన్ వలి శెయ్య
ముత్తన్న వెణ్ముఱువల్ శెయ్య వాయు ములైయుమ్ అ*ழ*క*ழி*న్దేన్ నాన్
కొత్తలర్ కావిల్ మణిత్తడమ్ కణ్పడై కొళ్ళు మిళఙ్గుయిలే! ఎన్
తత్తువనై వర క్కూకి*ற்றி*యాకిల్ తలైయల్లాల్ కైమ్మాఱిలేనే. 6

కొత్తు = పూల గుత్తులు, అలర్ = వికసించే చోటు అయిన, కావిల్ = తోటలో, మణి తడమ్ = అందమైన ఒకచోట, కణ్ పడై కొళ్ళుమ్ = నిద్రపోతున్న, ఇళమ్ కు యిలే = చిన్న కోయిలా!, ఎత్తిశైయుమ్ =అన్ని దిక్కులలోను, అమరర్ పణిన్దు ఏత్తుమ్= దేవతలు స్తుతించి, నమస్కరించేట్లుండే గొప్పతనాన్ని కల, ఇరుడీకేశన్ = చూచినవారి ఇంద్రియాలను అన్నిటినీ కొల్లగొట్టగల భగవానుడు, వలి శెయ్య = (తనను నాకు దర్శింపజేయకుండా) మాయలను చేయగా (అందువల్ల), నాన్ = నేను, ముత్తు అన్న వెణ్ ముఱువల్ = ముత్యాలవంటి తెల్లని చిఱునవ్వు, శెయ్య వాయుమ్ = ఎఱ్ఱని అధరం, ములైయుమ్ =స్తనాలు (అనే వీని), అ*ழ*కు అ*ழி*న్దేన్ = అందం అంతా పోయేటట్లుగా వికారాన్ని పొందాను, ఎన్ తత్తువనై = నా ఔన్నత్యాన్ని తిరిగి పొందడానికి మూల కారణం అయిన ఆ భగవానుని, వర కూకి*ற்றி* ఆకిల్ = ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు నీవు కూయగల్గినట్లయితే, తలై అల్లాల్ = నేను జీవించి ఉన్నంతకాలం, నా తలను నీకాలిపై పెట్టడం తప్ప, కైమ్మాఱు ఇలేన్ = ఇంకొక ప్రత్యుపకారం దేనినీ (నీకు) చేయలేను.

వ్యా :- ఆఱామ్పాట్టు. (ఎత్తిశైయు మిత్యాది) పార్త్త ప్పార్త్త విడ మెఙ్గుమ్ దుర్మానికళాయిరుక్కక్కడవ బ్రహ్మాదికళ్, తన్దాముడైయ అభిమానఙ్గళ్ ముఱిన్దు తిరువడికళిలే వి*ழு*న్దు జితరానమై తో*ற்ற* స్తోత్రాదికళ్ పణ్ణానిఱ్పర్కళాయ్‌త్తు. ఇప్పడి సర్వసమాశ్రయణీయనా యిరుక్కిఱవన్. ఎన్ సర్వేన్ద్రియఙ్గళైయుమ్ అపహరిత్తు త్తన్నై ఎనక్కు క్కాట్టాతే మిఱుక్కుక్కళై ప్పణ్ణ, ముత్తు ప్పోన్ఱ ముఱువలుమ్, శివన్ద అధరముమ్ ఓరిడు శివప్పు వేణ్డాత ములైయుమ్ అ*ழ*క*ழி*న్దేన్ నాన్. ఎన్నై మిఱుక్కుక్కళ్ పణ్ణుకైక్కాక త్తన్ జీవనత్తైయుమ్ అ*ழி*యానిన్ఱాన్. 'ఈషదున్నమ్య పాస్యామి' (రామా.యుద్ధ.5-13) ఎన్బాళ్ ఇవళన్టే.

(కొత్తలరిత్యాది) అవన్ విభూతి అ*ழி*యానిఱ్క, నోక్కాతే నీ కిడన్దు ఉఱఙ్గుమ్బడియాయన్టో ఉన్ శెరుక్కు ఇరుక్కిఱతు! నాన్ ఇప్పడి నోవు పడానిఱ్క ప్పడుక్కైయిలే పొరున్దుమ్బడియా యిరుక్కిఱతన్టో ఉన్ దశై. (ఎన్ తత్తువనై వరక్కూ, కి*ற்றி*యాకిల్) ఎనక్కు సత్తాహేతువానవన్ వరుమ్బడి కూవవల్లై యాకిల్. ఇతు కూవి

యఴైక్కవేణ్డుమ్బడి అవన్ వరవు తాఴ్క్కచ్చెయ్తేయుమ్, తన్ సత్తై అవనెన్ఱిరుక్కిఱాళ్ కాణుమ్. "రావణన్ మాయా శిరస్సై క్కాట్టిన పోతుమ్, 'సార్వభౌమనా యిరుప్పానొరువన్ కైప్పిడిక్క క్కడవన్' ఎన్ఱాఱ్పోలే 'జ్యోతిర్విత్తుక్కళ్ శొన్నవైయుమ్ పలిక్కక్కణ్డిలేన్' ఎన్ఱు ఇఙ్గనే శిలవఱ్ఱైచ్చొల్లి, ఇక్కాలత్తిల్ స్త్రీకళ్ పొయ్యే కణ్ణనీరై విఴవిట్టిరుక్కుమాపోలే, ఇవళుమ్ ధరిత్తిరుక్కైక్కు అడియెన్ ?" ఎన్ఱు నాన్ జీయరై క్కేట్క; 'జ్ఞాన మన్ఱు ఇవళ్ జీవనత్తుక్కు హేతు, పెరుమాళ్ సత్తై యాయ్త్తు. అవర్ ఉళరాకైయాలే ఇరున్దాళ్ కాణుమ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తార్. తాన్ ఉళనాకిల్ నాన్ ఉళేనామ్బడి యాయిరుక్కిఱవన్ వరుమ్బడి కూవవల్లైయాకిల్.

(తలై యల్లాల్ కైమ్మాఱిలేన్) పెఱ్ఱి- కిఴక్కుక్కు ప్పోనవిడత్తిలే "ఇతుక్కు ప్పొరుళెన్' ఎన్ఱు ఎన్నై చ్చిలర్ కేట్టార్గళ్. "నమ్ ఇవన్ వరుమ్బడి కూవవల్లైయాకిల్ ఉనక్కు ప్రత్యుపకారమాక ఎన్ తలైయై త్తరుమత్తనైయిఱే. ఎన్ఱు శొల్లుకిఱాళ్" ఎన్ఱు శొన్నేన్; "ఇవ్వఴివాక మాట్టాతు ఇతుక్కు ప్పొరుళ్' ఎన్ఱిరున్దేన్, "ఇవ్విడత్తుక్కు జీయర రుళిచ్చెయ్యుమ్బడి ఎన్" ఎన్ఱు కేట్టార్; "నీ పణ్ణిన ఉపకారత్తుక్కు ఇత్తలైయాల్ శెయ్వతొన్ఱుణ్డో !" ఎన్ఱు ఎన్తలైయై ఉనక్కాక్కి, "కాల మెల్లామ్ ఉన్ కాలిలే వణఙ్గి వర్త్తిక్కుమత్తనై- ఎన్గిఱాళ్ -"ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్వర్" ఎన్ఱేన్. పోరక్కొణ్డాడి అరుళి, "నాన్ పతినోరురు తిరువాయ్మొఴి కేట్టేన్. తిరుమొఴి కేట్టు ప్పెఱ్ఱిలేన్. పోన విడఙ్గళిలే ఎన్నై చ్చిలర్ కేట్టాల్ అరుళిచ్చెయ్యుమతువే ఎనక్కుత్తోఱ్ఱి నానుమ్ శొల్లుమ్బడి ప్రసాదిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు వేణ్డిక్కొణ్డేన్, అవరుమ్ అప్పడి ప్రసాదిత్తరుళినార్. "ఒరు వరలాభత్తాలే ఇవై అఱియప్పోకాతు, శ్రవణఙ్గొణ్డే యఱియవేణుమ్" ఎన్ఱు అరుళిచ్చెయ్తార్"- ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్వర్.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (ఎత్తిశైయు మిత్యాది) "ముఱువల్" -పల్. ఇవళ్ అవయవమ్ అవనుక్కు జీవనమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఈషదున్నమ్యేత్యాది) (అవన్ విభూతి అఴియానిఱ్క) ఎన్ఱతు- "ముత్తన్న వెణ్ ముఱువల్" ఇత్యాదియై. "మణి" -అఴకు. "తడమ్"- పెరుమై, "కణ్పడై"- ఉఱక్కమ్. "తత్తువన్"- మెయ్యన్. "తలై" -అఞ్జలి. "కైమ్మాఱు"- ప్రత్యుపకారమ్. తత్వమ్- స్వరూపమాయ్, సత్తాహేతువాన ఆత్మావై చ్చొల్లుకిఱతు. (సత్తై) ఉణ్మై. అవన్ ఇవళుక్కు సత్తై ఎన్నుమతుక్కు సంవాదమ్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రావణ నిత్యాది). "తలై యల్లాల్" ఎన్గిఱ పదత్తుక్కు సంవాదముఖేన అర్థ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పెఱ్ఱి యిత్యాది). (తలైయై త్తరుమ్) ఎన్ఱతు- తలైయాలే వణఙ్గుకై- ఎన్ఱు పెఱ్ఱిక్కు వివక్షై. పెఱ్ఱి తామ్ అరుళిచ్చెయ్త అర్థమ్ తమ్ తిరువుళ్ళత్తుక్కు పొన్దిరామైయాలే, నమ్బిళ్ళైయై, "నఞ్జీయర రుళిచ్చెయ్యుమ్ సమ్ప్రదాయమాన అర్థ మేదు ?"

ఎన్లు కేట్క, అవరరుళిచ్చెయ్‌తపడి- (తలైయై ఉనక్కాక్కి) ఎన్దతు- "సర్వస్య గాత్రస్య శిరః ప్రధానమ్" ఎన్గిఅపడియే "అవయవవిశిష్టనాన ఎన్నై ఉనక్కు శేషమాక్కి, కాల మెల్లామ్ అడిమై శెయ్‌కై యెుழிయ వేఱు ఉపకార మిల్లై" ఎన్దరుళిచ్చెయ్‌తార్. (శ్రవణమ్ కొణ్డే అఱియవేణుమ్) ఎన్దైయాలే- భట్టరుక్కు ఆழ்వాన్ ప్రసాదిత్తరుళినదాకవేణుమ్.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక – "నేను ప్రాణాలను ధరించి నిలుపుకోవడానికి కారణమైన అతడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు నీవు కూసినట్లయితే, నేను జీవించినంత కాలం నా తలను నీ కాలిలో పొందికగా ఉండేటట్లు చేస్తాను (తలతో నమస్కరిస్తాను)" అని అంటున్నది, ఈ పాశురంలో.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**ఎత్తిశైయుమ్ అమరర్ పణిందేత్తుమ్ ఇరుడీకేశన్ వలి శెయ్య ముత్తన్న వెణ్మురువల్ శెయ్య వాయుమ్ ములైయుమ్ అழகழிన్దేన్ నాన్**)

(**ఎత్తిశైయుమ్ అమరర్ పణిందేత్తుమ్**) అందరినీ నమస్కరించే అలవాటు లేని దురహంకారాన్ని కలిగిన బ్రహ్మ, శివుడు, ఇంద్రుడు మొదలైన దేవతలు, చూసిన చోట అంతటా, అన్ని దిక్కులలోనూ భగవంతుని చూచిన వెంటనే, తమ అహంకారాలను విడచిపెట్టి, ఆ స్వామి శ్రీపాదాలలో పడి, తాము అతనికి జితులై ఉండడాన్ని వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా స్తుతి మొదలైనవాటిని చేస్తారు.

(**ఇరుడీకేశన్ వలి శెయ్య**) ఈ విధంగా అందరి చేత ఆశ్రయించదగినవాడై ఉండేవాడు నా ఇంద్రియాలను అన్నిటిని అపహరించి, తనను నాకు కనబడకుండా నన్ను హృషీకేశుడు. బాధ పెట్టగా, అంటే, హృషీకాలు అనే ఇంద్రియాలను నియమించే ఈశ్వరుడు. బాధించగా,

(**ముత్తన్న వెణ్మురువల్ శెయ్య వాయుమ్ ములైయుమ్ అழகழிన్దేన్ నాన్**) ముత్యం వలె తెల్లని నా దంతాలు, ఎర్రని ఆధరాలు, కృత్రిమాలు అయిన అంగరాగాలను అపేక్షించకుండా సహజంగానే అందంగా ఉండే స్తనాలు అందాన్ని కోల్పోయే స్థితిని నేను పొందాను. నా చిరునవ్వు, అధరం, స్తనాలు ఆ స్వామికి ధారకపోషక భోగ్యాలై ఉండగా, నన్ను బాధించడం కోసం వాటిని కూడా పాడు చేస్తున్నాడు.

"కదా ను చారుబింబోష్ఠం తస్యాః పద్మ మివాననమ్,
ఈషదున్నమ్య పాస్యామి రసాయన మివోత్తమమ్"

(రామాయణం– యుద్ధకాండ– 5 –13)

(ఆ సీతాదేవి యొక్క తామర వంటి ముఖాన్ని కొంచెం పైకెత్తి, దొండ పండు వంటి అందమైన ఆధరాన్ని గొప్ప రసాయనాన్ని వలె ఏనాడు నేను పానం చేస్తాను?) అనే విధంగా పలికినవాడు శ్రీరాముడే కానీ, సీతాదేవి కాదు కదా.

(కొత్తలర్ కావిల్ మణిత్తడమ్ కణ్ణడై కొళ్ళుమ్ ఇళంకుయిలే!) పూలు గుత్తులు గుత్తులుగా వికసించే తోటలలో అందమైన ఒకచోట నిద్రించే చిన్న కోకిలా! అతని సంపదలు అయిన ఇవి నశించి పోతూ ఉండగా, వాటిని రక్షించకుండా, బాధ లేకుండా నిద్రించేటట్లుగా కదా నీ గర్వం ఉన్నది. నేను ఈ విధంగా బాధపడేటప్పుడు నీవు సుఖంగా నిద్రపోవడం న్యాయమేనా?

(ఎన్ తత్తువనై వర క్కూశిற்றி యాగిల్) నా సత్తకు కారణమైనవాడు వచ్చేటట్లు నీవు కూయగలిగినట్లయితే– అని అర్థం. “తత్తువన్” అనే పదం దానికి కారణమైనవానిని సూచిస్తుంది. ఈ కోకిల కూసి పిలువవలసినట్లుగా అతడు ఆలస్యం చేస్తూ ఉన్నప్పటికీ, ఆ స్వామి విషయంలో ప్రణయ రోషాన్ని పొందిన ఈ దశలో కూడా అతడే తన సత్తాకారణం అనే వాస్తవాన్ని ఈమె తెలుపుతున్నది. ఈ సందర్భంగా, ఈ క్రింద ప్రస్తావించబడే ఐతిహ్యం అనుసంధించదగినది.

రావణుడు సీతాదేవి దగ్గర శ్రీరాముని మాయా శిరస్సును చూపించి, రాముడు మరణించాడు –అనే దృశ్యాన్ని కల్పించినప్పుడు, “సర్వలోక చక్రవర్తియై ఉండేవాడు ఈ సీతను చేబట్టబోతాడు” అని జ్యోతిష్యులు చెప్పి మాట కూడా అసత్యమైనదే” అనడం వంటి కొన్ని మాటలను పలికి, ఈ కాలంలో ఉండే ప్రాకృత స్త్రీలు భర్తలు మరణించినప్పుడు అయథార్థంగా కన్నీరు విడచి రోదించినట్లుగానే, సీతాదేవి కూడా రోదించింది తప్ప, తన పతి వ్రతా స్వభావానికి తగినట్లుగా “భర్త మరణించాడు” అనే మాటను విన్న వెంటనే ప్రాణాలు విడువలేదే! ఈమె ఉత్తమ స్త్రీగా ఉండడానికి కారణమేమి? అని నంబిళ్ళై నంజీయర్ ను ప్రశ్నించారు.

“సీతాదేవి ప్రాణాలను ధరించి ఉండడానికి “శ్రీరాముడు ప్రాణాలతో ఉన్నాడు”– అనే జ్ఞానం కారణం కాదు. రాముని సత్తయే సీత ప్రాణాలను ధరించి ఉండడానికి కారణం. రాముడు నిజంగా ప్రాణాలను విడచి ఉంటే, ఈమె ప్రాణాలు కూడా పోతాయి తప్ప, కేవలం మాయా శిరస్సును చూపించినందువల్ల ఆమె ప్రాణాలు పోవు. శ్రీరాముడు ప్రాణాలతో ఉన్నందువల్లనే ఈమె కూడా ప్రాణాలతో ఉన్నది” అని నంజీయర్ సమాధానం చెప్పారు అనేది ఈ ఐతిహ్యం.

ఇక్కడ గోదాదేవి "తత్తువన్"అనడం కూడా "తాను ఉన్నట్లయితే నేను ఉండేటట్లుగా ఉండేవాడు" అని ఇదే అర్థాన్ని కలిగినది.

(తలై అల్లాల్ కైమ్మాఱిలేనే) నా తలను నీ పాదాలలో ఎల్లప్పుడు పొందికగా ఉండేటట్లు పెట్టి నమస్కరించడమే తప్ప నాకు ఇంకొక ప్రతిపకారం కనబడడం లేదు– అని అర్థం. ఈ సందర్భంగా ఈ క్రింది ఐతిహ్యం అనుసంధించదగినది.

నంజీయర్ శిష్యులలో ఒకరు అయిన పెఱ్ఱి అనేవారు శ్రీరంగానికి తూర్పున ఉండే ఒక చోటుకు ఒక పని కోసం వెళ్ళినపుడు "తలై యల్లాల్ కైమ్మాఱిలేనే" అనే గోదాదేవి పలికిన సూక్తికి అర్థం ఏమి? అని వారిని కొందరు అడిగారు. దానికి వారు" నీవు భగవంతుడు వచ్చేటట్లుగా కూసినట్లయితే, నీకు ప్రత్యుపకారంగా నా తలనే ఖండించి ఇస్తాను– అని గోదాదేవి చెబుతున్నది" అని అన్నారు. అయితే, ఆ అర్థం ఎంత మాత్రం పొసగలేదే– అనే సందేహం వారికి కలిగింది. వారు నంబిళ్ళై దగ్గరకు వచ్చి, " ఈ ప్రయోగానికి నంజీయర్ ఏమని అర్థం అనుగ్రహించారు? " అని ప్రశ్నించారు. " నీవు చేసిన ఉపకారానికి నేను ఏ విధమైన ప్రత్యుపకారం చేయడం సాధ్యం కాదు కనుక, నా తలను నీకు సంబంధించినదిగా చేసి, అన్నివేళలా నీపాదాలలో నమస్కరించి ఉజ్జీవిస్తాను అని అంటున్నది– అని నంజీయర్ అర్థాన్ని అనుగ్రహించారు– అని నమ్బిళ్ళై అనుగ్రహించారు. దీనిని విన్న పెఱ్ఱి నంజీయర్ ను చాలా కీర్తించి, " నేను నంజీయర్ దగ్గర పలు మార్లు తిరువాయ్ మొழி ప్రబంధానికి అర్థాన్ని విన్నాను. తిరుమొழிకి వారి దగ్గర అర్థాన్ని వినలేకపోయాను. నేను బయట ఊరికి వెళ్లేటప్పుడు తిరుమొழிకి ఎవరైనా అర్థం అడిగితే, నంజీయర్ అనుగ్రహించిన అర్థాలే నాకు తోచి, నేను చెప్పేటట్లుగా మీరు నాకు తిరుమొழிకి అర్థాన్ని అనుగ్రహించాలి" అని నమ్బిళ్ళైను ప్రార్థించారు. వారు కూడా ఆ విధంగానే వారికి అర్థాన్ని చెప్పారు. దానిని విన్న పెఱ్ఱి "తపస్సు చేసి వరాన్ని పొందినా, ఈ అర్థాలను ఎవరూ కూడా తెలియడానికి సాధ్యం కాదు. ఆచార్య సన్నిధిలో ఆలకించే తెలియాలిసుమా! – అని అనుగ్రహించారు" అనేది ఈ ఐతిహ్యం.

★★★★★

**పొఙ్గియ పాల్కడల్పళ్ళికొళ్వానై ప్పుణర్వతోరాశైయినాల్ ఎన్
కొఙ్గై కిళర్న్దు కుమైత్తు క్కుతుకలిత్తు ఆవియై యాకులమ్ శెయ్యుమ్
అఙ్గుయిలే! ఉనక్కెన్న మఱైన్దుఱైవు ఆழியుమ్ శఙ్గు మొణ్ తణ్డుమ్
తఙ్గియ కైయవనై వర క్కూవిల్ నీ శాల త్తరుమమ్ పెఱుతి.** **7**

అమ్ కుయిలే = అందమైన కోయిలా !, పొఙ్గియ పాల్ కడల్ = అలల పొంగును కల పాలసముద్రంలో, పళ్ళికొళ్వానై = పరుండి ఉండే భగవానునితో, పుణర్వతు ఓర్ ఆశైయినాల్ = సంశ్లేషించాలి అనే ఆశతో, ఎన్ కొఙ్గై = నా స్తనాలు, కిళర్న్దు =వృద్ధిచెంది (పెరిగి), కుతుకలిత్తు = మిక్కిలి ఉత్సాహాన్ని పొంది, ఆవియై = నా ప్రాణాన్ని, కుమైత్తు ఆకులమ్ శెయ్యుమ్ = కరగించి, వ్యాకులపెడుతున్నాయి, కుయిలే = ఓ కోయిలా !, మఱైన్దు ఉఱైవు = నా కళ్ళకు కనబడకుండా నీవు మఱుగున ఉండడంవల్ల, ఉనక్కు ఎన్న = నీకు ఏం ప్రయోజనం ? ఒణ్ ఆழியుమ్ శక్కరముమ్ తణ్డుమ్ తఙ్గియ కైయవనై వర = శ్రీసుదర్శనం, పాంచజన్యం, కౌమోదకి అనే గద ధరించి ఉండే శ్రీహస్తాలను కల భగవానుడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు, నీ కూవిల్ = నీవు కూస్తే, శాల = చాలా, తరుమమ్ పెఱుతి = ధర్మాన్ని చేసినదానవు కాగలవు.

వ్యా :- ఏழாమ్పాట్టు. (పొఙ్గియ ఇత్యాది) పరమపదమ్ ఇరుప్పిడమాయిరుక్క, అత్తై విట్టువన్దు, స్వసన్నిధానత్తాలే తిరైక్కిళప్పత్తై యుడైత్తాన తిరుప్పాల్కడలిలే పళ్ళికొణ్డరుళుకిఱవనై. ఒరు చన్ద్రదర్శనత్తిలే కిళరక్కడవతాన కడల్, "నఖచ్ఛద్మనాఽశ్రిత్య నిత్యసద్వృత్తోఽభూత్స తు దశగుణః పుష్కళో నిష్కళఙ్కః" (వరదరాజస్తవం-60) ఎన్గిఱపడియే, నిష్కళఙ్కరాన చన్ద్రర్కళ్ ఒరు ముహూర్తత్తిలే ఒరువనడియిలే తోன்றు క్కణ్డాల్ కిళర చ్చొల్లవేణ్డావితే ! అతుతానే అడియాక కిళరుమితే ! ఇతు చన్ద్రనుక్కు త్తన్ తిరువుళ్ళత్తిల్ తణ్ణళియిలే శిఱి తూట్టినమాత్రమితే యుళ్ళతు. "చన్ద్రమా మనసో జాతః" (పురుషసూక్తం) ఎన్ఱు- అవనై క్కణ్డు కిళరక్కడవతానాల్, తానే వన్దు పడుకాడు కిడన్దాల్ శొల్ల వేణ్డావితే. (పుణర్వతోరాశైయినాల్) అవనుడనే కలక్క వేణు మెన్గిఱ ఆశైయాలే. (ఎన్ కొఙ్గై ఇత్యాది) ఆశైయుణ్డాయిరుక్క చ్చెయ్తేయుమ్ స్త్రీత్వత్తై నోక్కి క్కొణ్డిరుక్కవేణు మెన్ఱిరుక్కిఱ ఎన్నైప్పోలే ఇరుక్కిఱనవన్టే ములైకళ్ ! (కిళర్న్దు) అవనుక్కు వీఙ్గా నిన్ఱన. ఎన్నై ప్పోలే ఆఱియిరుక్కుమ్బడియో నాన్ ములై పడైత్తతు! ఇవళుక్కు నెఞ్జడైయా యిరుక్కుమే ఇవై.

(కుమైత్తు) అఙ్గు ఇరై పెఱావిట్టవాఱే తన్ ముతుకిలే ఇడానిన్ఱతాయ్త్తు. (కుతుకులిత్తు) తన్ దశైయైయే పార్త్తువన్దా నెన్ఱు ఎతిర్ కొళ్ళ ప్పుఱప్పడువారైప్పోలే

కౌతూహలమ్ పణ్ణానిన్దతాయ్‌త్తు. (ఆవియై ఆకులమ్ శెయ్యుమ్) హృదయత్తై నలికిఱపడి ఒరు మహాభారతత్తుక్కు ప్పోరుమ్.

(అఙ్గుయిలే ! ఉనక్కెన్న మఱైన్దుఱైవు)నాన్ ఇఙ్గనే క్లేశప్పడా నిఱ్క, ఉనక్కు వెయ్యిల్ కాణామలిరుక్కప్పోమో ? (అ*ழ*ియు మిత్యాది) "ఎప్పోతుమ్ కైక*ழ*లా నేమియాన్" (పెరియతిరువ-87) ఎన్గిఱపడియే వినైయుణ్డాన పోతాక త్తేడవొణ్ణాతెన్ఱు, ఆశ్రితరక్షణత్తుక్కాక ఎప్పోతుమ్ ధరిత్తు క్కొణ్డిరుక్కిఱవన్ వరుమ్బడి కూవుతియాకిల్. "వాచా ధర్మ మవాప్నుహి" (రామా.సుంద-39-10) ఎన్ సత్తై పెఱుకిఱతు ఉనక్కు ఓరుక్తియే నేరవేణ్డువతు. ఒరు వాయ్‌చ్చొల్లాలే తణ్ణీర్ ప్పన్దలామ్. ఆఱియిరాతే ఇత్తనైయుమ్ శెయ్.

(నీ శాల త్తరుమమ్ పెఱుతి) సేశ్వరమాన జగత్తై రక్షిత్తా యెన్నుమ్ ఏ*ற்ற*మ్ పెఱుతి. ప*ழ*ైయత్తై ప్పుతియతాక్కినాయావుతి. పణ్డుమ్ ఒరు పక్షియిఱే తన్నై య*ழ*ియమాఱి శరణాగతనై రక్షిత్తతు; ఇఙ్గు ఉన్నై నలియమాఱవేణ్డా. ఓరుక్తియే నేరవేణ్డువతు. ఇవళ్ ఇల్లైయాకవే అవనిల్లైయామ్, పిన్నై ఉభయవిభూతియు మిల్లైయా మిత్తనైయిఱే. "తరుమమ్ పెఱుతి" ఎన్నాతే, "శాల త్తరుమమ్ పెఱుతి" ఎన్గిఱతు- అఙ్గు నిషాద నొరువనుమ్, ఇఙ్గు ఉభయవిభూతియుమ్. "ధర్మతః పరిరక్షితా" (రామా.యుద్ధ.1-12).

అరు :- ఏ*ழ*ామ్బాట్టు. (పాఴియ ఇత్యాది) కడల్ చన్దనై క్కణ్డాలొ*ழ*ియ ఇవనై క్కణ్డాల్ కిళమ్బుక్కాడుమో ! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒరు చన్దదర్శనత్తిలే ఇత్యాది). (అడియాక)- చాటు. తిరువడికళిలేయుణ్డాక-అర్థమ్. హేతు-ధ్వని. అన్ఱిక్కే, (అవన్) కుళిర్త్తిక్కుమ్ ఇవన్ హేతుభూతనాకైయాలే ఈశ్వరస్వభావత్తాలుమ్ కిళరు మెన్గిఱార్ (చన్దన్దనుక్కిత్యాది). (నెఞ్జై)- చాటు. బాధకమ్- అర్థమ్; మార్పై యఱ్ఱైక్కె- ధ్వని. (అఙ్గు) ఎన్ఱతు- వీఴ్గిన విడత్తిలు మెన్ఱపడి. (ముతుకిలే యిడుకై)- చాటు; త్వరిక్కై; ప్రహరిక్కై. 'పుణర్‌తల్"-కలత్తల్. 'కుతుకలిత్తల్- సస్రమ్భమిత్తల్. "ఆవి"- ప్రాణన్. "శాల" -మికవుమ్. "శాల త్తరుమమ్"- మిక్క ధర్మమ్. పక్షియాన ఎఙ్గళుక్కు రక్షణధర్మముణ్డో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ప*ழ*ైయత్తై ఇత్యాది). ఇవళై రక్షిత్తాల్ సేశ్వరమాన జగత్తై రక్షిత్తతామో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవళిల్లైయాక ఇత్యాది). ఇవళై రక్షిక్కవే ఉభయవిభూతియుమ్ రక్షిత్తతా మెన్ఱతుక్కు ప్రమాణమ్ (ధర్మతః పరిరక్షతా ఇత్యాది). శ్లోక మెల్లామ్ వివక్షితమ్.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– "నేను పడే పాట్లను చూసి జాలిపడి, అతడు వచ్చేటట్లు నీవు కూసినట్లయితే, నీవు గొప్ప ధర్మాన్ని చేసినట్లు అవుతుంది" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – **(పొంగియ పాఱ్కడల్ పళ్ళి కొళ్వానై)** ఇతనికి నివాసం పరమపదమై ఉండగా, ఇక్కడ ఉండేవారిని వశీకరించుకోవడం కోసం ఆ పరమ పదాన్ని విడచి పెట్టి, తనకు దగ్గరలో ఉన్నందువల్ల పొంగే కెరటాలను కలిగిన పాలకడలిలో శయనించి ఉండేవానిని,

"శంభోరంభోరుహముఖసఖా సన్ సహాంగ శ్శశాంకః
కుర్వన్ సేవాం వరద వికలో వృత్త హీనః సువక్రః,
త్వత్పద్మాబ్జే ప్రియమఖ నఖచ్ఛద్మనాశ్రిత్య నిత్యం
సద్వృత్తో ఽ భూత్ స తు దశ గుణః పుష్కలో నిష్కలంకః"

(వరదరాజస్తవం– 60)

(తామర పువ్వువంటి ముఖాన్ని కలిగినవాడవై, యజ్ఞప్రియుడవైన భగవన్! (ఇంతకు ముందే) పాపాన్ని కలిగినవాడైన – (కలంకాన్ని కలిగినవాడైన) ఆ చంద్రుడు, రుద్రునకు స్నేహితుడై ఉండి (అతని తలకు అలంకారమై) సేవ చేసి, విద్యను లేనివాడై– మునియై –మంచి వర్తనాన్ని లేనివాడై– గుండ్రని రూపాన్ని కోల్పోయినవాడై, నీ నఖాలు అనే నెపంతో నీ చరణకమలాలను ఎల్లప్పుడూ ఆశ్రయించి, మచ్చను పోగొట్టునుకున్నవాడై (పాపాన్ని తీర్చుకున్నవాడై) పూర్ణుడై, (జ్ఞానం కలిగినవాడై), గుండ్రని రూపాన్ని పొందినవాడై (చక్కని ప్రవర్తనను కలిగినవారై) పదింతలుగా పెరిగినవాడు అయ్యాడు) అని కూరేశులు పలికినట్లుగా, దోషాన్ని కలిగిన చంద్రుని చూస్తేనే పొంగే సముద్రం, ఈ భగవంతుని పాదాలలో ఉండే గోళ్ళు అనే పది చంద్రులు ఒకే సమయంలో ఆవిర్భవించడానికి చూస్తే పొంగుతుంది– అనే విషయాన్ని చెప్పాలా? అదే మూలంగా (కారణంగా, చరణాలలో) పొంగుతుంది కదా, సముద్రం.

"చంద్రమా మనసో జాతః చక్షోః సూర్యో అజాయత" (పురుష సూక్తం)

(చంద్రుడు భగవంతుని మనస్సు నుండి పుట్టాడు. సూర్యుడు కంటి నుండి పుట్టాడు) అనే విధంగా తన మనస్సు నుండి పుట్టినవాడు అయినందున, చంద్రునకు అందులో ఉండే చల్లదనంలో ఒక చిన్న భాగాన్ని భగవంతుడు అనుగ్రహించాడు. అతనిని చూచే పొంగే స్వభావాన్ని కలిగిన సముద్రం ఆ

భగవంతుడు తానే వచ్చి శయనించి ఉండేటప్పుడు పొంగుతుందని ఇక వేరే చెప్పాలా?

(ప్పుణర్వదోర్ ఆశైయినాల్) ఆ స్వామితో సంశ్లేషించాలి– అనే ఆశతో,

(ఎన్ కొంగై కిళర్ న్దు కుమైత్తు క్కుతుగలిత్తు ఆవియై ఆకులమ్ శెయ్యుమ్) గొప్ప ప్రేమ ఉన్నప్పటికీ, స్త్రీత్వానికి తగిన అణకువతో ఉండాలి– అనే నా వలె, నా స్తనాలు అణగి ఉండడానికి అంగీకరించడం లేదు.

(కిళర్ న్దు) బంగారం కోసం పెరిగే ఆశ– అనే వ్యాధి కలిగేటప్పుడు కొన్ని అవయవాలు పెరిగేటట్లుగానే, బంగారంవంటి ఇతనిని ఆశపడి ఇవి వృద్ధి చెందుతున్నాయి. నావలె అణగి ఉండే విధంగానా, నేను, నా స్తనాలను కలిగి ఉన్నాను! – అని అంటున్నది. ఈమెకు మనసు బాధించేదై (హృదయ భారం అధికమై) ఉండేవి కదా ఇవి (స్తనాలు)

(కుమైత్తు) చిన్న బిడ్డలు అన్నాన్ని పెట్టని తల్లిని నడుములో గుద్దేటట్లుగానే, పెరిగిన తరువాత కూడా అతని హృదయం అనే ఎరను పొందనందు వల్ల, నడుములో గుద్దినట్లుగా ఈమెనే బాధపెడుతున్నవి.

(కుతుకలిత్తు) అతడు రాకుండా ఉన్నప్పుడే, "వచ్చాడు" అని భ్రమపడి, నేను పడే పాటున చూచి, వచ్చిన అతనికి స్వాగతం చెప్పడం కోసం ఎదురు వెళ్లే వారివలె చాలా ఉత్సాహాన్ని చూపించినవి.

(ఆవియై ఆకులమ్ శెయ్యుమ్) నా మనస్సును ఇవి పెట్టే పాట్లను వివరించడం ఆరంభిస్తే, అవి ఒక మహాభారతమే కాగలవు.

(అమ్ కుయిలే! ఉనక్కెన్న మఱైన్దుఱైవు?) నేను ఈ విధంగా బాధపడేటప్పుడు, నీవు ఎండ పడకుండా నీడలో సుఖంగా ఉండడం తగినదేనా?

(ఆఴియుమ్ శంగుమ్ ఒణ్ తణ్డుమ్ తంగియ కైయవనై వర క్కూవిల్) "ఎప్పోదుమ్ కైకఴలా నేమియాన్" (పెరియ తిరువందాది –87) (ఎల్లప్పుడూ చేతిలో పరిభ్రమించే సుదర్శనాన్ని కలిగినవాడు) అనే విధంగా భక్తులను రక్షించడం కోసం అవసరమైనప్పుడే ఆయుధంకోసం అన్వేషించడం సాధ్యం కాదు– అని ఎల్లప్పుడూ చేతిలోనే పంచాయుధాలను ధరించి ఉండేవాడు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూసినట్లయితే,

(శాల త్తరుమమ్ పెఱుది)

"జీవంతీం మాం యథా రామః సంభావయతి కీర్తిమాన్,
తత్తదా హనుమన్ వాచ్యో వాచా ధర్మమవాప్నుహి"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 39– 10)

(కీర్తిని కలిగినవాడైన శ్రీరాముడు ప్రాణంతో ఉండే నన్ను గౌరవించే విధంగా నీవు మాటను చెప్పాలి. మంచి మాటను చెప్పి నీవు పుణ్యం కట్టుకో) అనే సీతా దేవి హనుమంతుని చూచి చెప్పినట్లుగా, చెబుతున్నది. నీవు ఒక మాటను చెప్పడం వల్ల నేను ప్రాణాన్నే ధరించగలుగుతాను. ఒక నోటి మాటతోనే చలువ పందిరిని వేసిన ధర్మం నీకు కలుగుతుంది. ఆలస్యం చేయకుండా ఈ పనిని నీవు తప్పక చేయాలి.

(**నీ శాల త్తరుమమ్ పెఱుది**) నన్ను రక్షిస్తే, నన్ను విశ్లేషించి ప్రాణాలను భరించలేని అతనిని రక్షించినట్లు అవుతుంది. అతనిని రక్షిస్తే, అతడు లేకుండా సత్తను పొందలేని లోకాన్ని రక్షించినట్లు అవుతుంది. అనాదికాలంగా ఈశ్వరునితో కూడిన లోకాన్నే రక్షించిన పుణ్యం నీకు కలుగుతుంది. పూర్వకాలంలో ఒక పావురం తన పెంటి పక్షిని పట్టుకొని, వర్షంలో బాధపడి, తాను నివసించి ఉండే వృక్షమూలం దగ్గరకు వచ్చిన వేటగానిని శరణాగతునిగా భావించి, తన ప్రాణాన్నే ఇచ్చి రక్షించినదని కపోతోపాఖ్యానం చెబుతున్నది. ఇక్కడ ఆ పావురం వలె, నీవు నిన్ను బలి చేసుకోనక్కరలేదు. ఒక మాటను చెబితే చాలు. ఆ పావురం ఒక వేటగానిని రక్షించింది. ఇక్కడ, నేను లేకపోతే అతడు లేకుండా పోయి, రెండు విభూతులు కూడా లేకుండా పోతాయి కనుక, నన్ను రక్షిస్తే, నీవు రెండు విభూతులను రక్షించిన గొప్ప పుణ్యాన్ని పొందవచ్చు –అని అంటున్నది.

అహం చ రఘువంశ శ్చ లక్ష్మణ శ్చ మహాబలః,
వైదేహ్యా దర్శనేనాద్య ధర్మతః పరిరక్షితాః"

(రామాయణం –యుద్ధకాండ –1– 12)

(నేను, రఘుకులంలో పుట్టిన భరతుడు, మహాబలవంతుడైన తమ్ముడు లక్ష్మణుడు, నీవు సీతను చూచినందు వల్ల ప్రత్యుపకారాన్ని ఎదురు చూడకుండా ధర్మంతో రక్షింపబడినవారం అయ్యాము) అని రాముడు హనుమంతుని చూచి చెప్పిన రీతిలోనే ఈమె చెబుతున్నది కదా.

★★★★★

శార్ఙ్గమ్ వళైయ వలిక్కుమ్ తడక్కైచ్చతురన్ పొరుత్తముడైయన్
నాఙ్గళెమ్మిలిరున్దొట్టియ కచ్చఙ్గమ్ నాను మవను మఱితుమ్
తేఙ్గని మామ్బొ*ఴి*ల్ శెన్దళిర్ కోతుమ్ శిఱుకుయిలే ! తిరుమాలై
ఆఙ్గు విరైన్దొల్లైక్కూకి*ఱ్ఱి*యాకిల్ అవనై నాన్ శెయ్వన కాణే. 8

తేమ్ కని = తీయని పళ్ళను కల, మా పొ*ఴి*ల్ =మామిడి తోటలలో, శెమ్ తళిర్ కోతుమ్ = ఎఱ్ఱని చిగుళ్ళను నోటిలో కొఱికే, శిఱు కుయిలే = చిన్న లేత కోయిలా!, శార్ఙ్గమ్ = శార్ఙ్గమనే తన వింటిని, వళైయ వలిక్కుమ్ = వంచి సంధించే బలాన్ని కల, తడ కై = పెద్ద శ్రీహస్తాన్ని కలవాడై, శతురన్ =సకలవిధ సామర్థ్యాన్ని కలవాడైన భగవానుడు, పొరుత్తమ్ ఉడైయవన్ = ప్రణయరీతులలోకూడా సామర్థ్యాన్ని కలవాడు, నాఙ్గళ్ = అతడు, నేను- అనే మేమిద్దరం, ఇరున్దు = కలసి ఉండి, ఎమ్మిల్ ఒట్టియ = మాలో రహస్యంగా చేసికొన్న, కచ్చఙ్గమ్ = సంకేతాన్ని, నానుమ్ అవనుమ్ అఱిన్దుమ్= నేను అతడు- మాకిద్దరకే తెలుసు తప్ప, ఇంకొకరు తెలియరు, అఙ్గు తిరుమాలై = దూరంలో ఉండే శ్రియఃపతిని, ఒల్లై విరైన్దు = చాలా శీఘ్రంగా, కూకి*ఱ్ఱి* ఆకిల్ = (వచ్చేటట్లు) నీవు కూయగల్గినట్లయితే, అవనై = (తరువాత అతడు ఇక్కడకు వచ్చిన తరువాత) అతని విషయంలో, నాన్ శెయ్వన = నేను చేయ(పెట్ట)బోయే శిక్షలను, కాణ్ = చూడు.

వ్యా :- ఎట్టామ్పాట్టు. (శార్ఙ్గ మిత్యాది) "రామచాపాశ్రయాం వనే" (రామా.అర-**37-30)** ఎన్గిఱపడియే విట్పిడిత్త పిడియిలుమ్, విల్ వళైత్త పడియిలుమ్ తో*ఱ్ఱి*రు ప్పాళొరు వీరపత్నిపోలే కాణుమ్ ఇవళ్తాన్ ! "చాపఞ్చ ముమోచ" (రామాయుద్ధ - **59-139) (పొరుత్తముడైయన్)** వీరవాశియిలుఙ్గాట్టిల్ కిడీర్ ప్రణయిత్వత్తిల్ నిఱ్కుమ్ నిలై; వీరత్తిలుమ్ కొత్తై యిల్లై. ప్రణయిత్వత్తిలుమ్ కొత్తై యిల్లై.

(నాఙ్గళిత్యాది) పిఱర్క్కు త్తెరివతొన్ఱల్లకాణ్ ఎఙ్గళ్ నిలై! అతాకిఱతు- ఇన్దియమై యాపై. "ఒరువరై యొ*ఴి*య ఒరువర్ ఉళోమాకోమ్" ఎన్ఱు, ఎఙ్గళిల్ నాఙ్గళ్ పణ్ణివైక్కుమ్ సమయమ్ నాను మవనుమ్ అఱియు మత్తనై. అతు నిర్వహిక్కై ఉనక్కు భరమా యిరుక్కచ్చెయ్తే, ఆఱియిరానిన్దాయ్. అతు పిన్నై సమయమ్ పణ్ణిన విడమ్ ఇతువో? ఎన్నిల్; ఇరువరుమానపోతు, "నాన్ ఉన్నై యొ*ఴి*య జీవియేన్, నాన్ ఉన్నై యొ*ఴి*య జీవియేన్" ఎన్ఱితే ఇరువర్క్కు వార్తై. దూతర్క్కుళ్ పడ చ్చొల్లక్కడవ అవర్కళ్ శేరవిరున్దాల్ శొల్లాతిరుప్పరో ?

నేను అతడు- మాకిద్దరకే తెలుసు తప్ప, ఇంకొకరు తెలియరు, అజ్గు తిరుమాలై = దూరంలో ఉండే శ్రియఃపతిని, ఒల్లై విరైన్దు = చాలా శీఘ్రంగా, కూకిౘ్ౘి ఆకిల్ = (వచ్చేటట్లు) నీవు కూయగల్గినట్లయితే, అవనై = (తరువాత అతడు ఇక్కడకు వచ్చిన తరువాత) అతని విషయంలో, నాన్ శెయ్వన = నేను చేయ(పెట్ట)బోయే శిక్షలను, కాణ్ = చూడు.

వ్యా :- ఎట్టామ్పాట్టు. (శార్ఙ్గ మిత్యాది) "రామచాపాశ్రయాం వనే" (రామా.అర-37-30) ఎన్గిఱపడియే విట్పిడిత్త పిడియిలుమ్, విల్ వళైత్త పడియిలుమ్ తోౘ్ౘిరు ప్పాళారు వీరపత్నిపోలే కాణుమ్ ఇవళ్తాన్ ! "చాపఞ్చ ముమోచ" (రామాయుద్ధ -59-139) (పొరుత్తముడైయన్) వీరవాశియిలుఙ్గాట్టిల్ కిడీర్ ప్రణయిత్వత్తిల్ నిఱ్కుమ్ నిలై; వీరత్తిలుమ్ కొత్తై యిల్లై. ప్రణయిత్వత్తిలుమ్ కొత్తై యిల్లై.

(నాజ్గళిత్యాది) పిఱర్క్కు త్తెరివతొన్ఱల్లకాణ్ ఎజ్గళ్ నిలై! అతాకిఱతు- ఇన్ద్రియమై యాపై. "ఒరువరై యొౘ్ౘియ ఒరువర్ ఉళోమాకోమ్" ఎన్ఱు, ఎజ్గళిల్ నాజ్గళ్ పణ్ణివైక్కుమ్ సమయమ్ నాను మవనుమ్ అఱియు మత్తనై. అతు నిర్వహిక్కై ఉనక్కు భరమా యిరుక్కచ్చెయ్తే, ఆఱియిరానిన్ఱాయ్. అతు పిన్నై సమయమ్ పణ్ణిన విడమ్ ఇతువో? ఎన్నిల్; ఇరువరుమానపోతు, "నాన్ ఉన్నై యొౘ్ౘియ జీవియేన్, నాన్ ఉన్నై యొౘ్ౘియ జీవియేన్" ఎన్ఱితే ఇరువర్క్కు వార్తై. దూతర్క్కుళ్ పడ చ్చొల్లక్కడవ అవర్కళ్ శేరవిరున్దాల్ శొల్లాతిరుప్పరో ?

(తేజ్గని యిత్యాది) ఎన్ కార్యమ్ శెయ్తు తలైక్కట్టవేణ్డుమ్బడియన్ఱో ఉన్నళవు ఇరుక్కిఱతు. తేమామ్బౘత్తై భుజిత్తు, అతు తేక్కిట్టు. రసాన్తరత్తై యిట్టు మాౘ్ౘవేణు మెన్ఱు శూౘ్న్ద పొౘిలిలుణ్డాన శివన్ద తళిర్ కోతుకిఱ శిఱుకుయిలే ! (తిరుమాలై ఇత్యాది) నీ అత్తలైయిలే శెన్ఱఱివిక్కు మత్తనైయే వేణ్డువతు; నమ్ కుౘ్ౘజ్గళై ప్పొఱుప్పిత్తు, ప్పతఱి నడన్దు వరప్పణ్ణువార్ అరుకే యుణ్డు. అవన్ పతఱి నడన్దు వరుమ్బడి శడక్కైన క్కూవవల్లైయాకిల్.

(అవనై ఇత్యాది) ఇవళ్ పడుకిఱ క్లేశత్తుక్కు ఒరు ప్రయోజన మిల్లై- ఎన్ఱితే నీ ఇరుక్కిఱతు ! అవన్ వన్దు కిట్టినవాఱే అవన్ పిరిన్దు నెడునాళ్ ఎన్నై ప్పడుత్తిన పాట్టై యెల్లామ్ ఉన్ సన్నిధియిలే నాన్ అవనై ప్పడుత్తుమ్బడి పారాయ్. అతు కాణ్గైయే పోరుమిఱే ఉనక్కు ఫలమ్. ఇవళ్తాన్ అవనై ఎన్నెన్బతు శెయ్వతు? ఎనిల్; ముకత్తై మాఱవైక్క త్తీరుమే అవన్ కార్యమ్. నెడునాళ్ పట్టిని కిడన్దవన్ మున్నే శోౘ్ౘై ఇట్టువైత్తు, ఉణ్ణాతపడి తకైన్దాల్ కిడన్దు క్లేశిక్కుమాపోలే, ఇవనుమ్ కిడన్దు తుడిక్కు మత్తనై. ఇవళ్ ముకత్తాలేయితే

అవనుక్కు ఊణ్. "మణనోక్క ముణ్డా"నితే. (పెరి.తిరు.8-10-1)

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు- (శార్‌ఙ్గ మిత్యాది) "శార్‌ఙ్గమ్" -విల్. "తడమ్"- పెరుమై. అల్లాత ఆయుధఙ్గళిరుక్క, విల్లై చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (రామచాపాశ్రయ మిత్యాది). "శార్‌ఙ్గమానతు వళైయుమ్బడి వలిక్కుమ్" ఎన్టపోతే, పిడిత్తతుమ్, వలిత్తతుమ్ సిద్ధమితే. "శతురన్" ఎన్టతుక్కు తాత్పర్యమ్ (చాపఙ్చ ఇత్యాది). కీఴ్-ప్రణయిత్వాతిశయమ్ శొల్లి, సామ్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వీరత్తిలు మిత్యాది). "కచ్చఙ్గమ్"- వ్యవస్థై; ప్రతిజ్ఞై. (ఇన్టియమైయామై) ఒరువరై యొఴియ ఒరువర్ ధరియామై. ఇతు శొల్లుకిఱతుక్కు తాత్పర్యమ్ (అతు నిర్వహిక్కై యిత్యాది). (అతు పిన్నై) ఎన్టతు- ఆనాల్ పిన్నై ఎన్టపడి. (సమయమ్ పణ్ణిన విడమితువో? ఎన్నిల్) ఎన్టతు- సమయమ్ పణ్ణిన వార్తై ఇతువాక వేణుమో ? వేఱొన్టానాలో? ఎన్టపడి. (ఇతువో) ఇప్పడి పిరిన్దిరుక్కైయో ? ఎన్టు వ్యఙ్గ్యమ్. పిరియిల్ తరియో మెన్నక్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱారన్ (దూతర్‌క్కిత్యాది) "న జీవేయం క్షణ మపి". "ఊర్ధ్వం మాసా న్న జీవిష్యే" ఎన్టు శొల్లక్కూడవ అవర్‌కళ్ ఎన్టపడి.

"తేమ్"- ఇనిమై. 'కని"-పఴమ్. (ఉన్నళవు) వివేకత్తాల్ వన్ద పెరుమై. ఇన్ద ప్పాట్టుక్కు అవతారికై కణ్డుకొళ్వతు; అతావతు- నాఙ్గళ్ శొన్నాల్ అవన్ వరుమో ? ఎన్టు అవఱ్ఱుక్కు క్కరుత్తాక, "తడక్కై చ్చతురన్" ఎన్టు వీరశ్రీయుమ్, "పొరుత్త ముడైయన్" ఎన్టు- ప్రణయిత్వము ముణ్డాకైయాలే వరుకైయిల్ తాఴ్చ్చి యిల్లై, శొల్లుఙ్గోళ్ ఎన్గిఱాళ్. (శార్‌ఙ్గ మిత్యాది). "కూకిఱ్ఱియాకిల్' -కూవవల్లైయాకిల్. అవధారణార్థమ్ (అతు కాణ్డైయే ఇత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – "మేము కూస్తే మాత్రం స్వామి వస్తాడా? " అని కోకిలకు అభిప్రాయమని భావించి, "వీర్యగుణంలోనూ అందరిని మించి ఉండేవాడు, అతడు. అతడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు చేయగలిగిన లక్ష్మీదేవి కూడా అతని దగ్గరలో ఉన్నది. అందుచేత అతడు రావడంలో ఏ అడ్డు లేదు. కనుక, నువ్వు కూయాలి" అని ఇందులో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (శార్ ఙ్గమ్ వళైయ వలిక్కుమ్ తడక్కై చ్చదురన్) తన విల్లును వంచి, బాణాలను ప్రయోగించే శక్తిని కలిగిన గొప్ప బాహువులను కలిగినవాడై, మిక్కిలి సామర్థ్యాన్ని కలిగినవాడు.

"అప్రమేయం హి తత్తేజః యస్య సా జనకాత్మజా,
న త్వం సమర్థః తాం హర్తుం రామచాపాశ్రయాం వనే"
(శ్రీరామాయణం– అరణ్యకాండ –37 –38)

(ఏ శ్రీరాముడు జనకుని కుమార్తె అయిన సీతాదేవిని కలిగి ఉన్నాడో, ఆ శ్రీరాముని తేజస్సు లెక్క కట్టడానికి సాధ్యం కాలేదు కదా. అరణ్యంలో రాముని విల్లును ఆశ్రయించి ఉండే ఆమెను అపహరించడానికి నీవు సమర్థుడవు కావు) అనే విధంగా, విల్లును పట్టుకున్న పట్టులోనూ, దానిని వంచిన వీర్యంలోనూ జయింపబడి ఉండే వీరపత్ని ఈమె– అని వ్యక్తం అవుతున్నది.

(శతురన్)

"యో వజ్రపాతాశనిసన్నిపాతాత్ న చుక్షుభే నాపి చచాల రాజా,
స రామబాణాభిహతో భృశార్తః చచాల చాపం చ ముమోచ వీరః"

(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ –59 –139)

(ఏ రావణుడు, వజ్రాయుధం దెబ్బ చేత కానీ, పిడుగు పడినా గాని కలత చెందకుండా, చలించకుండా ఉన్నాడో, ఆ వీరుడు రామ బాణాల చేత కొట్టబడినవాడై, చాలా బాధను పొంది తల్లడిల్లాడు. వింటిని కూడా విడచి పెట్టాడు) అనే విధంగా శత్రువులు తాము వింటిని విడచి పెట్టేటట్లుగా వింటిని పట్టుకోగలిగిన మహావీరుడు, ఇతడు –అని భావం.

(పొరుత్తమ్ ఉడైయన్) వీర్యం కంటే ప్రేమలో ఇతడు ప్రవర్తించడం అనేది మించి ఉంటుంది. అందుచేత వీర్యం కంటే ప్రేమతో వర్తించడంలో కూడా ఏ కొరత లేనివాడు– అని చెప్పబడినట్లయినది.

(నాంగళ్ ఎమ్మిల్ ఇరుందు ఒట్టియ కచ్చంగమ్ నానుం అవనుమ్ అఱిదుమ్) మేము ఇద్దరం ఒకరికి ఒకరు చేసుకున్న సంకేతాన్ని మేము ఇద్దరమే తెలియగలం. అది ఇతరులకు తెలిసేది కాదు సుమా– అని భావం. "కచ్చంగమ్"– సంకేతం అని అర్థం. అంటే, పరస్పరం తప్పకుండా "ఒకరు లేకపోతే ఇంకొకరు ప్రాణాలను ధరించి ఉండలేము" అని మాలో మేము చేసుకొన్న సంకేతాన్ని నేను, అతడు మాత్రమే తెలియగలం. ఆ సంకేతాన్ని అతడు మీరి ప్రవర్తించినప్పుడు, అతనికి న్యాయాన్ని తెలుపవలసినది మమ్ములను చేర్చే నీకు బాధ్యత అయి ఉండగా, నీవు మాట్లాడకుండా ఉండవచ్చునా?

ఈ కోకిల ఉండే చోట ఈ విధంగా సంకేతం చేసుకొంటే కదా అది దీనిని తెలియగలదు? " మాలో మేమిద్దరం కలసి చేసుకున్నా సంకేతం "అని తాము

ఇద్దరే ప్రత్యేకంగా ఉన్నప్పుడు ఈ సంకేతాన్ని చేసుకొన్నట్లుగా కదా ఈమె చెబుతున్నది. అందుచేత, కోకిల దీనిని తెలుసుకొని ఏ విధంగా అతనికి తెలుపడానికి వీలవుతుంది?. అని అంటే, దూతగా వెళ్లే ఈ కోకిల ఇద్దరితో పరిచయాన్ని కలిగినది. ఒంటరిగా ఉండేటప్పుడు మిగిలినవారు లేకపోతే తాను ప్రాణాన్ని ధరించలేము– అనే విషయాన్ని ఈ ఇద్దరు ఈ కోకిల దగ్గర చెప్పి ఉంటారు. అందుచేత వీరి ఈ రహస్య సంకేతం ఇదే –అని ఈ కోకిలకు తెలియడంలో అడ్డు లేదు.

"చిరం జీవతి వైదేహీ యది మాసం ధరిష్యతి,
న జీవేయం క్షణమపి వినా తామసితేక్షణామ్"

(రామాయణం –సుందరకాండ –66 –10)

(సీతాదేవి ఒక మాసంకాలం ప్రాణాలను ధరించి ఉండగలిగినది అయితే, ఆమె చాలా కాలం జీవించగలిగినది అవుతుంది. నల్లని కన్నులను కలిగిన ఆమెను విడచిపెట్టి ఒక్క క్షణం కూడా నేను జీవించలేను) అని చెప్పిన విధంగా, ఒంటరిగా ఉండేటప్పుడు శ్రీరాముడు దూత అయిన హనుమంతుని దగ్గర "సీతాదేవిని విడచి ప్రాణాలతో జీవించలేను" అని చెప్పాడు.

"జీవితం ధారయిష్యామి మాసం దశరథాత్మజ!,
ఊర్ధ్వం మాసాన్న జీవిష్యే సత్యేనాహం బ్రవీమి తే"

(రామాయణం –సుందరకాండ –38– 67)

(ఆర్య పుత్రా! నేను నా ప్రాణాలను ఒక నెల కాలం మాత్రం ధరించి ఉండగలను. ఒక మాసానికి తరువాత, నేను ప్రాణాలను ధరించి ఉండలేను– అని ప్రతిజ్ఞ చేసి నీకు తెలియజేస్తున్నాను) అని అశోకవనంలో సీత కూడా ఈ విధంగానే రామునకు హనుమంతుని ద్వారా చెప్పి పంపించింది. ఈ విధంగా దూతల దగ్గరే చెప్పి పంపే వీరు, ఒంటరిగా ఉండేటప్పుడు ఈ విధంగా ఒకరికి ఇంకొకరు చెప్పుకోకుండా ఉండి ఉంటారా? అందుచేత ఇదే ఇక్కడ "ఎమ్మిల్ ఇరుందు ఒట్టియ కచ్చంగమ్" అని చెప్పబడినది– అని చెప్పడం తగివున్నది.

(తేంగని మాంపొழிల్ శెంతళిర్ కోదుమ్ శిఱు కుయిలే!) తీయని పండ్లను కలిగిన మామిడి తోటలలో ఎర్రని మామిడి చిగురులను తినే ఓ లేత

కోకిలా! మిక్కిలి మధురమైన మామిడి పండ్లను ముక్కుతో కొరికి తిని, దానివల్ల పూర్తి అయిన తృప్తి కలిగినందున, వేరు రసం మారడం కోసం మామిడి తోటలలో ఉండే లేత ఎఱ్ఱని చిగుళ్ళను భుజించి, వేరొక రసాన్ని ఆస్వాదించే కోకిలా! ఇంతటి వివేకాన్ని కలిగిన నీవు నా కార్యాన్ని నెరవేర్చవద్దా? అని భావం.

(తిరుమాలై ఆంగు విరైందొల్లై కూగిற்றி ఆగిల్) నీవు అతడు ఉండే చోటుకు వెళ్లి తెలియజేసేది ఇంత మాత్రమే. అతనిని విడచి పెట్టి ఉండలేక లక్ష్మీదేవి అతనితో కూడి ఉన్నందువల్ల, అతడు మన దోషాలను సహించేటట్లు చేసి, వేగంగా వచ్చేటట్లుగా ఆమె చేస్తుంది. ఈ విధంగా భగవానుడు పరుగెత్తి వేగంగా వచ్చేటట్లుగా నీవు కూసినట్లయితే,

(అవనై నాన్ శెయ్ వన కాణే) ఈమె పడుతున్న బాధకు ఒక ప్రయోజనం లేదు– అని కదా నీవు భావిస్తున్నావు. ఇందువల్ల నీకు గొప్ప ప్రయోజనం కలుగబోతున్నది. అతడు మా దగ్గరకు వచ్చి కలసిన తరువాత, చిరకాలం విశ్లేషించిన నన్ను పెట్టిన పాట్లను అన్నిటిని నీముందే అతడు పడేటట్టు చేస్తాను. ఆ అరుదైన దృశ్యాన్ని చూడడమే నీకు గొప్ప ప్రయోజనం కదా. ఆ విధంగా ఈమె అతనిని ఏమి చేయబోతున్నది? అని అంటే, చిరకాలం విశ్లేషించిన అతడు ఈమెతో సంశ్లేషించాలనే ఆశతో వచ్చేటప్పుడు, ఈమె అతనిని సంశ్లేషించడంలో కోరికను చూపకుండా ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకుంటే, ఈమె పడిన పాటలు అన్నీ అతడు పడి తీరాలి కదా. చాలా దినాలుగా ఉపవాసం చేసినవాని ముందు అన్నాన్ని పెట్టి, తిననీయకుండా చేతులను కట్టివేస్తే, అతడు బాధపడేటట్లుగా, భగవంతుడు కూడా బాధపడతాడు. ఈమె ద్వారానే కదా (1. ఈమె వల్లనే కదా, 2. ఈమె ముఖాన్ని చూడడం వల్ల కదా) అతని ఉపవాసం తీరుతుంది. " వండార్ పూమా మలర్ మంగై మణనోక్క ముండాన్" (పెరియా తిరుమొழி–8–10–1) (తుమ్మెదలు నిండుగా ఉండే తామర పువ్వులో నివసించే లక్ష్మీదేవి యొక్క సువాసన కలిగిన కటాక్షాలను భుజించేవాడు, అంటే, జీవనాధారంగా కలిగిన వాడు) అని తిరుమంగై ఆళ్వారులు కూడా అనుగ్రహించారు కదా.

★★★★★

పైజ్గిళి వణ్ణన్ శిరీతరనెన్బతు ఓర్ పాశత్తకప్పట్టిరున్దేన్
పొజ్గొళి వణ్డిరెక్కుమ్ పొழிల్ వాழ் కుయిలే ! కుఱిక్కొణ్డితు నీ కేళ్
శజ్గొడు శక్కరత్తాన్ వర క్కూవుతల్ పొన్వళై కొణ్డు తరుతల్
ఇజ్గుళ్ళ కావినిల్ వాழக్కరుతిల్ ఇరణ్డత్తొన్ఱైల్ తిణ్ణమ్ వేణ్డుమ్ 9

పొజ్గు ఒళి వణ్డు = మిక్కిలి మధురమైన శబ్దాన్ని కల తుమ్మెదలు, ఇరైక్కుమ్ పొழிల్ = (మధుపానంవల్ల కల్గిన మైకం చేత) రాగాలను పాడే తోటలో, వాழ் = ఆనందిస్తూ నిరసించే, కుయిలే = ఓ కోయిలా !, ఇదు = నేను చెప్పే దీనిని, నీ కుఱి క్కొణ్డు కేళ్ = నీవు పరాకుపడకుండా సావధానంగా విను, నాన్ = నేను, పైజ్కిళి వణ్ణన్ శిరీతరన్ ఎన్బతు ఓర్ పాశత్తు = పచ్చని చిలుకవంటి వర్ణాణ్ని కలవాడైన శ్రియఃపతి అనే ఒక వలలో, అకప్పట్టు ఇరున్దేన్ = చిక్కుకొని పడి ఉన్నాను, ఇజ్గు ఉళ్ళ కావినిల్ =ఈ తోటలో, వాழ కరుతి యేల్ = నీవు ఉండాలని అనుకుంటే, శజ్గొడు శక్కరత్తాన్ వర క్కూవుతల్ = శ్రీసుదర్శనాన్ని, పాంచజన్యాన్ని కలవాడైన భగవానుడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లు కూయడం, పొన్ వళై కొణ్డు తరుతల్ = (నేను విరహంలో కోల్పోయిన) బంగారు రాజులను తీసికొని వచ్చి ఇవ్వడం (అనే), ఇరణ్డత్తు ఒన్ఱు = ఈ రెండిటిలో దేనినైనా ఒక పనిని, తిణ్ణమ్ వేణ్డుమ్ =నీవు తప్పక చేసి తీరాలి.

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (పైజ్గిళి యిత్యాది) ఎన్రాల్ పరిహరిత్తుక్కొళ్ళలామ్ నోయన్ఱుకాణ్ నాన్ కొణ్డ నోయ్! అవన్ వడివழకిలుమ్, ప్రణయిత్వత్తిలుమ్ తోற்ற క్కాల్ నడైయాడాతే, ఇరున్ద విడత్తే ఇరుక్కుమ్పడియన్ఱో ఎన్ దశై యిరుక్కిఱతు ! (శిరీతర నెన్బతోర్ పాశత్తకప్పట్టిరున్దేన్) శ్రీధరనాకిఱ వలైయిలే- ఎన్నుతల్; శ్రీధరవిషయమాకిఱ స్నేహత్తిలే- ఎన్నుతల్. (పొజ్గొళి యిత్యాది) ఎన్ ఆర్తధ్వని శెవిప్పడుమ్పడియన్ఱిటే ఉన్శెరుక్కిరుక్కిఱతు ! మిక్క ఒళియై యుడైత్తాన వణ్డుకళ్ మధుపానమత్తమాయ్ క్కొణ్డు ధ్వనియానిన్ఱుళ్ళ పొழிలిలే, అతు కేట్టు, ప్పోతుపోక్కుమ్పడియాయిటే ఉన్ శెరుక్కిరుక్కిఱతు. ఎన్ ఆర్తధ్వని శెవిప్పడుమళవల్ల ఉన్ నిలై. ఆకిలుమ్- ఉన్ నెజ్జిలే పడుమ్పడి అవధానమ్ పణ్ణి, ఇత్తనైయుమ్ కేళ్. (శజ్గిత్యాది) ఎన్నాభరణమ్ ఎన్కైయిలే తొజ్గుతల్, అవన్ కైయిలాభరణమ్ ఎన్ కైయిలే తొజ్గుతల్ శెయ్యుమ్పడి పణ్ణు. ఒరు కార్యత్తాలే ఇరణ్డుమ్ తలైక్కట్టుమిటే. అవన్ కిట్టినవాటే ఇవళ్[1] కైయిలాభరణమ్ అవనతామ్; అవన్ వన్దవాటే అవన్కైయిలాభరణమ్ ఇవళతామ్. నాన్ ఉకన్దతు పెఱుతల్, ఎన్నుడైమై పెఱుతల్ శెయ్యుమ్పడి పణ్ణు. (ఇజ్గిత్యాది) నీ తాన్ ఇచ్చోలైయిలే ఇరున్దు జీవిక్కవేణుమే మున్దుఱ మన్నమ్! ఎన్నార్తధ్వని శెవిప్పడానిల్కుచ్చెయ్తే జీవిప్ప తొరు జీవనముణ్డో? అతు కిడక్క, నాన్ ముడిన్దాల్

ఇచ్చోలై ప్పరప్పు ఉనక్కు నోక్కిత్తరువార్ ఆర్? "వానవర్ నాట్టై" (తిరువాయ్-3-9-9) అవన్ నోక్కివైత్తు క్కొడుక్కుమాపోలేకాణుమ్, ఇవற்றுక్కు ఇవళ్ నోక్కి క్కొడుక్కుమ్బడి.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (పైఙ్గిళి ఇత్యాది)"పై" - అழகుమ్; పశుమైయుమ్ "పాశమ్"- నేశముమ్; కయిఱుమ్. "ఓర్ పాశమ్" ఎన్గతుక్కు తాత్పర్యమ్ (ఎన్నాల్ పరిహరిత్తు ఇత్యాది). (ఒరు కార్యత్తాలే) ఒరు కార్యమ్- అవన్ వరుకై. వివరణమ్ (అవన్ కిట్టినవాతే ఇత్యాదియుమ్) -ఇత్తాల్ ఎన్న అతిశయమ్ శొన్నతాయ్త్తు? ఎన్న (నానుకన్దతిత్యాది). నానుకన్దతు- అవన్ కైయిలాభరణమ్. ఇవై ఇరణ్డుమ్ ప్రణయిత్వత్తాలే మాఱాడుమ్. "పొఙ్గల్"-మికుతి. "ఇరైత్తల్"- శబ్దిత్తల్. "కా" -శోలై. "వాழ క్కరుతియేల్" -వాழ ఇచ్ఛిత్తాయాకిల్. కీழ் శొన్న ఇరణ్డిలే ఒన్ఱు అవశ్యమ్ శెయ్యవేణుమ్. తాత్పర్యాన్తరమ్ (అతు కిడక్క ఇత్యాది). వేఱు నోక్కువారిల్లైయో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వానవర్ నాడిత్యాది).

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – మెల్లిగా చెప్పి చూచినా కోకిల వినకపోవడంచేత, ఇందులో, దానిని, తన ఆర్తి కారణంగా గోదాదేవి భయపెడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**పైంగిళి వణ్ణన్ శిరీదరన్ ఎన్బదోర్ పాశత్తగప్పట్టు ఇరుందేన్**) నా ప్రేమవ్యాధి నేనే పోగొట్టుకొన గలిగినది కాదు సుమా. అతని రూప సౌందర్యంలోనూ, ప్రేమ పూర్వకమైన ప్రవర్తనలోనూ జయింపబడి, నడవలేక ఉన్నచోటనే ఉండే విధంగా కదా, నా స్థితి ఉన్నది. ఇటువంటి విలక్షణమైన స్థితిని కలిగిన వ్యాధి తనది– అనే విషయాన్ని గోదాదేవి ఇక్కడ "ఓర్ పాశమ్" అని తెలుపుతున్నది.

(**శిరీదరన్ ఎన్బదోర్ పాశత్తగప్పట్టు ఇరుందేన్**) శ్రీధరుడు అనే వలలో చిక్కుకొని ఉన్నాను. శ్రీధరుని విషయంలోని ప్రేమ నోటికి చిక్కుకొన్నాను– అని కూడా చెప్పవచ్చు. "పాశమ్" అనే పదం వలను, ప్రేమను తెలుపుతుంది.

(**పొంగొళి వణ్డిరైక్కుమ్ పొழిల్ వాழ் కుయిలే!**) మిక్కిలి కాంతిని కలిగిన తుమ్మెదలు పూలలో ఉండే తేనెను తాగి, మత్తును పొంది, దాని వల్ల కలిగిన మైకంతో పాడే తోటలలో కాలక్షేపం చేసే గర్వాన్ని కలిగిన నీకు, నా కంఠస్వరం చెవికి సోకదు కదా– అని భావం.

(**కుఱిక్కొణ్డు ఇదు నీ కేళ్**) నీ స్థితి ఇటువంటిదై ఉన్నప్పటికీ, నీ మనసులో పడేటట్లుగా గమనికతో నా మాటను నీవు విని తీరాలి. ఆ విధంగా 'ఏమి

ఆవశ్యకత ఉన్నది? అనే విషయాన్ని పాశురంలోని తరువాతి భాగంలో వివరిస్తున్నది.

(శంగొడు శక్కరత్తాన్ వర కూ్కావుదల్ పొన్వళై కొణ్డు తరుదల్ ఇంగుళ్ళ కావినిల్ వాళ్ల క్కరుదిల్ ఇరణ్డత్తొన్రేల్ తిణ్ణమ్ వేణ్డుమ్) భగవంతుని విశ్లేషించి కృశించి, నేను కోల్పోయిన గాజులు నా చేతిలో నిలిచేటట్లుగా అయినా నీవు చేయాలి. లేక, భక్తులకు ఆభరణం వలే దర్శనాన్ని అనుగ్రహించే శంఖ చక్రాలను ధరించిన అతడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లుగా నీవు కూయడం ద్వారా అతని చేతిలో ఆభరణాలు అయిన శంఖ చక్రాలు నా చేతిలో చిక్కుకునేటట్లుగా అయినా నీవు చేయాలి. నీవు చేసే కూయడం అనే ఒక పనితో నేను కోరే ఈ రెండు కార్యాలు నెరవేరుతాయి కదా ఏ విధంగా అంటే, కోకిల కూసి, ఆ తరువాత అతడు రాగానే, నా శరీరం కృశించడం నిలిచిపోతుంది. బంగారు గాజులు అనే ఈమె ఆభరణం కూడా ఏమి చేతిలో నిలుస్తుంది. అతడు రాగానే అతనికి చేతిలో ఉండే ఆభరణాలవంటివి అయిన శంఖచక్రాలు కూడా ఈమెకు వశం అవుతాయి. అందువల్లనే మిక్కిలి సామర్థ్యంతో నేను అభిమానించిన అతని చేతిలో ఆభరణాలను అయినా మాకు తీసుకొని వచ్చి ఇవ్వు. నేను కోల్పోయిన నా ఆభరణాన్ని అయినా నేను పొందేటట్లుగా చెయ్యి" అని అంటున్నది.

(ఇంగుళ్ళ కావినిల్ వాళ్ల క్కరుదిల్ ★ఇరణ్డత్తొన్రేల్ తిణ్ణమ్ వేణ్డుమ్) నీకు పరమ భోగ్యంగా ఉండే ఈ తోటలో నీవు నివసించవద్దా? నా రోదన ధ్వని నీ చెవిలో పడుతూ ఉంటే నీకు ఇక్కడ సుఖం ఉంటుందా? మనసులో ఆర్ద్రత లేకుండా నా రోదన స్వరాన్ని నీవు వింటూ ఉన్నప్పటికీ, విశ్లేషదుఃఖంచేత నేను లేకుండా పోతే, నీకు తోటను రక్షించి ఇచ్చేది ఎవరు? దానిని భావించి అయినా, రెండిటిలో ఒక పనిని నీవు చేసి తీరాలి. " వానవర్ నాట్టైయుమ్ నీ కండుకొళ్ ఎన్రు వీడు తరుమ్ నిన్రు నిన్రే" (తిరువాయ్ మొళి– 3 –9 –9) ("పరమ పదాన్ని కూడా నీవు పొందు" అని పరమపదాన్ని స్థిరంగా అనుగ్రహిస్తాడు) అనే విధంగా నిత్య సూరుల దేశమైన పరమ పదాన్ని అతడు రక్షించి తన భక్తులకు ఇచ్చేటట్లుగానే, ఈమె కూడా ఈ తోటను రక్షించి, ఈ కోకిల సుఖంగా జీవించేటట్లుగా ఇస్తున్నది –అని ఏర్పడుతున్నది.

★★★★★

అన్రులకమళన్దానై యుకన్దు అడిమైక్కణ్ అవన్ వలి శెయ్య
తెన్ఱలుమ్ తిజ్గళు మూడఱుత్తెన్నై నలియు ముఱైమై యఱియేన్
ఎన్రు మిక్కావిలిరున్దిరున్దు ఎన్నై త్తతర్త్తాతే నీయుజ్గుయిలే !
ఇన్రు నారాయణనై వర క్కూవాయేల్ [1]ఇజ్గుత్తై నిన్రుమ్ తురప్పన్ 10

అన్రు = మహాబలి బలవంతంగా స్వర్గాన్ని చేజిక్కించుకున్న ఆ కాలంలో, ఉలకమ్ అళన్దానై = ముల్లోకాలను కొలిచినవాడైన భగవానుని విషయంలో, ఉకన్దు = నేను కైంకర్యాన్ని ఆశపడగా, అవన్ = ఆ భగవానుడు, అడిమై క్కణ్ = ఆ కైంకర్యంలో, వలి శెయ్య = వంచనను చేయగా, (అపుడు నేను బాధపడిన సమయంలో), తెన్ఱలుమ్= మలయమారుతం, తిజ్గళుమ్ = పూర్ణచంద్రుడు, ఎన్నై = నన్ను, ఊడు అఱుత్తు నలియుమ్ ముఱైమై = లోపల బద్దలుచేసి ప్రవేశించి హింసించే రీతిని, అఱియేన్ = ఇద మిత్థంగా తెలియలేని, కుయిలే = ఓ కోకిలా !, నీయుమ్ = (నా క్షేమాన్ని కోరేదానివి అయిన) నీవుకూడా, ఎన్రుమ్ = ఏ నాడుకూడా, ఇక్కావిల్ = ఈ ఉద్యానవనంలో, ఇరున్దు = వదలి పెట్టకుండా ఉండి, ఎన్నై = (ఇంతకుముందే కృశించి ఉన్న) నన్ను, తతర్త్తాతే = హింసించకుండా ఉండు, ఇన్రు = ఇపుడు, నారాయణనై వర కూవాయేల్ = శ్రీమన్నారాయణుడు ఇక్కడకు వచ్చేటట్లుగా అతనిని నీవు పిలువకపోతే, ఇజ్గుత్తై నిన్రుమ్ = ఈ ఉద్యానవనంనుండి, తురప్పన్ = నిన్ను గెంటివేస్తాను. (జాగ్రత్త)

వ్యా :- పత్తామ్పాట్టు. (అన్రులకమళన్దానై ఉకన్దు) తన్బక్కల్ అభిముఖ్యమ్ పణ్ణాతార్ తలైయిలుమ్ తిరువడికళై క్కొణ్డువన్దు వైక్కుమవనై ఆశై ప్పట్టు. ఉఱజ్గుకిఱ ప్రజైక్కు ములై కొడుక్కుమ్ తాయైప్పోలే ఇవై యఱియాతిరుక్క త్తానే అవఱ్ఱిన్ తలైయిలే తిరువడికళై వైత్తవనై ఉకన్దు. (అడిమై క్కణ్ అవన్ వలి శెయ్య) పెఱవుమాయ్, ఇழక్కవుమానత్తైయో నా నాశైప్పట్టతు? పెఱ్ఱల్లతు సత్తైయిల్లాత ప్రాప్తిఫలమాన కైజ్కర్యత్తై నా నాశైప్పడ, అవ్వడిమై యిడైయాట్టత్తిలే అవన్ మిఱుక్కు అడిక్క.

(తెన్ఱలిత్యాది) అతిల్ వాశి అఱియాతవర్కళ్ ఎన్నై నలియుమ్ ముఱైమై అఱికిఱిలేన్. అడిమైయిల్ వాశి అవై అఱియావిఱే. అవనళన్ద కాల్ వాశియుజ్గాడ అఱియాతవైయిఱే! రావణన్ నడువే పుకున్దు నలిన్దాప్పోలే, తెన్ఱలుమ్ చన్ద్రనుమ్ నడువే వన్దు ఎన్నై నలిక్కైక్కీడా యిరుప్ప తోరు ముఱైయుణ్డాక అఱికిఱిలేన్. తజ్గళుక్కు క్కడవార్క్కు క్కడవారై చ్చేర్క్క ముఱైయుణ్డిత్తనైయల్లతు, నలిక్కైక్కు ముఱై యిల్లైయిఱే ! తన్ పుత్రనుక్కుణ్డాన పరివిల్ కాఱ్ఱుక్కు మిల్లై కాణుమ్ ఇక్కాఱ్ఱుక్కు. (ఎన్నై నలియుమ్ ముఱైమై యఱియేన్) "ధన్యా లక్ష్మణ సేవన్తే పమ్పోపవనమారుతమ్" (రామా.కి.1-105) ఎన్రు- అవనుమ్

కాల్ కణ్డ మాత్రత్తిలే పడుమతఱియానే. "కారేఱుழక్క వుழక్కుణ్డు తళర్న్దుమ్ ముఱిన్దు కిడక్కు" (నాచ్చి.తిరు.13-4) మాపోలే యిఱే, అవన్ కాలాలే తుకై యుణ్ణుమ్బడి.

(ఎన్లు మిత్యాది)అవై నలికిఱ నలివు కాదాచిత్కమిఱే ! ఎన్లు మొక్క ఇచ్చోలైయిలే యిరున్దు ఎన్నై నోవుపడుత్తాతే. ఏకదేశవాసిత్వత్తాల్ వన్ద బాన్దవమే హేతువాక నోవుపడుత్తాతే. (నీయుమ్ కుయిలే. ఇన్లు నారాయణనై వర క్కూవాయేల్) ఇత్తై యుడైయవనాయ్, ఉడైమైతాన్ అచిత్సంస్పృష్టమాయ్త్తెన్లు కాఱ్కాడైక్కొళ్ళాతే, అழుక్కుకప్పారైప్పోలే అతుతన్నోడే విరుమ్బుమ్బడియా యిరుక్కిఱవనై వరుమ్బడి కూవాయాకిల్. (ఇఙ్గుత్తై నిన్లుమ్ తురప్పన్) ఓట్టువన ఓట్టి, యిరుత్తువన ఇరుత్తి చ్చెయ్కిఱాళల్లవిఱే ఇవళ్. ఆనాల్ ఎన్ శొల్లుకిఱతు? ఎన్నిల్- నాన్ ముడివన్; పిన్నై ఇఙ్గు నిన్లుమ్ పుఱప్పట్టు పోమిత్తనైకిడాయ్ ! నానుళేనాయ్ చ్చోలై నోక్కి త్తరవేణుమే! నాన్ ముడిన్దాల్ పిన్నై ఉనక్కు ఇరుప్పిల్లై కిడాయెన్గిఱాళ్.

అరు :- పత్తామ్బాట్టు. (అన్టిత్యాది) "ఉలకమ్" ఎన్లత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తన్బుక్కలిత్యాది)"అళన్దు" ఎన్లత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉఱఙ్గుకిఱ ఇత్యాది). "ఉలకమ్" ఎన్గిఱ అచేతనసమాధిక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఇవై అఱియాతిరుక్క ఇత్యాది). "తెన్లలుమ్ తిఙ్గళుమ్" ఎన్ల చ శబ్దార్థమ్ (అతిల్ వాశి ఇత్యాది). "అతిల్ వాశి యఱియాత" ఎన్లత్తిన్ వివరణమ్ (అడిమైయిలెన్లు). వాశి యఱియాతమాత్రమన్టిక్కే, అవన్ చేష్టితవాశియుమ్ అఱియాతు ఎన్గిఱార్ (అవనళన్ద కాలిత్యాది). తాత్పర్యమ్ శొల్లిఱ్ఱు- కీழ్; శబ్దార్థ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రావణ నిత్యాది). "ఊడు"- నడువు. "నలియుమ్ ముఱైమై" ఎన్ల ఉఱైప్పైప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తఙ్గళుక్కిత్యాది). తఙ్గళుక్కు క్కడవార్- ఈశ్వరన్, అవనక్కు క్కడవార్- పిరాట్టి. (కడవారై చ్చేర్క్క ముఱైయుణ్డిత్తనై) ఎన్లత్తాల్- అప్పడి చ్చెయ్త తిరువడిక్కుణ్డాన ఆకర మిల్లై- ఎన్గిఱార్ (తన్ పుత్రనుక్కు) ఎన్లు. "అడిమైయిల్ వాశి యఱియా" ఎన్లతుమ్. "పుత్రనుక్కుణ్డాన పరివిల్ కాల్కూఱు మిల్లై" ఎన్లతుమ్- ఏకతాత్పర్యమాయే ఫలిక్కుమ్. (పుత్రన్) తిరువడి. 'ఎన్నై" ఎన్లైయాలే- అవనై యొழియ ఎన్నై నలియక్కూడాతెన్టాయ్, అవనైయుమ్ నలియుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ధన్యా ఇత్యాది). సమాసద్వయత్తై పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇత్తై యుడైయవనాయ్ ఇత్యాది). (ఓట్టి ఇరుత్తువన్) ఓట్టి విడువనెన్లపడి. (ఇరుత్తిచ్చెయ్కిఱాళల్ల) ఇరున్దు శెయ్కిఱాళల్ల- ఎన్లపడి.

పదవ పాశురం –

అవతారిక – సామ దాన భేదాలనే మూడు ఉపాయాలు కోకిల విషయంలో ఫలించకపోగానే, "ఈ తోటనుండి నిన్ను తరిమి వేస్తాను" అని దండోపాయాన్ని ఉపయోగించడానికి ఇందులో ప్రయత్నిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**అన్బులగమ్ అళందానై ఉగందు**) అన విషయంలో ప్రేమను వ్యక్తం చేయనివారు తలలపై కూడా తన చరణాలను తానే తీసుకొని వచ్చి పెట్టేవాడు– అనే కారణంచేత కదా నేను అతనిని పొందాలని ఆశపడ్డాను. నిద్రించే బిడ్డకు స్తన్యాన్ని ఇచ్చే తల్లి వలె, ఈ చేతనులు ఎంత మాత్రం తెలియకుండా ఉన్నప్పటికీ, తానే వారి తలలపై తన శ్రీపాదాలను పెట్టినవానిని కదా ఆశపడ్డాను.

(**అడిమైక్కణ్ అవన్ వలి శెయ్య**) పొందినా పొందవచ్చు, పొందకపోయినా పొందకపోవచ్చు– అని ఉండవలసిన విషయాన్నా నేను ఆశపడ్డాను? అతనిని చేరి పొందే గొప్ప ప్రాప్యమై ఉన్నదై, పొందితే తప్ప ప్రాణాన్ని నిలుపుకోవడం సాధ్యం కానిది అయిన అతని కైంకర్యాన్ని కదా, నేను ఆశపడ్డాను.

(**అవన్ వలి శెయ్య**) ఆ కైంకర్యం విషయంలో కదా, అతడు వంచనను చేశాడు. "దెబ్బ తగిలిన కాలికే మళ్ళీ దెబ్బ తగులుతుంది "అనే విధంగా నేను అనుభవించే మిగిలిన దుఃఖాలను గూర్చి విను– అని అంటున్నది, ఇకపై.

(**తెన్నలుమ్ తింగళుమ్ ఊడఱుత్తు ఎన్నైనలియుమ్ ముఱైమై అఱియేన్**) ఆ కైంకర్యంలోని గొప్పతనాన్ని తెలియని ఈ పిల్ల తెమ్మెర, చంద్రుడు నా లోపల ప్రవేశించి, బ్రద్దలు చేసి బాధ పెట్టే ఈ బాధ ఏ న్యాయంలో చేరుతుంది? అనే విషయం నాకు తెలియడం లేదు. ఈ రెండు అతని విషయంలోని కైంకర్యంలోని గొప్పతనాన్ని తెలియకపోవడంతో పాటు, అతడు కొలిచిన పాదంలోని వాసిని కూడా (పరిమితిని కూడా, లేక, గొప్పతనాన్ని కూడా) తెలియలేనివి కదా. శ్రీరాముడు, సీతాదేవి జనస్థానంలో కలసి ఉండేటప్పుడు, రావణుడు మధ్యలో ప్రవేశించి, వారిని బాధించినట్లుగా, ఈ మలయమారుతం, చంద్రుడు అనే వీరు

మా మధ్యలో ప్రవేశించి, నన్ను బాధించడం ఏ రీతిలో చేరినది? అని నేను తెలియలేకున్నాను. ఈ చంద్రుడు, మలయమారుతం భగవంతునిచే సృష్టింపబడినవి అయినందున, అతనికి పుత్రస్థానంలో ఉన్నవి. అతనికి నాయకి స్థానంలో ఉన్నందున నేను అతనికి చాలా కావలసిన దానను. ఈ విధంగా పుత్రస్థానంలో ఉండే ఇవి తండ్రి అయిన అతనిని, తల్లి స్థానంలో ఉండే నన్ను కలపడం న్యాయం తప్ప, బాధించడం అనేది న్యాయం కాదు కదా. మలయ మారుతం అనే వాయువు యొక్క కుమారుడైన హనుమంతుడు మిక్కిలి ప్రీతితో శ్రీరామునకు, సీతాదేవికి మధ్య దూతగా వెళ్ళాడు. పుత్రుడైన అతనికి ఉన్న ప్రేమలో నాలుగవ భాగం కూడా ఈ మలయ మారుతానికి లేదే!.

(ఎన్నై నలియుమ్ ముఱైమై అఱియేన్)

"పద్మసౌగంధికవనం శివం శోకవినాశనమ్,

ధన్యా లక్ష్మణ! సేవంతే పంపోవనమారుతమ్"

(రామాయణం –కిష్కింధకాండ –1 –105)

(లక్ష్మణా! తామరల, ఎర్ర తామర పూల సువాసనను తీసుకొని వచ్చేది, మంగళకరమైనది, శోకాన్ని పోగొట్టేది అయిన పంపా సరస్సు తీరంలో ఉండే తోటల నుండి వచ్చే గాలిని అదృష్టవంతులు అనుభవిస్తారు) అనే శ్రీరాముడు సీతాదేవికి దూరంగా ఉండేటప్పుడు లక్ష్మణునితో చెప్పినట్లుగానే, శ్రీరాముడు అనే అతడు కూడా గాలిని చూసినంతమాత్రంలోనే పడరాని పాట్లు పడ్డాడు కదా. " కారేఱుழక్క వழக్కుండు తళర్ న్దుమ్ ముఱిన్దుమ్ కిడప్పేనే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–13– 4) (ఒక నల్లని వృషభం వంటి శ్రీకృష్ణుడు దుఃఖాన్ని పొదింపబడినదాననై, బాధను పొంది, పలు విధాలైన క్లేశాలను పొందిన నన్ను) అని నేను భగవంతుని వద్ద పడే పాట్లను అన్నిటిని ఆ భగవంతుడు కాలుతో (వాయు వల్ల, పాదం వల్ల) పడ్డాడు కదా.

(ఎన్నుమ్ ఇక్కావిల్ ఇరుందిరుందు ఎన్నైత్తదర్త్తాదే నీయుమ్ కుయిలే!) మలయ మారుతం ఎప్పుడైనా వస్తుంది. చంద్రుడు రాత్రిలో కొన్ని సమయాలలో వస్తాడు. అందుచేత అవి నన్ను బాధించడం అనేది కొన్ని సమయాలలోనే. నీవైతే, రాత్రి, పగలు ఈ తోటలోనే ఉంటూ, నన్ను వాదిస్తున్నావు. నేను నీవు ఒకే తోటలో నివసిస్తున్నాము– అనే సంబంధమే కారణంగా గ్రహించి, నీవు నన్ను బాధించడం అనేది ఇక విడచి పెట్టు.

(నీయుమ్ కుయిలే! ఇన్ను నారాయణనై వర క్కూవాయేల్) కోకిల అనే నీవు, నార సమూహాలు అనే చేతనాచేతనాలను కలిగినవాడై, చేతనవస్తువులైన మనవంటివారు, ఆచిత్తు అయిన దేహంతో కూడి ఉన్నాము –అని ఉపేక్షించకుండా, నాయకుడు నాయకి యొక్క దోషాన్నికూడా ఆదరించేటట్లే, ఈ మురికి శరీరంతోనే మనలను కోరే వాత్సల్యగుణంతో కూడిన నారాయణుడు వచ్చేటట్లుగా కూయకుండా నీవు ఉన్నట్లయితే,

(ఇంగుற்று నిన్నుమ్ తురప్పన్) ఈ తోట నుండి నిన్ను తరిమి వేస్తాను. "తరిమి వేయవలసినవానిని తరిమి కొట్టి, ఉండవలసినవారిని ఉంచే కార్యం చేసే బలం విశ్లేషంతో బాధపడే ఈమెకు లేదు. అందుచేత "కర్ర, రాయి మొదలైన వానినితో తరిమి కొడతాను" అని ఇక్కడ అర్థం చెప్పడం కుదరదు. ఆ విధంగా అయితే "ఓట్టువన్" అనేదానికి ఏమి అర్థం? అని అంటే, " నేను నన్నే ముగించుకోవడం ద్వారా నిన్ను ఇక్కడ నుండి తరిమి వేస్తాను –అనేదే ఈమె స్థితికి తగిన అర్థం. నేను బ్రతికి ఉండి, ఈ తోటను రక్షించి కాపాడితే కదా, నీవు ఇక్కడ నివసించడానికి వీలవుతుంది. నన్ను లేకుండా చేసుకోవడం ద్వారా ఈ తోటను కూడా పాడుచేసి, నిన్ను దీని నుండి తరిమి కొడతాను. ఈ క్రమంలో నిన్ను దండించడానికి కూడా నాకు మార్గం ఉన్నది కనుక, నీవు నాయకుని వచ్చేటట్లుగా కూసి తీరాలి" అని భావం.

★★★★★

విణ్ణుఱ నీణ్డడి తావియ మైన్దనై వేఱ్కణ్ మడన్దై విరుమ్బి
క్కణ్ణుఱ ఎన్కడల్వణ్ణనై కూవు కరుఙ్గుయిలే ! ఎన్ఱ మాఱ్ఱమ్
పణ్ణురు నాన్మఱైయోర్ పుతువై మన్నన్ పట్టర్పిరాన్ కోతై శొన్న
నణ్ణుఱు వాశకమాలై వల్లార్ నమో నారాయణాయ వెన్బారే. 11

అణ్ణామ్‌తిరుమొழி ముఱ్ఱిఱ్ఱు

వేల్ కణ్ = వేలాయుధంవంటి కన్నులను కల్గినది, మడన్దై = స్త్రీత్వానికి తగిన గుణాలను నిండుగా కల్గినది, పణ్ ఉఱు నాల్ మఱైయోర్ పుతువై మన్నన్ పట్టర్ పిరాన్ కోతై = స్వరప్రధానాలైన నాల్గు వేదాలను అధ్యయనం చేసే శ్రీవైష్ణవులు నిత్యవాసం చేసే శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు నాథులైన పెరియాழ்వార్ల కుమార్తె అయిన ఆణ్డాళ్, అడి విణ్ ఉఱ నీణ్డు తావియ మైన్దనై = శ్రీచరణం పరమాకాశంవరకు పోయి వ్యాపించేటట్లు దీర్ఘంగా వృద్ధిచెంది లోకాలను వ్యాపించిన బలిమిని కలవాడైన భగవానుని, విరుమ్బి= ఆశపడి, కరుమ్ కుయిలే !, ఎన్ కడల్ వణ్ణనై కణ్ ఉఱ కూవు ఎన్ఱ మాఱ్ఱమ్ = "ఓ నల్లని కోయిలా! సముద్రంవంటి నల్లని వర్ణాన్ని కలవాడైన నా ప్రియుని నేను సేవించేటట్లుగా నీవు కూయాలి'' అని నియమించిన పాశురాలను, శొన్న= అనుగ్రహించిన, నణ్ణుఱు వాశకమ్ మాలై = భోగ్యమైన ఈ శ్రీసూక్తిమాలను, వల్లార్= అధ్యయనం చేయగలవారు, నమో నారాయణాయ ఎన్బార్ = భగవానునకు అంతరంగకైంకర్యాన్ని చేయగల్గినవారు అవుతారు.

అవ :- నిగమత్తిల్, ఇత్తిరుమొழி అభ్యసిత్తవర్కళ్, స్వరూపానురూపమాన పురుషార్థత్తై ప్పెఱువర్ -ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (విణ్ణుఱ నీణ్డడి తావియ మైన్దనై) ఒరువర్పక్కలిలే ఒన్ఱై క్కొళ్ళ నినైత్తాల్, అవర్కళుక్కు ప్పిన్నై ఒన్ఱుమ్ శేషియాతపడి కొళ్ళుమవనై. (వేల్కణ్ మడన్దై విరుమ్బి) అవనై ఇప్పాడు పడుత్తుమ్ ఇప్పురికరముడైయవళ్ తాన్ ఆదరిత్తు. వేల్కళ్ ఒరు ముకమ్ శెయ్‌తు నిఱ్కచ్చెయ్‌తేకిడీర్ తాన్ ఈడుపట్టతు అవనుక్కు ! (కణ్ణుఱ) అవన్ఱన్నై వేలుక్కిరైయాక త్తేడుకిఱాళ్. ఎన్ కణ్ణుక్కు విషయమామ్బడి శ్రమహరమాన వడివై యుడైయవన్ వరుమ్బడి. (కూవు కరుఙ్గుయిలే ఎన్ఱ మాఱ్ఱమ్) ఉన్ వడివై క్కాట్టి, అవన్ వడివుక్కు స్మారకమాన నీ "ఎన్నైయుమ్, అవనైయుమ్ శేర్క్క వేణుమ్" ఎన్ఱు శొన్న పాశురమాయ్‌త్తు.

(పణ్ణుఱు నాన్మఱైయోర్) స్వరప్రధానమాన నాలు వేదఙ్గళుమ్ కైవన్దిరుక్కుమవర్కళ్. (పుతువై యిత్యాది) శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌క్కు నిర్వాహకరాన పెరియాழ்వార్ తిరుమకళ్ శొన్న.

(నణ్ణుఱు వాశకమాలై వల్లార్) "యతో వాచో నివర్తన్తే' (తైత్తి.ఆనం-9-1) ఎన్ఱు మీణ్డ వేదమ్బోలన్ఱిక్కే, విషయత్తై మఱుపాడురువుమ్బడి అరుళిచ్చెయ్‌త ఇత్తై అభ్యసిక్కవల్లార్‌కళ్. (నమో నారాయణాయ వెన్బారే) "నమో నారాయణాయ ఎన్ఱు పల్లాణ్డుమ్ పరమాత్మనై చ్చూழ்న్దిరున్దేత్తువర్ పల్లాణ్డు" (పల్లాణ్డు-12) ఎన్ఱిటే తమప్పనార్ వార్తై.

ఇక్కుడిక్కాక ఉళ్ళతోరాశైయిటే ఇతు. అతువే ఫలమాక ప్పెఱువార్. పల్లాణ్డెన్ఱు నవిన్ఱు- పల్లాణ్డెన్ఱురైప్పార్- నమో నారాయణాయవెన్ఱు- పల్లాణ్డుమ్- ఏత్తువరిటే. తత్క్రతున్యాయత్తాలే (ఛాందో-3-1-14) పేఱాకైయాలే, కాదాచిత్కమాకై తవిరుకైయే యుళ్ళతు; ప్రాప్యభూమియిలే పుక్కిరున్దు ఇప్పాశురమ్ శొల్లి అనుభవిక్కప్పెఱువర్.

అఙ్జామ్తిరుమొழి వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- పదినోరామ్పాట్టు నిగమత్తిల్. (విణ్ణుఱ ఇత్యాది). "కణ్ణుఱ"- కణ్ కాణ. "మాఱ్ఱమ్"- శొల్. 'వణ్'-స్వరమ్. "నణ్ణుఱు"- నణ్ణుఱుకై- కిట్ట వుఱుకై. "నమో నారాయణాయ ఎన్బారే" ఎన్ఱు ఇత్తై ఫలమాక చ్చొల్లువానెన్? ఎన్న; (నమో నారాయణాయ ఇత్యాది). "నమో నారాయణాయ" ఎన్ఱు పరమపదత్తిలే పల్లాణ్డు పాడువారెన్ఱు శబ్దార్థమ్. ఇతువే ఫలమాక చ్చొన్న పేరుణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నమో నారాయణాయ ఎన్ఱు పల్లాణ్డు మిత్యాది). అతావతు- అత్తలైక్కు మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణుకై ఇష్టమాకైయాలే అతు తోఱ్ఱ చ్చొల్లుకిఱాళ్ ఎన్ఱపడి. ఆనాల్ తమప్పనారైప్పోలే తానుమ్ శొల్లవేణుమో? ఎన్న (ఇక్కుడిక్కాక) ఎన్ఱతు. (ఇతు) ఎన్ఱతు- మఙ్గళాశాసనమ్; మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణుకిఱతుణ్డే! అఙ్గు ప్పోకవేణ్డుకిఱతెన్? ఎన్న (పల్లాణ్డెన్ఱు ఇత్యాది)- "పల్లాణ్డు మేత్తువరిటే. ఆకైయాలే కాదాచిత్కమాకై తవిరుకైయే ఉళ్ళతు" ఎన్నుతల్. అన్ఱిక్కే, తత్క్రతున్యాయత్తాలే పేఱాకైయాలే, ప్రాప్యభూమియిలే పుక్కిరున్దు ఇప్పాశురమ్ శొల్లి అనుభవిక్కప్పెఱువరెన్నుతల్. ఆనాల్, ఇఙ్గు మఙ్గళాశాసనమ్ నిత్యమాక ఇల్లైయో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తత్క్రతున్యాయేత్యాది) తత్క్రతున్యాయ మావతు. "యథాక్రతు రస్మిన్ లోకే పురుషో భవతి తథేతః ప్రేత్య భవతి" ఎన్గిఱ శ్రుతి. క్రతుః - సఙ్కల్పః. యాతొరుపడి ఇఙ్గే సఙ్కల్పిత్తాన్; అప్పడియే ఇఙ్గు నిన్ఱుమ్ పుఱప్పట్టు ప్పోయ్, ఇఙ్గే సఙ్కల్పిత్త ఫలత్తై అఙ్గే అనుభవిక్కు మెన్ఱు అర్థమ్.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదకొండవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ దశకాన్ని తాత్పర్య సహితంగా అధ్యయనం చేయగలిగినవారు తమ స్వరూపానికి తగిన కైంకర్యం అనే ఫలాన్ని పొందుతారు –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (విణ్ణుఱ నీణ్డడి తావియ మైందనై) త్రివిక్రముడై పెరిగి, రెండు పాదాలతో మూడు లోకాలను కొలిచిన శక్తిని కలవాడైన భగవంతుని–అని అర్థం.

మైందు– బలిమి –అని అర్థం. ఒకరి దగ్గర నుండి ఒక వస్తువును గ్రహించాలి– అని ఇతడు భావించినట్లయితే, ఆ వస్తువులో కొంచెం కూడా వారికి చెందని విధంగా పూర్తిగా గ్రహిస్తాడు, ఇతడు– అని భావం.

(వేల్కణ్ మడందై విరుమ్బి) విశాలమైన తన చూపులో అతనిని జయించి వశం చేసుకొన గలిగిన వేలాయుధం వంటి కన్నులను కలిగిన ఉత్తమ స్త్రీ అయిన ఈ గోదాదేవి అతనికి పరాజితురాలై, అతనిని కోరినది. "వేల్కణ్ ఒరు ముకమ్ శెయ్ దు" (ఒకటిగా కలసి, ఒక రూపంతో ఏర్పడి) ఉన్నప్పటికీ నేను అతనికి ఓడిపోయాను– అని అంటున్నది. (వేలాయుధం వంటి అందమైన కన్నులను కలిగి ఉన్నా అతనికి ఓడిపోయానని, అందమైన నేత్రాలు అనే వేలాయుధాలను కలిగి ఉన్నా, ఓడిపోయానని ఇక్కడ చమత్కారమైన అర్థం)

(కణ్ణుఱ) కన్నులు చూచేటట్లుగా– అని అర్థం. అతనిని తన కన్నులు అనే వేలాయుధానికి ఎరగా చేయడానికి చూస్తున్నది.

(కణ్ణుఱ ఎన్ కడల్ వణ్ణనై) దర్శించినవారి శ్రమ అంతా తీర్చే రీతిలోని, సముద్రం వంటి స్వభావాన్ని కలిగిన తిరుమేనిని కలవాడైనవానిని నా కన్నులు దర్శించేటట్లుగా,

(క్కూవు కరుమ్ కుయిలే! ఎన్ఱ మాఱ్ఱమ్) "నీ రూపాన్ని చూపించి, అతని రూపాన్ని నాకు స్మరింప చేసిన నీవు నేను అతడు కలిసిటట్లుగా కూయాలి" అని పలికిన పాశురాలు, ఈ దశకం.

(పణ్ణుఱు నాన్మఱైయోర్) ఉదాత్తం, అనుదాత్తం మొదలైన స్వరాలను ముఖ్యంగా కలిగిన నాలుగు వేదాలలోనూ సమర్థులైనవారు నివసిస్తున్న,

(పుదువై మన్నన్ పట్టర్ పిరాన్ కోదై శొన్న) శ్రీవిల్లి పుత్తూరుకు నాథులైన పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అయిన గోదాదేవి పలికిన,

(నణ్ణుఱు వాశగ మాలై వల్లార్) భగవంతుని గూర్చి చక్కగా పలికిన ఈ పలుకుల మాలికను అర్థంతో నేర్వగలిగినవారు,

"యతో వాచో నివర్తంతే అప్రాప్య మనసా సహ, ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ న బిభేతి కుతశ్చ నేతి" (తైత్తిరీయపనిషత్– ఆనందవల్లి–9–1)

(ఏ పరమాత్మ నుండి మనస్సుతో కూడిన వాక్కులు ఆ పరమాత్మను పరిచ్ఛేదించి తెలియలేక వెనుకకు తిరుగుతున్నాయో, నా పరమాత్మ యొక్క

ఆనందాన్ని తెలిసినవాడు దేనివల్ల భయపడడు) అని అతనిని గూర్చి పలుక లేక, వెనుకకు తిరిగిన వేదం వలె కాకుండా, ఆ స్వామిని గూర్చి పరిపూర్ణంగా పలికిన గొప్పతనాన్ని కలిగిన ఈ పది పాశురాలు –అని భావం.

(నమో నారాయణాయ ఎన్బారే) ద్వయమంత్రంలోని వాక్యంలో చెప్పబడిన పరమ పురుషార్థమైన పరార్థకైంకర్యాన్ని పరమపదంలోకి చేరి పొందగలరు. " నమో నారాయణాయ ఎన్ఱు పల్లాండుమ్ పరమాత్మ నై శూழ்న్దిరుందేత్తువర్ పల్లాండే" (తిరుప్పల్లాండు– 12) (నమో నారాయణాయ అని అంటూ, పరమపదనాథునకు ప్రదక్షిణం చేస్తూ మంగళాశాసనాన్ని చేస్తారు) అని కదా పెరియాళ్వార్లు కూడా పరమపదానికి వెళ్లి అతనికి సంతోషం కలిగేటట్లుగా పల్లాండు ఫలంగా తెలియజేశారు. పల్లాండు పాడే (అస్థానే భయ శంకను పొందే) ఆళ్వారుల కులంలో పుట్టిన అందరూ ఆశపడేది కదా, ఈ ప్రయోజనం. అస్థానే భయ శంకతో భగవంతునకు మంగళాశాసనాన్ని చేసే నిత్య సూరుల సంతతియై పుట్టిన ఈ గోదాదేవి కూడా ఈ దశకాన్ని అభ్యసించినవారు అందరూ ఇటువంటి ఫలాన్ని పొందుతారు అని చెబుతున్నది. " నల్లాండెన్ఱు నవిన్ఱు –––పల్లాండెన్ఱు ఉరైప్పార్––– నమో నారాయణాయ ఎన్ఱు పల్లాండుమ్ ఏత్తువర్" అని తిరుప్పల్లాండు పలశ్రుతి పాశురం అన్వయం.

"యథాక్రతురస్మిన్ లోకే పురుషో భవతి తథేతః ప్రేత్య భవతి"

(ఛాందోగ్యం– 3–1 –14)

(ఈ లోకంలో ఉపాసకులు ఏ విధంగా ఉపాసిస్తున్నారో, ఆ విధంగానే పై లోకంలోకి వెళ్లిన తరువాత ఫలాన్ని అనుభవిస్తారు) అనే తత్క్రతున్యాయం ద్వారా ఈ లోకంలో భగవంతునకు ప్రేమతో పల్లాండు పాడేవారు పరమపదంలోకి వెళ్లిన తరువాత కూడా ఆ భగవంతుని ప్రేమతో పల్లాండు పాడే ఆ ఫలాన్ని పొందుతారు– అనేది నిశ్చయం. ఆకలి, వ్యాధి ముసలితనం మొదలైన దుఃఖాలతో కూడిన ఈ లోకంలో కొన్ని సమయాలలోనే పల్లాండు పాడడానికి వీలవుతుంది. ఈ క్లేశాలు లేని పరమపదంలో సదా సర్వకాలం పల్లాండు పాడవచ్చు. అటువంటి పరమ ప్రాప్యమైన పరమపదంలోకి వెళ్లి, "నమో నారాయణాయ" అనే ఈ పాశురాన్ని పలికి, పల్లాండు పాడి, భగవంతుని అనుభవించగలరు– అని భావం.

ఐదవ దశకం వ్యాఖ్యానం అనువాదం పూర్తి అయింది.

ఆణ్డాళ్ తిరుమొఴి - వారణమాయిరమ్

అవ:- కుయిలై ప్పార్త్తు, "నీ అఴైత్తు త్తరవేణుమ్" ఎన్ఱ విడత్తిల్ అతు అప్పడియే శెయ్యక్కణ్డిలళ్. అవనైక్కడుకక్కిట్టిక్కొడునిఱ్క క్కణ్డిలళ్. కడుకక్కిట్టవేణ్డుమ్పడియాయ్త్తు, ఇవవళుక్కు ప్పిఱన్ద దశై. అప్పోతే కిట్టప్పెఱామైయాలే మికవుమ్ అవసన్నైయానాళ్.

అవన్దాన్-ఇవళ్ దశైక్కేఱాక వన్దు ముకజ్గాట్టిఱ్ఱిలన్. ఇత్తలైయిల్ అవస్థై యఱియాతానొరువనల్లవితే. ఇన్నముమ్, ఓరళవై ప్పిఱప్పిత్తు ముకజ్గాట్టుకిఱోమ్ ఎన్ఱిరున్దాన్. "మయర్వఱమతినల మరుళిన" (తిరువాయ్-1-1-1) పోతే "మునియే నాన్ముకనా" (తిరువాయ్-10-10) యిరాతే, మయర్వఱ్ఱపోతే పెఱవేణ్డుమ్పడియాన ఆఱ్ఱామై యుణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్, పరమభక్తిపర్యన్తమాక నడువుణ్డాన అవస్థైకళై ప్పిఱప్పిత్తితే కొడుత్తతు ఆఴ్వార్క్కు ! వెళుత్త పుడైవైక్కు వాశజ్గొళుత్తువారోపాతియాక, ఇవ్వరుకే పరమభక్తిపర్యన్తమాక ప్పిఱన్దాలితే అజ్గు ప్పోయ్ అనుభవిక్కుమ్ అనుభవమ్ సాత్మిప్పతు! ముతలడియిలే ఇతుణ్డానాలుమ్ కాలమ్ శెన్ఱవాఱే పిఱప్పిప్పతుమ్ ఒరు పాకముణ్డితే!

పిరాట్టిక్కు ప్పెరుమాళై ప్పిరిన్దపోతే కూడవేణు మెన్నుమ్ ఆశై ఉణ్డా యిరుక్కచ్చెయ్ తేయితే, "ఊర్ధ్వం మాసా న్నజీవిష్యే" (రామా-సుంద-38-67) ఎన్బతు; అవర్తామ్, "న జీవేయం క్షణ మపి" (రామా-సుంద-66-10) ఎన్బతాయ్త్తు. (స్వప్నేఽపి యద్యహం వీరమ్) (రామా.సుంద-34-21) స్వప్నత్తిలే కణ్డాలుమ్ దుఃఖనివర్తకరాకవల్లరాయ్త్తు. (రాఘవం సహ లక్ష్మణమ్) పిరికిఱ పోతు ఇరువరైయుమ్ కూడ ప్పిరికైయాలే, కాణు మిడత్తిలుమ్ ఇరువరైయుమ్కూడ క్కాణవేణు మెన్ఱితే ఆశైప్పడువతు! అప్పోతు, ఇరువరుమ్ పిరికైయాలే "తజ్గళిల్ కూడినార్కళో? ఇల్లైయో?" ఎన్ను మతిశజ్గై పణ్ణియిరుక్కుమే. (పశ్యేయం యది జీవేయం స్వప్నోఽపి మమ మత్సరీ) ఎన్నవస్థైఅఱిన్దు ముకమ్ కాట్టామైక్కు అవరే యన్ఱిక్కే, ఇతువుమ్ ఎన్నై నలియవేణుమో?" ఎన్దాళితే.

తాన్ కాణప్పెఱాతపోతుమ్ పిఱర్ కణ్డు శొల్లక్కేట్టు ధరిత్తిరున్దాళితే అవళ్. త్రిజటాదికళ్ శొల్ల క్కేట్టు ధరిత్తిరున్దాప్పోలే యిరుక్కవల్లవళల్లళాయ్త్తు- ఇవళ్. ఇవళ్తన్నై యుణ్డాక్కి అనుభవిక్కవేణు మెన్ఱిరుక్కుమే. స్వప్నత్తిలే యాకిలుమ్ అనుభవిప్పిత్తు ధరిప్పిప్పోమెన్ఱు పార్త్తాన్. ఇజ్జన్తుక్కళ్ కిడన్దు ఉఱజ్గానిఱ్కచ్చెయ్తే, సర్వేశ్వరన్దాన్ ఉణర్న్దిరున్దు కర్మానుగుణమాక చ్చిల పదార్థజ్గళై సృష్టిత్తు, స్వప్నత్తిలే అనుభవిప్పిక్కు మెన్ఱు శొల్లానిన్ఱతితే. అప్పోతువాన నిలైయన్ఱిక్కే, తన్నై అనుభవిక్క వేణు మెన్ఱు

ఇరుక్కిఱాళాకైయాలే, ఇవళ్ అనుభవిక్కవేణు మెన్ఱు పారిత్తిరున్దపడికళిల్ ఒన్ఱుమ్ కుఱైయాతపడి పాణిగ్రహణ పర్యన్తమాక స్వప్నత్తిలే అనుభవిప్పిక్క అనుభవిత్తు, తాన్ అనుభవిత్తప్పడియై తోழிక్కు చ్చొల్లి ధరిక్కిఱాళాయిరుక్కిఱతు.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- వారణమ్ ప్రవేశమ్. ఆనాల్ ఆఱియిరుక్కిఱతుక్కేన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కడుక క్కిట్ట ఇత్యాది)- అవసన్నైయానాళ్ ఎన్నుమళవుమ్. కీழ் త్తిరుమొழியిల్ ప్రమేయమాయ్, అవసన్నైయాన ఇవళ్ సత్తైయై ధరిప్పిప్పానాక త్తన్విషయమాన స్వప్నానుభవత్తై క్కాట్టి ధరిప్పిక్కిఱానెన్ఱు ఇత్తిరుమొழிక్కు ప్రమేయ మరుళిచ్చెయ్య క్కోలి, ఇప్పడి అవసన్నైయాన ఇవళుక్కు వన్ద ముకజ్గాట్టవొణ్ణామైక్కు హేతు ఇన్నతెన్ఱు అరుళిచ్చెయ్వారాక అడికొణ్డు ఎழுన్దిరుక్కిఱార్ (అవన్తానిత్యాది). ఇవழ் దశై యఱియానో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఇత్తలై యిత్యాది). (అవస్తై యఱియాతానొరువనల్లవితే). "ఇప్పడి యిరుక్క ముకజ్కాట్టా తొழிకిఱానెన్?" ఎన్నిల్ - ఎన్ఱు శఙ్కైయై ప్పూరిప్పతు (అళవై ప్పిఱప్పిత్తు) ఎన్గతు- పరమభక్తిపర్యన్తమాన పాశత్తై ప్పిఱప్పిత్తు- ఎన్ఱపడి. ఆనాల్ అన్ద అవస్తైయై ఉడనే ఉణ్డాక్కలాకాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మయర్వఱ మతినల మిత్యాది). క్రమత్తిలే శెయ్త తెజ్గే? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మయర్వఱ్ఱపోతే ఇత్యాది). పరమభక్తి యుణ్డాక్కవేణువాన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వెళుత్త పుడైవై ఇత్యాది). ఇవళుక్కు భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానమన్ఱో అడియిలే యుణ్డాక్కిఱ్ఱు. భక్తి యుణ్డే ! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ముతలడియిలే ఇత్యాది).

ఆశై యుణ్డాయిరుక్క, కాలపాకత్తాలే భక్తి ముఱ్ఱిన విడ ముణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పిరాట్టిక్కిత్యాది). "అవన్, పాకమ్ పిఱక్కున్దనైయుమ్ ముకజ్గాట్టవొణ్ణా తెన్ఱు వరవు తాழ்క్క, అతు పఱ్ఱామల్ ఇవళ్ కిడన్దు అలమాక్క, అత్తై క్కణ్డ ఈశ్వరన్ 'నామ్ కడుక క్కిట్టిక్కొడునిఱ్కిల్ ఉడైకులై ప్పడుమ్" ఎన్ఱు స్వప్నముఖేన అనుభవిప్పిత్తు ధరిప్పిత్తు, అనన్తరమ్ అనుభవిప్పో మెన్ఱు విచారిత్తు, స్వప్నత్తిలే వన్దు అనుభవిప్పిక్క, అనుభవిత్త ప్రకారత్తై చ్చొల్లుకిఱతు." ఎన్ఱు కూట్టి యోజిప్పతు. ఇప్పడి స్వప్నమ్ ధారకమామో? ఎన్న; ధారకమాకైయాలే పిరాట్టి ప్రార్థిత్తాళ్ ఎన్గిఱార్ (స్వప్నేஉపీత్యాది). "సహ లక్ష్మణమ్" ఎన్గతు- ఇరువరైయుమ్ కాణవేణు మెన్నుతల్; ఇరువరుమ్ కూడినార్కళో ? ఎన్నుతల్; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అప్పోతిరువరు మిత్యాది).

తాన్ కాణావిట్టాల్ స్వప్నత్తిలే ధరిత్తపడి ఎప్పడి ? ఎన్న; (తాన్ కాణప్పెఱాత ఇత్యాది). పిఱర్ కాణ్గై- త్రిజటై కాణ్గై. అప్పడియే ఇవళుక్కుమ్ పిఱర్ ముఖేన స్వప్నత్తై క్కాట్టి

ధరిప్పిక్కలాకాతో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (త్రిజటాదికళిత్యాది). ఆకైయాలే (ఇవళ్ తన్నై ఉణ్డాక్కి) ఎన్ఱు- కూట్టువతు. ఆనాల్ లోకవ్యావృత్తమాక ప్రాణిగ్రహణపర్యన్తమాక స్వప్నన్దన్నై అవళుక్కుణ్డాక్కుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇజ్జన్మత్తుక్కళిత్యాది). (శొల్లానిన్రతితే) "ఏషు సుప్తేషు" ఇత్యాదియాలే ఎన్ఱపడి. (అప్పాతువాన నిలైయన్రిక్కే) ఎన్ఱ విడత్తిలే, "స్వప్నేఽపి కేశవాదన్యం న పశ్యతి మహామతిః స్వప్నేఽపి తస్య నాయాతి పురుషార్థవిరోధినీ" ఎన్ఱత్తై అరుళిచ్చెయ్‌వర్. ఇత్తాల్- ఈశ్వరన్ స్వప్నానుభవమ్ పణ్ణి వరుమిడత్తిల్, సామాన్యర్‌విషయత్తిల్ కర్మానుగుణమాకవుమ్, ఆశ్రితర్ విషయత్తిల్ అవర్‌కళ్ రుచ్యనుగుణమాకవుమ్ అనుభవిప్పిక్కు మెన్ఱు ఫలిక్కిఱతెన్ఱు అరుళిచ్చెయ్‌వర్.

అరువ్పదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఆఱామ్ తిరుమొழி - వారణమాయిరమ్

గడచిన దశకంలో, గోదాదేవి కోకిలను చూచి, "నీవు భగవంతుడు నా దగ్గరకు వచ్చేటట్లు కూయాలి" అని ప్రార్థించిన తరువాత కూడా, అది ఆ విధంగా చేయలేదు. ఆ విధంగా చేసి ఉంటే, అతడు వెంటనే వచ్చి ఉండేవాడు కదా. భగవానుడు వేగంగా రావడం కనిపించనందున, కోకిల అతడు వచ్చేటట్లు కూయ లేదు– అని గోదాదేవి తెలుసుకున్నది. "అతడు వచ్చినప్పుడు రానీ! " అని సహించి ఉండే స్వభావాన్ని కలిగినది కాదు కదా, ఈమె. స్వామి వేగంగా రాకపోయినట్లయితే, ప్రాణం ధరించలేని స్థితిని పొందినది కనుక, అతనిని వెంటనే పొందలేనందు వల్ల చాలా బాధను పొందింది. అతడు కూడా ఈమె స్థితికి తగినట్లుగా వేగంగా వచ్చి తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహించలేదు. అయితే, ఈమె పడే బాధను అతడు తెలియనివాడు –అని చెప్పలేము, " ఈమె ఆర్తి ఇంకా వృద్ధి చెందిన తరువాత వచ్చి దర్శనాన్ని అనుగ్రహిద్దాం" అని అతడు భావించాడు. నమ్మాళ్వార్లను కూడా అతడు ఈ విధంగానే కదా అనుగ్రహించాడు. "మయర్వఱ మదినలమ్ అరుళినన్" (ఏ దోషం లేని భక్తిరూపంగా పరిణమించిన జ్ఞానాన్ని అనుగ్రహించాడు (1–1–1) అని తిరువాయిమొழி ప్రబంధంలో ఆరంభంలోనే అజ్ఞానం కొంచెం కూడా లేని జ్ఞాన భక్తులను అనుగ్రహించినప్పటికీ, "మునియే! నాన్ముగనే! " (10–10–1) అని చివరి దశకంలో"అవా వఱ్ఱు వీడు పెఱ్ఱ కురుకూర్ శడకోపన్" (10–10–10) (కోరిక తీరి, పరమపదాన్ని పొందిన

నమ్మాళ్వార్లు) అనే చోట పొందిన ప్రాప్యాన్ని ప్రారంభంలోనే పొందలేదుకదా. ఆరంభంలోనే "భగవంతుని పొందాలి" అనే ఆర్తి ఉన్నప్పటికీ, ఆ ఆర్తి క్రమక్రమంగా వృద్ధి చేసికొని, పర భక్తి –పరజ్ఞానం– పరమభక్తి అనే దశలను పొందిన తరువాతకదా పరమపురుషార్థాన్ని భగవంతుడు అనుగ్రహించాడు. తెల్లని వస్త్రానికి కొంచెం కొంచెం ఛాయను కలిగించినట్లుగా, ఈ లోకంలో పరమభక్తివరకు దశలు ఏర్పడిన తరువాత కదా, పరమపదానికి చేరి అనుభవించే అనుభవం జీవునకు వంట పట్టేదిగా ఉంటుంది. సాక్షాత్తు భూదేవి యొక్క అవతారమైన ఈ గోదా దేవికి జన్మనుండే పరమ భక్తి ఉన్నది కదా! అందువల్ల నమ్మాళ్వార్లకు వలె ఈమె విషయంలో కాలం తామసించనక్కరలేదే! అని అంటే, మొదటిలోనే పరమ భక్తి ఉన్నప్పటికీ, కాలం గడవగా గడువగా, ఆర్తి వృద్ధి చెందుతుంది కదా. లక్ష్మీదేవి యొక్క అవతారమైన సీతా దేవికి కూడా శ్రీరామచంద్రుని విశ్లేషించినప్పుడే అతనితో సంశ్లేషించాలి" అనే ఆశ ఉన్నప్పటికీ, "ఊర్ధ్వం మాసా న్న జీవిష్యే" (ఒక మాసానికి మించి శ్రీరాముని విడచి నేను జీవించలేను) అని ఒక అవధిని పెట్టినది కదా. " న జీవేయం క్షణమపి" (ఒక్క క్షణం కూడా నేను సీతను విడిచి ఉండలేను) అని శ్రీరామచంద్రుడు పలికినట్లు పలుకలేదే. అందుచేత, ఆశ ఉన్నప్పటికీ, కాలక్రమంలో పరమ భక్తిదశ వరకు భక్తి వృద్ధి చెందిన తరువాత ప్రాప్యాన్ని ఇవ్వాలి– అనే నియమం భూదేవి అవతారమైన ఈమె విషయంలో కూడా పొసగుతుంది. భగవానుడు రాకుండా ఆలస్యం చేశాడు. ఈమె ఆలస్యాన్ని సహించలేక చాలా క్లేశాన్ని పొందినది. దానిని చూచిన భగవంతుడు " నేను నేరుగా వెళ్లి దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తే, ఆ ఆనందాన్ని ఈమె తట్టుకోలేదు. ఇందుచేత, కలలో కనిపించి, ఈమెను వివాహాన్ని చేసుకుంటున్నట్లుగా ఒక అనుభవాన్ని కలిగించి, ఈమెకు సమాశ్వాసాన్ని కలిగిస్తాను. కాలక్రమంలో ప్రాప్యాన్ని ఇస్తాను" అని భావించి, ఆ విధంగానే స్వప్నంలో గోదాదేవికి భగవంతుడు ఆమెను వివాహం చేసికొన్న అనుభవాన్ని కలిగించాడు. ఆ అనుభవాన్ని ఆమె ఈ దశకంలో తెలుపుతున్నది. ఈ విషయంలో సీతాదేవి కంటే గోదాదేవికి వైలక్షణ్యం ఉన్నది. "కలలో అయినా

శ్రీరామచంద్రుని దర్శించి ప్రాణాలను ధరించవచ్చు "అని ఆశపడిన సీతాదేవికి భగవంతుడు ఆ స్వప్నానుభవాన్ని అనుగ్రహించలేదు.

"స్వప్నే ౽ పి యద్యహం వీరం రాఘవం సహ లక్ష్మణమ్,
పశ్యేయం యది జీవేయం స్వప్నో ౽ పి మామ మత్సరీ"

(రామాయణం– సుందరకాండ –34 –21)

(కలలో అయినా నేను లక్ష్మణునితో కూడిన వీరుడైన రామచంద్రుని చూడగలిగితే, ప్రాణాలను ధరిస్తాను. అయితే, స్వప్నం కూడా నాకు కలుగడం లేదు, విరోధి అయినది) అని ఆమె పలికింది కదా. "కలలో చూసినా తన దుఃఖాలను పోగొట్టగలిగిన వీరుడు శ్రీరాముడు" అనే అర్థాన్ని వీరశబ్దంతో ఆమె తెలియజేసింది. విశ్లేషించేటప్పుడు లక్ష్మణుడు, శ్రీరాముడు– అనే ఇద్దరినీ విశ్లేషించినందున, కలలో చూచేటప్పుడు కూడా ఇద్దరినీ కలిపి దర్శించాలని ఆమె ఆశపడింది. విశ్లేషించేటప్పుడు మాయలేడి అయిన మారీచుడు శ్రీరాముని, లక్ష్మణుని విశ్లేషింపజేసినందున, వారు ఇద్దరూ మళ్లీ ఒకటిగా కలసి ఉన్నారా? లేదా? అనే సందేహం తీరేటట్లుగా కలలో ఇద్దరిని కలిపి దర్శించాలని ఆశపడుతున్నది. నేను పడే పాట్లను తెలుసుకొని, ప్రాణాలను ధరించేటట్లు శీఘ్రంగా తన దర్శనాన్ని ఇవ్వకుండా, అతడు బాధ పెట్టడం చాలదు అన్నట్లు, ఈ కల కూడా నా విషయంలో విరోధం కలిగి, నా దగ్గరకు రాకుండా బాధ పెడుతున్నది –అనే భావాన్ని ముందు ప్రస్తావించిన శ్రీరామాయణ వాక్యంలో సీతాదేవి తెలిపినందున, ఆమెకు భగవంతుడు స్వప్నానుభవాన్ని కలిగించలేదు –అని తెలుస్తున్నది. ఆ విధంగా అయితే, సీతాదేవి ఏ విధంగా ప్రాణాలను ధరించి ఉన్నది? అని అంటే, తాను కలను కనకపోయినా, మిగిలినవారు చెప్పగా విని ప్రాణాలను ధరించింది. ఆ విధంగా ఒకరు చెప్పగా విని ధరించగలిగిన స్వభావం కలిగినది కానందున, ఈ గోదాదేవి తన ప్రాణాలను ధరించి నిలువలేదు– అని భావించి, ఈమెకు స్వప్నానుభవం కలిగించాలి –అని, తలచి, ఒక విలక్షణమైన

స్వప్నానుభవాన్ని కలిగించి, తన ఆమె ప్రాణాలను ధరించేటట్లు భగవంతుడు చేసిన రీతి ఈ దశకంలో చెప్పబడుతున్నది.

ఉపనిషత్తులలో, బ్రహ్మసూత్రాలలో సంధ్యాధికరణంలో సంసారి జీవులు నిద్రించేటప్పుడు "ఏష సుప్తేషు జాగర్తి కామం కామం పురుషో నిర్మిమాణః" (కఠవల్లి–2– 5– 8) (ఈ జీవులు నిద్రించేటప్పుడు, పరమ పురుషుడు, వీరిని స్వప్నంలో అనుభవింపజేయడం కోసం పదార్థాలను తన సంకల్పానుసారంగా సృష్టిస్తూ మేల్కొని ఉంటాడు) అనే విధంగా భగవంతుడు తాను మేల్కొని ఉండి, వారి వారి కర్మలకు అనుగుణంగా స్వప్నంలో పదార్థాలను సృష్టించి, అనుభవింప చేస్తాడు –అని చెప్పబడింది. గోదాదేవికి భగవంతుడు ఇక్కడ కలిగించిన అనుభవం మిగిలిన జీవులకు కలిగే అనుభవం వలె కర్మానుగుణమైన అనుభవం కాదు. "భగవంతుని పరిపూర్ణంగా అనుభవించాలి" అనే ఆశపడిన ఈమెకు భగవంతుడు నిర్హేతుకంగా కలిగించే అనుభవం కనుక, ఈమె అనుభవించాలి అని ఆశపడిన స్వభావాలలో ఏదీ కొరత లేకుండా ఉండేటట్లు, పాణిగ్రహణం చేయడం, సన్నికల్లును తొక్కడం మొదలైన అన్ని వివాహ వైభవాలను ఈమె నేరుగా అనుభవించినట్లే, పరిపూర్ణంగా అనుభవింపజేయగా అనుభవించి, దానిని గోదాదేవి తన చెలికత్తె ఈ దశకంలో తెలియజేస్తున్నది.

"స్వప్నేఽపి కేశవాదన్యం న పశ్యతి మహామతిః,

నిద్రాపి తస్య నాయాతి పురుషార్థవిరోధినీ"

(మహా బుద్ధిశాలి అయిన అతడు స్వప్నంలో కూడా కేశవుడైన భగవంతుని కంటే వేరొకరిని చూడలేదు. భగవంతుని అనుభవం అనే పరమ పురుషార్థానికి ఆటంకం కనుక, నిద్ర కూడా, అంటే, స్వప్నానుభవం కూడా అతనికి కలుగలేదు) అనే ప్రమాణంలో భక్తి కలిగినవారి విషయంలో భగవంతుడు వారి కర్మకు అనుగుణంగా కాకుండా, భక్తుల రుచికి తగినట్లుగా స్వప్నానుభవాన్ని కలిగిస్తాడు– అని పలకడం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

అవతారిక అనువాదం పూర్తి అయినది

★★★★★

వారణ మాయిరమ్ శూ*ழ*వలమ్ శెయ్‌తు
నారణ నమ్బి నడక్కి న్ఱానెన్ఱెతిర్
పూరణ పొఱ్కుడమ్ వైత్తు ప్పుఱ మెఙ్గుమ్
తోరణమ్ నాట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తో*ழ*ీ ! నాన్ **1**

తో*ழ*ీ = నా ప్రాణసఖీ!, నమ్బి = సకలకల్యాణగుణ పూర్ణుడైన, నారణన్ = శ్రీమన్నారాయణుడు, ఆయిరమ్ వారణమ్ శూ*ழ* = వేయి ఏనుగులు చుట్టి రాగా, వలమ్ శెయ్‌తు నడక్కిన్ఱాన్ ఎన్ఱు = ప్రదక్షిణంగా వేంచేస్తున్నాడు- అని మంగళవాద్య ఘోషలవల్ల నిశ్చయించుకొని, ఎతిర్ = ఎదురుగా, పొన్ పూరణ కుడమ్ వైత్తు = బంగారుతో చేయబడ్డ పూర్ణకుంభాలను పెట్టి, పురమ్ ఎఙ్గుమ్ = నగరంలో అంతటా, తోరణమ్ నాట్ట =తోరణ స్తంభాలు నాటగా (ఈ సన్నివేశాన్ని), నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను స్వప్నంలో దర్శించాను.

అవ :- ముతఱ్పాట్టు. (వారణ మిత్యాది) వన్దు పుకున్దాల్ అనుభవిక్కైయన్ఱిక్కే, “వారానిన్ఱాన్” ఎన్ఱు, ఊరిలే వార్త్తై యానవాఱే తొడఙ్గి అనుభవిక్క [1]వేణు మెన్ఱాప్పోలే- పాఠ్యం పోలే కాణుమ్ ఇవళ్‌తాన్ ఆశైప్పట్టిరుప్పతు. అవనుడైయ గతిచిన్తనై పణ్ణుకిఱాళాయ్‌త్తు.

వ్యా :- (వారణ మాయిరమ్ శూ*ழ* వలమ్ శెయ్‌తు) “ఉన్దు మతకళి*ఱ్ఱ*న్ పిళ్ళై” (తిరుప్పావై-18)యిఱే. [2][శ్రీనన్దగోపరుమ్ ఆనై యేఱియిఱే తిరివతు! శ్రీవసు దేవరుమ్, నన్దగోపరుమ్ తఙ్గళిల్ మిత్రరాయ్ “ఏకం దుఃఖం సుఖఞ్చ నౌ” (రామా.కి.5-18) ఎన్ఱిరుక్కిఱపడియాలే, ఇఙ్గుత్తై గోసమృద్ధి- అవరతాయ్, అఙ్గుత్తై యానై కుతిరై ఇవరతాయ్, ఒన్ఱాయ్ ప్పరిమాఱియిఱే పోరువతు. ఇని, దత్తపుతర్‌కళుక్కు ఇరణ్డిడత్తిలుమ్ అంశ ముణ్డాయిఱే యిరుప్పతు. ఆకైయాలే, యానైక్కు క్కుఱై యిల్లైయిఱే]. “ఆయిరమ్” ఎన్ఱ నిర్బన్ధత్తుక్కు క్కరుత్తెన్? ఎన్నిల్; “తన్నేరాయిరమ్ పిళ్ళైకళుమ్” (పెరియ.తిరు.3-1-1) తానుమాక ఇరుమ్బోతు అవర్‌కళై త్తన్నిల్ తా*ழ*్వాకవొట్టానే! ఆకైయాలే, “ఆయిరమ్” ఎన్గిఱతు. “తమ్మైయే నాళుమ్ వణఙ్గి త్తొ*ழ*ువార్‌క్కు త్తమ్మైయేయొక్క అవరుళ్” (పెరి.తిరు.11-3-8) శెయ్‌తిఱే వైప్పతు.

(నారణన్ నమ్బి) ఉభయవిభూతియుక్తన్ వరుమాపోలే యిరుక్కుమ్బోలేకాణుమ్, శ్రీమధురైక్కుమ్ తిరువాయ్‌ప్పాడిక్కుమ్ కడవార్ వరుమ్బోతు. (నమ్బి) ఉభయ విభూతియోగత్తాల్ వన్ద గుణఙ్గళ్ శొల్ల క్కేట్టు ప్పోమిత్తనైయిఱే! అగ్గుణఙ్గళ్ పూర్ణమాక అనుభవిక్కలావతు అవతారఙ్గళిలేయిఱే. కుఱైవాళర్‌క్కు ముకఙ్గొడుత్త విడత్తిలేయిఱే సౌలభ్య మనుభవిక్కలావతు. తా*ழ*్న్దార్‌క్కు ముకఙ్గొడుత్త విడత్తిలేయిఱే ఇగ్గుణఙ్గళ్

స్ఫుట మావతు. శెవ్వై క్కే(డర్ పక్కలిలే అవనుడైయ ఆర్జవగుణజ్గళ్ కాణలామ్.

(నడక్కి(న్దానెన్ఱు) "కుశస్థలే నివసతి స చ ప్రాత రిహేష్యతి" (భార-అద్యో-73-1) ఇన్న విడత్తిలే వన్దు విట్టాన్, అణిత్తాక వన్దు విట్టా వెన్నుమ్ అతు తానుమ్ ధరిప్పుక్కు(డలా యిరుక్కుమిఱే. "శాపా దపి శరా దపి" ఎన్నుమ్ విశ్వామిత్రాదికళై క్కొ(డువరవుమ్ వేణ్డావిఱే ఇఙ్గు. (ఎతిర్ పూరణ పొఱ్కు(డమ్ వైత్తు) ఎతిరే పూర్ణకుమ్భఙ్గళై వైత్తు. (పుఱ మిత్యాది) 'తోరణమ్ నిరైత్తెఙ్గుమ్ తొழுతనర్" ఎన్నక్క(డవతిఱే- ఇఙ్గుళ్ళార్ అఙ్గు ప్పోమ్బోతు. అతుక్కుమ్ అడియానవర్కళ్ వరవుక్కు(డలాక అలఙ్కరిక్కిఱపడి శొల్లుకిఱతిఱే ఇఙ్గు. (కనా క్క(ణ్డేన్) కతిరిల్లిపోలే ఇరుక్కిఱ బాహ్యేన్ద్రియఙ్గళాలే అనుభవిక్కిఱ జ్ఞానఙ్గొణ్డనుభవిక్కైయన్ఱిక్కే, నేరే హృదయత్తాలే ఒరు ముకమ్ శెయ్తు అనుభవిక్క ప్పెఱ్ఱేన్కాణ్! అనుకూల్యముడైయార్ శొల్లుతల్. నీ శొల్లుతల్ శెయ్య క్కేట్కైయన్ఱిక్కే, నాన్ ఉనక్కు చొల్లలామ్బడి అనుభవిత్తేన్ కాణ్!

అరు :- ముతఱ్పాట్టు. (వారణ మిత్యాది) కృష్ణన్ పిన్నై నారాయణనో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉభయవిభూతియుక్త నిత్యాది). అతావతు - [1]ఇవ్విరణ్డారుక్కుమ్ కడవనానత్తై ఉభయవిభూతిక్కుమ్ కడవనానవోపాతియాక నినైత్తిరుక్కుమాయ్త్తు అవన్-ఎన్నపడి. "నమ్బి' ఎన్నతు- ఇవ్వూర్కళుక్కు నిర్వాహకనాకైయాలే వన్ద పూర్తి. అన్ఱిక్కే, "నారణన్" ఎన్నతు- కృష్ణనైయాయ్, "నమ్బి' ఎన్ఱు- నారాయణత్వ ప్రయుక్తమాన గుణపూర్తియేయాయ్, ఆనాల్ నారాయణత్వప్రయుక్తమాన స్వామిత్వాది గుణపూర్తి యుళ్ళతు పరత్వత్తుక్కన్ఱో, అవతారతుక్కుణ్డో? ఎన్న; (ఉభయవిభూతీత్యాది). "నమ్బి" ఎన్నత్తుక్కు సౌలభ్యాది గుణపూర్తి-ఎన్ఱు తాత్పర్యాన్తర మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కుఱైవాళర్ క్కిత్యాది). సౌలభ్యమ్- సౌశీల్యార్జవఙ్గళై చ్చొల్లుకిఱతు. (తాழ்న్దార్) తన్ గుణఙ్గళుక్కు విషయమాన సంసారికళ్. నిత్యసూరికళిడఙ్గళిలే గుణమ్ ప్రకాశియాతో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (శెవ్వైక్కే(డరిత్యాది).

"నడక్కిన్దాన్" ఎన్నతుక్కుమ్, "వన్దు పుకున్దాల్" ఎన్న అవతారికావాక్యత్తుక్కుమ్, "కుశస్థలే నివసతి" ఇత్యాది వాక్యత్తుక్కుమ్ ఈషద్భేదముణ్డాకిల్ కణ్డుకొళ్వతు. ఏకనాక వరలామో? ఘటకరుమ్ వేణ్డావో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. (శాపాదపీత్యాది). శాపమ్- విశ్వామిత్ర నుక్కాయ్, శరమ్ పెరుమాళుక్కాకవుమామ్. అన్ఱిక్కే, అస్త్రశిక్షై పణ్ణువిక్కైయాలే ఇరణ్డుమ్ విశ్వామిత్రన్దనుక్కే యాకవుమామ్. ఇత్తాల్- పెరుమాళైప్పోలే ఘటకరై క్కూట్టి వరవేణ్డాతే, గుణపూర్ణనాకైయాలే తానే వన్దాన్- ఎన్నపడి. "శాపా దపి శరాదపి" ఎన్న ఇరణ్డాలుమ్ సంహరిక్కిఱే నెన్ఱు పరశురామాழ்వాన్ తన్మిడుక్కాలే శొల్లుమ్ వార్తై. (అడియానవర్కళ్) ఎన్నతు- "అతుక్కడియానవన్" ఎన్ఱు ఏకవచనమాక చ్చొల్లామల్ పూజ్యావాచి. కతిరిల్లి యావతు- ఇల్లియిల్ కతిర్ ఎన్నాయ్. జాలకరన్ధ్రత్తిల్ కతిర్- ఎన్నపడి. (కతిరిల్లి)- సూక్ష్మద్వార మెన్ఱుమామ్. "పుఱమ్"- ఊర్ ప్పుఱమ్.

మొదటి పాశురమ్ –

అవతారిక– శ్రీకృష్ణుడు వచ్చిన తరువాత అనుభవించడం అనేది చాలదు కనుక, గోదాదేవి "వివాహం చేసుకోవడం కోసం శ్రీకృష్ణుడు వస్తున్నాడు" అని ఊరిలో మాట వినబడే క్షణంనుండి అనుభవించాలని ఆశపడుతున్నది. అందువల్ల, కలలో కూడా, అతడు నడచి వచ్చే చోటుకు చేసే అలంకారాలను అన్నిటిని దర్శిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**వారణమాయిరమ్ శూழ వలమ్ శెయ్ దు**) రేపల్లెలో లేగ దూడలు, పశువులు తప్ప, ఏనుగులు ఉండే అవకాశం లేదు కదా? అని అంటే, "ఉందు మదకళిற்றన్" (తిరుప్పావై– 18) (మదజలం స్రవించే గజాలను కలిగినవాడు) అని శత్రువులను ఎదిరించడం కోసం ఏనుగుల బలాన్ని కూడా నందగోపాలుడు కలవాడు –అని ఈ గోదాదేవే చెప్పినందువల్ల, ఆ నంద గోపాలుని కుమారుడైన శ్రీకృష్ణుడు కూడా వేలాది ఏనుగులతో పరివృతుడై రావడంలో ఏ లోటు లేదు. శ్రీనందగోపాలుడు కూడా ఏనుగును ఎక్కి సంచరించేవాడు – అనే ప్రసిద్ధి ఉన్నది. రేపల్లెకు నాయకుడైన నందగోపాలుని దగ్గర ఏనుగుల బలం ఏ విధంగా ఉన్నది? అని అంటే,

"త్వం వయస్యో ఽ సి మే హృద్యో హ్యేకం దుఃఖం సుఖం చ నౌ,
సుగ్రీవం రాఘవో వాక్య మిత్యువాచ ప్రహృష్టవత్"
(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధాకాండ –5 –18)

(నీవు నా మనసునకు ఇష్టమైన మిత్రుడవైనావు. మనకు ఇద్దరకు సుఖదుఃఖాలు రెండు సమానమే– అని శ్రీరాముడు సుగ్రీవునితో మిక్కిలి ఆనందంతో చెప్పాడు) శ్రీరాముడు సుగ్రీవుని దగ్గర చెప్పిన రీతిలో కూడా వసుదేవుడు, నందగోపాలుడు చాలా దగ్గరగా ఉండే స్నేహాన్ని కలిగినవారై ఉన్నందువల్ల, నందగోపాలుని గోసంపద వసుదేవునిదిగాను, ఆ వసుదేవుని గజ సంపద ఈ నందగోపాలునిదిగాను ఈ విధంగా ఇరువురు ఒకరి సంపదను ఇంకొకరు పంచుకోవడం అనేది ఉన్నందున, వసుదేవుడు చెరలో ఉండేటప్పుడు అతని గజసంపద నందగోపాలుని దగ్గర ఉండి ఉండడంలో ఏ అడ్డం లేదు. ఇంతే కాక, దత్తపుత్రులకు పుట్టిన చోట ఉన్న సంపదలోనూ, దత్తత వెళ్ళిన చోట ఉండే సంపదలోనూ సంబంధం కలిగి ఉండడం అనేది ఉన్నది కదా. ఆ విధంగా చూసినప్పటికీ, శ్రీకృష్ణుడు వసుదేవుని గజసంపదను కలిగి ఉండడంలో అడ్డు లేదు. "వారణమ్ ఆయిరమ్" అని సంఖ్యను నిర్దేశించడంలో అభిప్రాయం ఏమి?

అని అంటే, "తన్నేరాయిరమ్ పిళ్ళైకళోడు తళర్ నడై యిట్టి వరువాన్" (పెరియాழ் వార్ తిరుమొழி -3 -1-1) (తనతో సమానమైన వయస్సును కలిగిన చిన్న పిల్లలతో కలసి బుడిబుడి నడకలను నడుస్తూ వచ్చేవాడు) అనే విధంగా తన స్నేహితులైన వేయి మంది తనకంటే తక్కువవారుగా ఉండడం శ్రీకృష్ణుడు సహించలేడు కనుక, వారు ఒక్కొక్కరు కూడా తన వలె ఏనుగుల పైన ఎక్కి వచ్చేటట్లుగా వేయి ఏనుగులు కావాలి కదా. అందువల్ల కూడా "వారణమాయిరమ్" అని అంటున్నది. " తమ్మైయే నాళుమ్ వణంగి త్తొழுవార్క్కు తమ్మైయే యొక్క అరుళ్ శెయ్ వర్" (పెరియ తిరుమొழி- 11 -3 -5) (తనను నిత్యం నమస్కరించి ఆరాధించేవారికి భగవంతుడు తనతో పరమసామ్యాన్ని అనుగ్రహిస్తాడు) అని చెప్పినట్లుగా, తనను చేరినవారికి తనతో సమానమైన గొప్పతనాన్ని కలిగించే స్వభావాన్ని కలిగినవాడు కదా భగవంతుడు.

(నారణన్ నంబి) శ్రీమధురానగరానికి, రేపల్లెకు నాయకుడైన శ్రీకృష్ణుడు వచ్చేటప్పుడు ఉభయ విభూతినాథుడైన నారాయణుడు వచ్చేటట్లుగా కదా ఉంటుంది.

(నంబి) కళ్యాణ గుణాలతో నిండి ఉండేవాడు- అని అర్థం. పరత్వంలో రెండు విభూతులను కలిగినవాడై ఉన్నందువల్ల గుణాలతో నిండినవాడై ఉంటాడు- అని శాస్త్రాలు చెప్పగా విని వింటున్నామే తప్ప, నేరుగా దానిని అనుభవించడానికి సాధ్యం కాదు ఆ గుణాలు పూర్తిగా అనుభవించేటట్లుగా ఉండేది అవతారాలలోనే కదా. గొప్పవారైన నిత్యులకు, ముక్తులకు తనను అనుభవించేటట్లుగా చేసే పరమపదంలో సౌలభ్యం, సౌశీల్యం, ఆర్జవం మొదలైన గుణాలు వ్యక్తం కావు. చీకటి గదిలో దీపంవలె, తక్కువవారైన సంసారులకు తనను అనుభవించేటట్లుగా అనుగ్రహించే ఈ లీలావిభూతిలోనే ఈ గుణాలు అన్ని చాలా స్పష్టంగా ప్రకాశిస్తాయి. ఋజుత్వాన్ని లేని వారి విషయంలోనే భగవంతుని ఋజుత్వం మొదలైన గుణాలు దర్శించడానికి సాధ్యమవుతాయి. పరమపదంలో ఋజుత్వం లేనివారు ఉండరు కదా. అందుచేత "నంబి అని అవతారంలో ఉండే గుణపూర్తి. తెలియజేయబడుతున్నది.

(నడక్కిన్ఱాన్ ఎన్ఱు) "కుశస్థలే నివసతి స చ ప్రాతరిహేష్యతి" (భారతం -ఉద్యోగపర్వం -73-1) (భగవానుడైన శ్రీకృష్ణుడు ఇప్పుడు కుశస్థలంలో ఉన్నాడు. రేపటి ఉదయానికి ఇక్కడకు వస్తాడు) అనే విధంగా భక్తిని కలిగినవారికి

ఇతన రాకను గూర్చిన వార్తలు వారు ప్రాణాలను ధరించడానికి హేతువులు అవుతాయి కదా).

"శాపాదపి శరాదపి" (శాపంతోనూ, బాణాలతోనూ కార్యాన్ని సాధించినట్లుగా) అనే విధంగా, ఏ రీతిలో అయినా కార్యాన్ని పూర్తి చేయగలిగిన విశ్వామిత్రుడు సీత దగ్గరకు శ్రీరాముని తీసుకొని రావలసి వచ్చింది. ఇక్కడ ఆటువంటివారు ఎవరు అక్కర లేకుండా, శ్రీకృష్ణుడే స్వయంగా గోదాదేవిని ఉద్దేశించి వచ్చిన గొప్పతనం ఉన్నది.

(ఎదిర్ పూరణ పొఱ్కుడమ్ వైత్తు) ఎదురుగా జలంతో నిండిన పూర్ణకుంభాలను నిలిపి,

(ప్పురమెంగుమ్ తోరణమ్ నాట్ట) "తోరణమ్ నిఱైందెంగుమ్ తొழுదనర్" (తిరువాయ్ మొழி– 10 –9 –2) అనే విధంగా ఎక్కడ ఉండేవారు పరమపదానికి వెళ్లేటప్పుడు, అక్కడ ఉండేవారు తోరణాలను కట్టినట్లుగానే ఆ పరమపదానికి నాథుడు ఇక్కడకు వచ్చేటప్పుడు ఇక్కడ ఉండేవారు తోరణాలను కట్టడం చెప్పబడుతున్నది. పురం– పట్టణం అని అర్థం. "పుఱమ్"– అనే పాఠం కూడా ఉన్నది. అది–ఊరికి బయట ఉండే బాహ్యోద్యానాలను చెబుతుంది.

(కనాక్కండేన్) సూర్యకిరణాలు ప్రసరించడం కోసం గృహాలలో నిర్మించబడిన రంధ్రాలవలె ఉండే బాహ్యేంద్రియాలతో అనుభవించేటపుడు బాహ్య విషయాలు ప్రకాశించడంచేత ఏకముఖంగా ఉండే అనుభవం లభించదు. ఆ విధంగా కాకుండా, స్వప్నంలో దర్శించడం వల్ల నేరుగా మనస్సుతో ఏకముఖంగా అనుభవించగలిగాను.

(కండేన్) ప్రీతిని కల్గిన తల్లులు మొదలైనవారు చెప్పి గాని, లేక, చెలికెత్తె అయిన నీవు చెప్పి గాని, వినడం కాకుండా, నేను నీకు చెప్పేటట్లుగా సాక్షాత్తుగానే అనుభవించాను. సుమా.

★★★★★

నాళై వతువై మణ మెన్టు నాళిట్టు
ప్పాళై కముకు పరిశుడై ప్పన్దల్కీழ్
కోళరి మాతవన్ కోవిన్ద నెన్బానోర్
కాళై పుకుత క్కనా క్కణ్డేన్ తోழీ ! నాన్ 2

నాళై = రేపటికి, వతువై మణమ్ ఎన్టు నాళ్ ఇట్టు = వివాహమహోత్సవం అని ముహూర్తం నిశ్చయించి, పాళై కముకు పరిశు ఉడై పన్దల్ కీழ் = గెలలతో కూడిన పోకచెట్లు అనే అలంకారాలను కల మండపంకింద, కోళరి మాతవన్ = నరసింహుడని, మాధవుడని, కోవిన్దన్ ఎన్బాన్ ఓర్ కాళై = గోవిందుడని తిరునామాలను కల ఒక యువకుడు, పుకుత = ప్రవేశించగా, తోழீ నాన్ కనా కణ్డేన్ = సఖీ ! నేను స్వప్నంలో దర్శించాను.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (నాళై యిత్యాది) నాళ్ నెడుకవిట్టాల్ ఆఱ్ఱమాట్టాళ్; “ఇన్టు” ఎన్నిల్, వాయ్ పుకునీరాయ్ త్తరిక్కమాట్టాళ్. (ప్రహర్షేణావరుద్ధా సా వ్యాజహార న కిఞ్చన) (రామా.యుద్ధ-116-15) తిరువడి, రామవిజయత్తై విణ్ణప్పమ్ శెయ్య క్కేట్టపోతు, పిరాట్టి హర్షత్తాలే విక్కి వార్త్తై శొల్లమాట్టాతే యిరున్దాళ్. అవళుక్కు ఓడుకిఱ ప్రీతియిలే శిఱితు అకమ్ శురిప్పడుత్త వేణు మెన్టు, “కిం త్వం చిన్తయసే దేవి” (రామా.యుద్ధ-116-16) ఎన్టాన్. “నాన్ విణ్ణప్పమ్ శెయ్త రామవిజయమ్ ఇఞ్గుత్తైక్కు అనభిమతమో ? ఒరు మఱు మాఱ్ఱ మరుళిచ్చెయ్యాతిరున్దతీ ?” ఎన్న, ‘ఓడిన ప్రీతి అఱైయాఱు పట్టు హర్షమ్ మిడఱడైక్క, వార్త్తై శొల్లాతిరున్దేనత్తనై కాణ్ !’ ఎన్టాళితే. నాళై వివాహమఙ్గళ మెన్టు నాళిట్టు. ఇరణ్డు తలైక్కుమ్ పొరున్దుమ్బడి నాళిట్టు. నిలైయుడనే కొడువన్దు నట్ట కముకైయుడైత్తాన పన్దలిన్ కీழ్. పరిశు- పెరుమైక్కుమ్, అழకుక్కుమ్ పేర్. వేఱొరిడత్తి నిన్టుమ్ కొడునన్దు నట్టాఱ్పోలేయిరాతే. అవ్విడత్తే ముళైత్తెழுన్ద శోలైపోలే అழకితాయిరుక్కై.

(కోళరి)- “యస్య సా జనకాత్మజా- అప్రమేయం హి తత్తేజః” (రామా.అర-37-38) ఎన్గిఱ పెరుమై ఎల్లామ్ తోఱ్ఱ మేనాణిప్పోడే వన్దపడి. (మాతవన్) పరమరసిక నెన్టు తోఱ్ఱ నడన్దు వన్దపడి. (కోవిన్దన్) “వివాహమాయిరానిన్ఱతు; ఆరాలే ఎన్న విఘ్నమ్ వరుమ్” ఎన్టఱియామైయాలే, ఎల్లార్క్కుమ్ కైయాళాయ్ ముకఙ్గొడుత్తు క్కొడు వన్దపడి. (కాళై) ఇవై యొన్టు మిల్లైయానాలుమ్ మేల్ విழவేణ్డుమ్ పరువ మిరున్దపడి. తోழிమార్, బన్దుక్కళ్, మఱ్ఱుముళ్ళార్ పరువ మిల్లై యెన్నవొణ్ణాతే ! (కనా క్కణ్డేన్ తోழீ నాన్) అవన్ పరువమ్ ఎన్నెఞ్జిలే పడుత్త, నీ పడుమ్ పాడఱితియే ! అత్తలై ఇత్తలైయాయ్, నాన్ ఉనక్కు చ్చొల్లవేణ్డుమ్బడియాయ్త్తుక్కాణ్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (నాళై యిత్యాది) "నాళిట్టు" -ముహూర్త మిట్టు. "ఇన్టు" ఎన్టాల్-హర్షాతాతిశయత్తాలే వాయ్ పుకు నీరాయ్ ధరిక్కమాట్టాళెన్టు శగ్రీగ్రు క్కాట్టిక్కొళ్వతు; అప్పడి హర్షాతిశయమ్ ధరిప్పుక్కుడలాక క్కణ్డ పేరుణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ప్రహర్షేణేత్యాది). అకమ్ శురిప్పడుత్తుకైయావతు- నెల్లు ముతలానవై కూడైకళిలే కొట్టి, అన్ద క్కూడైకళై క్కులుక్కినాల్ నిరమ్బున నెల్లు ఉళ్ళే అముఙ్గుమ్; అత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. "వతువై" -కన్యకై. "మణమ్" - వివాహమ్. "పరశు"-అగ్రకుమ్. పెరుమైయుమ్, ఇరణ్డాలుమ్ ఫలితమ్- అగ్రకు. "కోళ్"- మిడుక్కుమ్, ఒళియుమ్ (పడుత్త నీ పడుమ్ పాడు)- ఎన్నెణ్ణైలే నీ ఏఱిడ ప్పడుమ్బాడు.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక – "పెళ్లి పందిరి కింద శ్రీకృష్ణుడు ప్రవేశించిన రీతిని కలగన్నాను "అని ఇందులో తన చెలికత్తెతో గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**నాళై వదువై మణమెన్టు నాళిట్టు**) "రేపటికి వివాహ మహోత్సవం జరుగుతుంది "అని సమయాన్ని నిశ్చయించి– అని అర్థం. "ఈనాడే" అని కానీ, " నాలుగు దినాలు గడిచిన తరువాత" అని కానీ చెప్పకుండా, "నాళై" (రేపు) అని అన్నందు వల్ల ఏమి అభిప్రాయం? అని అంటే, చాలా కాలం గడచిన తరువాత– అని అంటే, గోదాదేవి ఆ కాలయాపనను సహించలేదు. "ఈనాడే" –అని అంటే, ఆనందాతిశయంచేత దాహం కలిగినవాడు వేగంగా కచన్నీటిని తాగితే, పొలమారి, ప్రాణం పోయే విధంగా, ప్రాణాలను ఆమె ధరించలేదు.

> **"ప్రహర్షేణావరుద్ధా సా వ్యాజహార న కించన,**
> **అబ్రవీచ్చ హరిశ్రేష్ఠః సీతా మప్రతి జల్పితమ్,**
> **కిం త్వం చింతయసే దేవి! కిన్నుమాం నాభిభాషసే"**
>
> **(రామాయణం– యుద్ధకాండ– 116– 15, 16)**

(రామవిజయాన్ని వినగానే చాలా గొప్ప ఆనందంతో నిండిన సీతాదేవి ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది. సమాధానం చెప్పకుండా ఉండే సీతాదేవిని చూచి హనుమంతుడు "సీతాదేవీ! నీవు ఏమి ఆలోచిస్తున్నావు? నాతో ఏ మాటను పలుకడం లేదే! అని అన్నాడు). " రాముడు రావణుని జయించి విజయాన్ని పొందాడు– అని విన్నపం చేయగా, ఆ విజయ వార్తను విన్న సీతాదేవి ఆనంద పారవశ్యం చేత ఉక్కిరి బిక్కిరియై, ఏ మాటను మాట్లాడ లేకుండా ఉండి పోయింది. ఆ ఆ ఆనందాన్ని కొంచెం తగ్గిస్తేనే ఆమెకు ప్రాణాలను ధరించడానికి సాధ్యం అవుతుంది– అనే అభిప్రాయంతో రాముడు విజయాన్ని పొందాడు– అని నేను చెప్పిన మాట నీకు ఇష్టం లేదా? " అని హనుమంతుడు అనగానే, సీతాదేవి యొక్క ఆనందమహా ప్రవాహం కొంచెం తగ్గినట్లుగా సంకోచించి, ధరించటానికి సాధ్యం కాగా, "ఆనందం నా కంఠాన్ని అడ్డుకున్న దానివల్ల మాటను చెప్ప లేకుండా ఉన్నాను" అని అన్నది కదా, సీతాదేవి.

(నాళిట్టు) మొదట శుభదినం నిశ్చయింపబడితే కదా, మిగిలిన వివాహ కార్యాలను చేయడానికి వీలవుతుంది. ఇద్దరి నక్షత్రాలను చూసి, రెండిటికి పొందికగా ఉండేటట్లు శుభదినాన్ని నిశ్చయించారు– అని భావం.

(పాళై కముగు పరిశుడై ప్పందర్కీழ்) గెలలతో కూడిన పోక చెట్లను కలిగిన అందమైన పందిరి కింద,

(పరిశుడై ప్పందల్) "పరిశు" అనే పదం గొప్పతనాన్ని, అందాన్ని చెబుతుంది. వేరొక చోట నుండి తీసుకుని వచ్చి నాటినట్లుగా కాకుండా, అక్కడే ఆ ప్రదేశంలోనే మొలిచి పెరిగిన తోట వలె అందంగా ఉండే రీతిని తెలుపుతున్నది.

(కోళరి) బలాన్ని కలిగిన సింహం వలె శ్రీకృష్ణుడు వచ్చిన రీతిని ఈ పదం తెలుపుతున్నది.

"అప్రమేయం హి తత్తేజః యస్య సా జనకాత్మజా,

న త్వం సమర్థః త్వాం హర్తుం రామచాపాశ్రయాం వనే"

(రామాయణం –అరణ్యకాండ– 37– 38)

(ఏ రాముని దగ్గర జనకని కుమార్తె అయిన సీతాదేవి ఉన్నదో ఆ రాముని తేజస్సు అంతు లేనిది. అరణ్యంలో రాముని వింటిని ఆశ్రయించి ఉన్న ఆ సీతాదేవిని నీవు అపహరించలేవు) శ్రియః పతి అనే గొప్పతనం అంతా వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా బలంతో వచ్చాడు– అని భావం.

(మాదవన్) లక్ష్మీదేవికి నాథుడు– అని అర్థం. ఆమెతో కలసి వర్తించేవాడు కనుక, గొప్ప రాసిక్యం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా నడచి వచ్చాడు– అని తాత్పర్యం.

(గోవిందన్) గొల్లలతోనూ, పశువులతోనూ కలసి మెలసి వర్తించేవాడు వివాహ సమయంలో ఎవరి వల్ల ఏమీ అడ్డు వస్తుందో! అని తెలియనందువల్ల, అందరితోనూ కలసి ఉండి దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ వచ్చాడు– అని భావం.

(ఎన్బాన్) ఈ గొప్పతనాలు అన్ని లోకం తెలిసిన నామాలై కదా ఉన్నాయి– అని భావం.

(ఓర్ కాళై) ముందు పలికిన గొప్పతనాలు ఏమీ లేకపోయినాప్పటికీ, అభినివేశాన్ని పొందేటట్లుగా సాటి లేని యువవృషభం వయస్సుతో వచ్చాడు. స్నేహితులు, బంధువులు, తల్లులు మొదలైనవారు. " పెళ్ళికొడుకు పెండ్లి కూతురుకు తగిన వయస్సును కలిగినవాడు కాడు "అని చెప్పడానికి సాధ్యం కాదు.

(కాళై పుగుద క్కనా క్కణ్డేన్ తోழ்ழீ! నాన్) నాకు ఆ భగవానుని విషయంలో ఉండే ప్రేమను పెంపొందించడం కోసం అతని యవ్వన పరువాన్ని నా మనసులో పడేటట్లుగా మాటను చెప్పడానికి ఇంతకు ముందు అంతా నీవు పడరాని పాట్లను పడేదానవు కదా. ఆ పాట్లను ఇప్పుడు నేను పడేటట్లే ఐ, అతని పరువాన్నిగూర్చి నీకు చెప్పేటట్టుగా అయినది కదా –అని అంటున్నది.

★★★★★

ఇన్దిరనుళ్ళిట్ట తేవర్కుழா మెల్లామ్
వన్దిరున్దు ఎన్నై మకట్పేశి మన్దిరిత్తు
మన్దిరక్కోడి యుడుత్తి మణమాలై
అన్దరి శూట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ ! నాన్ 3

ఇన్దిరన్ ఉళ్ళిట్ట తేవర్ కుழாమ్ ఎల్లామ్ =ఇంద్రుడు మొదలైన దేవ సమూహాలన్నీ, వన్దు ఇరున్దు = (ఈ ప్రదేశంలో) వచ్చి, ఎన్నై మకళ్ పేశి = నన్ను వివాహవధువుగా మాట్లాడి, మన్దిరిత్తు = ఆ తరువాత వియ్యంకులు ఒకరితో ఇంకొకరు చేసికొనవలసిన ఏర్పాట్ల విషయంగా ఆలోచించి, నిశ్చయించి (పిమ్మట), అన్దరి = దుర్గ అనే ఆడపడుచు, మన్దిర క్కోడి ఉడుత్తు = పెళ్ళిచీరను నాకు కట్టి, మణమ్ మాలై శూట్ట = పరిమళం మెండుగా ఉండే పరిణయ పూలమాలను నాకు అలంకరించగా, తోழீ నాన్ కనా కణ్డేన్ = సఖీ! నేను కలలో దర్శించాను.

వ్యా:- మూన్ఱామ్పాట్టు. (ఇన్దిరనిత్యాది) "ఆత్మానం మానుషం మన్యే" (రామా. యుద్ధ-120-11) ఎన్ఱు- శూழ்త్తు క్కొండుక్కుమ్ అవతారమల్లామైయాలే, ఇంద్రాదికళుమ్ వరువర్కళితే. శరభఙ్గభగవాన్ ఆశ్రమత్తిల్ పెరుమాళై క్కణ్డవన్, "ఇవర్ మనిచ్చై యేటిట్టుక్కొణ్డిరుక్కచ్చెయ్తే నాన్ ముకఙ్గాట్టుకిఱతెన్ ?" ఎన్ఱు తరైయిలే కాల్ పావాతే పోనానితే, "రావణవధాన్తరత్తిలే ముకఙ్గాట్టుకిఱో" మెన్ఱు. ఇఙ్గనన్ఱిక్కే, ఈశ్వరత్వమ్ కలన్ద పరిమాఱు మవతారమాకైయాలే ఇన్ద్రాదికళ్ వన్దు అఙ్గోడిఙ్గోడాయ్, ప్రాజాపత్యమ్ పణ్ణి త్తిరియానిన్ఱార్కళాయ్త్తు. ఇన్ద్రాదిదేవర్కళుమ్ తిరళాక వన్దు తరైయిలే కాల్ పావి, నఱ్ఱరిక్క విరున్ద ఇక్కార్యమ్ తలైక్కట్టినాలల్లతు ఎழுన్దిరుప్పతిల్లై యెన్ఱిరున్దు.

(ఎన్నై మకళ్ పేశి) బ్రహ్మ తొడఙ్గి ఇక్కులత్తిల్ ఉణ్డాన నమ్మైకళెల్లామ్ పేశి, పెణ్ పేశి. (మన్దిరత్తు) తిరళిల్ నిన్ఱుమ్ ఎழுన్దిరున్దు పోయ్ రహస్యమాక ఇరున్దు, ఇత్తలైక్కుమ్ అత్తలైక్కుమ్ వేణ్డువన ఆరాయ్న్దు తఙ్గళిలే అఱుతియిట్టు. (మన్దిరక్కోడి ఉడుత్తి) అఱుతియిట్టపోతే ఒరు విఘ్నమ్ పిఱప్పతఱ్కు మున్నే తలైక్కట్టవేణు మెన్ఱు ఎల్లారుమ్ కుఱైవఱుత్తు క్కొణ్డుపోలే కాణుమ్ వన్దతు. (మన్దిరక్కోడి ఉడుత్తి) మన్త్రవాసస్సై ఉడుత్తి. (మణమాలై అన్దరి శూట్ట) నాత్తనాయ్, ఇతుక్కెల్లామ్ కడవాళాయ్ అభిమానిత్త, దుర్గైయాయ్త్తు మాలైకళుమ్, మధువుమ్ శూట్టి ఒప్పిత్తాళ్. ఇవళుడైయ స్పర్శన్దానొన్ఱు తఙ్గి అవనోడే అణైన్దాఱ్పోలే ఇరుక్కిఱతు కాణుమ్ ఇవళుక్కు. అవనుడన్ పిఱన్దాళ్ ఎన్నై స్పర్శిక్క ప్పెఱ్ఱేన్కాణ్ ! "తం బ్రహ్మలఙ్కారేణా లఙ్కుర్వన్తి" (కౌషీతకి-1-34) ఇరుక్కిఱపడి.

అరు :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (ఇన్దిరనిత్యాది) గోపసజాతీయనాయ్ అవతరిత్తవిడత్తిలే ఇన్ద్రాదికళ్ వరువర్కళో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ ("ఆత్మానం మానుషం మన్యే" ఇత్యాది). "ఆత్మానం మానుషమ్" ఎన్ఱవోపాతి "అహం వో బాన్ధవః" ఎన్ఱతుణ్డానాలుమ్, ఈశ్వరత్వమ్ కలన్దు పరిమాఱు మవతారమితే ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. (పెరుమాళై క్కణ్డవన్)- ఇన్ద్రన్. (ప్రాజాపత్యమ్ పణ్ణుకై)- ఆధిపత్యమ్ పణ్ణుకై. "మకళ్ పేశి" -పెణ్ పేశి. "మన్దిరిత్తు"- విచారిత్తు. 'ఉడుత్తి'- మన్త్రవాససు ఉట్పడ ఉడుత్తి అలఙ్కరిత్తార్కళ్. "అన్దరి" -అన్తరత్తిలే, ఆకాశత్తిలే సఞ్చరిక్కిఱ దుర్గైక్కు ప్పేర్.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక – తాను వివాహ మహోత్సవ చీరను ధరించి, కళ్యాణమాలికను అలంకరించుకొన్న వైభవాన్ని నేను కలలో అనుభవించాను –అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (ఇందిరన్ ఉళ్ళిట్ట దేవర్ కుழாమెల్లామ్ వందిరుందు)

"అబ్రవీత్ త్రిదశ శ్రేష్ఠాన్ రామో ధర్మభృతాం వరః,

ఆత్మానం మానుషం మన్యే రామం దశరథాత్మజమ్"

(రామాయణం –యుద్ధకాండ– 120– 11)

(నేను, నన్ను మానవునిగాను, దశరథుని కుమారునిగాను భావిస్తున్నాను– అని ధర్మాలలో గొప్ప ధర్మం అయిన రాముడు దేవతా శ్రేష్ఠులను ఉద్దేశించి పలికాడు) అని తనను మానవునిగా అనే నిశ్చయించుకుని, ఆ విధంగానే ప్రవర్తించిన రామావతారం కానందు వల్ల, శ్రీకృష్ణునకు గోదాదేవికి జరిగే ఈ కళ్యాణ మహోత్సవానికి ఇంద్రుడు మొదలైన అందరు దేవతలు వచ్చారు. ఇదే ఇంద్రుడు, శరభంగ మహర్షి ఆశ్రమంలో శ్రీరాముని చూడగానే " ఇతడు మానవునిగానే తనను ప్రదర్శించుకుంటూ ఉన్నప్పుడు, మనం కనిపించడం తగదు" అనే అభిప్రాయంతో భూమి పైకి దిగకుండానే వెళ్ళిపోయాడు కదా.

"రావణ వధ పూర్తి అయిన తరువాత కలుద్దాం" అని ఇంద్రుడు భూమిపైకి దిగకుండానే వెళ్లిపోయాడు ఈ విధంగా కాకుండా, మానవ స్వభావంతో పాటు ఈశ్వర స్వభావాన్ని కూడా కలిపి ప్రదర్శించే అవతారం కనుక, ఇంద్రుడు మొదలైన దేవతలు అందరూ వచ్చి అక్కడ ఇక్కడ సంచరించి వివాహ కార్యాలను నిర్వహించడం ప్రారంభించారు.

(**దేవర్ కుழாమెల్లామ్ వందిరుందు**) ఇంద్రుడు మొదలైన అందరూ దేవతలు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చి, తాము తమ స్వభావాన్ని కూడా అతిక్రమించి, భూమిపై కాళ్ళను నిలపి, దృఢంగా నిలచి, " ఈ వివాహ కార్యం పూర్తి అయితే తప్ప ఇక్కడ నుండి వెళ్ళకూడదు" అని నిశ్చయించుకున్నారు.

(**ఎన్నై మగళ్ పేశి**) నన్ను పెండ్లి కూతురుగా నిశ్చయించి పలికి–అని అర్థం. బ్రహ్మ మొదలైనవారి దగ్గర నుండి పెరియాళ్వారుల వరకు ఈ కులానికి ఉండే గొప్పతనాన్ని గూర్చి పలికి.

(మందిరత్తు) చేయవలసిన కార్యాలను ఆలోచించి, నిర్ణయం చేసి. వివాహ సభలో ఉండి లేచి వెళ్లి, రహస్యంగా కూర్చుని వధువుకు, వరునకు చేయవలసినవానినిగూర్చి అందరూ కలసి విచారించి, నిర్ణయించి.

(మందిర క్కోడి ఉడుత్తి) విచారించి నిర్ణయం చేసిన తరువాత వివాహాన్ని కొన్ని దినాలు తరువాత చేస్తే, " శ్రేయాంసి బహు విఘ్నాని" (మంచి కార్యాలకు అనేక విఘ్నాలు వస్తాయి) అని చెప్పబడే లోక రీతిలో ఏదైనా అడ్డంకి ఏర్పడుతుందో ఏమో! అని భయపడి, "అడ్డం రావటానికి ముందే వివాహాన్ని పూర్తి చేస్తాం "అని కళ్యాణ చీర, కళ్యాణమాల మొదలైన వానిని సిద్ధం చేసుకుని అందరూ వచ్చారు– అని దీనివల్ల ఏర్పడుతున్నది.

(మందిర క్కోడి ఉడుత్తి) వేదమంత్రాలతో పవిత్రం చేయబడిన పెండ్లి చీరను పెండ్లి కూతురు అయిన నాకు కట్టి,

(మణ మాలై అందరి శూట్ట) శ్రీ కృష్ణావతారంలో యశోదకు కుమార్తె అయి జన్మించినందువల్ల పెండ్లి కుమార్తె అయిన నాకు ఆడపడుచు సహోదరుని వివాహ కార్యాలను తానే ముందుండి నిర్వహించాలి– అని అభిమానించి వచ్చిన దుర్గా దేవియే మకరందం స్రవించే సువాసనను కలిగిన కల్యాణమాలికను నాకు అలంకరించినది. అతని సహోదరి యొక్క స్పర్శ కనుక, ఈమె స్పర్శ కూడా అతని స్పర్శకు తరువాత మధురంగా గోదాదేవికి అనిపిస్తున్నది. అతనితో కూడా పుట్టిన ఆడపడుచు దుర్గాదేవి నన్ను ముట్టుకొని పెండ్లి పూలమాలికను అలంకరించే భాగ్యాన్ని పొందాను సుమా! అని చెలికత్తెతో చెబుతున్నది. "అందరి" అనేది అంతరం అయిన ఆకాశంలో సంచరించే దుర్గాదేవిని తెలుపుతుంది.

"తం పంచశతాన్యప్సరసాం ప్రతిధావంతి శతమాలా హస్తా శతమంజన హస్తాః శతం చూర్ణహస్తాః శతం వాసో హస్తాః శత మాభరణహస్తాః, తం బ్రహ్మాలంకారేణాలంకుర్వంతి" (కౌషీతకి –1– 34) (ఆ ముక్త పురుషుని దగ్గరకు 500 మంది అప్సరసలు వేగంగా వస్తారు. నూరు మంది పూలమాలికలను తీసుకొని వస్తారు. నూరు మంది కాటుకను తీసుకొని వస్తారు. నూరు మంది సుగంధపు పొడిని తీసుకొని వస్తారు. నూరు మంది వస్త్రాలను తీసుకుని వస్తారు. నూరు మంది ఆభరణాలను తీసుకొని వస్తారు. వీటితో వారు ఆ ముక్త పురుషుని బ్రహ్మాలంకారాన్ని చేస్తారు అని పరమపదానికి ముక్తాత్మ వెళ్ళేటప్పుడు అప్సరసలు అయిన నిత్య సూరులు అతనిని అలంకరించేటట్లే, శ్రీకృష్ణుని గోదాదేవి వివాహం చేసుకునేటప్పుడు దుర్గాదేవి అలంకరించినది.

(క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ! నాన్) "ఈ విధంగా వివాహ కార్యాలలో ఏమీ లోటు లేకుండా అనుభవించాను "అని చెలికత్తెకు గోదాదేవి చెబుతున్నది.

★★★★★

నాఱ్ఱిశై త్తీర్త్తమ్ కొణర్న్దు ననినల్కి
ప్పార్ప్పన చ్చిట్టర్కళ్ [1]పల్లారెడుత్తేత్తి
ప్పూప్పునై కణ్ణి ప్పునితనోడెన్ఱన్నై
క్కాప్పు నాణ్ కట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తోఴీ ! నాన్ **4**

తోఴీ ! = సఖీ !, పార్ప్పనర్ శిట్టర్కళ్ పల్లార్ = శిష్టులైన పలువురు బ్రాహ్మణులు, నాల్ త్తిశై = నాల్గు దిక్కులలోఉంటూ, తీర్త్తమ్ = పుణ్య తీర్థాలను, కొణర్న్దు = తీసికొనివచ్చి, నని నల్కి = ఎక్కువగా ఇచ్చి, ఎడుత్తు ఏత్తి = ఉచ్చైః స్వరంతో మంగళాశాసనాన్ని చేసి, పూ పునై, కణ్ణి పునితనోడు = (పలు రీతుల్లోని) పుష్పాలను కూర్చిన మాలికలను ధరించేవాడై, పరమపావనుడైన శ్రీకృష్ణునితో, ఎన్ఱన్నై = నన్ను కలిసి, కాప్పు నాణ్ కట్ట = కంకణం కట్టగా, నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను కలలో చూచాను.

వ్యా :- నాలామ్పాట్టు. (నాఱ్ఱిశై త్తీర్త్తమ్ కొణర్న్దు) పెరుమాళుడైయ తిరువభిషేకత్తుక్కు శ్రీవానరవీరర్కళ్ నాలుసముద్రత్తిలుముళ్ళ జలఙ్గళైయుమ్ కొణ్డువన్దాప్పోలే, నాలు దిక్కిలుముళ్ళ తీర్థఙ్గళై క్కొణ్డువన్దు. (నని నల్కి) మికవుమ్ నల్కి. పోర నీరై త్తెళిక్కవే ఆయుస్సుతొడక్కమాన నన్మైకళెల్లా ముణ్డా మెన్ఱిరుప్పర్కళితే. (పార్ప్పన రిత్యాది) జాతిమాత్రమాయిరుక్కైయన్ఱియే, ఒత్తు అఴకితాక ప్పోయ్, శిష్టర్కళెన్ఱు వ్యపదేశ్యరాయ్, శడఙ్గుకళ్ అఴకితాక క్కైవన్దిరుక్కుమ్ బ్రాహ్మణా గ్రేసరరెల్లారుమ్ తిరణ్డు ఉదాత్తమాక ఇరణ్డు తలైక్కుమ్ మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణి.

(పూప్పునై కణ్ణి ప్పునితనోడు) వివాహసమయత్తిల్ అవళ్ పేరొప్పనైపోలన్ఱిక్కే, ఒరు తనిమాలైయై ఇట్టు స్నానమ్ పణ్ణి, కైయుమ్ పవిత్రముమాయ్, తీణ్డినారుణ్డాకిల్ ముకత్తై ప్పొల్లాతాక ప్పణ్ణి. కున్ది నడన్దు, పుడైవై యొతుక్కి, వినీతవేషత్తోడే వన్దపడి. పెరియాఴ్వార్ పెణ్పిళ్ళైయై ఆచారవైకల్యముణ్డానాల్ కొడార్కళితే! (ఎన్ తన్నై క్కాప్పు నాణ్ కట్ట) నాన్ తొడుమతొఴియ త్తొట్టారై త్తొడుమళవాయ్త్తుక్కాణ్. పరబుద్ధియాలే కిట్టప్పెఱ్ఱేన్కాణ్. (తోఴీ నాన్) పేఱ్ఱిల్ ఇని ఇతుక్కవ్వరుకిల్లై, ఇతు పఱ్ఱాశాక, తోఴీ ! పెఱువతు కాణ్.

అరు :- నాలామ్పాట్టు. (నాఱ్ఱిశై యిత్యాది) "నని"- మికుతి. "శిట్టర్"- శిష్టర్. "ఎడుత్తేతి" -ఉచ్చమాక ఏత్తి. "పునైతల్"- కట్టల్. "కణ్ణి" - మాలై. "పూప్పునై కణ్ణి ప్పునితన్" ఎన్ఱు పూక్కళాలే పునైయప్పట్ట మాలైయై యుడైయవనుమాయ్ పవిత్రనానవ నెన్నైయాలే, తాత్పర్యమ్ (వివాహసమయత్తిల్) ఎన్ఱు. వినీతవేషత్తోడే సాచారనాయ్ వన్దానెన్ఱాక వేణుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పెరియాఴ్వారిత్యాది). (తొట్టారై) ఎన్ఱతు. ఈశ్వరనై త్తొట్ట బ్రాహ్మణనై- ఎన్ఱపడి. వివరణమ్ (పరబుద్ధీత్యాది) అతావతు- పరసమ్మతియు ముణ్డాయ్త్తు- ఎన్ఱపడి. ఉపాధ్యాయర్ కట్టుకైయాలే, తొట్టారై త్తొడు మళవాయ్త్తు- ఎన్ఱపడి. సంశ్లేషమ్ వేణ్డావో? ఎన్న (ఇతు పఱ్ఱాశాక) ఎన్ఱు. ఇతు పఱ్ఱాశాక- కాప్పునూలడియాక.

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక– పెళ్లి ఆరంభంలో కంకణ ధారణ వైభవాన్ని కలలో అనుభవించగలిగాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**నాఱ్ఱిశై త్తీర్త్తమ్ కొణర్ న్దు**) శ్రీరాముని పట్టాభిషేకానికి వానరవీరులు నాలుగు సముద్రాలలో ఉండే జలాలను తీసుకొని వచ్చినట్లుగానే, నాలుగు దిక్కుల నుండి తీర్థాలను తీసుకొని వచ్చి,

(**నని నల్గి**) చక్కగా తేటపరచి –అని అర్థం. శాస్త్రాలలో చెప్పినట్లుగా జలాలను చక్కగా తేటపరిచినట్లయితే ఆయుస్సు మొదలైన హితాలు అన్నీ కలుగుతాయి– అని తెలిసికొన్నవారి చేత తీర్థప్రోక్షణాన్ని చేయిస్తారు.

(**పార్ప్పన చ్చిట్టర్ కళ్. పల్లార్ ఎడుత్తేత్తి**) జాతివల్ల మాత్రమే బ్రాహ్మణులుగా కాకుండా, వేదాన్ని చక్కగా అధ్యయనం చేసినవారై, చక్కని ప్రవర్తనను కలిగినవారు– అని అందరి చేత కీర్తింపబడేవారై, వివాహం మొదలైన వైదిక కార్యాలను చక్కగా నిర్వహించగలిగిన బ్రాహ్మణులు అందరూ ఉచ్చైః స్వరంలో పెండ్లి కుమారునకు, పెండ్లి కూతురునకు మంగళాశాసనాలను చేసి. "పల్లాండెడుత్తేత్తి" అని పాఠాంతరం ఉన్నది.

(**పూప్పునై కణ్ణి ప్పునిదనోడు ఎందన్నై**) వివాహ సమయంలో పెండ్లి కూతురు అయిన గోదాదేవికి అన్ని ఆభరణాలను పెట్టి అలంకరించి, అలంకారం చేయడమే కాకుండా, పెండ్లి కుమారుడు అయిన ఈ శ్రీకృష్ణుడు ఒక ప్రత్యేకమైన పూలమాలికను అలంకరించుకొని, స్నానం చేసి, చేతిలో పవిత్రాన్ని ధరించి, దగ్గరకు వచ్చేవారిని "నన్ను తాకకండి" అని కోపించి, ఎవరూ తనను అంటకుండా ఉండేటట్లు ఒదిగి నడచి, వస్త్రాన్ని ముడుచుకొని, మిక్కిలి ఆచారంతో మిక్కిలి పరిశుద్ధుడై వచ్చిన రీతిని ఇది తెలియజేస్తున్నది. శ్రీకృష్ణునకు ఇటువంటి ఆచారం ఉన్నదా? అని అంటే, ఆచారంలో ఏదైనా కొరత ఉన్నట్లయితే పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అయిన గోదాదేవిని పెండ్లి కూతురుగా ఇవ్వరు కనుక, ఇంతటి ఆచారాలను ఆరోపించుకొని వచ్చాడు– అని తోస్తున్నది.

(ఎందన్నై కాప్పు నాణ్ కట్ట) "అతనిని తాకాలి" అని నేను ఆశపడినది లభించకపోయినప్పటికీ, ఇద్దరికీ కంకణం కట్టేటప్పుడు అతనిని తాకిన ఉపాధ్యాయుని నేను తాకే లాభాన్ని పొందాను. పరుడైన భగవంతుని అభిప్రాయం చేత కంకణాన్ని కట్టబడినప్పుడే అతనిని సమీపించాను.

(తో*ழீ*! నాన్) అతని సంకల్పం కంటే గొప్పదైన ప్రాప్యం ఇంకొకటి లేదు. అతని సంకల్పం ఏర్పడిన తరువాత, ఓ చెలీ! నేను పొందడం అనేది సిద్ధం కదా. పాప్యప్రాపకాలు అతని సంకల్పమే– అని భావం.

కతిరొళి తీపమ్ కలశ ముడనేన్ది
చ్చతిరిళమఙ్గైయర్ తామ్ వన్దెతిర్కొళ్ళ
మతురైయార్ మన్న నడినిలై తొట్టెఙ్గుమ్
అతిర ప్పుకుత క్కనా క్కణ్డేన్ తో*ழீ* ! నాన్ 5

తో*ழீ* ! = చెలీ!, శతిర్ ఇళ మఙ్గైయర్ తామ్ = అందమైన, చిన్న వయస్సులోని కన్యలు, కతిర్ ఒళి తీపమ్ = సూర్యుని కాంతివంటి కాంతిని కల మంగళదీపాన్ని, కలశమ్ = బంగారు కలశాలను, ఉడన్ ఏన్ది = చేతిలో ఎత్తి ధరించి, వన్దు ఎతిర్ కొళ్ళ = ఎదురేగి రాగా, మతురైయార్ మన్నన్ = మధురలో ఉండేవారికి ప్రభువైన శ్రీకృష్ణుడు, అడి నిలై తొట్టు= పాదుకలను ధరించి, ఎఙ్గుమ్ అతిర = భూమి అంతటా అదిరేటట్లు, పుకుత = వేంచేయగా, నేన్ కనా కణ్డేన్ = కలలో నేను దర్శించాను.

వ్యా :- అఞ్జామ్బాట్టు. (కతిరొళి తీపమ్ కలశ ముడ నేన్ది) ఇతుక్కు ఒరు విచ్ఛేదమ్ వరిల్ మఙ్గళత్తుక్కు క్కుఱైయా మెన్ఱు ఆదిత్యప్రభైపోలే ఇరుక్కిఱ దీపమ్, అప్పడియే యిరుక్కిఱ పొఱ్కలశఙ్గళ్- ఇవ*ற்றை* ధరిత్తు. (శతిరిళమఙ్గైయర్) "మతి ముక మడన్దైయర్' (తిరువాయ్-10-9-10) ఎన్నక్కడవతిఱే. తఙ్గళ్ పరువత్తాలుమ్, వడివ*ழ*కాలుమ్ తఙ్గళైయే ఎల్లారుమ్ కటాక్షిక్కుమ్బడి యిరుక్కిఱవర్కళ్, తాఙ్గళ్ కవి*ழ்*న్దు మున్నడియై ప్పార్త్తుక్కొణ్డువన్దు ఎతిర్ కొళ్ళ.

(మతురైయార్ మన్నన్) పరమపదత్తై విట్టు ప్పోన్దు విరుమ్బిన ఊరుక్కు నిర్వాహకనిఱే. పరమపదత్తిలిరుప్పుక్కు మేలే ఓరే*ற்ற*మ్బోలే కాణుమ్ అవ్వూరుక్కు క్కడవనెన్ను మతు. "మన్ను వడమతురై మైన్దనై" (తిరుప్పావై-5) ఎన్ఱు ఇవళ్ తాన్ ఆదరిప్పతుమ్ అఙ్గేయిఱే. ఒరువన్ ఒరు పిళ్ళైయై ఉకన్దరుళ ప్పణ్ణి, "ఇవర్క్కు ఎన్న తిరునామమ్ శాత్తువోమ్" ఎన్నిరుక్కచ్చెయ్తే, "అతువే ఇతువే" ఎన్న*ழை*యాతే, "ఎన్నై

మతురైమన్నన్ ఎన్గఴై” ఎన్ఱు స్వప్నత్తిలే అరుళిచ్చెయ్‌తారామ్. (అడినిలై యిత్యాది) తిరువడినిలైకళై క్కొడుత్తు. (ఎఴ్గు మతిర ప్పుకుత) మహాబలియజ్ఞవాటత్తిలే నడన్ద పోతు భూమి నెళిన్దతెన్ఱు ఒరు గ్రన్దత్తిల్ కిడన్దతాయ్, “ఇతుక్కు ప్పొరుళెన్” ఎన్ఱు కేట్టవాఱే, “సర్వేశ్వరనన్ఱో, శొల్లవేణుమో ?” ఎన్ఱార్‌కళాయ్, ఇత్తై జీయర్ కేట్టరుళి, భట్టరై క్కేట్క; “ఇరప్పిల్ పతఱ్ఱత్తాలే అడియిట్ట పడి కాణుమ్” ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌తారామ్. ఒరు భూమిక్కాక ఇప్పడి ప్పతఱి వరుమవన్ ఇవై ప్పెఱ్ఱు విడుకిఱానో? (తోழீ! నాన్) ఉకప్పాయ్ నీ యిఱే.

అరు :- అజ్ఞామ్బాట్టు. (కతిరొళి ఇత్యాది) “మతురైయార్ మన్నన్” ఎన్ఱతు- అతిశయ మన్ఱే ఎన్న (పరమపదత్తై ఇత్యాది). మధురైయై ఇట్టు నిరూపిక్కిఱతు ఉకప్పెన్ను మతుక్కు ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒరువనిత్యాది). (పిళ్ళై) కృష్ణవిగ్రహమ్. “కతిర్” -శెన్నెఱ్కతిర్. “కలశమ్” - కరకమ్. “కతిర్” - అழకు. “అడి నిలై” -పాదుకై. “అతిర” -నెళియ. (ఒరు గ్రన్దత్తిల్ కిడన్దతాయ్) ఎన్గిఱ విడత్తిలే, “యస్మిన్ ప్రయాతే సురభూభృతోఽధ్వరం న నామ ఖేదా దవని స్వసాగరా, స వామన స్సర్వ జగన్మయ స్సదా మమాస్తు మాఙ్గల్యవివృద్ధయే హరిః” ఎన్ఱతు అనుసన్ధేయమ్.

అయిదవ పాశురం –

అవతారిక – పెళ్లి మండపం లోపల దీపాలతో, పూర్ణకుంభాలతో ఎదురు రాగా, భగవంతుడు వేంచేయడాన్ని నేను కలలో దర్శించాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కదిరొళి దీపమ్ కలశమ్ ఉడన్ ఏంది) మంగళద్రవ్యాలు అయిన మంగళ దీపానికి పూర్ణకుంభానికి ఏదైనా కొరత కలిగితే వివాహ మంగళడానికి కొరత ఏర్పడుతుంది– అని భావించి, సూర్యుని కాంతి వలె ఆరిపోకుండా వెలిగే మంగళ దీపాలను, ఆ విధంగానే ప్రకాశించే కొరత లేని వస్తువులు అయిన పూర్ణకుంభాలను తీసుకొని వచ్చారు. వచ్చినవారు ఎవరు? అని అంటే,

(శదిర్ ఇళమంగైయర్) “నిఱై కుడ విళక్కముమ్ మదిముక మడందైయర్ ఏందినర్ వందే” (తిరువాయ్ మొழి– 10 –9 –10) (చంద్రుని

వంటి ముఖాన్ని కలిగిన వనితలు పూర్ణకుంభాలను, దీపాలను తీసుకొని వచ్చారు) అని పరమపదంలో ముక్తాత్మను స్వాగతించేవారి వలె, ఇక్కడ ఉండేవారు కూడా పరమాత్మకు స్వాగతం పలికారు– అని అంటున్నది.

(తామ్ వందెదిర్ కొళ్ళ) తమ వయస్సుతోను, రూప సౌందర్యంతోనూ తమను అందరూ చూచేటట్టుగా ఉండేవారు, తాము జాగ్రత్తగా సిగ్గుతో తలవంచుకొని, ముందడుగును చూస్తూ వచ్చి, ఎదురేగగా,

(మదురైయార్ మన్నన్) పరమపదాన్ని విడచి వచ్చి, అంతకంటే, తాను కోరిన "ఉత్తర మధురానగరానికి నిర్వాహకుడు" అనే ఇది పరమపదనాథుడు అనేదాని కంటే గొప్పది కదా. " మన్ను వడ మధురై మైందనై " (తిరుప్పావై –5) అని కదా ఈమె తిరుప్పావై ప్రబంధంలో కూడా ఆదరించి పలికింది. ఈ తిరునామాన్ని భగవంతుడుకూడా చాలా ఆదరించాడు –అనేది ఈ క్రింద ప్రస్తావింపబడే ఐతిహ్యాన్ని బట్టి తెలుస్తున్నది.

ఒక శ్రీవైష్ణవుడు ఒక వెన్న ముద్ద కృష్ణుని విగ్రహాన్ని ప్రతిష్ఠ చేసి, "ఈ స్వామికి ఏమని పేరు పెట్టాలి? " అని ఆలోచిస్తూ ఉండగా, " అతడు, ఇతడు "అని పిలువకుండా, నన్ను మధురైమన్నన్ అని పిలు" అని అతనికి స్వప్నంలో ఆ స్వామి సాక్షాత్కరించి పలికాడట.

(అడి నిలై తొట్టు) పాదుకలను ధరించి,

(ఎంగుమ్ అదిర పుగుంద) పెళ్లి పందిరిలో అన్ని చోట్ల అదిరేటట్టుగా రాగా,

"యస్మిన్ ప్రయాతే సురభూభృతోధ్వాం ననామ ఖేదాదవనిః ససాగరా,

స వామనః సర్వజగన్మయః సదా మామాస్తు మాంగల్య వివృద్ధయే హరిః"

(విష్ణుధర్మం –43– 31)

(ఏ భగవానుడు, అసుర ప్రభువు అయిన మహాబలి యొక్క యాగానికి వెళ్లేటప్పుడు, సముద్రంతో కూడిన భూమి ఖేదంతో వంగినదో, సర్వ జగన్మయుడైన ఆ వామనుడు ఎల్లప్పుడూ నాకు మంగళాలను వృద్ధి చేయాలి) అనే చోట మహాబలి యజ్ఞంలో వామనుడు నడచి వెళ్ళినపుడు భూమి వంగినది– అని వ్రాయబడడాన్ని చూసి కొందరు పండితులు దీనికి ఏమి అర్థం? అని మరికొందరు పండితులను అడిగారట దానికి ఆ పండితులు "ఇతడు సర్వేశ్వరుడు అయినందువల్ల, ఇతడు యాచకుడై వెళ్లడాన్ని చూచి భూమి బాధపడుతుందని చెప్పవలసి ఉన్నదా?" అని సమాధానం చెప్పారట. దీనిని విన్న నంజీయర్ అనే ఆచార్యులు ఈ అర్థం సరియైనదేనా? అని తమ ఆచార్యులు అయిన భట్టర్ ను ప్రశ్నించగా, "ఎల్లప్పుడూ ఇవ్వడమే అలవాటు పడినవాడు ఇప్పుడు యాచించటానికి వచ్చినవాడు అయినందున వేగంగా అడుగులు పెడుతూ భూమి అదిరేటట్లు వచ్చాడు –అన్నదే దీనికి అర్థం" అని చెప్పారట. మూడు అడుగుల నేల కోసం ఈ విధంగా తత్తర పడి వచ్చినవాడు, గోదాదేవిని పొందడానికి భూమి అదిరేటట్లుగా పాదాలను మోపి రావడంలో ఆశ్చర్యం లేదు కదా.

(క్కనా క్కణ్డేన్ తోழీ! నాన్) ఈ విధంగా కల కన్నది నేను అయినప్పటికీ, దానికి నాకంటే ఆనందించేదానవు, సఖీ! నీవే కదా– అని భావం.

★★★★★

మత్తళ జ్కొట్ట వరి శజ్గమ్ నిన్నూత
ముత్తుడై త్తామమ్ నిరైతాழ்న్ద పన్దఱ్కీழ்
మైత్తునన్ నమ్బి మతుశూతన్ వన్దెన్నై
క్కైత్తలమ్ పఱ్ఱ క్కనా క్కణ్డేన్ తోழీ ! నాన్. 6

తోழీ = చెలీ !, మత్తళమ్ కొట్ట = మద్దెలను వాయించగా, వరి శజ్గమ్ నిన్ఱు ఊత = పురులను కల శంఖాలను ఊదగా, మైత్తునన్ నమ్బి = మేనత్తకొడుకు వరుసను కలవాడై, కల్యాణగుణపూర్ణుడైన శ్రీకృష్ణుడు, ముత్తు ఉడై తామమ్ నిరై తాழ்న్ద పన్దల్ కీழ் వన్దు = ముత్యాలు కల మాలల సమూహాలు వేలాడ దీసిన పందిరికింద ఉండి, ఎన్నై కై త్తలమ్ పఱ్ఱ = నా పాణిని పరిగ్రహించగా, నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను కలలో దర్శించాను.

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు. (మత్తళ మిత్యాది) రాజకులముడైయరాయిరుక్కుమవర్కళ్ వివాహమ్ పణ్ణప్పుక్కాల్ శెయ్యుమాపోలే, మజ్గళవాద్యజ్గళ్ మాఱాతే నిన్ఱు ముழజ్గ. సాన్దీపినియోడే ఓతువతుక్కు మున్నేపోలే కాణుమ్ ఇవళై వివాహమ్ పణ్ణిఱ్ఱు ! తిరువాయ్ప్పాడియిలే నెడుజ్గాలమ్ వళర్న్దు, పిన్బితే అజ్గు ప్పోయ్త్తతు. ముత్తుమాలై నిరైకళానవై తలైయిలే వన్దు తాழ்న్ద పన్దలిన్ కీழే.

(మైత్తునన్ నమ్బి) నప్పిన్నైప్పిరాట్టియోడుణ్డాన సమ్బన్ధమ్ తన్నోడుమ్ ఉణ్డెన్నిరుక్కిఱాళ్కాణుమ్. (మతుశూతనన్) మఱ్ఱుమ్ మైత్తునమై ముఱైయుణ్డెన్ఱు ఆరేనుమ్ వన్దు కైప్పిడిక్కప్పార్క్కిల్, అవర్కళైయు మழియచ్చెయ్తు తానే స్వీకరిక్కవల్లవనాయ్త్తు. తన్నుడైమైయై, పిఱర్ "ఎన్నతు" ఎన్నుమ్బోతు, అవర్కళై అழியచ్చెయ్తు కైక్కొళ్ళవల్లనాయ్త్తు. (వన్దెన్నై క్కైత్తలమ్ పఱ్ఱ) "అవన్దానే వన్దు కైప్పిడిక్కై ముఱై" ఎన్ఱిరుప్పాళొరుత్తియిఱే ఇవళ్తాన్. (కైత్తలమ్ పఱ్ఱ) (న ప్రమాణీకృతః పాణిర్బాల్యే బాలేన పీడితః) (రామా-యుద్ధ-119-16) ఎన్నై అటియావిట్టాల్ తమ్మై యటియాతొழியవేణుమో ? తామ్ పరువమ్ నిరమ్బాతిరుక్క త్తామ్ ఎన్నై క్కైయై ప్పిడిత్తతు మఱన్దారో? "పాణిగ్రహణమ్" ఎన్ఱు ఒరు పదత్తాల్ శొల్లాతే, 'పీడితః' ఎన్బానెన్?" ఎన్ఱు ఎమ్బారై చ్చిలర్ కేట్టార్కళ్. "అజ్గణ్ణనుణ్ణ ఎన్నారుయిర్ క్కోతితు" (తిరువాయ్-9-6-6) ఎన్గిఱపడియే "పిడిత్త పిడియిలే అనన్యార్హైయామ్బడి పిడిత్తు" ఎన్నారామ్.

(ఇయం సీతా) (రామా-బాల-73-26) పిఱన్ద ఉమక్కు ప్పిఱవామైయాల్ వన్ద ఏఱ్ఱముడైయార్ తేట్టమే. (మమ సుతా) నీర్ అర్తరక్షణత్తిలే దీక్షిత్తాల్ ఉమక్కు మున్నే

పోయ్ క్కైచ్చిఱైయా యిరుక్కవల్లవళ్. (ప్రతీచ్ఛ చైనామ్) కరుమ్బుతిన్న క్కూలియన్నో; ఇవళై క్కైక్కొళ్ళ మెన్టన్నో ఉమ్మై నాన్ కాల్ పిడిక్కిఱతు ! (భద్రం తే) "వడివాయ్నిన్ వలమార్పినిల్ వాழ்కిన్ఱ మఙ్గైయుమ్ పల్లాణ్డు" (తిరుప్పల్లాణ్డు) ఎన్గిఱపడియే. "ఐయరుమ్, ఊరిలుళ్ళారుమ్ వారాతిరుక్క, నాన్ కైక్కొళ్ళుకైయావతెన్?" ఎన్ఱు తమ్ముడైయ వైదగ్ధ్యమ్ తోற்றిరాయ్త్తు నిన్ఱార్; అతు వేణ్డా కాణుమ్, ఉమ్ముడైయ కైయాలే ఇవళ్కైయై పిడియీర్. "ప్రతీచ్ఛ" ఎన్నచ్చెయ్తే, "పాణిం గృహ్ణీష్వ" ఎన్ఱానితే.

అరు:- ఆఱామ్పాట్టు. (మత్తళ మిత్యాది) రాజకులముడైయనాయిరుక్క మవర్ కళెన్నానెన్ ? రాజావన్నో ! ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సాన్దీపని ఇత్యాది). క్షత్రియనుక్కొழியఅధ్యయనమ్ పణ్ణ వొణ్ణామైయాలే అప్పోతాయ్త్తు రాజత్వమ్ తోற்றிற்று ఎన్ఱపడి. (ఓతువతుక్కు)- అధ్యయనత్తుక్కు. "ఉన్ మైత్తునన్ పేర్ పాడ" ఎన్ఱు- నప్పిన్నైప్పిరాట్టిక్కన్నో మైత్తునన్ ముఱై యుళ్ళతు; పెరియాழ்వార్ పెణ్పిళ్ళైయాన తనక్కు చ్చొల్లలామో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నప్పిన్నై ఇత్యాది). అతావదు- తానుమ్ గోపికై ఎన్ఱిరుక్కైయాలే- ఎన్ఱపడి. (కైత్తలమ్ పఱ్ఱ) ఇతుక్కు సంవాదమాక ప్రమాణద్వయ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (న ప్రమాణీకృత ఇత్యాది) న ప్రమాణీకృతః- ప్రామాణికమాక వన్దిక్కే, వలియ ప్పిడిక్కై. 'పీడితః' ఎన్నానెన్? ఎన్ఱు శఙ్కాభిప్రాయమ్. "కైత్తలమ్ పఱ్ఱ" ఎన్ఱు- కైయై ప్పిడిత్త మాత్రత్తుక్కు ప్రమాణమ్. (ఇయం సీతేత్యాది). అగ్నిసాక్షికమాకైయాలే నెకిழவొణ్ణాతు ఎన్ఱపడి. "సీతా లాఙ్గలపద్ధతిః" ఎన్గిఱత్తై యుట్కొణ్డు (పిఱవామైయాల్ వన్ద ఏఱ్ఱమ్) ఎన్ఱతు; "సహధర్మచరీ తవ" ఎన్ను మళవుక్కుమ్ తాత్పర్యమ్ (నీర్ అర్తరక్షణేత్యాది). పెరుమాళ్ ఇఱాయ్త్తతుక్కు జ్ఞాపకమే తెన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ప్రతీచ్ఛ ఎన్న చ్చెయ్తే ఇత్యాది).

ఆఱవ పాశురం –

అవతారిక – మధుసూదనుడు నన్ను పాణిగ్రహణం చేసికొన్న రీతిని నేను కలలో కన్నాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**మత్తళమ్ కొట్ట వరి శంగమ్ నిన్నూద**) రాజకులంలో పుట్టినవారి వివాహ జరిగేటప్పుడు చేసేటట్లుగా మద్దెల, శంఖం మొదలైన మంగళ వాద్యాలు నిరంతరంగా మోగేటట్లుగా– అని అర్థం. " వేదమంత్రాలను చెప్పి పాణిగ్రహణాన్ని" చేశాడు అని చెప్పకుండా, మధ్యలో వాద్యాలు మోగగా పాణిగ్రాహనం చేశాడు

—అని వేదం అధ్యయనం చేయనివారి వివాహం వలె చెప్పవచ్చునా? అని అంటే, " సాందీపని ముని దగ్గర వేదం అధ్యయనం చేయడానికి ముందే ఇతడు ఈమెను వివాహం చేసుకున్నాడు కాబోలు! " అనేది పెరియవాచ్చాన్ పిళ్లై వ్యాఖ్యానం. రేపల్లెలో చిరకాలం పెరిగి ఆ తరువాత, సాందీపని దగ్గర వేదం అధ్యయనం చేయడానికి వెళ్ళాడు— అనేది చరిత్ర. గోప బాలుడుగా తనను అభిమానించిన గోదాదేవిని వేదం అధ్యయనం చేయడానికి ముందే పాణిగ్రహణం చేసుకున్నాడు— అని అనడం తగినదే కదా.

(**ముత్తుడై త్తామ్ నిఱై తాழ்న్ద పందఱ్కీழ்**) ముత్యాల మాల వరుసలు తలపై వచ్చి తగిలేటట్లుగా వేలాడగట్టిన పందిలి కింద,

(**మైత్తునన్ నంబి**) వివాహం చేయడానికి తగిన సంబంధం కలిగిన శ్రీకృష్ణుడు అనే స్వామి నీళాదేవి వలె, అతనితో సంబంధ క్రమాన్ని కలిగిన గోపబాలికగా తనను చేసుకొన్నది కదా, గోదాదేవి.

(**మదుశూదన్**) మధువు మొదలైన విరోధులను నశింపచేసినవాడు— అని అర్థం. గోప బాలిక అయిన ఈ గోదాదేవిని వివాహం చేసుకోవడానికి తగిన వరుసను కలిగి ఉండి, వేరు ఎవరైనా వచ్చినా, వారిని కాదని, వారిని నశింపజేసి, తానే పాణిగ్రహణం చేసుకోగలిగినవాడు— అని తాత్పర్యం. తన సొత్తును ఇంకొకడు ఆక్రమించేటప్పుడు మధువును నశింప చేసినట్లుగానే వారిని నశింప చేసి, తన సొత్తును తాను చేజిక్కించుకోగలిగినవాడు కదా, ఇతడు.

(**వందెన్నై కైత్తలమ్ పఱ్ఱి**) "సొత్తుదారుడు అయిన అతడే కదా వచ్చి సొత్తు అయిన మనలను గ్రహించడం— అనేది క్రమం— అని

ఉపాయాధ్యవసాయంతో ఉండే పెరియాళ్వారుల పుత్రిక కదా, ఈమె. అందువల్ల, అతడే వచ్చి తనను పరిగ్రహించాడు– అని అంటున్నది.

(కైత్తలమ్ పఱ్ఱ)

"న ప్రమాణీకృతః పాణిః బాల్యే బాలేన పీడితః"

(రామాయణం– యుద్ధకాండ –119 –16)

(నా చిన్న వయసులో చిన్న బాలుడవైన నీచే గట్టిగా పట్టుకొనబడిన ఆ చేయి ఈనాడు ప్రమాణీకరింపబడలేదు) అని సీతాదేవి నన్ను మరచిపోయిన తనను మరచిపోవచ్చునా? రాను 12 ఏళ్ళ వయస్సులో ఉన్నప్పుడు నా చేయి పట్టుకున్న విషయాన్ని కూడా మరచిపోయాడా?? అని హనుమంతుని దగ్గర తనను పాణిగ్రహణాన్ని చేసిన విషయాన్ని గుర్తు చేసింది కదా పాణిగ్రహణం అనే పదంతో చెప్పకుండా, పైన తెలిపిన ప్రమాణంలో "పీడితః" (చేతిని గట్టిగా పట్టుకోవడం జరిగింది) అని ఎందుకు చెప్పడం జరిగింది? అని ఎంబార్ అనే ఆచార్యులను కొందరు అడిగారు. " అమ్ కణ్ణనుండ ఎన్నారుయిర్ కోదిదు" (తిరువాయ్ మొழி– 9–6–6) అనే విధంగా, పట్టుకున్న పట్టులో తనకే అయ్యేటట్లుగా భగవానుడు పట్టుకోవడాన్ని ఈ పదం చెబుతున్నది– అని ఆ ఆచార్యులు బదులు పలికారు.

"ఇయం సీతా మమ సుతా సహధర్మచరీ తవ,

ప్రతీచ్ఛ చైనాం భద్రం తే పాణిం గృహ్ణీష్వ పాణినా"

(రామాయణం –బాలకాండ –73 – 26)

(ఈ సీత నా కుమార్తె. నీకు సహధర్మచారిణిగా అంగీకరించు. నీకు మంగళం కలుగుగాక. నీ చేతితో ఈమె చేతిని పట్టుకో) అనే సీత కన్యాప్రదాన శ్లోకం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

(ఇయం సీతా) నీవు 12 నెలల కాలం కౌసల్యాదేవి గర్భంలో ఉండి పుట్టిన వాడవు. ఒక తల్లి గర్భం నుండి పుట్టకుండా "సీతా లాంగల పద్ధతిః"

(అమర కోశం, 2 –9 –14) (నాగటి చాలుకు సీత అని పేరు) అనే విధంగా యాగ భూమిలో నాగలి దున్నిన దారిలో అయోనిజగా అవతరించినందున సీతా అనే పేరును ఈమె పొందడం నీకు గొప్పతనమే కదా.

(మమ సుతా సహధర్మచరీ తవ) ప్రజలను రక్షించడమే ధర్మంగా కలిగిన నా కుమార్తె అయినందువల్ల, నీవు బాధపడే వారిని రక్షించడానికి వ్రతంగా కలిగిన వాడవు అయినందున, నీకంటే కూడా ముందడుగు వేసి, దేవతాస్త్రీలను రక్షించడం కోసం లంకకు వెళ్లి చెరలో ఉండగలిగినది.

(ప్రతీచ్ఛ చైనాం) చెరకును తినడానికి కూలిని ఇచ్చేవారి వలె ఈమెను పరిగ్రహించు– అని కదా నిన్ను నేను కాళ్ళను పట్టుకుంటున్నాను.

(భద్రం తే) "వడివాయ్ నిన్ వలమార్బినిల్ వాழ்கిన్ఱ మంగైయుమ్ పల్లాండు" (2) (నీ తిరుమేనిలో కుడివైపున ప్రకాశిస్తున్న లక్ష్మీదేవికి మంగళం) అనే విధంగా ఇద్దరూ కలసి ఉండే చేరికకు పల్లాందు పాడుతున్నాడు. . శివధనస్సును విరచినప్పుడు, జనకుడు తన కుమార్తెను కన్యాదానం చేయడం కోసం రాగా, "నా తండ్రిగారు, నా ఊరిలో ఉండేవారు రాకుండా ఉండేటప్పుడు నేను ఏ విధంగా ఈమెను వివాహం చేసుకోవడం సాధ్యం అవుతుంది? అని తన గుణాతిశయం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా శ్రీరాముడు నిరాకరించాడు. " అప్పుడు నిరాకరించడం సరే. నీ తండ్రి మొదలైన అందరూ వచ్చిన ఇప్పుడు నీవు నీ చేతితో ఈమె చేతిని పరిగ్రహించు" అని అంటున్నాడు, జనక చక్రవర్తి. " ప్రతీచ్ఛ" (ఈమెను అంగీకరించు), " పాణిం గృహ్ణీష్వ" (చేతిని పరిగ్రహించు) అనే ఈ పదాలకు" ఇంతకు ముందు వలె నిరాకరించకుండా, పాణిగ్రహణం చెయ్యి "అని ఇదే అర్థమని చెప్పాలి కదా.

★★★★★

వాయ్ నల్లార్ నల్ల మఱైయోతి మన్దిరత్తాల్
పాశిలై నాణల్పడుత్తు ప్పరితి వైత్తు
క్కాయ్శిన మాకళిఅన్నా నెన్ కై ప్పఱ్ఱి
త్తీవలమ్ శెయ్య క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ ! నాన్ **7**

తోழீ = చెలీ ! వాయ్ నల్లార్ = చక్కగా అధ్యయనం చేసిన వైదికులు, నల్ల మఱై ఓతి = గొప్ప వేదవాక్యాలను ఉచ్చరించగా, మన్దిరత్తాల్ = ఆ యా క్రియలకు తగిన మంత్రాలను పురస్కరించుకొని, పాశు ఇలై నాణల్ పడుత్తు = పచ్చదనాన్ని కల ఆకులను కల్గిన పలాశదండాలను పరిస్తరణలుగా అమర్చి, పరితి వైత్తు = సమిత్తులు సమర్పించి, కాయ్ శినమ్ మా కళిఱు అన్నాన్ = మిక్కిలి కోపాన్ని కల మత్తగజంవలె గర్వాన్ని కల్గిన శ్రీకృష్ణుడు, ఎన్ కై పఱ్ఱి = నా చేతిని పరిగ్రహించి, తీ వలమ్ శెయ్య = అగ్నికి ప్రదక్షిణం చేయగా, నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను కలలో దర్శించాను.

వ్యా :- ఏழாమ్పాట్టు. (వాయ్ నల్లార్) అழகియతాక స్వరత్తిలే ఉచ్చరిక్క వల్లవర్కళ్. (నల్ల మఱై యోతి) ఆరాధన విషయమాక ప్పరస్తవై యన్టిక్కే, ఆరాధ్యనుడైయ స్వరూపత్తిలే పరస్తవఱ్ఱై చ్చొల్లి, శ్రీపురుషసూక్తాదికళై చ్చొల్లి. (మన్దిరత్తాల్) అతుక్కుళ్ళే ఎల్లా ముణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్తే అవ్వో క్రియైక్కు అనురూపమాన మంత్రత్తాలే. (పాశిలై నాణల్పడుత్తు) పశుత్త ఇలైయై యుడైత్తాన నాణలై, అగ్నియై చ్చూழప్పడుత్తు-పరిసరిత్తు. (పరితి వైత్తు) పరిధికళై యిట్టు.

(కాయ్శినమాకళిఅన్నా ఎన్ కైప్పఱ్ఱి) ఒరు మత్తగజమ్పోలే మేన్మైయోడే వన్దు. (తీయిత్యాది) అగ్నియై చ్చూழవరుకిఱపోతు పిశుకి నడన్దపడి. "ఏక మిషే" (యజు.అష్ట. 3-7-89) తొడగ్గి, "సఖా సప్త పదా భవ" వళవుమ్ నడన్దపడి. వన్దు కైప్పిడిత్తపోతు ఒరు మత్తగజమ్ శిఱైప్పట్టాప్పోలే యాయ్త్తు. (తీ వలమ్ శెయ్య) తాన్ నెకిழుమన్టుమ్ నాన్ నెకిழవొణ్ణాత పడియాకవుమ్ పెఱ్ఱతుకాణ్.

అరు :- ఏழாమ్పాట్టు. (వాయిత్యాది) 'నల్ల మఱై' ఎన్ఱైక్కు, మఱైయిలే ఇరణ్డు విధ ముణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆరాధనేత్యాది). "పాశిలై నాణర్"- పచ్చై ఇలైయై యుడైత్తాన నాణప్పుల్లు. "పరితి"- సమిత్తు. "ఇష ఏకపదీ భవ" ఎన్టు స్మార్తక్రియై, ఓరడి తొడగ్గి ఏழడి యళవాక- ఎన్టపడి, "కాయ్శిన మాకళిఅన్నాన్" ఎన్టతుక్కు తాత్పర్యాన్తరమ్ (వన్దు కైప్పిడిత్తపోతు ఇత్యాది). (శిఱై ప్పడుకై)- ఇవన్ కైయిలే అకప్పడుకై. అగ్నిసాక్షిక మాకైయాలే నెకిழవొణ్ణాతు ఇరువర్క్కుమ్.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక – అగ్ని ప్రదక్షణాన్ని చేయడం కూడా నేను కలలో అనుభవించాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (వాయ్ నల్లార్) అందంగా స్వరాలతో వేదాన్ని ఉచ్చరించగలిగినవారు,

(నల్ల మఱై ఓది) "నల్ల మఱై" అనే ఈ విశేషణానికి వేదంలో రెండు విధాలయిన ఉన్నాయా? అని అంటే, వేదంలోని పూర్వభాగాలు ఇంద్రుడు మొదలైన దేవతలకు అంతర్యామిగా ఉండే భగవంతుని ఆరాధన అయిన యాగాలను గూర్చి చెబుతున్నాయి. పురుష సూక్తం మొదలైన ఉత్తర భాగాలు భగవంతుని స్వరూపరూప గుణాలను నేరుగా చెబుతున్నాయి. పూర్వభాగాల కంటే ఉత్తర భాగాలు ఇటువంటి గొప్పతనాన్ని కలిగి ఉండడాన్నిబట్టి, "నల్లమఱై" అని ప్రయోగింపబడింది. శ్రీపురుష సూక్తం మొదలైనవానిని దీని ద్వారా తెలియజేసినట్లయినది.

(మందిరత్తాల్) పురుష సూక్తంలోనే భగవంతుని గొప్పతనాలు అన్నీ ఉన్నప్పటికీ, దర్భలను అగ్నికి చుట్టూ పెట్టడం పరిస్తరణాలను, సమిత్తులను సమర్పించడం, అగ్నిప్రదక్షిణంచేయడం మొదలైన ఆ యా క్రియలకు గృహ్యా సూత్రాలలో విధింపబడిన ఆ యా మంత్రాలతో,

(పాశిలై నాణల్ పడుత్తు) పచ్చని ఆకులను కలిగిన దర్భలను అగ్నికి చుట్టూ పెట్టడం అనే పరిస్తరణాలను పెట్టి,

(పరిది వైత్తు) సమిధలను పరిధులుగా పెట్టి,

(కాయ్ శిన మా కళిఱున్నాన్ ఎన్ కై ప్పఱ్ఱి) మిక్కిలి కోపాన్ని కలిగిన మదగజం వలె గర్వంతో నడిచి వచ్చిన కృష్ణుడు నా చేతిని పట్టుకొని,

(తీ వలమ్ శెయ్య –––కళిఱున్నాన్) అగ్ని చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేసేటప్పుడు, ఏనుగువలె మందంగా నడచి వెళ్ళడానికి చెప్పబడింది.

"ఏకమిషే విష్ణు స్త్వాన్వేతు, ద్వే ఊర్జే విష్ణు స్త్వాన్వేతు, సఖాయ సప్తపదా అభూమ"

(యజుర్వేదం– అష్టకం–3, ప్రశ్న– 7)

(పెళ్ళికొడుకు పెళ్ళికూతురును తన చేతితో పట్టుకొని "భగవంతుడైన విష్ణువు నిన్ను ఒక అడుగు తీసుకొని వెళ్ళనీ---- ఏడు అడుగులు నడచి నాతో సహచారిణివి అగుగాక! "అని ఉచ్చరిస్తూ అగ్నిని ప్రదక్షిణం చేసే మంత్రం ఇది) అని సప్తపది మంత్రాన్ని ఉచ్చరిస్తూ అగ్నిని ప్రదక్షణం చేసిన రీతిని చెబుతున్నది.

(**కై ప్పఱ్ఱి**) మదాన్ని కలిగిన గజం వంటి అతడు వచ్చి ఈమె చేతిని గ్రహించినట్లు అయినది.

(**తీవలమ్ శెయ్య**) అగ్నిసాక్షిగా పాణిగ్రహణాన్ని చేసినందువల్ల అతడు ఈమె చేతిని విడవడం సాధ్యం కాదు, ఈమె కూడా అతని చేతిని విడువడం సాధ్యం కాదు– అని తాత్పర్యం.

★★★★★

ఇమ్మైక్కుం ఏழ్ఏழ్ పిఱవిక్కుమ్ పఱ్ఱావాన్
నమ్మై యుడైయవన్ నారాయణన్ నమ్బి
శెమ్మైయుడైయ తిరుక్కైయాల్ తాళ్ పఱ్ఱి
అమ్మి మితిక్క క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ ! నాన్ 8

తోழீ = సఖీ !, ఇమ్మైక్కుమ్ = ఈ జన్మలోను, ఏழ் ఏழ் పిఱవిక్కుమ్ = పైన రాబోయే జన్మలు అన్నింటిలోను (ఏడేడు జన్మలలోను), పఱ్ఱు ఆవాన్ = శరణ్యుడై ఉన్నవాడై, నమ్మై ఉడైయవన్ = మనకు శేషి అయినవాడై, నమ్బి = సకల కల్యాణగుణపూర్ణుడై, నారాయణన్ = నారాయణుడైన శ్రీకృష్ణుడు, శెమ్మై ఉడైయ తిరు కైయాల్ = ఎఱ్ఱని తన శ్రీహస్తంతో, తాళ్ పఱ్ఱి = (నా) కాలును పట్టుకొని, అమ్మి మితిక్క = అశ్మారోహణాన్ని చేయించగా (సన్నికల్లును తొక్కించగా), నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను కలలో చూచాను.

వ్యా :- ఎట్టామ్పాట్టు. (ఇమ్మైక్కు మిత్యాది) అగ్నితానే నెకిழ్ప్పార్క్కుమన్ఱుమ్ నెకిழవిడానాయ్త్తు. "ఇవనుడైయ అనుభవమ్ మాఱాతే శెల్లుమాకిల్, ఎన్ఱుమ్ పిఱన్దాలాకాతో!" ఎన్గిరుక్కిఱాళ్. (ఏழ్ఏழ్ పిఱవిక్కుమ్) "ఉత్తన్నోడుఱ్ఱో మే యావోమ్" (తిరుప్పావై-29) ఎన్ఱు ప్రార్థిక్కుమవళితే. వృష్ట్యాదికళుక్కీడాక యత్నిత్తాల్ వర్షిత్త అనన్తరమ్ మఱుత్తప్పోకానిఱ్కుమ్ భగవద్విషయత్తై ప్పఱ్ఱినాల్ కాలతత్త్వ ముళ్ళతనైయుమ్ అనుభవిత్తే నిఱ్క మత్తనైయాయ్త్తు. "కుఱ్ఱమిల్ శీర్ కఱ్ఱు వైకల్ వాழ்తల్ కణ్డీర్ కుణమ్" (తిరువాయ్-9-1-7) ఎన్గిఱపడియే. (నమ్మై

యుడైయవన్) ఫలమిన్టిక్కే యొழிన్దాల్ తాన్ పుఱమ్బు ఎజ్గే పోవతు ? సర్వస్వామి. అవనుడైమైయై "ఎన్నతు" ఎన్టిరుక్కుమతితే కళవావతు. "చోరేణాత్మాపహారిణా" (భార-ఉద్యో-42-35) ఎన్గిఱపడియే. (నారాయణన్ నమ్బి) స్వామిత్వత్తుక్కుమ్, గుణజ్గళుక్కుమ్ వాచకమాన తిరునామమితే. (నమ్బి) కల్యాణగుణజ్గళాల్ పూర్ణన్.

(శెమ్మై యుడైయ తిరుక్కైయాల్ తాళ్ పఱ్ఱి) పిళ్ళై ఉఱవు ముఱైయార్ వేణ్డా ఎన్బర్కళ్; పెణ్బిళ్ళై ఉఱవుముఱైయార్ వేణుమ్ ఎన్నానిఱ్పర్కళ్. ఇప్పడి ఇరణ్డుతలై యిలుళ్ళారుమ్ వార్త్తై శొల్లానిఱ్కచ్చెయ్తే, తానే వన్దు కాలై ప్పిడిక్క క్కణిశియాతిరుక్కుమాయ్త్తు. అతావతు- ఆశ్రితర్ కాల్ పిడిక్క ఎన్టాల్ ఇఱాయాత కైయాయ్త్తు. ఉపదేశకాలత్తిఱ్పోలన్టితే పరిమాఱ్ఱత్తిలిరుప్పతు. ఉపదేశిప్పతు- అవన్ కాల్ పిడిక్కక్కడవతాక; పరిమాఱ్ఱత్తిల్ వన్దాల్ అవన్టాన్ పిడిక్కుమ్బడియాక వాయ్త్తిరుప్పతు. (అమ్మి మితిక్క క్కనా క్కణ్డేన్) అశ్మారోహరణమ్ పణ్ణ క్కనా క్కణ్డేన్. "అవ్వమ్మియిల్ ఇవన్ ఓరడి యిడిల్ శెయ్వతెన్?" ఎన్టు తుణుక్కు త్తుణుక్కెన్టిరున్దాళ్ కాణుమ్. అడి యిట్టానాకిల్ అతువు మొరుపెణ్ణామే. (తోழி నాన్) నీ ఎన్ కాల్ పఱ్ఱి ప్పోరుమ్బడి యెల్లా మఱితియే. అవన్ ఎన్ కాల్ పఱ్ఱుమ్బడియాయ్త్తు క్కాణ్. అవన్ స్వభావమ్ నీ శొల్లక్కేట్ట పడియే అనుభవిక్కప్పెఱ్ఱేన్.

అరు :- ఎట్టామ్పాట్టు. (ఇమైక్కు మిత్యాది) త్యాజ్యమాన జన్మత్తై ఉద్దేశ్యమాక చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవనుడైయ ఇత్యాది). ఏతద్వివరణమ్ (ఏழ్ఏழ் పిఱవిక్కు మిత్యాది) ఒరుకాల్ స్వీకరిత్తాల్ ఎఱ్ఱైక్కుమ్ నిఱ్కుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (పృష్ట్యాదిళుక్కిత్యాది) పుఱమ్బు పుకలిల్లావిట్టాల్ తనక్కా యిరుక్కలాకాతో? ఎన్న; తనక్కాయిరుక్కై కళవా మెన్టు కణ్డుకొళ్వతు. ఇతు కళవో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవనుడైమై ఇత్యాది). స్వామిత్వత్తుక్కుమ్ గుణజ్గళుక్కుమెన్టతు- "పఱ్ఱావాన్", "ఉడైయవన్" ఎన్టత్తై ప్పఱ్ఱ. 'నమ్బి' ఎన్టు- అనుక్తమాన కల్యాణగుణజ్గళాల్ పూర్ణ నెన్టపడి.

"పఱ్ఱి" ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పిళ్ళై యిత్యాది). శెమ్మైక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఆశ్రితరిత్యాది). ఇవన్ బన్ధుక్కళ్ ముతలానార్ అవన్టన్ కాలై ప్పిడిక్క ఎన్టన్టో ! ఉపదేశిప్పతు; ఇప్పడి మాఱాట్ట మాకలామో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉపదేశేత్యాది). ఉపదేశకాలమ్- ఆశ్రయణకాలమ్. అతావతు. తన్ వ్యామోహత్తాలే అవన్ తలై తడుమాఱాక చ్చెయ్యు మెన్టపడి. హార్దభావమ్ (అవ్వమ్మియిలిత్యాది). తాత్పర్యాన్తరమ్ (అవన్ స్వభావ మిత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – అగ్నిని ప్రదక్షిణంచేసిన తరువాత సన్నికల్లును తొక్కడం అనే అశ్మారోహణక్రియను కూడా నేను కలలో చూచి ఆనందించాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**ఇమ్మైక్కుమ్ ఏழ்ழ் పిఱవిక్కుమ్ పற்றாవాన్**) గడచిన పాశురంలో చివర అగ్నిసాక్షికంగా పాణిగ్రహణం చేయడం చేత, ఇద్దరూ ఒకరినొకరు విడువడం వీలు కాదు– అని అన్నది. ఇక్కడ సాక్షి అయిన అగ్నియే విడదీయాలని చూసినప్పటికీ చేతిని వదిలిపెట్టనివాడు, ఇతడు– అని అంటున్నది. ఈ జన్మలోనే మాత్రం కాదు, ఎన్ని జన్మలు ఎత్తినప్పటికీ మనకు ఆశ్రయమై ఉండేవాడు ఇతడే కదా.

(**ఏழ்ழ் పిఱవిక్కుమ్**) "ఇతనిని నిరంతరంగా అనుభవించేటట్లు పొందేవారం అయితే, ఎన్ని జన్మలు ఎత్తినా లోటు లేదు" అనే అర్థంలో చెప్పబడింది. "ఏழ்ఴ పిఱవిక్కుమ్ ఉందన్నోడు ఉற்றோமే యావోమ్" (ఏడేడు జన్మలుగా నీతో సంబంధాన్ని కలిగినవారం అవుతాము) (తిరుప్పావై–29) అని తిరుప్పావై ప్రబంధంలో కూడా ఈమె ప్రార్థించింది కదా.

(**ఏழ்ழ் పిఱవిక్కుమ్ పற்றாవాన్**) వర్షం మొదలైన ప్రయోజనాలను పొందడానికి కారీరి మొదలైన యాగాలను ఆచరిస్తే, దాని ఫలంగా ఒకసారి వర్షం కురవగానే పూర్తి అవుతుంది. "సకృదేవ ప్రపన్నాయ" (శ్రీరామ చరమ శ్లోకం) అనే విధంగా ఒకసారి భగవంతుని ఉపాయంగా ఆశ్రయిస్తే, కాలతత్వం ఉన్నంత కాలం భగవంతుని అనుభవం కొనసాగుతుంది. ఆ విషయాన్ని "ఏழ்ழ் పిఱవిక్కుమ్" అని తెలియజేస్తున్నది. "కుற்ற మిల్

శీర్ కఱ్ఱు వైకగల్ వాழ్ందల్ కండీర్ గుణమే" (తిరువాయ్ మొழి–9–1–7) అనే పాశురంలో "వైగల్" అనే పదంతో నమ్మాళ్వారులు దీనిని తెలియజేశారు.

(నమ్మై ఉడైయవన్) మనకు స్వామి అయి ఉండేవాడు –అని అర్థం. ముందు తెలిపిన విధంగా, కాలం అంతా అనుభవించే ఫలం లేకపోయినప్పటికీ, మనకు అందరికీ స్వామి అయిన ఇతనిని విడచి వేరు ఎక్కడికి పోగలము? మనకు వేరొక చోట ఎక్కడా ఆశ్రయం లేకపోయినా, " మనకు మనం ఉన్నాము కదా" అని అనుకోవడానికి లేదు కదా.

"యో ఽ న్యథా సంత మాత్మానం యోన్యథా ప్రతిపద్యతే,

కిం తే న కృతం పాపం చోరేణాత్మాపహారిణా"

(భారతం –ఉద్యోగపర్వం 42 –35)

(భగవంతుని సొత్తుగా ఉండే ఆత్మను ఎవడు తనకు సొంతం అని భావిస్తున్నాడో, ఆత్మను అపహరించేవాడైన ఆ దొంగ ఏ పాపాన్ని చేయలేదు?) అనే విధంగా భగవంతుని సొత్తు అయిన మన ఆత్మ ను నాది అని భావించడం చాలా పెద్ద దొంగతనం కదా.

(నారాయణన్) మనలను సొత్తుగా కలవాడు– అని అనుసంధింపబడే గుణాలకు వాచకమైన తిరునామం కదా, ఇది.

(నంబి) లెక్కలేనన్ని కళ్యాణ గుణాలను నిండుగా కలిగినవాడు.

(శెమ్మై ఉడైయ తిరుక్కైయాల్ తాళ్ పఱ్ఱి) సన్నికల్లును తొక్కేటప్పుడు ఎర్రని రంగును, ఆశ్రిత పారతంత్ర్యం అనే కళ్యాణ గుణాన్ని కలిగిన చేతితో నా కాలును పట్టుకొని –అని అర్థం. ప్రాప్తస్వామి అయిన ఇతని శ్రీచరణాన్ని పట్టుకోవడంలో అనాదికాలంగా ఆసక్తిని లేకుండా ఉండే మనవలె కాకుండా, భక్తుని పాదాన్ని పట్టుకోవడంలో గొప్ప ఆసక్తిని కలిగిన ఇతని ఆశ్రిత పారతంత్ర్యం

ఇక్కడ "శెమ్మై" అనే పదంతో తెలుపబడుతున్నది. వివాహ సమయంలో వరుని బంధువులు "వధువు కాలును కొట్టుకోకు "అని అంటారు. వధువు బంధువులు "ఆమె కాలును పట్టుకొని తీరాలి" అని అంటారు. ఈ విధంగా రెండు వైపులా ఉండేవారు వివాదాన్ని చేస్తూ ఉండేటప్పుడు, తానే వచ్చి నా కాలును చదువుకున్న పట్టుకోవడంలో గొప్ప ఆసక్తిని కలిగినవాడై ఉన్నాడు –అనే విషయాన్ని "శెమ్మై" అనే పదం ద్వారా తెలియజేస్తున్నది. భక్తులకు ఉపదేశించేటప్పుడు "మామేకం శరణం వ్రజ" అని తన పాదాన్ని పట్టుకోమని ఉపదేశించినప్పటికీ, అతనిని పొంది అనుభవించేటప్పుడు, ఆమె కాలును పట్టుకోవడంలో గొప్ప ఆసక్తిని కలిగిన పరమ ప్రణయి కదా, ఇతడు.

(అమ్మి మిదిక్క క్కనా క్కణ్డేన్) "అశ్మేవ త్వం స్థిరో భవ" (ఈ రాయి వలె నాకు శేషమై ఉండడంలో స్థిరంగా ఉండు) అని అచిత్తువలె ఉండే పారతంత్ర్యాన్ని ఉపదేశించే వేదమంత్రాన్ని చెప్పి, నన్ను అతడు సన్నికల్లును తొక్కే కార్యాన్ని కలలో చూచాను.

(అమ్మి మిదిక్క) ఇతడు తన పాదాన్ని సన్నికల్లుపై పెట్టేటప్పుడు ఏమి అవుతుందో! ఏమో! అని ఈమె భయపడింది కాబోలు! పెడితే ఏమి? అని అంటే, ఈ రాయి కూడా అహల్యవలె ఇంకొక స్త్రీగా మారిపోతుందికదా,

(తోழీ! నాన్) సఖీ! పూర్వం నీవు నా కాలును పట్టుకొని, వాటి మెత్తదనం మొదలైన గొప్పతనాలను తెలిసినదానవు కదా. అతడు నా కాలును పట్టుకొని, వాటిని తెలుసుకొనేటట్లుగా అయినది సుమా! అని అర్థం. లేక, నీవు చెప్పిన అతని ఆశ్రితపారతంత్ర్యాన్ని నేను విన్న విధంగానే అనుభవించాను సుమా –అని అంటున్నది– అని కూడా చెప్పవచ్చు.

★★★★★

వరిశిలై వాణ్ముక త్తెన్నమార్తామ్ వన్దిట్టు
ఎరి ముకమ్ పారిత్తు ఎన్నై మున్నే నిఱుత్తి
అరిముక నచ్చుతన్ కైమేల్ ఎన్కై వైత్తు
పొరి ముకన్దట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ ! నాన్ 9

తోழீ ! = చెలీ !, వరి శిలై వాళ్ ముకమ్ = అందమైన విల్లువంటి కనుబొమలను, కాంతి నిండిన ముఖాన్ని కలవారైన, ఎన్ ఐమార్ తామ్ = నా అన్నలు, వన్దిట్టు = వచ్చి, ఎరి ముకమ్ పారిత్తు = ఆ అగ్నిని చక్కగా ప్రజ్వలింపజేసి, మున్నే ఎన్నై నిఱుత్తి= ఆ అగ్నికి ముందుగా నన్ను నిలిపి, అరి ముకన్ = హిరణ్యుని వధించడంకోసం సింహముఖాన్ని కలవాడై, అవతరించిన, అచ్చుతన్ = శ్రీకృష్ణునియొక్క, కైమేల్ = శ్రీహస్తంపై, ఎన్ కై వైత్తు = నా చేతిని పెట్టి, పొరి = లాజలను, ముకన్దు అట్ట = చేతులలో తీసికొని సమర్పించగా, నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను కలలో చూచాను.

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (వరిశిలై యిత్యాది) "ఎన్నుడైయ భ్రాతాక్కళానవర్కళే ఇతుక్కెల్లామ్ అభిమానికళ్" ఎన్ను మిడమ్ తఙ్గళ్ ముఖత్తిలొళియిలే కాణుమ్పడియాక వన్దు అగ్నిముకత్తై ప్పారిత్తు, నాన్ వ్రీళైయాలే ఇఱాయ్క్క, ఎన్నై ఎడుత్తు మున్నే నిఱుత్తి. (అరి ముకనిత్యాది) మైత్తునమై ముఱైయుడైయార్ ఇవనై ఇళిమ్బు పడుత్తి చ్చిరిక్కవేణు మెన్ను శిలవిలాస చేష్టితఙ్గళ్ పణ్ణ క్కోలినాల్, అవర్కళుక్కు క్కణిశిక్క వొణ్ణాతపడి అనభిభవనీయనాయిరున్ద ఇరుప్పు. (అచ్చుతన్) అవర్కళ్ పొరి యట్టి విట్టాలుమ్ తాన్ కైవిడాతవన్.

అరు :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (వరిశిలై వాణ్ ముకమ్) వరి- అழకు; అழకియ విల్లుప్పోలే యిరుక్కిఱ పురువత్తైయుమ్, ఒళియైయుడైయ ముకత్తైయు ముడైయవర్కళాన ఎన్భ్రాతాక్కళెన్ను శబ్దార్థమ్. విల్లై చ్చొన్నతు- పురువత్తుక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్. "పొరి ముకన్దు"- పొరియై అళ్ళి, "అట్ట" - అతిలే పరిమాఱ ఎన్నపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – వివాహ ప్రక్రియలో లాజహోమం అని చెప్పబడే వైదిక కార్యాన్ని చేయడం కూడా నేను కలలో చూశాను– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**వరిశిలై వాళ్ ముగత్తు ఎన్నైమార్ తామ్**) నా సహోదరులు అందరూ "ఈ లాజహోమాన్ని చేయడానికి అర్హతను కలిగినవారు తామే "అనేది

తమ ముఖంలో ఉండే కాంతిలోనూ, కనుబొమల కదలికలలోను ఇతరులకు కనిపించేటట్లుగా వచ్చారు– అని భావం.

(వందిట్టు ఎరి ముగమ్ పారిత్తు) వివాహం జరిగే చోటుకు వచ్చి, అగ్నిని చక్కగా ప్రజ్వలింప చేసి,

(ఎన్నై మున్నే నిఋత్తి) స్త్రీలకు తగిన సిగ్గుచేత నేను ముందుకు రావడానికి సందేహిస్తూ ఉండగా, నన్ను బలవంతంగా ఎత్తి ముందు నిలబెట్టి,

(అరిముకన్) సింహంవంటి ముఖాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. బావమరుదులు అయిన నా సహోదరులు మొదలైనవారు "ఇతనిని వేళాకోళం చేసి నవ్వాలి" అని వేడుక పనులను చేయడానికి ప్రయత్నించకుండా, వారికి తనను చూడడానికి, దగ్గరకు రావడానికి సాధ్యం కాని విధంగా గొప్ప గౌరవంతో ఉండే భగవంతుని స్థితిని తెలుపుతున్నది.

(అచ్చుతన్) చేయి విడువని వాడు– అని అర్థం వారు లాజలను అగ్నిలో సమర్పించిన తరువాత కూడా నా చేతిని విడువని వాడు. ఇందువల్ల ఏనాడు నన్ను విడువనివాడు –అని తెలుస్తున్నది.

(కైమ్మేల్ ఎన్ కై వైత్తు) అతని చేతికి పైన నా చేతిని పెట్టి– అని అర్థం. భక్తులకు అభయం ఇచ్చే భగవంతుని చేయికంటే ఈమె చేయి గొప్పది– అనేది "కైమెల్ ఎన్ కై" అనే ప్రయోగం తెలుపుతున్నది.

(పొరి ముగందట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ! నాన్) అని అంటూ అగ్రజులు లాజలను తీసుకొని మా చేతులలో పోసి, అగ్నిలో సమర్పింప చేయడాన్ని నేను నా కలలో చూచాను.

(తోழீ! నాన్) నా చేతి మార్దవం నీకు తెలుసు కదా. దానిని అతడు కూడా తెలిసే రీతిలోని ప్రయోజనాన్ని పొందాను.

★★★★★

కుఙ్గుమ మప్పి క్కుళిర్ శాన్దమ్ మట్టిత్తు
మఙ్గల వీతి వలమ్ శెయ్తు మణనీర్
అఙ్గవనోడు ముడన్ శెన్ఱఙ్గానై మేల్
మఙ్జన మాట్ట క్కనా క్కణ్డేన్ తోழீ ! నాన్ 10

తోழீ ! = చెలీ !, కుఙ్కుమమ్ = కుంకుమపంకాన్ని, అప్పి = ఒంటిలో అంతటా పూసి, కుళిర్ శాన్దమ్ = చల్లని చందనాన్ని, మట్టిత్తు = బాగా ఘనంగా రాసి, ఆనైమేల్= మత్తగజంపై, అవనోడుమ్ ఉడన్ శెన్ఱు = ఆ శ్రీకృష్ణునితో కలసి బయలుదేరి పోయి, మఙ్గలమ్ వీతి = వివాహనిమిత్తం అయిన అలంకారాలు ప్రకాశించే వీథులలో, వలమ్ శెయ్తు = ఊరేగింపుగా వచ్చి, మణమ్ నీర్ = వసంతజలంతో, మఙ్జనమ్ ఆట్ట = మా ఇద్దఱిని తిరుమంజనాన్ని చేయించినట్లుగా, నాన్ కనా కణ్డేన్ = నేను స్వప్నంలో దర్శించాను.

వ్యా :- పత్తామ్బాట్టు. (కుఙ్గుమ మిత్యాది) కాప్పు క్కట్టుకైక్కు త్తనిమాలైయుమ్ శాన్దుమాక మట్టమాక (మట్టాక) ఒప్పిత్తాన్ఱెన్ఱతు. అవ్వళవన్ఱిక్కే, వివాహసమయత్తిల్ మాలైకళుమ్, అఙ్గరాగఙ్గళుమ్ పోరక్కొణ్డు పేరొప్పనైయాకవిఱే ఒప్పిప్పతు. అవఱ్ఱై ఎల్లామ్ కழித్తు. అగ్నిముఖత్తిలే ఇరున్దతు పాఱాతిఱే సౌకుమార్యత్తాలే; అతుక్కు ప్పరిహారమాక క్కుళిర్న్ద కుఙ్గుమత్తై త్తిరుమేని ఎఙ్గుమ్ అప్పి. పழక పుప్పైత్తు ఆఱిన శాన్దై మట్టిత్తు, తిరుమఙ్జనత్తుక్కీడాక చ్చమైన్దవఱ్ఱై క్కొణ్డు ఊరై వలమాక వన్దు. అఱ్ఱై వీథియిలే తానుమ్ తోழన్మారుమాక ఆనై యేఱి వన్దాన్ ఎన్ఱతిఱే. ఇప్పోతు తాను మవనుమాక అఙ్గే అనైక్కழుత్తిలే పుక్కు వలమాక వన్దు. (మఙ్జన మాట్ట క్కనా క్కణ్డేన్) ఇరువరైయుమ్ కూడవైత్తు ఉడన్మణ నీరాట్టినార్కళాయ్త్తు.

అరు :- పత్తామ్బాట్టు. (కుఙ్గుమ మిత్యాది) "మట్టిత్తు"- మర్దిత్తు. (మట్ట మాక ఒప్పిత్తాన్ఱెన్ఱతు) ఎన్ఱతు- 'పూప్పువై కణ్ణి ప్పునితనోడు" ఎన్ఱు కీழై క్కటాక్షిత్తు. "మణనీరై- మఙ్గల వీతి వలమ్ శెయ్తు- అఙ్గానైమేల్- అవనోడు ముడన్ శెన్ఱు" ఎన్ఱు అన్వయిత్తు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తిరుమఙ్జనత్తుక్కిత్యాది). (శమైన్దవఱ్ఱై) పరిమళద్రవ్యఙ్గళోడేకూడిన తిరుమఙ్జనత్తై. "వారణ మాయిరమ్ శూழ వలమ్ శెయ్తు" ఎన్ఱ ఇడత్తుక్కుమ్ ఇతుక్కుమ్ వాశి ఎన్? ఎన్న (అఱ్ఱై వీతియిలే యిత్యాది). (అఱ్ఱై వీతి) అన్ద వీధి. (అఱ్ఱై వీతియిలే - కొణ్డు ఊరై వలమాక వన్దు) ఎన్ఱు- వాక్యత్తై అన్వయిప్పతు. (ఎన్ఱతిఱే) ముతల్పాట్టిల్ ఎన్ఱు పూరిప్పతు. ఉడన్మణ నీరాట్టుకై యావతు- దమ్పతికళిరువరుమ్ ఒరు పుడైయై యుడుత్తు నీరాడుకై.

పదవ పాశురం –

అవతారిక – "ఏనుగుపై స్వామితోఎక్కి, ఊరిలో ఊరేగినట్లు, ఆ తరువాత, మంగళ స్నానం చేసినట్లు నేను కలగన్నాను"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కుంకుమమప్పి క్కుళిర్ శాందమ్ మట్టిత్తు) రక్షాబంధనం చేయడానికి ప్రత్యేకమైన మాలికను, చందనాన్ని సంగ్రహంగా అలంకారంచేసుకున్నాడు –అనే విషయం నాల్గవ పాశురంలోనే "పూప్పునై కణ్ణి ప్పునిదనోడు ఎందన్నై కాప్పు నాణ్ కట్ట" అని చెప్పబడింది. దానికి తరువాత పాశురాలు వివాహాన్ని తెలియజేస్తున్నవిగా ఉన్నందువల్ల, ఆ సమయంలో పలు మాలికలను ధరించి, గొప్ప అలంకారంతో ఉంటాడు. ఈ గొప్ప అలంకారంతో అగ్నికి ముందు ఉండడం మిక్కిలి మార్గవాన్ని కలిగిన తిరుమేని సహించలేదు కదా. అందువల్ల ఆ గొప్ప అలంకారాలను అన్నిటిని తీసివేసి, అగ్ని ముందు ఉండే వేడిమికి పరిహారంగా చల్లని కుంకుమను మేనికి. అంతటికి పూసి, చల్లని చందనాన్ని తిరుమేనిలో అంతట దట్టంగా అద్దిన ఉపచారాలను ఇది తెలుపుతున్నది.

(అంగు మణ నీర్ మంగలవీది వలమ్ శెయ్ దు) తిరుమంజనానికి కావలసినవానిని తీసుకుని వచ్చి, వివాహానికి ఆవశ్యకమైన మంగళకరమైన అలంకారాలు నిండిన ఆ వీథులలో ఊరేగి,

(అంగు ఆనైమేల్ అవనోడుమ్ ఉడన్ శెన్టు) " వారణమాయిరమ్ శూళ్ వలమ్ శెయ్ దు" అనే మొదటి పాశురంలో తన స్నేహితులతో పాటు వివాహానికి ముందు తన ఏనుగు పై ఎక్కి వీథులలో ప్రదక్షిణంగా వచ్చాడు– అని చెప్పబడింది. వివాహం అయిన తర్వాత, తాను, అతడు కలసి కళ్యాణోత్సవం ఊరేగింపుగా ఏర్పాటు చేయబడిన ఏనుగుపై ఎక్కి వీథులలో ప్రదక్షిణంగా రావడం ఇప్పుడు చెప్పబడుతున్నది.

(మంజనమాట్ట క్కనా క్కణ్డేన్) వివాహంలో కలిగిన శ్రమ అంతా తీరేటట్టుగా మమ్ములను ఇద్దరినీ కూడా కలిపి కూర్చోబెట్టి, నా చీరను, అతని వస్త్రాన్ని కలిపి ముడివేసి, ఒకటిగా చేసి, స్నానం చేయించడమనే కార్యక్రమాన్ని జరిపించినట్లుగా కూడా కలగన్నాను.

(తోళీ! నాన్) కలలో చూచినది కనుక, ఈ దృశ్యాలన్నీ నేను చూశాను. నీవు చూడలేదే! చూడలేకపోయావే! అని భావం.

★★★★★

ఆయనుక్కాక త్తాన్ కణ్డ కనావినై
వేయర్ పుక*ழ்* విల్లిపుత్తూర్క్కోన్ కోతై శొల్
తూయ తమి*ழ்*మాలై యీరైన్దుమ్ వల్లవర్
వాయు నన్మక్కళై ప్పెర్*ఱు* మకి*ழ்*వ్వరే. **11**

ఆజామ్ తిరుమొ*ழி* ము*ర్ఱిర్ఱు*

వేయర్ పుక*ழ்* = వేయర్ కులంలో కీర్తిని గడించినవారై, విల్లి పుత్తూర్ కోన్ శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు నాయకులైన పెరియా*ழ்*వ్వార్ల పుత్రిక అయిన, కోతై = ఆణ్డాళ్, తాన్ ఆయనుక్కు ఆక కణ్డ కనావినై =తనను గోపాలకృష్ణునకు ఇచ్చి పరిణయం జరిపినట్లుగా కలను కన్న రీతిని గూర్చి, శొల్ = అనుగ్రహించిన, తూయ = పరిశుద్ధం అయిన, తమి*ழ்* మాలై ఈర్ ఐన్దుమ్ = ద్రావిడమాలిక అయిన, ఈ ప్రబంధంలోని పది పాశురాలను, వల్లవర్ = అభ్యసించగల్గినవారు, వాయుమ్ = చక్కని గుణాలను కల్గిన, నల్ మక్కళై పెర్*ఱు* = విలక్షణులు అయిన పుత్రులను పొంది, మకి*ழ்*వర్ = ఆనందిస్తారు.

వ్యా :- నిగమత్తిల్, (అయనుక్కిత్యాది) అవనుక్కు అనన్యార్హైయాక త్తాన్ కణ్డ కనావినై- ఎన్నుతల్; అవన్ పే*ర్ఱు*క్కు ఉఱుప్పాక త్తాన్ కణ్డ- ఎన్నుతల్. “న జీవేయమ్” (రామా.సుంద-66-10) ఎన్బారతితే పేఱు; తిజ్గళ్ పుక్కిరుప్పారతన్తే. (వేయ రిత్యాది) ఆప్తిక్కు బ్రాహ్మణరాలే స్తుతిక్కప్పట్టిరుక్కిఱ శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌క్కు నిర్వాహకరాన పెరియా*ழ்*వ్వార్ తిరుమకళ్ శ్రీసూక్తియాన.

(తూయ తమి*ழ்*మాలై) అనుభవత్తుక్కు ప్పాశుర మిట్ట ఇత్తనై యల్లతు, నెఞ్జోడే కూడ క్కవిపాడి*ర్ఱ*ల్లవాయ్‌త్తు. (వాయుమ్ నన్మక్కళై ప్పె*ర్ఱు* మకి*ழ்*వ్వరే) ఇవళోడొత్త తరత్తిల్ పెణ్గళ్ ఇత్తై అభ్యసిత్తార్‌కళాకిల్, కృష్ణనైప్పోలే యిరుక్కుమ్ వరనై ప్పెఱువర్‌కళ్; పురుషర్‌కళ్ అభ్యసిత్తార్‌కళాకిల్, పెరియా*ழ்*వ్వారైప్పోలే భగవత్ప్రవణరాన పుత్రర్‌కళై ప్పె*ర్ఱు* హృష్టరావర్‌కళ్. “మాయన్ మణివణ్ణన్ తాళ్ పణియుమ్ మక్కళై ప్పెఱువర్‌కళ్” (పెరియా. తిరు.1-7-11) ఎన్టారితే తామ్ కైక్కణ్డవరాకైయాలే.

ఆజామ్ తిరుమొ*ழி* వ్యాఖ్యానమ్ ము*ర్ఱిర్ఱు*

అరు:- [1]నిగమత్తిల్; (అవన్ పే*ర్ఱు* క్కుఱుప్పాక) ఎన్నైక్కు అవనతో పేఱు! తమ్మతన్తో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (న జీవేయ మిత్యాది). (తిజ్గళ్ పుక్కు) ఎన్నతు మాసాదూర్ధ్వ మెన్నపడి; గర్భిణి- ధ్వని. అనుభవత్తాలే శొల్లుకైయాల్ వన్ద తూయ్‌మై (కృష్ణనైప్పోలే) ఎన్నతు- వడివ*ழ*కాయిరుక్కిఱ నల్ల భర్తాక్కళై ప్పెఱువర్‌కళెన్నపడి. (భగవత్ప్రవణరాన పుత్రర్‌కళై)

ఎన్టతు- శిష్యర్కళైయాయ్, ఆణ్డాళుక్కుమ్ ఉపలక్షణమా మెన్టు కణ్డుకొళ్ళ్వతు, మేలిల్ వాక్యత్తుక్కేడాక.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదకొండవ పాశురం –

అవతారిక – చివరి పాశురమైన ఇందులో ఈ దశకాన్ని అనుసంధించినందువల్ల కలిగే ఫలాన్ని పలుకుతూ ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (ఆయనుక్కాగ త్తాన్ కణ్డ కనావినై) గోపాలుడు అయిన శ్రీకృష్ణునకే సంబంధించిన పత్నిగా తాను అయిన కలను– అని అర్థం. లేక, "ఉనక్కే నామ్ ఆట్చెయ్ వోమ్" (తిరుప్పావై– 29) (నీకే మేము సేవను చేస్తాము) అని చెప్పిన విధంగా, తాను కన్న కలను –అని కూడా చెప్పవచ్చు.

"చిరం జీవతి వైదేహీ యది మాసం ధరిష్యతి,

న జీవేయం క్షణమపి వినా తా మసితేక్షణామ్."

(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ –66 –10)

(సీతాదేవి ఒక నెల కాలం పాటు ప్రాణాన్ని ధరించి ఉన్నది అయినట్లయితే, చిరకాలం జీవించి ఉంటుంది. నల్లని కన్నులను కలిగిన ఆమెను విడచిపెట్టి ఒక క్షణకాలం కూడా నేను జీవించి ఉండలేను) అని చెప్పినట్లు, ఒక్క క్షణం కూడా జీవించి ఉండలేని భగవంతునిది కదా ప్రాప్యం.

"జీవితం ధారయిష్యామి మాసం దశరథాత్మజ!,

ఊర్ధ్వం మాసాన్న జీవేయం సత్యేనాహం బ్రవీమి తే"

(రామాయణం– సుందరకాండ– 38– 67)

(ఆర్యపుత్రా! నేను నా ప్రాణాలను ఒక నెల కాలం పాటు ధరించి ఉండగలను. ఒక మాసానికి తరువాత ప్రాణాలను నిలుపుకోలేను– అని ప్రతిజ్ఞ చేసి

నీకు చెబుతున్నాను) అని ఒక మాసం కాలం పాటు జీవించగలిగిన సీతాదేవివిది కాదు కదా.

(వేయర్ పుగழ் విల్లిపుత్తూర్ క్కోన్ కోదై శొల్) "ఉన్నది ఉన్నట్లుగా చెప్పే పరమాప్తులు" అని గొప్ప బ్రాహ్మణులైన వేయర్ కులంలో ప్రసిద్ధిని పొందినవారు, శ్రీవిల్లిపుత్తూరుకు నాథులైన పెరియాళ్వార్ల పుత్రిక అయిన గోదాదేవి శ్రీసూక్తులైన,

(తూయ తమిழ் మాలై) తాను మానస సాక్షాత్కారం అనే కలలో దర్శించి అనుభవించి, ఆ అనుభవం బహిర్గతమైన పవిత్రమైన ద్రావిడ పాశురమాల. మిగిలిన కవిత్వాల వలె మనస్సుతో పదాలను గూర్చి ప్రయత్నం చేసి పాడబడినది కాదు.

(ఈరైందుమ్ వల్లవర్ వాయు నన్మక్కళై ప్పెఱ్ఱు మగిழ்వరే) ఈ పది పాశురాలను అర్థంతో అనుసంధించగలవారు ఈ గోదాదేవి వలె పరువంలో కలిగిన కన్యలై ఉంటే, శ్రీకృష్ణునివంటి రూప సౌందర్యాన్ని కలిగినవారిని భర్తగా పొందగలరు. వివాహమైన కన్య వధువులు, పురుషులు పెరియాళ్వారులవలె భగవద్భక్తిని కలిగిన సంతానాన్ని, శిష్యులను పొంది ఆనందిస్తారు. " మాయన్ మణివణ్ణన్ తాళ్ పణియుమ్ మక్కళై ప్పెరువర్ కళే" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 1– 7 –1) (ఆశ్చర్య చేష్టితుడైన, మణివర్ణుడైన భగవంతుని శ్రీపాదాలను సేవించే సంతానాన్ని పొందగలరు) అని అనుభవ పూర్వకంగా పెరియాళ్వార్లు అనుగ్రహించారు కదా.

ఆరవ దశక వ్యాఖ్యానం అనువాదం సంపూర్ణం.

ఏழாమ్ తిరుమొழி – కరుప్పూరమ్ నాఱుమో

అవ :- (కరుప్పూర మిత్యాది) ఆణ్డాళుడైయ భాగ్యమిరున్దపడి, పుతియ తౌరు కురఙ్గై ప్పార్త్తు. “కథ మూరూ కథం బాహూ” (రామా.సుంద-35-4) ఎన్నాతే దేశికరై క్కేట్క్క ప్పెఱ్ఱాళితే. ఒరు స్వప్నానుభవత్తై చ్చొన్నవళవన్ఱిక్కే సంశ్లేషముమ్ వృత్తమాయ్త్తుప్పోలే. ఇల్లైయాకిల్, “వాగమృత మిరుక్కుమ్బడియెన్ ?” ఎన్ఱు కేట్కక్కూడాతితే. స్వప్నానుభవమాకైయాలే మిన్మిని పఱన్దాప్పోలే ఇరుక్కుమత్తనై యల్లతు నెఞ్జిల్ పట్టిరాతు; రస్యతైయాలే నెఞ్జిల్ పడాతిరాతు. సంశ్లేషత్తిల్ ఉపక్రమత్తిలే తానిழన్దాళ్. తనక్కుమైత్త అంశత్తై శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై క్కేట్కిఱాళ్.

అవనై క్కేట్పానెన్? ఎన్నిల్, తిరై వళైత్తాల్ అతుక్కుళ్ళే వర్తిక్కుమ్ కూనర్, కుఱళరైప్పోలే అవనై క్కైవిడాతే అన్తరఙ్గనా యిరుక్కైయాలుమ్, తాఙ్గళనుభవిక్కుమ్ తుఱైయిలే ఇழిన్దు అనుభవిక్కుమ్ నిలవనాయిరుక్కైయాలుమ్, తఙ్గళైప్పోలే కాదాచిత్కమన్ఱిక్కే నిత్యసంశ్లేషమ్ పణ్ణివర్తిప్పా నొరువనాకైయాలుమ్. ఇని, వినై యుణ్డానాల్ తిరువాழிయాழ்వాన్ తిరుక్కైయై విట్టుప్పోయ్ వ్యాపరిక్కుమ్, ఇవన్ వినై ముడుక ముడుక త్తిరుప్పవళత్తిలే యణైయు మిత్తనై. ఇని, ఉకవాత కంసాదికళ్ కాణామైక్కితే. “ఉపసంహర” ఎన్నతు. ఉకన్ద పెణ్గకళుక్కు క్కాట్చి కొడుప్పతుమ్ ఇవఱ్ఱోడే కూడవాయ్ ఇరుక్కుమితే. వాయ్క్కరైయిలే పోయిరున్దు ఆర్ప్పరవమ్ పణ్ణి, అవ్వార్ప్పరవత్తిలే ఎతిరికళ్ కెడుమ్బడి ఇరుప్పానుమాయ్, ఇని, ఉకవాత కంసాదికళ్ కాణాతపడి “ఉపసంహర” (వి.పు.5-3-11) ఎన్ఱాల్ అప్పోతే కైకరన్దు నిఱ్పానుమాయ్, ఉకన్ద పెణ్గళుక్కు క్కాట్చికొడుప్పతుమ్ ఇవఱ్ఱోడే కూడవాయిరుక్కుమితే !

ఇవర్కళ్తాన్ శ్యామమాన తిరుమేనియై అనుభవిత్తాల్ అతుక్కు ప్పరభాగమాన పెణ్మైయై ఉడైయవనాకైయాలే శేర అనుసన్ధిక్కవేణ్డియిరుక్కుమితే. ఇవన్తాన్ అతిధవళనుమా యిరుక్కుమితే! “తా ముకక్కుమ్ తమ్కైయిల్ శఙ్గమే పోలావో” (నాచ్చి.తిరు. 11-1) ఎన్ఱుమ్, “వెళ్ళై విళి శఙ్గిడఙ్గైయిఱ్కొణ్డ విమలన్” (నాచ్చి.తిరు-5-2) ఎన్ఱుమ్, ‘పాలన్న వణ్ణత్తున్ పాఞ్జశన్నియమే పోల్వన శఙ్గఙ్గళ్” (తిరుప్పావై-26) ఎన్ఱుమ్, ఇవళ్ తాన్ భావిత్తిరుప్పతుమ్ ఇత్తై యితే. ఇని, ఇవన్ వార్త్తై కేట్టాల్ అవన్ వార్త్తై కేట్టాప్పోలే ఇనియతుమా యిరుక్కుమే. [1][“అత్తై నిత్యానుభవమ్ పణ్ణుకైయాలే ఉనక్కు త్తెరియుమితే. అవనుడైయ వాగమృతమిరుక్కుమ్బడి యెన్? నీ శొల్లవల్లైయే! ఎన్ఱు క్కేట్కిఱాళా యిరుక్కిఱతు”.]

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు:- కరుప్పూరమ్ ప్రవేశమ్. శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై క్కేట్ట్కైక్కు సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమాయ్త్తో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒరు స్వప్నేత్యాది) సంశ్లేషమ్ ప్రవృత్తమానాల్ కేట్కైఅతెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (స్వప్నానుభవ మిత్యాది). రస్యత్తై నెఞ్జిలే పట్టాల్ కేట్కవేణ్డువానెన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సంశ్లేషత్తిలిత్యాది). (ఉపక్రమత్తిలే ఇఴక్కై)- స్వప్నత్తిలే ఇఴక్కై. (ఉవమై)- దృష్టాన్తమ్. (ఉవమై యమైక్కైయావతు)- పచ్చై యిడుకై. నాయకన్ పచ్చై యిట్టు అంశత్తై ఎన్నపడి. అన్నిక్కే, "తనక్కు ఆమైత్త అంశత్తై' ఎన్నుమ్ పాఠమ్.

ఆక, ఇత్తాల్- కీఴిల్ తిరుమొఴియిలే స్వప్నానుభవమ్ పణ్ణిన ఇవళ్ ఇత్తిరుమొఴియిల్ శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వాగమృతచ్చువడు కేట్కైక్కు హేతు- "సంశ్లేషమ్ వృత్తమాకైయాలుమ్, స్వప్నత్తిలే అనుభవిక్కైయాలే విశదమాయిరుక్కైయాలుమ్, సంశ్లేషత్తిల్ ఉపక్రమత్తిలే ఇఴిన్దాళాకైయాలుమ్" ఎన్ను మూన్నాక క్కణ్డుకొళ్వతు. తిరువాఴి ముతలానవఱ్ఱై విట్టు శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వాగమృతచ్చువడు కేట్కైక్కు హేతు సప్తవిధమాయ్, అతిల్ నాలామ్ హేతు "అవనుక్కు ప్పురివనాకైయాలుమ్" ఎన్ను వివక్షిత్తు, అన్ద ప్పురివై "ఇని" ఎన్ను తొడఙ్గి "కరన్దు నిఱ్పానుమాయ్" ఎన్నుమళవాక ఇరణ్డు విధమాక క్కాట్టి, "పెణ్గళుక్కు క్కాట్చి కొడుప్పతుమ్ ఇవఱ్ఱోడే ఆకైయాలుమ్" ఎన్ను అఞ్జామ్ హేతువై క్కాట్టి, "శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు ప్పురభాగమాన ఆకారత్తై ప్పఱ్ఱ త్తాన్ ఎప్పోతు మిత్తైయే భావిత్తిరుక్కైయాయాలుమ్" ఎన్ను ఆఱామ్ హేతువై క్కాట్టి, "ఇని ఇవన్ వార్త్తై" ఇత్యాదియాలే ఏఴామ్ హేతువై క్కాట్టుకిఱారెన్ను క్రోడీకారః.

ఇప్పడి పల హేతుక్కళ్ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తిరై వళైత్తాల్ ఇత్యాది). 'తిరై వళైత్తు' ఎన్నైయాలే- నిత్యసూరికళైయుమ్, "తాఙ్గళనుభవిక్కుమ్ తుఱై"ఎన్నైయాలే- తిరువాఴియాఴ్వానైయుమ్, "నిత్యసంశ్లేషమ్" ఎన్నైయాలే- పిరాట్టిమారైయుమ్ వ్యావర్త్తిక్కిఱతు. (కూనర్)- వృద్ధర్. (కుఱళర్)- ఎక్కడికళ్. (తిరై వళైత్తు) ఇత్యాది వాక్యత్తుక్కు త్తాత్పర్యాన్తరమ్- తాను మవనుమాన శేర్త్తియిల్ భోగత్తై యఱియుమవనా కైయాలు మెన్నపడి. (కరన్దు నిఱ్పానుమాయ్) "ఇప్పడి పరివనాయిరుక్కుమితే, అత్తాలుమ్" ఎన్ను కూట్టి నిర్వహిప్పతు. తఙ్గళ్ తుఱైయాన వాగమృతత్తుక్కు దేశికనాన మాత్రమన్నిక్కే అవనై అనుభవిక్కు మిడత్తిల్ ప్రధానానుభావ్యనాకైయాలుమ్ ఇవనై క్కేట్కిఱార్కళ్ ఎన్గిఱార్ (ఇవర్కళ్ తానిత్యాది). ఇవనై ప్రధానమాక అనుభవిత్త విడ ముణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తాముకక్కు మిత్యాది) ఇవన్ వార్త్తై అనవ్ వార్త్తై పోలిరుక్కైయాలుమ్ కేట్కిఱాళ్- ఎన్గిఱార్ (ఇని ఇవన్ వార్త్తై ఇత్యాది). ఆక, కేట్కైక్కు ప్రధాన హేతు మూన్ను. (అత్తై) వాగమృతత్తై.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఏళ్లాగామ్ తిరుమొళ్లి – కరుప్పూరమ్ నాఱుమో

అవతారిక –

సీతాదేవి కంటే గోదాదేవికి కల భాగ్యం విలక్షణమైనది. సీతాదేవి ఇంతకు ముందు తనకు పరిచయం లేని వానరజాతికి చెందిన హనుమంతుని చూచి, "కీదృశం తస్య సంస్థానం? రూపం రామస్య కీదృశమ్?, కథ మూరూ? కథం బాహూ? లక్ష్మణస్య చ శంస మే" (రామాయణం–సుందరకాండ– 35 –4) (ఆ శ్రీరాముని శరీర సన్నివేశం ఎటువంటిది? రూపం ఎటువంటిది? అతని ఊరువులు ఎటువంటివి? బాహువులు ఎటువంటివి? లక్ష్మణునకు కల ఈ లక్షణాలను కూడా నాకు తెలియజేయి) అని అడిగింది. గోదా దేవి అయితే, ఈ దశకంలో భగవంతుని పొందడానికి పురుషకారమై, అతనిని అనుభవించడానికి దారి చూపే దేశికుడై ఉండే పాంచజన్యాళ్వాన్ ను చూచి, "కరుప్పూరమ్ నాఱుమో? కమల ప్పూ నాఱుమో? (స్వామి అధరం కర్పూరం వలె పరిమళిస్తుందా? లేక, తామర పువ్వువలె పరిమళిస్తుందా?) అని అడిగే గొప్పతనాన్ని పొందినది కదా! గడచిన దశకంలో భగవంతుడు తనను వివాహం చేసుకున్నట్లుగా కల కనడంతో నిలువకుండా, గోదాదేవి భగవంతునితో కలిసింది కూడా– అనే విషయం ఈ దశకం వల్ల స్పష్టమవుతున్నది. లేకపోతే, "మరుప్పొశిత్త మాధవన్ తన్ వాయ్ చ్చువైయుమ్ నాற்றముమ్ విరుప్పుற்று క్కేట్కిన్షేన్" (కువలయాపీడం అనే ఏనుగు దంతాన్ని విరిచిన మాధవుని అధరం రుచిని, పరిమళాన్ని తెలుసుకోవాలని అడుగుతున్నాను) అని ఇక్కడ గోదాదేవి పలకడం పొసగదు కదా. గడచిన దశకంలో లభించిన అనుభవం కలలోని అనుభవం కనుక, మిణుగురు పురుగు కాంతివలె చాలా అల్పంగా ఉన్నది తప్ప, ఆమె మనసులో స్థిరంగా నిలువలేదు. అయినా, భగవంతుని విషయాన్ని గూర్చిన స్వప్నం కనుక, మనసులో పడకుండాను ఉండదు. తరువాత సంభవించిన సమాగమంలో కూడా, ఈమె ఆర్తిని అధికం చేసేటట్లుగా భగవంతుడు ప్రారంభంలోనే దానిని కోల్పోయేటట్లు

చేశాడు. అందుచేత తాను పొందవలసిన అనుభవాన్ని గోదాదేవి శ్రీపాంచజన్యాన్ని ఉద్దేశించి ఇక్కడ ప్రశ్నించడంలో ఏ లోటు లేదు. గరుడుడు, విష్వక్సేనుడు మొదలైన మిగిలినవారు కూడా ఉండేటప్పుడు, శ్రీ పాంచజన్యాళ్వాన్ ను మాత్రమే అడగడం ఎందుకు? అని అంటే,

1) చక్రవర్తి నాయకితో ఏకాంతంగా తెర లోపల ఉండేటప్పుడు, వయస్సు ముదిరిన గూనివాళ్ళు, మరుగుజ్జులువంటి కొందరికి అక్కడ ఉండే అనుమతి ఉంటుంది, వారివలె పాంచజన్యం కూడా భగవంతుని చేతిని ఏనాడు విడవకుండా అంతరంగుడై ఉంటాడు.

2) భగవంతుని అధరామృతాన్ని పానం చేసే నాయకి అయిన తనవలె స్వామి నోటిలోనే ఉండి, అతని అధరం రుచిని ఆస్వాదించడంలో పాంచజన్యం సమర్థుడై ఉంటాడు.

3) అప్పుడప్పుడు మాత్రమే భగవంతునితో సంశ్లేషాన్ని పొందే తనవలె కాకుండా, ఎల్లప్పుడూ భగవంతుని సంశ్లేషాన్ని కలవాడు, ఇతడు.

4) శ్రీసుదర్శనం ఇతని వలె భగవంతుని చేతిని ఏనాడూ విడవని అంతరంగ సేవకుడు అయినా, ఒక కార్యం ఏర్పడితే, "కరుదు మిడమ్ పొరుదు కైన్నిన్ట శక్కరత్తన్" (తిరువాయ్ మొళి −10− 6− 8) (తాను తలచిన చోటుకు వెళ్లి, శత్రువులతో పోరాడేవాడు, తన చేతిలో ఎల్లప్పుడూ నిలచి ఉండే సుదర్శనం అనే చక్రాన్ని కలవాడు) అనే విధంగా ఆ కార్యాన్ని పూర్తి చేయడం కోసం భగవంతుని చేతిని విడచి వెళ్లి, ఆ కార్యాన్ని నిర్వహిస్తాడు. పాంచజన్యం మాత్రం, ఎల్లప్పుడూ భగవంతుని చేతిలోనే ఉండే ప్రేమను కలిగినవాడై, ఏదైనా కార్యం ఏర్పడితే, చేతిలోనే ఉండి, నోటితో అధరాన్ని స్పృశించి, ఆ అధరాన్ని పానం చేయడం ఆరంభిస్తాడు. " ఉపసంహర సర్వాత్మన్! రూపమేతత్ చతుర్భుజమ్, జనాతు మావతారం తే కంసో ఽ యం దితిజన్మనః" (శ్రీవిష్ణు పురాణం−5−3−11) (ఓ సర్వాంతర్యామీ! నాలుగు చేతులను కల ఈ రూపాన్ని నువ్వు ఉపసంహరించుకో. అసురుడైన ఈ కంసుడు నీ అవతారాన్ని గూర్చి తెలియవద్దు) అని పాంచజన్యం భగవంతుని చేతిని విడచి అంతర్దానం కావడం శత్రువైన కంసుడు మొదలైనవారి

వల్లనే జరిగింది. తన విషయంలో ప్రేమను కల కన్యలకు శంఖచక్రాలతో కూడినవాడై భగవంతుడు సాక్షాత్కరిస్తాడు. ఆధరంలో చేరి నిలచి, పెద్ద ధ్వనిని చేసి, ఆ ధ్వనితోనే శత్రువులు అదిరిపడేటట్లు చేసేవాడై, " ఉపసంహర" అని ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన ప్రమాణం ప్రకారం, భక్తిని కలవారు "శత్రువులైన కంసుడు మొదలైనవారు చూడకుండా ఉండేటట్లు నీ చతుర్భుజత్వాన్ని ఉపసంహరించుకోవాలి" అని తనను ప్రార్థిస్తే, అప్పుడు అంతర్ధానమై, చేతిలో శంఖం ధరించిన భగవంతుని సన్నివేశాన్ని దర్శించాలని ఆశపడే కన్యలకు అతని చేతిలో నిలచి, తన దర్శనాన్ని పాంచజన్యం అనుగ్రహిస్తాడు

6) భక్తులు భగవంతుని నల్లని తిరుమేని దర్శించేటప్పుడు, దానికి శోభను కలిగించే తెల్లని వర్ణాన్ని పాంచజన్యం కలిగినవాడు అయినందున, భగవంతునితో చేర్చి ఇతనిని అనుసంధించడం తగినది. ఇతడు మిక్కిలి తెల్లదనాన్ని కల శుద్ధస్వభావం కలిగిన వాడు కదా! "తాముగక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శంగమే పోలావో? " (నాచ్చియార్ తిరుమొழி –11–1) (తాను అభిమానించి, చేతిలో ధరించే పాంచజన్య శంఖంతో సాటి వస్తుందా?) అని, " వెళ్ళై విళి శంగు ఇడక్కైయిల్ కొండ విమలన్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–5–2) (తెల్లని, ధ్వనించే పాంచ జన్య శంఖాన్ని ఎడమ చేతిలో ధరించిన పరిశుద్ధ స్వభావుడు) అని, " పాలన్న వణ్ణత్తు పాంజశన్నియమే పోల్వన శంగంగళ్" (పాలవంటి వర్ణాన్ని కలిగిన, పాంచజన్యం వంటి శంఖాలు) (తిరుప్పావై– 26) అని గోదాదేవి ఎల్లప్పుడు భావించేది కూడా ఈ పాంచజన్య శంఖాన్నే కదా.

7) ఈ పాంచజన్యం యొక్క ధ్వనిని వింటే, భగవంతుని మాట విన్నట్లు ఉన్నందున, మధురంగా ఉంటుంది.

ఈ విధంగా ఉండే కారణాలవల్ల వేరొక నిత్యసూరిని ప్రశ్నించకుండా, గోదాదేవి ఈ పాంచజన్యాన్నే అడుగుతున్నది.

అవతారిక అంధ్రానువాదం సంపూర్ణం.

★★★★★

కరుప్పూరమ్ నాఱుమో ? కమలప్పూ నాఱుమో ?
తిరుప్పవళచ్చెవ్వాయ్‌తాన్ తిత్తిత్తిరుక్కుమో
మరుప్పొశిత్త మాతవన్టన్ వాయ్‌చ్చువైయుమ్ నాఱ్ఱముమ్
విరుప్పుఱ్ఱు క్కేట్కిన్టేన్ శొల్లాழி వెణ్‌శజ్గే ! 1

ఆழி వెణ్ శజ్గే = గంభీరమై, (లోతును కల్గినదై), తెల్లగా ఉండే ఓ పాంచజన్యమా!, మరుప్పు ఒశిత్త మాతవన్‌తన్ = కువలయాపీడం అనే ఏనుగుయొక్క దంతాలను విఱిచిన శ్రీకృష్ణుని, వాయ్ = అధరం యొక్క, శువై = భోగ్యతను (రసాన్ని), నాఱ్ఱముమ్ = పరిమళాన్ని గూర్చి, విరుప్పుఱ్ఱు= ఆశతో, కేట్కిన్టేన్ = అడుగుతున్నాను, తిరు పవళమ్ శెమ్ వాయ్ తాన్= ఆ భగవానుని అందమైన, పగడంవలె ఎఱ్ఱని అధరం, కరుప్పూరమ్ = పచ్చకర్పూరంవలె, నాఱుమో = పరిమళిస్తుందా? (లేక), కమలమ్ పూ = తామరపూవువలె, నాఱుమో = పరిమళిస్తుందా ?, తిత్తిత్తిరుక్కుమో= తీయని రసాన్ని కల్గి ఉంటుందా?, శొల్ = ఏవిధంగా ఉంటుందో నాకు చెప్పు.

వ్యా:- ముతల్పాట్టు. (కరుప్పూరమ్ నాఱుమో కమలప్పూ నాఱుమో) ఎఱిచ్చు వెట్టితాయిరుక్కుమ్ కర్పూరనాఱ్ఱమ్. ఆఱి క్కుళిర్న్దు నిఱైనిన్టిరుక్కుమ్ కమలప్పూ వినుడైయ నాఱ్ఱమ్. ఇరణ్డుమే యాయిఱాతిటే; "సర్వగన్ధః" (ఛాందో-3-14-2) ఎన్గిఱ వస్తువాకైయాలే. ఎల్లామ్ అనుభవవిషయమాయిరుక్కచ్చెయ్‌తే ఒన్టై యిరణ్డై క్కేట్కిఱాళిత్తనైయాయ్‌త్తు. "ఇతిల్ ఉనక్కుత్తాన్ ఏతేనుమ్ తెరిన్దిరుక్కుమాకిల్ నీతాన్ శొల్లవల్లైయే!" ఎన్గిఱాళ్.

(తిరుప్పవళచ్చెవ్వాయ్‌తాన్ తిత్తిత్తిరుక్కుమో) అత్తై త్తప్పి ఉళ్ళే యిழிన్దాల్ అనుభవిక్కుమ్బడి కేట్కిఱాళ్. "సర్వగన్ధః" ఎన్గిఱ ఇతుపోల్ "సర్వరసః" ఎన్గిఱ ఇతు-వికల్పవిషయమా యిరుక్కిఱతిల్లైపోలే కాణుమ్ ! తేన్ పోలే, కన్నల్ పోలే ఇరుక్కుమో ? ఎన్టు వికల్పిత్తు క్కేట్కమాట్టుకిఱిలళాయ్‌త్తు- వాయ్ పుకు నీరాయ్ ఆழ்గాలా యిరుక్కైయాలే. (తిరుప్పవళచ్చెవ్వాయ్) కణ్ణుక్కిలక్కానపోతే పిడిత్తు అవ్వరుకు ఒన్టిల్ ఇழிయ వొట్టుకిఱతిల్లైయాయ్‌త్తు. సర్వేన్ద్రియజ్గళుక్కుమ్ విషయముణ్డాయిరుక్కిఱపడి.

(మరుప్పొశిత్త మాతవన్టన్ వాయ్‌చ్చువైయుమ్ నాఱ్ఱముమ్) అళవుడైయార్ ఇழிన్దు ఆழ்గాల్ పడుమ్ తుఱైయాయ్‌త్తు. "భర్తారం పరిషస్వజే" (రామా.ఆర-30-40) ఎన్గిఱపడియే- కువలయాపీడత్తై త్తళ్ళిన అనన్తరమ్ అణైత్తు అనుభవిక్కుమాయ్‌త్తు. (వాయ్‌చ్చువైయుమ్ నాఱ్ఱముమ్) అనుభవసమయత్తిల్ నాఱ్ఱమ్ ముఱ్పట్టతేయాకిలుమ్, అనుభాషిక్కిఱవిడత్తిల్, రసమ్ ముఱ్పట్టు గన్ధమ్ పిఱ్పట్టిరుక్కిఱతు కాణుమ్.

(విరుప్పుఱ్ఱు క్కేట్కిన్టేన్) - "అనసూయవే" (గీత-9-1) ఎన్నుమ్ విళమ్బము

మిల్లై. "న చ మాం యోఽభ్యసూయతి" (గీత-18-6-7) ఎన్న వేణ్డావితే ఇవళుక్కు; అడియానాకైయాలే నియమిత్తుక్కేట్కలామే; అవనుక్కు శేషభూతనాకైయాలే ఇవళుక్కుమ్ అడియానాయిరుక్కుమితే; భర్తృభార్యైకళ్ ఇరువర్క్కుమ్ పొతువాయితే దాసదాసికళిరుప్పతు. (ఆழி) ఉన్ అళవుడైమై పోలే యిరుక్కవేణ్డావో పరిమాఱ్ఱముమ్ ! అన్టిక్కే, పిఱప్పై చ్చొల్లుతల్. (వెణ్ శఙ్గే) ఉన్ నిఱత్తిల్ వెణ్మై నెఞ్జిలే పట్టాప్పోలే ఉన్ వార్త్తైయుమ్ నెఞ్జిలే పడుమ్బడి శొల్లవేణుమ్. (వెణ్ శఙ్గే) కైవిడాతే అనుభవియా నిఱ్కచ్చెయ్‌తే ఉడమ్బు వెళుక్కుమ్బడియితే ఇవనుడైయ ఆఱ్ఱామై.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (కరుప్పూర మిత్యాది) (ఎటిక్కై) ప్రకాశిక్కై. (వెట్టితు)- ఉట్రైప్పు. కరుప్పూరమ్ పోలవుమ్, కమలమ్ పోలవుమ్ ఎన్నలామ్, అతువో, ఇతువో- ఎన్టు సంశయిప్పానెన్? ఎన్న (ఇరణ్డుమే యిత్యాది). సర్వగన్ధవిషయమానాల్ ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ శొల్లవేణ్డావో? ఒన్టిరణ్డై క్కేట్పానెన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఎల్లా మిత్యాది). అతావతు- నీచ్చు నీరుమ్ నిలై నీరు మాకైయాలే -ఎన్టపడి.

(అత్తై త్తప్పి) పరిమళత్తై త్తప్పి; రసత్తైయుమ్ వికల్పిక్కవొణ్ణాతో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (సర్వగన్ధ ఇత్యాది). ఉక్తోపపాదనమ్ (తేన్ పోలే ఇత్యాది). (వాయ్‌పుకు నీర్)- చాటు. తన్‌వాయిలే పుకుకిఱ రస మెన్టర్థమ్. ఆழమ్- ధ్వని. "శెవ్వాయ్" ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (కణ్ణుక్కిత్యాది). (సర్వేన్ద్రియవిషయమ్) నాఱ్ఱమ్, రసమ్, శివప్పు, ఇమ్మూన్టుమ్- మఱ్ఱై యిరణ్డుక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్. అవ్వరుకు ఇழియ వొట్టామైక్కు హేతు వేతు ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సర్వేన్ద్రియఙ్గళుక్కు మిత్యాది).

(అళవుడైయార్) ఎన్టతు- పిరాట్టియై. (శువై)- రసమ్. (నాఱ్ఱమ్)- గన్ధమ్. కీழ్చొన్నపడియే నాఱ్ఱమ్ మున్నాక అనుభాషియా తిరుప్పానెన్ ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అనుభవసమయత్తిలిత్యాది). అవగాహనాతిశయత్తాలే రస్యతై పిన్నాట్టిఱ్ఱు- ఎన్టపడి. "(అనుభవసమయత్తిల్) ఎన్టతు- అనుభవోపక్రమసమయత్తిల్- ఎన్టపడి" ఎన్టరుళిచ్చెయ్‌వర్. ఇత్తాల్ తాత్పర్యమ్- అనుభవోపక్రమసమయత్తిలే గన్ధగ్రహణమ్ ప్రథమభావియాయ్, రసమ్ పశ్చాద్భావియానాలుమ్, అనుభవవేళైయిల్ రసమే ప్రధానమా యిరుక్కైయై ప్పఱ్ఱ అనుభాషిక్కిఱవిడత్తిల్ రసమ్ మున్నాక చ్చొల్లుకిఱాళ్- ఎన్టపడి. ఉపక్రమసమయత్తై ప్పఱ్ఱ క్కీழ் చ్చొల్లిఱ్ఱు; అనుభవసమయత్తిలిరుక్కుమ్బడియై ప్పఱ్ఱ ఇఙ్గు ఇప్పడి అనుభాషిక్కిఱతు- ఎన్టపడి. "విరుప్పు" -ఆదరమ్. "విరుప్పుమ్" ఎన్టతుక్కు- ఈశ్వరన్బక్కలిలే విరుప్పుఱ్ఱు- ఎన్టాయ్, ఇతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (అనసూయవే ఇత్యాది). అన్టిక్కే, "విరుప్పుఱ్ఱు" ఎన్టతుక్కు- ఉన్ పక్కలిలే ఆదరత్తై యుడైయేనాయ్ క్కేట్కితే నెన్టాక్కి, తాత్పర్యమ్ (అడియానాకైయాలే ఇత్యాది). (కేట్కలామే) "ఆయిరుక్కవుమ్ విరుప్పుఱ్ఱు క్కేట్కిన్టేన్ ఎన్టాళితే శెల్లామై" ఎన్టు వాక్యశేషమ్ అధ్యాహార్యమ్. కేట్కలాన

పడి ఎప్పడి? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవనుక్కి-త్యాది). పిఱప్పై చ్చొన్న పక్షత్తిల్; సముద్రమ్ పదార్థజ్గళుక్కు ధారకమామాపోలే, నీయుమ్ ఎనక్కు ధారకమాక వేణ్డావో!- ఎన్దపడి. తాత్పర్యాన్తరమ్ (కైవిడాతే ఇత్యాది).

మొదటి పాశురం –

అవతారిక – "భగవంతుని నోటిలో ఉండి, ఎల్లప్పుడూ దాని రుచిని, అనుభవించేవాడవు నీవే అయినందున, అతని అధరం రుచిని, నోటి పరిమళాన్ని తెలిసినవాడవు నీవే. అవి ఏ విధంగా ఉంటాయి? అనే విషయాన్ని నీవు నాకు తెలియజేస్తావా?" అని అంటూ గోదాదేవి శ్రీపాంచజన్యాళ్వాన్ ను ఈ పాశురంలో అడుగుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**కరుప్పూరమ్ నాఱుమో? కమలప్పూ నాఱుమో?**) మండి, ఘాటుగా ఉండే కర్పూరంలోని సువాసనలోని స్వభావాన్ని, వగరుగా ఉండే తామర పువ్వులోని సుగంధాన్ని కలిగి ఉండడం కాకుండా ఎల్లప్పుడూ గొప్పగా చల్లగా ఉండే, భగవంతుని పగడం వలె ప్రకాశించే ఎర్రని పెదవిలోని సుగంధం ఈ కొరతలు ఏమీ లేకుండా, వీటిలో ఉండే సుగుణాలను పలు. రెట్లు కలిగి ఉంటుంది. "సర్వగంధః సర్వరసః" (అన్ని సుగంధాలను, అన్ని మధుర రసాలను కలిగినవాడు, భగవంతుడు) అని కీర్తింపబడే అన్ని విధాలైన సుగంధాలను కలిగినవాడుగా వేదంలో చెప్పబడే భగవంతుని పెదవి కదా, దీని గొప్పతనం అంత గొప్పతనం దేనికి లేదు కనుక, ఏవో కొన్ని,గొప్పతనాలను కలిగిన ఒకటి రెండు వస్తువులను ఉదాహరణగా చెప్పినప్పటికీ, వాటిలో ఉండే కొరతలు ఏమీ వీటికి లేనందు వల్ల, అనుభవించకుండా ఉండ లేకుండా మిక్కిలి అభినివేశాన్ని పొందే దివ్యాంగం కదా ఇది. (భగవంతుని అధరం)

(**వాయ్ చ్చువైయుమ్ నాற்றముమ్**) అనుభవించేటప్పుడు మొదటి రెండు పాదాలలో, మొదట సువాసనను గూర్చి పలికి, తరువాత మాధుర్యాన్ని చెప్పినప్పటికీ, ఆ అనుభవం పొంది, తిరిగి దానిని పలికేటప్పుడు, బుద్ధిస్థక్రమంలో మొదట రుచిని చెప్పి, తరువాత సువాసనను చెబుతున్నది.

"ఇదం తు తే గుహ్యతమం ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే,

జ్ఞానం విజ్ఞాన సహితం యద్ జ్ఞానం మోక్ష్యసే ఽ శుభాత్" (భగవద్గీత–9–1)

(చాలా రహస్యమైనది, విశేషజ్ఞానంతో కూడినది అయిన భక్తిరూపమైన ఈ జ్ఞానాన్ని అసూయను లేనివాడవు అయిన నీకు ఉపదేశిస్తున్నాను. దీనిని తెలిసినట్లయితే, అన్ని విధాలైన అశుభాల నుండి నీవు విముక్తుడవు అవుతావు) అని చెప్పిన విధంగా, మొదట అసూయ లేకపోవడాన్ని కలిగి, ఆ తరువాత ఆశ కలుగవలసిన ఆలస్యం అనేవి కూడా ఈ విషయంలో లేవు.

"ఇదం తు తే నాతపస్కాయ నాభక్తాయ కదాచన,

న చాశ్రూషవే వాచ్యం న చ మాం యో ఽ భ్యసూయతి" (భగవద్గీత –18 –67)

(నేను నీకు ఉపదేశించిన ఈ శాస్త్రం తపస్సు చేయనివానికి, నా విషయంలో, నీ విషయంలో భక్తి లేనివానికి, వినడంలో ఆశ లేనివానికి, నన్ను ఎవడు ద్వేషిస్తాడో అతనికి, ఏ సమయంలోనూ ఉపదేశించకూడదు) అని అర్జునుని ఉద్దేశించి శ్రీకృష్ణుడు చెప్పినట్లుగా, గొప్ప ప్రేమను కలిగిన ఈమెకు చెప్పాలి కదా. లేక, పాంచజన్యాన్ని చూసి, "నీ విషయంలో మిక్కిలి ఆశతో నేను దీనిని అడుగుతున్నాను." అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. అతనిని అడిగి, తరువాత నేను, దాసుడవు అయిన నిన్ను నియమించివలసి ఉన్నప్పటికీ, నేను, ఆభినివేశం కారణంగా, ఆగలేక, నిన్ను ప్రార్థించి వినగోరుతున్నాను. శ్రీపాంచజన్యం భగవంతునకు దాసుడు కనుక, ఈమెకు కూడా దాసుడే కదా. భర్తకు, భార్యకు సమానంగా దాసులు ఉంటారు కదా.

(ఆழி శంగే!) సముద్రం వలె వైశాల్యాన్ని మనసులో కలిగిన ఓ శంఖమా! నీ మనసులోని వైశాల్యానికి తగినట్లుగా నీవు విశాలంగా ప్రవర్తించవద్దా? అని తాత్పర్యం. లేక, "ఆழி" అనే సముద్రంలో పుట్టిన ఓ శంఖమా! అని కూడా అర్థం చెప్పవచ్చు. అప్పుడు, నీ పుట్టుకకు చోటు అయిన సముద్రం అన్నిటికీ ధారకంగా ఉన్నట్లుగానే, నీవు కూడా నా ప్రశ్నకు బదులు చెప్పి, నన్ను ధరించేటట్లు చేయాలి– అని తాత్పర్యం

(శొల్ వెణ్ శంగే!) నీ రంగు అయిన తెల్లదనం నా మనసులో పడినట్లుగానే, నీ మాట కూడా నా మనస్సులో పడాలి –అని అర్థం, లేక. భగవంతుని చేయి విడవకుండా, ఆ స్వామి అధరాన్ని అనుభవిస్తూ ఉన్నా, శరీరం తెల్లబడి ఉండే ఆర్తిని కలిగిన నీవు, నా ఆర్తిని కూడా తెలుసుకొన్నవాడవు కనుక, నాకు చెప్పాలి– అని అంటున్నది –అని కూడా చెప్పవచ్చు.

★★★★★

కడలిల్ పిఱన్దు కరుతాతు పఞ్జశనన్
ఉడలిల్ వళర్న్దు పోయ్ ఊழியాన్ కైత్తల-
త్తిడరిల్ కుడి యేఱి త్తీయ వశురర్
నడలై ప్పడ ముழఙ్గుమ్ తోఱ్ఱత్తాయ్ నఱ్చఙ్గే ! 2

నల్ శఙ్గే = అందమైన ఓ పాంచజన్యమా!, (నీవు) కడలిల్ = సముద్రంలో, పిఱన్దు = పుట్టి, (అక్కడనుండి), పఞ్జశనన్ ఉడలిల్ పోయ్ వళర్న్దు = పంచజనుడనే అసురుని శరీరంలోకిపోయి పెరిగి, కరుతాతు = (ఈవిధంగా జన్మించిన చోట, పెరిగిన చోటకూడా నిలువకుండా), ఊழியాన్ = భగవానునియొక్క, కై తలమ్ తిడరిల్ = కరతలం అనే ఉన్నతమైన స్థానంలో, కుడి ఏఱి = నివాసంగా ప్రవేశించి, తీయ అశురర్ = క్రూరులైన అసురులు, నడలై పడ = క్లేశపడేటట్లుగా, ముழఙ్గుమ్ తోఱ్ఱత్తాయ్= ధ్వనించేటట్లుగా ఉండే మహిమను కల్గిన దానవై ఉన్నావు. (నీ మహిమ సామాన్యమా!)

అవ :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. నీ ఉకవాత్తారై అழியచ్చెయ్యుమాపోలే ఉకప్పారై వాழ்விక్కవేణుఙ్గాణ్. నీ పిఱన్దు వళర్న్దాప్పోలే ఇరుక్కవేణుఙ్గాణ్ కార్యఙ్గళుమ్.

వ్యా :- (కడలిలిత్యాది) కడలిలే పిఱన్దు అకవాయిలుళ్ళతు ద్వేషమేయా యిరుక్కిఱ అసురనుడైయ ఉడలుక్కుళ్ళే వళర్న్దత్తై నినైయాతే, పిన్నై ప్పోయ్, కాలశేషమాన జగత్తుక్కు నిర్వాహకనాయిరుక్కిఱ సర్వేశ్వరనుడైయ కైత్తలత్తిలే కుడి యేఱి; (తీయ అశురర్ నడలై ప్పడ ముழఙ్గుమ్ తోఱ్ఱత్తాయ్) అవన్ పడి అడఙ్గ ఉణ్డా యిరున్దతీ ఉనక్కు. అవన్ యదుకులత్తిలే పిఱన్దు, శత్రువాన కంసనుక్కుళ్ళాయ్ ఇటై యిఱుత్తిక్కిఱ తిరువాయ్ప్పాడియిలే వళర్న్దు, కాలయవనజరాసన్ధాదికళుక్కాక ప్పోయ్ శ్రీమద్ద్వారకైయై ప్పడైవీడాకచ్చెయ్తు అఙ్గే కుడి యేఱి, పిన్నై దుర్యోధనాదికళై మణ్ణుణ్ణుమ్పడి వన్దు-ఇప్పడి శెయ్తానిఱే అవనుమ్. (నల్ శఙ్గే) ఇరుకరైయరా యిరుప్పార్కళ్ ఉనక్కు ఒప్పావర్కళో! (ఒప్పావర్కళో) కుఱ్ఱత్తైయుమ్, గుణత్తైయుమ్ కణక్కిట్టుచ్చెయ్యుమవర్కళ్ ఉనక్కొప్పాక మాట్టార్కళిఱే; కర్మానుగుణమాక సృష్టిక్కుమవనిఱే అవన్.

(కడలిల్ పిఱన్దిత్యాది) నఞ్జీయర్ సన్యసిత్తరుళిన కాలత్తిలే అనన్దాழ்వాన్ కణ్డు, మున్బుత్తై ఐశ్వర్య మఱియుమవనాకైయాలే, "ఒరు పూవై చ్చూడి వెఱ్ఱిలైయై త్తిన్ఱు, చన్దనత్తై ప్పూశిప్పోరానిన్ఱచ్చెయ్తే ఎమ్బెరుమానే రక్షక నెన్ఱిరున్దాల్ పరమపదత్తిల్ నిన్ఱుమ్ ఇழியత్తళ్ళువర్కళో! ఇఙ్గనే శెయ్తతాకాతు" ఎన్ఱు పోర వెఱుత్తవాఱే; కూడ నిన్ఱవర్కళుమ్; "ఇఙ్గనే శెయ్వతే!" ఎన్ఱు వెఱుత్తార్కళాయ్, "ఇవర్తామ్ శెయ్వతెన్!" ఎన్ఱు విట్టు, "తిరుమన్త్రత్తిలే పిఱ" ఎన్ఱు ముక్కాల్ శొల్లి, "తిరుమన్త్రత్తిలే పిఱన్దు, ద్వయత్తిలే వళర్న్దు-

ద్వయైకనిష్ఠనాప్పుడియాయ్ త్తలైక్కట్టువతు ఉన్ కారియమ్" ఎన్ను ప్రసాదిత్తాన్. "తిరుమన్త్రత్తిల్ శొల్లుకిఱపడియే స్వరూపజ్ఞానముణ్డాయ్, ద్వయత్తిల్ శొల్లుకిఱపడియే ఉపాయపరిగ్రహముణ్డాక వేణుమ్" ఎన్ను ప్రసాదిత్తాన్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (కడలిత్యాది). ఉన్ పిఱప్పు పరార్థమానాప్పోలే ఉన్ కార్యముమ్ పరార్థమాక వేణుమెన్ను ఇరణ్డామ్ అవతారికైక్కు త్తాత్పర్యమ్. "అశురర్ నడలై ప్పడ" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (నీ యుకవాతారై ఇత్యాది). (నీ పెఱన్దు వళర్న్దాప్పోలే యిరుక్కవేణుమ్) ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- సర్వోపకారకమాన కడలిలే పిఱన్దాప్పోలవుమ్, పఞ్చజననుడలిలే అవన్ దోషమ్ దర్శియామల్ వళర్న్దాప్పోలవు మిరుక్కవేణు జ్ఞాణెన్ఱపడి. "కరుతాతు"- నినైయాతు. (పఞ్చశనన్)- అసురన్. కరుతాతు- భగవానై క్కరుతాతు ఎన్దాయ్ అత్తాల్- ద్వేషమే యాయిరుక్కిఱ పఞ్చజనన్ ఎన్ఱపడి. (కాలశేషమాన) ఎన్ఱతు- ఎల్లా పదార్థఙ్గళుమ్ సంహృతమాయ్, కాలమే శేషిత్త- ఎన్ఱపడి. "ఊழియాన్"- కాలనిర్వాహకన్. (నడలై) దుఃఖమ్. కర్మానుగుణమాక క్కుற்றఙ్గళైయుమ్, గుణఙ్గళైయుమ్ పార్క్కైయాలే ఈశ్వరనై ఇరు కరైయ నెన్గిఱతు. అవన్ కుற்றత్తైయుమ్ గుణమాక క్కొళ్ళుకిఱ ఉనక్కొవ్వాన్- ఎన్ఱపడి.

ఇవనై ప్పోలే పిఱన్దు వళర్న్దు విరోధినిరసనమ్ పణ్ణి క్కైయిలే వాழுకైక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నఞ్జీయరిత్యాది). "తిరుమన్త్రత్తిలే పిఱ" ఎన్ను ముక్కాల్ శొన్నతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- ప్రథమ- మధ్యమ -చరమ పర్వక్రమత్తై ప్పற்ற. (శెయ్వతెన్ ? ఎన్ను విట్టు) ఎన్ఱతు- ఇవరై వెఱుక్కిఱత్తై విట్టెన్ఱపడి. "కడలిల్" ఇత్యాది ఎన్ను పునః పదోపాదానమ్ పణ్ణినతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- వైష్ణవనుక్కు త్తిరుమన్త్రోత్పత్త్యాదికళుణ్డెన్ను, సన్న్యాసత్తిల్ ఉపాయత్వబుద్ధి పణ్ణవేణ్డా- ఎన్ఱపడి. తోற்றమ్- కాట్చియుమ్, అழకుమ్.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక – భగవంతుని వద్ద భక్తి లేనివారిని నశింప చేసేటట్లే, నీవు అతని విషయంలో ప్రేమను కల నా వంటివారిని ఉజ్జీవింపజేయాలి– అని అంటున్నది. లేక, నీ జన్మ, పెరుగుదల ఇతరుల కోసమే ఉన్నట్లే, నీవు చేసే కార్యాలు కూడా ఇతరుల కోసమే కావాలి –అని అంటున్నది అని కూడా చెప్పవచ్చు.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కడలిల్ పిఱందు కరుదాదు పంజశనన్ఉడలిల్ వళర్ న్దుపోయ్ ఊழியాన్ కైత్తలత్తిడరిల్ కుడి ఏఱి) ఉప్పు సముద్రంలో పుట్టి, మనస్సు పూర్తిగా భగవంతుని గూర్చి ద్వేషంతో ఉండే పంచజనుడు అనే అసురుని శరీరంలోపల పెరిగి, ఈ విధంగా పుట్టి పెరిగిన చోట్లలో ఉండే తక్కువదనాన్ని లెక్కపెట్టకుండా, అన్ని వస్తువులు సంహరింపబడి, కాలం ఒక్కటే మిగిలి ఉన్న లయకాలంలో సర్వసంహారకుడై, సమస్తమైన లోకాన్ని తన లోపల ఇముడ్చుకొని ఉండే సర్వేశ్వరుని శ్రీహస్తాన్ని తన నివాసంగా చేసుకొని నిలచి– అని అర్థం. "కడలిల్ పిఱందు" అనే తక్కుదనాన్ని చెబుతున్నది– అని కాకుండా, లెక్కలేనన్ని జీవరాసులకు నివాస స్థానంగా ఉండే ఉపకారాన్ని చెప్పేదిగా భావించి, ఈ విధంగా అందరికీ ఉపకారం చేసే సముద్రంలో పుట్టిన నీవు నా వంటి వారికి ఉపకారం చెయ్యాలి– అని చెబుతున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు.

(కరుదాదు పంజశనన్ ఉడలిల్ వళర్ న్దు) అసురుని శరీరంలో, అతని దోషాన్ని చూడకుండా పెరిగిన నీవు, మాలో కూడా దోషాలను చూడకుండా ఉపకారం చేయాలి– అని భావం.

(తీయ వశురర్ నడలై ప్పడ ముழఙ్గుమ్ తోఱ్ఱ త్తాయ్) క్రూరులైన అసురులు దుఃఖం పొందేటట్లుగా భగవంతుడు చేసే యుద్ధంలో ధ్వనించే గొప్పతనాన్ని కలిగినవాడవై ఉన్నావు. అతని స్వభావం అంతా నీకు ఉండడంలో ఏమి ఆశ్చర్యం? అతడు యదుకులంలో జన్మించినట్లుగానే, నీవు కూడా సముద్రంలో పుట్టావు. అతడు అసుర స్వభావాన్ని కలిగిన కంసుని పాలనలో ఉండే రేపల్లెలో పెరిగినట్లుగానే, నీవు కూడా అసురుని శరీరంలో పెరిగావు. అతడు కాలయవనుడు, జరాసంధుడు మొదలైనవారి దండయాత్రలనుండి తప్పుకోవడం కోసం శ్రీ ద్వారకను రాజధానిగా గ్రహించి నివసించినట్లుగానే, నీవు కూడా

భగవంతుని శ్రీహస్తాన్ని నివాసంగా చేసుకున్నావు. అతడు దుర్యోధనుడు మొదలైనవారిని నశింప చేసినట్లే నీవు కూడా, " స ఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం హృదయాని వ్యదారయత్" (భగవద్గీత –1– 19) (ఆ పాంచ జన్య ధ్వని ధృతరాష్ట్రపుత్రుల మనసులను బ్రద్దలు చేసింది.), " యస్య నాదేన దైత్యానాం బలహాని రజాయత" (విష్ణు పురాణం –5 – 21 –29) (ఏ పాంచజన్యం చేసిన ధ్వని వల్ల అసురుల బలం నశించిపోయిందో) అనే విధంగా అసురులు అందరూ నశించేటట్లు ధ్వనించినవాడవై– అని కాత్పర్యం.

ఈ విధంగా భగవంతునితో సామ్యమే కాదు, అతని కంటే గొప్పతనం కూడా నీకు ఉన్నది – అని ఇకపై చెబుతున్నది.

(నల్ శంగే!) కర్మలను అనుసరించి లోకాన్ని సృష్టించేవాడు కనుక, దోషాన్ని గుణాన్ని లెక్క కట్టి, దోషాలకు దండనను, గుణాలకు తగిన విధంగా కృపను అనుగ్రహించే రెండు విధాలైన రీతులను కలిగిన సర్వేశ్వరుని కంటే, గొప్పతనాన్ని కలిగినవాడవై, దోషాన్ని గుణంగానే గ్రహించే నా శంఖమా! నీకు భగవంతుడు కూడా సరి కాలేడు కదా.

ఒక చోట పుట్టి, ఇంకొక చోట పెరిగి, ఒక కార్యాన్ని చేసేవాడు– అని ఇక్కడ పాంచజన్య శంఖాన్ని చెప్పడం అనేది స్వాపదేశంలో– ఒక్కొక్క శ్రీవైష్ణవుడు తిరు మంత్రంలో పుట్టి, ద్వయంలో పెరిగి, చరమ శ్లోకంలో నిలకడగా ఉండాలి– అనే విషయాన్ని తెలుపుతున్నది–అనే ఈ అర్థాన్ని తెలియజేసే ఒక ఐతిహ్యాన్ని ఇక్కడ పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై తమ వ్యాఖ్యానంలో ప్రస్తావించారు. అది ఏమంటే– చాలా గొప్ప ఐశ్వర్యాన్ని కలిగినవారై, మేల్నాడులో భోగభాగ్యాలను అనుభవిస్తూ ఉండేవారై, వేదాంతి అని కీర్తిని పొందిన అద్వైతి అయిన మాధవాచార్యులవారు పరాశరభట్టర్ చేత జయింపబడ్డారు. వారికి శిష్యులై, కొంత కాలం అయిన

తరువాత శ్రీరంగంలో భట్టర్ తో కలసి ఉండి, వారికి కైంకర్యాన్ని చేయాలి – అని ఆశపడి, తమకు ఉండే ఐశ్వర్యాన్ని అంతటిని వదిలిపెట్టి, బంధువులను కూడా వదిలిపెట్టి, సన్న్యాసాన్ని పరిగ్రహించారు. భట్టర్ చేత నంజీయర్ అని అభిమానింపబడ్డారు. భగవద్రామానుజుల శిష్యులైన అనంతార్యులు నంజీయర్ సన్న్యాసం పరిగ్రహించడాన్ని చూచి, ఇంతకు ముందే వీరికి ఉన్న గొప్ప సంపదను అంతటినీ తెలిసినవారు అయినందున, "ఓ జీయర్! పూలు, తాంబూలం, చందనం మొదలైన భోగ్యవస్తువులను అనుభవిస్తూ, గృహస్థాశ్రమంలో ఉండి, ఆ భగవంతుని రక్షకుడు అని భావిస్తూ ఉంటే, మీరు పరమ పదానికి పోవడానికి అడ్డుపడేవారు ఎవరైనా ఉన్నారా? మరి ఎందుకు సన్యాసాన్ని గ్రహించారు?" అని చాలా బాధను చూపించారు. అక్కడ ఉన్న మిగిలిన శ్రీవైష్ణవులు కూడా దీనిని చూచి ఆనందించారు. అయినప్పటికీ, "ఆచార్య నిష్టతో గృహస్థాశ్రమంలో వైరాగ్యాన్ని పొంది వీరు దీనిని చేశారు" –అని ఒక విధంగా తేటపడ్డారు. అప్పుడు అనంతార్యులు "గృహస్థాశ్రమాన్ని విడచిపెట్టి, సన్న్యాసాశ్రమాన్ని స్వీకరించే నూతన జన్మ గొప్ప జన్మ కాదు. తిరుమంత్రంలోని మూడు పదాల అర్థాన్ని చక్కగా తెలుసుకోవడంతో పాటు, వైష్ణవుడై జన్మించే జన్మ మాత్రమే నిజమైన జన్మ అవుతుంది" అని తోచేటట్లుగా "తిరుమంత్రంలో జన్మించు" అనే మూడు సార్లు చెప్పారు. "తిరుమంత్రంలో పుట్టి, ద్వయమంత్రంలో పెరిగి, ద్వయంలో అర్థంలో ఊనికను కలిగి ఉండడమే మీరు చేయవలసినది" అని అన్నారు. దీనికి వివరణంగా "తిరుమంత్రంలో చెప్పబడిన విధంగా స్వరూప జ్ఞానం మీకు కలిగి, ద్వయంలో చెప్పబడే విధంగా భగవంతుడే ఉపాయంగా మీరు ఆశ్రయించాలి –అనే వాక్యాన్ని అనుగ్రహించారు" అనేది ఆ ఐతిహ్యం.

★★★★★

తడవరైయినీ్మతే శరత్కాల శన్దిరన్
ఇడైయువావిల్ వన్దెழுన్దాలే పోల్ నీయుమ్
వడమతురైయార్ మన్నన్ వాశుతేవన్ కైయిల్
కుడి యేఱి వీற்றిరున్దాయ్ కోల ప్పెరుమ్ శఙ్గే ! 3

కోలమ్ పెరు శఙ్గే = అందమైన ఓ శంఖమా!, శరత్కాలమ్ శన్దిరన్ = శరత్కాలంలోని చంద్రుడు, ఉవా ఇడైయిల్ = పౌర్ణమినాడు, తడ వరైయిన్ మీతు వన్దు ఎழுన్దాలే పోల్ = గొప్ప ఉదయగిరి పైకి వచ్చి ఉదయించినట్లు, నీయుమ్ = నీవుకూడా, వడ మతురైయార్ మన్నన్ వాశుతేవన్ కై మేల్ = ఉత్తరదిక్కులోని మధురానగరానికి ప్రభువైన శ్రీకృష్ణుని శ్రీకరంలో, కుడి ఏఱి = నివాసంగా అధిరోహించి, వీற்றిరున్దాయ్ = నీ గౌరవం అంతా తెలిసేటట్లుగా ఉన్నావు.

వ్యా :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (తడవరై యిత్యాది) ఉదయగిరియిన్మేలే శరత్కాలత్తిల్ ఎల్లా క్కలైకళుమ్ నిరమ్బిన పూర్ణచన్ద్రన్ వన్దు తోற்றినాప్పోలే. "తడవరైత్తోళిఱే". (**పెరియా.తిరు.5-4-4**) (**నీయుమ్ వడమతురైయార్ మన్ననిత్యాది**) ఉన్నైశ్వర్య మిరున్దపడి యెన్? శ్రీమదురైయిలుళ్ళార్క్కు నిర్వాహకనాయ్, శ్రీవసుదేవర్ తిరుమకనా యిరుక్కిఱవనుడైయ తిరుక్కైయిలే ఒరు కాలముమ్ పిరియాతపడియాక క్కుడియేఱి, ఉన్ ఐశ్వర్యవ్యావృత్తియెల్లామ్ తోற்றుమ్బడియా యిరున్దాయ్. (**కోల ప్పెరుమ్ శఙ్గే**) ఉన్నழకుక్కుమేలే అవనుక్కుమ్ ఉన్నాలే అழకామ్బడి యిరున్దతీ ! ఉన్నేற்றమ్.

అరు :- మున్ఱామ్బాట్టు. (తడవరై ఇత్యాది) "శరత్కాలత్తిల్ -ఉవా -ఇడైయిల్- తడవరైయినీ్మతే తోற்றిన -శన్దిరనై ప్పోలే" ఇత్యన్వయః. (ఇడై యువా) "ఇడై" ఎన్ఱు- నడువాయ్, చతుర్దశిక్కుమ్, ప్రథమైక్కుమ్ నడువాన పర్వత్తిలే- ఎన్నుతల్; ఉవావినిడైయిల్ ఎన్ఱాయ్, పర్వత్తిలే ఎన్నుతల్. ఎల్లా ప్పాట్టుక్కళుక్కుమ్ క్రియై "శొల్లாழి వెణ్ శఙ్గే" ఎన్ఱతు. అన్ఱియే, పాట్టు త్తోఱుమ్ కొణ్డాట్టమాతల్.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక –శరత్కాలంలో ఉదయగిరి పైన పున్నమి చంద్రుడు ఉదయించినట్లుగా ఉండే, వాసుదేవుని చేతిలో శంఖం ప్రకాశించే రీతిని కీర్తిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – **(తడ వరైయిన్ మీదే శరత్కాల శందిరన్ ఇడైయువావిల్ వందు ఎழுన్దాలే పోల)** ఉదయ పర్వతంపై శరత్కాలంలో పౌర్ణమి నాడు 16 కళలు నిండుగా ఉండే పూర్ణచంద్రుడు వచ్చి ప్రకాశించినట్లుగా,

(తడవరై) "తడవరైత్తోళ్" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొழி–5–4–4) (విశాలమైన పర్వతం వంటి బాహువులను కలవాడు) అని ఈమె తండ్రిగారు కూడా భగవంతుని బాహువులను గూర్చి పలికినది కదా. ఆ బాహువులపై శంఖం వేంచేసి ఉండడం ఉదయ పర్వతంపై పూర్ణచంద్రుడు ఉదయించినట్లుగా ఉన్నది–అని భావం.

(శరత్కాల చశందిరన్) శరత్కాలంలో ఆకాశం మేఘాలచేత ఆవరింపడకుండా నిర్మలంగా ఉండేటట్లు, మిక్కిలి తెల్లదనాన్ని కలిగిన శంఖానికి శరత్కాల చంద్రుని ఉపమానంగా చేస్తున్నది.

(ఇడై యువావిల్ వందు ఎழுన్దాలే పోల) "ఉవా" అంటే అమావాస్య, పౌర్ణమి – అనే ఈ రెండిటిని నిర్దేశిస్తుంది. ఇక్కడ శంఖానికి దృష్టాంతంగా చంద్రుని చెప్పినందువల్ల, ఈ ఉవా అనే పదం పౌర్ణమిని నిర్దేశిస్తున్నది. "ఇడై యువావిల్" అనే ప్రయోగానికి– పౌర్ణమి మధ్యలో, పౌర్ణమితిథిలో –<అని అర్థం.

(నీయుమ్ వడమదురైయార్ మన్నన్ వాశుదేవన్ కైయిల్ కుడి ఏటి వీற்றிరుందాయ్) నీవు కూడా ఉత్తర మధురా నగరానికి ప్రభువై శ్రీవసుదేవుని కుమారుడైన శ్రీకృష్ణుని శ్రీహస్తంలో ఏ సమయంలోనూ విడవని రీతిలో నివసిస్తూ, ఈ గొప్పతనం అంతా ప్రకాశించేటట్లు ఉన్నావు. నీ సంపద ఉండే అతిశయాన్ని ఏమని చెప్పను? " వడ మదురైయార్ మన్నన్" (ఉత్తర మధురా నగరానికి ప్రభువు) అని పరత్వం, " వాశుదేవన్" అని సౌలభ్యం " కైయిల్ " అని రూప సౌందర్యం అనే వీటిని తెలుపుతున్నది. ఇటువంటి ఆళ్వార్లు భగవంతుని విషయంలో మాటిమాటికి ఈ ఆకారత్రయాన్ని అనుభవిస్తూ కీర్తిస్తారు కదా.

(కోల ప్పెరుమ్ శంగే!) అందంలో గొప్పతనాన్ని కలిగిన శంఖమా! నీ అందానికి మించి, భగవానునకు కూడా నీవల్ల అందం కలిగేటట్లుగా ఉన్నది నీ గొప్పతనం– అని ఇక్కడ తాత్పర్యం.

★★★★★

శన్దిరమణ్డలమ్బోల్ తామోతరన్ కైయిల్
అన్దర మొన్నిన్ఱి యేఱి యవన్ శెవియిల్
మన్దిరజ్గొళ్వాయే పోలుమ్ వలమ్బురియే !
ఇన్దిరను మున్నోడు శెల్వత్తు క్కేలానే 4

వలమ్ పురియే = ఓ దక్షిణావర్తశంఖమా !, తామోతరన్ కైయిల్ = శ్రీకృష్ణుని శ్రీహస్తంలో, శన్దిర మణ్డలమ్ పోల్ = చంద్రమండలం వలె, అన్దరమ్ ఒన్ఱు ఇన్ఱి ఏఱి = ఎడతెగకుండా ఉంటూ, అవన్ శెవియిల్ = అతని చెవిలో, మన్దిరమ్ కొళ్వాయ్ పోలుమ్ = ఏదో ఒక రహస్యాన్ని మాటలాడుతున్నట్లున్నావు, ఇన్దిరనుమ్ =(సంపదలో సాటి లేనివాడని పేరుపొందిన) ఇంద్రుడుకూడా, శెల్వత్తుక్కు = ఐశ్వర్యం విషయంలో, ఉన్నోడు ఏలాన్ = నీతో సరితూగడు.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (శన్దిర నిత్యాది) శెరుక్కరాయిరుక్కుమవర్కళ్ కైయిలే కుళిరిక్కుడమ్ పిడిత్తుక్కొణ్డిరుక్కుమాపోలే. (తామోతరన్ కైయిల్) అవనై క్కణ్డాల్ వయిఱ్ఱిల్ తழுమ్బాలే "ఒరు తాయార్క్కు భవ్యనాయ్ వళర్న్దాన్" ఎన్ఱు తెరియుమాపోలే, ఉన్నై క్కణ్డాల్ ఇవనుమ్ భవ్యనెన్ఱు తోఱ్ఱుమ్బడి ఇరుక్కవేణ్డావో ? (అన్దర మొన్నిన్ఱి) అవన్ విరుమ్బియిరుప్పార్ పలరు ముణ్డిఱే; అవర్కళైప్పోలే ఒరు విచ్ఛేద మిన్ఱిక్కే. ఓరాపత్తు వన్దవాఱే కైవిట్టుప్పోవారై ప్పోలన్ఱిక్కే (అవన్ శెవియిల్ మన్దిరమ్ కొళ్వాయే పోలుమ్) "ఉమ్మై ప్పిరిన్ద ఆఱ్ఱామాట్టాతార్ పలరు ముణ్డు" ఎన్ఱు తిరుచ్చెవియిలే శొల్లుకిఱాప్పోలే యిరుక్కిఱతు. అవన్ శెవియిలే రహస్యత్తై చ్చొల్లువాన్పోలేయిరుక్కై. కొళ్ళుకై-కొడుక్కై. (వలమ్బురియే) అల్లాతవై ఎల్లామ్ ఇడత్తిలే పురిన్దు, నీ వలత్తి పురిన్దాప్పోలే, కారియత్తిలుమ్ వేఱుపట్టిరుక్కవేణుజ్గాణ్.

(ఇన్దిరను మున్నోడు శెల్వత్తు క్కేలానే) తాన్ నినైత్తపోతు వర్షిప్పిత్తు, అల్లాత పోతు తవిర్న్దుపోరుకైయాలే ఐశ్వర్య ముళ్ళతు ఇన్ద్రనుక్కెన్ఱాయ్త్తు ఇవర్కళిరుప్పతు; ఇడైచ్చికళాకైయాలే. "ఇన్దిరనుక్కెన్ఱాయర్కళెడుత్త ఎழிల్ విழవు" (పెరి.తిరు-2-3-4) ఎన్నక్కడవతిఱే. అన్ఱిక్కే, పెరియాழ்వార్ పెణ్పిళ్ళైయాకైయాలే ఇన్ద్రప్రాణాదిశబ్దజ్గళుమ్ భగవద్వాచకజ్గళెన్నుమ్ వాసనైయాలే శొల్లిఱ్ఱాతల్. అవనుడైయ స్వాతన్త్ర్యలక్ష్మి ఉన్నుడైయ పారతన్త్ర్యలక్ష్మిక్కు ప్పోరాతాయిరున్దతీ ! ఒరువన్ అనుకూలిత్తవాఱే అழிయుమతిఱే. "లక్ష్మణో లక్ష్మిసమ్పన్నః" (రామా-బాల-18-28) ఎన్ఱు నిలైనిన్ఱతాయ్త్తు. ఇతు. "సర్వాత్మనా పర్యనునీయమానో యదా న సౌమిత్రి రుపైతి యోగమ్" (రామా-యుద్ధ-131-93) ఎన్ఱు- ఒరు వడియాలుమ్ ముడిశూడేనెన్ఱవరైయిఱే లక్ష్మిసమ్పన్నర్

ఎన్గతు. "పూర్వజస్యానుయాత్రార్థే ద్రుమచీరై రలఙ్కృతః" (రామా-సుంద-33-28) పెరుమాళ్ ముడి తవిర్న్దార్; ఇళైయపెరుమాళ్ వకుత్త ముడి శూడినార్.

అరు :- నాలామ్పాట్టు. (శన్దిర నిత్యాది) కుళిరిక్కుడమ్- పనినీర్కుప్పి. (తోఱ్ఱుమ్బడి ఇరుక్కవేణ్డావో) తోఱ్ఱుమ్బడి ఇరుక్కిఱాయే ఎన్ఱు కొణ్డాట్టమాతల్; తోఱ్ఱుకిఱాయిల్లై ఎన్ఱు వెఱుప్పాతల్. 'ఒన్ఱిన్ఱి" ఎన్గతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఓరాపత్తు వన్దవాఱే) ఎన్ఱు. తిరువాయ్మొழியైప్పోలన్ఱిక్కే- ఎన్గపడి. (మన్దిరమ్ కొళ్ళుకై) అవన్ కైయిలే తాన్ కొళ్ళుతల్; తాన్ అవనుక్కు క్కొడుత్తల్. ఇడైచ్చికళ్ ఇన్దనుక్కే ఐశ్వర్య మెన్ఱిరుప్పర్కళో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇన్దిరనుక్కిత్యాది). [1](ఆక క్కొళ్ళవెన్ఱాతల్; ఆరాధిత్తాళెన్గపడి). "లక్ష్మిసమ్పన్నః" ఎన్ఱాల్ పారతంత్ర్యసమ్పత్తాక వేణుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సర్వాత్మనా ఇత్యాది) శేషత్వమే ఐశ్వర్య మెన్గతుక్కు ప్రమాణాన్తరమ్ (పూర్వజన్మత్యాది) 'మన్దిరమ్'- రహస్యమ్. 'ఏలాన్'- ఒవ్వాన్. "కొళ్వాయ్" ఎన్గతు- మున్ఱుచ్చొల్లు. మున్దిన పొరుళ్. ఇన్దనే పరనెన్గపడి.

నాల్గవ పాశురమ్ –

అవతారిక – "భగవంతుని చెవిలో రహస్యార్థాలను చెప్పగలిగిన నీవు నా గూర్చి అతనికి తెలియజేయాలి" –అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**శందిర మణ్డలమ్ పోల్ దామోదరన్ కైయిల్ ఏఱి**) దామోదరుని బాహువుల్లో చంద్రమండలం ఉన్నట్లుగా ఉన్నది, నీవు ఆ స్వామి చేతిలో ఉండడం. చాలా గొప్ప సంపదను కలిగిన రాజకుమారుడు తమ చేతిలో చల్లని నీటికుప్పెను తనకు శైత్యోపచారం చేయడం కోసం ధరించినట్లుగా ఉన్నది, నిన్ను భగవంతుడు తన చేతిలో ధరించి ఉండడం.

(**దామోదరన్ కైయిల్**) భగవంతుని దర్శించేవారికి అతని ఉదరంలో ఉండే దారాన్ని గ్రహించి, తల్లి యశోద దారంతో కట్టేటట్లుగా ఆమెకు అధీనుడై పెరిగాడు – అని వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా, నిన్ను చూస్తే ఈ పాంచజన్యం కూడా భ "భగవంతునకు, అతని భక్తులకు అధీనుడై ఉండేవాడు "అని వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా ఉండి, మా కార్యం సఫలం అయ్యేటట్లు చేయవద్దా! అని భావం.

(**దామోదరన్**) యశోద చేత ముడులు వేసిన దారంతో బంధింపబడినవాడు –అనే విషయం వ్యక్తం అయ్యేటట్టుగా నడుములో ఆ దారం కట్టినప్పుడు ఏర్పడిన కాయలను (గుర్తులను) కలిగి ఉండేవాడు.

(అందరమొన్నిష్టి ఏటి) ఆ భగవంతునిచే కోరబడిన దివ్యదేవేరుల వలె, ప్రతి సమయంలోను అతనిని విడచి ఉండకుండా నీవు నిరంతరంగా అతని బాహువులలో ఉన్నావు కదా –అని ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తున్నది–< అని చెప్పవచ్చు. లేక, చక్కగా ఉండేటప్పుడు సంబంధాన్ని తెలియజేసి వ్యవహరించి, ఒక ఆపద రాగానే విడిచిపెట్టి వెళ్లిపోయే బంధువుల వలె కాకుండా, ఎల్లప్పుడూ అతని చేతిని విడిచి ఉండకుండా ఉన్నావు కదా నీవు – అని పొగడుతున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు. ఇంకొక ఆయుధం అయిన సుదర్శన చక్రం కూడా యుద్ధ సమయంలో "కరుదు మిడమ్ పొరుదు కైన్నిన్ఱ శక్కరత్తన్" (భగవంతుడు తలచిన చోటుకు వెళ్లి శత్రుసంహారాన్ని చేసే, బాహువులో ఉండే సుదర్శన చక్రాన్ని కలవాడు) (తిరువాయ్ మొழி – 10 –6– 8) అనే విధంగా అతని చేతిని విడచిపెట్టి వెళ్ళవలసి ఉన్నది. నీకు ఆ దుర్విధి లేదు కదా. యుద్ధ సమయంలో కూడా నీవు భగవంతుని బాహువును విడచి ఉండకుండా, అతని చేతిలోనూ, నోటిలోనూ కూడి ఉంటావు కదా– అని భావం.

(అవన్ శెవియిల్ మందిరమ్ కొళ్వాయే పోలుమ్) భగవంతుని చెవిలో రహస్యమైన మంత్రాలు చెప్పేవారి వలె ఉన్నావు. నిన్ను విడచి ధరించలేని నాయకులు అనేకులు ఉన్నారు– అని చెవిలో నీవు చెప్పేటట్లుగా ఉన్నది, నన్ను గూర్చి అతని చెవిలో పడేటట్లుగా చెప్పు –అని తాత్పర్యం. " మందిరమ్ కొళ్ళుకై" అనే ప్రయోగానికి "ఆలోచనను ఇవ్వడం" అని అర్థమై, మంత్రాలోచనను చెప్పడాన్ని తెలియజేస్తుంది.

(వలంపురియే!) మిగిలిన శంఖాలు అన్ని అప్రదక్షిణమైన సుడులను కలిగినవిగా ఉన్న "ఇడంపురి" అని వేరు పొందినవై ఉండగా, నీవు మాత్రం ప్రదక్షిణ క్రమంలోని సుడులను కలిగివాడవై, "వలంపురి" అనే పేరును పొంది వైలక్షణ్యాన్ని కలిగి ఉన్నట్లే, కార్యంలో కూడా నీవు గొప్పతనాన్ని కలిగినవాడవై ఉండాలి. ఏ ఆశ్రయం లేని నావంటి వారిని అతనితో చేర్చాలి– అని తాత్పర్యం.

(ఇందిరనుమ్ ఉన్నోడు శెల్వత్తుక్కేలానే.) చాలా గొప్పదైన సంపదను కలిగిన దేవేంద్రుడు కూడా ఐశ్వర్యం విషయంలో నీకు సాటి రాడు. తాను

తలచినపుడు మేఘాలను వర్షం కురిసేటట్టుగా చేసి తనకు అభిప్రాయం లేనప్పుడు వర్షం కురవకండా చేయగలుగుతున్నందున, ఐశ్వర్యం కలిగి ఉండేవాడు ఇంద్రుడే "–అని భావించే గోపిక కనుక, ఇంద్రుని గొప్ప సంపదను కలిగినవానినిగా ప్రస్తావిస్తున్నది. " ఇందిరనుక్కెన్రు ఆయర్ కళ్ ఎడుత్త విழవు" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–2–3–4) (ఇంద్రుని కోసంగా గొల్లలు సంకల్పించిన ఉత్సవం) కానీ ఇంద్రుని ఆరాధ్యదైవంగా కలిగి ఉండి అతనికే ఉత్సవాన్ని చేసేవారు కదా గొల్లలు– అని అర్థం. లేక, " వేదాంత విழுప్పొరుళిన్ మేలిరుంద విళక్కు" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி –4–3–1) (వేదాంతంలోని గొప్ప అర్థాలలో ప్రకాశించే దీపంవంటివాడు) అనే విధంగా పరమ వేదాంతి అయిన పెరియాళ్వారుల ప్రియ పుత్రిక అయినందున, ఇంద్రప్రాణాధికరణం (బ్రహ్మసూత్రాలు– 1–1 11) మొదలైనవాటిలో నిష్కర్షించినట్లుగా, ఇంద్రుడు, ప్రాణుడు మొదలైన శబ్దాలు నేరుగా అనే ఆయా దేవతలకు అంతర్యామి అయినా రీతిలోనూ భగవంతుని నిర్దేశిస్తాయి– అని గోదాదేవి తెలిసినది కాబట్టి, భగవంతుని ఇంద్రుడు అని నిర్దేశిస్తున్నట్లుగా కూడా చెప్పవచ్చు. భగవంతుని స్వాతంత్ర సంపద, నీ సంపదకు, అంటే, పాంచజన్యం యొక్క పారతంత్ర్య సంపదకు సాటి రాదు– అని తాత్పర్యం. అది ఏవిధంగా? అంటే, చేతనునకు అనాదికాలంగా ఏర్పడి ఉండే ప్రతికూల్యం తొలగి, అనుకూల్యం ఏర్పడిన తరువాత, భగవంతుని స్వాతంత్ర్యాన్ని తెలుసుకుంటాడు. జీవుని పారతంత్ర్యం ఎల్లప్పుడూ నశించకుండా నిలచి ఉండేది. అందుచేత, ఒక సమయంలో నశించే భగవత్ స్వాతంత్రం కంటే కూడా ఎప్పటికీ నిలకడగా నిలచి ఉండే పాంచజన్యంయొక్క పారతంత్ర్యం గొప్పది– అని చెప్పడంలో ఏ లోటు లేదు.

"సర్వ ప్రియకరః తస్య రామస్యాపి శరీరతః,
లక్ష్మణో లక్ష్మీసంపన్నో బహిః ప్రాణ ఇవాపరః"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ– 18– 28)

(కైంకర్య లక్ష్మిని కల లక్ష్మణుడు శ్రీరామునకు శరీరం కంటే కూడా చాలా అన్ని విధాలయిన ప్రియాలను చేసేవాడుగాను బయట ఉండే ఇంకొక ప్రాణంవంటివాడుగాను ప్రకాశించాడు)

అనే విధంగా జీవుని పారతంత్ర్యం నిలకడగా ఉండే సంపద అని తెలుస్తున్నది కదా.

"సర్వాత్మనా పర్యనునీయమానో యదా న సౌమిత్రి రుపైతి యోగమ్,
నియోజ్యమానో ఽ పి చ యౌవరాజ్యే తదా ఽ భ్యషించద్భరతం మహాత్మా"
(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ –131– 93)

(అన్ని విధాలుగాను అడిగినప్పటికీ కూడా నియమింపబడినప్పటికీ కూడా, లక్ష్మణుడు యౌవరాజ్య పటాభిషేకానికి సమ్మతించలేదు. అప్పుడు మహాత్ముడైన శ్రీరాముడు భరతునకు యౌవరాజ్య పట్టాభిషేకాన్ని చేశాడు) అని ఎంతగా నిర్బంధించినప్పటికీ, "నేను యువరాజ్య పట్టాభిషేకం ఎంత మాత్రం చేసుకోను"– అని చెప్పాడు కదా, కైంకర్య లక్ష్మిని కలిగిన లక్ష్మణుడు.

"ప్రాగేవ తు మహాభాగః సౌమిత్రిః మిత్రనందనః,
పూర్వజస్యానుయాత్రార్థే ద్రుమచీరై రలంకృతః"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 33 –28)

(మహాభాగ్యాన్ని కలిగినవాడు, అనుకూలురను ఆనందింప చేసేవాడు, సుమిత్ర పుత్రుడైన లక్ష్మణుడు తన అన్న అయిన శ్రీరాముని అనుసరించడం కోసం ముందుగానే నార బట్టలను అలంకరించుకున్నాడు) అని చెప్పిన విధంగా శ్రీరాముడు పట్టాభిషేకాన్ని తిరస్కరించినప్పటికీకూడా, లక్ష్మణుడు తనకు ఏర్పడిన పారతంత్ర్య రాజ్య పటాభిషేకాన్ని చేసుకున్నాడు కదా. అందుచేత వదలడానికి వీలైన భగవంతుని స్వాతంత్ర్య అనే సంపద కంటేకూడా, వదలడానికి సాధ్యం కాని పాంచజన్యం యొక్క పారతంత్ర్య సంపదయే గొప్పది– అని స్పష్టపడుతున్నది.

★★★★★

ఉన్నోడుడనే ఒరు కడలిల్ వాழ்వారై
ఇన్నా రినైయారెన్ఱు ఎణ్ణువారిల్లై కాణ్ !
మన్నాకి నిన్ఱ మతుశూతన్ వాయముతమ్
పన్నాళు ముణ్గిన్ఱాయ్ పాఞ్జశన్నియమే ! 5

పాఞ్జశన్నియమే = ఓ పాంచజన్యమా !, ఒరు కడలిల్ = ఒకే సముద్రంలో, ఉన్నోడు ఉడనే = నీతోపాటుగా, వాழ்వారై = ఉజ్జీవించడం. పుట్టిన ఇంకా పలువురిని, ఇన్నార్ ఇనైయార్ ఎన్ఱు ఎణ్ణువార్ ఇల్లై కాణ్ = ఒక పదార్థంగాకూడా లెక్కించేవారు లేరుసుమా !, (నీవు ఒక్కడవుమాత్రం), మన్ ఆకి నిన్ఱాయ్ = సర్వస్వామిగా ఉన్నావు, మతుశూదన్ = శ్రీకృష్ణునియొక్క, వాయ్ అముదమ్ = అధరామృతాన్ని, పల్ నాళుమ్= పలు దినాలుగా, ఉణ్గిన్ఱాయ్ = ఆస్వాదిస్తున్నావు (అందువల్ల నీవే భాగ్యశాలివి).

వ్యా :- అఞ్జామ్బాట్టు. (ఉన్నోడిత్యాది) ఉన్నోడు సజాతీయ పదార్థఙ్గళై యిట్టు ఎణువారిన్ఱిక్కే, నీ ఒరువన్ వాழ்న్దపడి యెన్ ?, ఒరు దేశత్తిలే యున్నోడే శేరవర్త్తిక్కిఱ వర్కళై, అవర్కళ్ స్వరూపమాతల్, ప్రకారమాతల్; ఇన్ఱు ఎణ్ణక్కడవారిల్లై కాణ్. (మన్నాకి నిన్ఱ)- “రాజాధిరాజః” (భార-ఆశ్వ-43-13) ఎన్గిఱపడియే నిర్వాహకనాయ్ నిన్ఱ. (మతుశూతన్) ఇతుతాన్ ఒరు నామమాత్రమాయిరాతే, ఆశ్రితర్క్కు క్కళై యఱుత్తు క్కొడుక్కుమవనాయ్త్తు; అవనుడైయ వాగమృతత్తై. (పన్నాళుమ్ ఉణ్గిన్ఱాయ్) నాఙ్గళ్ అనుభవిక్కుమత్తై కాదాచిత్కమాక్కి, నిత్యానుభవమ్ పణ్ణానిన్ఱాయ్. (పాఞ్జశన్నియమే) “పిఱప్పు” ఎన్ఱు ఒన్ఱిల్లైయాకాతే; పెరియాழ்వార్ వయిற்றిల్ పిఱన్దు ఉన్నై క్కాల్కట్టానిన్ఱేన్. నీ అశురన్ వయిற்றిలే పిఱన్దు నిత్యానుభవమ్ పణ్ణానిన్ఱాయ్.

అరు:- అఞ్జామ్బాటు. (ఉన్నోడిత్యాది). “ఇన్నార్ ఇనైయార్” ఎన్ఱతుక్కు భేదమ్ (అవర్కళిత్యాది).

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక – “మధుసూదనుని అధరామృతాన్ని ఎల్లప్పుడూ పానం చేసే నీకు, లోకంలోని మిగిలిన శంఖాలు ఏమీ సమానంగా కావు” –అని పొగడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**ఉన్నోడు ఉడనే ఒరు కడలిల్ వాழ்వారైఇన్నార్ ఇనైయార్ ఎన్ఱు ఎణ్ణువార్ ఇల్లై కాణ్**) ఒకే సముద్రంలో నీ తోటి కూడి ఉండే, నీ జాతికి చెందిన మిగిలిన శంఖాలను ఒక పేరు పెట్టి కలిపి లెక్కబెట్టడానికి ఏ వ్యక్తి లేకుండా

ఉండగా, నీవు సాటి లేనివాడవై ప్రకాశించే రీతి ఏమి? ఒకే చోట నీతోటి కూడా ఉండేవారిని "వీరు, ఇటువంటివారు "అని వారి స్వరూపాన్ని గాని, "ఇటువంటి స్వభావాన్ని కలిగినవారు" అని స్వభావాన్ని గాని గమనించి లెక్క కట్టి చూచేవారు ఎవరూ లేరు– అని భావం.

(మన్ ఆగి నిన్ఱ)

"రాజాధిరాజః సర్వేషాం విష్ణుః బ్రహ్మమయో మహాన్,

ఈశ్వరం తం విజానీమః స పితా స ప్రజాపతిః "

(భారతం– అశ్వమేధ పర్వం– 43 –13)

(ప్రభువులందరికీ గొప్ప ప్రభువైన, బ్రహ్మస్వరూపియై గొప్పవాడై, ప్రకాశించేవాడు విష్ణువే. అతనిని ఈశ్వరుడని తెలిసికొందాం. అతడే తండ్రి, అతడే ప్రజాపతి) అనే విధంగా లోకానికి అన్నిటికీ నాయకుడై నిలచి ఉండే,

(మదుశూదన్) మధువు అనే అసురుని సంహరించినవాడు. ఇది కేవలం పేరు మాత్రం కాదు. భక్తులకు ఏర్పడే ఆటంకాలను తీర్చడాన్ని స్వభావంగా కలిగినవాడు–< అనే అర్థాన్ని తెలుపుతున్నది.

(వాయముదమ్) ఇటువంటి గొప్పతనాన్ని కలిగినవాని అధరామృతాన్ని,

(పన్నాళుమ్ ఉణ్గిన్ఱాయ్) దేవేరులం అయిన మేము ఎల్లప్పుడూ అనుభవించదగిన అధరామృతాన్ని మా అనుభవాన్ని ఎప్పుడైనా లభించేటట్లుగా చేసి, నీవు ఎల్లప్పుడూ అనుభవిస్తున్నావు.

(పాంజశన్నియమే!) పంచజనుడు అనే అసురుని కడుపులో పుట్టిన శంఖమా! పెరియాళ్వార్ల కడుపులో పుట్టిన నేను నీ కాలిలో వాలుతున్నాను. అసురుని కడుపులో పుట్టిన నీవు ఎల్లప్పుడూ అనుభవాన్ని పొందుతున్నావు. "ఉన్నతమైన కులంలో పుట్టడం ఔన్నత్యాన్ని కలిగిస్తుంది, తక్కువ కులంలో పుట్టడం తక్కువదనాన్ని కలిగిస్తుంది" అనే లోకంలోని పరిపాటి అర్థం లేనిదిగా అయినదే!

★★★★★

పోయ్ త్తీర్త్తమాడాతే నిన్ఱ పుణర్మరుతమ్
శాయ్త్తీర్త్తాన్ కైత్తలత్తే యేఱి క్కుడికొణ్డు
శేయ్త్తీర్త్తమాయ్ నిన్ఱ శెఙ్గణ్మాల్ తన్నుడైయ
వాయ్ త్తీర్త్తమ్ పాయ్న్దాడవల్లాయ్ వలమ్ పురియే ! 6

వలమ్ పురియే = ఓ దక్షిణావర్తశంఖమా !, పోయ్ = చాలా దూరం నడచిపోయి, తీర్త్తమ్ = గంగ మొదలైన పుణ్యతీర్థాలలో, ఆడాతే = స్నానం చేయడం అనే కష్టాలు పడవలసిన అవసరం లేకుండా, నిన్ఱ = నారదశాపంవల్ల చెట్టుగా నిలచి ఉండే, పుణర్ మరుతమ్ = జంట మద్దిచెట్లను, శాయ్న్దు ఈర్న్దాన్ = విఱిచిపడదోసిన శ్రీకృష్ణుని, కై త్తలత్తు ఏఱి = శ్రీహస్తాన్ని అధిరోహించి, కుడి కొణ్డు = అక్కడ నిత్యవాసం చేస్తూ, శెయ్ తీర్త్తమ్ ఆయ్ నిన్ఱ = లోకోత్తరమైన తీర్థం అయిన, శెమ్ కణ్ మాల్ తన్నుడైయ= పుండరీకాక్షుడైన శ్రీకృష్ణుని, వాయ్ తీర్త్తమ్ పాయ్న్దు = నోటిలో ఉండే తీర్థంలో, పాయ్న్దు = స్నానం చేసి, ఆడ వల్లాయ్ = నీరాడే భాగ్యాన్ని పొందావు.

వ్యా:- ఆఱాయిరప్పడి. **(పోయ్ త్తీర్త్తమాడాతే)** ఆయిరక్కాతమ్, ఐఞ్జాఱుక్కాతమ్ పోయ్ చ్చరకూఱలిలే ముழுకి త్తిరియాతే. **(నిన్ఱవిత్యాది)** అసురావేశత్తాలే పేరాతే నిర్వివరమాయ్ నిన్ఱ మరుతుకళిరణ్డిన్ నడువే అవకాశమ్ కణ్డు పోయ్, పిన్నై అవై ముఱిన్దు ఉరలోడే ఇழுప్పుణ్డువర, అతిన్ ధ్వనియై క్కేట్టు ప్పురిన్దు పార్త్తుక్కొణ్డిరున్ద మౌగ్ధ్యత్తై యుడైయనా ఇరుక్కిఱవన్ కైయిలే. **(ఏఱి క్కుడికొణ్డు)** అవతారత్తిన్ మెయ్ప్పాట్టాలే **"ఉపసంహర" (వి.పు.5-3-11)** ఎన్ఱు శిలర్ ఇరక్క, **"నామ్ మత్తైన్దు** నాలు నాళ్ నిఱ్కైయాలిఱే ఇప్పమాడమ్ పుకున్దతెన్ఱు, ఇని ఒరునాళుమ్ పిరియవొణ్ణాతు**"** ఎన్ఱు తిరుక్కైయై విడాతే వర్త్తిక్కిఱానాయ్త్తు.

(శేయ్ త్తీర్త్తమాయ్ నిన్ఱ) అఱత్తూరమాయ్- అతిపావనమాయ్ నిన్ఱ. 'పావన స్సర్వలోకానాం త్వ మేవ రఘునన్దన" **(రామా.ఉత్త-82-9)** ఎన్ఱుమ్, 'పుణ్యానా మపి పుణ్యోஉసౌ" **(భార-వన-88-26)** ఎన్ఱుమ్, **"తీర్త్తన్" (తిరువాయ్-2-8-6)** ఎన్ఱుమ్ శొల్లుకిఱ పడియే నిన్ఱ. **(శెఙ్గణ్మాల్ తన్నుడైయ)**, పుణ్డరీకాక్షనాన సర్వేశ్వరనుడైయ **(వాయ్త్తీర్త్తమ్ పాయ్న్దాడవల్లాయ్)** కడలిల్ అమృతమ్ పడుమ్ కరైయిలే ఇழிయుమాపోలే. **(ముకప్పిలే)** అనుభవత్తిలేగ్రమ్బోలే సన్నివేశముమ్ ఇప్పడి ఇరుక్కవేణుమో ?.

అరు :- ఆఱాయిరప్పడి. **(పోయిత్యాది). "పుణర్"**-శేర్త్తి. **"పుణర్ మరుతమ్** శాయ్త్తీర్త్తాన్ కైత్తలత్తే యేఱి క్కుడికొణ్డు" ఎన్ఱు విశేషిత్తతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ **(అవతారత్తిన్** ఇత్యాది). **"శేయ్ త్తీర్త్తమ్"**- పెరియ తీర్థమ్. శేయ్- దూరమ్. **"అఱ త్తూరమాయ్"** ఎన్ఱతిన్ వివరణమ్ **(అతిపావనమాయ్)** ఎన్ఱతు. **(ముకప్పు)**-చాటు. ముకమ్-అర్థమ్, మున్నే-ధ్వని.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక –"స్నానం చేయడం కోసం అంతటా పరిభ్రమించి తిరుగవలసిన ఆవశ్యకత లేకుండా, పరమ పావనమైన భగవంతుని అధర తీర్థంలో స్నానం చేసే భాగ్యాన్ని నీవు పొందావు"– అని ఇందులో కీర్తిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (పోయ్ త్తీర్త్త మాడాదే) వేయి యోజనాలు, 500 యోజనాలు నడచి వెళ్లి ఉప్పునీటిలోను, నీటి గుంటలలోనూ లోకంలో ఉండేవారు స్నానం చేస్తున్నారు. ఆ విధంగా ఉండగా, ఉన్నచోటనే, ఉన్న విధంగానే పరమ పావనమైన, పరమ భోగ్యమైన తీర్థంలో అవగాహించే నీ భాగ్యాన్ని ఏమని పొగడను?

(నిన్ఱ పుణర్ మరుదమ్ శాయ్ త్తీర్త్తాన్ కైత్తలత్తే) నలకూబరులు అనే గంధర్వులు నారద ముని శాపంచేత జంట మద్ది చెట్లుగా మారిపోయారు. ఏమాత్రం సందు లేకుండా చాలా దగ్గరగా ఉండే ఆ మద్ది చెట్లలో కంసునిచే పంపబడిన అసురుడు ఆవేశించి ఉన్నాడు. జంటగా ఉండే ఆ రెండు మద్ది చెట్ల మద్య నుండి సందును ఏర్పరచుకొని, తనను యశోద కట్టిన రోటిని ఈడ్చుకుంటూ బాలకృష్ణుడు దోగాడుతూ పోయాడు. దానివల్ల ఆ మద్ది చెట్లు విరిగి పడిపోగా, ఆ ధ్వనిని వినడంలోని ఆశతో వెనకకు తిరిగి చూసిన చిన్న కుర్రవాడైన ఆ శ్రీకృష్ణుని చేతిలో,

(ఏటి క్కుడి కొణ్డు) మానవుడై పుట్టిన అవతారంలోని సత్యత్వం చేత

"ఉపసంహర సర్వాత్మన్! రూపమేతత్ చతుర్భుజమ్,
జానాతు మావతారం తే కంసోఽ యం దితి జన్మజః"

(విష్ణు పురాణం –5–3–11)

(సర్వాంతర్యామీ! నీ నాలుగు బాహువులను కలిగిన ఈ రూపాన్ని నీవు ఉపసంహరించుకో. అసురుడు అయిన కంసుడు నీ అవతారాన్ని తెలియకుండా ఉండాలి) అనే ప్రమాణంలో చెప్పిన విధంగా తల్లితండ్రులు ప్రార్థించగా, పితృవాక్య పరిపాలన చేయడం కోసం శంఖ చక్రాలు అయిన మేము మరుగుపడి ఉన్నాము, అందుచేత ఈ ఆపద వచ్చింది" అని భావించి, "ఇక ఏనాడు విడువకుండా ఉంటాము" అని ఎల్లప్పుడూ భగవంతుని చేతిలో పాంచజన్యం నిలచి ఉన్నాడు– అని తాత్పర్యం.

(**శేయ్ త్తీర్త్తమాయ్ నిన్ఱ**) మాధుర్యంలో చాలా గొప్పదై, పావనత్వంలో కూడా చాలా ఉన్నతమై ఉండే– అని అర్థం. "వాయ్ తీర్ త్తమ్" అనడాన్ని విశేషణంగా గ్రహించకుండా,

"పావనః సర్వలోకానాం త్వమేవ రఘునందన! "

(రామాయణం– ఉత్తరకాండ 82– 9)

(రఘునందనా! నీవే అన్ని లోకాలను పావనం చేసేవాడవు)

" పవిత్రాణాం హి గోవిందః పవిత్రం పర ముచ్యతే,

పుణ్యానా మపి పుణ్యో ఽసౌ మంగళానాం చ మంగళమ్"

(భారతం –వనపర్వం –తీర్థయాత్ర –88– 26)

(పరిశుద్ధులలో గోవిందుడు గొప్ప పరిశుద్ధుడైనవాడుగా చెప్పబడుతున్నాడు. పుణ్యాలలో పుణ్యంగాను, మంగళాలలో మంగళంగాను ఉండేవాడితడు) అని, "తీర్ త్తన్ ఉలగళంద శేవడి" (తిరువాయ్ మొழி – 2–8 –6) (పరిశుద్ధుడు, లోకాలను కొలిచిన అందమైన, ఎర్రని పాదాన్ని కలిగిన వాడు) అని ప్రమాణాలు చెప్పేటప్పుడు, అతని అధరామృతం చాలా గొప్ప తీర్థం అనే విషయాన్ని చెప్పవలసి ఉన్నదా?

(**శెంగణ్మాల్ తన్నుడైయ**) "అతనికి సూర్యుని చేత వికసింప చేయబడిన తామర పూలవంటి రెండు నేత్రాలు ఉన్నాయి" – అని ఛాందోగ్యంలో ఘోషింపబడే పుండరీకాక్షుడైన సర్వేశ్వరుని,

(**వాయ్ త్తీర్త్తమ్ పాయ్ న్దాడ వల్లాయ్**) సముద్రంలో అమృతం లభించే ఘట్టంలో దిగేటట్లుగానే, సముద్ర వర్ణుడైన అతని పరమ పావనమైన అధరామృతంలో అవగాహించి ఆనందించగలిగినవాడా! ముఖంలో (ముందుగా) ఆధరం అనే తీరంలో నిలచి, అవగాహిస్తున్నావు కదా.

(**వలంపురియే!**) "అనుభవంలో గొప్పతనాన్ని కలిగి ఉండేటట్లు రూప సన్నివేశంలో కూడా చాలా గొప్ప దక్షిణావర్త శంఖమై ఉన్నావు కదా నీవు! "అని ప్రశంసిస్తున్నది.

★★★★★

శెజ్గమల నాణ్మలర్మేల్ తేనుకరు మన్నమ్బోల్
శెజ్గట్కరుమేని వాశుతేవనుడైయ
అజ్గైత్తల మేఏటి అన్నవశమ్ శెయ్యుమ్
శజ్గరైయా! ఉన్ శెల్వమ్ శాల అழకియతే. 7

నాళ్ = అపుడే వికసించిన, శెమ్ కమలమ్ మలర్ మేల్ = ఎఱ్ఱని తామరపూవుపై ఉంటూ, తేన్ = తేనెను, నుకరుమ్ = ఆస్వాదిస్తున్న, అన్నమ్ పోల్ = హంసవలె, శెమ్ కణ్ కరు మేని వాశుతేవనుడైయ = ఎఱ్ఱని కన్నులను, నల్లని తిరుమేనిని కల శ్రీకృష్ణుని, అమ్ కై త్తలమ్ ఏఏటి = అందమైన శ్రీహస్తంపై, అధిరోహించి, అన్నవశమ్ శెయ్యుమ్ = నిద్రిస్తున్న, శజ్గు అరైయా = శంఖాల్లో గొప్ప శంఖం అయిన ఓ పాంచజన్యమా !, ఉన్ శెల్వమ్ = నీ సంపద, శాల = చాలా, అழకియతు = గొప్పది.

వ్యా :- ఏழாమ్బాట్టు. (శెజ్గమల మిత్యాది) శెన్దామరైయిల్ అప్పోతలర్న్ద శెవ్వి మలరిన్మేలే అన్నమ్ పడిన్దు మధుపానమ్ పణ్ణుమాపోలే. "అహ మన్నమ్" (తైత్తి.-భృగు-10-6) ఎన్ఱు కొణ్డు, వాత్సల్యప్రకాశకమాన తిరుక్కణ్గళైయుమ్, తాపమడైయ ఆఱుమ్బడి కుళిర్న్ద వడివైయు ముడైయ శ్రీవసుదేవర్ తిరుమకనుడైయ అழకియ తిరుక్కైయిలే యేఏటి, ఉణవుక్కిడాక ఇడమ్ వలమ్ కొళ్ళుమ్. పరప్పుమాఱ త్తామరైపూత్తాప్పోలే దివ్యావయఙ్గళుమ్, "అక్కమలత్తిలై పోలుమ్ తిరుమేని" (తిరువాయ్-9-7-3) ఎన్గిఱపడియే అతిల్ పచ్చైయిలైపోలే తిరుమేనియుమ్, అజ్గే మధుపానార్థమాక ఇழిన్ద అన్నమ్బోలే తిరుమేనిక్కు ప్పరభాగమాన వెణ్మైయైయుడైత్తాన శ్రీపాఞ్చజన్యముమాయ్ ఇరున్దపడి.

(శజ్గరైయా) "తతో వానరరాజేన" (రామా.బాల.1-61) (ఎన్నుమాపోలే; పెరుమాళ్ మహారాజరై ముడి శూట్టువతఱ్కు మున్నే, "వానరరాజేన" ఎన్ఱానితే ఋషి. (గృధ్రరాజ్యం పరిత్యజ్య) (రామా-ఆర-68-23) విడలావ్ రాజ్యత్తైయో అవర్ విట్టతు. (పితృపైతామహం మహత్) ఇక్ష్వాకుముతలాన రాజాక్కళ్ ఆణ్డు పోన్ద రాజ్యత్తై నామ్ పాకట్టుప్పోన్దవళవు మన్ఱితే అవర్ నమక్కాక విట్ట రాజ్య మెన్గిఱార్. భగవత్ప్రత్యాసత్తియాలే సజాతీయరడఙ్గలుమ్ ఉన్ కాలిలే వన్దు తువళుమ్బడియన్ఱో ఉన్ ఐశ్వర్యమ్! (ఉన్ శెల్వమ్ శాల అழకియతే) "ఇన్దిరను మున్నోడు శెల్వత్తు క్కేలాన్" (నాచ్చి-తిరు-7-4) ఎన్నవళవన్ఱిక్కే యిరున్దతీ! ఉన్ ఐశ్వర్యమ్.

అరు :- ఏழாమ్బాట్టు. (శెజ్గమల మిత్యాది). 'అహ మన్నమ్' ఎన్న విడత్తిల్, అన్నశబ్దమ్-ధ్వన్యర్థమ్- "అహ మన్నమ్" ఎన్నతు- శ్రీపాఞ్చజన్యாழ్వానాన హంస మెన్ఱు. అవన్ తిరుక్కైయాకిఱ తామరైయిలే ఏఏటినా నెన్ఱు ఇవ్విడత్తుక్కర్థమ్. "శజ్గరైయా" ఎన్నైక్కు

తిర్యక్కుక్కళుక్కు రాజత్వ ముణ్డో ? ఎన్న; ఉణ్డెన్నుమత్తై మహారాజర్ పెరియవుడైయార్ పక్కలిలే కాట్టుకిఱార్ (పెరుమాళిత్యాది). "పిత్రుపైతామహమ్" ఎన్దతుక్కు తాత్పర్యమ్ (విడలా మిత్యాది). "మహత్" ఎన్దత్తై ప్రగ్ర అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇక్ష్వాకు ముతలాన ఇత్యాది) "గృధ్రరాజేశ్వరః" ఎన్నమళవుమ్ శ్లోకత్తిల్ వివక్షై. (సజాతీయర్) తిరుప్పవళత్తై అనుభవిక్కిఱ పెణ్గళ్. "ఇన్దిరను మున్నోడు" ఎన్ద వాక్యత్తుక్కు తాత్పర్యమ్ (ఈశ్వరనళవన్నిక్కే ఎజ్గళిలుమ్ వ్యావృత్తమా యిరున్దతి) ఎన్దు.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక – "వాసుదేవుని శ్రీహస్తమనే తామరలో నీవు ఉండడం, తామర పువ్వులో మకరందాన్ని ఆస్వాదించే హంస ఉన్నట్లుగా అందంగా ఉన్నది సుమా!" – అని ఇందులో కీర్తిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**శెంగమల నాణ్మలర్ మేల్ తేనుగరుమ్ అన్నమ్ పోల్**) ఆ క్షణంలోనే వికసించి అందమైన తామర పువ్వు పైన హంస కూర్చొని ఉండి, ఆ తామర పువ్వులో ఉండే మకరందాన్ని ఆస్వాదించేటట్లుగా ఉన్నది– శ్రీపాంచజన్యం భగవంతుని తామర పువ్వువంటి భగవంతుని శ్రీహస్తంలో వేంచేసి ఉండడం.

(శెంగట్కరుమేని వాశుదేవనుడైయ అంగై త్తలమేఱి)

"అహమన్న మహమన్న మహమన్నమ్,

అహ మన్నాదోహమన్నాదోహ మన్నాదః" (తైత్తిరీయం– భృగువల్లి –10–6)

(నేను పరమాత్మకు అన్నంవలె భవ్యమై ఉండేవాడను, నేను పరమాత్మకు అన్నంవలె భవ్యమై ఉండేవాడను, నేను పరమాత్మకు అన్నంవలె భవ్యమై ఉండేవాడను, నేను పరమాత్మ ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను, నేను పరమాత్మ ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను, నేను పరమాత్మ ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను) అనే విధంగా ఆకలి కలిగినవానికి అన్నంవలె, భోగ్యమైన పాంచజన్యం యొక్క స్పర్శ చేత వాత్సల్యాన్ని వ్యక్తం చేసే ఎర్రని నేత్రాలను, చూచేవారి తాపం అంతా తీర్చే విధంగా చల్లని తిరుమేని కలిగిన, శ్రీవసుదేవ కుమారుడైన అందమైన శ్రీకృష్ణుని శ్రీహస్తంలో అమరి ఉండి,

(అన్న వశమ్ శెయ్యుమ్) మంచంలో నిద్రపోయేవారు తిన్న అన్నం జీర్ణం కావడం కోసం మారి మారి కుడి ఎడమలకు దొర్లుతూ పడుకునేటట్లుగానే, పాంచజన్యం కూడా నిద్రిస్తున్నది. " శెక్కమల త్తలర్ పోలుమ్ కణ్ కై కాల్ శెంగనివాయ్ అక్కమలత్తిలైపోలుమ్ తిరుమేని అడిగళుక్కే " (భగవంతుని నేత్రాలు శ్రీహస్తాలు పాదాలు, ఎర్రని తామర పువ్వుల వలె ఉన్నాయి. ఎర్రని దొండ పండు వలె అధరం ఉన్నది. ఆ తామర పువ్వు ఆకు వర్ణంవంటి వర్ణాన్ని భగవంతుని తిరుమేని కలిగి ఉన్నది) (తిరువాయ్ మొழி– 9 –7 –3) అనే విధంగా తామరతటాకం పూర్తిగా ఆవరించేటట్లుగా పూసిన తామర పూలవలె ఉండే నేత్రాలు, శ్రీహస్తాలు, శ్రీపాదాలు, ఎర్రని దొండ పండు వంటి ఆధరం అనే దివ్యమైన అంగం ఆ పువ్వుల మధ్యలో సాక్షాత్కరిస్తున్నవి. పచ్చని ఆకువంటి తిరుమేని కూడా అక్కడ తేనెను తాగడం కోసం వచ్చి చేరిన హంసవలె ఉన్నది., తిరుమేనికి, దివ్యావయవాలకు పరభాగ శోభను కలిగించే తెల్లని వర్ణాన్ని కలిగినది అయిన పాంచ జన్యం కలసి ఉండే గొప్ప అందాన్ని గోదాదేవి అనుభవిస్తున్నది.

(శంగరైయా!) శంఖాలకు అన్నిటికీ ప్రభువైన ఓ పాంచజన్యమా!

"తతో వానరజేన వైరానుకథనం ప్రతి,

రామాయావేదితం సర్వం ప్రణయా ద్దుఃఖితేన చ"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ–1–61)

(ఆ తరువాత, చాలా దుఃఖాన్ని పొందిన వానర ప్రభువు అయిన సుగ్రీవుడు వాలితో తనకు విరోధం ఏర్పడిన క్రమాన్ని తెలుపడం కోసం ప్రేమతో అన్ని విషయాలను రాముని దగ్గర చెప్పాడు) అని సుగ్రీవుడు వానరులకు ప్రభువై ఉన్నట్లే, శ్రీపాంచ జన్యం కూడా శంఖాలకు ప్రభువై ఉన్నాడు.

ఈ శ్లోకంలో శ్రీరాముడు వానర ప్రభువుగా సుగ్రీవుని చేయాలని సంకల్పించినందున అతనిని రాముడు వానర రాజ్యానికి ప్రభువుగా చేయడానికి ముందుగానే, సుగ్రీవుని వానర రాజు అని నిర్దేశించిన అర్థంలోని రసం

ఆస్వాదించదగినది. ఈ విధంగానే, వానర రాజుగా సుగ్రీవుని అభిప్రాయపడినట్లుగానే, జటాయును కూడా గ్రద్దలకు రాజుగా శ్రీరాముడు అభిప్రాయపడ్డాడు.

"గృధ్రరాజ్యం పరిత్యజ్య పిత్రుపైతామహం మహత్,
మమ హేతో రయం ప్రాణాన్ ముమోచ పతగేశ్వరః"

(రామాయణం– అరణ్యకాండ –68 –23)

(తండ్రితాతల నుండి తనకు సంక్రమించిన గొప్పదైన, గ్రద్దలకు ప్రభువుగా ఉండే అధికారాన్ని విడచిపెట్టి, ఈ గ్రద్దలకు ప్రభువైన జటాయువు నాకోసం ప్రాణాలను విడిచి పెట్టాడు) అనే శ్లోకం గమనించగలిగినది. "గృధ్రరాజ్యం పరిత్యజ్య పిత్రుపైతామహమ్ " అని, " మహతా. " అని విశేషించి పలికినందున, తామ విడచిపోయిన ఇక్ష్వాకుకులంలోని రాజ్యాం కంటే కూడా, జటాయువు తనకోసం విడచి పెట్టిన రాజ్యం చాలా గొప్పది, విడువడానికి చాలా కష్టమైనది –అని శ్రీరాముడు అభిప్రాయ పడుతున్నాడు.

(శంగరైయా!) వాల్మీకి మహర్షి సుగ్రీవుని వానర రాజు– అని జటాయువును పతగేశ్వరుడు అని శ్రీరాముని విషయంలో వారికి ఉండే స్నేహాన్ని ప్రేమను చూచి చెప్పినట్లుగానే, ఇక్కడ గోదాదేవి కూడా పాంచజన్యానికి భగవంతుని విషయంలో ఉండే స్నేహాన్ని ప్రేమను చూసి, "శంగరైయా! " అని సంబోధిస్తున్నది అన్ని శంఖాలు నిన్ను తమకు చక్రవర్తిగా అంగీకరించి, నీ కాలిలో పడి నమస్కరించేటట్టుగా కదా, నీ సంపద ఉన్నది– అని భావం.

(శంగరైయా! ఉన్ శెల్వమ్ శాల అழగియదే) "ఇందిరనుమ్ ఉన్నోడు శెల్వత్తుక్కేలానే." (ఇంద్రుడు కూడా సంపదలో నీకు సాటి రాడు) (4) అనే ప్రయోగంలో చెప్పిన అర్థం కంటే, చాలా గొప్పగా ఉన్నది, నీ సంపద –అని అంటున్నది.

★★★★★

ఉణ్బాతు శొల్లిల్ ఉలకళన్దాన్ వాయముతమ్
కణ్పడై కొళ్ళిల్ కడల్వణ్ణన్ కైత్తలత్తే
పెణ్పడైయా రున్మేల్ పెరుమ్ పూశల్ శాఱ్ఱుకిన్టార్
పణ్బల శెయ్కిన్టాయ్ పాఞ్జశన్నియమే! 8

పాఞ్జశన్నియమే = పాంచజన్యశంఖమా!, ఉణ్బాతు శొల్లిల్ = నీవు భుజించేది ఏది అంటే, ఉలకు అళన్దాన్ వాయ్ అముతమ్ = లోకాలను కొలిచినవాడైన స్వామియొక్క నోటిలో ఉండే అమృతాన్ని, కణ్ పడై శొల్లి = నీవు ఎక్కడ ఉంటూ గ్రహిస్తున్నావు అని అంటే, కడల్ వణ్ణన్ కైత్తలత్తే = సముద్రంవంటి వర్ణాన్ని కల ఆ భగవానుని శ్రీహస్తంలోనే, (ఈవిధంగా నీకు అన్నం, నిద్రకూడా అక్కడే ఉన్నందువల్ల), పెణ్ పడైయార్ = ఆడపిల్లను కలవారు అందఱు, ఉన్ మేల్ = నీవిషయంగా, పెరుమ్ పూశల్ శాఱ్ఱు కిన్టార్ = గొప్ప గొడవను చేస్తున్నారు. (మా జీవనాన్ని, ఇతడే కొల్లగొడుతున్నాడని గగ్గోలు పెడుతున్నారు). పణ్బు అల శెయ్కిన్టాయ్ = (ఈవిధంగా వీరు దుఃఖపడేటట్లు) అన్యాయం అయిన కార్యాన్ని చేస్తున్నావు (నీకిది తగినది కాదు).

అవ :- [1]ఎట్టామ్బాట్టు. అవ్వ్యూకు ఇత్తాలే -ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (ఉణ్బాతిత్యాది) నీ ఉణ్ణుమ్బడిశొల్లవో ? ఉఱఙ్గుమ్బడి శొల్లవో ? వాయతు కైయతాన ఐశ్వర్య మన్టో ఉన్నతు. శేషభూతనానారెల్లార్క్కుమ్ పొతువానతన్టిక్కే, వాగమృతత్తైయాయ్త్తు భుజిక్కిఱతు. వాయాలే ఊట్ట ఉణ్ణు, శ్రమహరమాన వడివై క్కడైక్కణిత్తుక్కొణ్డు, కైయిలేయాయ్త్తు చ్చాయ్వతు; ప్రసాదత్తై చ్చూడి క్కైప్పుడైయిలే కిడప్పారైప్పోలే.

(పెణ్పడై యిత్యాది) అవ్వాగమృతముమ్, వడివుమే జీవనమా యిరుక్కుమ్ పెణ్బిఱన్దార్ అడఙ్గలుమ్ కైయెడుత్తు క్కూప్పిడానిన్టార్కళ్కిడాయ్. తిరువాయ్ప్పాడి యిలుళ్ళారుమ్, శ్రీమధురైయిలుళ్ళారుమ్ తిరణ్డు కూప్పిడానిన్టార్కళ్ కిడాయ్. (పణ్బల శెయ్కిన్టాయ్) భగవద్విషయత్తిలే ఇఴ్ఞిన్డు నిర్మైయుడైయరాయిరుప్పార్ శెయ్వతల్ల, నీ శెయ్కిఱతు, భగవత్ప్రత్యాసత్తియుడైయారిలే "నమక్కు" ఎన్టు తని యనుభవిప్పారిల్లై కాణ్. (పాఞ్జశన్నియమే) ఇతు పిఱప్పుక్కు చ్చేరు మత్తన్రె. "వాఴాట్పట్టు నిన్టీరుళ్ళీరేల్" (తిరుప్పల్లాణ్డు-3) ఎన్టుమ్, "పోతువీర్ పోతుమినో" (తిరుప్పావై-1) ఎన్టుమితే తమప్పనార్పడియుమ్, తమ్పడియుమ్.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (ఉణ్బాతు ఇత్యాది) (పొతువానతు)- తిరువడికళ్. "కణ్ పడై"- ఉఱక్కమ్. (పెణ్పడై) పడై- సమూహమ్. "పణ్బు" -న్యాయమ్. తాఙ్గళ్ తాన్ పరసమృద్ధిపరరో? తని యనుభవియాతే కూడి యనుభవిత్త పేరుణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వాఴాళ్ ఇత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ పాశురంలోను, అనంతర పాశురంలోను " తగని కార్యం చేస్తున్నావు "అని దోషం చెబుతున్నట్టుగా పలుకుతూ, అతని గొప్పతనాన్ని చాటింపు వేస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**ఉణ్బదు శొల్లిల్ ఉలగళందాన్ వాయ్ అముదమ్ కణ్బడై కొళ్ళిల్ కడల్వణ్ణన్ కైత్తలత్తే**) లోకంలో సంపద కలిగినవారు భుజించడం, నిద్రించడంగానే ఉంటారు. నీవు కూడా భూలోకాలను కొలిచినవాని అధరామృతం అనే గొప్ప అన్నాన్ని భుజించి, తామర కంటే కూడా మిక్కిలి సుకుమారంగా ఉండే అతని శ్రీకరతలంలోనే నిద్రిస్తున్నావు. నీవు భుజించే రీతి, నిద్రించే రీతి ఈ విధంగా చాలా గొప్పగా ఉన్నది.

(**వాయ్ అముదమ్ కణ్బడై కొళ్ళిల్ కడల్వణ్ణన్ కైత్తలత్తే**) యథేష్టంగా అనుభవించే ఐశ్వర్యం కదా నీది. భక్తులు అందరికీ సాధారణమైనది– శ్రీపాదాలను శిరోభూషణంగా ధరించడం అనే సంపద. నీ సంపద అటువంటి సాధారణమైనది కాదు కదా. దేవేరులకు మాత్రమే ఏకాంతమైన, స్వామి యొక్క అధరామృతాన్ని పానం చేయడం కదా, అది. భగవంతుడు తన అధరంతో తాగించగా, ఆ అమృతాన్ని ఆస్వాదించి, శ్రమను అంతటిని తీర్చే మేఘవర్ణుని కడగంటి చూపులతో చూచి, అతని శ్రీహస్తంలో శయనించి ఉన్నావు కదా. కోవెలలో లభించే పరమ భోగ్యమైన ప్రసాదాలను నోరారా భుజించి, పూమాలిక ప్రసాదాలను కూడా అలంకరించుకుని, శయనాగారాలలో సుఖంగా శయనించే సుఖవాసుల వలె ఉన్నావు.

(**పెణ్బడైయార్ ఉన్ మేల్ పెరుమ్ పూశల్ శాற்றுగిన్రార్**) ఆ అధరామృత రూపమే ధారకంగా కలిగిన స్త్రీలుగా పుట్టినవారు అందరూ చేతులను జోడించి, నిన్ను గూర్చి నిందావాక్యాలను పలుకుతున్నారు కదా.

(**పెణ్బడైయార్**) రేపల్లెలో ఉన్నవారు, మధురా నగరంలో ఉండేవారు అందరూ కలసి ఒక సేనగా కూడి నీపై నిందలను పలుకుతున్నారు –అని భావం.

(**పణ్బల శెయ్ కిన్రాయ్**) అన్యాయమైన కార్యాన్ని చేస్తున్నావు. భగవద్విషయంలో అభినివేశాన్ని పొంది, భాగవత సమృద్ధిని కోరే సౌలభ్యాన్ని

కలిగిన పరమభాగవతులు చేసే కార్యం కానే కాదు– నీవు చేస్తున్న పని. భగవంతుని దగ్గర సన్నిహితంగా ఉండేవారు ఎవరైనా మనకు అని ప్రత్యేకంగా అనుభవించకుండా, మిగిలిన భాగవతుతులతో అందరితో కలసి కదా భగవంతుని అనుభవిస్తారు.

(పాంజశన్నియమే!) అసురుని కడుపులో పుట్టిన నీ జన్మకే తగినదిగా ఉన్నది, నీవు చేసే పని. "వాழாట్పట్టు నిన్వీరుళ్ళీరేల్" (తిరుప్పల్లాండు–3) (ఉజ్జీవించాలనే కోరిక కలిగినవారై మీరు ఉన్నట్లయితే) అని తండ్రిగారైన పెరియాళ్వార్లు, " పోదువీర్ పోదుమినో" (తిరుప్పావై–1) (ఈ ధర్మాస వ్రతాన్ని చేయాలనే కోరిక కలిగినవారు రండి) ॥ అని తాను భాగవతులతో కలసి అనుభవించేవారు కనుక, అటువంటి గొప్పతనానం నీకు లేదు–అని పాంచజన్యాన్ని ఉద్దేశించి కొరత పలుకుతున్నారు.

★★★★★

పతినాఱాయిరవర్ తేవిమార్ పార్త్తిరుప్ప
మతు వాయిల్ కొణ్డాఱ్పోల్ మాతవన్ తన్ వాయముతమ్
పొతువాక ఉణ్బతనై ప్పుక్కు నీ యుణ్డక్కాల్
శితైయారో ? వున్నోడు శెల్వ ప్పెరుమ్ శఙ్గే ! 9

పెరు శెల్వమ్ శఙ్గే = గొప్ప సంపదను కల ఓ శంఖమా !, పది నాఱామ్ ఆయిరవర్ తేవిమార్ = పదహారువేల మంది భార్యలు, పార్త్తు ఇరుప్ప = (శ్రీకృష్ణుని అధరామృతాన్ని మేముపానం చేయాలని ఆశపడి) ఎదురు చూస్తూ ఉండగా, పొతు ఆక ఉణ్బతు మాతవన్ తన్ వాయ్ అముతత్తై = భగత్సంబంధులందఱు సాధారణంగా భుజించదగిన ఆ భగవానుని అధరామృతాన్ని, నీ పుక్కు = నీవు ఒక్కడవే ఆక్రమించి, మతు వాయిల్ కొణ్డాఱ్పోల్ ఉణ్డక్కాల్ = తేనెను భుజించినట్లుగా భుజిస్తే, ఉన్నోడు శితైయారో= మిగిలిన వారు నీతో విభేదించరా?

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (పతినాఱాయిరవరిత్యాది) ఎత్తనైపేరై వాయ్క్కావలిట్టాల్ తాన్ ఉనక్కు వయిఱు వళర్క్కలావతు. పతినాఱామాయిరమ్బేర్ ఇతు అనుభవిప్పతాక అవసరమ్ పార్త్తిరుక్క, నీ యొరువనుమే మేల్విழுన్దు భుజిత్తాల్. సర్వసాధారణమాన అమృతత్తై నీ యొరువనుమే భుజిత్తాల్. (శితైయారో వున్నోడు) "ఇవన్ నమ్ గోష్ఠిక్కు ప్పుఱమ్బు" ఎన్ఱాల్, నీ మణ్ణై మణలై మొక్కుమిత్తనైయితే. "కూழாళ్ పట్టు నిన్ఱీర్కళై ఎజ్గళ్ కుழுవినిల్ పుకుతలొట్టోమ్" (తిరుప్పల్లాణ్డు-3) ఎన్ఱాల్ నీ శెయ్వతెన్? "శాతు కోట్టియుళ్ కొళ్ళప్పడువార్" (పెరియ.తిరు-3-6-11) ఎన్నుమవర్కళితే. (శెల్వ ప్పెరుమ్

శఙ్గే!) ఉన ఐశ్వర్యచ్చెరుక్కాలె విళైవతటియాతొழிవతు ! అవనైశ్వర్యత్తుక్కుమడియాన ఎజ్గళైశ్వర్యత్తుక్కుమ్ మేలా యిరున్దతీ ! ఉన్నిలై.

అరు :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (పతినాఱామిత్యాది) "పెరుమ్ శెల్వత్తైయుడైయ శఙ్గే" ఎన్రు అన్వయవివక్షయా తాత్పర్యమ్ (అవనైశ్వర్యత్తుక్కు మిత్యాది). (అవన్)- ఈశ్వరన్. పిరాట్టిమారాకైయాలే అవనైశ్వర్యత్తుక్కడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – "దివ్యదేవేరులు అందరికి చెందిన భగవంతుని అధరామృతాన్ని నీవు ఒక్కడవే అనుభవించడం తగదు సుమా" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**పదినాఱా మాయిరవర్ దేవిమార్ పార్త్తు ఇరుప్ప**) 16 వేల మంది దేవేరులు ఉపవాసంతో ఉండగా నీవు కడుపు నింపుకోవడం అనేది,

(పదినాఱా మాయిరవర్ దేవిమార్ పార్త్తు ఇరుప్ప మదు వాయిల్ కొణ్డాఱ్పోల్ మాదవన్ తన్ వాయ్ అముదమ్ పొదువాగ ఉణ్బదనై పుక్కు నీ ఉణ్డక్కాల్)

"తాః కన్యాః నరకేణాసన్ సర్వతో యా స్సమాహృతాః,
ఏకస్మిన్నేవ గోవిందః కాలే తాసాం మహామునే!,
జగ్రాహ విధివత్ పాణీన్ పృథక్ గేహేషు ధర్మతః,
షోడశస్త్రీసహస్రాణి శతమేకం తతోధికమ్"

(విష్ణు పురాణం –5– 31 –17, 18)

(మునీశ్వరా! నరకాసురుడు బంధించి ఉంచిన 16 వేల నూరు మంది కన్యలను ఒకే సమయంలో ప్రత్యేకంగా వారి వారి గృహాలలో 16 వేల నూరు రూపాలను పరిగ్రహించి శ్రీకృష్ణుడు వివాహం చేసుకున్నాడు) అనే విధంగా 16 వేల మంది దివ్యదేవేరులు శ్రీకృష్ణుని అధరామృతాన్ని అనుభవించడం కోసం సమయం వేచి ఉండేటప్పుడు, నీవు ఒక్కడవే అందరికీ సాధారణమైన ఆధరామృతాన్ని ఎల్లప్పుడూ తేనెను తాగే తుమ్మెద వలె ఏకభోగంగాను, బలాత్కారంగాను అనుభవించినట్లయితే,

(**శిదైయారో ఉన్నోడు**) అంతమంది దివ్య దేవేరులు కలసి "ఇతడు మన గోష్ఠికి బయటివాడు, మనకు చెందినవాడు కాడు" అని నిన్ను బహిష్కరించినట్లయితే, నీవు అధరామృతాన్ని ఆస్వాదించే సంపదను కోల్పోయి,

మట్టిని, ఇసుకను మింగవలసిన స్థితి పొందుతావు సుమా. మా తండ్రిగారి వలె "కూழாట్పట్టు నిన్జీర్ కళై ఎంగళ్ కుழுవినిల్ పుకుదలొట్టోమ్" (తిరుప్పల్లాండు –3) అని అంటూ దివ్యదేవేరులు నిన్ను బయటకు గెంటివేస్తే నీవు ఏమి చేస్తావు? "శాదుకోట్టియుళ్ కొళ్ళప్పడువారే" (పెరియాழ் వార్ తిరుమొழி–3–6–11) (సాధువుల గోష్ఠిలో చేర్చుకొనబడతారు) అని భాగవతుల అనుమతి పొందే మా స్వామిని అనుభవించేవారు కదా, వీరు.

(శెల్వ ప్పెరుమ్ శంగే!) నీ ఐశ్వర్య గర్వంతో ఏర్పడే ఫలాన్ని గ్రహించకుండా కార్యం చేస్తున్నావు. అతని సంపదకు మూలకారణమైన మా సంపద కంటే కూడా గొప్పదై ఉన్నది కదా, నీ సంపద.

★★★★★

పాఞ్జశన్నియత్తై ప్పఱ్పనాపనోడుమ్
వాయ్న్ద పెరుమ్ శు*ఱ్ఱ* మాక్కియ వాణ్ పుతువై
ఏయ్న్ద పుక*ழ్* పట్టర్‌పిరాన్ కోతై తమి*ழ్* ఈరైన్దుమ్
ఆయ్న్దేత్తవల్లా రవరు మణుక్కరే. 10

ఏ*ழாమ్* తిరుమొ*ழி* ము*ఱ్ఱిఱ్ఱు*

పాఞ్జశన్నియత్తై = పాంచజన్యశంఖాన్ని, పఱ్ప నాపనోడుమ్ = భగవానునితో, వాయ్న్ద పెరు శు*ఱ్ఱమ్* అక్కియ = ప్రాప్తం అయిన గొప్ప సంబంధాన్ని కల్గినదిగా పల్కిన, వణ్ పుతువై = అందమైన శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌లో అవతరించిన, ఏయ్న్ద పుక*ழ్* = పూర్ణమైన కీర్తిని కల్గిన, పట్టర్ పిరాన్ కోతై = పెరియా*ழ్వా*ర్ల కుమార్తె అయిన ఆణ్డాళ్ అనుగ్రహించిన, తమి*ழ్* ఈర్ ఐన్దుమ్ = ఈ ద్రావిడ పాశురాలు పదింటిని. ఆయ్న్దు= అనుసంధించి, ఏత్తవల్లార్ = (దీనిని పురస్కరించుకొని భగవానుని) స్తుతించగల్గినవారు, అణుక్కర్ = పాంచజన్యంవలె అంతరంగసేవకులై విలసిల్లుతారు.

వ్యా :- పత్తామ్బాట్టు. (పాఞ్జశన్నియ మిత్యాది) శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై [1]కేట్టాళ్. తన్నోడుణ్డాన ఉఱవఱుత్తు అవనోడే శేర్‌త్తువిడుకిఱాళ్. (పఱ్పనాపనోడుమ్) అనన్యగతికళాన ఎఙ్గళ్ జీవనత్తై క్కైక్కొణ్డాయాకిల్, మ*ఱ్ఱు*మ్ ఇత్తుఱైయిల్ ఇ*ழி*న్దవర్‌కళుడైయ జీవనత్తైయుమ్ నీయే కొళ్. (ఏయ్న్ద పుక*ழ్*) "శ్రీపాఞ్చజన్యత్తోడే శీఱు పాటెన్దాళ్' ఎన్దాల్ తకాతో? పెరియా*ழ்వా*ర్ పెణ్పిళ్ళైయన్రో పెఱుమ్"- ఎన్నుమ్

పుకழ்ராయ్త్తు; అనుసన్దిత్తు క్కొణ్డు శొల్లవల్లార్. (అవరు మణుక్కరే) అవర్కళుమ్ శ్రీపాఞ్చజన్యత్తోడే శీఱుపాటెన్న ఉరియరావర్. నాచ్చియారైప్పోలే అవరుమ్ అణ్ణియరావర్.

ఏழ்ராమ్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముర్ఱిర్ఱు

అరు :- పత్తామ్బాట్టు. (పాఞ్చశన్నియత్తై ఇత్యాది) [1](కేట్టాళ్) "అవన్ శొల్లామైయాలే తన్నోడుణ్డాన ఉఱవఱుత్తు" ఎన్ఱు కూట్టువతు. "పఱ్పనాపన్" ఎన్గైయాలే- వడివழகై చ్చొల్లి, అత్తై అనుభవిప్పారు ముణ్డాకైయాలే (మఱ్ఱుమ్ ఇత్తుఱైయిల్) ఎన్గిఱతు. "వాయ్న్ద"- కిట్టిన., "శుఱ్ఱమ్" -ఉఱవు. "వాయ్న్ద పెరుమ్ శుఱ్ఱమ్" -కిట్టిన పేరుఱవు. "ఏయ్న్ద" -పొరున్దిన. "ఆయ్న్దు"- ఆరాయ్న్దు. ఆయ్కై- శోధిక్కైయాయ్, మనస్సాలే ఆరాయ్కై- అనుసన్దిత్తు ఎన్ఱపడి. "అణుక్కర్" - అణ్ణియర్

అరుమ్బదమ్ ముర్ఱిర్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక – పాంచజన్యాళ్వాన్ ఈ విధంగా ఈమె అడిగిన ప్రశ్నలకు ఏ విధమైన సమాధానం ఇవ్వనందున, దశక ప్రయోజనాన్ని పలికే ఈ చివరి పాశురంలో, పాంచ జన్యానికి తనతో కల సంబంధాన్ని దృఢంగా ప్రస్తావించి పలికే ఈ పది పాశురాలను నేర్చినవారికి ఈ విధంగా పాంచజన్య శంఖంతో తమకు ఉండే సంబంధాన్ని గట్టిగా ప్రస్తావించి పలికేటట్లు భగవంతునకు అంతరంగులు కాగలరు– అని ఫలాన్ని చెప్పి. గోదాదేవి దశకాన్ని ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (పాంజశన్నియత్తై ప్పఱ్పనాబనోడుమ్ వాయ్ న్ద పెరుమ్ శుற்றమ్ ఆక్కియ కోదై) పాంచజన్యాన్ని పద్మనాభునితో ఏర్పడిన గొప్ప సంబంధాన్ని కలిగినవానినిగా చేసిన గోదాదేవి– అని అన్నందువల్ల ఈ దశకంలో గోదాదేవి శ్రీపాంచజన్యాన్ని అడిగిన ప్రశ్నలకు అన్నిటికీ అది బదులు చెప్పనందున, తనతో అతనికి ఉండే సంబంధాన్ని తెంచుకొని, అతనిని భగవంతునితోనే సంబంధాన్ని కలిగినవానినిగా చేస్తున్నది –అనే అంతరార్థం తోస్తున్నది.

(పఱ్పనాబనోడుమ్) పద్మాన్ని కలిగిన నాభిని కలవాడు – అని అన్నందు వల్ల, భగవంతుని రూపసౌందర్యం చెప్పబడింది. "వేరు ఆశ్రయం ఏమీ లేనివారమైన మా ఆహారం అయిన భగవంతుని అధరామృతాన్ని నీవే ఏకభోగంగా అనుభవించడం వలె, అందరూ అనుభవించే ఈ రూపసౌందర్యాన్ని కూడా వారికి లేకుండా నీవే అనుభవించి, ఉజ్జీవించి పో " అని నిష్ఠురంగా అంటున్నది.

(ఒణ్పుదువై ఏయ్ న్ద పుగఴ్ ప్పట్టర్ పిరాన్ కోదై) కాంతిని నిండుగా కలిగిన శ్రీవిల్లి పుత్తూరులో అవతరించినది, నిండైన కీర్తిని కలిగినది అయిన పెరియాళ్వార్లకు ప్రియపుత్రిక అయిన గోదాదేవి –అని అర్థం. " భగవంతునకు చాలా అంతరంగుడు అయిన పాంచజన్యాన్ని కూడా గోదాదేవి కోపించవచ్చునా? అని కొందరు అడిగితే, పెరియాళ్వార్లు పొంది, పెంచిన ప్రియ పుత్రిక కనుక శ్రీ పాంచజన్యాన్ని కూడా కోపించడానికి ఈమెకు అర్హత ఉన్నది. కోపించడం కూడా తగినది– అని లోకంలో అంతటా కీర్తిని పొందినది– అని భావం. "ఒణ్పుదువై", "ఏయ్ న్ద పుగఴ్" అనే ప్రయోగాలను భట్టనాథుల గొప్పతనాన్ని చెబుతున్నట్లుగా కూడా గ్రహించవచ్చు. అప్పుడు, "ఏయ్ న్ద పుగఴ్" అంటే, పాండ్యరాజు కీర్తించేటట్లుగా పాండ్య రాజు సభలో పరతత్వ నిర్ణయాన్ని చేసి, పరమ పురుషునే నేరుగా వచ్చేటట్లుగా చేసి, ఆ స్వామికి మంగళాశాసనం చేసిన కీర్తి– అని అర్థం.

(కోదై తమిఴ్ ఈరైందుమ్ ఆయ్ న్దు ఏత్త వల్లార్) గోదాదేవి పాడిన ఈ దశకాన్ని అర్థానుసంధానంతో చెప్పగలిగినవారు,

(అవరుమ్ అణుక్కరే) వారు కూడా గోదాదేవి అనే నా వలె శ్రీపాంచజన్యాన్ని కూడా కోపించేటట్లుగా భగవంతునితో చాలా దగ్గర సంబంధాన్ని కలిగినవారు కాగలరు.

ఏడవ దశక వ్యాఖ్యానం అనువాదం పూర్తి అయినది.

ఎట్టామ్ తిరుమొழி - విణ్ణీల మేలాప్పు

అవ :- శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వార్తై కేట్టాళ్. ఇవనై వార్తై కేట్టవాఱే భావనాప్రకర్షత్తాలే అవనళవుమ్ శెల్లుమిఱే. నిత్యతదాశ్రయత్వ- తచ్చేషత్వఙ్గళ్ ఉణ్డాకైయాలే, ధర్మియై యొழிయ ధర్మమాత్రత్తుక్కు ప్పిరిత్తు స్థిత్యుపలమ్భాదికళిల్లై. ఇవనై వార్తై కేట్టాళ్, మేఘఙ్గళానవై వారా ముழఙ్గిற్రు. "కార్క్కోడు పఱ్ఱియాన్ కై" (ముదల్‌తిరు-27) ఎన్ఱు ఇఙ్గనేయుమ్ ఒరు శేర్త్తియుణ్డిఱే. కార్ కాలత్తిల్ వరవై క్కుఱిత్తు ప్పోనాన్; అక్కాలమ్ వన్దవాఱే అవన్ వడివుక్కు ప్పోలియాన మేఘఙ్గళ్ వారాత్తోన్ఱిన; అవన్ఱానుమ్ కూడ వన్దానాక క్కొణ్డు భ్రమిత్తాళ్. అవైయేయాయ్, అవన్ఱన్ఱు క్కణ్డిలళ్. అవఱ్ఱై ప్పార్త్తు వార్తై కేట్టు, అవై ఒరు మఱు మాఱ్ఱమ్ శొల్ల క్కాణామైయాలే నోవు పట్టు, మీళవుమ్, "ఏకదేశవాసిత్వత్తాలే ఉఙ్గళుక్కుమ్ అవనుక్కుమ్ ఒరు శేర్త్తియుణ్డిఱే; ఆనపిన్బు, ఎన్దశైయై అఙ్గే శెన్ఱు అఱివిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు అవఱ్ఱై తూతాక విడుకిఱాళ్.

రామావతారత్తిల్ ఐన్ద్రవ్యాకరణపణ్డితనై త్తూతాక విట్టాప్పోలే, అర్చావతారత్తిలే, "ఇవై వార్తై శొల్లమాట్టా' ఎన్ఱఱియ మాట్టాతే కలఙ్గి, ఇవఱ్ఱై త్తూతాక విడుకిఱాళ్. అర్చావతారత్తిల్ కాట్చిక్కు మేల్పడ వార్తై శొల్లుతల్, పరిమాఱుతల్ శెయ్‌కై యిల్లై. "అవతారత్తిలే ఇతుళ్ళతు" ఎన్నుమ్ తెళివు మిల్లై. ఇని, కామమావతుతాన్- భక్తి. అతావతు -అన్వయత్తిల్ ధరిక్కైయుమ్, వ్యతిరేకత్తిల్ ధరియామైయుమిఱే, ఇవై యిరణ్డు ముళ్ళతు పిరాట్టిమార్క్కాకైయాలే, ఆழ்వార్కళుమ్ పిరాట్టిమార్ పాశురత్తాలే తఙ్గళాశైయై ప్పేశక్కడవరాయిరుప్పర్కళ్. అతు ఇరుక్కుమపడియాయ్‌త్తు.

అవతారికైముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు: - విణ్ణీలమేలాప్పు ప్రవేశమ్. ఇవనై క్కేట్టవళ్ అవనళవుమ్ శెల్లువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శ్రీపాఞ్చజన్యేత్యాది). అవనళవుమ్ శెల్లుకైక్కు హేతు వేతు? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నిత్యతాదాశ్రయేత్యాది). (శేషత్వమ్) శరీరవచ్ఛేషత్వమ్. (ఉపలమ్భమ్) తోన్ఱుకై. ఇన్నముమ్ అవనళవుమ్ శెల్లుకైక్కు హేత్వన్తర మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవనై వార్తై ఇత్యాది). కీழ்ఱ్ఱిరుమొழிయిలే ఆశ్వాసహేతువాక శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వార్తై కేట్టాళాకిల్, ఇప్పడియే ధరిత్తిరాతే, 'పెణ్ణిర్మై యీడழிక్కుమితు తమక్కోర్ పెరుమైయే" ఎన్ఱు- తిరియవుమ్ నోవుపడువానెన్ ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మేఘఙ్గళానవై ఇత్యాది). 'కార్క్కోడు- కారిన్ స్వభావత్తైయుడైత్తాన శఙ్ఖ మెన్ఱపడి. మేఘఙ్గళ్ వన్దు తోన్ఱుకైయాలే అవన్ వడివుక్కు స్మారకమాయ్, అవనళవుమ్ శెన్ఱతు. "తిరుమాలుమ్ పోన్దానే" ఎన్ఱతై

యుట్కొణ్డరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కార్ కాలత్తిలిత్యాది). "తిరుమాలుమ్ పోన్దానే" ఎన్ఱు కేట్కైక్కు ప్రసక్తి- వర్షాకాలత్తిల్ వరువానెన్ఱతుమ్, మేఘసామ్యముమ్.

అచేతనత్తై త్తూతు విట్టాల్ శొల్లుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (రామవతారత్తిలిత్యాది). తూడు విడ వేణ్డినవిషయన్దాన్ రామావతారమ్బోలే కార్యమ్ శెయ్యు మెన్ఱు విడుకిఱాళో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అర్చావతారేత్యాది). (తెళివు మిల్లై). ఎన్ఱతు- చ శబ్దత్తై ప్పఱ్ఱ. ఇవై అచేతనమాకైయాలే వార్త్తై శొల్ల మాట్టా ఎన్గిఱ తెళివు మిల్లై- ఎన్ఱు సముచ్చయిక్కిఱతు. లోకత్తార్ కామమ్బోలేయో? ఇఙ్గు మెన్న; స్వాపదేశ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇని క్కామ మిత్యాది). (అతిరుక్కిఱపడి). అతు ఇవళుక్కు స్వభావమా యిరుక్కిఱపడి.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఎట్టామ్ తిరుమొழி - విణ్ణీల మేలాప్పా

ఈ దశకంలో గోదాదేవి శ్రీవేంకటేశ్వరుని విషయంలో తనకు కల ప్రేమను వ్యక్తం చేస్తూ, మేఘాలను ఆ స్వామి దగ్గరకు దూతలుగా పంపుతున్నది. ముందు దశకంలో శ్రీపాంచజన్యంతో మాటలను పలికిన ఈమె ఇప్పుడు శ్రీవేంకటేశ్వరుని వద్దకు దూతలను పంపడం ఎందుకు? అని అంటే, శ్రీ పాంచజన్యంతో మాటలాడగానే, భావనా ప్రకర్ష వల్ల భగవంతుని వరకు గోదాదేవి యొక్క భావవృత్తి వెడుతుంది కదా. అంతేకాక, పాంచజన్యం భగవంతుని ఆశ్రయించి, అతనికి శేషభూతుడై ఉన్నందున, అతనికి ధర్మం వలె ప్రకారమై ఉండేవాడతడు. ధర్మియై, అంటే, ప్రకారియై ఉండే భగవంతుని విడచి, ధర్మమై, అంటే, ప్రకారం మాత్రమై ఉండే పాంచ జన్యానికి స్థితి, రూపం మొదలైనవి లేవు కదా. గడచిన దశకంలో శ్రీపాంచ జన్యాన్ని ఉద్దేశించి కొన్ని ప్రశ్నలను గోదాదేవి అడిగింది. కానీ, అతడు బదులు పలుకలేదు. ఇంతలో, వర్షాకాలం వచ్చి నందున, మేఘాలు ఆకాశంలో కనిపించి గర్జించాయి. భగవంతుడు కూడా తాను ఆమెను విడచి వెళ్ళేటప్పుడు, వర్షాకాలంలో తిరిగి వస్తానని చెప్పి వెళ్ళాడు. ఆ వర్షాకాలం వచ్చిన తరువాత కూడా అతడు రాలేదు. అతని వలె నల్లని వర్ణాన్ని కల మేఘాలే వచ్చాయి. అతడు కూడా వచ్చాడేమో? అని ఆమె భ్రమించింది. అయితే, మేఘాలను చూచిందే తప్ప, భగవంతుడు కనిపించలేదు. పాంచజన్యం బదులు చెప్పకపోయినా, "కార్ క్కోడు పఱ్ఱియాన్ కై" (ముదల్ తిరువందాది– 27) అని పొయ్ గై ఆళ్వార్లు మేఘానికి, పాంచజన్యానికి స్వభావంలో సామ్యాన్ని చెప్పినందున, మేఘ గర్జనను విని కొంచెం తృప్తి పొందింది. మేఘాలను చూసి, "భగవానుని గూర్చిన

విషయాలను అడిగింది. అవి కూడా ఏ బదులు చెప్పలేదు. అందుచేత గోదాదేవి చాలా బాధపడి, మళ్లీ "అతడు వేంచేసి ఉండే వేంకటాచలంలో మీరు కూడా నివసిస్తున్నందున, మకు అతనితో ఒక సంబంధం ఉన్నది. అందుచేత నా స్థితిని మీరే అతని దగ్గరకు దూతలుగా వెళ్లి తెలియజేయాలి" అని మేఘాలను దూతలుగా పంపుతున్నది.

శ్రీరామాయణంలో ఐంద్రవ్యాకరణాన్ని తెలిసిన, చాలా గొప్ప జ్ఞానాన్ని కలిగిన హనుమంతుని రాముని దగ్గరకు దూతగా పంపిన సీతవలె, అర్చావతారంలో ఈ మేఘాలను గోదాదేవి దూతలుగా పంపుతున్నది. " కామార్తా హి ప్రకృతికృపణాః చేతనాచేతనేషు" (కామం వల్ల ఆర్తిని పొందినవారు సహజంగానే వీరు చైతన్యాన్ని కలవారు ఇవి చైతన్యాన్ని లేనివి– అనే వివేకాన్ని కోల్పోతారు గదా) (మేఘ దూతం–1–5) అనే విధంగా కామం వల్ల ఆర్తిని పొందినవారు" ఇది చేతనమా? లేక అచేతనమా? అనే విషయాన్ని గమనించకుండా, కలత చెంది, మేఘం మొదలైన అచేతన వస్తువులను కూడా దూతలుగా పంపిస్తారు కదా! ఆ విధంగానే గోదాదేవి కూడా "ఈ మేఘాలు మాటలాడ లేవు" అని తెలియలేక, కలతను చెంది, శ్రీవేంకటేశ్వరుని వద్దకు వాటిని దూతలుగా పంపుతున్నది. అర్చావతారంలో దర్శనాన్ని అనుగ్రహించడం తప్ప, మాటలాడడం, తాకడం, కలసి వ్యవహరించడం అనే ఇవి ఉండవు. విభవావతారాలలోనే ఇవి ఉంటాయి– అని కూడా గోదాదేవికి స్ఫురించడం లేదు. ఈ గోదాదేవి లోకంలో ఉండేవారివలె కామాన్ని ప్రదర్శించడం తక్కువదనం కదా? అని అంటే, ఇక్కడ కామం అనబడేది పరమ పురుషుని విషయంలోని భక్తియే. లోకంలో కనిపించే ప్రాకృత కామం కానే కాదు. భక్తిని కలవారకూడా ప్రాకృత కాముకులవలె తాము తమ నాయకుడైన భగవంతునితో కూడితే ప్రాణాలను నిలుపుకోవడం, దూరమైతే ధరించలేకపోవడం అనే స్థితి ఉన్నందున, భక్తి అనేది శృంగార ప్రక్రియలో ఇక్కడ వ్యక్తం చేయబడుతున్నది. భగవంతుని కలిస్తే ప్రాణాలను ధరించడం, దూరమైతే ధరించలేకపోవడం గోదాదేవి వంటి దివ్యపత్నులకు సహజంగా ఉన్నది. అందువల్లనే ఆళ్వార్లు కూడా నాయకీ భావాన్ని పొంది, స్త్రీ వచనాలతో తమ భక్తిని వ్యక్తం చేస్తారు. మగవారిగా పుట్టినవారికి అది కృతకం, క్లేశకరం. కాని, సహజంగానే స్త్రీ అయిన ఈమెకు స్త్రీభావన సహజ సిద్ధమై, సులభమై ప్రకాశిస్తున్నది.

అవతారిక అనువాదం సంపూర్ణం

★★★★★

విణ్ణీలమేలాప్పు విరిత్తాల్పోల్ మేకజ్గాళ్
తెణ్ణీర్ పాయ్ వేజ్గడత్తెన్ తిరుమాలుమ్ పోన్దానే
కణ్ణీర్కళ్ ములైక్కువట్టిల్ తుళి శోర చ్చోర్వేనై
ప్పెణ్ణీర్మై యీడళిక్కు మితు తమక్కోర్ పెరుమైయే 1

విణ్ = ఆకాశంలో అంతటా, నీలమ్ మేలాప్పు విరిత్తాల్పోల్ = నల్లని వర్ణంలోని మేలు కట్టును పఱచినట్లుగా ఉండే, మేకజ్గాళ్ = మేఘాలలారా !, తెళ్ నీర్ పాయ్ = స్వచ్ఛమైన తీర్థంప్రవహించే చోటు అయిన, వేజ్గడత్తు = శ్రీవేంకటాద్రిలో వేంచేసి ఉండే, ఎన్ తిరుమాలుమ్ = శ్రియఃపతి అయిన నా స్వామి, పోన్దానే = మీతో పాటువచ్చాడా?, ములై కువట్టిల్ = స్తనాగ్రాలలో, కణ్ నీర్ కళ్ తుళి శోర = కన్నీళ్ళు ప్రవహించగా, శోర్వేనై = దుఃఖపడే నాయొక్క, పెణ్ నీర్మై ఈడు అళిక్కు మితు = స్త్రీత్వాన్ని రూపుమాపే ఇది, తమక్కు= వారికి (స్వామికి), ఓర్ పెరుమైయే = ఒక గొప్పతనమా ! (చెప్పండి).

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (విణ్ణీల మేలాప్పు విరిత్తాల్పోల్) ఆకాశావకాశ మడజ్గలుమ్ వెళి యడైయుమ్బడి నీలమా యిరుప్పతొరు మేల్కట్టి కట్టినాల్పోలే యాయ్త్తు ఇరుక్కిఱతు. మేఘుజ్గళ్ వన్దు పరమ్బినపోతు, నాయకనుమ్ తానుమాక వెళియోలక్క మిరుక్కైక్కు వెళియిలే ఒరు ఈఱ్ఱాఱ్ఱి కట్టిఱ్ఱాక నినైత్తిరుక్కిఱాళ్. ఉభయ విభూతియుమ్ ఇరువర్క్కుమ్ శేషమాయటేయిరుప్పతు. జగత్సృష్టిక్కు ప్రయోజనమ్ ఇతు వెన్టిరున్దాళాయ్త్తు.

(మేకజ్గాళ్) తిరువడి ఒరువనుక్కుమే వార్తై శొన్నాప్పోల్ శొల్లవేణు మెన్నుమ్ నిర్బన్ధమిల్లైయే ఇవళుక్కు. “సేయ మాసాదితా మయా” (రామా.సుంద-30-3) ఎన్టు-కుఱైప్పట్టిరుక్కుమవైయుమన్టే ఇవై. (మయా) “ఎల్లారుమ్ కాణ వేణు మెన్టు తేడుకిఱ విషయమ్ నానొరువనుమే కాణ్బతే” ఎన్టానిటే; “యాం కపీనాం సహస్రాణి” (రామా.సుంద-30-3) యిటే. రాజాక్కళ్ వరు మిడత్తు జలక్రీడైక్కు ప్పరికరమాన “మేకర్” ఎన్గిఱ జాతి, మున్నే వరక్కడవతా యిరుక్కుమిటే. “అవనోడే జలక్రీడై పణ్ణి అవన్ ననైక్క ననైన్ద పుడమ్బోడే వన్దన” ఎన్టిరున్దాళ్.

(తెణ్ణీర్ పాయ్ వేజ్గడత్తు) తెళిన్ద అరువికళ్ ఒళుక్కుఱాతే పాయ్కిఱ తిరుమలైయిలే. అవన్ నిఱ్కిఱ దేశత్తిలుళ్ళవై ఎల్లామ్ తెళిన్దిరుక్కుమిటే. “ఉపతప్తోదకా నద్యః పల్వలాని సరాంసి చ” (రామా. అయో-59-5) ఎన్టిటే ఇవ్విడమ్ కిడక్కిఱతు. (ఎన్ తిరుమాలుమ్ పోన్దానే) “అగ్రతస్తే గమిష్యామి” (రామా.అయో-27-6) ఎన్టు అవళ్ మున్ నడక్క

క్కాణుమ్ వన్దతు. "ఎన్ తిరుమాల్" ఎన్ను- తన్నోడే శేర్త్తు చ్చొల్లుకిఱాళితే. "పోన్దానే" ఎన్రాల్, "ఒమ్ పోన్దాన్" ఎన్నవల్లార్క్కిఱే వాయుళ్ళతు. అవై పేశాతే యిరున్దన; "అచేతనమాకైయాలే వార్తై శొల్లమాట్టా"ఎన్ను అఱియమాట్టాతే, "అవన్ వారామైయాలేయిఱే ఇవై పేశాతిరుక్కిఱన" ఎన్ను వేఱు శిలర్ శొల్లవేణ్డాతే తానే శొల్లుకిఱాళ్. (కి మర్థమ్ తవ నేత్రాభ్యామ్) (రామా.సుంద-33-4) (కిమర్థమ్) అర్కుడి వేర్ పఱియ త్తాన్ ఇక్కణ్గళ్ శోకాశ్రు ప్రవహిక్కిఱతు, అన్రిక్కే, పిరాట్టియై క్కణ్ణ పిన్బు ఇఙ్గు ప్పడైయన్ఱు, అరై చ్చేతనరాకక్కొణ్డుతాన్ ఎన్నుతల్.

(ములైక్కు వట్టిల్ తుళి శోర) మేఘఙ్గళ్- నిత్యవాసమ్ పణ్ణుకైయాలేయిఱే అవన్ తిరుమలైయై విడాతే యొழிకిఱతు. తిరుమలైయై త్తన్నుడమ్బిలే పడైత్తు క్కాట్టుకిఱాళ్. మేఘఙ్గళ్ వర్షిత్తవాఱే అరువికళ్ శితఱి వన్దు శిఖరఙ్గళిలే విழுన్దాప్పోలేయాయ్త్తు- కణ్ణనీర్కళ్ ములైక్కువట్టిలే విழுకిఱపడి. "తుళియుమ్ శోర త్తానుమ్ శోఱుకిఱేన్" ఎన్గిఱాళల్లళ్; అగ్నికణఙ్గళ్ పట్టాప్పోలే తుళి శోర త్తానుమ్ శోరుకిఱాళిత్తనై. అతువే హేతువాక చ్చోరుకిఱ ఎన్నై.

(పెణ్ణీర్మై ఈడழிక్కుమితు)- ఎల్లా అవస్థైయిలుమ్ "తత్తస్య సదృశం భవేత్" (రామా. సుంద-39-30) ఎన్గిఱపడియే- అత్తలైయాలే పేఱాక నినైత్తిరుక్కుమతిఱే, స్త్రీత్వమావతు! అత్తై అழிయానిన్రానాయ్త్తు. "నానయో ర్విద్యతే పరమ్" (వి.పు. 1-8-35) ఎన్నక్కడవతిఱే; అన్రియే, స్త్రీత్వ పుంస్త్వఙ్గళిరణ్డుమ్ తఙ్గళ్పక్కలిలే పర్యవసిత మెన్నుపోలే కాణు మిరుప్పతు. "మానిడవర్క్కెన్రు పేచ్చుప్పడిల్ వాழகిల్లేన్" (నాచ్చి. తిరు-1-5) ఎన్రిఱే ఇవళ్ పడి; "వరద ! సకల మేతత్సంశ్రితార్థం చకర్థ" (వరదరాజస్తవ-63) ఎన్రిఱే అవన్బడి. ఇప్పడి యిరుక్కైయిఱే స్త్రీత్వపుంస్త్వఙ్గళుక్కు ఎల్లైయావతు. పెణ్ణీర్మైయాడழிక్కైయావతెన్? ఎన్రాల్; "పోన్దానే" ఎన్ను- ఇవళ్ వార్తై కేట్కవిరుక్కై, తన్ పేఱ్ఱుక్కు త్తాన్ ప్రవర్తిక్కవేణ్డుమ్బడి యిరుక్కై.

(తమక్కోర్ పెరుమైయే) "శ్రియఃపతిత్వత్తాల్ వన్ద ఉత్కర్షత్తై యుడైయరా యిరుక్కిఱ తమక్కు, "అవళోడు అనన్యరాయిప్పార్ నోవుపడ ముకఙ్గొడుత్తిలర్" ఎన్రాల్, అత్తాల్ వరు మవద్యమ్ తమ్మతన్రో ? అవళ్ అవయకోటియిలుళ్ళార్ నోవుపడ విట్టిరున్దా నెన్రాల్, అత్తాల్ వరుమ్ స్వరూపహాని తమ్మతన్రో? తమక్కు వరుమ్ స్వరూపహాని వేఱు శిలరో పరిహరిప్పార్! తమక్కే పరిహరిక్కై భరమన్రో ? అన్రిక్కే, "యస్య సా జనకాత్మజా - అప్రమేయం హి తత్తేజః" (రామా.ఆర-37-38) ఎన్గిఱపడియే- "తమక్కేన్ఱమామ్బడి యిరుక్కిఱ పెరియాழ்వార్ తిరుమకళ్, తమ్మై ఆశైప్పట్టు ప్పెఱాతే నోవుపడానిన్రాళ్" ఎన్రాల్, ఇతు తమక్కుప్పోరుమో ? నోవు పడాతపడి పరిహరిక్కవేణ్డావో ! - ఎన్నుతల్.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (విణ్ణీల మిత్యాది). "మేలాప్పు" -మేల్కట్టి. మేల్ కట్టియాక క్కొణ్డాడువానెన్? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నాయకనుమ్ తాను మిత్యాది). "ఈ" ఎన్లతు-జన్తుక్కళుక్కు ఉపలక్షణమాయ్, జన్తుక్కళ్ విఱ్ఱామల్ కట్టిన మేల్కట్టి. నాయకనాయకి కళుక్కు వెళి యోలక్కమ్ కూడుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉభయవిభూతియు మిత్యాది). ఓలక్క మిడుక్కైక్కు త్తాత్పర్యమ్ (జగత్సృష్టీత్యాది). బహువచనత్తై ప్పఱ్ఱి తాత్పర్యద్వయ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తిరువడి ఇత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే) పిరాట్టి తిరువడి ఒరువనుక్కు చ్చొన్నాప్పోలే శొల్లవేణ్డామల్ ఎల్లార్క్కుమ్ శొల్లలాయిరుక్కైయాలుమ్, తిరువడి, "నానొరువనుమే కణ్డేన్" ఎన్ఱు కుఱైవు పట్టాప్పోలే కుఱైవుపడ వేణ్డామల్, ఎల్లారుమ్ పోయ్ క్కాణవఱ్ఱా యిరుక్కైయాలుమ్ "మేకజ్గాళ్" ఎన్ఱు తిరళాక విడుకిఱాళ్ ఎన్లపడి. అప్పడి ఎల్లారుమ్ తేడినార్కళో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యాం కపీనా మిత్యాది). "తెళ్"-తెళివు. "తిరుమాలుమ్ పోన్దానే" ఎన్ఱు అవన్ పిన్నుమ్, ఇవై మున్నుమాయ్ వరుకైక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (రాజాక్కళిత్యాది). జలత్తోడే కూడియిరుక్కైయై ప్పఱ్ఱి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవనోడే జలక్రీడై ఇత్యాది).

(శొల్లుకిఱాళితే) "తనక్కు ప్పురుషకారమానవై తోఱ్ఱి" ఎన్ఱు పూరిప్పతు. (వాయుళ్ళతు) వాయుణ్డానాలన్ఱో ఒన్ఱు శొల్లలావతెన్లపడి. అతావతు- అచేతనమాకైయాలే ఎన్లపడి. "తవ నేత్రాభ్యామ్- శోకజమ్, వారి స్రవతి- కి మర్థమ్" ఎన్ఱు క్కూట్టి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆర్ కుడి యిత్యాది). "పుణ్డరీకపలాశాభ్యాం విప్రకీర్ణ మివ- తవ నేత్రాభ్యాం వారి స్రవతి- కి మర్థమ్" ఎన్ఱు ఇజ్గనే కూట్టి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అన్ఱిక్కే పిరాట్టి ఇత్యాది). (పడై యఱ్ఱు) ఆఱ్ఱు తీర్న్దు; ఈడుపట్టు ఎన్లపడి. (ఆరై చ్చేతననాక) పెరుమాళన్ఱో ఇవ్వఴుకు కాణ ప్రాప్త మెన్లపడి. "కువడు" - శిఖరమ్. 'కువడు' ఎన్ఱు విశేషిక్కిఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (మేఘజ్గళిత్యాది). తుళియుమ్, తానుమ్ తనిత్తనియే శోరుకిఱాళల్లళ్; తుళి ప్పట్టతు బాధకమాక త్తాన్ శోరుకిఱాళ్- ఎన్లపడి.

అవనఴిక్కైక్కుమ్, ఇవళఴిక్కైక్కుమ్ హేతు వేతు? ఎన్న; ఉత్తమనాయక నాయకికళాకైయాలే- ఎన్గిఱార్ (నానయో రిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే) అథవా, స్త్రీత్వత్తై అఴిక్కైక్కు హేతువేతు ? ఎన్న; 'తిరుమాలాకైయాలే' ఎన్ఱు వివక్షిత్తు, అప్పడి అవళుక్కాక అఴిక్కవేణుమో? ఎన్న; (నానయో రిత్యాది) ఎన్నవుమామ్, (తమక్కు) తిరుమాలాన తమక్కెన్నుతల్; ఎన్నాలే అతిశయత్తైయుడైయ తమక్కెన్నుతల్. ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అన్ఱియే ఇత్యాది). "తమక్కు" ఎన్ల పదత్తై క్కూట్టి. "పెణ్ణీర్మై- ఎన్లతుక్కు అర్థాన్తరమ్ (మానిడవర్క్కిత్యాది). పెణ్ణీర్మై అనన్యార్హత్వలక్షణ మెన్లపడి. (తమక్కు) తిరుమలైయిల్ ఇరుక్కిఱ తమక్కు. మున్దిన అర్థత్తిలే నోక్కాక (పెణ్ నీర్మై యీడఴిక్కైయావతిత్యాది). వివరణమ్ (తన్పేఱ్ఱుక్కిత్యాది). "తమక్కు" ఎన్లతుక్కు, కీఴ్రే- వేజ్గడత్తిలే నిఱ్కిఱ

తమక్కు ఎన్ఱు అరుళిచ్చెయ్‌తు, తిరుమాలాన తమక్కెన్ఱు తాత్పర్యాన్తరమ్ (శ్రియః పతిత్యేత్యాది). "ఎన్" ఎన్ఱ పదత్తై క్కటాక్షిత్తు (అవళోడు అనన్యరాయిరుప్పార్) ఎన్ఱతు. అన్ఱిక్కే, "స్తనబాహుద్రుష్టిభి రివ" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱవాతల్. "పెరుమైయే" ఎన్ఱతు- పిరినిలై యేకారమ్. ఇత్తాల్ ఫలితమ్ (తమక్కిత్యాది). అన్ఱిక్కే "యస్య సా జనకాత్మజా" ఎన్గిఱ పక్షత్తిల్, "తమక్కు" ఎన్ఱతు- ఎల్లా ఏఱ్ఱముమ్బాడి యిరుక్కిఱ తమక్కెన్ఱపడి.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక – "నా స్త్రీత్వాన్ని రూపుమాపడం వేంకటేశ్వర స్వామికి గొప్పతనం అవుతుందా?" అని ఆ స్వామి దగ్గరకు వెళ్లి అడగమని మేఘాలతో గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (**విణ్ణీల మేలాప్పు విరిత్తాఱ్పోల్**) ఆకాశంలో ఉండే చోటు అంత వ్యాపించేటట్లుగా నీలంగా ఉండే ఒక మేఘం దర్శనాన్ని ఇచ్చినట్లుగా మేఘాలు వచ్చి వ్యాపించాయి. నాయకుడు తాను బహిరంగంగా కొలువు ఉండడానికి ఒక మేలు కట్టు కట్టినట్లుగా ఇది ఉన్నది– అని గోదాదేవి భావిస్తున్నది. భగవంతుడు, లక్ష్మీదేవి అనే ఇద్దరికీ నిత్య విభూతి అనే పరమపదం, లీలా విభూతి అనే ఈ లోకం శేషమై కదా ఉన్నాయి. భగవంతుడు లోకాన్ని సృష్టించి మేఘాలను వ్యాపింప చేయడం ఎందుకంటే, తాను, ఆమె బయట కొలువుతీరి ఉండడం కోసమే– అని గోదాదేవి భావిస్తున్నది.

(**మేగంగాళ్!**) సీతాదేవి శ్రీరామునకు సందేశాన్ని పంపించేటప్పుడు, హనుమంతుని ఒక్కని దగ్గరే తన సందేశాన్ని చెప్పి దూతగా పంపించిన సందర్భంగా ఏర్పడింది. ఈమెకు దేశాన్ని పంపించడానికి అనేక మేఘాలు ఏర్పడి ఉండడం ఈమెకు కల వైలక్షణ్యం.

"యాం కపీనాం సహస్రాణి సుబహూన్యయుతాని చ,

దిక్షు సర్వాసు మార్గంతే సేయ మాసాదితో మయా"

(రామాయణం– సుందరకాండ– 30– 31)

(వేయి సంఖ్యలో, పదివేల సంఖ్యలో ఎంతోమంది వానర సమూహాలు అన్ని దిక్కులలో ఏ సీత కోసం అన్వేషిస్తున్నారో, ఆమెను నేను ఇక్కడ చూశాను) అనే విధంగా వేల సంఖ్యలో వానరవీరుల చేత అన్వేషింపబడే సీతాదేవిని నేనొక్కడనే చూడగలిగాను. చూడాలని ఆశపడే మిగిలిన వానరులకు ఆ భాగ్యం లేదు– అని హనుమంతుడు కొరతపడ్డాడు. అన్ని మేఘాలు వెళ్లి, భగవంతుని చూడబోతున్నాయి కనుక వాటికి ఆ కొరత లేదు. ఈ రెండు అర్థాలు "మేగంగాళ్" అనే బహువచనం ద్వారా తెలుపబడుతున్నాయి. ప్రభువు జలక్రీడ చేయడం కోసం వచ్చేటప్పుడు, అతనికి సహాయంగా "మేగర్" అనే జాతి వారు ముందుగా వస్తారు. వారు అతనితో జలక్రీడ చేసేవారు. ఆ విధంగానే ఈ మేఘాలు కూడా భగవంతునితో జలక్రీడను చేసి, అతని వెంట వచ్చారు– అని భావిస్తున్నది.

(**తెణ్ణీర్ పాయ్ వేంగడత్తు**) తేటపడిన కొండవాగులు నిరంతరంగా ప్రవహించే శ్రీ వేంకటాచలంలో –అని అర్థం. అతడు నిలచి ఉండే దేశంలో ఉన్నవి అన్నీ అతని సాన్నిధ్యంవల్ల స్వచ్ఛతను, వివేకాన్ని పొందుతాయి కదా.

"ఉపతప్తోదకా నద్యః పల్వలాని సరాంసి చ,

పరిశుష్కపలాశాని వనాన్యుపవనాని చ."

(రామాయణం– అయోధ్యకాండ– 59 –5)

(శ్రీరాముని విరహం వల్ల నదులు, నీటి గుంటలు, చెరువులు ఎండిపోయాయి. వనాలు, అరణ్యాలు, తోటలు వాడిపోయిన ఆకులను కలిగినవి అయ్యాయి) అని అంటూ శ్రీరాముని విరహం వల్ల నదులు మొదలైనవి ఎండిపోయి వాడిపోయినట్లుగానే, నేను ఉండే చోటు అయినది– అని భావం.

(ఎన్ తిరుమాలుమ్ పోందానే?)
"యది త్వం ప్రస్థితో దుర్గం వన మద్యైవ రాఘవ!,
అగ్రతః తే గమిష్యామి మృద్నంతీ కుశ కంటకాన్"
(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ– 27– 6)

(శ్రీరామా! నువ్వు దాటడానికి సాధ్యం కానిది అయిన. అరణ్యానికి బయలుదేరినవాడవు అయితే, నీకు ముందుగానే, నీ పాదాలకు నొప్పి పుట్టకుండా ఉండేటట్లుగా, దర్భలను, ముళ్ళను, రాళ్లను అదిమివేస్తూ, నేను నీకు ముందుగా వెడతాను) అని అంటూ సీతాదేవి ముందు నడువగా, ఆమెను అనుసరించి వెళ్లినవాడు కదా. ఆ లక్ష్మీనాథుడు. అతడు నన్ను బాధపడేటట్లుగా చేయడానికి ఏ కారణం లేనందు వల్ల, అతడు కూడా మీకు వెనుకనే వచ్చి ఉండాలి. ఆ విధంగా వచ్చాడా? చెప్పండి" అని మేఘాలను ఇక్కడ గోదాదేవి అడుగుతున్నది.

తాను లక్ష్మీదేవికి పరికరం కావడం, ఆమె తనకు పురుషకారం కావడం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా "ఎన్ తిరుమాల్" అని తనతో చేర్చి చెప్పుకుంటున్నది కదా. ఈ మేఘాలు సమాధానం చెప్పడానికి తగినట్లుగా నోటిని కలిగినవి అయినట్లయితే, "వచ్చాడా? " అని ఏమి అడిగిన వెంటనే, "అవును వచ్చాడు" అని ఈ మేఘాలు చెప్పి ఉంటాయి. అయితే, ఆ మేఘాలు ఆ విధంగా చెప్పడానికి నోరులేనివి అయినందువల్ల మాట్లాడకుండా ఉండిపోయాయి. " అచేతనం అయినందువల్ల మాట చెప్పడానికి వీటికి సాధ్యం కాదు" అని కలత వల్ల తెలియలేక, " అతడు రానందు వల్ల కదా ఇవి మాట్లాడకుండా ఉన్నాయి" అని భావించి, గోదాదేవికి కన్నీటి ప్రవాహం ప్రవహించడం ఆరంభించింది.

"కిమర్థం తవ నేత్రభ్యాం వారి స్రవతి శోకజమ్,
పుండరీక పలాశాభ్యాం విప్రకీరణ మివోదకమ్"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 33– 4)

(సీతాదేవీ! తామర ఆకునుండి నీరు ప్రవహించినట్లుగా, నీ నేత్రాలనుండి దుఃఖం వల్ల కలిగిన కన్నీరు ఏ కారణం వల్ల ప్రవహిస్తున్నది?) అని హనుమంతుడు సీతాదేవిని కన్నీటిని చూచి అడిగినట్లుగానే, ఇక్కడ అడగడానికి ఎవరు లేనందు వల్ల, తానే ఆ కన్నీటిని గూర్చి పలుకుతున్నది– "కణ్ణీర్ గళ్" అని అంటూ. ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన శ్లోకంలో "నీ కన్నులు రెండిటి నుండి దుఃఖం వల్ల కలిగిన

కన్నీరు ప్రవహించడం ఏ కారణంచేత?" అని హనుమంతుడు అడగడం– "ఎవరి వంశం పూర్తిగా సమూలంగా నాశనం కావడం కోసం దుఃఖం వల్ల కలిగిన ఈ కన్నీరు నీ కళ్ళ నుండి ప్రవహిస్తున్నది?" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. లేక, తామర ఆకునుండి నీరు చెదరి పడేటట్లుగా, నీ కన్నుల నుండి కన్నీరు ప్రవహించడం అనేది ఎందుకోసం? " అని సీతాదేవి విషయంలో ఆమె నేత్ర సౌందర్యాన్ని చూసి హనుమంతుడు అభినివేశాన్ని పొంది అడిగినట్లుగా కూడా ఇంకొక అర్థాన్ని కూడా ఈ విధంగా చెప్పవచ్చు– సీతాదేవిని దర్శించడానికి ముందు శ్రీరాముని విషయంలోనే హనుమంతుడు అభినివేశాన్ని పొంది ఉన్నాడు. శ్రీరాముని విశ్లేషించిన సీతాదేవిని కన్నీరు మున్నీరుగా ఉండడాన్ని చూసిన తరువాత, ఈమె విషయంలో హనుమంతునకు అభినివేశం ఎక్కువ అయినది. ఆ స్థితిలో, శ్రీరాముని విశ్లేషించి, నీవు కన్నీరు మున్నీరుగా ఉండడాన్ని ఆ శ్రీరాముడు కదా చూడాలి. మిగిలినవారు అందరూ దానిని చూడడానికి యోగ్యత లేని అచేతనతుల్యులే కదా. ఆ కన్నీరును చూడవలసిన ఆ శ్రీరాముడు ఇక్కడ లేనప్పుడు, నీవు కన్నీరు విడవడంలో ప్రయోజనమేమి?" అనే అభిప్రాయంలో హనుమంతుడు ఈ విధంగా చెప్పినట్లుగా కూడా భావించవచ్చు.

(**కణ్ణీర్గళ్ ములైక్కువట్టిల్ తుళి శోర**) మేఘాలు ఎల్లప్పుడూ కూడి ఉండి, చల్లటి నీటిని వర్షిస్తున్నట్లుగా, వర్షపు చినుకులను కురవడం వల్ల గదా, భగవానుడు శ్రీవేంకటాచలాన్నీ విడువకుండా అక్కడ నివసిస్తూ ఉన్నాడు. అతడు రావడం కోసం వేంకటాచలాన్ని నేను నా శరీరంలోనే సృష్టించి చూపిస్తున్నాను. –అని అంటున్నది. మేఘాలు వర్షాన్ని కురిసిన వెంటనే, కొండవాగులు చెదరి ప్రవహించి వచ్చి కొండ శిఖరాలలో జాలువారేటట్లుగా అయినది, ఈమె కన్నీరు ఈమె స్తన శిఖరాలలో ప్రవహించే సన్నివేశం.

(తుళి శోర చ్చోర్వేనై) ఈ ప్రయోగానికి– వర్షపు బిందువులు కురవగా నేను కూడా వర్షిస్తున్నాను, (దుఃఖాన్ని పొందుతున్నాను) అని అర్థం కాదు. నిప్పు

కణాలు పడినట్లుగా, దుఃఖాశ్రువులు కణాలు వర్షించడమే కారణంగా తాపాన్ని పొందుతున్నది – అని అర్థం. కన్నీటి బిందువులు పడడమే కారణంగా తాపాన్ని పొందుతున్న నన్ను– అని భావం.

(పెణ్ణీర్మై ఈడழிక్కుమ్ ఇదు)

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్దనః,

మాం నయేద్యది కాకుత్ స్థః తత్ తస్య సదృశం భవేత్"

(రామాయణం– సుందరకాండ –39 –30)

(శత్రువుల బలాన్ని నశింపచేయగలిగినవాడైన శ్రీ రాముడు లంకను తన బాణాలతో కలత పొందేటట్లు చేసి, నన్ను రక్షించి తీసుకొని వెళ్లేవాడైతే, ఆ విధంగా చేయడం అతనికి తగినది అవుతుంది) అని చెప్పినట్లుగా, తన ప్రయత్నంతో కాకుండా, భగవంతుని వల్లనే ఫలాన్ని పొందాలి –అని భావించడమే కదా స్త్రీస్వభావం. నా స్త్రీత్వాన్ని పోగొట్టి, నన్ను దూతలను పంపడం వంటి కార్యాలను చేసేటట్లుగా చేయడం అనే ఇది– అని అర్థం

"దేవతిర్యఙ్ మనుష్యేషు పున్నామా భగవాన్ హరిః,

స్త్రీనామ్నీ లక్ష్మీః మైత్రేయ! నానయోః విద్యతే పరమ్"

(విష్ణు పురాణం –1– 8– 35)

(మైత్రేయ మహర్షీ! దేవతలు, తిర్యక్కులు, లమానవులు అనే జీవరాసులలో పురుషులై ఉండేవారు భగవంతుడైన హరియొక్క అంశను పొందినవారు. స్త్రీ రూపంలో ఉండేవారు లక్ష్మీదేవి యొక్క అంశను పొందినవారు. ఈ ఇద్దరి కంటే మించినవారు ఎవరు లేరు) అనే విధంగా, అతడు ఉత్తమ నాయకుడు అయినందువల్ల ఈమె ఉత్తమ నాయకి అయినందువల్ల, అతడు తన స్వాతంత్ర్యంతో ఈమె స్త్రీత్వాన్ని పోగొట్టడం, ఈమె ప్రాప్య త్వర చేత స్త్రీస్వభావాన్ని పోగొట్టుకోవడం తగినదే కదా.

అంతేకాకుండా, పైన ప్రస్తావించిన ప్రమాణాన్ని అనుసరించి, పురుషుడుగా ఉండడం అనేది తనలోనూ, స్త్రీగా ఉండడం అనేది లక్ష్మీదేవిలోనూ మాత్రమే సహజంగా నిలచి ఉన్నది– అని భావించి, "నా స్త్రీత్వాన్ని అతడు పోగొడుతున్నట్టున్నాడు–" అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు. ఈమె స్త్రీత్వం ఎటువంటిది? అని పరిశీలించి చూస్తే, " మానిడవర్ క్కెన్రు పేచ్చు ప్పడిల్ వాழ்గిల్లేన్" (నన్ను మానవులకు ఇచ్చి వివాహం చేస్తారు– అనే మాట వింటే చాలు, నేను జీవించలేను) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–1– 5) అని ఈమె అనుగ్రహించినట్లుగా, అన్య సంబంధ ప్రస్తావంంచేతనే జీవించలేనట్లుగా ఉండడం ఈమె స్త్రీత్వం. ఆ స్వామి యొక్క పురుషోత్తమత్వం ఎటువంటిది? అని విచారించి చూస్తే,

"పరిజన పరిబర్హా భూషణాన్యాయుధాని
ప్రవరగుణగణాంశ్చ జ్ఞానశక్త్యాదయ స్తే,
పరమపద మథాండాత్మదేహ స్తథాత్మా
వరద! సకలమేతత్ సంశ్రితార్థం చకర్థ." (వరదరాజస్తవం –63)

(వరదరాజస్వామీ! విష్వక్సేనుడు, ఆదిశేషుడు మొదలైన పరిజనాలు, ఛత్రం, చామరం మొదలైన పరికరాలు, ఆభరణాలు, ఆయుధాలు, జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన ఆ గొప్ప గుణసమూహాలు, శ్రీవైకుంఠం, బ్రహ్మాండాలు,నీ దివ్యమంగళ విగ్రహం, దివ్యాత్మ స్వరూపం అనే వీటిని అన్నిటిని భక్తుల కోసం చేశావు) అనే విధంగా తన ధనాన్ని అంతటినీ తన భక్తుల కోసం స్వాధీనం చేసే అవధిలో ఉండే స్వాతంత్ర్యమే అతని పురుషోత్తమత్వం. ఈ విధంగా ఉండడమే స్త్రీత్వానికి, పురుషత్వానికి పరమావధి అవుతున్నది. అతడు అయితే, తన స్వాతంత్యాన్ని ఆ విధంగా చూపించకుండా, " తిరుమాలుమ్ పోందానే? " అని ఈమె మాటను పలికేటట్లుగాను, ఈమె మేఘాలను దూతలుగా పంపించేటట్లుగాను చేసి, ఈమె పారతంత్ర్యం అనే స్త్రీత్వాన్ని లేకుండా చేయడంలో చూపిస్తున్నాడు –అని అర్థం.

(ఇదు తమక్కోర్ పెరుమైయే!) లక్ష్మీ నాథుడై ఉన్నందువల్ల వచ్చిన గొప్పతనం కలిగిన తనకు ఆమెకు అవయవంవలె ఉండే నాకు ముఖం చూపించలేదు అంటే, దానివల్ల ఏర్పడేది దోషమే తప్ప, గొప్పతనం కాదు కదా.

"భోగ్యావామపి నాంతరీయకతయా పుష్పాంగరాగై స్సమం
నిర్వృత్త ప్రణయాతి వాహనవిథౌ నీతాః పరివాహతామ్,
దేవి! త్వామను నీళయా సహమహీదేవ్యః సహస్రం తథా
యాభి స్త్వం స్తనబాహుదృష్టిభిరివ స్వాభిః ప్రియం శ్లాఘసే.
(శ్రీగుణరత్న కోశం–26)

(లక్ష్మీదేవీ! భూదేవి, నీళాదేవి మొదలైన ఏ దివ్యపత్నులద్వారా నీ స్తనబాహు దృష్టులచేత వలె భగవంతుని నీవు ఆనందింప చేస్తున్నావో, ఆ భూదేవి నీళాదేవి మొదలైన లెక్కలేనంతమంది దివ్యదేవేరులు భగవంతునకు విడువడానికి సాధ్యం కాని విధంగా పూలు, చందనం మొదలైనవానివలె భోగోపకరణాలుగాను, సంశ్లేషం ఉన్మస్తకం అయ్యేటప్పుడు, దానికి పరీవాహ రూపంగానూ ఉన్నారు.) అనే విధంగా చెప్పడం లక్ష్మీదేవికి శ్రీహస్తాలు, నేత్రాలు మొదలైన దివ్యాంగాల వలె ఉండే నేను దుఃఖాన్ని పొందేటప్పుడు చూస్తూ ఉన్నాడు –అని అంటే, అది అతని స్వరూపం అయిన దయకు కదా కొరత. తమకు వచ్చే తక్కువదనాన్ని ఇతరుల పరిహరిస్తారా? తామే కదా పోగొట్టుకోవాలి –అని భావం.

"అప్రమేయం హి తత్తేజః యస్య సా జనకాత్మజా"

(ఈ జనకుని కుమార్తె అయిన సీతాదేవి ఎవరికి చెందినదో, ఆ శ్రీరాముని తేజస్సు లెక్క కట్టడానికి సాధ్యం కానిది) అనే విధంగా తనకు గొప్పతనాన్ని కలిగించేదై, తనకు అంతరంగులైన పెరియాళ్వార్ల కుమార్తె అయిన గోదాదేవి అయిన నేను తనను ఆశపడి పొందలేక బాధపడుతున్నాను –అని అంటే, ఇది తమకు తగునా? నేను బాధపడకుండా ఉండేటట్టు పరిహారాన్ని చేయవద్దా? అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

★★★★★

మాముత్త నిది శొరియుమ్ మాముకిల్‌కాళ్ ! వేఙ్గడత్తు
చ్చామత్తి నిఱజ్గొణ్డ తాళాళన్ వార్తై యెన్నే !
కామత్తీ యుళ్ పుకున్దు కతువప్పట్టిడైక్కజ్గుల్
ఏమత్తోర్ తెన్దలుక్కు ఇజ్గు ఇలక్కాయ్ నా నిరుప్పేనే. 2

మా ముత్తమ్ నిది శొరియుమ్ = గొప్ప ముత్యాలను, బంగారాన్ని గ్రహించి వర్షించే, మా ముకిల్‌కాళ్ = కాలమేఘాలలారా!, వేఙ్గడత్తు = తిరుమలలో వేంచేసి ఉండే, శామత్తిన్ నిఱమ్ కొణ్డ = నీల వర్ణాన్ని కల, తాళాళన్ = భగవానుని, వార్‌త్తై ఎన్నే = సంగతి ఏదైనా ఉన్నదా ? (చెప్పండి), కామమ్ తీ = కామాగ్ని, ఉళ్ పుకున్దు = లోపల ప్రవేశించి, కతువ ప్పట్టు= దహించగా దానివల్ల బాధపడి, కజ్గుల్ = రాత్రిలో, ఇడై ఏమత్తు = జాముమధ్యలో, ఓర్ తెన్దలుక్కు = ఒక అద్వితీయ మలయమారుతానికి, వాన్ ఇలక్కు ఆయ్ = నేను లక్ష్యభూతురాలనై, ఇజ్గు ఇరుప్పేనే = ఇక్కడ ఉండనా!

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (మాముత్త మిత్యాది) ఎన్ఱై త్తోழிழி ఒరు ఔదార్యమ్ పడైక్కవేణ్డావే ఉజ్గళుక్కు ! పరానుగ్రహమే శీలమాయిరుక్కువర్‌కళన్రో నీజ్గళ్ ! పెరు విలైయనాన ముత్తుక్కళైయుమ్, పొన్గళైయుమ్ శొరియుమాయ్‌త్తు. అతావతు- పిఱరిరక్క క్కొడుక్కైయన్ఱిక్కే, తన్నాశ్రయజ్గొణ్డు ధరిక్కమాట్టామల్ కొడుప్పారైప్పోలే యాయ్‌త్తు క్కొడుప్పతు. (మా ముకిల్‌కాళ్) పిఱిరిరక్క క్కొడుత్తల్, ప్రత్యుపకారమ్ కొళ్ళ క్కొడుత్తల్ శెయ్‌కై యన్ఱిక్కే, తన్ పేఱాక క్కొడుక్కుమవై- ఎన్ఱై. ఇప్పడి క్కొడుక్క ప్పెఱాత వస్తు ఉడమ్బు వెళుక్కుమవర్‌కళన్రో నీజ్గళ్. (వేఙ్గడత్తు) ఏకదేశవాసిత్వత్తాలే ఉజ్గళుక్కు త్తెరియామై యిల్లైయిఱే.

(శామత్తిన్ నిఱజ్గొణ్డ) అవ్వళవన్ఱిక్కే, వడివిలేయుమ్ పోలి యుణ్డిఱే ఉజ్గళుక్కు. (తాళాళన్) ఇవழிழுక్కన్ఱిక్కే అవనుక్కుణ్డాన ఏழிழம్-పిఱర్‌క్కాక క్కణ్డ ఉడమ్బై త్తనక్కెన్ఱిరుక్కుమవనాయ్‌త్తు. "భక్తానామ్" (జితంతే-1-5) ఎన్ఱిరుక్కిఱ ఉడమ్బై త్తనక్కెన్ఱిరుక్కిఱవన్. "ఇవ్వడివు పడైత్త నామో శెన్దణైవోమ్? ఇతిలపేక్షైయుడైయార్ వేణుమాకిల్ తాజ్గళే వరుకిఱార్‌కళ్" ఎన్ఱు ఎழுవాజ్గి యిరుక్కుమవన్. (వార్తై ఎన్నే) ఇజ్గు వారారాకిలుమ్, ఇழுవు తమక్కెన్ఱిరున్దారాకిల్ వార్‌త్తై శొల్లివిడామై యిల్లైయిఱే.

(ఎన్నే) నామ్ ముఱ్పాడరాయ్ ఉతవప్పెழிழிలో మెన్నుమ్ లజ్జైయాలే, "నీజ్గళ్ అవళ్ శెయ్‌తతెన్ ?" ఎన్ఱు అఱిన్దు వారుజ్గోళెన్నుతల్; అన్ఱిక్కే, "న జీవేయం క్షణ మపి" (రామా-సుంద-66-10) ఎన్నుతల్, అజ్గనిరుప్పారుణ్డావతాక నా మఱిన్దిలోమీ ! ఎన్నుతల్. దుష్యన్తనుడైయవుమ్, శకున్తళైయుడైయువుమ్ కథైయై చ్చొల్లిక్కొళ్వతు, ఒన్ఱుమ్

శొల్లామై ఇల్లైయితే ! ఒరు వార్త్తైకొణ్డు ధరిత్తిరుక్కలామో ! ఇవళుక్కు ఎన్నిల్; ఒరు వార్త్తై కేట్కిల్ "స్థితోஉస్మి" (గీత-18-78) ఎన్నిరుక్కలామితే. "వార్త్తై ఎన్నే" ఎన్నవిడత్తిల్ ఇన్నతెన్ఱు శొల్ల క్కేట్టిలళ్.

(కామత్తీయుళ్ పుకున్దు కతువప్పట్టు) కేవలాగ్నియోపాతి ఇతు ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కిఱానో? కేవలాగ్నియిల్కాట్టిల్ నరకాగ్నిక్కు ఎత్తనై వాశి యుణ్డు! అవ్వోపాతియుమ్ పోరాతే అన్నరకాగ్నిక్కు ఇతు. (ఉళ్ పుకున్దు) పుఱమ్బుళ్ళతు అడఙ్గ దహిత్తు, దాహాభావత్తాలే ఉళ్ళే విழுన్దతాయ్త్తు. భావబన్ధమడియాక వన్దతాకైయాలే ఉళ్ళేయాయిరుక్కుమితే. (కతుక ప్పట్టు) వెన్ద విడమే విఱకాక ఎరియా నిన్ఱతాయ్త్తు. (ఇడైక్కఙ్గుల్ ఏమత్తు) రాత్రియిల్ నడుయామత్తిల్- ఎన్నుతల్. అన్ఱిక్కే, ఏమత్తిలే- రక్షైయుళ్ళ విడత్తిలే ఇరున్దనుభవిక్కవేణు మెన్ఱు పారిత్తిరున్దాళ్; అవన్ వన్దిలన్. (ఏవమ్) కట్టழுకుమ్, వలియుమ్ పుకున్దు ఆశ్వసిప్పిప్పారిల్లాత విడత్తిలే అకప్పట్టాళ్.

(ఓర్ తెన్ఱలుక్కు) ఇన్ద బాధకపదార్థత్తుక్కు త్తమ్మోపాతి శక్తి పోరాతెన్ఱిరుక్కిఱారో? "పమ్పాపవనమారుతమ్" (రామా.కి.1-105) ఎన్ఱు- తాముమ్ కాల్ వాశి యఱియారో? నాన్ ఇక్కాలాలే తుకైయుణ్ణక్కడవేనో?; (ఇఙ్గు) "ఇతు వరుమ్" ఎన్ఱఱిన్దాల్ ఎన్నై త్తమ్కాల్క్కீழ் యిట్టు క్కొళ్ళవేణ్డావో? తాముమ్ నానుమాయిరున్దాలన్ఱో ఇతు వాయ్ మడిన్దు పోవతు! (ఇలక్కాయ్) సర్వసాధారణమాన వస్తువుక్కు నానొరుత్తియుమ్ ఇలక్కావతే! "తమ్ముడైయ కరస్పర్శత్తాల్ జీవిత్తిరుక్కుమతు తవిర్న్దు అతుక్కు ప్పోలియాన ఇతు వన్దు స్పర్శిక్క, ఇన్నమ్ నాన్ జీవిప్పేన్" ఎన్ఱిరుక్కిఱారో ? తమ్ కైపార్త్తిరుక్కిఱ నాన్ ఇక్కాలాలే అముక్కుణ్ణక్కడవేనో?

(పద్మసౌగన్ధికవహమ్) కలమ్బకన్ శూడువారైప్పోలే. (శివమ్) ఇతిన్ తనై నన్మైయుడైయా రొరువరు మిల్లై. ఇతుక్కు నన్మై యెన్ ? ఎన్నిల్, (శోకవినాశనమ్) నమ్మై చిత్రవధమ్ పణ్ణాతు, శోకమ్ మఱువలిడాత పడి పణ్ణుమ్బోలేయిరానిన్ఱతు. (ధన్యాః) ధనముడైయరా యిరుప్పార్ క్షామత్తుక్కు అణ్ణార్కళితే. (సేవన్తే) అణ్ణామైయే యన్ఱిక్కే ఇత్తై అనుభవిక్కైక్కు ఏకాన్తమానస్థలమ్ తేడానిఱ్పర్కళ్. (పమ్పాపవనమారుతమ్) "ఆకరత్తిల్ నెరుప్పు" ఎన్నుమాపోలే. (ఇలక్కాయ్) ఏకలక్ష్యమాయ్. (నాన్) ఎన్నైయుమ్ తామాక నినైత్తిరున్దారో ? "ఒరు కాల్ కాణిల్ శెయ్వతెన్ ?" ఎన్ఱిరుక్కిఱ నాన్. (ఇరుప్పేనే) ఎన్నై యొழிయవుమ్ తమక్కు జీవిక్కలామెన్ఱిరుక్కిఱారో ? ఇరేనితే - ఎన్నపడి.

అరు :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (మాముత్త మిత్యాది) పదప్రయోగత్తుక్కు తాత్పర్యమ్ (ఎన్నై త్తోழிగ్ ఇత్యాది). (ఆశ్రయఙ్గొణ్డు) ముల్లై క్కడుప్పాలే తరైయిలే పేచ్చువారైప్పోలే- ఎన్నపడి. "ముకిల్కాళ్" ఎన్నతుక్కు తాత్పర్యమ్ (ఇప్పడి ఇత్యాది). "వార్త్తై" ఎన్న పదత్తై క్కటాక్షిత్తు

త్తాత్పర్యమ్ (ఏకదేశేత్యాది). "శామమ్"-శ్యామమ్. శామత్తిన్ నిఱమ్- శ్యామమాన నిఱత్తైయుడైయ. (అవ్వళవన్ఱిక్కే) ఎన్నతు- ఏకదేశవాసిత్వమే యన్ఱిక్కే- ఎన్నపడి. (తాళాళన్) "తాళ్" ఎన్ఱు-తిరువడియాయ్, అత్తాల్- తిరుమేనియై చ్చొల్లి, అత్తై, ఆళుకై- తనక్కే శేషమాక క్కొణ్డిరుక్కై. అన్ఱిక్కే, "తాళాళన్" ఎన్ఱు రూఢియాయ్- మేన్మైయాయ్, "శామత్తిన్ నిఱఙ్గొణ్డ తాళాళన్" ఎన్ఱు కూట్టి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవ్వడివు ఇత్యాది). స్వార్థపరనాయిరుక్కిఱవన్ వార్త్తై శొల్లకూడుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇఙ్గు వారారిత్యాది).

"వార్త్తై యేతు" ఎన్ఱు కేట్కుమ్బోతు వార్త్తై వికల్పఙ్గళుణ్డెన్ఱు తోన్ఱుకైయాలే, అన్ద వికల్పఙ్గళై క్కాట్టుకిఱార్ (నామ్ ముఱ్పాడరా యిత్యాది). "నా మఱిన్దిలోమే!" ఎన్ఱ మూన్ఱామతుక్కు ఉదాహరణమ్ (దుష్యన్తనుడైయవు మిత్యాది) కథై యావతు. దుష్యన్తన్ ఎన్గిఱ రాజా వేట్టైక్కు ప్పుఱప్పట్టు ప్పోన విడత్తిలే, ఋషిపుత్రియాన శకున్తలైయోడే యాదృచ్ఛికమాక సంశ్లేష ముణ్డాక, అవన్ ఉడనే తన్నూరే పోక', అవళుక్కు గర్భమాయ్ ప్పిళ్ళై పెఱ, ఋషి, పెణ్ణైయుమ్ కొణ్డుపోయ్, రాజావినణ్డైయిలే విడ, అవన్ మఱన్దు ఇప్పడి యుణ్డో ? ఎన్ఱిరుక్క, "ఉణ్డు" ఎన్ఱు ఋషి శొల్ల, అతిలుమ్ విశ్వసియాతేయిరుక్క, పిళ్ళైయై విడ, పిళ్ళై అవన్ మడియిలే పోయేఱ, పిన్బు కూట్టిక్కొణ్డానెన్నపడి. "ఇప్పుడైకళిలే- ఒన్ఱు శొల్లామై యిల్లైయితే" ఎన్ఱు వాక్యత్తై క్కూట్టి నిర్వహిప్పతు.

తాత్పర్యాన్తరమ్ (భావబన్ద మిత్యాది). "కతువ ప్పట్టు"- బాధై ప్పట్టు. "ఉళ్ పుకున్దు" ఎన్ఱు- నిశ్శేషమాక వెన్దతానాల్, పిన్నై బాధిక్క అవకాశముణ్డో? ఎన్న; (వెన్ద విడమే యిత్యాది). "కతువ" కవ్వ. (ఇడైక్కఙ్గలే మత్తు) కఙ్గులిడైయిల్ యామత్తు- ఎన్నుతల్; కఙ్గులేడువిడత్తు- ఎన్నుతల్. 'ఏమమ్" -కట్టழుకు, వలి, మయక్కమ్, ఇనిమై. అழకియ పడుక్కైస్థల మెన్నపడి. అన్ఱిక్కే, (వలియుమ్) ఎన్నతు- ఒరుత్తర్క్కుమ్ కిట్టప్పోకాత విడమాయ్, అత్తైప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పుకున్దు ఆశ్వసిప్పిప్పారిత్యాది). పుకున్దాశ్వసిప్పిక్కై-తోழిమారాతల్; నాయకనాతల్.

"ఇఙ్గిలక్కాయ్ నానిరుప్పేనే" ఎన్నతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఇతువరు మెన్ఱఱిన్దాల్ ఇత్యాది). అన్ఱిక్కే, 'నాన్- ఇఙ్గిలక్కాయ్- ఇరుప్పేనే" ఎన్ఱు కూట్టి త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (తాముమ్ నానుమా యిత్యాది). అథవా, కాల్‌కీழే ఇట్టుక్కొణ్డతు. కొణ్డపోతై నివృత్తమావో? ఎన్గిఱ శఙ్కైయిలేయాతల్. "నాన్" ఎన్నత్తైయుమ్ కూట్టిత్తాత్పర్యమ్ (సర్వసాధారణమ్) ఎన్నతు- విరహిణికళుక్కెల్లా మెన్నపడి. "తెన్దలుక్కు- ఇలక్కాయ్ నా నిరుప్పేనే" ఎన్ఱు కూట్టి త్తాత్పర్యమ్ (తమ్ముడైయ ఇత్యాది). "ఇరుప్పేనే" ఎన్గిఱ ఏకారమ్- పిరినిలైయిలే. అన్ఱిక్కే, "ఇరుప్పేనే" ఎన్ఱు- స్వరత్తిలేయాక్కి, తాత్పర్యాన్తరమ్ (తమ్ కైయిత్యాది). "నాన్" ఎన్నైయాలే- అవనన్ఱో పడువా నెన్ఱు వివక్షిత్తు, అవర్ కాఱ్ఱుక్కు నోవు పడుమ్బడియై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పద్మసౌగన్ధిక మిత్యాది). (సౌగన్ధికమ్) శెఙ్గழునీర్. (శోకవినాశనమ్) ఎన్నతు- ముడిన్దాల్

శోక మిల్లామైయాలే, ముడిత్తు విడు మెన్గపడి. కీழ్, "నాన్" ఎన్గతుక్కు- విరహిణికళిల్ వ్యావృత్తి కాట్టి, ఈశ్వరనిల్ వ్యావృత్తి (ఎన్నైయు మిత్యాది). (కాల్ కాణిల్) చాటు. పిఱర్ కాణ్గై- అన్యరుడైయ దర్శనమ్. ధ్వని. "ఇరుప్పేనే" ఎన్గతుక్కు- ఇరే నెన్గపడియాయ్, అత్తాల్ ఫలిత్త తాత్పర్యమ్ (ఎన్నై యొழிయువు మిత్యాది). ఇత్తాల్- అవనిరా నెన్గపడి.

రెండవ పాశురమ్ –

అవతారిక – "మలయ మారుతం వల్ల బాధపడే నాకు భగవంతుడు ఏదైనా ఒక మాటను చెప్పి పంపించాడా? "అని మేఘాలను గోదాదేవి అడుగుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మాముత్త నిది శొరియుమ్ మా ముగిల్గాళ్!) గొప్ప విలువను కలిగిన ముత్యాలను, బంగారాన్ని తీసుకొని వచ్చి వర్షించే కాలమేఘాలలారా! నాకోసం ఒక ఔదార్య స్వభావాన్ని ఆరోపించుకోవలసిన ఆవశ్యకత లేనట్లుగా, ఇతరులకు సహాయపడడమే స్వభావంగా కలిగినవారు కదా, మీరు.

(శొరియుమ్) ఇతరులు అడిగిన తరువాత ఇవ్వడం కాకుండా, స్తన వేదన చేత భూమిపై స్వయంగానే పాలను వర్షించే గోవులవలే, వర్షిస్తే తప్ప నిలువ లేక, సమృద్ధిగా వర్షించే మేఘాల స్వభావాన్ని ఈ పదం తెలుపుతున్నది.

(మాముగిల్గాళ్!) గొప్ప మేఘాలలారా! అని అర్థం. మేఘాలకు కల గొప్పతనం ఏమంటే, ఇతరులు యాచించిన తరువాత ఇవ్వడం, ప్రత్యేకంగా స్వయం ప్రయోజనంగా ఇవ్వడమే, అంటే, వర్షించడమే. ఈ విధంగా వర్షించలేకపోతే వాటి శరీరం తెల్లబడిపోతుంది.

(వేంగడత్తు చ్చామత్తిన్ నిఱమ్ కొణ్డ తాళాళన్ వార్త్తై ఎన్నే!) భగవానుడు ఉండే చోటలోనే కనుక అతడు నాకు చెప్పిన మాట మీకు తెలియకుండా ఉండడం వీలు కాదు కదా.

(శామత్తిన్ నిఱమ్ కొణ్డ) ఒకే ఊరిలో నివసించడం మాత్రమే కాకుండా, వర్ణంలో కూడా మీతో సామ్యాన్ని కలిగినవాడు కదా, భగవంతుడు.

(తాళాళన్) "తాళ్" అనే పదానికి పాదం– అని అర్థం. దానివల్ల భగవానుని దివ్య మంగళ విగ్రహం ఉపలక్షింపబడుతుంది. అటువంటి దివ్య మంగళ విగ్రహాన్ని ఏలేవాడు, అంటే, దానిని తనకే శేషంగా కలిగి ఉండేవాడు– అనే అర్థం వస్తుంది.

"న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్,

తథా ఽ పి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే" (జితంతే–1–5)

(నీ దివ్యాత్మ స్వరూపం నీకోసం కాదు. స్వతంత్రమైన అది భక్తుల కోసం పరతంత్రంగా కూడా అవుతున్నది. దివ్యమంగళ విగ్రహం నీకోసం కాదు. దివ్యాయుధాలు నీ కోసం లేవు. నీవు ఉండే చోటు అయిన పరమపదం మొదలైనవి కూడా నీ కోసంగా లేవు. ఇవి అన్ని నీ భక్తుల కోసం ఉన్నాయి. భక్తుల సొత్తు అయిన నీవు ఈ విధంగా ఆశ్రిత పరతంత్రమైన స్వరూప రూప గుణ విభూతులను కలిగినవాడవై ఉన్నప్పటికీ, పురుష సూక్తంలో చెప్పబడిన సర్వాధికుడవై ఉండే స్వభావంతో ప్రకాశిస్తున్నావు) అని చెప్పిన విధంగా, ఇతరుల కోసం ఏర్పడిన రూపాన్ని తన కోసమే అని భావిస్తున్నాడు కదా, అతడు. ఈ విషయంలో మీకు అతడు విపరీతంగా ఉన్నాడు– అని తాత్పర్యం. లేక, "తాళాళన్" అనే పదం రూఢిద్వారా సౌకుమార్యాన్ని మిక్కిలిగా కలిగినవానిని నిర్దేశిస్తున్నది– అని కూడా చెప్పవచ్చు. " ఈ విధంగా గొప్ప రూపాన్ని కలిగిన నేను స్వయంగా వెళ్లి సంశ్లేషించవచ్చునా? ఇందులో కోరిక కలిగినవారు కావాలంటే తామే రానీ! అనే గర్వంతో దూరంగా ఉన్నాడు– అని తాత్పర్యం.

ఆ విధంగానే, నీ ఆకారం, ఆయుధాలు, నీవు ఉండే చోటు నీకోసమే కాదు. భక్తుల కోసమే అయినప్పటికీ, నీవు ఒక దివ్య మంగళ విగ్రహ రూపాన్ని కలిగినవాడవై, భక్తుల కోసం ప్రకాశిస్తున్నావు

ఆ విధంగానే నీ ఆకారం ఆయుధాలు నీవు ఉండే చోటు నీకోసమే కాదు భక్తుల కోసమే అయినప్పటికీ నీవు ఒక దివ్య మంగళ విగ్రహ రూపాన్ని కలిగినవాడవై భక్తుల కోసం ప్రకాశిస్తున్నావు

(వార్‌త్తై ఎన్నే!) ఇక్కడకు తాను రాకపోయినప్పటికీ, నన్ను అనుగ్రహించనందు వల్ల ఏర్పడే నష్టం తనకే అని భావించినవాడైతే, ఒక మాట అయినా చెప్పకుండా ఉండడు కదా. ఆ మాట ఏమి? అనే విషయాన్ని ఇక తెలుపుతున్నది.

(ఎన్నే) అతడు చెప్పిన మాట ఏమి? " నేను ముందడుగు వేసి సహాయపడలేదు" అనే లజ్జతో అతడు ఈ క్రింద తెలుపబడే వార్తలలో ఏదైనా ఒక మాటను చెప్పి ఉంటాడు కదా. అది ఏమి? అని అంటే,

1) "మీరు ఆమె ఏమి చేస్తున్నది అని తెలుసుకొని రండి" అని అన్నాడా?

2) **"చిరం జీవతి వైదేహీ యది మాసం ధరిష్యతి,**
న జీవేయం క్షణమపి వినా తామసితేక్షణామ్"

(సీతాదేవి ఒక నెల కాలం పాటు ప్రాణాలను ధరించి ఉన్నది అయితే, చాలా కాలం జీవించి ఉన్నది కాగలదు. నల్లని నేత్రాలను కలిగిన ఆమెను విడచి ఒక్క క్షణకాలం కూడా నేను జీవించి ఉండలేను) అని చెప్పిన విధంగా శ్రీరాముడు చెప్పిన మాటను చెప్పాడా?

దుష్యంతుడు శకుంతల విషయంలో చెప్పినట్లుగా, " గోదాదేవి అనే, నాతో సంబంధం కలిగినది ఒకతె ఉండడమే నాకు తెలియదు " అని అన్నాడా? ఇటువంటి మాటలలో ఏదో ఒక మాటను చెప్పకుండా ఉండి ఉండడు కదా. ఆ మాటను విని, ప్రాణాలను ధరించి ఉండవచ్చు– అని భావిస్తున్నది. ఈ విధంగా మాటను విని ప్రాణాలను ధరించినవారు ఉన్నారా? అని అంటే,

"నష్టో మోహః స్మృతిః లబ్ధా త్వత్ ప్రసాదాత్ మయాచ్యుత!,
స్థితో ఽ స్మి గత సందేహః కరిష్యే వచనం తవ" (భగవద్గీత –18– 73)

(అచ్యుతా! విపరీత జ్ఞానం అనే మోహం నశించింది. నీ అనుగ్రహం వల్ల నిజమైన జ్ఞానం నాకు లభించింది. నా సందేహం తొలగిపోయింది. నేను నీ మాట ప్రకారం నడుచుకుంటాను) అనే విధంగా అర్జునుడు శ్రీకృష్ణుడు గీతను చెప్పగా విని ప్రాణాలను ధరించాడు కదా. " పావి నీ ఎన్ఱు ఒన్ఱు శొల్లాయ్ పావి నీ కాణ వందే" (తిరువాయ్ మొழி –4–7– 3) (పాపిష్ఠివాడను అయిన నన్ను నీవు చూడడానికి వచ్చి, "నీవు పాపం చేసినవాడవు" అని ఒక మాటను అయినా చెప్పు) అని నమ్మాళ్వారులు కూడా ప్రతికూలంగా అయినా అతని నోటి నుండి ఒక మాటను వినాలని ఆశపడ్డారు కదా. ఈ విధంగా ఈమె "వార్త్తై ఎన్నే? " అని అడిగినప్పుడు మేఘాలు "అతడు ఈ మాటను చెప్పాడు" అని బదులును

చెప్పలేదు. అందువల్ల చాలా బాధపడిన గోదాదేవి పాశురంలోని మిగిలిన భాగంలో చాలా నిష్ఠురంగా పలుకుతున్నది.

(కామత్తీ ఉళ్ పుగుందు కదువప్పట్టు) ఈ కామాగ్ని లోకంలో కనిపించే అగ్ని వంటిది అని భావిస్తున్నాడా? లోకంలో అగ్ని కంటే నరకంలో అగ్ని ఎన్ని రెట్లు క్రూరంగా ఉంటుందో, అన్ని రెట్లకు మించి ఉండే నరకాగ్ని కంటే కూడా ఈ కామాగ్ని చాలా క్రూరంగా ఉంటుంది కదా.

(ఉళ్ పుగుందు) బయట ఉండే దేహం అంతటినీ దహించి, బయట దహించడానికి ఇక ఏమీ మిగలనందున, లోపల ఉండే ఆత్మను కూడా ఇది దహించడం ఆరంభించింది. ఆత్మలోపల ఉండే ప్రేమ చేత ఏర్పడినది అయినందున దహించడం కూడా లోపలే అవుతుంది కదా.

(కదువప్పట్టు) నోటితో గ్రహింపబడి– అని అర్థం. కపింపబడిన చోటే సాధనంగా గ్రహించి దహిస్తున్నది. "ఉళ్ పుగుందు" అని అంటూ పూర్తిగా ఆత్మ దహింపబడిపోయింది– అని చెప్పిన తరువాత మళ్లీ కబళీకరించి అని అన్నందున తపింపబడిన చోటే సాధనంగా చేసుకొని దహిస్తున్నది అని తోస్తున్నది.

(ఇడై క్కంగుల్ ఏమత్తు) రాత్రి వేళ మధ్యజాములో– అని అర్థం లేక, "ఏమత్తు" అనే ప్రయోగానికి కావలి ఉన్న చోట రాత్రిలో– అనే అర్థం కూడా గ్రహించవచ్చు రక్ష ఉండే చోట ఏకాంతంలో తాను అనుభవించాలి– అని ఆశపడి, ఆ విధంగా భగవంతుడు రానందువల్ల ఆ ఆశ నెరవేరలేదు. కావలి, ఏకాంతమైన చోటు అయినందువల్ల, ఓదార్పు మాటలను చెప్పడానికి కూడా ఎవరూ లేని చోటులో చిక్కుకొని ఈమె బాధపడుతున్నది –అని భావం. "ఏమమ్" అనే పదానికి పరిపూర్ణ సౌందర్యం, బలం, మైకం, మాధుర్యం మొదలైన ఇంకా ఎన్నో అర్థాలు ఉన్నప్పటికీ కూడా, ఇక్కడ జాము కావలి అనే రెండు అర్థాలే యుక్తంగా ఉంటాయి. అరుంబద వివరణలో బలం అనే అర్థం కూడా ఒక విధంగా సమన్వయం చేయబడింది.

(ఓర్ తెన్టలుక్కు) నన్ను బాధించడంలో సాటి లేని శక్తిని కలిగిన మలయ మారుతానికి –అని అర్థం. బాధించడంలో దీనికి ఉండే ఈ సాటి లేని శక్తిని తెలియనందువల్లనే భగవంతుడు సహించి ఉన్నాడా?

"పద్మసౌగంధికవనం శివం శోకవినాశనమ్,
ధన్యా లక్ష్మణ! సేవంతే పంపోపవన మారుతమ్"
(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధా కాండ –1–105)

(లక్ష్మణా! తామర పువ్వుల సుగంధాన్ని తీసుకుని వచ్చేది, కలంకం లేనిది, శోకాన్ని పోగొట్టేది అయిన పంపాసరస్సు తీరంలో ఉండే వనాల నుండి వచ్చే మలయ మారుతాన్ని ధన్యులు అనుభవిస్తారు) అని చెప్పిన విధంగా, రాముడై అవతరించినప్పుడు ఈ మలయ మారుతం శక్తిని తెలిసినవాడు కదా. అతని పాదం సోకాలని ఆశపడిన నేను ఈ కాలుతో (ఈ మలయ మారుతంతో) బాధపడడం అనేది తగునా? (ద్రావిడంలో కాల్ అంటే –గాలి)

(ఇంగు) "నన్ను బాధ పెట్టడం కోసం ఈ కాల్ (గాలి) వస్తుంది అని తెలిస్తే, నన్ను తమ కాల్ (పాదం) కింద పెట్టుకొని రక్షించవద్దా? తాను నేను కలసి ఉంటే కదా, ఈ కాల్ (మలయ మారుతం) బలం నశించి పోతుంది.

(ఇలక్కాయ్ నాన్) ప్రేమవ్యాధికి లక్ష్యమైన ప్రేయసీ జనాన్ని అందరిని బాధపెట్టే ఈ మలయ మారుతానికి నేను ఒక్కతెనే లక్ష్యం అయినట్లుగా ఉన్నది.

(తెన్ఱలుక్కు ఇలక్కాయ్) "అణి మికు తామరైక్కైయై అందో! ఆడిచ్చియోమ్ తల మిశై నీ అణియాయ్" (తిరువాయ్ మొழி –10–3 –5) (చాలా అందమైనది, తామర పువ్వు వంటి నీ శ్రీహస్తాన్ని, ఆహా! దాసురాండ్రమైన మా తలలపై అలంకరించు) అనే విధంగా తన కరస్పర్శ వల్ల ప్రాణాలను ధరించవలసిన నేను, దానితో పోలికను కలిగిన ఈ మలయ మారుతం వచ్చి, నేను కోల్పోయిన ఆ చేతి స్పర్శను నాకు స్మరింపచేసి, నన్ను బాధించగా, దానికి తరువాత కూడా నేను ప్రాణాలతో ఉన్నాను అని భావిస్తున్నాడా? తన దర్శనాన్ని ఎదురుచూచే నేను ఈ కాల్ తో (పాదంతో, మలయ మారుతంతో) దెబ్బను తినడం తగినదేనా?

(ఇంగిలక్కాయ్ నాన్ ఇరుప్పేనే) పైన ప్రస్తావించిన "పద్మసౌగంధిక వనమ్" అనే శ్రీరామాయణం ప్రమాణానుసారంగా ఈ మలయ మారుతానికి అతడు లక్ష్యం కావాలి తప్ప, నేను లక్ష్యం కావచ్చునా? అని భావం. ఆ శ్లోకంలోని ఒక్కొక్క పదంలోని భావం ఇక ప్రకరణానుగుణంగా వివరింప పడుతున్నది.

(పద్మసౌగంధికవనమ్) తామర పువ్వులోని, ఎర్ర తామర పువ్వులోని సువాసనను తీసుకొని వస్తున్నది.

(శివమ్) మంగళకరమైనది. చాలా గొప్ప ఉపకారాన్ని నాకు కలిగించేది– అని భావం. ఆ విధంగా ఇది చేసిన గొప్ప ఉపకారం ఏమి? అంటే,

(శోక వినాశనమ్) నన్ను నశింప చేయడం ద్వారా మళ్లీ రాకుండా ఉండేటట్లు నా బాధను సమూలంగా పోగొట్టేది. ఈ విధంగా నన్ను చిత్రవధ చేయకుండా చేయడం ద్వారా నాకు గొప్ప ఉపకారం చేసే ఇదే పరమ మంగళ మైనది –అని భావం.

(ధన్యాః) సంపదను కలిగినవారు కరువుకు ఎంత మాత్రం భయపడరు కదా. ఆ విధంగానే ఈ మారుతాన్ని అనుభవించగలిగినవారు స్వామి అనుభవంలోని కరువుకు భయపడరు.

(సేవంతే) అనుభవిస్తున్నారు– అని అర్థం, ఈ వర్తమాన కాలిక ప్రయోగం చేత ఈ అనుభవం నిత్యానుభవంగా అనువర్తిస్తున్నందున, అనుభవంలో కరువుకు భయపడకుండా ఉండడమే కాకుండా, ఈ మారుతాన్ని అనుభవించడానికి తగిన ఏకాంత ప్రదేశాలను వారు కూడా అన్వేషిస్తారు.

(పంపోపవన మారుతమ్) కేవలం మలయ మారుతమే అగ్నివలె దహించేది అవుతున్నది. పంపా సరస్సుతీరంలోని తోటలలో నుండి వచ్చే మలయ మారుతం అయితే, ఇక అగ్నిగుండంలోని నిప్పువలె చాలా దహించేది అవుతుంది –అని భావం.

(ఇలక్కాయ్) ఒకే లక్ష్యమై, అద్వితీయ లక్ష్యమై,

(నాన్) నన్ను, తనవలె, దీని బాధను భరించగలిగినది అని భావిస్తున్నాడా? మలయ మారుతాన్ని చూస్తే ఏమి చేయడం? అని వణికిపోయేదానిని కదా, నేను.

(ఇరుప్పేనే!) ప్రాణాలను ధరించలేను –అని భావం. నేను ఈ విధంగా బాధపడుతూనే ప్రాణాలను ధరించి ఉంటాను– అని అతడు భావించినవాడైతే, అది అసత్యం కాబోతుంది. నేను ప్రాణాలను ధరించలేను. నన్ను కోల్పోయిన తరువాత కూడా తాను బతికి ఉండవచ్చు –అని భావిస్తున్నాడా? అని తాత్పర్యం.

★★★★★

ఒళి వణ్ణమ్ వళైశిన్దై ఉఱక్కత్తోడివై యెల్లామ్
ఎళిమైయా లిట్టెన్నై ఈడழிయ ప్పోయినవాల్
కుళిరరువి వేఙ్గడత్తు ఎన్ కోవిన్దన్ కుణమ్బాడి
అళియత్త మేకఙ్గాళ్ ! ఆవి కాత్తిరుప్పేనే. 3

అళియత్త మేకఙ్గాళ్ = దయ చూపతగిన ఓ మేఘలలారా !, ఒళి = దేహంలోని కాంతి, వణ్ణమ్ =రంగు, వళై = వలయాలు(గాజులు), శిన్దై = మనస్సు, ఉఱక్కత్తోడు ఇవై ఎల్లామ్ = నిద్ర -అనే ఇవి అన్నీ, ఎళిమైయాల్ = నా దైన్యమే కారణంగా, ఎన్నై ఇట్టు = నన్ను ఉపేక్షించి, ఈడు అழிయ =నా సంపద అంతా పోయేటట్లు, పోయిన= తొలగిపోయాయి, ఆల్ =అయ్యో !, కుళిర్ అరువి = చల్లని కొండవాగులను కల, వేఙ్గడత్తు = తిరుమలలో వేంచేసి ఉండే, ఎన్ కోవిన్దన్ =నా శ్రీకృష్ణునియొక్క, కుణమ్= కల్యాణగుణాలను, పాడి =నోరార పాడి కీర్తిస్తూ, (ఆ పాటే ధారకంగా), ఆవి = ప్రాణాన్ని, కాత్తిరుప్పేనే = రక్షించుకోవడం నాకు సాధ్యమా !

వ్యా :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (ఒళి యిత్యాది) ఓరుపాధియాలే పెற்றవై, స్వాభావికమానవై ఎల్లామ్ పోయ్త్తన; బాహ్యపరికరఙ్గళుమ్, ఆన్తరపరికరఙ్గలుమ్ పోయ్త్తన -ఎన్గిఱాళ్. పుఱమ్బుళ్ళ ఆభరణముమ్, ఉళ్ళుళ్ళ ఆభరణమ్ పోయ్త్తు- ఎన్గిఱాళ్. మెయ్యిలా భరణముమ్, పొయ్యిలాభరణము మిరుక్కుఅపడి. అవనోడు కలన్దు పెற்ற పుకర్, అతుక్కు ఆశ్రయమాన నిఱమ్, కழற்றి ప్పూణు మాభరణముమ్, కழற்றாతే కిడక్కు మాభరణముమ్. నిద్రైయోడేకూడ, (ఇవై యెల్లామ్)అవనుడైయ ఉభయ విభూతియిల్ పరప్పోపాతియుమ్ పోరుఙ్గాణుమ్ ఇవైయుమ్. (ఒళి వణ్ణమ్ వళై) ఇవై మెయ్యే విట్టుప్పోయిற்றిన; ఉఱక్కన్దానే కణ్ణற்று ప్పోయ్త్తతు.

ఇవై ఇప్పడి పోకైక్కుడి ఎన్? ఎన్నిల్; (ఎళిమైయాల్) నాన్ ఎళిమైపట్టిరుక్కైయాలే పోయ్త్తన- ఎన్నుతల్; పుల్లియారితే ఆపన్నరైక్కైవిడువార్. ఎన్నెళిమైయాలే- ఎన్నుతల్; తన్దాముడైయ పున్మైయాలే- ఎన్నుతల్; (ఇట్టు) పురిన్దు పారాతే శిల అచేతనఙ్గళై ప్పోకడు మాపోలే పోకట్టు. "ఒళి, వణ్ణమ్, వళై" ఎన్గిఱ ఇవై, నామ్ ఇవళుడనే కైయుమ్ మెయ్యుమ్ తీణ్డి ప్పరిమాఱినో మెన్నుమతిన్నిక్కే పోయిన; ఉఱక్కన్దానే, నామ్ కణ్ కలన్దు పరిమాఱినో మెన్నుమతిన్నిక్కే పోకట్టుప్పోయ్త్తు. ఆకిలుమ్, పోకిఱతు కణ్ణற்று ప్పోయ్త్తు. (ఈడழிయ) అవన్ పిరికిఱపోతు పిరివై యుణర్త్తి వరున్దనైయుమ్ ధరిక్కుమ్బడి స్మితమ్ పణ్ణి యణైత్తు, తన్ శెల్లామై తోற்றవిటే పోయ్త్తతు. ఇవై అఙ్గనన్నిక్కే, "శైథిల్య ముపయాన్త్యాశు" (వి.పు.5-18-29) ఎన్గిఱపడియే శడక్కెన ప్పిరిన్దు కొడునిన్దన.

(కుళిరరువి ఇత్యాది) "ఇద్దశైయిల్ గుణజ్ఞానత్తాలే ధరిత్తల్, గుణకీర్తనత్తాలే ధరిత్తల్ శెయ్యలా మెనక్కు" ఎన్గిరుక్కిఱారో ? (కుళిరరువి వేజ్గడత్తు) ఇత్తాపమ్ అద్దేశత్తై నినైక్క త్తిరుజ్గాణుమ్, సకలతాపజ్గళైయుమ్ ఆఱ్ఱవల్ల దేశమాయ్ త్తు. (ఎన్) ఇప్పోతు వన్దిలనేయాకిలుమ్ మున్బుతన్నై ఎనక్కాక్కివైత్తవఱ్ఱై మున్దుఱ మున్నమ్ తవిర్క్కవొణ్ణాతితే! (కోవిన్దన్) సర్వసులభనాన నిలైయై త్తవిర్క్క వొణ్ణాతితే ! (కుణమ్ పాడి) "సోஉశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ బ్రహ్మణా" (తైత్తి-ఆనంద-1-2) ఎన్గిఱపడియే-అన్వయత్తిలుమ్ గుణానుభవమాకిల్ పణ్ణువతు, పిరిన్దాలుమ్ గుణజ్ఞానత్తాలే ధరిక్కలా మెన్గిరుక్కిఱారో?

(అళియత్త మేకజ్గాళ్)నీజ్గళ్ మున్నమ్ అవనైప్పోలేయాకాతొழియ ప్పెఱ్ఱేన్. అవన్ పోకట్టుప్పోన సమయత్తిలే ముకజ్గాట్టువతే, నీజ్గళ్ ! (ఆవి కాత్తిరుప్పేనే) ప్రాణనాథన్ నానో? తన్నై అనుభవిక్కుమతొழియ ప్రాణరక్షణముమ్ ఎనక్కు ప్పణియో? ఆనై ప్పణ్ణై క్కుతిరై శుమక్కవఱ్ఱో? ఒరు సర్వశక్తితొழిలై ఎన్నాలే శెయ్యలామో?

అరు :- మూన్దామ్బాట్టు. (ఒళి యిత్యాది) (ఓరుపాధియాలే) ఇత్యాది వాక్యన్గొడజ్గి మేలెల్లామ్ భజ్గ్యన్తరేణ వివరణజ్గళ్. స్వాభావికమానవై- శిన్దై, ఉఱక్కజ్గళ్. (మెయ్)- ఆత్మా. (పొయ్)- శరీరమ్. "ఓరుపాతియాలే" ఎన్గత్తై వివరిక్కిఱార్ (అవనోడిత్యాది) జ్ఞానప్రసరణ ద్వారమాకైయాలే ఆన్తఃకరణత్తై ఆత్మభూషణ మెన్గిఱతు. 'ఎల్లామ్' ఎన్గతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (అవనుడైయ ఇత్యాది). "ఎళిమై"- తనిమై. "ఆల్'-ఆశై. "ఇట్టు"-పొకట్టు. ఈడు-మిడుక్కు. 'ఈడழியు'-నాన్ బల మழియ ఎన్గపడి. (ఇవై అజ్గనన్టిక్కే) ఎన్గతు- ధరిప్పిక్కైక్కు ఉడలన్టిక్కే ఎన్గపడి. "కుణమ్ పాడి" ఎన్ను, గుణకీర్తనమ్ శొల్లి ఎన్గతు- గుణజ్ఞానత్తుక్కుమ్ ఉపలక్షణమాక్కి, (గుణజ్ఞానత్తాలే ధరిత్తు) ఎన్గతు; "ఆశంసేయమ్" ఇత్యాది గుణానుభవమ్ పణ్ణి ధరిక్కైక్కు ప్రసక్తి ఏతు? ఎన్న (సోஉశ్నుత ఇత్యాది). తాత్పర్యాన్తరమ్ (తన్నై యనుభవిక్కుమతొழియ ఇత్యాది). "ఆవి కాత్తిరుప్పేనే" ఎన్గతుక్కు మూన్ను తాత్పర్య ముణ్డు; నిరూపిత్తాల్ (ప్రాణనాథ నిత్యాది). (ఆనై ప్పణ్) ఎన్గ వాక్యత్తుక్కుమ్- (ఒరు సర్వశక్తి) ఎన్గ వాక్యత్తుక్కుమ్ శేర్త్తి, ఇరణ్డామ్ తాత్పర్యమ్ (తన్నై యనుభవిక్కు మిత్యాది). మూన్దావతు. (ఆనై ప్పణ్ణిత్యాది). (అనై ప్పణ్)- ఆనై శుమక్కిఱ అతిన్ శవరణై. అతావతు- ఆనై చ్చోట్టైక్కుతిరై శుమక్క మాట్టాతెన్గపడి.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక – "అన్నిటినీ పోగొట్టుకున్న స్థితిలో ఉండే నేను స్వామితిరునామ సంకీర్తనంతో ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యమా? " అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (ఒళి వణ్ణమ్ వళై శిందై ఉఱక్కత్తోడివై ఎల్లామ్ ఎళిమైయాల్ ఇట్టెన్నై ఈడழிయ పోయిన) భగవానుడు నాతో కలసిన కారణంచేత నాకు కలిగిన దేహకాంతి, వర్ణం మొదలైన దేహంలోని గొప్పతనాలు, జారిపోని గాజులు నాకు ఎల్లప్పుడూ ఉండే మనసు, నిద్ర అనే ఇవి అన్నీ నన్ను విడచి వెళ్లిపోయాయి. నాకు సహాయంగా ఉండే దేహంలోని కాంతి, వర్ణం, గాజులు అనే బాహ్యవైలక్షణ్యాలు, మనసు, నిద్ర అనే ఆంతరమైన వైలక్షణ్యాలు విడిచి వెళ్లిపోయాయి – అని అంటున్నది. ఆంటే, వర్ణం, గాజులు అనే బయట ఉండే అలంకారాలు, మనసు, నిద్ర అనే లోపల ఉండే అలంకారాలు పోయాయి –అని అంటున్నది. మెయ్యాన (నిజమైన) ఆత్మలో ఉండే ఆభరణాలు, మనసు, నిద్రలు. (నిలకడగా ఉండని) శరీరంలో ఉండే ఆభరణాలు –కాంతి, వర్ణం, గాజులు.

(ఒళి) స్వామితో కలసినప్పుడు పొందిన తేజస్సు,

(వణ్ణమ్) దానికి ఆశ్రయమైన వర్ణం,

(వళై) ఇది తొలగించి, మళ్ళీ ధరించగలిగిన ఆభరణం. ఒళి, వణ్ణమ్, శిందై– అన్ని ఇవి తొలగించడానికి వీలు లేకుండా ఉందే ఆభరణాలు,

(ఉఱక్కత్తోడు) నిద్రతో కూడా,

(ఇవై యెల్లామ్) "ఎల్లామ్" అని అన్నందు వల్ల నేను కోల్పోయినవి ఇంకా చాలా ఉన్నాయి– అవి, అతని ఉభయ విభూతుల వలె విరివిగా ఉన్నాయి, తేజస్సు, వర్ణం, గాజులు– అనే ఇవి నిజంగానే శరీరం నుండి విడచి వెళ్లిపోయాయి, కంటి నిద్ర కూడా కరుణ లేకుండా పోయింది, ఇవి ఈ విధంగా విడచి వెళ్లి పోవడానికి ఏమి కారణం? అని అంటే,

(ఎళిమైయాల్) "నా దైన్యంవల్ల –అని, చేతిని విడిచి పోయినవాని తక్కువదనంవల్ల– అని రెండు విధాలుగాను ఇక్కడ అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. నా దైన్యాన్ని చూచి, నన్ను విడచి పెట్టినవి –అని, తన తక్కువ స్వభావం చేత మహాపదలో ఉండే నన్ను చేయి విడిచాడు –అని క్రమంగా తాత్పర్యం.

(విట్టెన్నై) కొన్ని అచేతన వస్తువులను ఎత్తి విసరివేసినట్లుగా, తిరిగి చూడకుండా నన్ను విసరి కొట్టి వెళ్ళిపోయాయి. తేజస్సు, వర్ణం, గాజులు అనే ఇవి.

“ మేము ఈమెను ఈమె చేతులను, శరీరాన్ని తాకి కలసి వర్తించాము– అనే స్మృతి కూడా లేకుండా వెళ్లిపోయాయి. కంటి నిద్ర కూడా, “ “నేను కంటితో కలసి వర్తించాను” అనే స్మృతి కూడా లేకుండా, నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయింది. ఆ విధంగా పోవడం కూడా, ఏమాత్రం దయ లేకుండా వెళ్ళిపోయింది.

(ఈడழியయ పోయిన) ఇవి, నాకుండే బలాన్ని లేకుండా చేస్తూ వెళ్లిపోయాయి. అతడు నన్ను విడిచి వెళ్లేటప్పుడు, తాను విడిచి పోవడాన్ని గూర్చి పలికి, తాను వచ్చేవరకు నేను ప్రాణాలను ధరించి ఉండేటట్లుగా చిరునవ్వుతో నన్ను హత్తుకొని, నన్ను విడచి వెళ్లడానికి మనసు లేకపోవడం ప్రకాశించేటట్లుగా విశ్లేషించాడు. ఇవి ఆ విధంగా కాకుండా,

“అనురాగేణ శైథిల్య మస్మాసు వ్రజితే హరౌ,
శైథిల్య ముపయాంత్యాశు కరేషు వలయాన్యపి”

(శ్రీ విష్ణు పురాణం –5 –18 –29)

(శ్రీకృష్ణుడు మనలను విడచి వెళ్లేటప్పుడు, అతనిలో ప్రేమచేత మనం కార్శ్యాన్ని పొందాము. మన చేతిలో ఉండే గాజులు కూడా వెంటనే జారిపోయాయి) అనే విధంగా విడిచి వెళ్ళడానికి సమయం వేచి చూస్తున్నవానివలె, అవి వెంటనే విడిచిపోయాయి.

(కుళిర్ అరువి వేంగడత్తు ఎన్ గోవిందన్ గుణమ్ పాడి అళియత్త మేగంగాళ్! ఆవి కాత్తిరుప్పేనే) ఈ స్థితిలో అతని గుణాలను అనుసంధించి గాని, గుణాలను చెప్పే గోవిందుడు మొదలైన తిరునామాలను చెప్పి గాని నేను ప్రాణాలను ధరిస్తాను– అని భావిస్తున్నాడా? అని భావం.

(కుళిర్ అరువి వేంగడత్తు) నా ఈ తాపం అతని చల్లని కొండవాగులను కలిగిన తిరుమలను భావించిన వెంటనే తీరుతుంది సుమా! అన్ని విధాలయిన తాపాలను తీర్చగలిగిన దివ్యదేశం కదా, అది.

(ఎన్) ఇప్పుడు రాకుండా, నన్ను తాపం పొందేటట్లుగా చేసేవాడు అయినా, ఇంతకు ముందు నాతో కలసినప్పుడు, తనను నా వశం చేసిన

విషయాన్ని కాదని అనడానికి వీలు లేదే! అందుచేత ఇప్పుడు కూడా అతడు నా గోవిందుడే – అని అంటున్నది.

(గోవిందన్) అందరికీ సులభుడు– అనే విషయం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా గోవింద పట్టాభిషేకం చేసుకున్న స్థితిని మరచిపోగలమా? కాదనగలమా?

(గుణమ్ పాడి ఆవి కాత్తిరుప్పేనే!)
"సో ఽ శ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితా"
(తైత్తిరీయోపనిషత్ –ఆనందవల్లి –1–2)

(ముక్త పురుషుడు భగవంతుని అన్ని కళ్యాణ గుణాలను సర్వజ్ఞుడైన పరబ్రహ్మతో కూడా అనుభవిస్తున్నాడు) అనే విధంగా భగవంతుని ధ్యానించేవారు అతనితో ధ్యానస్థితిలో కూడి ఉండేటప్పుడు గుణానుభవమే చేసేటట్లుగా, అతనికి దూరమైనప్పుడు కూడా గుణధ్యానంతోను, గుణసంకీర్తనంతోనూ ప్రాణాలను ధరించి ఉంటాను– అని భావిస్తున్నాడా? "ఆశంసేయమ్" (శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 27– 14) అనే శ్లోకంలో "తస్మింశ్చ బహవో గుణాః" (అతనిలో చాలా గుణాలు ఉన్నాయి) అని గుణజ్ఞానంతో ప్రాణాలను ధరించి ఉన్న సీతాదేవి వలె నన్ను కూడా భావిస్తున్నాడా?

(అళియత్త మేగంగాళ్!) దయను చూపించే మేఘాలలారా! నన్ను విడిచి వెళ్లిన ఆ భగవంతుని వలె, నన్ను విడచి వెళ్లిన తేజస్సు, వర్ణం మొదలైనవానివలె కాకుండా, మీరు కరుణను కలిగినవారై ఉండడం నా భాగ్యంకదా! అని అంటున్నది. అతడు విడచి వెళ్లిన ఆ దుఃఖసమయంలోకూడా ముఖాన్ని చూపించే మీరు పరమ ధార్మికులు కదా.

(ఆవి కాత్తిరుప్పేనే!) ప్రాణాలను ధరించి ఉండగలనా? నా ప్రాణానికి నేను నాథుడనా? నా ప్రాణాలను రక్షించవలసిన బాధ్యత ప్రాణనాథుడైన అతనిది కదా. అతనిని అనుభవించడం తప్ప, నా ప్రాణాన్ని రక్షించుకోవడం నా కార్యం అవుతుందా? ఏనుగుకు చెందిన అలంకారాలు, కట్లు మొదలైనవానిని గుర్రాలు మోయగలవా? ఒక సర్వశక్తకార్యమైన నా ప్రాణాన్ని రక్షించే పనిని నేను చేయడం సాధ్యం అవుతుందా? అని తాత్పర్యం.

★★★★★

మిన్నాక త్త్ఎழுకిన్ఱ మేకజ్గాళ్ ! వేజ్గడత్తు
త్తన్నాక త్తిరుమజ్గై తజ్గియ శీర్ మార్వర్క్కు
ఎన్నాకత్తిళజ్గొజ్గై విరుమ్బి త్తామ్ నాళ్‌తోఱుమ్
ప్పొన్నాకమ్ పుల్కుతఱ్కు ఎన్ పురివుడైమై శెప్పుమినే. **4**

ఆకత్తు మిన్ ఎழுకిన్ఱ = శరీరంలో మెఱపులు మెఱిసే, మేకజ్గాళ్ = ఓ మేఘాల లారా!, ఎన్ ఆకత్తు = నా వక్షఃస్థలంలో ఉండే, ఇళమ్ కొజ్గై = లేలేత స్తనాలను, తామ్ విరుమ్బి = ఆ భగవానుడు ఆశపడి, పొన్ ఆకమ్ పుల్కుతఱ్కు = అందమైన తమ వక్షఃస్థలంలో ఆలింగనం చేసికోవాలనే విషయంలో, నాళ్ తోఱుమ్ = నిత్యం, ఎన్ పురి వుడైమై = నాకు ఆశ కల్గి ఉండే రీతిని, వేజ్గడత్తు =తిరుమలలో, తన్ ఆకమ్ = తన తిరుమేనిలో, తిరు మజ్గై తజ్గియ శీర్ మార్వర్క్కు = పిరాట్టి వేంచేసి ఉండే వక్షః స్థలాన్ని కల్గిన భగవానునకు, శెప్పుమిన్ = చెప్పండి.

వ్యా : - నాలామ్బాట్టు. (మిన్నాకత్తిత్యాది) అవనై ప్పిరిన్దిరుక్కిఱ సమయత్తిలే మఱక్కవొట్టాతే, అవన్ వడివుక్కు పోలియాన ఉజ్గళ్ వడివై క్కాట్టి అవనై స్మరిప్పిక్కిఱ నీజ్గళ్, వల్లికోళాకిల్ నాను మవనుమ్ శేరుమ్బడి కారియమ్ పారికోళ్. మేఘుజ్గళానవై తమ్మిల్ ఉరోశినవాఱే నడువే ఎழுవతొన్ఱిఱే మిన్నావతు. మిన్నానతు ఆకత్తిలే ఎழுకిఱ మేఘజ్గళెన్నుతల్, మిన్నానతు- ఆకాశత్తిలే తోన్ఱుమ్బడి ఎழுకిఱ మేఘజ్గళెన్నుతల్. తన్ వడివిలిల్ ఇరుట్చైక్కు క్కైవిళక్కు ప్పిడిత్తు క్కాట్టువారైప్పోలే, మిన్నికొణ్డు సఞ్చరియానిన్ఱవనాయ్‌త్తు. (మేకజ్గాళ్) నడువే పెరియవుడైయార్ వన్దు తోన్ఱినాప్పోలే యిరున్దతీ- అవనై ప్పిరిన్దు నోవుపడుకిఱ సమయత్తిలే నీజ్గళ్ వన్దు తోన్ఱినపడియుమ్. (వేజ్గడత్తు)కడలై క్కడక్కవుమ్, విరోధి పోక్కవుమ్ వేణ్డావే ఉజ్గళుక్కు; కలజ్గా ప్పెరునకరత్తేఱ ప్పోక చ్చొల్లుకిఱేను మన్ఱే!

(తన్నాక త్తిరుమజ్గై తజ్గియ శీర్ మార్వర్క్కు) అణైత్తల్లతు ధరిక్కవొణ్ణాత వడివు పడైత్తవర్క్కు. పిరాట్టి "అకలకిల్లే నిఱైయుమ్" (తిరువాయ్-6-10-10) ఎన్ఱు విరుమ్బి నిత్యవాసమ్ పణ్ణుమ్ వీఱుడైయ మార్వు పడైత్తవర్క్కు. తాన్ ఉళళాకైక్కాకవుమ్, తన్ సత్తై పెఱుకైక్కాకవుమ్- పిరాట్టి నిత్యవాసమ్ పణ్ణుమ్ మార్వు పడైత్తవర్క్కు. "అళవుడైయరాయిరుప్పార్ అణైన్దల్లతు ధరియాత ఉడమ్బై, పుతియరాయ్ అశైప్పట్టవర్కళుక్కు విట్టాల్ ఆన్ఱప్పోమో?" ఎన్ఱు శొల్లుజ్గోళ్; ఎనక్కు ప్పురుషకార మిల్లామల్ ఇழுక్కిఱేనన్ఱే ! ప్రణయకథై ఇన్ఱిరున్దు శిలర్ ఓతువిక్క వేణ్డావే తమక్కు!

(ఎన్నాకత్తిళజ్గొజ్గై విరుమ్బి) పిరాట్టిములై యెழுన్దాఱ్పోలేయో నాన్ ములై

యెழுన్దపడి; "తత్తస్య సదృశం భవేత్" (రామా.సుంద-39-30) ఎన్ఱు ఆటియిరుక్క లామ్బడియో నాన్ ములై యెழுన్దపడి. (ఇళఙ్గొజ్ఞై) శొల్కేళా ప్రజైకళైప్పోలేయాయ్త్తు ములైకళిన్ పడి. "విషయత్తై క్కాట్టుకిఱతు" ఎన్ఱాల్ ఆటియిరుక్కమాట్టాతవై. "ఎన్ కొఙ్గై కిళర్న్దు కుమైత్తు" (నాచ్చి.తిరు-5-7) ఎన్నక్కడవతిఱే. (ఇళమ్ కొఙ్గై విరుమ్బి త్తామ్) "గాత్రై శ్శోకాభికర్శితైః సంస్పృశేయమ్" (రామా.సుంద-40-3) ఎన్నుమాపోలే ఒరువర్ పట్టిని విడ ఒరువర్ జీవిక్కుమాపోలే ఆకవొణ్ణాతు; విడాయ్త్త ఇక్కరణఙ్గళాలే నాన్ అఱైయుమ్బడి పణ్ణు. (నాడోఱుమ్) కాల మెల్లామ్. ఆశైప్పడుకిఱపోతే, కాలమెల్లా మనుభవిక్కవేణు మెన్ఱు ఆశైప్పడుమ్బడి యిరుక్కిఱతుకాణుమ్ విషయన్దాన్. (తన్నాక త్తిరుమఙ్గై తఙ్గియ శీర్ మార్వన్) పొన్నాక ముణ్డు- వీఱుడైయ ఆకమ్; (ఎన్నాక త్తిళమ్ కొఙ్గై-తామ్ విరుమ్బి- నాళ్తోఱుమ్- పొన్నాకమ్ పుల్కుతఱ్కు, ఎన్ పురివుడైమై) నినైవాలే ధరిక్కవల్లవళల్లళాయ్త్తు ఇవళ్.

(ఎన్ పురివుడైమై) తాముమ్, నానుమాయ్ క్కలన్దిరున్దపోతు తమ్ పురివుడైమైయే యిఱే కేట్టుప్పోన్దతు. ఒరుతలైయిల్ ఆశైయేయాయ్త్తు క్కేట్టుప్పోన్దతు. ఇప్పోతు మఱ్ఱప్పడియేయాయ్, నాన్ విరుమ్బుకిఱ పడియై చ్చొల్లుఙ్గోళ్. రక్ష్యరక్షకభావమ్ మాఱాడిఱ్ఱెన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్. "తమ్ స్వరూపముమ్, ఎన్ స్వరూపముమ్ అழிన్దతు" ఎన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్. "తాన్ నినైత్తు ప్పెఱు మతువుమ్ స్వరూపహాని" ఎన్ఱుపోలే కాణుమ్ ఇవళ్ తాన్ నినైత్తిరుప్పతు. (శెప్పుమినే) తన్దాముక్కు ఇల్లాతవై కేట్టఱియవేణుమిఱే; నన్దలైయిల్ కుఱై తీర అఱివిత్తుప్పోరుఙ్గోళ్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (మిన్నాకత్తిత్యాది) నామైకదేశే నామగ్రహణ మెన్గిఱ న్యాయత్తాలే "ఆకాయమ్" ఎన్న వేణ్డిన విడత్తిలే, "అకమ్" ఎన్ఱు కడైక్కుఱైత్తలాయ్, ఆకాశ మెన్నుమ్ పేర్ పెఱ్ఱు క్కిడక్కిఱతు. ఆకైయాలే "మిన్నానతు- ఆకత్తిలే" ఎన్ఱు కూట్టువతు; ఇరణ్డా మర్థత్తుక్కు "మిన్నాక త్తెழுకిన్ఱ" ఎన్ఱు పడి భేదమ్ కొళ్వతు; "నాకమ్"- ఆకాశమ్. ఇతు శొన్నతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (తన్ వడివిలిత్యాది) కీழ் - తాత్పర్యమ్; మేల్- శబ్దార్థమరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (తానుళళాకైక్కిత్యాది). "తిరుమఙ్గై తఙ్గుకిఱ మార్వు" ఎన్ఱపోతే అఱైత్తల్లతు ధరిక్కవొణ్ణాతెన్నుతల్; అన్ఱిక్కే, "శీర్" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమాతల్. వివరణమ్ (పిరాట్టి యిత్యాది). "తిరుమఙ్గై -శీర్-మార్వర్క్కు" ఎన్ఱతుక్కు మూన్ఱు తాత్పర్యమ్ (అళవుడైయరా యిత్యాది వాక్యత్రయముమ్) (పుతియరాయ్ ఆశైప్పట్టవర్కళై ప్పోకవిట్టాల్) ఎన్ఱతు- సంశ్లేషరసమఱియామల్ ఆశైప్పట్టవర్కయ్ ఆళ్- అదు కిడైయావిట్టాల్ ఆఱియిరుక్క క్కూడుమ్, రస మఱిన్ద ఎనక్కు అవర్కళైప్పోలే అఱియిరుక్కప్పోమో!- ఎన్ఱపడి. "ఆకమ్"- ఉడమ్బు. "ఇళఙ్గొఙ్గై" -ఆశైప్పట్ట కొఙ్గై. "ఇళఙ్గొఙ్గై" ఎన్ఱు-తన్నై ప్పఱ్ఱి ములైక్కుణ్డాన

వ్యావృత్తి. "ఇళఙ్కొళ్దై" ఎన్టు- శౌత్కేళా ప్రజై ఎన్రతే, ఇప్పడి క్కూడుమో? అచేతనమన్రో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (గాత్రై రిత్యాది). ఇతుక్కర్థమ్ (ఒరువర్ పట్టిని యిత్యాది) "పుల్‌కుతల్"- తழுవుతల్. "పురివు" - విరుప్పమ్. "పుల్‌కుతఱ్కు ప్పురివుడైమై' ఎన్రాల్పోరాతో; "నాడోఱుమ్" ఎన్న వేణుమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆశైప్పడుకిఱపోతే యిత్యాది). (నినైవాలే) ఎన్రతు- అత్తలైయిల్ నినైవాలే ఎన్రపడి.

(ఒరు తలైయిలాకై) - ఈశ్వరనుడైయ ఆశై ఎన్రపడి. "ఎన్ పురివుడైమై" ఎన్రతుక్కు స్వాపదేశత్తిలే తాత్పర్యాన్తరమ్ (రక్ష్యరక్షకేత్యాది). వివరణమ్ (తన్ స్వరూప మిత్యాది).ఇత్తాల్ తాత్పర్యమ్ (తాన్ నినైత్తు ఇత్యాది). తాత్పర్యాన్తరమ్ (నన్దలైయిల్ ఇత్యాది)."మిన్నాక త్తెழுకిన్ర మేకఙ్గాళ్- ఎన్నాకత్తిళఙ్కొళ్దైయై-తామ్- విరుమ్బి 'ఎన్ పొన్నాక త్తోడే అవన్ పుల్‌క వేణుమ్' ఎన్టు నాడోఱు ముణ్డాన ఎన్‌పురి వుడైమైయై వేఙ్గడత్తు త్తన్నాక త్తిరుమఙ్గై తఙ్గియ శీర్ మార్వర్‌క్కు శెప్పుమిన్" ఇత్యన్వయః. "విరుమ్బి"- కొణ్డైయై ఆశైప్పట్టు.

నాల్గవ పాశురం –

అవతారిక – "పురుషకారస్వరూపిణి అయిన లక్ష్మీదేవిని ముందుంచుకొని, తన అభిమతాన్ని శ్రీవేంకటేశ్వర స్వామి సన్నిధిలో విన్నపించ"మని ఇందులో కోరుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మిన్నాగత్తు ఎழுగిన్ర మేగంగాళ్) "నీలతోయదమధ్యస్థా విద్యుల్లేఖేవ భాస్వరా" (తైత్తిరీయమ్ –నారాయణం –11) (నీల మేఘాన్ని మధ్యలో కలిగిన మెరుపు తీగ వలె ప్రకాశిస్తున్న పరమాత్మ యొక్క తిరుమేని), "నీల ముండ మిన్నన్న మేని" (తిరువిరుత్తం–20) (నీలమేఘాన్ని కబళీకరించిన మెరుపుతీగవంటి తిరుమేని) అని ఉభయ వేదాంతలలోనూ చెప్పినట్లుగా, అతనితో సాటి వచ్చినందున అతనిని విశ్లేషించిన కాలంలో నేను అతనిని మరువడానికి వీలులేని విధంగా అతని రూపంతో పోలిన రూపాన్ని చూపించి, అతనిని గుర్తు. చేసే మీరు, సాధ్యం అయితే, నేను అతడు మళ్ళీ కలిసేటట్లుగా ప్రయత్నం చేయాలి– అని భావం. మేఘాలు ఒకటితో ఇంకొకటి కలిసేటప్పుడు మెరపు మధ్యలో పుడుతుంది కదా. దానినే "ఆగత్తు ఎழுగిన్ర" అని తెలియజేసింది. లేక,

“మిన్ నాగత్తు ఎழுగిన్ఱ” అని పదవిభాగాన్ని చేసి, నాకమ్ అనే పదం ఆకాశాన్ని తెలుపుతుంది కనుక మెరుపు ఆకాశంలో ప్రకాశించేటట్లు పైకి వచ్చే మేఘాలలారా! అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు. మెరుపు వంటి లక్ష్మీదేవిని తన శరీరంలో అతడు కలిగి ఉండేటట్లు, ఇవి కూడా మెరుపులను తమ మధ్యలో కలిగిన గొప్ప మేఘాలై ఉన్నాయి. చీకటితో సమానమైన నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన మేనిని చేతి దీపంవలె కాంతిని కలిగినదై, వక్షస్సులో వేంచేసి ఉండే లక్ష్మీదేవిని పురస్కరించుకొని దర్శింప చేసే భగవంతునివలె, ఇవి కూడా మెరుపులు అనే చేతి దీపాలను పురస్కరించుకొని, తమ నల్లని మేనిని దర్శింప చేస్తూ సంచరిస్తున్నాయి.

(మేగంగాళ్!) సీతాదేవిని రావణుడు అపహరించుకుని తీసుకొని పోయిన గొప్ప ఆపత్సమయంలో, మధ్య దారిలో జటాయువు ఎదురుపడినట్లుగా ఉన్నది, అతనిని విశ్లేషించి నేను బాధ పడే ఈ సమయంలో మీరు వచ్చి నాకు కనిపించడం అనేది– అని తాత్పర్యం.

(వేంగడత్తు) హనుమంతుని వలె సముద్రాన్ని దాటడం గాని, శత్రువులను సంహరించడంగాని అక్కరలేదు కదా, మీకు. “ “కలంగా ప్పెరు నగరమ్” (మూన్ఱామ్ తిరువందాది– 51) (కాలకృత పరిణామం లేని గొప్ప నగరం అయిన పరమపదం) అని చెప్పబడే శ్రీవైకుంఠానికి మిమ్ములను నేను దూతలుగా పంపడం లేదు. మీకు చాలా సులభంగా వెళ్లడానికి వీలైన, మేఘాలు సంచరించే శిఖరాలను కలిగిన, ఉత్తర దిక్కులో ఉండే వేంకటాచలానికి కదా, మిమ్ములను దూతలుగా పంపుతున్నాను.

(తన్నాగ త్తిరుమంగై తంగియ శీర్ మార్వర్క్కు) “సంశ్లేషిస్తే తప్ప ప్రాణాలను నిలుపుకోలేని రూపాన్ని కలిగినవాడు అయినందున మిమ్ములను దూతలుగా పంపుతున్నాను “ అని అంటున్నది. లక్ష్మీదేవి” అకలకిల్లేన్ ఇఱైయుమ్” (తిరువాయ్ మొழி–6–10–10) (ఒక్క క్షణం కూడా విడచి ఉండలేను) అని

ఆమె భగవానుని వక్షస్సులో ఎల్లప్పుడూ ఉండే సమయంలోనే, ఏ విశ్లేషం వస్తుందో! ఏమో! అని భయపడి అనుసంధిస్తూ ఎల్లప్పుడూ సంశ్లేషించి ఉండాలని ఆశపడి నిత్యవాసం చేసే గొప్పతనాన్ని కలిగిన వక్షఃస్థలాన్ని కలిగినవానికి– అని అర్థం. గోదాదేవి వలె ఆ భగవంతుని వక్షస్సును సంశ్లేషించాలని ఆశపడే దేవేరులను పురుషకారంగా చేసుకొని చేర్చి, తన సత్తను పొందించడం కోసం, తన సత్తను పొందడం కోసం లక్ష్మీదేవి ఎల్లప్పుడూ నిత్యవాసం చేసే వక్షస్సును కలిగినవానికి– అని భావం. గొప్ప జ్ఞానాన్ని కలిగినది అయిన లక్ష్మీదేవి ఆలింగనం చేసుకుంటే తప్ప ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యం కాని తిరుమేనిని, అనుభవంలో క్రొత్తగా ఆశపడే నాకు అనుగ్రహించకుండా నా చెయ్యి విడిస్తే, నాకు సహించడం సాధ్యం అవుతుందా? అని చెప్పండి. పురుషకారంగా లక్ష్మీదేవి వక్షస్సులోనే ఉండేటప్పుడు, నేను అతనిని పొందకుండా కోల్పోవడంతగినదేనా? "లక్ష్మీ దేవిని వక్షస్సులోనే ఉంచుకొని ఆలింగనం చేసుకునేవాడు అయినందున, ప్రేమ లక్ష్యాన్ని ఈనాడు కొందరు నేర్పవలసిన ఆవశ్యకత లేదు కదా, నీకు"– అని చెప్పండి– అని భావం.

(ఎన్నాగత్తు ఇళంకొంగై విరుంబి) లక్ష్మీదేవి వయస్సులో పెద్దది అయినందున, ఆమె వక్షస్సు పాతది. నా వక్షస్సు నవీనమైనది కనుక, మిక్కిలి గొప్పతనాన్ని కలిగినది–అని భావం.

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్థనః,
మాం నయేద్యది కాకుత్ స్థః తత్ తస్య సదృశం భవేత్"

(రామాయణం –సుందరకాండ– 39 –30)

శత్రువుల బలాన్ని అణచ గలిగినవాడైన శ్రీ రాముడు లంకను తన బాణాలతో కలతను పొందించి, నన్ను తీసుకొని పోయేవాడైతే, ఆ విధంగా చేయడం అతనికే తగినది) అని చెప్పిన విధంగా, సహించి ఉండేటట్లుగానా, నా స్తనాలు ఉన్నవి?

(ఇళంకొంగై) తల్లి చెప్పిన మాటను కూడా వినని బిడ్డలవలె ఉండే నా ఈ స్తనాలు అతని వక్షస్సులో కొంచెంగా సహించి సంశ్లేషించవచ్చు– అని అంటే, ఆ

మాటను సహించ లేకుండా ఉన్నాయి. “ఎన్ కొంగై కిళర్ న్దు కుమైత్తు క్కుతుకలిత్తు ఆవియై ఆకులమ్ శెయ్యుమ్” (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–5–7) (నా స్తనాలు పెరిగి పెద్దవై, మిక్కిలి ఉత్సాహాన్ని కలిగినవై. నా ప్రాణాన్ని ద్రవింపజేసి వ్యాకులం కలిగిస్తున్నవి) అని ఈ గోదాదేవియే పలికినది కదా.

(ఇళంగొంగై విరుంబి త్తామ్)

“యథా తం పురుషవ్యాఘ్రం గాత్రైః శోకాభికర్శితైః,

సంస్పృశేయం సకామాహం తథా కురు దయాం మయి”

(రామాయణం –సుందరకాండ– 40–3)

(దుఃఖంవల్ల వాడి ఉండే నా అవయవాలతో నేను ఆ నరశ్రేష్ఠుడైన శ్రీ రాముని ఆశతో తాకేటట్లుగా నీవు నా విషయంలో అనుగ్రహం చూపించాలి) అని సీతాదేవి పలికినట్లుగా, నా స్తనాలు రెండు చేతన సమాధితో అతని వక్షస్సును ఆలింగనం చేసుకోవాలనే కోరికను కలిగినవి అయినందున, ఆ రెండు కూడా సంశ్లేషించాలి. ఒకరు ఉపవాసంతో ఉంటే, ఇంకొకరు కడుపు నిండుగా భుజించినట్లుగా, ఈ శరీరం అతనిని సంశ్లేషించకుండా ఉపవాసం ఉండి, ప్రాణాలను విడువగా, ఇంకొక జన్మను ఎత్తి ఆ శరీరంతో సంశ్లేషించే స్థితి కలుగకూడదు. ఆశపడిన ఈ స్తనాలతోనే నేను అతనిని ఆలింగనం చేసుకునేటట్లు చేయండి –అని అంటున్నది.

(నాళ్ తోఱుమ్) అన్ని సమయాలలో ఆశపడేటప్పుడు, సర్వకాలం అనుభవించాలి– అని ఆశపడేటట్లుగా ఉండేది కదా, ఈ విషయం. “ఇళంకొంగై తామ్ విరుంబి” అనే ప్రయోగానికి లేత స్తనాలను భగవంతుడు ఆశపడి– అనే ప్రతిపదార్థంలో చూపించినట్లుగాను అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

(త్తన్నాగ త్తిరుమంగై తంగియ శీర్ మార్వర్క్కు ఎన్నాగత్తు ఇళంగొంగై విరుంబి త్తామ్ నాళ్ తోఱుమ్ పొన్నాగమ్ పుల్గుదఱ్కు ఎన్ పురివుడైమై) ఇక్కడ

"పొన్నాగమ్" అనేదానికి "గొప్పతనాన్ని కలిగిన వక్షస్సు" అనే అర్థం వస్తుంది. "అతని గొప్పతనాన్ని కలిగిన వక్షస్సును ఆలింగనం చేసుకోవడానికి నా ఆశను తెలుపండి" –అని చెప్పినందున, ఇంతకుముందే అతనితో కలసిన స్మరణ చేత ప్రాణాలను ధరించగలిగిన శక్తిని కలిగినది కాదు, ఈమె –అని తెలుస్తున్నది.

(ఎన్ పురివుడైమై) అతనితో కలసి ఉండేటప్పుడు, పురుషోత్తముడు కనుక, అతడు తన ఆశను చెప్పగా, ఈమె తన స్త్రీత్వానికి తగినట్లుగా వినేటట్లుగానే ఉన్నది. స్వతంత్రుడైన మగవాని ఆశయే పరతంత్రమై, ఉత్తమ నాయకి అయిన ఈమె మౌనంగా ఉండి విన్నది. ఇప్పుడు విశ్లేష దుఃఖంచేత స్త్రీత్వానికి తగని విధంగా దూతలను పంపించడం మొదలైన అతిప్రవృత్తులను చేసే స్థితి ఏర్పడినందున, "నా ఆశను అతనికి చెప్పండి" అని అంటున్నది. సొత్తును కలవాడు తన సొత్తును పొందడానికి ఆశ పడవచ్చునే తప్ప, సొత్తుదారుని పొందడానికి సొత్తుఆశపడడం తగదు. ఇప్పుడు సొత్తు దారుని పొందడానికి సొత్తు ఆశ పడడానికి ఆరంభించినందున రక్ష్యరక్షక భావం మారిపోయింది– అని, " మన ఇద్దరి స్వరూపం పాడైపోయింది అని చెప్పండి" అని అంటున్నది. " తాను అతనిని ఆశపడి, దూతలను పంపించడం మొదలైన కార్యాలను చేసి అతనిని పొందడం కూడా తన స్వరూపానికి తగదు" అని కదా ఈమె భావిస్తున్నది.

(శెప్పుమినే) అతనివద్ద లేని గొప్ప ప్రేమ నా వద్ద ఉండే విషయం మీ వల్ల అతడు వినే తెలియాలి– అని భావం. " దేశికాః తత్ర దూతాః" (తాత్పర్య రత్నావళి –3) (ఆచార్యులు ఈ విషయంలో దూతలు. దూతలుగా పంపబడే మేఘాలు మొదలైనవి స్వాపదేశార్థంలో ఆచార్యులను సూచిస్తాయి) అనే విధంగా పురుషకార భూతులను చూచి, "నేను అతనితో చేరకుండా ఉండే కొరత తీరేటట్లు మీరు నా స్థితిని అతనికి తెలియజేయండి" అని అంటున్నది.

★★★★★

వాన్ కొణ్డు కిళర్న్దెழுన్ద మాముకిల్‌కాళ్! వేఙ్గడత్తు
త్తేన్ కొణ్డ మలర్ శితఱ త్తిరణ్డేఱి ప్పొழிవీర్‌కాళ్ !
ఊన్‌కొణ్డ వళ్ళుకిరాల్ ఇరణియనై యుడలిడన్దాన్
తాన్‌కొణ్డ శరివళైకళ్ తరుమాకిల్ శాఱ్ఱుమినే. 5

వేఙ్గడత్తు = తిరుమలలో, తేన్ కొణ్డ మలర్ శితఱ = తేనె నిండుగా ఉండే పుష్పాలు చింది పడేటట్లుగా, తిరణ్డు ఏఱి పొழிవీర్ కాళ్ = గుంపులు గుంపులుగా ఆకాశంలోకి వచ్చి, వర్షాన్ని కురిసేవిగాను, వాన్ కొణ్డు కిళర్న్దు ఎழுన్ద = ఆకాశాన్ని కబళీకరించి, ఉన్నతంగా వృద్ధి చెందినవిగాను ఉండే, మా ముకిల్‌కాళ్ = కాలమేఘాల లారా!, ఊన్ కొణ్డ వళ్ ఉకిరాల్ = బలాన్ని కల్గినవై, పదునుగా ఉండే నఖాలతో, ఇరణియనై ఉడల్ ఇడన్దాన్ తాన్ =హిరణ్యకశిపుని శరీరాన్ని బ్రద్దలు చేసిన స్వామి, కొణ్డ = నా దగ్గరనుండి కొల్లగొట్టుకొనిపోయిన, శరి వళైకళ్ = చేతిగాజులను, తరుమ్ ఆకిల్ = తిరిగి ఇచ్చేటట్లయితే, శాఱ్ఱుమిన్ = నా అవస్థను స్వామికి తెలుపండి.

వ్యా :- అక్షామ్బాట్టు. (వాన్ కొణ్డు) తఙ్గళుక్కు వాసస్థాన మఱుమ్బడి వన్దు తోన్ఱానిన్ఱన. నమ్ కుడియిరుప్పెన్ఱు, పరిహరిక్క అఱికిఱన విల్లై. "అపరిచ్ఛిన్న-మాయిరుక్కు మాకాశమ్" ఎన్ఱిఱే ప్రసిద్ధి; అత్తై ప్రథమపరిస్పన్దత్తాలే గ్రసిత్తుక్కొణ్డు, పిన్నైయుమ్ అతినళవల్లాతపడియాక క్కిళరానిన్ఱతాయ్‌త్తు. ఇవఱ్ఱిన్ ఒరుమైప్పాడిరుక్కిఱపడి ఇవ్వళవన్ఱెన్ఱు తోఱ్ఱానిన్ఱనవాయ్‌త్తు. (వేఙ్గడత్తిత్యాది) నల్లత్తై అழிక్కిఱ విత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు? నానుమ్ అవనుమ్ శేరుమ్బడి కారియమ్ పారికోళ్, వల్లికోళాకిల్. నీఙ్గళెల్లారుమ్ కూడి త్తిరణ్డు పెరియ కిళర్త్తియోడే పూక్కళழிయ క్కారియమ్ పార్క్కిఱికోళిత్తనైయితే ! ఇత్తాల్ ఎనక్కెన్న ప్రయోజన ముణ్డు ? ఒరు మాలై యవనోడే శేరుమ్ వழி ఉణ్డాకిల్ పారికోళ్. తేన్ మిక్కిరున్దుళ్ళ మలర్‌కళానవై శితఱుమ్బడి తిరణ్డేఱి వర్షిక్కిఱ నీఙ్గళ్. ఎన్ విరోధియై నీఙ్గళ్ పోక్కిన ఇత్తాల్, నాన్ అవనోడే శేర్న్దేనానేనో ? "నేమాన్ పుష్పఫలద్రుమాన్" (రామా.సుంద-16-25) ఎన్ఱిఱే ఇవళుక్కిరుక్కిఱతు. ఉనక్కు నాఙ్గళ్ శెయ్యవేణ్డువతెన్? ఎన్నాప్పోలే ఇరున్దన.

(ఊన్ కొణ్డ ఇత్యాది) తశైన్దు కూరితాన ఉకిరాలే. (ఇరణియనై యుడలిడన్దాన్) తమప్పన్ పకైయాక, మకనుడైయ ప్రతిజ్ఞాసమకాలత్తిలే వన్దు తోఱ్ఱి, అవన్ విరోధియై ప్పోక్కినవన్. తమప్పనిల్ అణ్ణియారిల్లైయితే; ఇప్పడి యిరుక్క, అవనిల్ అణ్ణియనాయ్ ఉతవినవన్. "పిఱర్ పకైయానాల్ ఉతవు మవన్, తాన్ పకైయానాల్ ఉతవలాకాతో ?" ఎన్ఱు శొల్లుకిఱాళెన్ఱు శొల్లుజ్గోళ్. తన్నై ప్పేణాతే వన్దు విరోధియై ప్పోక్కుమవన్. తన్నైప్పేణాతే వరచ్చొల్లుకిఱేనన్ఱే, తన్నై ప్పేణ నాన్ పిழைప్పనే. "ఎన్ పరువత్తిలే ఓరాణుక్కు

ఉతవినవన్ ఎనక్కు ఉతవలాకాతో ?" ఎన్రు శొన్నే నెన్రు శొల్లుజ్గోళ్. (ఊన్ కొణ్డ వళ్ళుకిరాల్) ఆశ్రితవిరోధికళై త్తానే కైతొడనాయ్ ప్పోక్కుమవన్.

(ఇరణియనై యిత్యాది) విరోధియై ప్పోక్కవుమ్ త్తన్నై అఴియమాఱవుమ్ వేణుమెన్రు శొల్లుకిఱ్ఱే నల్లేన్, తన్నుడైమై తాన్ పెఱువాళెన్రు నినైక్కవమైయుమ్. (శరి వళైకళ్) కఴలుకిఱ వళైకళెన్నుతల్. శరియుమ్ వళైయు మెన్నుతల్. అవన్ వన్దాలుమ్ తొజ్గాతుపోలే కాణుమ్. (తరు మాకిల్) తారాతొఴికైయే స్వభావ మెన్రిరుక్కిఱాళ్. స్వతన్త్రరాయిరుప్పార్ తారాతొఴియిలుమ్ ఒఴివరిఱ్ఱే; ఆనాలుమ్ నమక్కు నశైయఱాతిఱ్ఱే. (శాఴ్ఴుమినే) అవన్ తరిలుమ్ తరుకిఱాన్; తవిరిలుమ్ తవిరుకిఱాన్; నీజ్గళ్ అఱివిత్తు ప్పోరుజ్గోళ్.

అరు :- అఙ్ఞామ్బాట్టు. (వాన్ కొణ్డు ఇత్యాది) "కొణ్డు" ఎన్రు అఘటితత్తై చ్చెయ్‌తాఱ్పోలే శొల్లుకైక్కు, ఆకాశత్తుక్కు అతిశయ మేతు? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అపరిచ్ఛిన్నమ్ ఇత్యాది). (ఆకాశత్తై-గ్రసిత్తుక్కొణ్డు) విఴుజ్గిక్కొణ్డు ఎన్రపడి. "కిళర్‌న్దెఴున్ద" ఎన్రత్తాలే ఫలితమ్ (ఇవఴ్ఴినిత్యాది). (ఒరు మాలై) ఎన్రతు- విడాయ్‌త్తార్ నాక్కు ననైక్క ప్పోరు మెన్నుమాపోలే అభినివేశాతియమ్. "మలర్ శితఱ త్తిరణ్డేఱి ప్పొఴివీర్‌కాళ్" ఎన్రతుక్కు త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (ఎన్ విరోధియై యిత్యాది). పూక్కళ్ విరోధియాయ్, అసహ్యమా యిరుక్కుమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నేమా నిత్యాది). "తమప్పనిల్" ఎన్రు తొడజ్గి మేలెల్లామ్- తాత్పర్యభేదజ్గళ్. "ఉకిరాల్" ఎన్రుమతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఆశ్రితవిరోధీత్యాది) (ఉడైమై)- వళై "కఴలుకిఱ వళై" ఎన్రు సామాన్యమాయ్. ఇరుక్కైయైప్పఴ్ఴ త్తాత్పర్యమ్. (అవన్ వన్దాలు మిత్యాది) "ఆకిల్" ఎన్ర యదిశబ్దత్తుక్కు తారామైయై నిశ్చితమాక్కి త్తాత్పర్యమ్ (తారాతొఴికైయే ఇత్యాది). అన్రిక్కే, "తరుమ్ ఆకిల్" ఎన్రు పిరిత్తు "తరుమ్" ఎన్రతుక్కు - తరుకైయే నిశ్చిత మెన్రర్థ మాక్కి, "ఆకిల్" ఎన్ర యదిశబ్దత్తుక్కు త్తాత్పర్యమ్. (స్వతన్త్రరా యిత్యాది). మున్దిన అర్థత్తిలే నోక్కాక్కి త్తారామైయే నిశ్చితమానాల్. "శాఴ్ఴుమిన్" ఎన్బానేన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆనాలుమ్ నమక్కిత్యాది) ఇరణ్డా మర్థత్తిలే నోక్కాక (అవన్ తరిలు మిత్యాది).

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక – భక్తుల విరోధులను పోగొట్టేవాని వద్ద తన స్థితిని విన్నపించమని ఇందులో కోరుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (వాన్ కొణ్డు కిళర్ న్దెఴున్ద మాముగిల్ కాళ్) "తమ నివాసస్థలం అయిన ఆకాశాన్ని వ్యాపించి, పైకి వచ్చిన ఓ మేఘాలలారా!" అని అర్థం. "మనం

ఉండే చోటు కదా" అని చూడకుండా ఆకాశం అంతటినీ ఆక్రమించాయి. ఆకాశం అంతు లేనిది అని ప్రసిద్ధి కదా. అటువంటి, విశాలమైన ఆకాశాన్ని కనిపించిన క్షణంలోనే కబళీకరిస్తూ కనిపించి, తరువాత దానిని కూడా మించి పైకి వచ్చాయి, ఈ మేఘాలు. ఈ పనిని చేసేటప్పుడు మేఘాలు అన్నీ ఒకటిగా చేరి పనిచేస్తున్నాయి. ఈ ఆకాశం కూడా వీటికి చోటు చాలదు– అని భావించేటట్టుగా ఇవి పైకి వస్తున్నాయి.

(వేంగడత్తు త్తేన్ కొణ్డ మలర్ శిదఱ త్తిరణ్డేఱి ప్పొழிవీర్గాళ్) మకరందాన్ని కలిగిన పువ్వులు అనే మంచి వస్తువులను చెదరిపోయేటట్లుగా చేయడం వల్ల మీకు ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నది? నేను, భగవంతుడు కలిసేటట్లుగా దూతలుగా వెడితే మీకు ప్రయోజనం ఉన్నది– అని భావం. మేఘాలు అనే మీరు అందరూ కూడి కలసి ఉండి, గొప్ప విజృంభణతో చేసే కార్యం ఏమి? అని చూస్తే, పువ్వులను చెదరిపోయేటట్లుగా చేయడమే అవుతున్నది. ఇందువల్ల నాకు ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నది? ఈ విధంగా పువ్వులను చెదరిపోయేటట్లుగా చేయడం మానివేసి, పూమాలవలె సుకుమారమైన శరీరాన్ని కలిగినదాననై, కోదై (పూమాలిక) అనే పేరును కలిగినదానను అయిన నేను అతనితో కలిసే మార్గం ఉన్నదేమో, చూడండి.

"నైషా పశ్యతి రాక్షస్యః నేమాన్ పుష్పఫలద్రుమాన్,
ఏకస్థహృదయా నూనం రామమేవానుపశ్యతి"

(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ –16 –25)

(ఈ సీతాదేవి, రాక్షస స్త్రీలను చూడడం లేదు ఏ పువ్వులను, ఫలాలను, వృక్షాలను చూడడం లేదు. మనసులో ఒకే భావాన్ని కలిగినదై, ఆ మనస్సులో రాముని మాత్రమే దర్శిస్తున్నది) అనే విధంగా ఆ భగవంతుని దర్శించడానికి అడ్డుగా ఉన్నందువల్ల నాకు విరోధి అయిన ఈ పువ్వులను మీరు చెదిరేటట్లు

చేసినందున నేను అతనితో కలసినట్లుగా అవుతుందా? అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు.

“మేము నీకు చేయవలసిన పని ఏమి? “ అని ఆ మేఘాలు అడిగినట్లుగా మేఘాలు కనిపించాయి. వానిని చూసి, అవి చేయవలసిన కార్యాన్ని పాశురంలోని మిగిలిన భాగంలో తెలియజేస్తున్నది.

(ఊన్ కొణ్డ వళ్ళుగిరాల్) హిరణ్యకశిపుని మాంసం లోనికి చొచ్చుకొని పోయినవై, చాలా పదునుగా ఉన్నవి అయిన గోళ్ళతో,

(ఇరణియనై ఉడల్ ఇడందాన్) కన్న తండ్రి విరోధి అయినప్పుడు, కుమారుడైన ప్రహ్లాదుడు “ ఎంగుముళన్ కణ్ణన్ “ (తిరువాయ్ మొழி– 2 –2 –9) (భగవంతుడు అంతటా ఉన్నాడు) అని ప్రతిజ్ఞ చేసిన కాలంలో స్తంభంలోనుండి ఆవిర్భవించి, ఆ అసురుడైన, ప్రహ్లాధుని విరోధి అయిన హిరణ్యకశిపుని శరీరాన్ని చీల్చినవాడు. కుమారునకు తండ్రి కంటే దగ్గర వారు లేరు. ఆ విధంగా ఉన్నప్పటికీ, అతడు శత్రువు అయినప్పుడు, అతనికంటే దగ్గరివాడై ఉండి, సహాయపడినవాడు. ఇప్పుడు దీనిని ఇక్కడ ప్రస్తావించడంలోని అభిప్రాయం ఏమి? అంటే,

ఇతరులు శత్రువులు అయితే సహాయపడేవాడు, నన్ను విడచిపోవడం ద్వారా తానే శత్రువు అయినప్పుడు, సహాయ పడకూడదా? అని అడుగుతున్నది– అని చెప్పండి– అని తాత్పర్యం. దేవాధిదేవుడైన తాను, తన గొప్పతనానికి తగని విధంగా నరరూపం కలసిన సింహమై ఆవిర్భవించి వచ్చి, భక్తుని విరోధిని నశింప చేశాడు. నాకు సహాయపడేటప్పుడు, ఈ విధంగా తన గొప్పతనానికి తగని రూపంతో రావలసిన ఆవశ్యకత లేదు. ఉండే రూపంతో వస్తే, నేను ప్రాణాలను ధరించి ఉండేదానను కదా. నా వంటి వయస్సును కలిగిన, మగవాడైన ప్రహ్లాదునకు సహాయపడినవాడు స్త్రీ అయిన నాకు సహాయ పడకూడదా? అని

అడిగాను అని చెప్పండి" అని మేఘాలను చూచి చెబుతున్నట్లుగా కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

"ఊన్ కొణ్డ వళ్ళుగిరాల్" అని అన్నందు వల్ల, భక్తుల విరోధివితానే నేరుగా వచ్చి తన చేతితో ఆవిరోధిని పోగొట్టేవాడు– అని చెప్పినట్లు అయినది. " నాకు, ప్రహ్లాదునకు చేసినట్లుగా, తన తిరుమేని నరరూపం కలసిన సింహంగా మార్చుకుని రావడం విరోధిని పోగొట్టడం చేయవలసిన ఆవశ్యకత లేదు. తాను అపహరించిన నా సొత్తును నేను పొందేటట్లుగా భావిస్తేనే చాలు– అని అంటున్నది, పాశురం లోని చివరి భాగంలో.

(ఇరణియనై ఉడల్ ఇడందాన్ తాన్ కొణ్డ శరివళైగళ్ తరుమాగిల్ శాற்றுమినే) "శరివళైకళ్"– నా చేతి నుండి జారిపోతున్న గాజులను– అని అర్థం. లేక, "శరి" అనే ఒక ఆభరణం ఉన్నందువల్ల, శరి అనే ఆభరణం, గాజులు– అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు. "శరివళై" అని అన్నందు వల్ల జారిపోవడమే స్వభావంగా కలిగిన గాజులు– అని తోస్తున్నది. అతడు వచ్చినప్పటికీ కూడా, జారిపోయే గాజులుగానే ఇవి ఉంటాయి కాబోలు.

(తరుమాకిల్) "ఆకిల్" అని సందేహం కలగడానికి కారణం ఏమి? అని అంటే, సర్వేశ్వరుడు స్వతంత్రుడు కనుక, అతడు ఇవ్వకుండా ఉన్నా ఉండవచ్చు –అనే సందేహమే. ఆ విధంగా అయితే, అతని దగ్గరకు దూతను పంపించడం ఎందుకు? అని అంటే, అతడు ఇచ్చినా, ఇవ్వకపోయినా, తనకు ఆశ లేకుండా పోదు కదా.

(శాற்றுమినే) భగవానుడు ఈ జారిపోయే గాజులను ఇచ్చినా ఇవ్వనీ. ఇవ్వకపోయినా పోనీ. మీరు ఆ గాజులను ఇచ్చేటట్లుగా ఘొత్యాన్ని చేయండి. జారిపోయే గాజులను ఇవ్వడం అంటే, భగవంతుడు వచ్చి సంశ్లేషించడమే –అని అర్థం.

★★★★★

శలజ్గొణ్డు కిళర్న్దెழున్ద తణ్ముకిల్కాళ్ ! మావలియై
నిలజ్గొణ్డాన్ వేజ్గడత్తే నిరన్దేఱి ప్పొழివీర్కాళ్
ఉలజ్గుణ్డ విళజ్గనిపోల్ ఉళ్ మెలియ ప్పుకున్దు ఎన్నై
నలజ్గొణ్డ నారణర్క్కు ఎన్ నడలైనోయ్ శెప్పుమినే **6**

శలమ్ కొణ్డు = చల్లని గ్రహిస్తూ, కిళర్న్దు ఎழున్ద = పైకి ఎగసి, వెలుగుతున్న, తణ్ ముకిల్కాళ్ = చల్లని మేఘాలలారా !, మా వలియై = మహాబలిదగ్గరనుండి, నిలమ్ కొణ్డాన్ వేజ్గడత్తు= భూమిని (మూడడుగుల నేలను) స్వాధీనం చేసికొన్న మా స్వామి వేంచేసి ఉండే వేంకటాచలంలో, నిరన్దు = వ్యాపించి, ఏఱి = ఆకాశం పైకి ఎగిరి, పొழివీర్కాళ్ = వర్షించే మేఘాలలారా ! (నేను), ఉలజ్గు ఉణ్డ = పెద్ద పెద్ద దోమలు భుజించిన, విళజ్కనిపోల్ ఉళ్ మెలియ = వెలపండువలె లోపలే కృశించేటట్లు, పుకున్దు = నాలోపల ప్రవేశించి, ఎన్నై = నాయొక్క, నలమ్ కొణ్డ = పూర్తిని (గుణపూర్తి, సౌందర్యపూర్తి, తేజఃపూర్తి మొదలైనవానిని) పరిగ్రహించిన, నారణర్క్కు = నారాయణునకు, ఎన్ నడలై నోయ్ = నానడకలోని బాధను (నిలచి, కూర్చుండి, పరుండి, తిరిగిపడే బాధను) శెప్పుమిన్ = చెప్పండి.

వ్యా:- ఆఱాయ్యాట్టు. (శలజ్గొణ్డు కిళర్న్దెழున్ద) కుళిర్న్ద తణ్ణీరై చ్చేర్త్తు, 'ఏలక్కుழమ్బు, ఏలక్కుழమ్బు' ఎన్ఱు తిరివార్గైప్పోలే తిరియానిన్ఱనవాయ్త్తు. (తణ్ ముకిల్కాళ్) నీజ్గళ్ వర్షిక్కిఱ జలమ్ వేణుమో? ఉజ్గళ్ వడివే అమైయాతో? (మావ లిత్యాది) పిఱర్క్కాక త్తన్నై ఇరప్పాళనాక్కినవన్ వర్తిక్కిఱదేశత్తిలే వర్తిక్కిఱ ఉజ్గళుక్కు, ఎన్ ఇరప్పుక్కు క్కారియమ్ శెయ్యవేణ్డావో? అసురన్ పక్కలిలే ఉజ్గళైప్పోక చ్చొల్లుకిఱేనన్ఱే; ఉడైయవన్పక్కలిలే ఉజ్గళై ప్పోకచ్చొల్లుకిఱే నత్తనైయన్ఱో? (నిరన్దు) పరన్దు. (ఏఱి ప్పొழివీర్ కాళ్) శాయ్కరత్తై ఉయర వైత్తు త్తణ్ణీర్ వార్ప్పార్గైప్పోలే, కాణవే విడాయ్ కెడుమ్బడి ఉయర వేఱి వర్షిక్కిఱికోళిఱే. అవన్ వర్తిక్కిఱదేశత్తిలే వర్తిత్తు అవనోడే ఉజ్గళుక్కు ఒరు సమ్బన్దముణ్డానాల్ అవన్ స్వభావ ముణ్డాకవేణ్డావో ?

(ఉలజ్గిత్యాది) "ఉలజ్గు" ఎన్బతు - పెరునుళమ్బు. అవై విళామ్బழత్తిలే మొయ్త్తవాఱే అతిన్ రసమెల్లామ్ కుడిపోమాయ్త్తు; అప్పడియే ఎన్నుడమ్బొడే అణైన్దు అకవాయై క్కుడిపోక్కినానాయ్త్తు. (ఎన్నై నల జ్గొణ్డ) ఎన్నై సర్వస్వాపహరణమ్ పణ్ణిన. (నారణర్క్కు) తమ్ముడమ్బిన్ అழుక్కు భోగ్యమాయిరుక్కు మవర్క్కు. (ఎన్నిత్యాది) "తమ్ వాత్సల్యత్తుక్కుమ్, ఎన్నాశ్రాయైక్కుమ్ ఎన్న శేర్త్తియుణ్డు ?" ఎన్ఱు శొల్లుజ్గోళ్. (ఎన్నడలై నోయ్) తమక్కుమ్ ఇన్నడలైనోయుణ్డాకిల్ అఱివిక్క ఇరారిఱే. నిబ్బాతు,

ఇరుప్పతు, విழுవతు, ఎழுవతాయ్ ప్పడుకిఱ ఎన్నాగ్గ్రామైయై అతివియుజ్గ్ళ్.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు- (కల మిత్యాది) "శలమ్" -జలమ్. "మావలియై నిలజ్గొణ్డాన్" ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (అసురన్బక్కలిత్యాది). "నిరన్దు"- పరన్దు. "ఉలజ్గు"-పెరునుళమ్బు, పెరుజ్గొశుకెన్టపడి. "నడలై"- దుఃఖమ్, "నడలై" ఎన్టు- నిల్పుతు ఇరుప్పతాన సఞ్చారమ్.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక – "నా స్త్రీత్వపూర్తిని అపహరించిన నారాయణునకు నా దుఃఖాన్నిగూర్చి చెప్పండి "అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (శలమ్ కొణ్డు కిళర్ న్దెழுన్ద) చల్లని నీటిలో యాలకులు మొదలైన సుగంధ ద్రవ్యాలను చేర్చి, "ఏలకుழம்బు, ఏలకుழம்బు" అని అమ్ముతూ తిరిగే వారివలె ఈ మేఘాలు కూడా నీటిని గ్రహించి, ఆకాశం పైకి ఉన్నతంగా వచ్చి, తిరుగుతున్నాయి. ఇతరులకు ధారకమైన జలాన్ని శరీరం నొప్పి పుట్టేటట్లుగా మోసుకుంటూ, ఏ విధమైన ప్రత్యుపకారాన్ని ఎదురు చూడకుండా, భావించకుండా, సహాయం చేసే మీరు నా కార్యాన్ని చేయాలి –అని భావం.

(తణ్ ముగిల్ కాళ్!), మీరు వర్షించే జలం కావాలా? నీ రూపమే చాలదా? అందరి శ్రమను తీర్చడానికి! మీ రూపంతో శ్రమను తీర్చే మీరు నా దుఃఖాన్ని కూడా పోగొట్టాలి– అని భావం.

(మావలియైనిలమ్ కొణ్డాన్ వేంగడత్తే) దేవతల కోసం తనను యాచకునిగా చేసుకొని, మహాబలి దగ్గర మూగడుగుల నేలను దానంగా గ్రహించినవాడు నివసించే దేశంలో ఉండే మీరు నా యాచనకు అంగీకరించి కార్యాన్ని చేయవద్దా? అతడు చేసినట్లుగానే, అసురుని దగ్గరకు నేను మిమ్ములను పొమ్మని చెప్పడం లేదే. మనలను సొత్తుగా కలిగినవాడైన నారాయణుని దగ్గరకు కదా, మిమ్ములను దూతలుగా పంపుతున్నాను.

(నిరందు) అంతటా వ్యాపించి– అని అర్థం.

(సాలువ పందిరిలో ఏటి ప్పాழிవీర్గాళ్!) చలువపందిరిలో వీటిని తాగడం కోసం వచ్చేవారి ముఖంలో నీరు పడేటట్లుగా గుండిగ వంటి ఒక పాత్రను ఉన్నతంగా పెట్టుకొని ఉంటారు. దానిని "శాయ్ కరకమ్" అని అంటారు. బాగా దాహాన్ని కలవారు దూరం నుండి వచ్చేటప్పుడు ఈ "శాయ్ కరకమ్" చలువ

పందిరికి ఉన్న చోటును చూపుతుంది. ఆ విధంగానే, చూచేటప్పుడే శ్రమ అంతా తిరిగేటట్లుగా ఉన్నతంగా ఆకాశంలోకి వచ్చి వర్షాన్ని మీరు కురిపిస్తారు కదా– అని అంటున్నది. భగవానుడు నిత్య వాసం చేసే శ్రీవేంకటాచలంలో నివసించేవారై, అతనితో సంబంధం పొందిన మీరు, అతని వలె నిర్హేతుకమైన కృపను కలిగినవారై ఉండవద్దా? అని తాత్పర్యం. మేము చేయవలసిన పని ఏమి? అని మేఘాలు ప్రశ్నించినట్టుగా భావించి, పాశురంలోని ఉత్తర భాగంలో సమాధానాన్ని తెలుపుతున్నది.

(ఉలంగుణ్డ విళంగని పోల్ ఉళ్ మెలియ ప్పుగుందు) "ఉలంగు" అనే పదం పెద్దగా ఉండే ఒక విధమైన దోమను సూచిస్తుంది. అవి వెలగపండులో ప్రవేశించగానే, ఆ పండులో ఉండే రసం అంతా ఎండిపోతుంది. ఆ విధంగానే, నా శరీరంతో సంశ్లేషించి, నా తేజస్సు, వర్ణం, నా మనస్సు, నా గాజులు అనే వీటిలోని సారాన్ని అంతటినీ భగవంతుడు అపహరించుకొని పోయాడు.

(ఎన్నైనలంగొణ్డ) నా దగ్గర ఉండేదానిని అంతటిని కొల్లగొట్టిన,

(నారణఱ్కు) అన్నిటికీ ఇతడు ఆత్మ అయినందున, అన్ని ఇతనికి శరీరం అయినందున, మురికి పట్టిన శరీరం అయిన ఈ విభూతిలోని మురికిని అంతా భోగ్యంగా గ్రహించేవానికి.

(ఎన్ నడలై నోయ్ శెప్పుమినే) "శెప్పుమినే"అని అంటూ తన మనస్సులోని ప్రేమవల్ల ఏర్పడిన బాధ అంతా వ్యక్తం అయ్యేటట్లు చెబుతున్నది. వాత్సల్య గుణాన్ని చూపే నారాయణుడు అనే పేరుకు, నేను పడే బాధకు ఏమి పొందిక ఉన్నది? అని ప్రశ్నించండి.

(నడలై నోయ్) నిలువడం, కూర్చోవడం, పడిపోవడం, మళ్లీ పైకి లేవడం –అని విధంగా పడే నా విశ్లేషవ్యసనవ్యాధిని.

(ఎన్ నడలై నోయ్) తమకు కూడా ఈ కష్టమైన వ్యాధి వచ్చి ఉంటే, తాను నేను దూతను పంపిటట్లుగా ఉండి ఉండేవాడు కాదు. నాకే తగిన వ్యాధి, ఇది –అని భావం.

(శెప్పుమినే) అతనికి చెప్పడమే మీరు చేయవలసిన పని. "ఒక మంచి మాటను చెప్పి చలువ పందిరిని వేయండి" అని అంటున్నది.

★★★★★

శఙ్గమాకడల్ కడైన్దాన్ తణ్ ముకిల్కాళ్! వేఙ్గడత్తు
చ్చెఙ్గణ్మాల్ శేవడిక్కీழ் అడివీழ்చ్చి విణ్ణప్పమ్
కొఙ్గైమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుழம்బుழிయ ప్పుకున్దు ఒరునాళ్
తఙ్గుమేల్ ఎన్నావి తఙ్గు మెన్ఱురైయీరే. 7

శఙ్గమ్ = శంఖాలను కల్గినది, మా = విస్తృతిని, గొప్పతనాన్ని కల్గినది అయిన, కడలై = సముద్రాన్ని, కడైన్దాన్ = చిలికిన స్వామి వేంచేసి ఉండే, వేఙ్గడత్తు = తిరుమలలో సంచరించే, తణ్ ముకిల్కాళ్ = చల్లని మేఘాలలారా !, శెమ్ కణ్ మాల్ = పుండరీకాక్షుడైన ఆ స్వామియొక్క, శే అడి కీழ் = ఎఱ్ఱని శ్రీచరణాల క్రిందుల, అడి వీழ்చ్చి = దాసురాలియొక్క, విణ్ణప్పమ్ =విజ్ఞాపనం, (ఏదంటే), కొఙ్గైమేల్ = నా స్తనాలపై పూయబడ్డ, కుఙ్గుమత్తిన్ కుழம்బు = కుంకుమపంకం, అழிయ =పూర్తిగా చెఱిగి పోయేటట్లుగా, ఒరు నాళ్ = ఒకనాడు, పుకున్దు తఙ్గుమ్ ఏల్ = అతడు వచ్చి సంశ్లేషించినట్లయితే, (అపుడు మాత్రమే), ఎన్ ఆవి తఙ్గుమ్ ఎన్ఱు =నా ప్రాణాలు నిలుస్తాయి- అని, ఉరైయీర్ = నా ఈ విజ్ఞాపనను ఆ స్వామివద్ద చెప్పండి.

వ్యా :- ఏழாమ్పాట్టు. (శఙ్గ మాకడల్ కడైన్దాన్) కీழ் క్కిడన్ద శఙ్గుకళ్ మేలేఱ క్కొழிక్కుమ్పడి అపరిచ్ఛిన్నమాన కడలై క్కడైన్దవన్; తన్నై అర్థిత్తార్క్కు తన్నై వరున్ది క్కడలై క్కడైన్దు అవర్కళ్ ప్రయోజనత్తై క్కొడుక్కుమవన్ వర్తిక్కిఱదేశత్తిలేయన్ఱో నీఙ్గళుమ్ వర్తిక్కిఱతు. (తణ్ ముకిల్కాళ్) కడల్ కడైన్దపోతుణ్డాన ఆయాసత్తాల్ వన్ద శ్రమ మాఱుమ్పడి కుళిర్న్ద వడివై క్కాట్టి వర్తిక్కిఱనవాయ్త్తు. తన్నైయేప్రయోజనమాక వేణు మెన్ఱిరుప్పార్క్కాక వన్దు నిఱ్కిఱ దేశమాయ్త్తు. "అవన్తాన్ వారాతిరుక్క, ఇవళ్ పాడుపడుకిఱతెన్ ?" ఎన్ఱిరుక్కిఱకోళాకిల్. (శెఙ్గణ్ మాల్) అఙ్గే శెన్ఱవాఱే కాణ్గిఱకోళిఱే. అవన్ కణ్ణుఅఙ్గామైయుమ్, అవనుడైయ వ్యామోహము మెల్లామ్ అఙ్గే శెన్ఱవాఱే కాణ్గిఱకోళిఱే. "అనిద్ర స్సతతం రామః" (రామా-సుంద-36-44). (శేవడిక్కీழிత్యాది) తిరువడికళిలే విழுన్దు విణ్ణప్పమ్ శెయ్యుఙ్గోళ్. విణ్ణప్పమ్ శెయ్యుమ్ పాశురమెన్ ? ఎన్నిల్; "కొఙ్గైమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుழம்బుழிయ ప్పుకున్దొరునాళ్ తఙ్గుమేల్ ఎన్నావి తఙ్గుమ్" ఎన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్. "తమ్ వరవై విశ్వసిత్తు ఉద్యోగిత్తు క్కొణ్డిరున్దేన్, అతు సప్రయోజనమామ్పడి పణ్ణవారాకిల్ ధరిక్కలామ్" ఎన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్. ముఱై ఎழுన్దార్పడి మోవా ఎழுన్దార్క్కు త్తెరియాతిఱే. "నామ్ శెన్ఱాలుమ్ ఇని జీవిక్కమాట్టాళ్" ఎన్ఱిరుక్కిలుమ్ ఇరుప్పరిఱే; అక్కుఱై తీర అఱివిత్తు ప్పోరికోళ్.

(కొఙ్గైమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుழம்బుழிయ ప్పుకున్దు) వెఱుమ్బుఱత్తిలే కొణ్డు

ఆఱ్ఱవొణ్ణాత ములైకళై అతుక్కుమేలే కుఙ్గుమత్తాలుమ్ అలఙ్కరిత్తాళాయ్‌త్తు. (కుఴమ్బు) ఇవై శెన్ఱు అటివిత్తు నశైయఱ్ఱాలిటే అవై పాటి యెఴువతు. శెరుక్కనాయ్ స్వతన్త్రనా యిరుప్పానొరువనాకైయాలే "ఇన్నపోతు వరుమ్" ఎన్ఱు అఱితియిడవొణ్ణాతే ! "ఇప్పోతు వన్దాన్, ఇప్పోతు వన్దాన్" ఎన్ఱు అలఙ్కరిత్తపడియే ఇరుక్కవేణుమిటే. ఇత్తలై పరతన్త్రవస్తువాకైయాలే. (కుఴమ్బుఴియ పుకున్దు) మున్నడి తోఱ్ఱాతేయిటే వన్దు పుకురువతు. (ఒరు నాళ్ తఙ్గుమేల్) ఒరు నాళ్ తఙ్గుమాకిల్ పోరుమో ? పిన్నై ప్పోరిప్పుక్కెల్లామ్ ఎన్నిల్; (ఎన్నావి తఙ్గుమ్) భోగత్తుక్కు ప్పోరాతు, ప్రాణరక్షణత్తుక్కు ప్పోరుమ్. (ఒరు నాళ్ తఙ్గుమేల్ ఎన్నా వితఙ్గుమ్) "గుణజ్ఞానత్తాలే ధరియాళో?" ఎన్నిరుక్కవొణ్ణాతు. అణైయుమాకిల్ ధరిక్కలామ్.

అరు :- ఏఴామ్పాట్టు. (శఙ్గ మిత్యాది) "శఙ్గమ్" -ఎన్ఱతుక్కు తాత్పర్యమ్ (కీఴ్ క్కిడన్ద ఇత్యాది) "శఙ్గమాకడల్ కడైన్దానాన శెఙ్గణ్మాలానవనుడైయ-వేఙ్గడత్తు-తణ్ ముకిల్ కాళ్" ఎన్ఱు క్కూట్టి తాత్పర్యమ్ (తన్నై ఇత్యాది.) "కడల్ కడైన్దాన్- తణ్ ముకిల్‌కాళ్" ఎన్ఱు క్కూట్టి తాత్పర్యమ్ (కడల్ కడైన్దపోతిత్యాది). "శఙ్గమాకడల్ కడైన్దవనాయ్, అనన్తరమ్- వేఙ్గడత్తు చ్చెఙ్గణ్మాలానవన్" ఎన్ఱు కూట్టి తాత్పర్యమ్ (తన్నైయే యిత్యాది). ఉఱఙ్గామైయాలే కణ్ శివక్కుమ్. "శేవడిక్కీఴ్ అడివీఴ్‌చ్చి విణ్ణప్పమ్" ఎన్ఱతుక్కు. "అడివీఴ్‌చ్చియాన ఎన్నుడైయ -శెఙ్గణ్మాల్ శేవడిక్కీఴ్ విషయమాన- విణ్ణప్పత్తై" ఎన్ఱన్వయిత్తరుళిచ్చెయ్‌వర్. "అడివీఴ్‌చ్చి' - అడియాట్టి, "అడివీఴ్‌చ్చి' - అడియిలే విఴున్దు ఎన్ఱుమ్. (పాశురమెన్? ఎన్నిల్) ఎన్ఱ అనన్తరమ్, "కొఙ్గైమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుఴమ్బుఴియ పుకున్దు ఒరు నాళ్ తఙ్గుమే లెన్నావి తఙ్గుమ్" ఎన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్; తమ్ వరవై విశ్వసిత్తు ఉద్యోగిత్తుక్కొణ్డిరున్దేన్, అతు సప్రయోజనమామ్పడి పణ్ణువరాకిల్ ధరిక్కలామ్- ఎన్ఱు శొల్లుఙ్గోళ్. ములై ఎఴున్దార్‌పడి అవరుక్కు త్తెరియాతిటే; "కొఙ్గైమేల్ కుఙ్గుమత్తిన్ కుఴమ్బుఴియపుకున్దు" ఎన్ఱు ఇవ్వళవుమ్ తిరుత్తువాక్యమ్. అవనటియానో? శొల్లవేణుమో? ఎన్న (ములై యెఴున్దారిత్యాది). అవన్ వరవుక్కుడలాక ఒప్పిత్తు అన్వయిక్క అవసరమ్ పార్‌త్తిరుక్కిఱాళాకిల్, "తఙ్గుమేలెన్నావి తఙ్గుమ్" ఎన్బానెన్? ఎన్న (నామ్ శెన్ఱాలు మిత్యాది).

విశ్లేషదశైయిల్ కుఴమ్బు అసహ్యమాయిరుక్కుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవై శెన్నిత్యాది). పాటి యెఴుకై- తణలాయ్‌చ్చుడుకై. ఆనాలుమ్ అలఙ్కరిత్తిరుక్క క్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శెరుక్కనా యిత్యాది). కుఴమ్బుఴియవేణ్డువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మున్నడి యిత్యాది).

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక – " స్వామి ఆలింగనం చేసుకుంటే తప్ప నా ప్రాణం నిలువదు– అని చెప్పండి "–అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (శంగమా కడల్ కడైందాన్) పరిమితిని గమనించి చూడడానికి సాధ్యం కాని సముద్రాన్ని ఆ సముద్రం కింద ఉండే శంఖాలు పైకి వచ్చేటట్లుగా దానిని చిలికినవాడు.

(కడైందాన్ తణ్ముగిల్గాళ్) తన దగ్గర నుండి అన్యప్రయోజనాలను కోరినవారికికూడా తన శరీరాన్ని శ్రమ పెట్టుకుని, సముద్రాన్ని చిలికి, వారు కోరినదానిని ఇచ్చినవాడు నివసించే దేశంలో వాసం చేసే మీరు నా కార్యాన్ని చేయాలి– అని భావం.

(కడైందాన్ తణ్ముగిల్గాళ్) సముద్రాన్ని చిలికినప్పుడు, అతనికి ఏర్పడిన శ్రమ అంతా తీరేటట్టుగా తమ చల్లని రూపాన్ని చూపి, ఈ మేఘాలు సంచరిస్తున్నాయి– అని భావం.

(వేంగడత్తు చ్చెంగణ్మాల్) ప్రయోజనాంతరాలను కోరిన దేవతలకు సహాయపడిన కొరత తీరేటట్టుగా తననే ప్రయోజనంగా కోరేవారికి కృప చేయడం కోసం వారి విషయంలో వాత్సల్యాన్ని తన నేత్రాలతో ప్రదర్శిస్తూ వచ్చి నిలచి ఉండే చోటు. అతడు ఈ గోదాదేవిని అనుగ్రహించడం కోసం రాకుండా ఉండేటప్పుడు, ఈమె ఈ పాట్లను పడడం ఎందుకు? అని భావించినవారైతే, మీరు అక్కడకు వెళ్లి, అతని నేత్రాలను చూచినట్లయితే, అక్కడకు వెళ్లి, అతడు నా కోసం నిద్రపోకుండా ఉండడాన్ని, నా విషయంలో గొప్ప ప్రేమను కలిగి ఉండడాన్ని మీరే నేరుగా చూడవచ్చు– అని భావం.

"అనిద్ర స్సతతం రామః సుప్తో ఽ పి చ నరోత్తమః,

సీతేతి మధురాం వాణీం వ్యాహరన్ ప్రతిబుద్ధ్యతే,"

(సీతకు దూరమైన రాముడు ఎల్లప్పుడూ నిద్ర లేనివాడుగానే ఉన్నాడు. నరశ్రేష్ఠుడైన అతడు ఒకవేళ నిద్ర పోయినా, "సీతా! " అనే అందమైన మాటను ఉచ్చరిస్తూ కళ్ళు తెరచి నిద్రలేస్తున్నాడు.) అనే విధంగా సీతకు దూరమై, ఇటువంటి పాట్లను పడ్డాడు కదా.

(శేవడి క్కీழ் అడివీழ்చ్చి విణ్ణప్పమ్) పాదాలపై పడి విన్నపం చెయ్యండి. విన్నపం చేసే పద్ధతి ఏమి? అని అంటే–

"కొంగై మేల్ కుంగుమత్తిన్ కుழம்బ்ழிయ ప్పుగుందు ఒరు నాళ్ తంగుమేల్ ఎన్నావి తంగుమ్" (నా స్థానాలపై అలంకారంగా నేను పూసుకున్న కుంకుమపువ్వు చెదరిపోయేటట్లుగా ఒకనాడు వచ్చి నన్ను కలసినట్లయితే, నా ప్రాణం నిలుస్తుంది) అని చెప్పండి. "నీవు వస్తావు "అని నమ్మి, నిన్ను ఆలింగనం చేసుకోవడం కోసం నా స్తనాలపై కుంకుమపంకాన్ని నేను అలంకరించుకున్నాను. నాకు ఈ ప్రయోజనాన్ని కలిగేటట్లుగా చేసేవాడవైతే నా ప్రాణాన్ని ధరించగలను –అని నేను విన్నపం చేసినట్లు చెప్పండి. " సర్వజ్ఞుడైన అతడు తెలియడా? చెప్పాలా? అని అంటే, స్తనోద్భేదాన్ని కలిగిన స్త్రీలు పడే దుఃఖం మీసాలు మొలిచినవారైన మగవారికి తెలియదు. కనుక, ప్రస్తావించి పలకాలి. ఆ విధంగా కాకుండా, మేము వెళ్ళినా, ఇంకా ఈమె ప్రాణాలను ధరించలేదు– అని భావించినా భావించి ఉండవచ్చు కదా. ఆ కొరత తీరేటట్లుగా నేను ప్రాణాన్ని ధరించటానికి ఒక దారి ఉన్నది– అని ప్రస్తావించి, తెలియజేయండి– అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(కొంగై మేల్ కుంగుమత్తిన్ కుழம్బழியప్పుగుందు) పరిష్కారం చేయని స్థితిలో కూడా అతనిని విశ్లేషించి ప్రాణాలను ధరించి లేని స్తనాలను కుంకుమతో అలంకరించుకొని ఉండడం ఇంకా బాధపడడానికి కారణమైనది.

(కుழమ్బు) కుంకుమ పంకం ఎల్లప్పుడూ ఎండ కుండా ఉన్నది. ఈ మేఘాలు అతని దగ్గరకు వెళ్లి, ఈమెను గూర్చి తెలియజేసి ఆ తరువాత కూడా అతడు రాకుండా, వస్తాడు అనే ఆశ కూడా కోల్పోయినట్లయితేనే, ఆ కుంకుమ పంకం ఎండిపోతుంది. గౌరవాన్ని కలిగినవాడై, స్వతంత్రుడై ఉన్నందువల్ల "ఈ సమయంలో వస్తాను" అని నిశ్చయంగా చెప్పడానికి లేదు. ఆమె అతనికి పరతంత్ర కనుక, " ఇదిగో వస్తాడు, ఇదిగో వస్తాడు" అని కుంకుమతో మాటిమాటికి అలంకరించుకున్న రీతిలోనే ఉండవలసి ఉన్నది కనుక, స్తనాలు కుంకుమ పంకంతోనే ఉంటాయి– అని కూడా చెప్పవచ్చు.

(ఒరు నాళ్ తంగుమేల్) ఒకనాడు సంశ్లేషించినట్లయితే– అని అర్థం. ఈ విధంగా నిరంతరంగా కుంకుమతో అలంకరించుకున్న ఆశకు అంతటికి ఒకనాడు సంశ్లేషించడం చాలునా? అని అంటే,

(ఎన్ ఆవి తంగుమ్) భోగానికి చాలదు. నా ప్రాణం ధరించడానికైతే, సరిపోతుంది.

(ఒరు నాళ్ తంగుమేల్ ఎన్నావి తంగుమ్ ఎన్నురైయీరే.) "గోవిందన్ గుణం పాడి--- ఆవి కాత్తిరుప్పేనే" (గోవిందుని కళ్యాణ గుణాలను కీర్తించి-- ప్రాణాలను ధరించి ఉంటాను) అని ముందు పాశురంలో స్థితి మీరి పోయింది. అతడు ఒకనాడు అయినా సంశ్లేషిస్తేనే ప్రాణాలను ధరించవచ్చు– అని అంటున్నది.

★★★★★

కార్కాలత్తెழுకిన్ఱ కార్ ముకిల్కాళ్ ! వేజ్గడత్తు
ప్పోర్కాలత్తెழுన్దరుళి ప్పొరుతవనార్ పేర్ శొల్లి
నీర్కాలత్తెరుక్కిల్ అమ్ పழవిలైపోల్ వీழ్వేనై
వార్కాలత్తొరునాళ్ తమ్ వాశకమ్ తన్దరుళారే. 8

కార్ కాలత్తు =వర్షాకాలంలో, వేఙ్గడత్తు ఎழுకిన్ఱ =తిరుమలలోకి వచ్చి కన్పించే, కార్ ముకిల్కాళ్ = కాలమేఘాలలారా!, పోర్ కాలత్తు = యుద్ధసమయంలో, ఎழுన్దరుళి= యుద్ధరంగానికి వచ్చి, పొరుదవనార్ = యుద్ధం చేసి, విజయాన్ని పొందిన శ్రీరాముని, పేర్ = తిరునామాలను, శొల్లి =సంకీర్తనం చేసి, నీర్ కాలత్తు ఎరుక్కిల్ అమ్ పల ఇవై పోల్ వీழ் వేనై = వర్షాకాలంలో జిల్లేడు ఆకులు పట్టువీడి రాలి కిందపడేటట్లుగా రాలిపడుతున్న నాకు, వార్ కాలత్తు ఒరు నాళ్ = సమీపంలో రాబోయే కాలంలో ఒకనాడైనా, తమ్ వాశకమ్ తన్దరుళారే = తమ సూక్తిని అనుగ్రహిస్తారా !

వ్యా :- ఎట్టామ్పాట్టు. (కార్కాలత్తెழுకిన్ఱ) అవన్ వరవు కుఱిత్తు ప్పోనకాలత్తిలే తోన్ఱినవర్కళన్ఱో నీఙ్గళ్! (కార్ ముకిల్కాళ్) తనక్కడైత్త కాలత్తిలే తోన్ఱుకిఱవై యాకైయాలే తన్ నిఱమ్ పెఱ్ఱు త్తోన్ఱి ఉతవుమాపోలేయాయ్త్తు, ఇవనుమ్-మున్బెల్లామ్ తోన్ఱాతే, ఆశ్రితర్ నలివుపడుమళవానవాఱే వన్దు తోన్ఱి, అవర్కళ్ విరోధికళై ప్పోక్కి ఉతవి, తాన్ నిఱమ్ పెఱువ్వుడియుమ్. ఇద్దశైయిలే తిరునామసఙ్కీర్తనత్తాలే ధరిక్కఱా మెన్ఱిరున్దోమ్; అతుతానే శైథిల్యహేతువాకా నిన్ఱతు.

(నీర్ కాలమిత్యాది) కోడైయిలే పాలఱ ఉలర్న్ద ఎరుక్కిలైయిలే మழైత్తుళి పట్టవాఱే అఱ్ఱు విழுమాపోలే యాయ్త్తు, విరహత్తాలే నొన్దిరుక్కిఱ సమయత్తిలే తిరునామసఙ్కీర్తనత్తై ప్పణ్ణ; అతుతానే శైథిల్యహేతువాక ఇఱ్ఱిఱ్ఱు విழுకిఱపడి. (వార్ కాలత్తు) ఓడ నీழுకి చ్చెల్లుకిఱ కాలత్తిలే. (ఒరు నాళ్ తమ్వాశకమ్ తన్దరుళారే) ఎన్ఱుమ్ ఒరుపడిప్పట్టిరుక్కవేణుమో ఇతిలుమ్; "వాచా ధర్మ మవాప్నుహి" (రామా.సుంద-39-10) ఎన్ఱు- ఒరు వార్తై శొన్నాలాకాతో ?. అఙ్గు దూతర్క్కు చ్చొన్న వార్తైయిఱే; ఇఙ్గుమ్ ఇవఱ్ఱుక్కిఱే శొల్లుకిఱతు.

అరు :- ఎట్టామ్పాట్టు. (కార్కాలత్తిత్యాది). 'కార్కాలమ్" -వర్షాకాలమ్. "పోర్ కాలమ్" ఎన్ఱ పదత్తై క్కటాక్షిత్తు, ఇప్పదత్తుక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తనక్కడైత్త ఇత్యాది). "వార్తల్" -నీళుతల్. (ఓడనీழுకి)- మికవుమ్ నెడుకి. "వార్తల్ పోతలొழுక విపై నెడుమై యాకుమ్" ఎన్నక్కడవతిఱే. ముకఙ్గొడామైయిలే ఒరుప్పట్టిరుక్కుమాపోలే, వార్తై

శొల్లుమైయాలుమ్ ఒరుప్పట్టిరుక్కవేణుమో ? ఎన్గపడి. (ఇతిలుమ్) వార్తై శొల్లుకిఱ ఇతిలుమ్. సంశ్లేష మిల్లావిట్టాల్ వార్తై తాన్ శొల్లవొణ్ణాతు- ఎన్గపడి. "అవన్ వార్తై శొల్లుకిఱానిల్లై"ఎన్గతుక్కు ఇశ్లోకమ్ సంవాదమానపడి ఎప్పడి? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇజ్ఞ మివత్రిరుక్కితే ఇత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక – "ఏనాడూ ఒక మాట కూడా అనుగ్రహించక పోవడం అందంగా లేదు" –అని విన్నపించండి" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (కార్ కాలత్తెழுగిన్ఱ) అతడు, తాను వస్తాను అని నిర్దేశించిపోయిన వర్షాకాలంలో రాగా, కనిపించివవారు కదా, మీరు. అతడు రాకపోయినాప్పటికీ అతని వర్ణం వంటి వర్ణాన్ని కలిగిన మిమ్ములను చూచి, నేను ఓదార్పు పొందేటట్లుగా కనిపించిన మీ రాక మంచి రాక –అని భావం.

(కార్ ముగిల్ కాళ్! వేంగడత్తు ప్పోర్ కాలత్తెழுన్దరుళి ప్పొరుదవనార్) తమకు తగిన కాలంలో కనిపించినందున, తమకు తగిన నల్లని వర్ణాన్ని పొంది కనిపించి లోకానికి ఉపకారం చేసే ఈ మేఘాలవలె, భగవంతుడు కూడా ఇంతకు ముందు అంతా భక్తులు దుఃఖాన్ని పొందేటప్పుడు ప్రత్యక్షమై, వారి శత్రువులను పోగొట్టి సహాయపడి, తాను ప్రకాశాన్ని పొందుతాడు –అని భావం.

(పేర్ శొల్లి నీర్ కాలత్తెరుక్కిల్ అమ్ పழு ఇలై పోల్ వీழ்వేనై) వర్షాభావ కాలంలో బాగా ఎండిపోయి ఉండే ఆకుపై వర్షాకాలంలో వర్షపు చినుకులు పడగానే, అది రాలి పడిపోయినట్లుగా, స్వామి, పేరు చెప్పగానే తడబడి నేను పడిపోతున్నాను. విశ్లేష దుఃఖంచేత బాధను పొంది ఉండే సమయంలో స్వామితిరునామ సంకీర్తనాన్ని చేయగా, అదే వ్యథకు కారణమై, నేను తడబడి పడిపోయేటట్లుగా చేసింది– అని భావం.

(వార్ కాలత్తొరు నాళ్) దీర్ఘంగా కొనసాగే కాలంలో ఒకనాడు,

(ఒరునాళ్ తమ్ వాశగమ్ తందరుళారే) ఏనాడూ తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహించకుండా ఉండడంలో ఒకే విధంగా ఉన్నట్లుగా, మాటను చెప్పకుండా ఉండే ఈ విషయంలో కూడా ఎల్లప్పుడూ ఒకే విధంగా ఉండాలా? అని అడగండి.

తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహించకుండా పోయినప్పటికీ, మాట అయినా చెప్పకూడదా? అని భావం.

“జీవంతీం మాం యథా రామ సంభావయతి కీర్తిమాన్,

తత్ తథా హనుమన్! వాచ్యో వాచా ధర్మ మవాప్నుహి “

(రామాయణం –సుందరకాండ –39 –10)

(కీర్తిని కలవాడైన శ్రీరాములు ప్రాణంతో బ్రతికి ఉండే నన్ను గౌరవించే విధంగా నీవు మాటను చెప్పాలి. ఒక మంచి మాటను చెప్పి పుణ్యం కట్టుకో) అని చెప్పినట్టుగా, మాటను చెప్పడం అనే ధర్మాన్ని అయినా చేయవచ్చు కదా. అక్కడ, సీతా దేవి దూత అయిన హనుమంతుని దగ్గర మాటను చెప్పినట్లుగానే, ఇక్కడ కూడా, గోదాదేవి దూతగా వెళ్లే మేఘాలకు ఈ మాటను చెబుతున్నది.

★★★★★

మతయానై పోలెழுన్ద మాముకిల్కాళ్ ! వేఙ్గడత్తై

ప్పతియాక వాழ்వీర్కాళ్! పామ్బణైయాన్ వార్తై యెన్నే!

కతి యెన్రుమ్ తానావాన్ కరుతాతు ఓర్ పెణ్కొడియై

వతై శెయ్తా నెన్నుమ్ శొల్ వైయకత్తార్ మతియారే. 9

వేఙ్గడత్తు = వేంకటాచలాన్ని, పతి ఆక = నివాసస్థానంగా చేసికొని వాழ்వీర్కాళ్= నివసించే, మతమ్ యానై పోల్ ఎழுన్ద = మత్తగజంవలె గర్వించి పైకి వచ్చే వాటివలె ఉండే, మా ముకిల్కాళ్ = కాలమేఘాలలారా!, పామ్బు అణైయాన్ = శేషశాయి అయిన భగవానునియొక్క, వార్త్తై = వార్త (మాట), ఎన్నే = ఈ విధంగా అసత్యమైపోయిందే!, తాన్ = ఆ స్వామి, ఎన్రుమ్ = ఎల్లప్పుడు, కతి ఆవాన్ = ఆశ్రితులకు రక్షకుడై ఉంటూ, కరుతాతు = ఆ స్వభావాన్ని స్మరించకుండా, ఓర్ పెణ్ కొడియై = ఒక అబలను, వతై శెయ్దాన్ = హత్య చేశాడు, ఎన్నుమ్ శొల్ = అనే మాటను, వైయకత్తార్ మతియారే = ఈ భూమిలో ఉండేవారు ఎవరూ ఎంతమాత్రం గౌరవించరుకదా!

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. **(మతయానై పోలెழுన్ద మాముకిల్ కాళ్)** “ఏష హ్యేవానన్దయాతి” ఎన్గిఱపడియే అవన్ ఆనన్దిప్పిక్క ఆనన్దిత్తు త్తిరికిఱీకోళన్తో నీఙ్గళ్ ! **(మాముకిల్ కాళ్)** ఒరు విభూతియాక “అహ మన్న మహ మన్నమ్” (తైత్తి.ఆనం-10-6) ఎన్రు- అనుభవత్తాలే కళిక్కుమాపోలే, నీఙ్గళుమ్ తిరళ్ తిరళాక అనుభవిత్తు వర్తిక్కిఱీకోళన్తో ! **(వేఙ్గడత్తై ప్పతియాక వాழ்వీర్కాళ్)** వన్దేఱికళాయ్ త్తిరునాళ్ సేవిత్తు ప్పోవారైప్పోలే పోరాతే, అఙ్గే నిత్యవాసమ్ పణ్ణప్పెఱువతే; నీఙ్గళ్- శేఱు తోయ్న్దు

కழுవినవర్కళన్డిక్కే, ముక్తరైప్పోలన్డిక్కే, నిత్యసిద్ధరైప్పోలేయాయ్త్తు. అజ్ఞ్గత్తె వర్తనత్తైయితే వాழ்వాక చ్చొల్లుకిఱతు. ఇరణ్డాన్றுక్కుమ్ నడువిల్ వాసమ్బాలే. "నల్లార్కళ్ వాழుమ్ నళిరరజ్గమ్" ఎన్నక్కడవతితే. "పల నీ కాట్టి ప్పడుప్పాయో", "ఇన్నమ్ కెడుప్పాయో?" (తిరువాయ్-6-9-9) ఎన్గిఱపడియే- ఇతర విషయప్రావణ్యమ్ వినాశహేతువా యిరుక్కుమ్, భగవత్ప్రావణ్యమ్ వాழ்వాయిరుక్కుమ్. (పామ్బణైయాన్ వార్తై యెన్నే) పడుక్కైత్తలైయిల్ శొల్లుమ్ వార్తైకళ్ అన్తరజ్గర్క్కు త్తెరియుమితే.

(కతి యెన్డుమ్ తానావాన్) "దేవానాం దానవానాఞ్చ సామాన్య మధిదైవతమ్, సర్వదా" (జితంతే-1-2) ఎన్గిఱపడియే- అల్లే నెన్డుమ్ ఆవే నెన్డుమ్ శొల్లుమ్ ఇవనై ప్పోలన్డిక్కే, ఎన్డుమొక్క ఒరుపడిప్పట్టే యిరుక్కుమాయ్త్తు అవన్. "ఆళ్పార్త్తుழிతరువాయ్" (నాన్ముకన్ తిరు-60) ఎన్గిఱపడియే. (కరుతాతు) తనక్కు వరుకిఱ స్వరూపహానియై బుద్ధిపణ్ణాతే. (ఓర్ పెణ్ కొడుయై వతై శెయ్తానెన్నుమ్ శొల్) ఓర్ కొళ్కొమ్బిలే శేర్క్కవేణ్డుమ్ కొడియై త్తరైయిలే యిట్టువైక్కైయావతు- వధిక్కైయితే. "న చ సీతా త్వయా హీనా" (రామా-అయో-53-31) భగద్విశ్లేషముమ్, వధముమ్- పర్యాయజ్ఞానుమ్. (వైయకత్తార్ మతియారే) అత్తలైయిల్ సద్భావత్తాలే ఇత్తలైయిల్ సత్తై యెన్నుమతు పోయ్త్తే. ఒరుకాల్ ముడిన్దార్క్కు ఇరుకాల్ ముడియవేణ్డావే ? ఇని నాట్టార్, తమ్మై రక్షక రెన్డు విరుమ్బార్కళెన్డు శొల్లుజ్గోళ్. తన్దామై ఇழన్దాకిలుమ్ అత్తలైక్కు వరు మవద్యమ్ పరిహరిక్కుమ్ కుడియితే !

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (మతయానై యిత్యాది). కీழ்- ముముక్షుక్కళిల్ వ్యావృత్తి శొల్లి, ముక్తరిల్ వ్యావృత్తి (శేఱు తోయ్న్దిత్యాది). "వేజ్గడత్తై ప్పతియాక వుడైత్తాకైయే వాழ்వు" ఎన్డార్- కీழ், "వేజ్గడత్తై ప్పతియాక ప్పెన్று భగవత్ప్రావణ్యమాకిఱ వాழ்వైయుడైయార్ కాళ్" ఎన్డు అర్థాన్తరమ్ వివక్షిత్తు, తత్ప్రతికోటియైయుమ్ కాట్టుకిఱార్ (పల నీ కాట్టి యిత్యాది). (వర్తనత్తై యితే) "వాழ்చ్చియాక' ఎన్డు పూరిప్పతు. అన్డిక్కే, ఇప్పడి వర్తనత్తై క్కొణ్డాడుకైక్కు ఏన్றు మేతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పల నీ కాట్టి యిత్యాది) ఎన్నుతల్. ఏకదేశవాసత్తాలే (అన్తరజ్గర్) ఎన్గిఱతు. అన్డిక్కే, అజ్ఞ్గత్తె వర్తనత్తుక్కు మడి- భగవత్ప్రావణ్యమాకైయాలే, ఏకార్థమాకవుమామ్. (దేవానామ్ అల్లేనావే నెన్డై) శేషత్వత్తుక్కు ఉడన్ పడుకైయుమ్, పడామైయుమ్. (ఇవనైప్పోలే) ఎన్డతు- చేతననై. "వైయకత్తార్ మతియారే" ఎన్డతుక్కు అవతారికై (అత్తలైయిల్ ఇత్యాది). 'ఇన్ఱి యమైయామై' ఎన్గిఱ న్యాయత్తాలే, తానుణ్డానాల్ ఎన్ సత్తైయు ముణ్డెన్గిఱతు. (పోయ్త్తే) ఇని ముడియు మత్తనైయన్డో ? "ఒరు కాల్ ముడిన్దాల్ ఇరుకాల్ మట్టు ముడియ వేణ్డా" ఎన్డు వాక్యతాత్పర్యమ్. (కుడియో) -కుడియన్డో ఎన్డు ఈడుపాడు.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – "నన్ను చిత్రవధ చేయడం అనేది తనకు లోకనిందను కలిగిస్తుంది– అని చెప్పండి"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – (మద యానై పోల్ ఎழுన్ద మాముగిల్గాళ్) "ఏష హ్యేవానందయాతి" (తైత్తిరీయమ్– ఆనంద వల్లి–7) (ఈ పరమాత్మయేగా, జీవుని ఆనందపరుస్తున్నాడు) అని చెప్పినట్లుగా, అతడు తన తిరుమేని మొదలైనవానిని దర్శింపజేసి, మిమ్ములను ఆనందింప చేయడంచేత, మదాన్ని కలిగిన ఏనుగులవలె మదించి, ఆనందించి సంచరిస్తారు కదా, మీరు –అని భావం.

(మాముగిల్గాళ్) "అహమన్న మహమన్న మహమన్నమ్ అహమన్నాదోహమన్నాదోహమన్నాదః" (తైత్తిరీయం– భృగువల్లి –10–6) (నేను పరమాత్మకు అన్నం వలె భవ్యమైనవాడను, నేను పరమాత్మకు అన్నం వలె భవ్యమైనవాడను, నేను పరమాత్మకు అన్నం వలె భవ్యమైనవాడను నేను పరమాత్మ యొక్క ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను, నేను పరమాత్మ యొక్క ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను, నేను పరమాత్మ యొక్క ఆనందం అనే అన్నాన్ని భుజించేవాడను) అని చెప్పినట్టుగా నిత్యవిభూతిలో నిత్యులు, ముక్తులు పరమపదనాథుని అనుభవించి ఆనందించే విధంగా, మీరు కూడా శ్రీవేంకటేశ్వరుని గుంపులు గుంపులుగా కలసి అనుభవించి ఆనందించి సంచరిస్తారు కదా.

(వేంగడత్తై ప్పదియాగ వాழ்వీర్ కాళ్) ఉత్సవాలను సేవించి, పోయేవారు ఆగంతుకులై, కొన్నాళ్ళు ఉండి విడచిపోయే విధంగా కాకుండా, శ్రీవేంకటాచలంలోనే నిత్య నివాసం చేసే భాగ్యాన్ని కలవారు కదా, మీరు. ఈ విధంగా ఉండే గొప్పతనాన్ని కలిగినవారై ఉండడమే కాకుండా, మీరు ముక్తుల కంటే కూడా గొప్పతనాన్ని కలిగినవారు కదా. ఎల్లప్పుడూ పరమపదనాథుని అనుభవించే నిత్యసూరుల వలె ఎల్లప్పుడూ శ్రీవేంకటేశ్వరుని అనుభవించే భాగ్యాన్ని పొందినందు వల్ల, కొన్నాళ్ళు భగవంతుని అనుభవం లేకుండా సంసార పంకంలో పడి ఉన్న ముక్తుల కంటే కూడా గొప్పతనాన్ని కలిగినవారు –అని భావం.

పరమపదంలో ఉండే నివాసం వలె శ్రీ వేంకటాచలంలో నివాసాన్నే ఉజ్జీవనంగా గోదాదేవి పలుకుతున్నది కదా. తొండరప్పొడి ఆళ్వారులు కూడా ఉభయ కావేరుల మధ్యలో చెప్పినట్లుగా, "నల్లార్ కళ్ వాழும் నళిరరంగమ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–11 –5) (సాత్వికులైన మహనీయులు నిత్య నివాసం చేసే చల్లని శ్రీరంగం) అని ఈ గోదాదేవి కూడా శ్రీరంగవాసాన్ని ఉజ్జీవనంగా చెప్పింది కదా. ఇంతే కాక, శ్రీవేంకటాచలాన్ని నిత్య నివాసంగా పొంది, భగవత్ ప్రావణ్యం అనే ఉజ్జీవనాన్ని పొందినవారలారా! అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. " పల నీ కాట్టి ప్పడుప్పాయో? " (తిరువాయ్ మొழி– 6–9 –9) (ఈ లోకంలోని పలు విషయాలను నాకు చూపించి బాధ పెడతావా?), " పుఱత్తిట్టు ఇన్నమ్ కెడుప్పాయో? " (తిరువాయ్ మొழி –6– 9 –8) (నన్ను నీకు దూరం చేసి ఇంకా పాడు చేస్తావా ?) అని చెప్పిన విధంగా, బాహ్యవిషయాలలో ఆసక్తిని పొందడం స్వరూపం నాశనం కావడానికి కారణమై ఉంటుంది. భగవంతుని విషయంలో ఆసక్తిని పొందడం ఉజ్జీవనంగా ఉంటుంది –అని భావం.

(పాంబణైయాన్ వార్త్తై ఎన్నే!) ఆదిశేషునిపై శయనించి ఉండే అతడు చెప్పిన మాట ఆదిశేషునివలె, అంతరంగుడై ఉండి, వేంకటాచలాన్ని నివాసంగా కలిగి నివసించే మీకు తెలిసి ఉంటుంది కదా. ఆ మాట ఏమి? అని నాకు చెప్పండి.

(కది ఎన్నుమ్ తాన్ ఆవాన్)

"దేవానాం దానవానాం చ సామాన్య మధిదైవతమ్,

సర్వదా చరణ ద్వంద్వం వ్రజామి శరణం తవ" (జితం తే స్తోత్రం –2)

(నీ విషయంలో భక్తిని కలిగిన దేవతలకు, భక్తి లేని అసురులకు ఎల్లప్పుడూ సామాన్యమైన దైవంగా ఉండే నీ రెండు చరణాలను ఉపాయంగా ఆశ్రయిస్తున్నాను) అనే విధంగా, అందరికీ ఎల్లప్పుడూ శరణంగా ఉండేవాడు ఇతడే కదా.

(ఎన్నుమ్) "నీకు దాసుడను కాబోను" అని ఒక సమయంలో "నీకు దాసుడను అవుతున్నాను" అని ఇంకొక సమయంలోనూ చెప్పే జీవునివలె కాకుండా, ఎల్లప్పుడూ ఇతనిని రక్షించేవాడుగానే ఉండేవాడు, అతడు. "ఆళ్ పార్

త్తుళ్ళితరువాయ్" (నాన్ముగన్ తిరువందాది –60) అనే విధంగా, ఒక చేతనుడు ఎవరైనా నాకు లభిస్తాడా? అని ఆశపడి ఎదురు చూస్తూ ఉండే సర్వేశ్వరుడు,

(కరుదాదు) నన్ను రక్షించకుండా, తనకు వచ్చే గుణహానిని భావించకుండా,

(ఓర్ పెణ్ కొడియై వదై శెయ్ దాన్ ఎన్నుమ్ శొల్) ఒక పట్టుకొమ్మను చేర్చవలసిన తీగను నేలపై పడేటట్లుగా విడిచి పెట్టడం అనేది దానిని వధించడమే అవుతుంది. ఆ విధంగానే, అతడు వచ్చి, సంశ్లేషించవలసిన తీగవంటి నన్ను తాను వచ్చి దాసురాలిగా స్వీకరించకుండా ఉండడం అనేది నన్ను చిత్రవధ చేయడమే అవుతుంది.

"న చ సీతా త్వయా హీనా న చాహ మపి రాఘవ!,
ముహూర్తమపి జీవావ జలాన్మత్స్యాదివోద్ధృతౌ"
(శ్రీరామాయణం కాండ – 53– 31)

(రాఘువా! నిన్ను విడచి సీతాదేవి బ్రతుకలేదు. నిన్ను విడిచి నేను సత్తను పొందలేను. ఒకవేళ మేము జీవించినా, నీటి నుండి బయటపడిన చేప వలె, ఒక్క క్షణకాలం మాత్రమే జీవిస్తాము) అనే విధంగా భగవంతుని విడిచి ఉండడం అనేది మరణమే అవుతుంది –అని లక్ష్మణుడు నిశ్చయించి పలికాడు కదా.

(వైయగత్తార్ మదియారే) "నన్ను వధించిన తరువాత లోకంలోనివారు నిన్ను రక్షకునిగా భావించరు" అని చెప్పండి. నాయకుడు ప్రాణంతో ఉన్నందు వల్లనే, అతనిని విడచిపెట్టి బాధపడే కాలంలో కూడా నాయకి ప్రాణంతో ఉన్నది – అనేది అందరూ అంగీకరించినదే. దీనిని ద్రావిడ పండితులు "ఇన్ది యమ్మైయామై" అని అని అంటారు. నన్ను స్వామి వధించినట్లయితే, ఈ న్యాయం నశించిపోతుంది. ఈ విధంగా చేస్తే, భగవంతునకు కలిగే అపవాదం ఈమెకు సహించరానిది అవుతుంది. ఇంతే కాదు, మళ్ళీ చిత్రవధ చేస్తుంది. ఒకసారి నశించినవారు మళ్ళీ నశించాలా? నశిస్తున్న ఈమెకు, నశింప చేసేవానికి వచ్చే అపవాదును గూర్చి ఏమి విచారం? అని అంటే, పెరియాళ్వార్లు పొంది పెంచిన పుత్రిక అయినందున, తనను స్వామి నశింపజేయగోరినప్పటికీ, భగవంతునకు ఏ కొరత రాకూడదు– అని ఈమె భావిస్తున్నది.

★★★★★

నాకత్తినణైయానై నన్నుతలాళ్ నయన్దురైశెయ్
మేకత్తై వేఙ్గడక్కోన్ విడు తూతిల్ విణ్ణప్పమ్
పోకత్తిల్ వழுవాత పుతువైయర్కోన్ కోతై తమిழ్
ఆకత్తు వైత్తురైప్పా రవర్ అడియారాకువరే 10

ఎట్టామ్ తిరుమొழி ముற்றிற்று

నల్ నుతలాళ్ = అందమైన, విలక్షణం అయిన ముఖాన్ని కల్గినది, పోకత్తిల్ వழுవాత = భగవదనుభవంలో ఏ కొఱత లేనిది, పుతువైయర్ కోన్ కోతై = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు స్వామి అయిన పెరియాழ்వార్ల పుత్రిక గోదాదేవి, నాకత్తిన్ అణైయాన్ వేఙ్గడక్కోన్ = ఆదిశేషుని పడుకగా కల్గిన శ్రీవేంకటేశ్వరుని, నయన్దు = ఆశపడి, ఉరై శెయ్ = అనుగ్రహించినది, మేకత్తై విడు తూతిల్ విణ్ణప్పమ్ = మేఘాలద్వారా పంపే సందేశంగా ప్రవృత్తమైన విజ్ఞాపనం రూపంలోని, తమిழ் = ఈ ద్రావిడపాశురాలను, ఆకత్తు వైత్తు = హృదయంలో నిలుపుకొని, ఉరైప్పారవర్ = అభ్యసించగల్గినవారు, అడియార్ ఆకువరే = భగవానునకు నిత్యకైంకర్యాన్ని చేయగలరు.

వ్యా : - నిగమత్తిల్- (నాకత్తినణైయానై) నీఙ్గళ్ శెన్దటివిక్కుమిత్తనైయే వేణ్డువతు; అత్తలైయిల్ ఒరు కుఱై యిల్లై; నమ్ వరవుక్కుఉప్పాక ప్పడుక్కై పడుత్తు చ్చాయ్‌న్దు కిడన్దాన్. (నన్నుతలాళ్) అప్పడుక్కైయిలే తుకైత్తు ఏఱత్తకుమ్ అవయవశోభైయై యుడైయనళ్. (నయన్దురై శెయ్‌విణ్ణప్పమ్) ఆశైప్పట్టు చ్చొన్న విణ్ణప్పమ్. (మేకత్తై వేఙ్గడక్కోన్ విడు తూతిల్ విణ్ణప్పమ్) రామావతారత్తిల్, ఐన్దువ్యాకరణ పణ్డితనై త్తూతాక విట్టతు; ఇఙ్గు; తిరుమలైయిలే మేఘఙ్గళై త్తూతాక విడానిన్దాళ్; ఇతువే వాశి. అఙ్గు నిన్ఱుమ్ వన్దారైయే విడుకై ఇరణ్డిడత్తిలు మొక్కుమ్. అవ్వవతారత్తిల్ పిఱ్పట్టార్‌క్కు ఇழుక్కవేణ్డాతపడి, తిరుమలైయిలే వన్దు, "తూతువిడువారారో ?" ఎన్ఱు అవసరమ్ పార్‌త్తు ఇరానిన్దానాయ్‌త్తు.

(పోకత్తిల్ వழுవాత పుతువైయర్‌కోన్ కోతై తమిழ்) - భగవద్భోగత్తిల్ ఒన్ఱుమ్ తప్పాతపడి ఎల్లా వకైయాలుమ్ అనుభవిత్త పెరియాழ்వార్ వయిఱ్ఱిఱ్పిఱప్పాయ్‌త్తు- ఇవ్వాశైక్కు ఉఱ్ఱు, విభవముణ్డాన వన్ఱు తొడఙ్గి భోగత్తిలే అన్వయిత్తవరిఱే పెరియాழ்వార్. "కణ్ణన్ కేశన్ నమ్బి పిఱన్దినిల్" (పెరియా-తిరు-1-1-1) ఎన్ఱు తొడఙ్గి అనుభవిత్తవరిఱే. ఇతు అభ్యసిక్కైక్కు ఎవ్వళవు అధికారమ్ వేణు? మెన్నిల్, (ఆకత్తు వైత్తురైప్పారవర్) "ఒరుత్తి ఒరు విషయత్తై ఆశైప్పట్టు పడుమ్ పాడెన్ ?" ఎన్ఱు అనుసన్ధిత్తు చ్చొల్లవల్లవర్‌కళ్. (అడియారాకువరే) మేఘఙ్గళై త్తూతువిడ వేణ్డాతే, ఇవళ్‌తాన్ మేఘఙ్గళై

త్తూతువిట్ట వతువే హేతువాక ఇవళాశైప్పట్ట కైఙ్కర్యత్తై ప్పెఱ్ఱు వాழప్పెఱువర్. "శేషత్వమ్ త్యాజ్యమ్" ఎన్ఱితే పులమ్బుళ్ళార్ నినైత్తిరుప్పతు; శేషత్వమ్ పురుషార్థమెన్ఱు కేట్కలావతు- ఇవ్వాழ్వార్కళ్ పక్కలిలేయితే. అభిమతవిషయత్తిల్ దాస్యమ్ భోగమాయిరుక్కుమితే; ఇతరవిషయఙ్గళిల్ శేషత్వ మితే కழిక్కిఱతు; వకుత్త విషయత్తిల్ శేషత్వమ్ ఉద్దేశ్యమాక క్కడవతు. అన్యశేషత్వమాయ్త్తు త్తవిర్క్కిఱతు.

ఎట్టామ్ తిరుమొழి వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- పత్తామ్పాట్టు. (నాకత్తినణై ఇత్యాది) వివరణమ్ (నమ్ వరవుక్కు ఇత్యాది). "వేఙ్గడక్కోన్" ఎన్ఱైయాలే వ్యావృత్తియుమ్ కాట్టుకిఱార్ (అవ్వవతారత్తిల్ ఇత్యాది). విభవమ్- చాటు; అవతారమ్ - అర్థమ్, ఐశ్వర్యమ్- ధ్వని. "నుతల్"- నెఱ్ఱి. "నయన్దు"- ఆశైప్పట్టు. "ఉరై శెయ్" -ఉరైక్కప్పట్ట. "ఆకమ్"-నెఞ్జు. ఇత్తై ప్పురుషార్థమాక చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న, (శేషత్వ మిత్యాది). "సేవా శ్వవృత్తిః" ఎన్ఱు త్యాజ్యమన్ఱో! అడియారెన్ఱై పురుషార్థమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శేషత్వమ్ పురుషార్థ మిత్యాది). ఆనాల్ శేషత్వమ్ దుః ఖరూపమాయిరాతో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అభిమతేత్యాది). ఆనాల్, "సర్వం పరవశం దుఃఖమ్" ఎన్ఱుమ్, "తాం పరివర్జయేత్" ఎన్ఱుమ్ నిషేధిక్కిఱతెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇతరవిషయఙ్గళిల్ ఇత్యాది). వివరణమ్ (వకుత్త విషయత్తిల్ ఇత్యాది).

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక – ఈ దశకాన్ని అధ్యయనం చేసినవారికి కలిగే ప్రయోజనాన్ని తెలుపుతూ ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్ – **(నాగత్తిన్ అణైయానై)** మేఘాలు అనే మీరు వెళ్లి చెప్పకపోవడమే లోటు. "నేను వస్తాను" అని ఎదురు చూచి అతడు పడుకలో ఎదురు చూస్తున్నాడు–అని,

(నన్నుదలాళ్) ఆ పడుకలో ఎక్కి అధిరోహించగలిగిన తిరుముఖ మండల శోభ అనే గొప్పతనాన్ని పొందినది అయిన గోదాదేవి

(నయందురై శెయ్ విణ్ణప్పమ్) భగవంతుని ఆశపడి చెప్పిన విజ్ఞాపనం,

(మేగత్తై వేంగడ క్కోన్ విడు తూదిల్ విణ్ణప్పమ్) శ్రీరామావతారంలో సీతాదేవి ఐంద్రవ్యాకరణ పండితుడు అయిన హనుమంతుని దూతగా పంపించినది. గోదాదేవి ఇక్కడ తిరుమలలో మేఘాలు అనే అచేతనాలను దూతలుగా పంపించింది. ఈ ఇద్దరు దూతలకు ఇదే తేడా. నాయకుని దగ్గర నుండి వచ్చినవారిని దూతగా విడువడం ఈ ఇద్దరికీ సమానం.

(వేంగడ క్కోన్) ఆ అవతారానికి వెనుకబడినవారు దూతగా పంపే ఆనందాన్ని కోల్పోవలసిన అవసరం లేనట్లుగా తిరుమలలో నిలచి ఉండే నన్ను గూర్చి ఎవరైనా దూతగా పంపిస్తారా? అని ఎదురు చూసి, తిరుమలలోకి వచ్చి భగవానుడు నిలుచున్నాడు.

(బోగత్తిల్ వఴువాద పుదువైయర్ కోన్ కోదై తమిఴ్) భగవంతుని అనుభవంలో కొంచెం కూడా కొరత లేకుండా ఉండేటట్లు వణ్ణ మాడంగళ్ శూఴ్" అనే దశకంలో కృష్ణావతార వైభవం ఆరంభించి, పాదాదికేశాంతవర్ణనం, తాలాట్టు, చంద్రుని పిలవడం, శంగీరై పరువం, శప్పాణి పరువం, తళర్ నడై పరువం, ఆచ్చో పరువం, అప్పూచ్చి కాట్టుదల్, పాలు తాగే పరువం, చెవులను కుట్టడం, తల దువ్వడం, పూలను అలంకరించడం కాప్పిడల్, బాల క్రీడలు, గోవులను మేపడం, పగలంతా గోవులను మేపి సాయంకాలం ఇంటికి వచ్చే రాకను చూచి ఆనందించడం మొదలైన భోగాలలో దేనిని ఏ కొరత లేని విధంగా అనుభవించి, వర్ణించిన పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టడమే ఈ ఆశకు మూలం. విభవం (అవతారం, సంపద) ఉన్న ఆనాటి నుండి భోగంలో అన్వయించారు కదా, పెరియాళ్వారులు. " కణ్ణన్ కేశవన్ నంబి పిఱందినిల్" (పెరియాఴ్ వార్ తిరుమొఴి–1–1–1) అనే దశకం నుండి ఆరంభించి వారు అనుభవించారుకదా. ఈ దశకాన్ని అభ్యసించడానికి ఎటువంటి యోగ్యత ఉండాలి? అని అంటే,

(ఆగత్తు వైత్తురైప్పార్ అవర్) గోదాదేవి భగవద్విషయాన్ని ఆశపడి ఎంతటి పాట్లు పడుతున్నది? అని అనుసంధించి, ఈ దశకాన్ని చెప్పగలిగినవారు,

(అడియార్ ఆగువరే) మేఘాలను దూతలుగా పంపవలసిన ఆవశ్యకత లేకుండా, ఈమె మేఘాలను దూతలుగా పంపించిన విషయాన్ని అనుసంధించడమే కారణంగా, ఈమె ఆశపడిన భగవత్కైంకర్యాన్ని పొంది తరిస్తారు.

(అడియార్ ఆకువరే) "సేవా శ్వవృత్తిః వ్యాఖ్యాతా తస్మాత్తామ్ పరివర్జయేత్" (మనుస్మృతి –4– 6.) (ఇతరులకు సేవ చేయడం అనేది కుక్క చేసే పని, అందువల్ల దానిని విడచి పెట్టాలి), " సర్వం పరవశం దుఃఖం సర్వమాత్మవశం సుఖమ్" (మనుస్మృతి– 4– 160) (ఇతరులకు దాసులై ఉండడం అంతా దుఃఖం. తనకు మాత్రమే వశమై ఉండడం అంతా సుఖం) అని మొదలైన ప్రమాణాలను గమనించి చూచి, పలువురు "భగవంతుని విషయంలో దాసులై ఉండడం తగినది కాదు" అని భావిస్తారు. అటువంటి భావనను పోగొట్టుకొని, భగవంతుని శేషమై ఉండడం, పరమపురుషార్థం అనే విషయాన్ని నిశ్చయించి తెలుపడానికే ఆళ్వారులు అవతరించారు. తన భార్యకు దాస్యం చేయడాన్ని ప్రతి ఒక్కరూ భోగంగా భావించడాన్ని చూస్తున్నాం. చాలా మధురమైన భగవంతుడనే విషయంలో దాస్యం అనేది చాలా భోగ్యమైనది అని ఇక వేరే చెప్పాలా? ఇంతకు ముందు తెలిపిన ప్రమాణాలు భగవంతుడు కాకుండా ఉండే మిగిలిన ప్రాకృత విషయాలను నిందిస్తూ, వాటి విషయంలో చేసే దాస్యాన్ని విడువమని చెబుతున్నాయి. చాలా మధురమై, ప్రాప్త విషయం అయిన భగవంతుడనే విషయంలో శేషత్వం చాలా ఉద్దేశ్యం అవుతున్నది. భగవద్భాగవతులు కాక మిగిలినవారి విషయంలో దాస్యమే శాస్త్రాలు నిషేధిస్తున్నాయి.

ఎనిమిదవ దశక వ్యాఖ్యానం అనువాదం పూర్తి అయింది.

ఒన్బదామ్ తిరుమొழி - శిందుర చ్చెమ్బొడి

అవ :- “ప్రాణానా మపి సన్దేహో మమ స్యాత్” (రామా-సుంద-39-22) ఎన్నుమ్ దశైయాయ్త్తు- కీழ் నిన్రతు; అద్దశైతన్నై అఙ్గు చ్చెన్రు అఱివిక్కైక్కు ఆళ్పెఱ్ఱాతిఱే- అఙ్గు; అఙ్గన్ పోయ్ అఱివిక్కైక్కుమ్ ఒరువరిన్రిక్కే, “పోయఱివిక్కవేణుమ్” ఎన్రు శొన్న మేఘఙ్గళుమ్ పోకాతే, నిన్రవిడత్తిలే నిన్రు వర్షిత్తన; అత్తాలే అక్కాలత్తుక్కడైత్త పదార్థఙ్గళడఙ్గలుమ్ అరుమ్బిఱ్ఱు; అలర ఉపక్రమిప్పనవుమ్, కழియ అలర్వనవుమాయ్, అవైతాన్ శెవ్వి పెఱ్ఱు ఇత్తిరుమేనిక్కుమ్, అవయవశోభైక్కుమ్ స్మారకమాయ్ క్కొణ్డు, కణ్డతు అడఙ్గలుమ్ బాధకమాకిఱతాయ్, శిల బాధిక్కైక్కు ఒరుప్పట్టపడియాయ్త్తు- ఇత్తిరుమొழி. అతుతాన్ పోయ్ ముడుకి ప్రాణఙ్గళ్ కొణ్డు జీవిక్క అరితామ్బడియాన వళవాయ్, మేలిల్ తిరుమొழி ఇరణ్డుమ్కూడ ఇన్నుయిర్చ్చేవలినుడైయ (తిరువాయ్-9-5) అవస్థైయాయ్త్తు చ్చెల్లుకిఱతు.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- శిన్దురచ్చెమ్బొడి ప్రవేశే. (అఙ్గు) పిరాట్టిక్కు- కీழ். -మేఘఙ్గళై త్తూతు విట్టాళాయ్ నిన్రతు; అవై అక్కాలత్తిల్ వర్షిత్తు మఱైన్దన, అవ్వర్షత్తాల్ ఉత్పన్నమాన పదార్థఙ్గళడైయ ఇవళుక్కు బాధకమాయ్ ఇన్నుయిర్ చ్చేవలిన్ అవస్థైయాయ్ చ్చెల్లుకిఱతు మేలిరణ్డు తిరుమొழி.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఒన్బదామ్ తిరుమొழி - శిందుర చ్చెమ్బొడి

అవతారికానువాదం –

“గతేఽపి హరిశార్దూల! పునరాగమనాయ తు,

ప్రాణానామపి సందేహో మమ స్యాన్నాత్ర సంశయః”

(రామాయణం –సుందరకాండ– 39– 22)

(వానరులకు ప్రభువైన హనుమా! నీవు తిరిగి రావడం కోసం వెళ్ళినప్పటికీ, నేను ప్రాణాలతో జీవించి ఉండడం సందేహమే సుమా! ఈ విషయంలో సందేహం లేదు) అని సీతాదేవి పలికినట్లు, గడచిన దశకంలో ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యమా? సాధ్యం కాదా? అనే స్థితి గోదాదేవికి కలిగింది. అయినా, తన ఆ స్థితిని అక్కడకు వెళ్లి, స్వామి వద్ద తెలుపడానికి

హనుమంతునివంటి దూతలను పంపే స్థితి సీతాదేవికి ఉన్నది. గోదాదేవికి ఆ విధంగా దూతలను పంపి, తన స్థితిని స్వామికి తెలుపడానికి ఎవరూ లేకుండా పోయారు. గడచిన దశకంలో తెలుపమని తాను నియమించిన మేఘాలు కూడా ఎక్కడికీ వెళ్లకుండానే గోదాదేవి ఉన్న చోటనే వర్షాన్ని కురిపించాయి. అందువల్ల వర్షాకాలంలో గోచరించే పూలు మొదలైన వస్తువులు అన్నీ అంకురించడం ప్రారంభించాయి. వాటిలో కొన్ని పుష్పించడం ఆరంభించాయి. మరికొన్ని పుష్పించాయి. . ఈ విధంగా చాలా అందంగా ఉండే ఇవి భగవంతుని తిరుమేని, కన్నులు మొదలైన అవయువాల అందాన్ని స్మరింపజేస్తూ కనుపించినవి. ఈ సన్నివేశం అంతా ఈమెను బాధించేదై గోచరించింది. కనుపించిన వస్తువులు అన్నీ ఈమెను బాధించడం ఆరంభించాయి– అని తెలుపబడుతున్నది, ఈ దశకంలో. ఈ స్థితి వృద్ధి చెంది గోదాదేవికి ప్రాణాలను ధరించడం దుర్లభమై ఉండే స్థితి ఏర్పడింది అని తెలుపబడుతున్నది, తరువాత వచ్చే పదవ దశకంలో. అందుచేత, ఈ రెండు దశకాలు కలిపి తిరువాయ్ మొழி ప్రబంధంలోని "ఇన్నుయర్ చ్చేవలుమ్ నీరుమ్" (9–5) అనే దశకంలో నమ్మాళ్వార్లకు కలిగిన స్థితి గోదాదేవికి ఏర్పడినదని తెలుపుతున్నవి.

అవతారిక అనువాదం సంపూర్ణమ్

★★★★★

శిన్దుర చ్చెమ్బొడిప్పోల్ తిరుమాలిరుఞ్జోలై యెఙ్గుమ్
ఇన్దిరకోపఙ్గళే ఎழுన్దుమ్ పరన్దిట్టనవాల్ !
మన్దమ్ నాట్టి యన్ఱు మతురక్కొழுఞ్జాఱు కొణ్డ
శున్దర త్తోళుడైయాన్ శుழலైయిల్ నిన్ఱుయ్తుఙ్గొలో ? 1

తిరు మాల్ ఇరుమ్ శోలై ఎఙ్గుమ్ = తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో అంతటా కన్పించిన చోట అంతా, ఇన్దిరకోపఙ్గళ్ = ఆర్ద్ర పురుగులు, శెమ్ = ఎఱ్ఱని, శిన్దురమ్పొడి పోల్ = సింధూరచూర్ణంవలె, ఎழுన్దు =పైకివచ్చి, పరన్దిట్టన = వ్యాపించాయి, ఆల్ =అయ్యో!, అన్ఱు =సముద్రాన్ని చిలికి, అమృతాన్ని ఇవ్వాలి అని దేవతలు శరణు వేడిన ఆకాలంలో, మన్దరమ్ = మందరపర్వతాన్ని, నాట్టి = పాలకడలిలో కవ్వంగా నిలిపి, సముద్రాన్ని చిలికి, కొழு మతురమ్ శాఱు కొణ్డ = చాలా మధురం అయిన అమృతాన్ని ఎత్తి దేవతలకు ఇచ్చిన, శున్దర త్తోళుడైయాన్ = శ్రీసుందరబాహుస్వామియొక్క, శుழలైయిల్

నిన్టు = శ్రీచరణాలనే వలలో నిలిచి, ఉయ్‌తుమ్ కొల్ = ఉజ్జీవించగలమా ?

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (శిన్దురమ్బొడి ఇత్యాది) "తిరుమలైయై క్కణ్ణాలే కణ్డా కిలుమ్ ధరిప్పోమెన్టాల్, అతువు జ్గాడ అరితామ్బడియావతే ! నమ్ దశై యిరున్దపడి ఎన్ ?" ఎన్గిఱాళ్. "అవన్ నాట్టిల్ కున్టుమ్ కొడియవో ఒన్టుమ్ తోన్టా" ఎన్బర్కళితే; అవస్టన్నై క్కాణప్పెఱావిట్టాల్ నాట్టిల్ మలైకళుమ్ తోన్టాతొழியవేణుమో! ఎన్గా నిఱ్పర్కళాయ్‌త్తు. అవన్ వడివుక్కు ప్పోలియాన తిరుమలైయై క్కణ్డాకిలుమ్ తరిప్పో మెన్టు పార్‌త్తాల్, అతువుమ్ అరితామ్బడియాయ్ విడువతే ! (శిరన్దు చ్చెమ్బొడి ప్పోల్) ఒరు మత్తగజమ్బోలేయాయ్‌త్తు త్తిరుమలై. అతు- సిన్దురితమానాప్పోలే ఇరానిన్ట తాయ్‌త్తు- ఇవై వన్దు పరమ్బిన పోతు; మత్తగజత్తుక్కు త్తువరూట్టినాఱ్పోలే యిరానిన్ట తాయ్‌త్తు. (తిరుమాలిరుమ్‌శోలై యెజ్గుమ్) జగత్తెల్లా మెన్టపడి. జగత్తావతు- కణ్ణుక్కు విషయమాయిరుప్పతొన్టిఱే; ఇవళ్ కణ్ణుక్కు విషయమ్ తిరుమలై యొழிయ ఇల్లైయాయ్‌త్తిఱే. (శిన్దురమ్) శివప్పు. (శెమ్మై) అழகు. శిన్దురమిలజ్గత్తన్ తిరునెற்றిమేల్" (పెరియా-తిరు-3-4-6) ఎన్నక్కడవతిఱే.

(ఇన్దిరకోపజ్గళే) "ప్రాకారా వానరీకృతాః" (రామ.యుద్ధ-41-99) ఎన్న ప్పெற்றతిల్లై; లజ్కైయడజ్గ రాక్షససరేయాయిరుక్కుమాపోలే యాయ్‌త్తు. (ఎழுన్దుమ్ పరన్దిట్టనవాల్) "ఏషైవాశంసతే లజ్కామ్" (రామా-యుద్ధ-26-22) ఎన్నుమాపోలే, భూమియిలే తోన్టువన శిలవుమ్, ఆకాశత్తిలే ఎழுమ్బువన శిలవుమ్, నాలడియిట్టు మేల్ శిల విழுన్దాఱ్పోలే ఇరుప్పన శిలవు మాయిరా నిన్టనవాయ్‌త్తు. "ఇన్దిరకోపజ్గళెమ్బెరుమాన్ కనివాయొప్పాన్ శిన్దుమ్ పుఱవిల్" (పెరియా.తిరు-4-2-9) ఎన్గిఱపడియే- తిరువధరత్తిల్ పழுప్పుక్కు స్మారకమాకా నిన్టతాయ్‌త్తు.

(మన్దరమ్ నాట్టి) ఒరువర్ పక్కలిలే ఒన్టు కొళ్ళప్పుక్కాల్ పిన్నై అవర్‌కళుక్కు ఒన్టుమ్ శేషియాతపడి కొళ్వానొరువనాయ్‌త్తు.మన్దరపర్వతత్తై క్కొడువన్దు కడలిన్ నడు నెఞ్జిలే నట్టు నెరుక్కి; తానే అకవాయిలుళ్ళతు కాట్టి క్కొడుక్కుమ్బడి కడైన్దాయ్‌త్తు వాజ్గిற்றు. "మన్దరమూఢపాత" ఇత్యాది. "ఒరువరాల్ కలక్కవొణ్ణాత పెరియతత్త్వజ్గళై యుమ్ కలక్కి, అవర్‌కళుక్కుళ్ళతు కొళ్ళవల్లా నొరువన్; స్త్రీత్వాభిమానత్తాలే నమ్మై వన్దు మేలిట్టుழிక్కైయావతెన్ ?"ఎన్టిరున్దాళ్ పోలేకాణుమ్ ఇవళ్ తాన్. (మతుర క్కొழுమ్ శాఱు కొణ్డ) తాన్ కొణ్డ ప్రయోజనత్తై క్కుఱిత్తు, అల్లాతార్ కొణ్డ ప్రయోజనమాక నినైత్త ఉప్పుచ్చాఱు- కడలిల్ జలత్తోపాతియిఱే. "విణ్ణవర ముతుణ అముతిల్ వరుమ్ పెణ్ణముతుణ్డవన్" (పెరి.తిరు.6-1-2) ఆయ్‌త్తు.

(శున్దర త్తోళుడైయాన్) నెరుక్కినానేయాకిలుమ్ కైవిడవొణ్ణాతాయ్‌త్తు త్తోళ్‌ళ్ళకిరుప్పతు. (శుళ్ళలైయిల్ నిన్టుయ్‌తుజ్గాలో) అవన్ నమ్మై త్తప్పాతపడి అకప్పడుత్తిక్కొళ్ళ ప్పార్త్త శుళ్ళలైయాయ్‌త్తు ఇమ్మేఘసృష్టి; అత్తై త్తప్పి ఉజ్జీవిక్క వల్లోమావోమో ? "మేఘోదయ స్సాగరసన్నివృత్తిః" ఎన్నక్కడవతిఱే. "ఒరు మహాబాహు, నమ్మై అకప్పడుత్తుకైక్కు ప్పార్త్తువైత్త వలైయై నామ్ తప్పి ఉజ్జీవిక్కై" ఎన్టు ఒరు పొరుళుణ్డో; ఇని ముడిన్దు పో మిత్తనైయన్టో !

అరు :- ముతలప్పాట్టు. (శిన్దు మిత్యాది) (కణ్ణాలే కణ్డాకిలుమ్ ధరిప్పోమ్) ఎన్టతు- "అవన్ సమ్బన్దముడైయతన్టో" ఎన్టు కణ్ణాలే కణ్ణాకిలుమ్ ధరిప్పో మెన్టాళ్- ఎన్టపడి. (నమ్ దశై ఇరున్దపడి) నమ్ముడైయ భాగ్యహాని యిరున్దపడి. విరహిణికళుక్కు నాయకనుడైయ దేశత్తిల్ మలై అపేక్షితమాయిరుక్కుమో? ఎన్న; అపేక్షిత మెన్నుమత్తై త్తమిళ్ళర్ తుఱైయిలే అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవన్ నాట్టిలిత్యాది). ఎడుత్త వచనత్తుక్కర్థమ్ (అవన్టన్నైయిత్యాది). కీళ్ళ- తిరుమలైయై క్కణ్డు ధరిక్కైక్కు హేతు. సమ్బన్దమెన్టరుళిచ్చెయ్‌తారాయ్, తత్స్మారకత్వేన ఎన్టు హేత్వన్తరమ్ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్. (అవన్ వడివుక్కిత్యాది). (అరితామ్బుడియాయ్ విడువతే) అతావతు- ఇన్ద్రకోపజ్గళ్ మఱైక్కైయాలే- ఎన్టపడి. "శిన్దురమ్" -శాతిలిజ్గమ్. "శెమ్మై"- అళ్ళకు. "శిన్దురమ్" ఎన్టు- ఆనై. (తువరూట్టుకై) అన్ద ప్పొడియై అతిన్ మస్తకత్తిలే పూశుకై. కీళ్ళ వాక్యత్తుక్కు వివరణమ్ (మత్తగజత్తుక్కు ఇత్యాది). కీళ్ళే అవన్ సమ్బన్దమ్ కొణ్డుమ్, అవనుక్కు స్మారకమానతు కొణ్డుమ్ తిరుమలైయై క్కణ్డు ధరిప్పో మెన్టాల్; అతు శెయ్య వొణ్ణాతపడి ఇన్దిరకోపజ్గళ్ మఱైయానిన్టతు ఎన్టార్; అన్టిక్కే, ఇన్దిరకోపజ్గళ్ తాన్ అవనుడైయ తిరువధరత్తుక్కు ప్పోలియాన ఆకారత్తాలే నలియానిన్ట తెన్టు అర్థాన్తరమ్ వివక్షిత్తు, ఆనాల్ ఇన్దిరకోపజ్గళ్ అధరత్తుక్కు ప్పోలియాయ్ నలికిఱతాకిల్, జగత్తిల్ ఇన్దిరకోపజ్గళుక్కుమ్ బాధకత్వ ముణ్డో, ఆనపిన్బు, జగత్తిల్ 'ఇన్దిరకోపజ్గళ్ నలికిఱతు" ఎన్నాతే "తిరుమాలిరుమ్ శోలై యెజ్గుమ్" ఎన్టు విశేషిప్పానెన్ ? ఎన్న, (తిరుమాలిరుమ్ శోలై యెజ్గుమ్- జగత్తెల్లా మెన్టపడి) ఎన్గిఱార్; అథవా, వర్షాకాలత్తిల్ జగత్తెల్లామ్ ఇన్దిరకోపజ్గళ్ పరన్దిరాతో?, "తిరుమాలిరుమ్‌శోలై యెజ్గుమ్" ఎన్బానెన్ ? ఎన్గిఱ శజ్కైయిలే యాకవుమామ్. "శిన్దురమ్" ఎన్టతుక్కు అర్థాన్తరమ్ (శివప్పు)- ఎన్టు.

అవధారణార్థత్తై ప్పగ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ప్రాకారా ఇత్యాది). అనుకూలరాకాతే శూళ్ళుకైయన్టిక్కే, ప్రతికూలరేయాయ్‌త్తు- ఎన్టపడి. ఇతు కిళమ్బినతు ఎప్పడి? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఏప్పైవేత్యాది). నానొరువనుమే లజ్కైయై సేనైయోడే సంహరిక్కిఱేనెన్టు కిళమ్బుమాపోలే- ఎన్టపడి. (రాక్షసరేయాయిరుక్కుమాపోలే) ఎన్ట బాధకత్వమ్ ఎవ్వళ్ళియాలే ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇన్దిరకోపజ్గళెమ్బెరుమానిత్యాది).

కడైన్దానో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మన్దర మూధేత్యాది). ఇప్పోతు కడల్ కడైన్దత్తై చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒరువరాల్ కలక్క ఇత్యాది). ఇత్తాల్- తాన్ మతిత్తిరున్ద స్త్రీత్వాభిమానత్తైయుమ్ పోక్కి, తనక్కుళ్ళత్తైయుమ్ కొణ్డమై తోఱ్ఱ చ్చొన్నాళ్ ఎన్టపడి. (తాన్ కొణ్డ)పిరాట్టియై ప్రయోజనమాక క్కొణ్డు కడలిల్ అమృతత్తై అవన్ ప్రయోజనమాక నినైక్క, అన్ద ఉప్పుచ్చాఱు కడలిన్ జలత్తోపాతియాయ్‌త్తు ఎన్టపడి. అమృతమ్ జల మెన్ను మ్బడి పిరాట్టి అమృతమా ఇరుప్పళో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విణ్ణవరిత్యాది). (నెరుక్కి, నానేయాకిలుమ్) ఎన్టతు- నోవుపడవిట్టానే యాకిలు మెన్టపడి. మేఘమ్ అవన్ సృష్టియో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మేఘోదయేత్యాది). "ఉழలై"- ఊழవలై.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక– "తిరుమాలిరుమ్ శోలై పర్వతం కనుపించని విధంగా ఇంద్రగోప కీటకాలు దానిని ఆవరిస్తూ ఉన్నాయి. సుందర బాహు స్వామి విసరిన వలనుండి మనం తప్పుకోగలమా?"అని ఇందులో గోదాదేవి అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (శిందురచ్చెంపొడి ప్పోల్ తిరుమాలిరుంజోలై ఎంగుమ్ ఇందిర కోపంగళే ఎழுన్దుమ్ పరందిట్టనవాల్) భగవంతుని విశ్లేషించిన ఈ దశలో అతడు నివసించే ప్రదేశం అయిన తిరుమాలిరుమ్ శోలైమలై ను కళ్ళారా చూచి అయినా ప్రాణాలను ధరిస్తాం –అని చూస్తే, అది కూడా మనకు వీలు కాని విధంగా, సింధూరపు ఎర్రని పొడివలె, ఇంద్రగోపకీటకాలు ఆ పర్వతం అంతటా ఆవరించి ఉన్నాయి. మన ధౌర్భాగ్యం ఉన్న రీతి ఏమి!– అని అంటున్నది. ద్రావిడ సాహిత్యంలో కూడా " అవన్ నాట్టిల్ కున్డుమ్ కొడియవుమ్ ఒన్డుమ్ తోన్డా" అని ద్రావిడ కవులు కూడా పాడారు కదా. నాయకుని చూడక పోయినప్పటికీ, అతని దేశంలో ఉండే పర్వతాలను అయినా చూసి ప్రాణాలను ధరించటానికి వీలు లేని విధంగా అవి కూడా కనిపించకుండా పోవాలా? ఆ విధంగానే. " భగవంతుని రూపాన్ని స్మరింపజేసే పర్వతాన్ని చూచి అయినా ప్రాణాలను నిలుపుకుందాం– అని చూస్తే, అదికూడా దుర్లభం అయినదే!" అని గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

(శిందురచ్చెంపొడి ప్పోల్) పర్వతం ఒక మదగజం వలే ఉన్నది. దానికి సింధూరం పొడిని మస్తకంలో పూసినట్లుగా ఉన్నది– పట్టుపురుగులు అంతటా ఆవరించి ఉండడం. మదగజాలకు మస్తకంలో సింధూరపు పొడిని పూయడం

ఆచారం. దానిని "తువరూట్టుదల్" అని అంటారు. పర్వతం అనే మదగజానికి అది చేసినట్లుగా ఉన్నది. "శిందుర" అని ఎర్ర రంగును, "శేమ్ "అని దాని అందాన్ని తెలుపుతున్నది. "శిందుర మిలంగ త్తన్ తిరునెఱ్ఱిమేల్" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళ్ళి–3–4–6) అని అన్నారు కదా, పెరియాళ్వార్లు కూడా.

(**తిరుమాలిరుంజోలై ఎంగుమ్ ఇందిర కోపంగళే ఎళ్ళున్దుమ్ పరందిట్టనవాల్**) అతని అధరంలోని ఎర్రని రంగును స్మరింప చేస్తూ తిరుమాలిరుం శోలై పర్వతం అంతటా వ్యాపించిన పట్టుపురుగులు నన్ను బాధిస్తున్నవి– అనే భావంలో చెప్పినట్లుగా కూడా గ్రహించవచ్చు. వర్షాకాలంలో లోకం అంతా పట్టుపురుగులు వ్యాపించేటప్పుడు, తిరుమాలిరుమ్ శోలై అంతటా వ్యాపించాయి అని చెప్పవచ్చునా?" అని అంటే, ఈమె కంటికి కనిపించేది ఆ పర్వతం ఒకటే కనుక, ఇక్కడ "తిరుమాలిరుమ్ శోలై అంతటా" అని అన్నది లోకం అంతటా– అనే అర్థమే ఇస్తుంది.

(ఇందిర గోపంగళే)

"దదృశూ రాక్షసా దీనాః ప్రాకారం వానరీకృతమ్,

హాహాకారం ప్రకుర్వంతి రాక్షసా భయమోహితాః"

(రామాయణం యుద్ధకాండ –41– 99)

(మనసులో దైన్యాన్ని పొందిన రాక్షసులు అన్ని ప్రాకారాలు వానరుల చేత నిండినవిగా చూచారు. భయంతో మోహాన్ని పొందిన ఆ రాక్షసులు అయ్యో! అయ్యో! అని అన్నారు) అనే విధంగా భగవద్భక్తులైన వానరులు అంతటా వ్యాపించినట్లుగా కాకుండా, మనలను బాధించే పట్టుపురుగులే అంతటా వ్యాపించినవి.

యే తు విష్టభ్య గాత్రాణి క్ష్వేళయంతి నదంతి చ,
విజ్ఞాయ చ విజృంభంతే క్రోధేన హరిపుంగవాః,
య ఏన మనుగచ్ఛంతి వీరాః చందనవాసినః,
ఏషైవాశంసతే లంకాం స్వేనానీకేన మర్దితుమ్"

(రామాయణం – యుద్ధకాండ –26– 20, 22)

(శరీరాలను ఉన్నతంగా పెంచుకొని, సింహగర్జనలను చేస్తూ, శబ్దాలను చేస్తూ, కోపంలో లేచి గంతులు వేస్తూ ఉండే చందన వనవాసులైన ఈ వానరవీరుల చేత వెంబడించబడే ఈ నలుడు అనే వానరుడు తన సేన చేతనే లంకను నాశనం చేయాలని చూస్తున్నాడు) అనే విధంగా లంకలో వానర సేన విజృంభించి వ్యాపించినట్లుగా, పట్టుపురుగులు కూడా భూమిలో అనిపించేవి కొన్ని, ఆకాశం లో పైకి లేచి కొన్ని, కొంచెం పైకి లేచి పడుతున్నట్లుగా ఉండేవి కొన్నిగా ఉన్నాయి. ఇందిర గోపంగళ్ ఎంబెరుమాన్ కనివాయొప్పాన్ శిందప్పుఅవిల్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–4–2–9) అని పెరియాళ్వార్లు అనుగ్రహించినట్లుగా ఈ పట్టుపురుగులు భగవంతుని ఎర్రని పెదవిని స్మరింపచేస్తూ, నన్ను బాధిస్తున్నవి– అని భావం.

(మందరమ్ నాట్టి అన్ఱు మదుర క్కొ(ழு)ఞ్జాఱు కొణ్డ) మందర పర్వతానికి తీసుకొని వచ్చి, సముద్రంలోని మనసు వంటి మధ్య భాగంలో నాటి, అదిమి, ఆ సముద్రమే తన లోపల ఉన్నదానిని అంతటినీ బయటకు వచ్చేటట్లుగా చిలికి, తాను దానిని పొందాడు. "మందరమూడవాద" మొదలై సూక్తులలో చెప్పినట్లుగా, ఎవరికీ కలతను పొందించడానికి సాధ్యం కాని సముద్రం వంటి గొప్పతత్వాలను కలతను పొందించి(చిలికి), వాటి వద్ద ఉండే దానిని పొందేవాడు –అని, ఆ విధంగా గ్రహించేటప్పుడు వారికి ఏమీ లేని విధంగా వాటిలోని సారాన్ని అంతటినీ గ్రహించేవాడు– అని భావం. దీనిని ఇక్కడ చెప్పడం ఎందుకు? అని అంటే, భగవంతుడు మనలను ఆక్రమించి, లేకుండా చేయడం సాధ్యమవుతుందా? అని భావించిన తన (గోదాదేవి యొక్క) స్త్రీత్వాభిమానాన్ని నశింపచేసిన రీతిని, తన వద్ద ఉండే గాజులు మొదలైన సమస్తాన్ని గ్రహించిన రీతిని తెలుపడం కోసం చెబుతున్నది.

(మదుర క్కొ(ழு)ఞ్జాఱు కొణ్డ) ఇటువంటి అగాధమైన సముద్రాన్ని చిలికి అతడు గ్రహించినది దేవతలకు తగిన అమృతం అనే ఉప్పు సారాన్ని, తనకు తగిన, మాధుర్యాన్ని, అందాన్ని ప్రవహింప చేసే లక్ష్మీదేవి అనే అమృత సారాన్నే. భగవంతుడు తాను గ్రహించిన ఫలంతో పోల్చి చూస్తే, దేవతలు పొందిన ఫలం

అయిన దేవామృతం అనే ఉప్పు చారు సముద్రంలో ఉండే ఉప్పునీరు వంటిదే కదా. "విణ్ణవరముదుణ అముదిల్ వరుమ్ పెణ్ణముదుండ పెరుమానే!" (పెరియ తిరుమొழி –6–1–2) (దేవతలు అమృతాన్ని పొందగా, ఆ అమృతం కంటే అరుదైన అమృతం అయిన లక్ష్మిని పొందిన స్వామీ!) అని అంటూ ఈ విషయాన్ని తిరుమంగై ఆళ్వార్లు స్పష్టంగా అనుగ్రహించారు.

(శుందర త్తోళుడైయాన్) బాధ పెట్టినవాడే అయినప్పటికీ ఇతనిని విడువడానికి సాధ్యం కానిదిగా అయినది, ఇతని బాహుసౌందర్యం ఉండే రీతి.

(శుழలైయిల్ నిన్హుయ్ దుంగొలో!) అతడు నన్ను, తప్పుకొని పోవడానికి వీలు లేని విధంగా, చేజిక్కించుకోవడానికి పన్నిన వలవంటిది అయినది –ఈ మేఘసృష్టి. అందుచేత అది నన్ను బాధించడం నుండి తప్పుకొని మనకు ఉజ్జీవించడానికి సాధ్యం అవుతుందా?

"మేఘోదయః సాగర సన్నివృత్తిః
విద్యుద్విభంగః స్ఫురితాని వాయోః,
ఇందోః విభాగో గత ముష్ణరశ్మేః
విష్ణోః విచిత్రాః ప్రభవంతి మాయాః"

(మేఘాలు కనిపించడం, సముద్రం అలలు పొంగి తిరిగి లోపలకు వెళ్లడం, మెరుపులు మెరవడం, గాలి వీచడం, చంద్రుని కళలలోని వృద్ధి క్షయాలు, సూర్యసంచారం అనే ఇవి అన్నీ భగవంతుని విచిత్రమైన మాయలు) ప్రమాణాన్ని అనుసరించి మేఘాలు ఉదయించడం అనేది భగవంతుని సంకల్పం వల్లనే కదా. సుందర బాహుస్వామి అనే ఒక మహా బాహువు మనలను పట్టుకోవడం కోసం విస్తరించిన వల నుండి తప్పుకొని మనం ఉజ్జీవించడం ఏ విధంగా సాధ్యం అవుతుంది? ఇక, మనం నశించి పోవడం నిశ్చయం కదా –అని భావం.

★★★★★

పోర్ క్కళిఱు పొరుమ్ మాలిరుఞ్జోలై యమ్బూమ్బుఱవిల్
తార్క్కొడి ముల్లైకళుమ్ తవళ నకై కాట్టుకిన్ఱ
కార్క్కోళ్ పడాక్కళ్ నిన్ఱు కழఱి చ్చిరిక్క త్తరియేన్
ఆర్క్కిడుకో ! తోழీ ! యవన్ తార్ శెయ్త పూశలైయే **2**

పోర్ కళిఱు = యుద్ధం చేయడమే స్వభావసిద్ధమైన వృత్తిగా కల్గిన ఏనుగులు, పొరుమ్ = యుద్ధంచేస్తూ సంచరించే ప్రదేశం అయిన, మాలిరుమ్ శోలై = తిరుమాలిరుమ్ శోలై పర్వతంయొక్క, అమ్ పూ పుఱవిల్ = చాలా అందమైన కొండచరియలలో, తార్ కొడి ముల్లైకళుమ్= మొగ్గలను కల మొల్లతీగలు, తవழుమ్ నకై = సుందరబాహుస్వామియొక్క, తెల్లని చిఱునవ్వును, కాట్టుకిన్ఱ = స్మరణకు తెస్తున్నవి. (అంతేకాక), కార్ కోళ్ = కోపాన్ని పొందిన, పడాక్కళ్ = 'పడా'' అనే తీగలు, నిన్ఱు = పూచి ఉండి, కழఱి చ్చిఱిక్క = "నానుండి నీవు తప్పుకొని బతకలేవు'' అనే మాటను పల్కుతూ నవ్వుతున్నట్లుగా వికసించగా, తరియేన్ = దానిని చూచి (నేను) ధరించలేను, తోழీ != నా ప్రాణసఖీ !, అవన్ తార్ = మనం ఆశపడిన ఆ స్వామి తోమాల, శెయ్ద = చేసిన (కలుగ జేసిన), పూశలై = పరాభవాన్ని, ఆర్క్కు ఇడుకో = ఎవరి దగ్గర మొఱపెట్టుకోను ?

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (పోర్ క్కళిఱు పొరుమ్ మాలిరుమ్శోలై) కళిఱుకళ్ కళిక్కు మూరార్త్తు; పిడియేయాయ్త్తు ఉఱావుకిఱతు. ఆనైకళ్ తిరుమలైయిలే కర్రై పొరుతు తిరియానిఱ్కుమాయ్త్తు; అழకితాక ప్పూత్త పర్యన్తఙ్గళిలే. (తారిత్యాది) అழకితాక ప్పూత్త ముల్లైక్కొడియానతు సమ్భోగత్తినుడైయ ఉపోద్ఘాతత్తిల్ అవనుడైయ మన్దస్మితత్తుక్కు స్మారకమాకా నిన్ఱాతాయ్త్తు . విజాతీయరాయ్ నమ్మై నలియప్పెఱ్ఱోమో ?

(కారిత్యాది) శినైకొణ్డ పడాక్కళానవై ఎఙ్గు మొక్క ముట్టాక్కిడ ప్పూత్త క్కిడక్కిఱపోతు, సంశ్లేషమ్ పోయ్ ఉన్మస్తకరసమాయ్, పిన్నై ఒరుతలైయిల్ వెఱ్ఱిక్కు విట్టు చ్చిరిక్కుమతుక్కు స్మారకమాయిరానిన్ఱతాయ్త్తు. (ఆర్క్కిడుకో ! తోழీ ! అవన్ తార్ శెయ్త పూశలైయే) నామ్ అవన్ తోళిలిట్ట మాలైయై ఆశైప్పట్టతు విళైత్త మహాభారతత్తై యార్క్కు చ్చొల్లువోమ్. తోழிతాన్ ఇవళుక్కు మున్నే మోహిత్తు క్కిడన్దాళ్. ఇవళిழవుక్కు, ఇవళుక్కు మున్బే తరైప్పట్టాళాయ్త్తు అవళ్. "ఎమ్మిల్ మున్ అవనుక్కు మాయ్వరాలో" (తిరువాయ్-9-9-5) ఎన్నక్కడవతిఱే. లాభాలాభఙ్గళ్ ఇరణ్డు తలైక్కుమ్

ఒత్తిరుక్కైయాలే; నీ ఎనక్కు మున్నే నోవుపడానిన్ఱాయ్; ఎన్నాగ్రిగామైయై ఉనక్కుచ్చొల్లి ధరిక్క ప్పెఱుకిఱిలేన్; ఇని, ఇతు కొడుకారియమిన్ఱిక్కే, పుఱమ్బే అన్యపరరాయిరుక్కిఱ వర్కళుక్కు చ్చొల్లవో నాన్?

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు- (పోర్క్కళిఱు ఇత్యాది). "పోర్ క్కళిఱు"- యుద్ధోన్ముఖ మానయానై. "కొడి" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (విజాతీయరా యిత్యాది). "కార్" - శినై. "పడా"- పుష్పవిశేషమ్. (విట్టు చ్చిరిక్క) -పెరియ హాసమ్ పణ్ణ. తోగ్రి యిరుక్క, "ఆర్క్కు" ఎన్బా నెన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తోగ్రితాన్ ఇత్యాది).

రెండవ పాశురమ్ –

అవతారిక– "స్వామి బాహువులలో ధరించిన మాలను ఆశపడి మనం పడిన పాట్లనుగూర్చి ఎవరి దగ్గర మొరపెట్టుకోవడం! "అని పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–(పోర్ క్కళిఱు పొరుమ్ మాలిరుంజోలై) పోరాడడమే స్వభావంగా కలిగిన ఏనుగులు ఒకదానితో ఇంకొకటి పోరాడి క్రీడించి, ఆనందించే చోటు అయిన తిరుమాలిరుమ్ శోలై. మగ ఏనుగులు గర్వించి, మదించి తిరుగుతున్నాయి. నావలె ఆడ ఏనుగులు విశ్లేష వ్యసనంతో బాధపడుతున్నాయి.

(పోర్ క్కళిఱు పొరుమ్) మగ ఏనుగులు పర్వతంపై మెత్తగా ఉండే ప్రదేశాలను తమ దంతాలతో గుచ్చి క్రీడిస్తున్న విషయం చెప్పబడినది – అని చెప్పవచ్చు.

(అమ్ పూమ్ పుఱవిల్) పర్వతంలో ఉండే, అందంగా పూలు పూచిన కొండ చరియలలో,

(తార్క్కొడి ముల్లైగళుమ్ తవళ నగై కాట్టుగిన్ఱ) అందంగా పూచిన మొల్ల పూల తీగ, భగవంతుడు మనతో కలిసేటపుడు ఆరంభంలో అతడు చేసిన చిరునవ్వును గుర్తుచేసి మనలను బాధిస్తున్నవది. తీగ వంటి కన్య అయిన నన్ను, నా వంటిది అయిన మొల్లతీగ బాధిస్తున్నది. ఒక జాతికి చెందిన వస్తువును ఇంకొక జాతికి చెందినవి బాధించవచ్చు కానీ, ఒక తీగ తన జాతికి చెందిన ఇంకొక తీగను బాధించవచ్చునా? అని భావం.

(కార్క్కొళ్ పడాక్కళ్ నిన్ఱు కఴఱిచ్చిరిక్క త్తరియేన్) కోపాన్ని కలిగిన పడాఅనే తీగలు చెట్లను వ్యాపించేటట్లుగా, పూచి ఉండడం – భగవంతుడు నాతో

కలసిన కలయికలోని ఉచ్ఛదశలో పురుషుడైన తన స్వతంత్రమైన ఆనందంతో నోరు తెరచి నవ్వడాన్ని స్మరింప చేస్తూ నన్ను బాధిస్తున్నవి.

(ఆర్క్కిడుగో? తోழீ! అవన్ తార్ శెయ్ ద పూశలైయే) అతడు తన భుజాలలో అలంకరించుకున్న నేను మాలను ఆశపడి, దానివల్ల ఏర్పడిన మహాభారత యుద్ధాన్ని ఎవరికి చెప్పి ఉపశమనాన్ని పొందడం? "తోழீ!" అని సంబోధింపబడిన చెలికత్తెకు చెప్పకూడదా? అని అంటే, ఆ చెలికత్తె ఈమె పడే పాట్లను చూచి, ఈమెకు ముందే వ్యామోహాన్ని పొందిన దశలో ఉన్నది. "నమ్మిల్ మున్ అవనుక్కు మాయవరాలో!" (తిరువాయ్ మొழி– 9 –9 –5) (? నాకంటే ముందుగానే నా చెలి మోహాన్ని పొందినది) అని నమ్మాళ్వారులు కూడా ఈ విషయాన్ని అనుగ్రహించారు కదా. లాభనష్టాలు అనే రెండు మనకు ఇద్దరికీ సమానమైనవి. కనుక, నీవు నాకు ముందే బాధపడి మోహాన్ని పొందావు. అందుచేత నేను నా ఆర్తిని నీకు చెప్పి, నేను ప్రాణాలను ధరించలేకపోయాను. ఇక నేను పడే పాట్లను గూర్చి బాధయే లేకుండా, ఎన్నో బాధలను మోసి తిరిగే అన్యుల దగ్గరనా, నేను మొరపెట్టడం!" అని భావం.

★★★★★

కరువిళై యొణ్ మలర్కాళ్ ! కాయా మలర్కాళ్ !
తిరుమాల్ ఉరు వొళికాట్టుకిన్రీర్ ఎనక్కుయ్ వழிకొన్టురైయీర్
తిరువిళైయాడు తిణ్డోళ్ తిరుమాలిరుమ్ శోలైనమ్బి
వరి వళైయిల్ పుకున్దు వన్ది పற்றుమ్ వழக్కుళతే. 3

ఒణ్ = అందమైన, కరు విళై మలర్కాళ్ =కాక్కణం పూవులారా !, కాయా మలర్కాళ్ = కాయామ్ పూవులారా!, (మీరు), తిరుమాల్ = శ్రియఃపతియొక్క, ఉరు ఒళి = తిరుమేనియొక్క వర్ణాన్ని, కాట్టుకిన్రీర్ = స్మరింపజేస్తున్నారు, ఎనక్కు = దానిని స్మరించి, బాధపడే నాకు, ఉయ్ వழிక్కు ఒన్టు = బతికి బయట పడే ఒక దారిని, ఉరైయీర్ = చెప్పండి, తిరు విళైయాడు = లక్ష్మీదేవి క్రీడించే చోటు, తిణ్ తోళ్= దృఢమైన బాహువులను కలవాడైన, తిరు మాల్ ఇరుమ్ శోలై నమ్బి = సుందరబాహు స్వామి, ఇల్ పుకున్దు వరి వళై = నా ఇంటిలో ప్రవేశించి, నా అందమైన చేతి గాజులను, వన్ది పற்றుమ్ వழక్కు ఉళదే = బలాత్కారంగా గ్రహించి కొనిపోవడం న్యాయమేనా!, (చెప్పండి).

వ్యా :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (కరువిళై యిత్యాది) కరువిళైయినుడైయ అழகియ మలర్కాళ్! (కరువిళై) కాక్కణమ్. (కాయా మలర్కాళ్- తిరుమాలిత్యాది) పెరియ పిరాట్టియారుమ్, అవనుమాయ్ క్కలన్దిరున్దపోతు తన్నిఱమ్ పెఱ్ఱిరుక్కుమ్పోతై ప్పుకరై క్కాట్టానిన్ఱికోళ్. (ఎనక్కు) ఎన్ఱుమ్ అవనాళాయ్ అవన్ కారియమ్ శెయ్తు తలైక్కట్ట ప్పార్క్కుమిత్తనైయో?, ఇరువరానాల్ నొన్దారై "ఐయో" ఎన్నవేణ్డావో ?. "సర్వేశ్వరన్ కరుత్తై ప్పిన్శెల్లవేణ్డావో ఎల్లార్క్కుమ్?" ఎన్ఱిరానిన్ఱనవాయ్త్తు అవై.

నఞ్జీయర్, సున్దరపాణ్డియదేవరై క్కణ్డిరానిఱ్కచ్చెయ్తే, "గుణై ర్దశరథోపమః" (రామా.అయో. 1-9) ఎన్గిఱవిడత్తుక్కు- "పిఱన్దు పడైత్త గుణఙ్గళుమ్ స్వాభావికగుణఙ్గళు మెల్లామ్ కూడినాలుమ్ మార్మట్టేయాయ్, 'చక్రవర్తి త్తిరుమకన్' ఎన్న ప్పోరుమిత్తనై" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్య; అత్తై క్కేట్టు, "పరమపురుషనుక్కు ఒరువన్ వయిఱ్ఱిలే పిఱన్దు ఓరేఱ్ఱ ముణ్డాకవేణుమో? అవన్ పిఱక్కైయాలే అక్కుడి తనక్కుమ్ ఏఱ్ఱమా మిత్తనైయన్ఱో" ఎన్ఱానామ్. నామ్ పోన సమాధి ఇవనఱిన్దిల నెన్ఱు పార్త్తు, "అతెల్లామ్ క్కిడక్కచ్చెయ్తే "పరమపురుషన్" ఎన్నుమ్బడి ఎన్దాన్" ఎన్ఱారామ్; శ్రీవిభీషణாழ్వానై ప్రసఙ్గిత్తవాఱే, "విభీషణనోతాన్ అழకితాకచ్చెయ్తాన్; అపత్సమయత్తిలే భ్రాతావై విట్టుప్పోన్దానే" ఎన్ఱానామ్; "ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ విట్టుక్కొడుక్కవొణ్ణా తెన్ఱు, పితావుమ్ జ్యేష్ఠనాన భ్రాతావుమ్ శేరప్పోన వన్ఱు భ్రాతావై అనువర్తిక్కక్కడవన్; పితావోడే అవన్ విరోధిత్త వన్ఱు జ్యేష్ఠభ్రాతావై పారాతే పితావై అనువర్తిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తార్. "సర్వేషా మేవ లోకానాం పితా మాతా చ మాధవః" (భార-ఆర-192-56) లోకత్తుక్కుళ్ళే అన్తర్భూతనిఱే రావణనుమ్.

(ఉయ్ వழక్కు) ముడియుమ్ వழక్కేయో నీఙ్గళ్ కఱ్ఱతు ? ఉజ్జీవుక్కుమ్ వழక్కు చ్చొన్నాలాకాతో? "నీ అఙ్ఞాతేకొళ్, నాఙ్గళ్ మఱ్ఱైయ నిన్ఱోమ్" ఎన్ఱు ఒరు వార్త్తై శొన్నాలాకాతో ? పూప్పోలే వన్దు పులియానికోళీ !. (ఒన్ఱురైయీర్) ఇవైయే చైతన్యమ్ పెఱ్ఱు ఒరు వార్త్తై శొన్నాల్, అతు కేట్టు ప్పిన్బు అవఱ్ఱై క్కొణ్డు ధరిక్కవేణుమ్ దశైకాణుమ్ ఇవళ్ తన్నతు !

(తిరువిళైయాడిత్యాది) ప్రణయమిల్లాతా వొరువనల్లన్, ఒరు నత్తత్తిల్ పిఱవాతా నొరువనల్లన్. ఓరూరిలే పిఱన్దు వళరాతార్ వన్దియిడార్కళిఱే. (తిరువిళైయాడు తిణ్డోళ్) పెరియపిరాట్టియార్క్కు లీలార్థమాక శేణ్ కున్ఱు శమైత్తాప్పోలేయాయ్త్తు త్తిరుత్తోళ్కళిరుప్పతు (తిరుమాలిరుమ్శోలై నమ్బి) ఆర్యర్కళ్ ఇకழ్న్ద మ్లేచ్చభూమి యిలుళ్ళార్క్కు సులభనానవన్; అతుక్కుళ్ళే యుణ్డిఱే శీలముమ్. (నమ్బి) శొల్లి చ్చొల్లాత గుణఙ్గళాల్ పూర్ణనాయ్త్తు. (వరివళై యిత్యాది) తామిరున్ద విడత్తిలే నాఙ్గళ్ శెన్ఱోమాకిల్

ఎజ్గళై నలియ ప్రాప్తమ్; నాజ్గళిరున్ద ఇరుప్పిలే తామే వన్దు ఎజ్గళుడైయ ఉయిర్‌నిలై యఱిన్దు. (వన్ది పఱ్ఱుమ్) ఎజ్గళిశై విన్ఱిక్కేయిరుక్క, ఎజ్గళ్ వళై కైక్కొళ్ళుకైక్కు వழక్కుణ్డో ? తామ్ విరుమ్బిన వళై యెన్రు నాజ్గళ్ ఇత్తై క్కొణ్డు ధరిప్పోమానాల్, ఇత్తైయుమ్ కైక్కొళ్ళుకైక్కు వழక్కుణ్డో ? వழక్కుళ్ళ విడత్తిలేయన్రో కైక్కొలి కొళ్వతు. ఆన పిన్బు ఎనక్కు జీవిక్కైక్కు ఒరు విరకు శొల్లికోళ్.

అరు :- మూన్రామ్బాట్టు. (కరువిళై ఇత్యాది). (ఇరువరానాల్) తాను మవనుమానాల్. అవైతాన్ బాధిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సర్వేశ్వర నిత్యాది). కీழே, పెరియపిరాట్టి యారుమ్ తానుమాక క్కలన్దపోతు తన్నిఱమ్ పెఱ్ఱిరుక్కు మెన్రత్తై ప్పిడిత్తు. అప్పడి అవళాలే తనక్కు నిఱమాప్పడి యిరుక్కుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నక్షేయరిత్యాది). ఇవళ్ నినైవుమ్, పూక్కళ్ నినైవుమ్ వెవ్వేఱా యిరున్దతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (నక్షేయరిత్యాది). రాజా, "సర్వాధికనానవనై దశరథర్‌క్కు సమమాక చ్చొల్లలామో?" ఎన్రు జీయరై క్కేట్క, "ఆత్మానం మానుషం మన్యే" (రామా-యుద్ధ-120-11) ఎన్రు- "దశరథన్ మకన్" ఎన్రితే తమక్కేఱ్ఱమాక నినైత్తిరుక్కైయాలే, సమ రెన్నలామ్; "సౌశీల్యమన్రిక్కే పరమపురుషత్వ ముణ్డో? శీలగుణ ముణ్డానపోతుకాణ్ పరమపురుషత్వమ్" ఎన్రు జీయరుక్కు విపక్షై. (నామ్ పోన సమాధి) నమ్ హృదయమ్. (ఎన్నెన్రారామ్) అవనై క్కొణ్డాడినారామ్. (మార్‌మాట్టేయాయ్) అళవుపట్టు- ఎన్రపడి. ఇవళ్ నోవు పడ, పూక్కళ్ అవనోడే కూడి నలికిఱతుక్కు ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శ్రీవిభీషణాழ்వానిత్యాది). (ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ విట్టుక్కొడుక్కవొణ్ణాతు) ఎన్రతు- రాజావన్రో! ఎన్రు కీழ் విట్టిరున్దాప్పోలే, ఇజ్గుమ్ విట్టుక్కొడుక్క వొణ్ణాతు ఎన్రపడి. (విరోధిత్త వన్రు) ఎన్రతు. పితావై విరోధిత్త అన్రు- ఎన్రపడి.

(పూపోలే) ఎన్రతు. -చాటు. "వన్ది" -శబ్దై. "ఇల్ పుకున్దు- వరివళై- వన్ది పఱ్ఱుమ్" ఎన్రన్వయమ్. (వన్ది పఱ్ఱుకై) బలాత్కారేణ అపహరిక్కై. తాழ்న్దార్‌క్కు ముకమ్ కొడుక్కై శీల మన్రో, సులభ నెన్రు- సౌలభ్యమ్ శొల్లువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అతుక్కళ్ళై ఇత్యాది). "ఇల్ పుకున్దు- వరివళై- వన్దిపఱ్ఱుమ్- వழక్కుళతు" ఎన్రు అన్వయిత్తు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తా మిరున్ద విడత్తిలే యిత్యాది). (ఉయిర్ నిలై)- వళై. (కైక్కొలి). చాటు. కైయిల్ వళై- అర్థమ్; పరిధానమ్ -ధ్వని.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– కొన్ని పూలను చూచి, "లక్ష్మీనాథుని వర్ణాన్ని స్మరింపజేసే మీరు స్వామిని "నీవు చేసిన పని న్యాయమా? "అని అడగండి"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–(కరువిళై ఒణ్ మలర్ కాళ్!) కరువిళై అనబడే పువ్వుల తీగలలో వికసించిన, చాలా ప్రకాశించే పువ్వులలారా!

(కాయా మలర్ కాళ్!) అగిసె పూలలారా!

(తిరుమాల్ ఉరువొళి కాట్టుగిన్రీర్) లక్ష్మీదేవి, ఆ భగవానుడు కలసి ఉండే సమయంలో ఈ కొరత లేని వర్ణాన్ని కలిగిన భగవంతుని వర్ణాన్ని మీరు స్మరింప చేస్తున్నారు.

(ఎనక్కు ఉయ్వుళిక్కు ఒన్రురైయీర్) నన్ను బాధ పెట్టడం కోసం అతడు సృష్టించినవారై మీరు ఉన్నప్పటికీ, నిత్యం అతని వ్యక్తులై, అతన్నికార్యాన్ని మాత్రమే చేయడం కాకుండా, నాకు కూడా ఒక న్యాయాన్ని చెప్పండి నేను, అతడు అనే ఇద్దరిలో బాధ పడిన నా విషయంలో అయ్యో! అని జాలిని అయినా మీరు చూపించ వద్దా! అని భావం.

అవి, ఈమెను బాధించడంలో ఏమి కారణం? అని అంటే, "మనకు అందరికీ స్వామి అయిన భగవంతుని మనస్సును మనం అందరం అనుసరించాలి. అందుచేత అతని మనసు ప్రకారం ఈమెను బాధిద్దాం"–అనే భావాన్ని కలిగినవి, ఇవి. లక్ష్మీదేవితో సంబంధం చేత భగవంతుడు వికాసాన్ని పొందుతున్నాడు అని, అందరూ తండ్రి అయిన భగవంతుని మనస్సును అనుసరించాలి –అని స్థిరపరచే ఈ క్రింది ఐతిహ్యాన్ని ఇక్కడ అనుసంధించుకోవాలి.

నంజీయర్ కాలంలో సుందరపాండ్యబ్రహ్మ దేవుడు అనే ఒక రాజు ఉండేవాడు అతడు నంజీయర్ ను కలసినప్పుడు శ్రీరామాయణంలో తనకు ఏర్పడిన అనేక సందేహాలను అడిగి తీర్చుకొనేవాడు. ఆ క్రమంలో,

స హి వీర్యోపపన్నస్య రూపవా ననసూయకః,

భూమా వనుపమ స్సూనుః గుణైః దశరథోపమః"

(శ్రీరామాయణం అయోధ్యాకాండమ్– 1 –9)

(ఆ శ్రీరాముడు వీర్యాన్ని కలవాడు. రూప సౌందర్యాన్ని కలవాడు. అసూయ లేనివాడు. లోకంలోనే సాటి లేని కుమారుడు. గుణాలతో కండ్రి అయిన దశరథుని పోలినవాడు) అనే శ్లోకాన్ని గూర్చిన విచారం ఒకసారి ప్రస్తుతమైనది.

"భగవంతుడు శ్రీరాముడుగా పుట్టి పొందిన గుణాలు, అతనికి సహజంగానే ఉండే పరత్వం మొదలైన గుణాలు అన్ని కలసినప్పటికీ, చక్రవర్తి అయిన దశరథుని గుణాలకు ఎంత మాత్రం పోలనివై, చక్రవర్తి కుమారుడు అని చెప్పడానికి సరిపోయేటట్లుగా మాత్రం ఉంటాయి" అని నంజీయర్ అన్నారు.

"ఆత్మానం మానుషం మన్యే రామం దశరథాత్మజమ్"

(శ్రీరామాయణం యుద్ధకాండం– 120 –11)

(నేను నన్ను మానవునిగాను దశరథునకు కుమారుడైన రామునిగాను భావిస్తున్నాను) అని శ్రీరాముని మనసును అనుసరించినందు వల్ల, ఉపమానం కంటే ఉపమేయం తక్కువగా ఉంటుంది– అనే ఆలంకారిక మర్యాదను అనుసరించి ఈ విధంగా చెప్పడం జరిగింది.

దీనిని విన్న సుందర పాండ్యుడు "పరమ పురుషునకు ఒకని కడుపులో పుట్టినందువల్ల ఒక గొప్పతనం ఏర్పడాలా? అతడు జన్మించినందువల్ల ఆ వంశానికి కదా గొప్పదనం వస్తుంది!" అని ఆక్షేపించాడు. "మనం భావించిన అర్థాలను ఇతడు తెలిసికోలేదు, చెప్పినప్పటికీ అర్థం కాదు" అని గ్రహించి, దానికి బదులు చెప్పకుండా, "అది ఉండనీ, నీవు పరమ పురుషుడు అని చెప్పినది ఎంతటి అందమైన మాట!" అని చాలా గంభీరమైన అర్థం వచ్చేటట్లుగా పలికి, ఆ విషయాన్ని అంతటితో నంజీయర్ పూర్తి చేశారు. ఇక్కడ దశరథుని కుమారుడు అయినందువల్ల శ్రీరామునకు సద్గుణాలు ఏర్పడ్డాయి– అని చెప్పడంవంటిదే లక్ష్మీదేవి యొక్క సంబంధంవల్ల భగవానుడు ప్రకాశాన్ని పొందాడు–అనేది కూడా –అని తాత్పర్యం.

ఇంకొక సమయంలో, సుందర పాండ్యునితో శ్రీరామాయణ విచారం చేసేటప్పుడు, విభీషణుని గూర్చిన ప్రస్తావం వచ్చింది. అప్పుడు సుందరపాండ్యుడు "విభీషణుడు చేసిన పని చాలా అందంగా ఉన్నది. ఆపత్కాలంలో అన్నగారిని విడచి పెట్టి వచ్చాడు కదా, ఇతడు" అని విభీషణునిపై దోషం ఆరోపిస్తూ పలికాడు. ఇక్కడ అతనికి తెలిసేటట్లు చెప్పవచ్చు కనుక, ఈ విషయాన్ని విడిచిపెట్టకుండా, "తండ్రికి, అన్నగారికి మధ్య తగాదా ఏర్పడినప్పుడు, తమ్ముడు తండ్రిని అనుసరించాలి తప్ప, అన్నగారిని అనుసరించకూడదు. ఇక్కడ

శ్రీరాముడు సర్వలోక జనకుడు కనుక, అన్నగారైన రావణుని విడచిపెట్టి, తండ్రి అయిన శ్రీరామునితో చేరడం తప్పు కాదు" అని నంజీయర్ అన్నారు.

"సర్వేషామేవ లోకానాం పితా మాతా చ మాధవః,

గచ్ఛధ్వ మేనం శరణం శరణ్యం పురుషర్షభాః"

(భారతం– ఆరణ్య పర్వం –192– 56)

(ఓ పురుష శ్రేష్ఠులారా! అన్ని లోకాలకు తండ్రి, తల్లీ లక్ష్మీనాథుడే. శరణు పొందదగిన ఇతనిని శరణు పొందండి) అని ప్రమాణాలు శ్రీమన్నారాయణుని తల్లిగాను, తండ్రిగానూ ఘోషిస్తున్నాయి కదా. "సర్వేషాం లోకానామ్" అనే అన్ని లోకాలలో రావణుడు కూడా చేరి ఉన్నాడు కదా.

ఈ రీతిలో కరువిళై పుష్పాలు, అగిసె పూలు సర్వలోక పిత అయిన భగవంతుని అభిప్రాయాన్ని అనుసరించవలసినదే అందరికీ కర్తవ్యం అవుతున్నది– అని భావించాయి –అని తాత్పర్యం.

(ఉయ్ వழிక్కు ఒన్ఱురైయీర్) వధించే మార్గాన్ని మాత్రమే మీరు నేర్చారా? బతికించే మార్గం ఏదైనా చెప్పకూడదా? నీవు బాధపడకుండా ఉండేటట్టు మేము నిన్ను బాధించకుండా దాగుకొని ఉంటాము –అని ఒక మాటను చెప్పకూడదా? అని భావం. పూలవలె కనిపించి, పులులు చేసే పనిని చేస్తున్నారే! అని భావం.

(ఒన్ఱురైయీర్) "ఏదైనా ఒక మాటను చెప్పండి "అని యాచిస్తున్నది. ఇవే జ్ఞానాన్ని పొంది, ఒక మాటను చెబితే, దానిని విని తరువాత దానిని భావించే ప్రాణాలను నిలుపుకోవలసిన స్థితిగదా, ఈమెది.

(తిరు విళైయాడు తిణ్ తోళ్ తిరుమాలిరుంజోలై నంబి) నాయకి దగ్గర ప్రేమ లేకుండా ఉండేవాడు కాదు, ఇతడు. ఒక ఊరిలో పుట్టనివాడు కాదు, ఇతడు. మంచివారు అనేకులు నివసించే ఒక ఊరిలో పుట్టి పెరిగినవారు ఇతరులను బాధపడేటట్లుగా తగవులాడరు కదా.

(తిరు విళైయాడు తిణ్ తోళ్) లక్ష్మీదేవి క్రీడించడానికి చేయబడిన, ఉన్నతమైన, పర్వతాలతో పోలి ఉండే బాహువులు.

(తిరుమాలిరుంజోలై నంబి) పూర్వకాలంలో దక్షిణదిక్కులో దండకారణ్యంగా ఉండేటప్పుడు అసురులు, రాక్షసులు మొదలైన దుర్మార్గులకే నివాసమైన మ్లేచ్ఛభూమియై, ఉత్తరదేశంలో ఉండే ఆర్యులు, అంటే, మంచివారు దీనిని విడచి పెట్టారు. అటువంటి దక్షిణ దిక్కులో ఉండే కోయలు మొదలైన తక్కువ కులంవారికి దర్శనాన్ని అనుగ్రహించే సౌలభ్యం, "ఇనక్కుఱవర్ పుది యవి ఉణ్ణుమ్ మాలిరుమ్ శోలై ఎందాయ్" (పెరియాழ்வార్ తిరుమొழி–5–3–3) (కొత్తగా పండిన ధాన్యాన్ని ముందుగా సుందర బాహుస్వామికి నివేదించి, ఆ తరువాత తాము ఉపయోగించుకునే స్వభావాన్ని కలిగిన కోయలు) అని అనుసంధింపబడిన సౌశీల్యం నిండుగా ఉండేవాడు.

(నంబి) ఇంకా ఉండే అన్ని సద్గుణాలతోనూ పూర్ణమైనవాడు.

(వరి వళైయిల్ పుగుందు వంది పఱ్ఱుమ్ వழக్కుళదే?) మీరు ఉండే చోటుకు మేము వెళ్ళినట్లయితే, మమ్ములను బాధ పెట్టడం ఉచితమే. మేము మా ఇంటిలో ఉండేటప్పుడు, దాని లోపలకు మీరే వచ్చి, మా ప్రాణస్థానీయాలను (గాజులను) తెలిసి బాధించడం న్యాయమా?

(వంది పఱ్ఱుమ్ వழక్కుళదే?) మా అనుమతి లేకుండా ఉండగా, మా గాజులను అపహరించుకొని పోవడం న్యాయమేనా? "మీరు అభిమానించిన గాజులు" అని మేము దీనినిబట్టి ప్రాణాలను ధరించాలని చూస్తే, దీనిని కూడా గ్రహించడం ఏ న్యాయంలో చేరినది? న్యాయం ఉండే చోటులోనే చేతి కూలిని(1– చేతి గాజులను, 2– చేతిలో ఉండే వస్తువును) అపహరించడం. ఈ విధంగా మా ప్రాణస్థానీయాన్ని కూడా కొల్లగొట్టిన తరువాత, మేము ప్రాణాలను ధరించి ఉండడానికి మీరే ఒక దారిని చెప్పండి– అని భావం.

★★★★★

పైమ్బొ(భి)ల్ వాழ் కుయిల్‌కాళ్ ! మయిల్ కాళ్ ! ఒణ్ కరువిళైకాళ్ !
వమ్బుక్కళఙ్గనికాళ్ ! వణ్ణప్పూవై నఱు మలర్‌కాళ్ !
ఐమ్బెరుమ్ పాతకర్‌కాళ్ ! అణిమాలిరుమ్‌శోలై నిన్ఱ
ఎమ్బెరుమానుడైయ నిఱ ముఙ్గళుక్కెన్ శెయ్‌వతే ? **4**

పై పొழிల్ వాழ் = విస్తరించిన తోటలలో నివసించే, కుయిల్ కాళ్ = కోయిలలారా!, మయిల్‌కాళ్ = నెమళ్ళలారా !, ఒణ్ కరు విళైకాళ్ = అందమైన కాక్కణమ్ పూవులారా!, వమ్బు క్కళఙ్కనికాళ్ = కొత్తగా పండిన కళాపండ్లలారా!, పూవై మలర్‌కాళ్ = అందమైన వర్ణాన్ని, పరిమళాన్ని కల్గిన అతసీసుమాలలారా!, ఐ పెరు పాతకర్‌కాళ్ = (అనే) అయిదుగురు పంచమహాపాతకులారా!, ఉఙ్గళుక్కు = మీకు, అణి మాలిరుమ్ శోలై నిన్ఱ = తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో ఉండే, ఎమ్బెరుమానుడైయ నిఱమ్ ఎన్ శెయ్‌వదు = సుందరబాహుస్వామియొక్క వర్ణం మీకు ఎందుకు ? (ఆ వర్ణాన్ని మీరు గ్రహించినది నన్ను హింసించడం కోసమే కదా!)

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (పైమ్బొழிలిత్యాది) పరన్ద పొழிలిలే వర్తిక్కిఱ కుయిల్‌కాళ్! ఉఙ్గళుక్కు చ్చోలైనోక్కి త్తరువార్ వేణ్డావో ? (మయిల్‌కాళ్ ఇత్యాది) ఏశదేశవాసిత్వమే హేతువాక బాధకమాకానిన్ఱికోళీ ! కాదాచిత్కమాక ప్పழுత్త కళాప్పழఙ్గళ్ నలికిఱపడి. అழுకియ నిఱత్తైయుడైయ పూవైప్పూక్కాళ్ ! పఞ్చమహాపాతకరైప్పోలేయాయ్‌త్తు నలికిఱతు. (అణియిత్యాది) బాధకనానవన్ వడివైక్కొణ్డు రక్షకరాన నీఙ్గళ్ ఎన్ శెయ్య నలికిఱికోళ్ ? శేషశేషికళానాల్ శేషభూతర్‌తఙ్గళిలే ఒరుమిడఱాయ్ నిన్ఱు పిழైక్కవేణ్డావో?; తిరుమలైయిలే నిఱ్కిఱ నిలైయై క్కాట్టి ఎన్నై అనన్యార్హైయాక్కినవనుడైయ నిఱత్తై నీఙ్గళ్ ఎన్ శెయ్య ఏఱిట్టుక్కొణ్డికోళ్ !

(పైమ్బొழிలిత్యాది) పరమచేతననోడు, చైతన్యమాత్రముడైయారోడు, అచేతనఙ్గళోడు వాశి యఱ ఎల్లారు మొక్క బాధకరానాల్ ఎఙ్గనే పిழைక్కుమ్బడి? పిరిన్దాన్ ఒరువనాయ్, బాధకర్ పలరుణ్డానాల్ ఎఙ్గనే పిழைక్కుమ్బడి? కలన్దార్ బాధకరాకైయన్ఱిక్కే, అవన్ పిరిన్ద సమయత్తిలే ముకఙ్గాట్టి ఆశ్వాసత్తై ప్పణ్ణక్కడవ నీఙ్గళ్ బాధకరానాల్ ఎఙ్గనే పిழைక్కుమ్బడి? పిరిన్దాన్ ఒరువనాయ్ బాధకకోటి పలవానాలుమ్ పిழைక్కప్పోమో? (అణియిత్యాది) నలియానిఱ్కిఱవన్ నిఱత్తై రక్షకరాన నీఙ్గళ్ ఎన్ శెయ్య ఏఱిట్టుక్కొణ్డికోళ్? అవన్ నిఱత్తై త్తర ప్పుక్కాల్, "ఎఙ్గళుక్కు ఇన్నిఱమ్ వేణ్డా" ఎన్నవేణ్డావో? [1](ఉఙ్గళుక్కు వేణ్డావిట్టాల్)

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (పైమ్బొఴి లిత్యాది) (తరువారార్?) "నాన్ ముడిన్దాల్" ఇతి శేషః. "పైమ్బొఴిల్ వాఴ్- మయిల్‌కాళ్" ఎన్టుమ్ కూట్టువతు. బాధకత్తిన్ ఉత్కైప్పాలుమ్, అవైతాన్ అఞ్జాయిరుక్కైయాలుమ్, రసోక్తియాక (పఞ్చమహాపాతకర్) ఎన్గిఱతు. (రక్షకరాన నీఙ్గళ్) ఎన్టతు- ఇవ్వళవిల్ వన్దు అశ్వసిప్పిత్త వఴియాలే రక్షకరాన- ఎన్టపడి. స్వాపదేశత్తిలే తాత్పర్యాన్తర మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శేషశేషికళిత్యాది). తాత్పర్యాన్తర మరుళిచ్చెయ్‌కైక్కు మీళవుమ్ పదోపాదానమ్ పణ్ణుకిఱార్ (పైమ్బొఴిలిత్యాది) "ఎమ్బెరుమాన్" ఎన్నైయాలే (పరమచేతననోడు) ఎన్టతు. (చైతన్యమాత్రమ్) కుయిల్. కుయిల్ మయిల్‌కళుక్కు భఙ్గ్యన్తరేణ వివరణ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కలన్దారిత్యాది) "కుయిల్‌కాళ్" ఎన్ట పన్మైక్కు తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిరిన్దానొరువనా యిత్యాది).

నాల్గవ పాశురం –

అవతారిక– తనను బాధించే పంచ మహాపాతకులను ఖండిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– పాశురంలోని మొదటి భాగంలో పంచ మహాపాతకులను నిర్దేశిస్తున్నది.

(పైమ్బొఴిల్ వాఴ్ కుయిల్ కాళ్!) విస్తరించి ఉండే తోటలలో నివసించే కోకిలలారా! నేను పెంచిన తోటలలో నివసిస్తూ, నన్నే బాధిస్తున్నారే! అని భావం. లేక, మీ చేత బాధ పెట్టబడి నేను చనిపోతే, ఈ తోటను రక్షించడానికి ఎవరూ లేరు –అనే విషయాన్ని చెప్పకుండా, మీకు మీరే హానిని కలిగించుకుంటున్నారే!–అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(మయిల్ కాళ్!) "పైమ్బొఴిల్" అనే విశేషణం ఇక్కడ కూడా అన్వయించుకోవాలి. మీరు నివసించే తోటలో నేను కూడా నివసించడం అనే ఇదే కారణంగా నన్ను మీరు బాధిస్తున్నారే!

(ఒణ్ కరువిళైగాళ్!) కాంతిని నిండుగా కల్పిన పూలు అనే మీరు మీ వంటి నన్ను బాధించడం అనే ఈ పనిని చేయవచ్చునా?

(వంబ క్కళంగనిగాళ్!) తోటలలో ఎల్లప్పుడూ నివసించే కోకిలలు, నెమళ్ళు బాధించడమే కాకుండా, ఎప్పుడో పండే కళాఫలాలు నన్నుకూడా బాధిస్తున్నవి.

(వణ్ణ ప్పూవై నఱుమలర్ కాళ్!) మంచి రంగును, సువాసనను కలిగిన అగిసె పువ్వులు. అవిసె పువ్వు వర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కలిగినవానిని జ్ఞాపకం చేసి బాధిస్తున్నవి.

(ఐమ్బెరుమ్ పాదకర్ కాళ్!) బ్రహ్మహత్య, సురాపానం, బంగారును దొంగిలించడం మొదలైనవి శాస్త్రాలలో పంచ మహాపాతకాలుగా చెప్పబడ్డాయి. వాటి వలె పరహింస చేయడం వల్ల, ఐదు సంఖ్యలో ఇవి ఉన్నందువల్ల, వీటిని కూడా పంచ మహా పాతకులు– అని నిర్దేశిస్తున్నది.

(అణి మాలిరుంజోలై నిన్ఱ ఎమ్బెరుమానుడైయ నిఱమ్ ఉంగళుక్కేన్ శెయ్ వదే?) నన్ను బాధ పెట్టేవాని రూపం వంటి రూపాన్ని కలిగి, నన్ను రక్షించవలసిన మీరు ఎందుకోసం నన్ను బాధిస్తున్నారు? అతడు మనకు స్వామి. మనం అతనికి దాసులమయి ఉండేవారం. మనం అందరం ఒక పక్షంగా ఉండి, అతని దగ్గర నుండి మనలను రక్షించుకోవద్దా? పనివాళ్ళు కొందరు యజమాని పక్షంలో చేరడంవలె కదా, ఇది ఉన్నది. అందమైన తిరుమాలిరుమ్ శోలై అనే క్షేత్రంలో ఉండే స్థితిని దర్శింపచేసి, నన్ను వశపరచుకున్న భగవంతుని వర్ణాన్ని మీరు ఎందుకోసం ఆరోపించుకున్నారు?

ఇంకొక అర్థాన్ని చెప్పడం కోసం మళ్లీ ఈ పాశురం వ్యాఖ్యానం చేయబడుతున్నది.

(పైమ్బొఴిల్ వాழ் కుయిల్ కాళ్! మయిల్ కాళ్! ఒణ్ కరువిళైగాళ్! వంబ క్కళంగనిగాళ్! వణ్ణ ప్పూవై నఱుమలర్ కాళ్!) భగవంతుడు పరమ చేతనుడు, కోకిలలు, నెమళ్లు జ్ఞానం మాత్రం కలిగిన ప్రాణులు. కరువిళై, కళాపలాలు, పూలు అనే ఈ మూడు జ్ఞానం లేని అచేతనాలు. ఈ విధంగా అందరూ చేరి నన్ను బాధిస్తే, నేను ఏ విధంగా బ్రతకడం సాధ్యం అవుతుంది? నన్ను విడిచినవాడు అతడు ఒక్కడు. అతనిని విడచి బాధపడే నేను ఒక్కతెను. ఒక్కతెను అయిన నన్ను మీరు పలువురి చేరి బాధిస్తే నేను ఏ విధంగా బ్రతుకగలను? స్వామితో కలసి విశ్లేషించిన అతడు బాధించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అతడు నన్ను విశ్లేషించిన సమయంలో ముఖాన్ని చూపించి, నాకు ఓదార్పును

కలిగించవలసిన మీరు కూడా నన్ను బాధిస్తే, నేను ఏ విధంగా బ్రతుకగలను? నాకు దూరమైన అతడు సాటి లేనివాడు. పంచ మహాపాతకులై బాధించే మీరు కూడా ఒక్కొక్క రీతిలో సాటి లేని పలువురు కలసి ఉన్నారు. ఈ విధంగా పలువురు కలసి బాధిస్తే ఒక్కతెను అయిన నేను ఏ విధంగా బ్రతుకగలను?

(అణి మాలిరుంజోలై నిన్ఱ ఎమ్బెరుమానుడైయ నిఱమ్ ఉంగళుక్కెన్ శెయ్ వదే?) నన్ను విడచి వెళ్లి బాధించేవాని వర్ణాన్ని నన్ను రక్షించవలసిన మీరు ఎందుకోసం ఆరోపించుకున్నారు? అతడు ఇచ్చినందు వల్ల మేము దానిని ఆరోపించుకున్నాము– అని మీరు అన్నట్లయితే, అతడు వర్ణాన్ని ఇచ్చేటప్పుడు మాకు ఈ వర్ణం వద్దు" అని చెప్పవద్దా?.

★★★★★

తుఙ్గ మలర్ ప్పొ*ఝి*ల్ శూ*ఝ్* తిరుమాలిరుమ్‌శోలై నిన్ఱ
శెఙ్గట్కరుముకిలిన్ తిరువురుప్పోల్ మలర్మేల్
తొఙ్గియ వణ్డినఙ్గాళ్ ! తొకు పూఞ్జునైకాళ్ ! శునైయిల్
తఙ్గు శెన్దామరైకాళ్ ! ఎనక్కోర్ శరణ్ శా*ఱ్‌ఱు*మినే. 5

తుఙ్గమ్ మలర్ పొ*ఝి*ల్ శూ*ఝ్* = సమృద్ధిగా పూలను కల తోటలచే చుట్టబడి ఉండే, తిరు మాలిరుమ్ శోలై = తిరు మాలిరుమ్ శోలైలో, నిన్ఱ = నిలుచున్న సన్నివేశంలో వేంచేసి ఉండే, శెమ్ కణ్ కరుముకిలిన్ = ఎఱ్ఱ తామరలవంటి తిరునేత్రాలను, కాలమేఘంవంటి రూపాన్ని కల స్వామియొక్క, తిరు ఉరు పోల్ = అందమైన రూపంవలె, మలర్ మేల్ తొఙ్గియ వణ్డు ఇనఙ్గాళ్ = పూలపై వాలి ఉండే తుమ్మెదగుంపులలారా !, తొకు = దట్టంగా ఉండే, పూ శునైకాళ్ = అందమైన కొండవాగులారా!, శునైయిల్ తఙ్గు = వాగులలో ఉండే, శెమ్ తామరైకాళ్ = ఎఱ్ఱ తామరపూవులారా!, ఎనక్కు = నాకు (మిమ్ములను యమదూతలుగా భావించే నాకు), ఓర్ శరణ్ శా*ఱ్‌ఱు*మిన్ = ఒక శరణాన్ని తెలియచెప్పండి.

వ్యా :- అఞ్జామ్బాట్టు. (తుఙ్గ మలరిత్యాది) ఓఙ్గిన మలరైయుడైత్తాన పొ*ఝి*లాలే శూ*ఝ*ప్పట్ట తిరుమాలిరుమ్ శోలైయిలే నిన్ఱ. ఒరువరాల్ శెన్ఱు ప్రవేశిక్క అరితాయిరుక్కై.

“నగోత్తమం పుష్పిత మాససాద” (రామా-సుంద-28-17) ఆ{గ్ర}రామై కరై పురణ్డాల్ తీప్పాయ్ వౌరుప్పడుమాపోలే; “నేమాన్ పుష్పఫలద్రుమాన్” (రామా-సుంద-16-25) ఎన్నుమ్బడియితే ఇవళుక్కిరుక్కిఱతు. రాక్షసీదర్శనత్తోపాతి కొడితాయిరానిన్ఱతాయ్త్తు- ఇవళుక్కు ఇవ{గ్ర}గ్రీనుడైయ దర్శనముమ్. (శెజ్గట్కరుముకిల్) ఇన్నెరుప్పై క్కడన్దు పుకవేణుజ్గాణుమ్ అనుభవిక్క. అకవాయిన్ నీర్మై అడజ్గలుమ్ తెరియుమాయ్త్తు క్కణ్ణిల్ తణ్ణళియిలే.

(మలర్మేల్ తొజ్గియ వణ్డినజ్గాళ్) నెరుప్పిలే కాల్ పారున్దుమాపోలే ఇరుక్కిఱతితే ఇవళుక్కు. కుఱైవ{గ్ర}గ్రార్ కుఱైవాళర్ కుఱై తీర్క్కవేణ్డావో ? (తొకు విత్యాది) అతిన్ కీழிల్ నీర్- తిరుమేనిక్కు స్మారకమాకా నిన్ఱతు. (శునై యిత్యాది) అతిల్ పూత్త పూక్కళ్ దివ్యావయవాదికళుక్కు స్మారకమాకా నిన్ఱతు. (ఎనక్కిత్యాది) ధర్మపుత్రన్ భీష్మద్రోణాదికళ్ పక్కలిలే శెన్ఱు, “ఉజ్గళై నాన్ కొల్లుమ్ విరకు నీజ్గళే శొల్లవేణుమ్” ఎన్ఱాప్పోలే, బాధిక్క వౌరుప్పట్టు నిఱ్కిఱ ఇవ{గ్ర}ఱై ప్పార్త్తు “నాన్ ఉజ్గళై త్తప్పి జీవిప్ప తొరు విరకు శొల్లవల్లికోళే ?” ఎన్ఱు కేట్కిఱాళ్. “శిఖణ్డియై మున్నే నిఱుత్తువతు, విల్లై ప్పొకడుకిఱోమ్. కొన్ఱుకొళ్” ఎన్ఱాప్పోలే ఒరు విరకు శొల్లవల్లికోళే; “నాజ్గళిల్లాత విడమ్ ఇన్నవిడమ్; అజ్గే పోయ్ నీ జీవి” ఎన్ఱు ఒరు పుకల్ శొల్లవల్లికోళే. ఇవై తనక్కారు పుకల్ శొల్లవేణ్డుమ్బడి కాణుమ్ ఇవళ్ తాన్ పుకల{గ్ర}ఱపడి.

అరు :- అజ్ఞామ్బాట్టు. (తుజ్గ మలరిత్యాది) “మలర్ప్పొழிల్ శూழ்” ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఒరువరాలిత్యాది). (ఒరువరాల్) విరహిణికళాల్. అప్పడి విరహిణికళుక్కుక్కిట్టప్పోకాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నగోత్తమ మిత్యాది) అనాల్ కిట్టలామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆ{గ్ర}రామైయిత్యాది). ధరిక్కైక్కుడలాక క్కిట్టినాళెన్ఱాలో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వేమానిత్యాది). ఎడుత్త శ్లోకత్తిల్, 'నైషా పశ్యతి రాక్షస్యః” ఎన్ఱత్తై ప్ప{గ్ర}ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రాక్షసీదర్శనేత్యాది) (నెరుప్పై) ఎన్ఱతు- కీழ் చ్చొన్న పుష్పితమాన పొழிలై.

“ఇనజ్గాళ్” ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (కుఱైవ{గ్ర}గ్రారిత్యాది) అవిక్క- తజ్గళ్ తాపత్తై అవనవిక్క. (మలర్మేల్ తొజ్గియ వణ్డినజ్గాళ్) తిరుక్కణ్గళిల్ కరువిழிక్కు స్మారక మాయిరానిన్ఱతెన్ఱు కణ్డుకొళ్వతు. (కేట్కిఱాళ్) ఆ{గ్ర}రామైయిన్ కనత్తాలే- ఎన్ఱపడి. (శిఖణ్డి) [1]నిర్వాణైయాన స్త్రీ. ఇవళై క్కాణవే భీష్మర్క్కు ముడికైక్కు క్కారణమ్. “అశ్వత్థామా హతః” ఎన్ఱతు ద్రోణన్ విల్లు ప్పొకడుకైక్కు క్కారణమ్.

ఐదవ పాశురమ్ –

అవతారిక– తుమ్మెదలను, సరోవరాలను, తామర పూలను తనకు ఒక ఆశ్రయాన్ని చెప్పమని కోరుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (తుంగ మలర్ ప్పొళిల్ శూళ్ తిరుమాలిరుంజోలై నిన్ఱ) ఉన్నతంగా ఉండే పువ్వులను కలిగిన తోటలను చుట్టూ కల తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రంలో నిలచి ఉండే– అని అర్థం. నావలె తనను విశ్లేషించి బాధపడే ఒకతెచేత ప్రవేశించడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉండే చోటు– అని భావం.

"ఇతీవ దేవీ బహుధా విలప్య సర్వాత్మనా రామ మనుస్మరంతీ,
ప్రవేపమానా పరిశుష్కవక్త్రా నగోత్తమం పుష్పిత మాసాద"
(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ– 28 –17)

(ఈ విధంగా సీతాదేవి అనేక విధాలుగా విలపించి, రాముని మనసులో స్మరిస్తున్నదై, వణుకుతున్నదై, ఎండిపోయిన నోటిని కలిగినదై, పూచిన ఒక గొప్ప పర్వతం దగ్గరకు వెళ్ళింది) అనే ప్రమాణంలో ఆర్తి సహించలేనంతగా కలిగినవారు పూలు నిండిన చోటకు పోవడం అనేది అగ్నిలో స్నానం చేయడానికి పోవడంవంటిది అని చెప్పబడింది కదా.

"నైషా పశ్యతి రాక్షస్యో నైషా పుష్పఫలద్రుమాన్.
ఏకస్థహృదయా నూనం రామమేవానుపశ్యతి"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 16 –25)

(ఈ సీతాదేవి రాక్షస స్త్రీలను చూడడం లేదు. ఈ పూలను ఫలాలను, వృక్షాలను చూడడం లేదు. ఒకే భావాన్ని మనస్సులో కలిగినదై, శ్రీరాముని మనస్సులో దర్శిస్తున్నట్టుగా ఉన్నది) అని చెప్పినట్టుగా, సీతాదేవికి పూలతో, ఫలాలతో కూడిన వృక్షాలను చూడడం శ్రీరాముని స్మరింప చేసి, బాధించడానికి కారణం అవుతున్నందున, రాక్షస స్త్రీలను చూసినట్లుగా సహించడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉన్నది. ఈమెకు కూడా ఉన్నతమైన పూలను కలిగిన తోటలను చుట్టూ కలిగిన తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రం కూడా ఈ విధంగానే ఉన్నది.

(శెంగట్కరుముగిలిన్) భగవంతుని మనస్సులో ఉండే కరుణ పూర్తిగా ఎర్రని తామరపూలవంటి నేత్రాలలో తెలుస్తున్నది. అయితే, దానిని

అనుభవించటానికి ఉన్నతమైన పూలను కలిగిన తోటలు అనే అగ్నిని దాటి వెళ్ళాలి కదా. "అనుభవించడానికి" అనేదానికి బదులుగా అరుంబద వివరణంలో "అవిక్క" అనే పాఠాన్ని గ్రహించి, తమ తాపాన్ని అతడు ఉపశమింప చేయడంకోసం– అనే వివరణం చేయబడింది.

(తిరువురు పోల్ మలర్ మేల్ తొంగియ వణ్డినంగాళ్!) భగవంతుని రూపాన్ని కలిగినవై, పూలపై నివసిస్తూ ఉండే తుమ్మెదల గుంపులలారా! అని అర్థం. వీటిని చూడడం నిప్పులో కాలు పెట్టినట్లుగా ఉన్నది కదా, ఈమెకు.

(వణ్డినంగాళ్) గుంపులు గుంపులుగా ఉండి ఏ లోటు లేకుండా జీవించే మీరు ఒంటరిగా ఉండి, కొరతతో ఉండే నా కొరతను తీర్చవద్దా?

(తొగు పూమ్ శునైగాళ్) దట్టంగా ఉండే అందమైన కొండవాగులలారా! అని అర్థం. కొండవాగులలో ఉండే నీరు భగవంతుని తిరుమేనిని స్మరింత చేసి ఈమెను బాధిస్తున్నది.

(శునైయిల్ తంగు శెందామరైగాళ్!) ఆ కొండవాగులలో పూచిన ఎర్రని తామర పూలు భగవంతుని నేత్రాలు, చేతులు, కాళ్లు మొదలైన దివ్యావయవాలను స్మరింపచేసి బాధిస్తున్నవి.

(ఎనక్కోర్ శరణ్ శాఱ్ఱుమినే!) నేను మీ దగ్గర నుండి తప్పుకొని బతికి బయటపడే దారిని మీరే నాకు చెప్పాలి. ధర్మపుత్రుడు మహాభారత యుద్ధం జరిగేటప్పుడు భీష్ముడు, ద్రోణుడు మొదలైన శత్రుపక్షంలోని వీరుల దగ్గరకు వెళ్లి, "మిమ్ములను నేను వధించే దారిని మీరే నాకు చెప్పాలి" అని అడిగినట్లుగా, ఈమె కూడా ఈమెను బాధ పెట్టే వీటిని చూచి, "నేను మీ దగ్గర నుండి తప్పుకొని బ్రతికి బయటపడే దారిని మీరే చెప్పాలి" అని తన ఆర్తిలోని అతిశయం కారణంగా అడుగుతున్నది.

"ఒకప్పుడు పురుషుడై, తరువాత స్త్రీగా మారిన శిఖండిని ముందు పెట్టుకొని యుద్ధం చేస్తే, నేను ఎదిరించకుండా వింటిని విడచి పెడతాను" అని భీష్ముడు తనను వధించే దారిని తెలియజేశాడు. "నా కుమారుడైన అశ్వత్థామ చనిపోయాడు– అనే మాట నా చెవిన పడితే, నేను యుద్ధం చేయడాన్ని నిలిపివేస్తాను" అని ద్రోణుడు దారిని చెప్పాడు. ఆ విధంగానే "మీ దగ్గర నుండి

తప్పుకొని నేను బయటపడి బ్రతికేదారిని మీరే నాకు చెప్పండి" అని ఈమె వీటిని అడుగుతున్నది. "మేము లేని చోటు ఈ చోటు, నీవు అక్కడకు పోయి ప్రాణాలను తగ్గించుకో" అని ఇవి దారిని చెబుతాయి –అని ఎదురు చూస్తున్నది.

(ఎనక్కోర్ శరణ్ శాற்றுమినే!) ఇవి తనకు ఒక ఆశ్రయాన్ని చెప్పేటట్లుగా కదా, ఈమె ఏ ఆశయం లేనిదిగా అయినది.

★★★★★

నాఱు నఱుమ్బొழிల్ మాలిరుమ్శోలై నమ్బిక్కు నాన్
నూఱు తడావిల్ వెణ్ణెయ్ వాయ్ నేర్న్దు పరావి వైత్తేన్
నూఱు తడా నిఱైన్ద అక్కారవడిశిల్ శొన్నేన్
ఏఱు తిరువుడైయా నిన్ఱు వన్దివై కొళ్ళుజ్గొలో. 6

నాఱు పొழிల్ నాఱుమ్ = పరిమళం అతిశయించి ఉండే తోటలతో సుంగధాన్ని వెదజల్లే, మాలిరుమ్శోలై = తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో వేంచేసి ఉండే, నమ్బిక్కు = స్వామికి, నాన్ = దాసురాలైన నేను, నూఱు తడావిల్ =నూఱు గంగాళాలు నిండుగా, వెణ్ణెయ్ =వెన్నను, వాయ్ నేర్న్దు = నోటితో పల్కి, పరావి వైత్తేన్ = సమర్పించాను, (అంతే కాదు), నూఱు తడా నిఱైన్ద = నూఱు గంగాళాలనిండుగా, అక్కార అడిశిల్ = అక్కారవడిశిల్‌ను (బెల్లపు పాయసాన్ని), శొన్నేన్ =నోటితో పల్కి, సమర్పించాను, ఇవై = ఈ వెన్నను, పాయసాన్ని, ఏఱు తిరు ఉడైయాన్ = ప్రతిదినం వృద్ధి చెందే సంపదను కల సుందరబాహుస్వామి, ఇన్ఱు వన్దు= ఇపుడు వేంచేసి, కొళ్ళుజ్కొల్ = స్వీకరిస్తాడా !

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు. (నాఱు నఱుమ్బొழிలిత్యాది) శోలైయిల్ పరిమళమ్ తన్నుడైయ నాற்றత్తోడే కూడినాఱ్పోలేకాణుమ్ పూర్ణనావతు. కుఱైవற்றారై వశీకరిక్కుమ్బోతు వెణ్ణెయాలే వశీకరిక్క వేణుమ్బోలేకాణుమ్. (నూఱు తడావిల్ వెణ్ణెయ్) ఇడైచ్చికళ్ ప్రార్థిప్పతు వెణ్ణెయాయిరుక్కుమితే. (వాయ్ నేర్న్దు) నినైవుమాత్రత్తాలే పోరాతెన్ఱిరుక్కిఱాళ్. 'క్రియతా మితి మాం పద' (రామా-ఆర-15-7) ఎన్నుమాపోలే ఇరానిన్ఱత్తాయ్‌త్తు ఇత్తలైక్కు. (నూఱుతడా నిఱైన్ద) పెణ్పిళ్ళై ప్రార్తిత్తువైత్తాళ్. కొడుత్తాళాక చ్చొల్ల క్కేట్టిలోమ్. ప్రార్తిత్తవற்றై ఇఱుక్కై అస్పన్నానజాతర్క్కుభర మితే" ఎన్ఱు తామ్ అముతు శెయ్యప్పణ్ణియరుళినారామ్. "అన్యత్పూర్ణా దపాం కుమ్భా దన్యత్పాదావనే జనాత్" (భార-ఉద్యో-87-13) ఎన్గిఱ వస్తువుక్కు 'నూఱు తడా నిఱైన్ద' ఎన్ఱు ఇజ్గనే పోరచ్చొల్లువానెన్ ?" ఎన్ఱు, నాన్ జీయరై క్కేట్టేన్. "తిరువాయ్‌ప్పాడియిల్ ఐశ్వర్యత్తుక్కు ఇతెల్లామ్ కూడినాలుమ్ ఒరు పూర్ణకుమ్భస్థానీయ మెన్ఱరుళిచ్చెయ్‌తార్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్

వర్. పూర్వార్ధనిష్ఠర్క్కు ఇట్ట వడిమాటియిడ ప్రాప్తియిల్లై; ఉత్తరార్ధనిష్ఠర్క్కు, “అహం సర్వం కరిష్యామి' (రామా-అర-31-25) ఎన్గిఱపడియే ఇరుక్కవేణుమ్. పూర్వార్ధత్తై యనుసన్ధిత్తాల్, “తత్తస్య” (రామా-సుంద-39-30) ఎన్ఱు పిరాట్టి ఇరున్దాప్పోలే ఇరుక్కవేణుమ్; ఉత్తరార్ధత్తై ఆనుసన్ధిత్తాల్, ఇళైయ పెరుమాళైప్పోలే కణ్ణుఱఙ్గ అవసర మిల్లై. (ఏఱు తిరువుడైయాన్) నాట్చెల్ల నాట్చెల్ల ఏఱి వరుకిఱ సమ్పత్తైయుడైయవన్. నిరపేక్షనాకైయాలే ఇవన్-ఇడుకిఱ ద్రవ్యత్తిల్ తారతమ్యమ్ పారానాయ్త్తు. (ఇన్ఱు వన్దివై కొళ్ళుఙ్గొలో) ఇతొరు వాఙ్మాత్రమేయాయ్ ప్పోకామే, ఇత్తై అనుష్ఠానపర్యన్తమాక్కి స్వీకరిక్కవల్లనేయో? అత్రి భగవానాశ్రమత్తిలే సాయమ్ సమయత్తిలే శెన్ఱు, “నాన్ రామన్, ఇవళ్ మైథిలి, ఇవన్ లక్ష్మణన్” ఎన్ఱు నిన్ఱాప్పోలే, ఇవఱ్ఱై స్వీకరిక్కవల్లనేయో?

(ఏఱు తిరువుడైయాన్) వఙ్గిప్పురత్తునమ్బి శ్రీపాదత్తిలేయాయ్త్తు చ్చిఱియాత్తాన్ ఆశ్రయిత్తతు. పోశళరాజ్యత్తిల్ నిన్ఱుమ్ వన్ద నాళిలే రాజకేసరియిలే ఆచ్చాన్ నడన్దిరున్దానాయ్, కాణవేణు మెన్ఱు అఙ్గే శెన్ఱు కణ్డిరుక్కిఱవళవిలే, నమ్బి ఎనక్కిఙ్గనే పణిక్కక్కేట్టేన్;- బాహ్యసమయఙ్గళిలుళ్ళారుమ్ ఒరు వస్తువైక్కొణ్డు అతు తనక్కు జ్ఞానాధిక్యత్తైయు ముణ్డాక్కిక్కొళ్ళానిన్ఱార్కళ్; అవర్కళిఱ్కాట్టిల్ వైదికసమయమాన నమక్కేఱ్ఱమ్; - “శ్రియఃపతి యాశ్రయణీయన్” ఎన్ఱు పఱ్ఱుకిఱ ఇతు కాణ్” ఎన్ఱు పణిత్తానామ్. ఆకైయాలిఱే నామ్ ఇరణ్డిడత్తిలుమ్ అవళ్ మున్నాక అనుసన్ధిక్కిఱతు. జగత్కారణత్వాదికళై క్కొళ్ళుప్పుక్కాల్ ఒరువనుక్కు ఒరుత్తన్ ప్రస్తావాయిరుక్కుమ్; శ్రియః పతిత్వన్దాన్ ఆశ్రయాన్తరత్తిల్ కిడప్పతొన్ఱన్ఱే.

అరు :- ఆఱామ్పాట్టు (నాఱు నఱుమ్పొళిల్ ఇత్యాది) “నాఱు నఱుమ్పొళిల్” ఎన్ఱు విశేషిక్కిఱతు తాత్పర్యమ్ (శోలైయిలిత్యాది). (తన్నుడైయ) ఎన్ఱతు- ఆణ్డాళై. “నాన్” ఎన్ఱతుక్కు తాత్పర్యమ్ (ఇఙ్గెచ్చికళిత్యాది) ఇత్తాల్- అవన్ స్వభావత్తాలుమ్, తన్ స్వభావత్తాలుమ్ వెణ్ణెయై ప్రార్థిక్కిఱాళెన్నపడి. “క్రియతా మితిమాం వద” ఎన్ఱు తిరువుళ్ళత్తాలే నినైత్తవళవన్ఱిక్కే, “ఇన్నత్తై చ్చెయ్యెన్ఱు అరుళిచ్చెయ్యవేణుమ్” ఎన్ఱు ఇళైయపెరుమాళ్ అరుళిచ్చెయ్తాప్పోలే, ఇవళుక్కుమ్ మనోరథమాత్రమ్పోరామల్ వాయాలే శొల్లి ప్రార్థిక్కవేణు మెన్నపడి. “ఎన్నుమాపోలే యిరా నిన్నతాయ్త్తు ఇత్తలైక్కు” ఎన్ఱు పాఠమా యిరున్దతాకిల్, యథాయోగ్యమ్ అర్థమ్ కణ్డుకొళ్వతు. అప్పోతుమ్, తాత్పర్యమ్ ఇప్పడియే ఫలిక్కుమ్. ఆనాల్ అనన్యసాధననుక్కు ఇతు సాధనమా యన్వయియాతో ? ఎన్న అరుళి చ్చెయ్కిఱార్ (పూర్వార్ధనిష్ఠర్క్కిత్యాది). “వన్దివై కొళ్ళుఙ్గొలో” ఎన్గైక్కు అవన్ వన్ద విడ ముణ్డో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అత్రిభగవానిత్యాది)

ఏఱుతిరువుడైయానుక్కు శ్రియఃపతిత్వత్తైయుమ్ ఓరర్థమాక వివక్షిత్తు, తదర్థమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వఙ్గిప్పురత్తిత్యాది) నమ్బియుమ్, ఆచ్చియుమ్. ఒరుత్తర్; నమ్బికుమారర్ అచ్చి యెన్నుమ్. "కారణన్తు ధ్యేయః" అన్రో ? కారణత్వమ్ పోరాతో ? శ్రియఃపతిత్వమ్ వేణుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (జగత్కారణత్వాదికళై యిత్యాది).

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక–నూరు గంగాళాల వెన్నను, నూరు గంగాళాల పాయసాన్ని సుందర బాహుస్వామికి సమర్పించాలని ఆశపడుతున్నది. . అనంతర కాలంలో ఈ ఆశను పూర్తిచేసి, శ్రీవిల్లి పుత్తూరు క్షేత్రానికి శ్రీరామానుజులు వచ్చినప్పుడు ఆనందంతో వారిని "కోయిలణ్ణా!" అని వారిని గోదాదేవి సంబోధిస్తూ పొగడింది– అనే వృత్తాంతం సుప్రసిద్ధం.

వ్యాఖ్యానమ్– (నాఱు నఱుమ్ పొழிల్ మాలిరుంజోలై నంబిక్కు నాన్) తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో సహజంగా ఉండే పరిమళం– గంధవతి అయిన భూదేవి యొక్క అవతారమైన గోదాదేవియొక్క సుగంధంతో కూడిన తరువాతనే పూర్ణత్వాన్ని పొందుతున్నది.

(నంబిక్కు నాన్ నూఱు తడావిల్ వెణ్ణెయ్) ఏ లోటు లేని పూర్ణుడైనవానిని వెన్నతోనే వశీకరించుకోవాలి కాబోలు!

(నాన్ నూఱు తడావిల్ వెణ్ణెయ్) గోదాదేవి తాను గోపికా భావనతో ఉన్నందువల్ల, గోపికలు సమర్పించాలని కోరే వెన్నను మొదట చెబుతున్నది. అతని స్వభావాన్ని చూసినప్పటికీ, ఈమె స్వభావాన్ని చూసినప్పటికీ కూడా వెన్నను సమర్పించడమే యుక్తం కదా.

(వాయ్ నేర్ న్దు పరావి వైత్తేన్) మనసులో భావిస్తే మాత్రం చాలదు, నోటితో చెప్పి సమర్పించాను.

"పరవానస్మి కాకుత్స్థ ! త్వయి వర్షశతం స్థితే,
స్వయం తు రుచిరే దేశే క్రియతామితి మాం వద"

(శ్రీరామాయణం – అరణ్యకాండ 15– 7)

(కకుత్స్థ వంశంలో జన్మించిన శ్రీరామా! నీవు ఉండగా ఎప్పుడు నేను నీకు దాసుడనే. నీవే స్వయంగా " అందమైన ఈ చోట పర్ణశాలను నిర్మించు" అని

నన్ను ఆజ్ఞాపించు) అని లక్ష్మణుడు మనసుతో భావించడమే కాకుండా, " దీనిని చేయి" అని నోటితో చెప్పాలి అని పలికినట్లుగానే ఈమె కూడా మనసుతో భావించడం మాత్రం కాకుండా నోటితో కూడా చెప్పి సమర్పిస్తున్నది.

(నూఱు తడా నిఱైంద అక్కార అడిశిల్ శొన్నేన్) "ఆడపిల్ల ప్రార్థించింది తప్ప, సమర్పించినట్లుగా చరిత్ర కనబడడం లేదు. ఆమె ప్రార్థించిన దానిని నెరవేర్చడం ఆమె వంశంలో పుట్టిన మనకు కర్తవ్యం కదా!" అని భగవద్రామానుజులు సుందరబాహు స్వామికి నూరు గంగాల వెన్నను, నూరు గంగాల నిండుగా పాయసాన్ని సమర్పించడం సుప్రసిద్ధం కదా.

"అన్యత్ పూర్ణదపాం కుంభాత్ అన్యత్పాదావనే జనాత్,
అన్యత్ కుశలసంప్రశ్నాత్ న చేచ్ఛతి జనార్ధనః"

(భారతం –ఉద్యోగపర్వం– 87– 13)

(ఒక పూర్ణకుంభాన్ని సమర్పించడం కంటే ఇంకొకటిని గాని, పాదాలను కడగడం కంటే వేరొకటిని గాని, కుశల ప్రశ్నలను అడగడం కంటే వేరొకటిని గాని శ్రీకృష్ణుడు కోరుకోడు) అనే విధంగా "ఎంత చిన్న వస్తువును సమర్పించినప్పటికీ తృప్తిని పొందే భగవంతునకు నూరు గంగాల వెన్నను, నూరు గంగాల నిండుగా పాయసాన్ని సమర్పించినట్లుగా మిక్కిలిగా ఎందుకు చెప్పడం? " అని నంబిళ్ళై నంజీయర్ ను ప్రశ్నించారట. దానికి నంజీయర్ ", రేపల్లెలో సంపదను చూచేటప్పుడు, ఇది అంతా ఒక పూర్ణకుంభం వలె అల్పమైనవే" అని అన్నారు. ద్వయంలో ముందు వాక్యాన్ని అనుసంధిస్తే, భగవంతుడు వేరు దేనిని ఎదురు చూడని నిరపేక్షమైన ఉపాయం అని స్పష్టంగా అందులో చెప్పినందువల్ల, ఉపాయపూర్తితో రెండడుగులు నడవడం కూడా ఉచితం కాదు. అందుచేత మొదటి వాక్యంలో ఊనికను కలిగి ఉండేవారు స్వప్రయత్నలేశాన్ని కూడా లేనివారుగా ఉంటారు. ఉత్తర వాక్యాన్ని అనుసంధిస్తే, " అన్ని విధాలయిన దాస్యాలను చేయాలి" అని చెప్పినందువల్ల,

"భవాంస్తు సహ వైదేహ్యా గిరిసానుషు రంస్యతే,
అహం సర్వం కరిష్యామి జాగ్రతః స్వపతశ్చ తే"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యకాండ –31 –25)

(శ్రీరామా! నీవు సీతాదేవితో కలసి పర్వత సానువులలో విహరిస్తావు. నేను– నీవు నిద్రిస్తూ ఉండే సమయంలోను, మేల్కొని ఉండే సమయంలోను నీకు అన్ని విధాలయిన సేవలను చేస్తాను) అనే విధంగా సర్వదేశ సర్వకాల సర్వావస్థలలోనూ వెంట ఉండేవాడనై, నిలకడగా ఉండి, నిరంతరమైన దాస్యాన్ని చేయాలనే అభిలాష ఉండాలి. ద్వయ మంత్రంలోని ఉత్తర వాక్యంలో ఊనికను కలిగినవారు లక్ష్మణుని వలె, నమ్మాళ్వారుల వలె, స్వయంప్రయోజన కైంకర్యరూపమైన ప్రయత్నాలను ఎక్కువగా చేస్తారు. ముందు వాక్యం అనుసంధించినట్లయితే,

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్దనః,
మాం నయేద్యది కాకుత్స్థః తత్ తస్య సదృశం భవేత్"

(రామాయణం– సుందరకాండ –39 –30)

(శత్రువుల బలాన్ని అణచేవాడైన శ్రీరాముడు లంకను బాణాలతో కలతను పొందించి నన్ను తీసుకొని వెళ్లేవాడైతే, ఆ విధంగా చేయడం అతనికే తగినది) అనే విధంగా సీతాదేవివలె ఉండాలి. ఉత్తర వాక్యాన్ని అనుసంధిస్తే లక్ష్మణుని వలె నిద్రపోకుండా అన్ని విధాలయిన దాస్యాలను చేయాలి. గోదాదేవి ఇప్పుడు ఉత్తర వాక్యంలో అనుసంధానం ఉన్నందువల్ల, నూరు గంగాళాలు నూరు గంగాళాలుగా సమర్పించాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

(ఏఱు తిరు ఉడైయాన్) కాలం గడిచే కొద్దీ, కాలం గడిచే కొద్దీ వృద్ధి చెందే సంపదను కలిగిన వాడు. ఈ విధంగా సంపదతో నిండినవాడై, ఒకరి దగ్గర నుండి దేనిని పొందవలసిన అక్కర లేకుండా ఉన్నందువల్ల, ఒకడు ఎక్కువగా ఇచ్చాడు అని ఆనందించడం, ఇంకొకడు తక్కువగా ఇచ్చాడు అని నిందించడం అనే వీటిని చేయకుండా ఉండేవాడు–అని భావం.

(ఇన్ఱు వందివై కొళ్ళుంగొలో!) దీనిని నేను నోటితో చెప్పడంగా మాత్రమే కాకుండా, నన్ను సమర్పించ గలిగినదానినిగా చేసి, తాను వీటిని స్వీకరిస్తాడా? అత్రి మహర్షి ఆశ్రమంలోకి సాయంకాల సమయంలో వెళ్లి, " నేను రాముడను, ఈమె సీతాదేవి, ఇతడు లక్ష్మణుడు" అని తెలియజేసి, అత్రి మహర్షి అనసూయా దేవుల ఉపచారాలను స్వీకరించినట్లుగా, వీటిని కూడా స్వీకరిస్తాడా?

(ఏఱు తిరు ఉడైయాన్) కూరేశులు తమ సుందర బాహుస్తవంలో ఈ పదాన్ని " ఆరూఢ శ్రీః" (శ్రీపాదాలలో వేంచేసి ఉండే శ్రీదేవిని కలిగినవాడు– అని అనువదించారు. ఈ అర్థం సంప్రదాయ సిద్ధం– అనే విషయాన్ని చూపడం కోసం ఒక ఐతిహ్యం వ్యాఖ్యానంలో ప్రస్తావించబడింది.

భగవద్రామానుజుల శిష్యులలో వంగి పురత్తునంబి అనేవారు ఒకరు. శిటియాత్తాన్, లేక, శిటియాచ్చాన్ అని పిలువబడే మహానుభావులు ఆ నంబికి శిష్యులు. ఒకానొక సమయంలో శిటియాచ్చాన్ పోసలరాజ్యంనుండి ద్రావిడ దేశానికి వచ్చేటప్పుడు, రాజకేసరి అనే చోటుకు వచ్చి నంబిని చూడాలని వెళ్లి, వారితో మాటలను పలికేటప్పుడు, వారు ఆచ్చాన్ దగ్గర "శైవం మొదలైన మతాంతరాలలో ఉన్నవారు శివునివంటి ఒక దైవాన్ని పరదైవంగా భావించి, అతనిని సర్వజ్ఞునిగాను కీర్తిస్తున్నారు. వారి కంటే, వైదిక మతంలో ఉన్నవారమైన మనకు కల గొప్పతనం ఏమంటే, "లక్ష్మీనాథుడే ఆశ్రయించదగినవాడు" అని ఒక మిథునాన్ని ఆశ్రయించడమనే ఇదే" అని చెప్పినట్లుగా ఆచ్చాన్ చెప్పారు అనే ఐతిహ్యం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది. మనదర్శనార్థం ఈ విధంగా ఉన్న దానివల్లనే, ద్వయ మంత్రంలోని ముందు వాక్యంలో భగవంతుని ఆశ్రయించేటప్పుడు, పురుషకారమైన శ్రీదేవి పూర్వకంగానే ఆశ్రయిస్తున్నాము. రెండవ వాక్యంలో భగవంతుని ప్రాప్యంగా ఆశ్రయించేటప్పుడు, ప్రాప్యం అయిన భగవంతుని ఈమెను పురస్కరించుకొని ఆశ్రయిస్తున్నాము. "కారణం తు ధ్యేయః" **(అధర్వశిఖోపనిషత్) (జగత్కారణ వస్తువే ధ్యానించదగినది)** అనే విధంగా జగత్కారణత్వాన్ని బ్రహ్మ లక్షణంగా చెప్పడం అనేది ఉన్నప్పటికీ, బ్రహ్మ మొదలైన పలువురు పలు వస్తువులను సృష్టించేవారుగా ఉన్నందువల్ల, వారు కూడా జగత్కారణమా? అని సందేహం వచ్చే అవకాశం ఏర్పడుతుంది. పురుష సూక్తంలో స్థిరీకరింపబడిన శ్రియఃపతిత్వాన్ని బ్రహ్మ లక్షణంగా గ్రహిస్తే, అది వేరు ఎవరి దగ్గర లేనందు వల్ల, సందేహానికి అవకాశం లేకుండా ఉంటుంది. అందుచేత "ఏఱు తిరు ఉడైయాన్" అని గోదాదేవి లక్ష్మీసంబంధాన్ని పరమాత్మలక్షణంగా గ్రహించడం చాలా యుక్తమైనది.

★★★★★

ఇన్ఱు వన్దిత్తనైయుమ్ అముతు శెయ్‌తిడప్పెఱిల్ నాన్
ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్నుమ్ ఆళుమ్ శెయ్‌వన్
తెన్ఱల్ మణఙ్గమழுమ్ తిరుమాలిరుమ్‌శోలై తన్నుళ్
నిన్ఱ పిరా నడియేన్ మనత్తే వన్దు నేర్‌పడిలే. 7

తెన్ఱల్ = మలయమారుతం, మణమ్ కమழுమ్ = పరిమళాన్ని పరిగ్రహించి, వీచే, తిరుమాలిరుమ్ శోలై తన్నుళ్ = తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో, నిన్ఱ = వేంచేసిఉండే, పిరాన్ = స్వామి, అయిన సుందరబాహువు, ఇన్ఱు = ఈనాడు, వన్దు = ఇక్కడకు వచ్చి, ఇత్తనైయుమ్ = నూఱు గంగాళాల వెన్నను, నూఱు గంగాళాల పాయసాన్ని, అముతు శెయ్‌దిడప్పెఱిల్ = ఆరగించి అనుగ్రహిస్తే, (అంతమాత్రమే కాకుండా), అడియేన్ మనత్తే వన్దు నేర్‌పడిల్ = దాసుని హృదయంలోనే నిత్యవాసం చేస్తే, నాన్ = దాసురాలైన నేను, ఒన్ఱు = ఒకనాటికి, నూఱు ఆయిరమ్ ఆ కొడుత్తు = వందవేల గంగాళాలుగా సమర్పించి, పిన్నుమ్ = ఆ తరువాత అంతటితో ఆగకుండా, ఆళుమ్ శెయ్‌వన్ = సకలవిధ కైంకర్యాలను చేస్తాను.

వ్యా :- ఏழாమ్బాట్టు. (ఇన్ఱిత్యాది) నాన్ ప్రార్థిత్తిరుక్కిఱ ఇన్ఱు వన్దు ఎన్నిరప్పు మఱామైక్కు ఒన్ఱు శెయ్‌తానాయ్ విడుకైయన్ఱిక్కే, తనక్కు ఇతొழிయ చ్చెల్లామై యుడైయనాయ్ క్కొణ్డు వన్దు. (ఇత్తనైయుమ్) నూఱు తడావిల్ వెణ్ణెయుమ్, నూఱు తడానిఱైన్ద అక్కారవడిశిలుమ్ (అముతు శెయ్‌తిడప్పెఱిల్). ఇవళుక్కు ప్పేఱితువే; పిన్నైయుమ్ అవనుక్కు క్కొడుక్కు మత్తనై. అవనముతు శెయ్‌తాల్ కొళ్ళుమ్ ప్రయోజనమెన్? ఎన్నిల్; (నాన్ ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్నుమ్ ఆళుమ్ శెయ్‌వన్) ఇతు ఎనక్కు ప్రయోజనమ్., (నాన్) అవనాశైప్పడవేణు మెన్ఱు ప్రార్థిక్కిఱ నాన్. (ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు) నూఱుతడావుక్కుమ్ నూఱాయిరమ్ తడావాక క్కొడుత్తు. (పిన్నుమ్ ఆళుమ్ శెయ్‌వన్) అవనుకన్దతు కొడుక్కిఱ నాన్ ఆశైప్పట్టత్తై విడువేనో?

(తెన్ఱల్ మణమ్ కమழுమ్ తిరుమాలిరుమ్‌శోలైతన్నుళ్ నిన్ఱ పిరాన్ అడియేన్ మనత్తే వన్దు నేర్‌పడిల్- పిన్ను మాళుమ్ శెయ్‌వన్) వేఱొన్ఱు పెఱుమతిఱ్ఱాట్టిలుమ్ అడిమై శెయ్యు మిత్తనై యాకాతే తాన్ అవన్ విరుమ్బియిరుప్పదు. పుతియతొన్ఱు పెరుమతిఱ్ఱాట్టిలుమ్ పழைయతాయిழన్దతు పెఱ్ఱాలన్ఱో అవనుకప్పతు.

(ఆళుమ్ శెయ్‌వన్) "వழுవిలా వడిమై శెయ్యవేణ్డుమ్ నామ్" (తిరువాయ్-3-3-1)ఎన్ఱు తమప్పనార్ పారిత్తిరుక్కుమతువేకాణుమ్- ఇవళుమాశైప్పడుకిఱతు.

(తెన్దలిత్యాది) అవన్బక్కల్ కుఱైయిల్లైయితే, అద్దేశవాసమ్ తట్టాతాకిల్. అవన్ ఉపర్క్కైయిలే యొరుప్పట్టాన్; అతు తలైక్కట్టుమాకిల్. (అడియేన్ మనత్తే వన్దు నేర్పడిల్- పిన్ను మాళుమ్ శెయ్వన్) "వழுవిలా వడిమై శెయ్యవేణ్డుమ్ నామ్" ఎన్ఱు మనోరథిత్తిరున్దపడియే వన్దుకిట్టప్పెఱిల్, పిన్నుమాళుమ్ శెయ్వన్. (అడియేన్) పుతియ తొన్ఱై ప్రార్థిక్కిఱేనో?

అరు :- ఏழாమ్బాట్టు. (ఇన్ఱు వన్దిత్యాది) ఇన్ఱు వన్దెన్నుతల్; ఇన్ఱు ఉవన్దెన్నుతల్. ఉవప్పాల్ ఆగ్ఱరామై శొల్లుకిఱతు. ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్నుమాళుమ్ శెయ్కై ప్రయోజన మెన్దపడి. "నేర్పడిల్"- కిట్టుమాకిల్. "ఆళుమ్ శెయ్వన్" ఎన్దతుక్కు. త్తాత్పర్యమ్ (వేఱొన్ఱిత్యాది) ఇవళ్ కొడుక్కిఱత్తై ప్పగ్ఱవుమ్ అడిమైయై అవనుకన్దిరుక్కుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పుతియతొన్ఱిత్యాది). "శెయ్వన్' ఎన్ద ప్రార్థనైక్కు త్తాత్పర్యమ్ (వழுవిలా విత్యాది) ఇతిలుమ్ కైఙ్కర్యమే అవనుక్కు ప్పురుషార్థమ్. "పిరాన్" ఎన్ఱైయాలే- కుఱైయిల్లై. తెన్దల్ బాధకమాకైయాలే (తట్టాతాకిలెన్గిఱతు)

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక–"నేను సమర్పించిన నూరు గంగాళాల వెన్నను, నూరు గంగాళాల పాయసాన్ని స్వామి ఆరగిస్తే, ఇంకా సమర్పించి కైంకర్యాన్ని చేస్తాను"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఇన్ఱువందు ఇత్తనైయుమ్ అముదు శెయ్ దిడ ప్పెఱిల్) "ఇన్ఱువందు" అనే ప్రయోగాన్ని "ఇన్ఱు వందు" అని, "ఇన్ఱు ఉవందు" విభజించి అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. మొదటి అర్థంలో " ఈనాడు ఇక్కడకు వచ్చి" అని ప్రతిపదార్థంలో చూపిన అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

(ఇన్ఱు ఉవందు అముదు శెయ్ దిడ ప్పెఱిల్) నేను యాచించిన దానిని కాదనకుండా ఆరగించడం చాలదు. ఆరగించకపోతే తాను నిలువలేనివాడు –అనేది వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా ఆనందించి, ఆరగించాలి.

(ఇత్తనైయుమ్) నూరు గంగాల వెన్నను, నూరు గంగాల పాయసాన్ని –అని అర్థం. " అట్టుక్కువి శోఱ్ఱు ప్పరుప్పదముమ్ తయిర్ వావియుమ్ నెయ్యళఱు మడంగ ప్పొట్ట త్తుఱ్ఱు" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி −3 −5 −1) (వండి కుప్పగా పోసిన అన్నం అనే పర్వతాన్ని, ఆ అన్న పర్వతం పైన తొట్టిగా కట్టి

నిండుగా పోసిన పెరుగుతోను, వాటిని అన్నిటిని చటుక్కున ఆరగించి) అనే విధంగా అన్న పర్వతాన్ని, పెరుగు చెరువును, నెయ్యి మడుగును ఆరగించిన లోకాలను ఆరగించిన నోటిని కలవానికి ఇది ఏమీ గొప్పది కాదు కదా.

(అముదు శెయ్ దిడ ప్పెఱిల్) ఈమెకు ప్రయోజనం ఇదే. దీనిని సాధనంగా చేసుకొని వేరొక ప్రయోజనాన్ని పొంది విడచి వెళ్ళిపోయే వంశంలో పుట్టినది కాదు కదా, ఈమె. " కూఱై శోఱివై వేండువదిల్లై" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–5–1–4) (బట్టలు, అన్నం అనే ఇవి అక్కరలేదు) అని పలికిన పెరియాళ్వార్లు పెంచి పెద్ద చేసిన పుత్రిక కదా ఈమె. అంతేకాక, అతనికి ఒకటికి నూరింతలుగా సమర్పించాలని కదా చెబుతున్నది. ఆ విధంగా అయితే, ఆరగించినట్లయితే అతడు గ్రహించే ఫలం ఏమి? అంతేకాక, " ప్రయోజన మనుద్దిశ్య న మందోపి ప్రవర్తతే" (ఏ ప్రయోజనాన్ని కోరకుండా ఈ మూఢుడు కూడా ఏ కార్యాన్ని చేయడు)అని లోకం రీతి ఉండేటప్పుడు, "ప్రయోజనం లేదు" అనేది ఏ విధంగా కుదురుతుంది?అని అంటే,

(ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్నుమాళుమ్ శెయ్ వన్) నేను సమర్పించాలని వచ్చినదాననే తప్ప, గ్రహించాలని వచ్చినదానను కాదు. నూరు గంగాళాలను ఆరగించినట్లయితే, నూరు వేల గంగాళాలుగా సమర్పిస్తాను. ఇంతటి కైంకర్యాన్ని చేస్తాను. నూరు వేల గంగాళాల వెన్నను, నూరు వేల గంగాళాల పాయసాన్ని నేను చేసే కైంకర్యం అతడు పొందే ఫలాలు వీటిని గ్రహించడం వల్ల, అతనికి ఏర్పడే ఆనందం నాకు ప్రయోజనం.

(నాన్) "అతడు ఆనందించాలి"అని ప్రార్థించేదానను కదా, నేను –అని అర్థం. లేక, ఈమె ఒకటికి నూరువేలుగా సమర్పించడాన్ని గ్రహించడం అతనికి ప్రయోజనం. ప్రాప్యత్వరతో కైంకర్యం చేయాలని తహతహలాడే నాకు కైంకర్యం ప్రయోజనం అవుతున్నది – అనే అర్థాన్ని కూడా గ్రహించవచ్చు.

(పిన్నుమాళుమ్ శెయ్ వన్) అతడు కోరిన దానిని ఒకటికి నూరు వేలుగా సమర్పించే నేను –అని అర్థం. నేను అభిమానించిన కైంకర్యాన్ని విడుస్తానా?

(తెన్ఱల్ మణమ్ కమழுమ్ తిరుమాలిరుంజోలై తన్నుళ్

నిన్ఱ పిరాన్ అడియేన్ మనత్తే వందు నేర్ పడిల్ –––పిన్నుమాళుమ్ శెయ్ వన్.) వెన్న, పాయసం మొదలైనవానిని పొందడం కంటే, ఈమె కైంకర్యాన్ని చేయడమే కదా అతడు కోరుతున్నాడు. నూతనంగా దేనినైనా పొందడం కంటే, అనాది సిద్ధం కనుక, ప్రాచీనమై, తాను కోల్పోయి, లభించే కైంకర్యాన్ని పొందితే కదా, అతడు ఆనందిస్తాడు. శ్రీకృష్ణుడై వెన్న మొదలైనవానిని అతడు దొంగిలించడం కూడా చేతనులను దాసులుగా చేసుకోవడం కోసమే కదా.

(ఆళుమ్ శెయ్ వన్) " వழువిలా అడిమై శెయ్యవేండుమ్ నామ్" (తిరువాయ్ మొழி–3–3–1) (అవిచ్ఛిన్నమైన కైంకర్యాన్ని మనం చేయాలి) అని అస్థానే భయశంకతో భగవంతునకు మంగళాశాసనం చేసే కులంలో పుట్టిన, దివ్యసూరులకు ఏకైక పుత్రిక అయిన ఈమె తండ్రిగారైన నమ్మాళ్వార్లు కూడా ఆశపడినదానినే ఈమె కూడా ఆశపడుతున్నది.

(తెన్ఱల్ మణమ్ కమழுమ్ తిరుమాలిరుంజోలై తన్నుళ్
నిన్ఱ పిరాన్ అడియేన్ మనత్తే వందు నేర్ పడిల్) ఉపకారం చేయడమే స్వభావంగా కలిగిన ఉపకారకుడు కనుక, నా మనసులోకి వచ్చి, నిత్య వాసం చేయలేకపోవడం అతనిలో ఉండే కొరత వల్ల కాదు. అతడు నా మనస్సులోకి వచ్చి ప్రవేశించడం కోసం బయలుదేరేటప్పుడు, తిరుమాలిరుమ్ శోలైలోలో పరిమళిస్తున్న మలయ మారుతం, సుగంధం అతని కాళ్ళను కట్టి పడవేసి ఉండాలి. ఆ విధంగా ఉండే ఆ దేశవాసం అనే అడ్డంకి దాటి, నా మనసులోకి వచ్చి వేంచేసినావాడైతే,

(అడియేన్ మనత్తే వందు నేర్ పడిల్ పిన్నుమాళుమ్ శెయ్ వన్) "వழువిలా అడిమై శెయ్యవేండుమ్ నామ్" (తిరువాయ్ మొழி–3–3–1) (అవిచ్ఛిన్నమైన కైంకర్యాన్ని మనం చేయాలి) అని ఆశపడిన విధంగానే అతడు నా మనసులోకి వచ్చి వేంచేసి ఉన్నవాడైతే, కైంకర్యాన్ని చేస్తాను.

(అడియేన్) దాస్యాన్ని చేయడం అనాధికాలంగా స్వరూపప్రాప్తం కదా. కొత్తగా ఉండేదానిని నేను ప్రార్థిస్తున్నానా?

★★★★★

కాలై ఎழுన్దిరున్దు కరియ కురువి క్క్ణఙ్గళ్
మాలిన్ వరవు శొల్లి మరుళ్ పాడుతల్ మెయ్మ్మైకొలో!
శోలైమలై ప్పెరుమాన్ తువరాపతి యెమ్బెరుమాన్
ఆలినిలై ప్పెరుమానవన్ వార్తై యురైక్కిన్దవే. 8

కరియ కురువి కణఙ్గళ్ = నల్లని పిచ్చుక గుంపులు, కాలై = ప్రాతఃకాలంలో, ఎழுన్దిరున్దు = నిద్రలేచి, శోలైమలై పెరుమాన్ = తిరుమాలిరుమ్ శోలై పర్వతంపై వేంచేసి ఉండే స్వామి, తువరాపతి ఎమ్బెరుమాన్ = ద్వారకాపురికి స్వామి, ఆలిన్ ఇలై పెరుమాన్ = మఱ్ఱి ఆకుపై నిద్రించే స్వామి అయిన ఆ సర్వేశ్వరుని యొక్క, వార్తై = వార్తలను, (సంగతులను) ఉరైక్కిన్ద = పల్కుతున్నవి, మాలిన్= ఆశ్రితవ్యామోహాన్ని కల స్వామియొక్క, వరవు = రాకను గూర్చి, శొల్లి = పల్కుతూ, మరుళ్ పాడుతల్ = మరుళ్ అనే రాగంలో పాడడం అనేది, మెయ్మ్మై కొల్ = నిజంగా పర్యవసిస్తుందా !

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (కాలై యెழுన్దిరున్దు) ఆచ్చాన్ పణిత్తతాక జీయరరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి- "ఇవళ్ పిఱన్ద ఊరిల్ తిర్యక్కుక్కళుక్కు త్తాన్ వేఱు పోతుపోక్కుణ్డో? కణ్ణఱక్కన్దానుణ్డో?" ఎన్ను. "ఊరుమ్ నాడు ములకముమ్" (తిరువాయ్-6-7-2) తన్నైప్పోలవితే పణ్ణిక్కొణ్డిరుప్పతు. "బ్రాహ్మే ముహూర్తే చోత్థాయ చిన్తయే దాత్మనో హితమ్" (వంగిపురత్తునంబి- నిత్యగ్రంథం) ఎన్నుమాపోలేయాయ్త్తు. (కరియ విత్యాది) వడివాలుమ్, పేచ్చాలుమ్ ఉపకరిక్కుమవైయాయ్త్తు. (మాలిన్ వరవు శొల్లి) అవన్ మున్నడి తోన్ఱాతే వరుమ్బడియై చ్చొల్లి. "మరుళిన్దళమ్" ఎన్గిఱ పణ్ణై ప్పాడుకిఱతు- మెయ్యాకవఱ్ఱో? "కిన్ను స్యా చ్చిత్తమోహోఽయమ్" (రామా-సుంద-34-23) ఎన్నుమాపోలే.

(శోలై యిత్యాది) ఎల్లారుడైయవుమ్ రక్షణత్తిలే యొరుప్పట్టిరుక్కిఱవన్, పతినాఱాయిరమ్ పెణ్గళోడు ఆనై క్కుతిరై వైత్తు ప్పరిమాఱిన పరమరసికన్, అఘటితఘటనాసామర్థ్యత్తైయుడైయవన్; అవన్ వార్తై శొల్లానిన్దన. (మాలిన్ వరవు శొల్లి మరుళ్పాడుతల్, మెయ్మ్మైకొలో) ఇతు మెయ్యాకవఱ్ఱో ?

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (కాలై యిత్యాది) అచేతనమాన ఇవై కాలై ఎழுన్దిరుక్కవుమ్, సర్వేశ్వరన్ వరవై చ్చొల్లవుమ్ కూడుమో ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆచ్చానిత్యాది).

(ఆనైక్కు క్కుతిరై వైక్కై) ఆనై పెరుత్తిరున్దాలుమ్ కుతిరైయై క్కట్టి త్తొడమాట్టాతాపోలే, అవర్కళ్ అనేకరుమ్, తాన్ ఒరువనుమాయిరున్దాలుమ్, "పెరుమాన్" ఎన్నైయాలే

అవర్కళెల్లార్క్కు మవ్వరుకాయ్, ప్రణయధారైయిల్ విళ్జియిరుక్కు మెన్లపడి. "కరియ కురువిక్కణజ్గళ్- కాలై ఎ౹ఱున్దిరున్దు- శోలైమలై ప్పెరుమానెన్ఱు తొడజ్గి, అవన్ వార్తై యురైక్కిన్ఱన; ఇప్పడి, మాలిన్ వరవు శొల్లి మరుళ్ పాడుతల్ మెయ్మ్మైకొలో !" ఇత్యన్వయః.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– "పిచ్చుకల సమూహాలు భగవంతుని రాకనుగూర్చి పలికినది నెరవేరుతుందా? "అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కాలై ఎఴున్దిరుందు) పాతకాలంలో నిద్ర లేచి– అని అర్థం. జ్ఞానం తక్కువగా ఉండే పిచ్చుకల సమూహాలు ఉదయకాలంలో లేవడం అనేది కూడా భగవంతుని రాకను తెలుపడం తగునా? అనే సందేహం రాగా, ఆరవ పాశుర వ్యాఖ్యానంలో. వంగి పురత్తు నంబి శిష్యులుగా ప్రస్తావింపబడిన శిఱియాచ్చాన్ " గోదాదేవి జన్మించిన ఊరిలో ఉండే పక్షులకుకూడా ఇంకొక కాలక్షేపం ఉంటుందా? కంటి నిద్ర ఉంటుందా? అందువల్ల అవి ఉదయకాలంలో నిద్ర లేవడం, భగవంతుని రాకను అది సూచించడం తగును– అని సమాధానం తెలియజేశారు" అని నంజీయర్ చెప్పేవారట. " ఊరుమ్ నాడుమ్ ఉలగముమ్ తన్నైప్పోల్ అవనుడైయ పేరుమ్ తార్ కళుమే పిదఱ్ఱ" (తిరువాయ్ మొఴి–6–7–2) (తాను నివసించే దేశం, లోకం అంతా తనవలె భగవంతుని పేర్లను, గుర్తులను పలవరిస్తూ ఉండగా) అనే విధంగా గోదాదేవి పుట్టిన ఊరిలో జ్ఞానం లేని జంతువులు కూడా భగవంతుని గూర్చియే పలుకుతాయి కదా.

"బ్రాహ్మే ముహూర్తే చోత్థాయ చింతయేదాత్మనో హితమ్,
హరిః హరిః హరిరితి వ్యాహరేత్ వైష్ణవః పుమాన్"

(వంగి పురత్తునంబి నిత్య గ్రంథమ్)

(వైష్ణవుడై ఉండేవాడు ప్రాతః కాల సమయంలో నిద్ర లేచి, తన హితాన్ని గూర్చి చింతించాలి. హరినామాన్ని మూడుసార్లు ఉచ్చరించాలి) అని జ్ఞానాన్ని కలిగిన వైష్ణవులకు శాస్త్రం విధిస్తున్నది. జ్ఞానం లేని పక్షులు కూడా దానిని అనుష్ఠించేటట్లుగా అయినది.

(కరియ కురువి క్కణంగళ్ మాలిన్ వరవు శొల్లి) నల్లని పిచ్చుకలు అయినందువల్ల, నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన స్వామి అయిన అతనిని చూచినట్లుగా

ఉండే రూపంతో ఉపకారం చేశాయి. భక్తవ్యామోహాన్ని కల స్వామి యొక్క రాకను చెప్పడం వల్ల మాటతో ఉపకారం చేశాయి.

(మాలిన్ వరవు శొల్లి మరుళ్ పాడుదల్ మెయ్ మ్మై కొలో?) "గోదాదేవిని పొందబోతున్నాను" అనే ఆశతో అతడు ముందడుగు తోచకుండా తత్తరపాటును చెంది వచ్చే రీతిని పల్కి, "మరుళ్ ఇందళమ్" అనే రాగాన్ని పాడడం నిజంగానే జరుగుతుందా లేక, నా మనసులోని మైకమేనా?

కిన్ను స్యాత్ చిత్తమోహో ఽ యం? భవేద్వాతగతి స్త్వియమ్,
ఉన్మాదజో వికారో వా? స్యాదియం మృగతృష్ణికా?"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –34– 23)

(ఇది మనసులోని మైకమా? వాయువు యొక్క ప్రకోపమా? పైత్యమా? నా స్వభావం మారిపోయిందా?లేక, ఎండమావియా?) అని చెప్పినట్లుగా సీతాదేవి పడిన పాట్లను గోదాదేవి కూడా పడుతున్నది.

(శోలై మలై ప్పెరుమాన్) జీవులను అందరినీ రక్షించడం కోసం తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రంలో వేంచేసి ఉండేవాడు.

(తువరాపది ఎంబెరుమాన్) "తువరాపది" అనేది ద్వారకా నగరంలో ఉండే 16 వేలమంది పత్నులను లక్షణ ద్వారా తెలుపుతుంది. " పెరుమాన్ "అని అన్నందున, వారు అంతమంది చేరినప్పటికీ, ఏనుగుకు, గుర్రానికి మధ్య పరుగు పందాన్ని పెట్టినట్లయితే, ఆకారంలో పెద్దదిగా ఉన్నప్పటికీ, ఏనుగు గుర్రానికి వెనుకనే వచ్చేటట్లుగానే, ప్రణయ ప్రవర్తనలో వారు అప్రధానులుగానే ఉంటారు అని, ఇతడు వారి కంటే మించి ఉండే పరమరసికుడు– అని తెలుపబడుతున్నది.

(ఆలిన్ ఇలై ప్పెరుమాన్) సమస్త జగత్తును తన చిన్న బొజ్జలో అంతర్భవించుకొని, అప్పుడే విరిసిన ఒక లేత మర్రి ఆకులో శయనించి ఉండే అఘటిత ఘటనా సామర్థ్యాన్ని కలవాడు.

(అవన్ వార్త్తై ఉరైక్కిన్షదే.) ఆ స్వామి విషయంగా వార్తలను చెప్పడం ద్వారా ఆ భక్తవ్యామోహాన్ని కలిగిన అతని రాకను తెలుపడం నిజం అవుతుందా? అని పైన తెలిపిన అర్థాన్ని గ్రహించాలి.

★★★★★

కోఙ్గలరుమ్ పొழిల్ మాలిరుమ్శోలైయిల్ కొన్ఱైకళ్మేల్
తూఙ్గు పొన్మాలైకళోడుడనాయ్ నిన్ఱు తూఙ్గుకిన్ఱేన్
పూఙ్గొళ్ తిరుముకత్తు మడుత్తూతియ శఙ్గొలియుమ్
శార్ఙ్గవిల్ నాణొలియుమ్ తలైప్పెయ్వతెఞ్ఞాన్ఱుకొలో ! 9

కోఙ్గు అలరుమ్ పొழిల్ = కోఙ్గువృక్షాలు వికసించే తోటలను కల, మాలిరుమ్ శోలైయిల్ = తిరుమాలిరుమ్ శోలైలోని, కొన్ఱైకళ్ మేల్ = కొన్ఱ (గన్నేరు) వృక్షాలపైన, తూఙ్గు = నిద్రించే, పొన్ మలైకళోడు ఉడనాయ్ నిన్ఱు = బంగారు రంగులో ఉండే పూమాలికలతో సమంగా, తూఙ్గు కిన్ఱన = వ్యర్థంగా పడిఉన్నాను, పూ కొళ్ = అందం నిండుగా ఉండే, తిరు ముకత్తు = పెదవులపై, మడుత్తు = పెట్టుకొని, ఊతియ = ఊదబడిన, శఙ్గు = శ్రీపాంచజన్యంయొక్క, ఒలియుమ్ =ధ్వని, శార్ఙ్గ విల్ నాణ్ ఒలియుమ్ = శార్ఙ్గ మనబడే వింటి దారం యొక్కధ్వని, తలైప్పెయ్దు = సమీపించడం, ఎఞ్ఞాన్ఱు కొల్ = ఎపుడో కదా !

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (కోఙ్గేత్యాది) కోఙ్గలరానిన్ఱుళ్ళ పొழిలైయుడైత్తాన తిరుమాలిరుమ్శోలైయిల్. (కొన్ఱై యిత్యాది) తామసపురుషర్కళ్ పుకురుమ్ దేశమన్ఱు; సాత్త్వికర్ ఇతు కొణ్డు కారియమ్ కొళ్ళార్కళ్. పెరియాழ్వార్ వయిఱ్ఱిలే పిఱన్ద భగవదర్హమాన వస్తు ఇఙ్గనే ఇழన్దిరున్దు క్లేశప్పడువతే !

(పూఙ్గొళిత్యాది) ఇరణ్డవతారత్తిల్ ఇరణ్డు పిరాట్టిమారుక్కు ఉతవినతు తనక్కొరుత్తిక్కుమే వేణ్డుమ్బడియాయ్త్తు ఇవళ్ దశై. శిశుపాలన్ స్వయంవరార్థమాక వారుప్పట్ట సమయత్తిలే పుఱచ్చోలైయిలే శ్రీపాఞ్చజన్యఘోషమానతు వన్దు శెవిప్పట్టు ధరిప్పిత్తతు రుక్మిణిప్పిరాట్టియై; రావణన్ మాయాశిరస్సై క్కాట్టినపోతు, శ్రీశార్ఙ్గత్తిన్ జ్యాఘోషమానతు వన్దు శెవిప్పట్టు ధరిప్పిత్తతు శ్రీజనకరాజన్ తిరుమకళై; ఇరణ్డవతారత్తిలుళ్ళవైయుమ్ మడుత్తొలిక్క వేణ్డుమ్బడియాయ్త్తు ఇవళ్ విడాయ్. అవర్కళళవల్లవాయ్త్తు ఇవళాఱ్ఱామై.

అరు :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (కోఙ్గలరు మిత్యాది) "మాలిరుమ్శోలైయిల్ కొన్ఱై" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (తామసపురుషర్కళిత్యాది). "కొన్ఱై' ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (సాత్త్విక రిత్యాది). "కొన్ఱై-మాలిరుమ్శోలైయిల్" ఎన్ఱు అన్వయిత్తు అరుళిచ్చెయ్వర్. (ఇఙ్గనే ఇழన్దిరున్దు క్లేశప్పడువతే) ఎన్ఱ వాక్యత్తుక్కు- దృష్టాన్తానుగుణమాక, భగవదఙ్గీకారము మిన్ఱిక్కే భగవత్సమ్బన్ధమే హేతువాక సంసారికళుక్కుమ్ కూట్టిన్ఱిక్కే ఇప్పడి క్లేశప్పడువతే! ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. (క్లేశప్పడువతే) ఎన్ఱు ఇవళ్ వార్తై. కొన్ఱై పుష్పమ్పోలే ఒన్ఱుక్కుమ్ అర్హమిన్ఱిక్కే నిష్ప్రయోజనమానే నెన్ఱు కరుత్తు. (అవర్కళళవల్లవాయ్త్తు) ఎన్ఱతు- అవర్కళొరొరుత్తరుడైయ ఆఱ్ఱామైయిన్ అళవల్లవాయ్త్తు ఎన్ఱపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక – "తిరుమాలిరుమ్ శోలై క్షేత్రంలోని గన్నేరు పువ్వులవలె వ్యర్థంగా పడి ఉండే నేను ఆ భగవంతుని శంఖధ్వనిని, అతని శార్ ఙ్గం అనే వింటినారి ధ్వనిని విని, ప్రాణాలను ధరించగల్గడం 'ఏనాడో కదా! " అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కోంగలరుమ్ పొழிల్ మాలిరుంజోలైయిల్ కొన్రైగళ్ మేల్ తూంగు పొన్ మాలైగళోడు ఉడనాయ్ నిన్ఱు తూంగుగిన్ఱేన్) కోంగు వృక్షాలు పూచిన తోటలను కలిగిన తిరుమాలిరుమ్ శోలై పర్వతంలో గన్నేరు చెట్ల పైన వేలాడుతున్న, బంగారు వర్ణంలోని పూలమాలికతో పోలినదాననై, నేను వ్యర్థంగా పడి ఉన్నాను. తిరుమాలిరుమ్ శోలై మలైలో గన్నేరు చెట్లపైన పూల గుత్తులు వ్యర్థంగా పడి ఉంటాయా? అని అంటే, ఇది భగవంతుని పర్వతం కనుక, తమోగుణం నిండుగా కలిగినవారైన శివ భక్తులు ఈ పర్వతానికి రారు. సత్వగుణం నిండుగా కలిగిన శ్రీవైష్ణవులు శివునకు తగినవి అయిన వీటిని కోసి ఉపయోగించరు. అందుచేత తిరుమాలిరుమ్ శోలై పర్వతంలోని గన్నేరు చెట్లపై ఉండే పూల గుత్తులు ఉపయోగించబడకుండా వ్యర్థంగానే ఉంటాయి, అంతే. పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టి, " గోవిందనుక్కల్లామల్ వాయిల్ పోకా" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 12– 4) (శ్రీకృష్ణుని కోసం తప్ప, వేరొకరిని విడచి వాకిలి వైపు చూడదు), " మానిడవర్ క్కెన్ఱు పేచ్చుప్పడిల్ వాழగిల్లేన్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 1–5) (మానవుల కోసం అనే మాట వినబడితే నేను జీవించలేను) అనే విధంగా భగవంతునికే తగినది అయిన ఈ గోదాదేవి ఈ విధంగా అతనికి దూరమై బాధపడుతున్నది కదా. – అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్లై అభినివేశంతో అన్నారు. గోదాదేవి తననుగూర్చే చెబుతున్నదని అరుంబద వివరణం. దృష్టాంతాన్ని బట్టి చూసినప్పుడు, భగవంతునిచే అంగీకరింపబడకుండా, భగవంతునికి కారణంగా సంసారులకు కూడా ఉపయోగపడకుండా, ఈ విధంగా వ్యర్థంగా పోవడమా? అని భావం.

(పూంగొళ్ తిరుముగత్తు మడుత్తూదియ శంగొలియుమ్ శారంగ విల్ నాణ్ ఒలియుమ్ తలైప్పెయ్ వదు ఎఞ్ఞాన్ఱు కొలో!) ఇక్కడ శంఖధ్వనిని, శార్ ఙ్గ వింటి నారిశబ్దాన్ని చెప్పడం చాలా గంభీరమైన అర్థాన్ని కలిగినది

శ్రీరామావతారంలో, అశోకవనంలో ఉండే సీతాదేవి యొక్క స్థితి కంటే, శిశుపాలునకు ఇచ్చి వివాహం చేయాలని నిశ్చయించినప్పుడు రుక్మిణీ దేవికి ఏర్పడిన స్థితి కంటే, బాధపడదగిన స్థితిలో ఉండే తనకు నీ ఇద్దరు దేవేరులను ప్రాణాలను ధరించినట్లుగా చేసిన ఆ రెండు ధ్వనులను విన్నప్పుడే ప్రాణాలను నిలుపు కోవడం వీలవుతుంది– అని అంటున్నది. శిశుపాలునకు ఇచ్చి వివాహంచేయాలని నిశ్చయించిన సమయంలో, బయట ఉండే ఉద్యానవనంలో శ్రీపాంచజన్య ధ్వనిని విన్న తరువాతనే రుక్మిణీ దేవి ప్రాణాలను ధరించగలిగింది. అశోక వనంలో ఉండేటప్పుడు సముద్రాన్ని దాటి లంకకు వచ్చి శ్రీరాముడు చేసిన కార్యాలలో వింటినారి ధ్వనిని విన్నందువల్లనే, రావణుడు మాయాశిరస్సును చూపించినప్పుడు సీతాదేవి ప్రాణాలను ధరించింది. ఈ గోదాదేవికి కల ఆర్తి వారి ఆర్తి కంటే చాలా పెద్దది కనుక, ఆ రెండు ధ్వనులు చేరి ధ్వనిస్తేనే ప్రాణాలను నిలుపుకోగలను అని ఈమె అంటున్నది. ఆ ఇద్దరు దేవేరులలో, ఒక్కొక్క దేవేరి కంటే కూడా, తాను మిక్కిలి ఆర్తిని కలిగినది –అని భావం.

★★★★★

శన్దాడు కారకిలుమ్ శుమన్దు తడజ్గళ్ పొరుతు
వన్దిழிయుమ్ శిలమ్బాఱుడై మాలిరుమ్శోలై నిన్ఱ
శున్దరనై చ్చురుమ్బార్కుழల్కోతై తొకుత్తురైత్త
శెన్దమిழ் పత్తుమ్ వల్లార్ తిరుమాలడి శేర్వర్కళ్. 10

ఒన్బతామ్ తిరుమొழி ముற்றிற்று

శన్దాడు కార్ అకిలుమ్ = చందన కాష్ఠాలను, నల్లని అగరు కట్టెలను, శుమన్దు= మోసికొంటూ (కొట్టుకొని వస్తూ), తడజ్గళ్ పొరున్దు వన్దు = పలు పలు మడుగులను ముంచెత్తుతూ వచ్చి, ఇழிయుమ్ = ప్రవహించే, శిలమ్బు ఆఱు ఉడై = నూపురగంగను కల్గినదైన, మాలిరుమ్ శోలై = తిరుమాలిరుమ్శోలైలో, నిన్ఱ =వేంచేసి ఉండే, సుందరబాహుస్వామిని గూర్చి, శురుమ్బు ఆర్ కుழల్ కోతై = తుమ్మెదలు చేరి ఉండే కొప్పును కల ఆణ్డాళ్, తొకుత్తు ఉరైత్త = అందంగా కూర్చి పల్కిన, శెమ్ తమిழ் పత్తు వల్లార్ = అందమైన ద్రావిడంలో రచించిన ఈ పది పాశురాలను అభ్యసింగల్గినవారు, తిరు మాల్ అడి = శ్రియఃపతి శ్రీచరణాలను, శేర్వర్కళ్ =

చేరగలరు. (ఉత్తమమైన మోక్షపురుషార్థాన్ని పొందగలరు.)

వ్యా :- పత్తామ్బాట్టు. (శన్దిత్యాది) పిఱన్దకత్తినిన్ఱుమ్ పుక్కకత్తుక్కు ప్పోమ్ స్త్రీకళ్, ధనఙ్గోణ్డుపోమాపోలేయాయ్త్తు. (తడఙ్గళ్ పొరుతు) ఒరు మత్తగజమ్ కరై పొరుతు వరుమాపోలే. (శిలమ్బాఱుడై) పరమపదత్తుక్కు విరజైపోలేయాయ్త్తు- తిరుమలైక్కు త్తిరుచ్చిలమ్బాఱు. (శున్దరనై) సర్వాఙ్గసున్దరనై యాయ్త్తు క్కవిపాడిற్ఱు.

(శురుమ్బార్ కుழల్ కోతై) తన్నుడైయ ఏకాఙ్గసౌన్దర్యత్తాలే ఇవై యడైయ క్కుమిழ் నీరుణ్ణుమ్బడి పణ్ణవల్లవళాయ్త్తు ఇప్పాడు పట్టాళ్. (తొకుత్తురైత్త) రత్నఙ్గళై చ్చేర త్తిరట్టినాప్పోలే కల్యాణగుణఙ్గళై చ్చేర్త్తు చ్చొన్న. (శెన్దమిழ்) శెవ్వియ తమిழ். భావబన్దమ్ వழిన్దు శొల్లాయ్ ప్పుఱప్పట్ట విత్తనై. (తిరుమాలిత్యాది) పిరాట్టియు మవనుమాన శేర్త్తియిలే అడిమై శెయ్యవేణు మెన్ఱాయ్త్తు ఇవళాశై ప్పట్టతు; అప్పేఱు పెఱువర్కళ్. (అహం శిష్యా చ) (వరాహపురాణమ్) జ్ఞాతవ్యఙ్గళ్ అడఙ్గక్కేట్టతుమ్ ఉమ్మోడే; (దాసీ చ) పెరియపిరాట్టియారుమ్, నీరుమ్ శేర విరున్దు "ఇన్నతై యెడు, ఇన్నతై వై" ఎన్ఱాల్ అప్పడి శెయ్య ఉరియేన్; (భక్తా చ) ఉమ్ముడైయ అడియారోడే కూడి క్కవి పాడ ఉరియేన్. ఒరు వ్యక్తిక్కే ఇప్పడి అనేకాకారమాక ప్పిరియవొణ్ణుమో? ఇప్పడి కూడుమో? ఎన్నిల్, (పురుషోత్తమ) నీర్ పురుషోత్తమర్. నీర్ ఎవ్వళవు అழிక్కవల్లీర్ అవ్వళవు మழியు మత్తనైయన్ఱో ఎతిర్త్తలై ! అఱు పెరుకి యోడానిన్ఱాల్, వాయ్త్తలైకళాలుమ్, కైవాయ్ క్కాల్కళాలుమ్ పిటియుణ్డు పోకానిన్ఱాలుమ్ కడలిల్ పుకు మంశమ్ కుఱైవఱ్ఱు ప్పుకుమిఱే; అప్పడియే ఎల్లా వకైయాలుమ్ అనుభవియానిన్ఱాలుమ్ అభినివేశమ్ కుఱైయాతిరుక్కుమాయ్త్తు ఇవర్క్కు.

ఒన్బతామ్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- నిగమత్తిల్ (శన్దిత్యాది) "శన్దు"- చన్దనమ్ "శురుమ్బు" -వణ్డు. భావబన్ద మడియాక ఉణ్డానైయాలే - శెవ్వియ తమిழ். అడిమై శెయ్య ఆశైప్పట్టిరుక్కుమో ? ఇవళ్ ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అహం శిష్యేత్యాది) ఎల్లా అవస్థైయు ముణ్డానాల్ అభినివేశమ్ కుఱైయాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అఱు పెరుకియిత్యాది)

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈ దశకాన్ని అనుసంధించగలిగినవారికి కలిగే ప్రయోజనాన్ని పలికి, దశకాన్ని పూర్తి చేస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్–(శందొడు కార్ అగిలుమ్ శుమందు తడంగళ్ పొరుదు వందిழிయుమ్ శిలంబాఱు) పుట్టిన ఇంటినుండి మెట్టిన ఇంటికి వెళ్లే ఆడపిల్లలు ధనాన్ని తీసుకొని పోయినట్టుగా, పర్వతంలో పుట్టిన నూపుర గంగానది, భగవంతుడు నివసించే చోటు అయిన ఈమె మెట్టిన ఇంటికి పోయేటప్పుడు, చందనంతోపాటు నల్ల అగరు కట్టెలను కెరటాలు అనే తన చేతులతో మోసుకుంటూ, మెట్టినింటికి వెళ్లే వేగంతో తీరాలను కూలుస్తూ, మహా వేగంగా ప్రవహిస్తున్నది.

(తడంగళ్ పొరుదు) మదించిన ఏనుగు తీరాలను తన దంతాలతో గుచ్చుతూ వచ్చేటట్లు, ఈ నూపురగంగ వస్తున్నది.

(శిలంబాఱుడై) పరమపదానికి విరజానది వలె ఉన్నది, ఈ పర్వతానికి నూపుర గంగ.

(మాలిరుంజోలై నిన్ఱ శుందరనై) చాలా అందమైన తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో ఉండే సర్వాంగ సుందరునిగూర్చి ఈమె కీర్తించినది. ఈ విధంగా పాడినది ఎవరు? అని అంటే,

(శురుంబార్ కుழల్ కోదై) తుమ్మెదలు చేరి ఉండే కేశబంధాన్ని కలిగినది అయిన గోదాదేవి. తన ఒక అవయవం అయిన కేశాల అందంతోనే తిరుమాలిరుమ్ శోలైలో ఉండే అందాన్ని, సుందరుని అందాన్ని జయించ గలిగిన గోదాదేవి ఈ పాట్లను పడింది.

(తొగుత్తురైత్త) అనేక విధాలుగా ఉండే రత్నాలను ఒకటిగా చేర్చి, మాలికగా కూర్చిన్నట్లుగానే, సుందరబాహు స్వామి కళ్యాణ గుణాలను ఒకటిగా చేర్చి పాశురమాలికగా కూర్చినది.

(శెందమిழ்) గోదాదేవి యొక్క ప్రేమ ప్రవాహం ప్రవహించి, ఈ పాశురమాలికగా బహిర్గతమైనందువల్ల, ఇది ఒక అందమైన ద్రావిడంగా అయినది.

(పత్తుమ్ వల్లార్) ఈ పది పాశురాలను అర్థంతో పాటుగా అనుసంధించగలిగినవారు,

(తిరుమాల్ అడి శేర్వర్గళే) లక్ష్మీదేవి, భగవంతుడు అనే దివ్యదంపతుల చేరికలో దాస్యాన్ని చేయాలి– అని ఆశపడి, అది లభించనందున ఈ దశకంలో గోదాదేవి ఈ పాటలను పాడింది. దీనిని అనుసంధించగలిగినవారు ఇటువంటి పాట్లను పడకుండా, ఈమె ఆశపడిన ప్రయోజనాన్ని పొందగలరు.

(అడి శేర్వర్గళే) ఈ ప్రయోగానికి "పరమపురుషార్థమైన దివ్య దంపతుల కైంకర్యాన్ని పొందుతారు" అని అర్థం. ఈమె ఆ విధంగా ఆశపడినట్లు ఉన్నదా?అని అంటే,

"అహం శిష్యా చ దాసీ చ భక్తా చ పురుషోత్తమ!" (వరాహ పురాణం) (పురుషోత్తమా నేను నీకు శిష్యురాలను, దాసురాలను, భక్తురాలను అయి ఉన్నాను) అనే విధంగా, ఈమె తాను భూదేవిగా ఉన్నప్పుడు, దాసీ అని దాస్యాన్ని చేయాలని ఆశపడినది అని చెప్పినట్లుగా వరాహ పురాణం చెబుతున్నది కదా.

(అహం శిష్యా చ) తెలియవలసిన అర్థాలను అన్నిటిని నీవల్లనే విన్నాను.

(దాసీ చ) లక్ష్మీదేవి, నీవు కలసి ఉండేటప్పుడు "ఈ వస్తువును తీసి ఇవ్వు, ఈ వస్తువును పెట్టు "అని నియమించినట్లయితే, ఆ విధంగానే చేయదగినదాననై నేను ఉన్నాను.

(భక్తా చ) నీ దాసులు అయిన ఆళ్వార్లు అనే మంగళాశాసన పరుల కులానికి అద్వితీయ సంతతియై పుట్టి, , పాశురాలను పాడబోయేదానను. ఒక్కతెయే ఈ విధంగా అనేక ఆకారాలను కలిగినదై ఉండడానికి వీలవుతుందా? ఇది సాధ్యమేనా? అని అంటే,

(పురుషోత్తమ) నీవు నీ భక్తులను ఎంత అభినివేశాన్ని పొందించగలవో, ఆ అవధికి దాసులు అభినివేశాన్ని పొందగలరు కదా. నదిలోని నీరు ప్రవహించేటప్పుడు, తూముల ద్వారా, కాలువల ద్వారా నదీజలం పలు విభాగాలుగా విభజింపబడి పోయినప్పటికీ, సముద్రానికి చేరే ఆ నీటి పరిమితి ఏ కొరత లేకుండా ఉంటుంది కదా. ఆ విధంగానే, భగవంతుని శిష్యురాలుగా, దాసురాలుగా, భక్తురాలుగా, ఈ విధంగా అన్ని రీతులలోనూ అనుభవించినా, ప్రేమ తగ్గకుండా సముద్రం కంటే పెద్దదిగా అభివృద్ధి చెందుతుంది, భూదేవికి.

తొమ్మిదవ దశకానికి వ్యాఖ్యానానువాదం పూర్తి అయినది.

పత్తామ్ తిరుమొళ్ణి - కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్

అవ :- కీழ్ త్తిరుమొழ్షియిల్- తన్ జీవనత్తిలుణ్డాన నశైయాలే పుఱమ్బే శిలవ*ఱ్ఱిన్* కాలిలే విழున్దాళ్. అతు కార్యకరమాక ప్పెఱ్ఱతిల్లై. అవన్దాన్ వన్దు ముకజ్గాట్టుతల్; అవన్ వరవుక్కు సూచకమాయిరుప్పన శిల వుణ్డాతల్ శెయ్యప్పెఱ్ఱు, అత్తాలే ధరిక్క వేణ్డుమ్బడి ఆఱ్ఱామై కరై పురణ్డతు; ఇవళై ధరిప్పిక్కైక్కుడలా యిరుప్పతొన్ఱు ఇన్ఱిక్కే, అవన్ వరవు కుఱిత్తు ప్పోన పరువమ్ వన్దు, అప్పరువత్తు క్కడైత్త పదార్థజ్గళుమ్, ఒరు ముకమ్ శెయ్తు, అవనుడైయ తిరుమేనిక్కుమ్, దివ్యావయవజ్గళుక్కుమ్, అవయవశోభైక్కుమ్, పేచ్చుక్కుమ్ స్మారకమాయ్ క్కొణ్డు, ఎడుప్పుమ్ శాయ్ప్పుమాయ్ మేల్ విழున్దు నలియ, అవఱ్ఱాలే నలివుపట్టు, ఇవఱ్ఱిన్ ఒరుమై ప్పాడిరున్దపడియాల్ నమక్కు జీవిక్కై యెన్దొరు పొరుళిన్ఱిక్కే యిరున్దతు. ఇని నామ్ జీవిక్కైక్కు ముతలాక నినైత్తిరుప్పతు ఇరణ్డు; అవన్, “న త్యజేయమ్” (రామా-యుద్ధ18-3) ఎన్ఱుమ్, “ఏతద్వ్రతం మమ” (రామా-యుద్ధ-18-3) ఎన్ఱుమ్, “న మే మోఘం వచో భవేత్” (భార-ఉద్యో-70-48) ఎన్ఱుమ్ శొల్లుమ్ వార్త్తైకళుమ్, పెరియాழ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పు మాయ్త్తు.

అవన్ శొల్లుమ్ వార్త్తైకళై క్కొణ్డు జీవిక్క నినైత్తిరున్దాలుమ్, స్వతన్త్రనై ఇవై కొణ్డు వళైక్కవొణ్ణాతిఱే. అవన్ ఓరో వ్యక్తికళై అపేక్షిత్తాల్. అతుక్కు నివారకరిల్లై యిఱే, స్వతన్త్రనాకైయాలే. ఇని అతు తప్పిఱ్ఱాక విరున్దాలుమ్, తప్పాతెన్ఱిరుక్కలావతు పెరియాழ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పు. “అతుతానుమ్ నమక్కు ఫలిక్కప్పుకాన్ఱతో?, అతుక్కుత్తాన్ విషయభూతర్ నామల్లోమో ?” ఎన్ఱు అతిలేయుమ్ అతిశఙ్కై పణ్ణి, పిన్నైయుమ్ “అల్లాతవై ఎల్లామ్ తప్పిఱ్ఱాకిలుమ్ పెరియాழ్వారోడుణ్డాన సమ్బన్ధమ్ తప్పాతు, అవన్ స్వాతన్త్ర్యత్తైయుమ్ మాఱ్ఱి, నమ్మైయుమ్ అవన్దిరువడికళిలే శేర్త్తల్లతు విడాతు” ఎన్ఱధ్యవసిత్తు, అత్తాలే ధరిత్తాళాయ్ త్తలైక్కట్టుకిఱతు. అవన్ “న త్యజేయమ్” ఎన్ఱాలుమ్, “ఆనయైనం హరిశ్రేష్ఠ” (రామా-యుద్ధ-18-34)ఎన్బార్ వేణుమిఱే. భట్టర్, వాణవతరైయనై క్కాణ ఎழున్దరుళి శ్రీదేవిమఙ్గలత్తిలే ఇరుక్కచ్చెయ్తే. అఙ్గత్తై శ్రీవైష్ణవర్కళ్ సమ్భ్రమమ్ కణ్డు అరుళిచ్చెయ్త వార్త్తై.

అవతారికై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు:- కార్క్కోడల్ ప్రవేశే. (కీழ్త్తిరుమొழ్ఝి) విణ్ణీలమేలాప్పు. కాలిలే విழున్దతు- విణ్ణీల మేలాప్పిల్. ‘పిఱన్దమై పొయ్యన్నే’ఎన్దతు- సంశయమ్; “అతు కాణ్డుమ్”ఎన్ఱతు- నిశ్చయమ్, ఇన్ద ఇరణ్డు పదత్తైయుమ్ పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్దానిత్యాది). (పరువమ్

వన్దు) ఎన్టతు- కాలమ్ వన్దు- ఎన్టపడి. (ఎడుప్పుమ్ శాయ్‌ప్పుమాయ్) ఎన్టతు- శిన్దురచ్చెమ్బొడియాన తిరుమొழியిల్. "కుమరనార్ శొల్లుమ్ పొయ్యానాల్ నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్టే" ఎన్టత్తై ప్పఱ్ఱ (అవన్ న త్యజేయ మెన్టు మిత్యాది) "నల్లవెన్ తోழி' ఎన్గిఱ పాట్టై క్కటాక్షిత్తు (పిన్నైయు మిత్యాది) "న త్యజేయమ్" ఎన్నానిఱ్కు, పురుషకారమ్ వేణ్డువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవన్ న త్యజేయ మిత్యాది) పురషకారమ్ వేణు మెన్నుమతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్యమరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (భట్టరిత్యాది). అరుళిచ్చెయ్‌త వార్తైయావతు. "పెరుమాళిరుక్క, ఉమ్మిడత్తిలే శ్రీవైష్ణవర్‌కళ్ ఇత్తనై ప్రతిపత్తి పణ్ణుకైక్కు హేతు వేతు?" ఎన్టు తటస్థర్ కేట్క, "భగవల్లాభత్తుక్కు భాగవత్ ఘటకరాకైయాలే ఆழ్వాన్ సమ్బన్దత్తై ప్పఱ్ఱ చ్చెయ్‌తార్‌కళ్" ఎన్టు అరుళిచ్చెయ్‌త వార్తై.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పత్తామ్ తిరుమొழி - కార్‌క్కోడల్ పూక్కాళ్

అవతారికానువాదం –

"తాను ఉజ్జీవించాలి" అనే ఆశతో గడచిన దశకం అయిన "శిందుర చ్చెంబొడి" లో "ఎనక్కు ఓర్ శరణ్ శాఱ్ఱుమినే"(5) అనే పాశురంలో తుమ్మెదలు మొదలైనవాని పాదాలలోను, దానికి ముందు, "విణ్ణీల మేలాప్పు"అనే దశకంలో మేఘాల పాదాలలోనూ గోదాదేవి పడి ప్రార్థించింది. ఆ ప్రయత్నాలు ఏమీ ఫలించలేదు. ఈమె ఆర్తి అయితే, భగవంతుడు నేరుగా వచ్చి, తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తే కాని, , అతడు రాబోతున్నాడు అనే విషయాన్ని తెలిపే కొన్ని గుర్తులు కనబడితే గాని ప్రాణాలను ధరించవచ్చు –అనే రీతిలోని పరిపూర్ణమైన దశను పొందింది. నేను తిరిగి వస్తాను –అని స్వామి చెప్పిన వర్షాకాలం వచ్చినప్పటికీ, అతడు రాలేదు. ఆ కాలంలో కనిపించే పూలు మొదలైనవి ఎక్కడ చూసినా కనిపించి, స్వామి తిరుమేని, అందమైన అతని దివ్యాంగాలు, అవయవ శోభ, పలుకులు మొదలైనవానిని స్మరింపచేసేవై, ఈమె, కొంత సమయం మోహాన్ని పొందేటట్లు, మరి కొంతసేపు తెలివిని పొందేటట్లు బాధపెట్టాయి. వాటి వల్ల క్లేశాన్ని పొందిన గోదాదేవి " ఇవి అన్నీ కలిసి నన్ను బాధిస్తునందున, నేను ఇక ప్రాణాలను భరించలేనట్లుగా ఉన్నది. ఇక నేను ప్రాణదారణ చేయడానికి రెండు దారులు ఉన్నాయి" అని భావించింది. అవి ఏమంటే–

"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన,
దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతామేతదగర్హితమ్"

(రామాయణం యుద్ధకాండ –18 –3)

(మిత్ర భావంతో సమీపించిన ఈ విభీషణుని ఏ క్షణంలోను నేను విడువను. అతని దగ్గర దోషం ఉన్నా ఉండనీ. మంచివారికి ఇతనిని స్వీకరించడం నిందించదగినది కాబోదు),

"ద్యౌః పతేత్ పృథివీ శీర్యేత్ హిమవాన్ శకలీభవేత్.
శుష్యేత్ తోయనిధిః కృష్ణే న మే మోఘం వచో భవేత్"

(భారతం– ఉద్యోగపర్వం –70–48)

(ఓ ద్రౌపదీ! ఆకాశం కిందపడినా పడవచ్చు. భూమి ముక్కలు నశించవచ్చు. హిమవంత్ పర్వతం ముక్కలు ముక్కలు కావచ్చు. సముద్రం ఎండిపోవచ్చు. కానీ, నా మాట వ్యర్థం కాదు),

"సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతి చ యాచతే.
అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యే తద్వ్రతం మమ"

(శ్రీరామాయణం–యుద్ధకాండ –18–33)

(ఒక పర్యాయం శరణు పొందినవానికి, నీకు దాసుడను అయ్యాను –అని ప్రార్ధించినవానికి అన్ని ప్రాణుల నుండి అభయాన్ని కలిగిస్తాను, ఇది నా వ్రతం) అని స్వామి పలికిన మాటలు అర్థం కావు కనుక, వాటివల్ల నేను ప్రాణాలను ధరించవచ్చు.

2) లేక, పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అయినందువల్ల ఉజ్జీవించవచ్చు.

"అతని మాటలను పురస్కరించుకొని ప్రాణదారణ చేయవచ్చు" అని చూస్తే, స్వతంత్రుడైన అతనిని ఈ ఈ మాటలను చూపించి, నిర్బంధించడం సాధ్యం కాదు. అతడు ఎవరినైనా ఒకరిని ఉదాసీనంగా చూస్తే, అతడు స్వతంత్రుడైనందున, అతనిని అడ్డు పెట్టేవారు ఎవరూ లేరు కదా.

ఇక, అతడు తన మాటలను తప్పినా, పెరియాళ్వారుల పుత్రికగా జన్మించడం వల్ల కోరిన ఫలం లభించక తప్పదు. అయితే, అది కూడా ఫలిస్తుందా? పలించదా? దానికి నేను విషయం కాగలనా? కాలేనా? అనే విషయం తెలియకుండా ఉన్నదే"

అని సందేహపడినది. దానికి తరువాత, "మిగిలినవి అన్నీ తప్పినా, పెరియాళ్వార్లతో ఉండే సంబంధం ఫలించక తప్పనే తప్పదు. అతని స్వాతంత్ర్యాన్ని తగ్గించి, అతని శ్రీచరణాలలో నన్ను చేర్పించకుండా ఉండదు" అని నిశ్చయించుకుని, ఆ నిశ్చయంతో ప్రాణాలను తాను ధరించడం తెలుపుతూ గోదాదేవి ఈ దశకాన్ని పూర్తి చేస్తున్నది.

"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన,
దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతామేతదగర్హితమ్"

(రామాయణం యుద్ధకాండ –18 –3)

(మిత్ర భావంతో సమీపించిన ఈ విభీషణుని ఏ క్షణంలో నేను విడువను. అతని దగ్గర దోషం ఉన్నా ఉండనీ. మంచివారికి ఇతనిని స్వీకరించడం నిందించదగినది కాబోదు) అనే అతని మాటను అనుసరించి, భగవంతుడు నా చేయి విడువడు– అని భావించినా గాని,

"ఆనయైనం హరి శ్రేష్ఠ! దత్త మస్యాభయం మయా,
విభీషణో వా సుగ్రీవ! యది వా రావణః స్వయమ్"

(రామాయణం– యుద్ధకాండ– 18 –34)

(వానరులలో గొప్పవాడవైన సుగ్రీవా! ఇతనిని పిలుచుకొని రా. ఇతడు విభీషణుడైన కానీ, లేక, రావణుడైనా కానీ, ఇతనికి నేను అభయాన్ని ఇస్తున్నాను) అనే విధంగా స్వామిని, మనలను చేర్పించేవారు కావాలి కదా! ఆ విషయాన్ని తెలుపుతున్నది, ఈ దశకం.

శ్రీ పరాశర భట్టర్ వాణవదరైయన్ అనే చిన్న ప్రభువును చూడడం కోసం వచ్చి, శ్రీదేవి మంగళం అనే ఊరిలో ఉండేటప్పుడు, శ్రీవైష్ణవులు కొందరు చాలా భక్తితో భట్టర్ పట్ల ప్రవర్తించడాన్ని చూచి కొందరు, "భగవంతుడు ఉండగా, మీ వద్ద ఈ శ్రీ వైష్ణవులు ఇంత అభినివేశాన్ని చూపించడానికి ఏమి కారణం?" అని అడుగగా, "భగవంతుని పొందడానికి అతని భక్తులు ఘటకులు కనుక, కూరేశులతో నాకు ఉండే సంబంధాన్ని చూచి, నా విషయంలో వీరు గౌరవాన్ని చూపిస్తున్నారు" అని భట్టర్ పలకడాన్ని ఇక్కడ స్మరించాలి.

అవతారికానువాదం సంపూర్ణం

★★★★★

కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్ ! కార్క్కడల్వణ్ణ నెమ్మేలుమ్మై
ప్పోర్క్కోలమ్ శెయ్తు పోర విడుత్తవన్ ఎఙ్గుత్తాన్ ?
ఆర్క్కో విని నామ్ పూశలిడువతు అణితుழாయ్
త్తార్క్కోడుమ్ నెఞ్జన్దన్నై పడైక్కవల్లే నన్దో ! **1**

కార్ కోడల్ పూక్కాళ్ = నల్లని "కాన్దళ్" పూవులారా !, ఉమ్మై = మిమ్ములను, పోర్ కోలమ్ శెయ్తు = యుద్ధానికి తగినట్లు అలంకరించి, ఎమ్మేల్ = నాపై, (వచ్చేటట్లు), పోర విడుత్తవన్ = పంపించిన వాడు అయిన, కార్ కడల్ వణ్ణన్ =నల్లని సముద్రం వంటి రూపాన్ని కలవాడైన శ్రీకృష్ణుడు, ఎఙ్గుత్తాన్ = ఎక్కడ ఉన్నాడు ?, నామ్ = (మీచే చాలా బాధింపబడ్డ) నేను, ఇని = ఇకపై, ఆర్క్కు = ఎవరిదగ్గరకు పోయి, పూశల్ ఇడువతో = మొఱపెట్టుకోవడం ? (నాకు తెలియడం లేదు), అణి = అందమైన, తుழாయ్ తార్క్కు = తులసీమాలను ఆశపడి, ఓడుమ్ నెఞ్జమ్ తన్నై పడైక్క వల్లేన్ అన్దో ! = పరుగెత్తే మనస్సును కల్గినదానన్నై ఉన్నానే ! అయ్యో !.

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్) కార్ కాలత్తిల్ కోడల్ పూక్కాళ్ ఎన్నుతల్; అన్రిక్కే, అవైతాన్ నానావర్ణమాయిరుక్కుమితే. (కార్క్కోడల్- పెరుత్త కోడల్ పూక్కాళెన్నుతల్) అత్తాలే- కఱుత్త నిఱత్తై యుడైత్తాన ఎన్నుతల్. కాలపరమాన పోతు, "అవన్ కుఱిత్తు ప్పోన కాలత్తుక్కు స్మారకమాకానిన్దన" ఎన్దాకిఱతు; మఱ్ఱప్పోతు, అవన్ వడివుక్కు స్మారకమాయ్ నలికిఱపడి యాకిఱతు. (కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్) ముతలిలే తన్నోడే కలన్దు పిరియక్కడవనాక నినైత్తవళవిలే తన్నై నలియక్కడవతాక ఇప్పదార్థఙ్గళై, అవన్ అడియిలే సృష్టిత్తువిట్టాన్, ఎన్దిరుక్కిఱాళ్. "జగత్సృష్టిక్కు ప్రయోజనమ్ మోక్షమ్" ఎన్దిరుక్కై తవిర్న్దు, తన్నై నలికైక్కు ఉడలాక ఉణ్డాక్కినానెన్దిరుక్కిఱాళ్. ఒరు విషయత్తై ప్పిరిన్దు నోవుపడువార్క్కు ఇత్తనై పదార్థఙ్గళ్ పకైయావతే ?, పిరాట్టియై ప్పిరిన్ద అనన్తరమ్ రాక్షసజాతియాక ప్పకైయానాప్పోలే. మూలబలత్తినన్దు రాక్షసజాతియాక చ్చూழப్పోన్దాఱ్పోలే, పార్త్త పార్త్త విడ మెఙ్గుమ్ ఇవైయేయాయ్ క్కిడవానిన్దన. "విణ్ణీలమేలాప్పు విరిత్తాఱ్పోల్" (నాచ్చి.తిరు-8-1) ఎన్ద విడత్తిల్ వాయుప్రేరితమాయ్ క్కొణ్డాకిలుమ్ సఞ్చరిక్కైక్కుయోగ్యతై యుణ్డితే మేఘఙ్గళుక్కు; అఙ్గన్ కాల్ వాఙ్గ మాట్టాతే నిఱ్కిఱవఱ్ఱుక్కు వార్తై శొల్లుకిఱాళితే కలఙ్గిన పడియాలే. (పూక్కాళ్) ఉజ్జ్వలైయ స్వాభావికమాన మేన్మైయై ప్పొకట్టు ఓరబలై నలికైక్కు ఇవ్వన్మైయై యేఱిట్టుక్కొణ్డు వరువతే?

(కార్క్కడల్ వణ్ణన్) కఱుత్త నిఱత్తై యుడైత్తాన కడల్పోన్ఱ నిఱత్తై యుడైయవన్. "ఇతరపదార్థఙ్గళినుడైయ సద్భావమ్ స్వేచ్ఛాధీనమాయిరుక్కుమాపోలే, ఇవ్విగ్రహ పరిగ్రహముమ్ స్వేచ్ఛాధీనమాయిరుక్కుమిఱే. ఇవ్విగ్రహత్తై ఏఱిట్టుక్కొణ్డతుమ్ తన్నై నలిక్కైక్కు- ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. (ఎమ్మైల్) కలక్కైయుఙ్గాడ మిఱైయామ్బడి, ఆశ్రయముఙ్గాడ ఇన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ ఎన్మైలే. (ఉమ్మై) నలికైక్కు ఏకాన్తమాన నిఱత్తై ఏఱిట్టుక్కొణ్డువన్దు నిఱ్కిఱ ఉఙ్గళై. విరహత్తాలే తొట్టార్ మేలే దోషమామ్బడి శెన్ఱఱ్ఱిరుక్కిఱ ఎన్మైల్. (ఉమ్మై) మెన్మై యన్ఱిక్కే, వన్మైయుడైయారైయుమ్ ముడిక్కవల్ల ఉఙ్గళై. 'నిర్జీవశరీరత్తి లేయుమ్ ఉయిరై క్కొడుత్తు నలియవల్లవై" ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్.

(పోర్ క్కోలమ్ శెయ్తు) ఇన్ద్రజిద్వధత్తుక్కు ఇళైయపెరుమాళై ప్పెరుమాళ్ అలఙ్కరిత్తు ప్పుఱప్పడవిట్టాఱ్పోలే, తన్నై ముడిక్కైక్కు ఇవఱ్ఱై యొప్పిత్తు ప్పోరవిట్టానెన్ఱిఱే యిరుక్కిఱాళ్. అఙ్గు ప్రణయినియై ప్పిరిత్తారై ముడిక్కైక్కు ప్పుఱప్పడ విట్టాన్- చక్రవర్తి త్తిరుమకన్; ఇఙ్గు ప్రణయినియై ముడుక్కైక్కు కృష్ణన్ తన్ తీమ్బాలే ఇవఱ్ఱై వరవిట్టానెన్ఱాయ్త్తు నినైత్తిరుక్కిఱతు. (శెయ్తు) ఇవఱ్ఱుక్కు నిఱఙ్గొడుత్తాన్ అవనిఱే. "కృష్ణ ఏవ హి లోకానా ముత్పత్తి రపి చాప్యయః" (భార-సభా-38-23)

(పోర విడుత్తవన్) "ఇవఱ్ఱుక్కు త్వరై పోరాతు" ఎన్ఱు పార్త్తు. "నీఙ్గళ్ పోఙ్గోళ్" ఎన్ఱు అవన్దానే పిన్నే నిన్ఱు త్వరిప్పిక్కిఱాన్" ఎన్ఱిఱే ఇరుక్కిఱాళ్. రాజాక్కళ్ ఎతిరికళ్ అరణ్ అఴియావిట్టాల్,తాఙ్గళ్ ముకన్దోఱ్ఱామే నిన్ఱు. తఙ్గళుక్కు అసాధారణచిహ్నమాన ఛత్రచామరాదికళై ప్పోవిడుమాపోలే, ఇవఱ్ఱుక్కు త్తన్నిఱత్తై క్కొడుత్తు ప్పోకవిట్టాన్ అవనెన్ఱిఱే ఇరుక్కిఱాళ్. నమ్మై నలికైక్కుడలాక ఇవఱ్ఱై యుణ్డాక్కినానన్ఱాకిల్ నఙ్గణ్ వట్టమొఴియ నిఱుత్తవుమామే! (ఎఙ్గుఱ్ఱాన్) (తేన నాదేన మహతా నిర్జగామ హరీశ్వరః) (రామా-బాల-1-68) మహారాజరుడైయ మిడఱ్ఱోశైయిన్ తశైప్పు క్కేట్టు, "మున్బుపోలే కోఴైత్తనమాయ్ ఇరున్దతిల్లై, ఓరడి అవనుక్కుణ్డాకవేణుమ్; నమక్కిరై పోరుమాకిల్ పార్ప్పోమ్" ఎన్ఱు పుఱప్పట్టానిఱే. అప్పడియే, ఇవఱ్ఱినుడైయ ఉద్యోగ మిరున్ద పడియైయుమ్, బాధకత్వ మిరుపడియైయుమ్ కణ్డోముక్కు, "ఇఱ్ఱినళవల్ల, అవన్ పిన్నే వన్దు నిన్ఱాన్" ఎన్ఱు, "ఎఙ్గుఱ్ఱాన్" ఎన్గిఱాళ్.

తన్నై ముడిక్క నిఱ్కిఱ ఇవఱ్ఱై "ఎఙ్గుఱ్ఱాన్" ఎన్గిఱతెన్ ? ఎన్నిల్- ఇవై ముడిక్కై తవిరాతాకిల్ అవ్వడివై ఒరుకాల్ కణ్డు ముడియలా మెన్నుమత్తాలే., నమ్మభిమతముమ్ పెఱ్ఱోమాకిల్ పెఱుకిఱోమ్, అవన్ నినైవుమ్ తలైక్కట్టిఱ్ఱాకిఱతు. ఇవళుక్కు అభిమతమ్ అవన్ వడివై క్కాణ్గై. అవనుక్కు అభిమతమ్ ఇవళై ముడిక్కై. "ఎఙ్గుఱ్ఱాన్"

ఎన్టాల్. "ఇజ్ఞుగ్ర్రాన్" ఎన్టు అవగ్రికుక్కు మఱుమాగ్రిమ్ శొల్లవేణ్డుమ్బడియితే తన్నవస్తైతాన్. (క్షిప్రం రామాయ శంస త్వమ్) (రామా-ఆర-49-32) అవగ్రికుక్కు అభిమానియాన దేవతాముఖత్తాలేయాకిలుమ్ వార్తై శొల్లుకైక్కు యోగ్యతైయుణ్డోతే అజ్ఞు; అతువు మిల్లైయితే ఇవగ్రికుక్కు.

ఇవై ఒరు వార్తై శొల్లక్కేట్టిలళ్, "ఇవై ఒరు వార్తై శొల్లమాట్టా"ఎన్టటియాతే, "అవన్ వారామైయాలేయితే ఇవై పేశాతే నిఱ్కిఱన" ఎన్టు పార్త్తు. (ఆర్క్కో ఇని నామ్ పూశలిడువతు) ఎన్గిఱాళ్. అవనో వన్దిలన్, అవన్ విభూతియో నమక్కు ప్పకైయాయ్త్తు, వృత్తకీర్తనమ్ పణ్ణి ధరిప్పో మెన్టాల్, "బోధయన్తః పరస్పరమ్" (గీత-10-9) పణ్ణుకైక్కుమ్ ఆళిల్లైయాయ్త్తు; ఇని నామ్ ఆర్ వాశలిలే కూప్పిడువోమ్? అవన్ నమక్కు బాధకనాన వన్టుమ్ అవన్ విభూతి ఓరకత్తడియారాయ్ నమ్ కరుత్తిలే నిఱ్కు మెన్టిరున్దోమ్. అతువుమ్ అవన్ కరుత్తిలే నిన్ట పిన్బు, నామ్ ఇనియార్ వాశలిలే కూప్పిడువోమ్ ?

(అణి యిత్యాది) అవనుమ్, అవన్ విభూతియుమ్ ఒరు మిడఱానాల్ నానుమ్, ఎన్ విభూతియుమ్ ఒరు మిడఱాక ప్పెగ్రైనో ? అతువుమ్, అవన్ తిరుమేనియిలే శాత్తిన తిరుత్తుழாయ్మాలై ఎన్టవాతే ఉడైకులైప్పడానిన్టతు. "మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః" (వి.పు.6-7-28) ఎన్నక్కడవతితే. అతువుమ్ ఇప్పోతు బన్ధకమాయ్ విట్టతిత్తనై. (నెఞ్జన్దన్నై ప్పడైక్కవల్లేన్) నెఞ్జ ఎనక్కిల్లావిట్టాల్ నానో తాన్ ఎనక్కుళేనాయ్ ఇరుక్కిఱేన్ ? నెఞ్జుక్కు ఆశ్రయమాన దేహపరిగ్రహత్తుక్కడియాన కర్మమ్ పణ్ణినేన్ నానేయన్టో ? (అన్దో) అవనిల్లైయాయ్త్తు, అవన్ విభూతి యిల్లైయాయ్త్తు; తా నిల్లై యాయ్త్తు. తన్ విభూతి యిల్లై యాయ్త్తు. ఇద్దశై కణ్డు ఇరఙ్గి కృపైపణ్ణుకైక్కు ప్పుఱమ్బు ఒరువరు మిల్లైయాయ్త్తే; తన్ దశైక్కు త్తానే యిరఙ్గి "ఐయో !" ఎన్గిఱాళ్.

అరు :- ముతల్పాట్టు. (కార్ క్కోడల్) "కార్" -పెరుమై. "కోడల్"- కాన్దళ్. "కార్"- కఱుప్పుమ్, పెరుమైయుమ. అతు శివన్దన్టో ఇరుప్పతెన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవైతా నిత్యాది) (స్మారకమాయ్) అవయవఙ్గళుక్కుమ్, తిరుమేనిక్కుమ్ స్మారకమాయ్- ఎన్టపడి. "పోర విడుత్తవన్" -వరవిట్టవన్. "పోర విడుత్తవన్" ఎన్బత్తై ప్పగ్రి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ముతలిలే ఇత్యాది) కీழ் వాక్యవివరణమ్ (జగత్సృష్టిక్కు ఇత్యాది). మేలిల్ పాట్టుక్కళైయుమ్ పగ్రి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఒరు విషయత్తై ఇత్యాది) బహువచనత్తై ప్పగ్రి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మూలబలత్తినన్టు ఇత్యాది). మేఘఙ్గళై క్కేట్పతు, పూక్కళై క్కేట్పతాకిఱ ఇతుక్కు వాశి యేతు? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (విణ్ణీలమేలాప్పు ఇత్యాది)

బాధకపదార్థఙ్గళై చ్చొల్లుకిఱ విడత్తిలే విగ్రహత్తై చ్చొల్లువానెన్? ఇతువుమ్ బాధకమన్టో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇతరపదార్థఙ్గళిత్యాది) (సద్భావమ్) బాధకమాక పుష్పఙ్గళై. ఉణ్డాక్కుకై.

(ఎమ్మేల్) స్వాభావికమార్దవ మెన్నుతల్; విరహకార్శ్య మెన్నుతల్. (ఉమ్మై) నిఱత్తాలే- ఎన్నుతల్, బలత్తాలే- ఎన్నుతల్ (కలక్కైయుజ్గాడ) ఎన్ఱ వాక్యవివరణమ్ (విరహత్తాలే ఇత్యాది). (మెన్మై యన్నిక్కే) ఎన్ఱ వాక్యమ్- తాత్పర్యాన్తరమాతల్. (నలికైక్కు ఏకాన్తమాన) ఎన్ఱ వాక్యవివరణమ్ (నిర్జీవేత్యాది). అన్నిక్కే, శెన్ఱటిన్దతాకిల్ నలియక్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నిర్జీవేత్యాది) ఎన్నవుమామ్. కోలమావతు- నిఱమ్. నిఱజ్గొడుత్తాన్-సృష్టిత్తాన్. “పోర్క్కోలమ్ శెయ్‌తు” ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (రాజాక్కళ్ ఇత్యాది). మున్దినతు- సామాన్యేన అవఱ్ఱుక్కు నిఱజ్గొడుక్కై; ఇరణ్డావతు - తన్నిఱత్తై క్కొడుక్కై. స్మారకత్వేన బాధకత్వమ్, ఇరణ్డుతాత్పర్యత్తుక్కుమ్ సమానమ్, అవన్ పోరావిట్టా నెన్నెక్కు జ్ఞాపక మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రాజాక్కళిత్యాది) ఇవఱ్ఱుక్కు క్కొడుత్తువిట్టతు తన్నై నలికైక్కో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిరార్ (నమ్మై ఇత్యాది) ‘ఎజ్గుఱ్ఱాన్’ ఎన్ఱు ఇవఱ్ఱై క్కేట్కైక్కు ప్రసక్తి మేతెన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తేన నాదేనేత్యాది) ‘ఎజ్గుఱ్ఱాన్’ ఎన్నెక్కు, కిట్టనిఱ్కిఱానో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మహారాజరిత్యాది)

అచేతనత్తై క్కేట్టాల్ శొల్లుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఎజ్గుఱ్ఱానెన్ఱాల్ ఇత్యాది) అప్పడి అచేతనత్తై క్కేట్ట పేరుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (క్షిప్రం రామాయేత్యాది) పిరాట్టి గోదావరియాకిఱ నదియై క్కేట్టు చ్చొన్నాళెన్ఱపడి. వ్యావృత్తి- అవఱ్ఱుక్కు; (అతువు మిల్లైయిఱ్ ఇవఱ్ఱుక్కు) ఇప్పడి ఇరుక్క, అవఱ్ఱుక్కు మఱుమాఱ్ఱమ్ శొల్లవేణ్డుమ్బడి యిఱ్ తన్నవస్థైతాన్) ఎన్ఱు కీఴోడే సమ్బన్ధమ్. “పూశలిడువతు”-కూప్పీడు. “అణి”- అఴకు. మేలుక్కవతారికై (ఇవై యిత్యాది). (అవన్ విభూతి) ఎన్ఱతు- కార్క్కోడల్ పూక్కళై. అవన్ పక్కైయానాల్ విభూతియుమ్ పక్కై యాకాతో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్ నమక్కిత్యాది) (ఓరత్తడియార్) అకత్తిలవళాయిరుక్కిఱ గృహిణిక్కు అడియారెన్ఱపడి.

(ఇవళ్ విభూతి) నెఞ్జు. (ఒరు మిడఱాక ప్పెఱ్ఱేనో) ఎన్ఱతు. ధారకత్వేన ఒరు మిడఱాక ప్పెఱ్ఱేనో - ఎన్ఱపడి. ఆశైప్పట్టు క్కిడైయామైయాలే ఉడైకులై ప్పడానిన్ఱతు ఎన్ఱపడి. నెఞ్జు పోనాల్ ధరిక్కవొణ్ణాతో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మనవివేత్యాది) నెఞ్జు ఎల్లావఱ్ఱుక్కుమ్ హేతువాకైయాలే, అతిల్లావిట్టాల్ ధరిత్తిరుక్కప్పోకాతెన్ఱు తాత్పర్యమ్. అతావతు- భగవద్విషయత్తై ప్పఱ్ఱుకైయాలే మోక్షహేతువాకిఱ ఆకారమ్పోయ్, దుఃఖహేతుత్వేన బన్ధకమాయ్‌విట్టతు- ఎన్ఱపడి. అవనై విడుకై ఇష్టమాయ్, కూడుకై అనిష్టమాయిరుక్కైయాలే, బన్ధకమాయ్ విట్టతెన్ఱు వెఱుప్పు. “నెఞ్జున్దన్నై” ఎన్ఱు ముఴుచ్చొల్లాయ్, ఇప్పడిప్పట్ట నెఞ్జు పడైక్కుమ్బడియాన పాపత్తై ప్పణ్ణినే నెన్ఱు శబ్దార్థమ్. నెఞ్జిల్లామైయాలే అర్థన్దాను మిల్లై ఎన్గిఱార్ (నెఞ్జైనక్కిల్లా ఇత్యాది) ఇరణ్డు మిల్లామైక్కు హేతు కర్మ మెన్గిఱార్. (నెఞ్జుక్కాశ్రయ మిత్యాది) (ఆశ్రయమాన కర్మమ్) హేతువాన పాపమ్. (తా నిల్లైయాయ్‌త్తు) ఎన్ఱతు తన్నుడైయ స్త్రీత్వస్వరూప మిల్లై ఎన్ఱాయ్, అతుణ్డానాల్ వాయ్ తిఱక్కవొట్టాతు, స్త్రీత్వ మిల్లామైయాలే కూప్పిడుకిఱాళ్- ఎన్ఱపడి.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక– వర్షాకాలంలో పూచే కాందళ్ అనే పూలను చూచి, " మిమ్ములను నాపై ప్రయోగించిన స్వామి ఎక్కడ ఉన్నాడు?" అని అడుగుతున్నది,

వ్యాఖ్యానమ్– (కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్!) వర్షాకాలంలో పూచిన కోడల్ పూవులారా! అని కానీ, పెద్ద కోడల్ పూవులారా! అని కానీ అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. . కార్ అనే పదం వర్షాకాలాన్ని, పెద్దగా ఉండడానికి తెలుపుతుంది. లేక, కార్ అనే పదం నల్లని వర్ణాన్ని చెబుతున్నది అని భావించి, "నల్లని కాందళ్ పువ్వులారా!"అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. కాందళ్ అనే పువ్వులు ఎర్రని రంగులో కదా ఉంటాయి? అని అంటే, నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన కాందళ్ పువ్వులు కూడా ఉన్నాయి కనుక, ఆ అర్థం కూడా పొసగుతుంది. వర్షాకాలం అనే అర్థం చెప్పేటప్పుడు, అతడు వస్తానని చెప్పి పోయిన కాలాన్ని స్మరింప చేయడం ద్వారా ఇవి నన్ను బాధిస్తున్నాయి– అని తాత్పర్యం. గొప్పతనాన్ని గాని, వర్ణాన్ని గాని చెప్పేటప్పుడు, పెద్దదై, నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన అతని తిరుమేనిని స్మరింప చేయడం ద్వారా నన్ను బాధిస్తున్నాయి – అని తాత్పర్యం.

(కార్క్కోడల్ పూక్కాళ్! కార్క్కడల్ వణ్ణన్ ఎన్ మేల్ ఉమ్మై ప్పోర్క్కోలమ్ శెయ్ దు పోర విడుత్తవన్)

"కార్క్కోడల్ పూవులారా! మిమ్ములను నాతో యుద్ధం చేసేటట్లుగా సృష్టించినవాడు– అని అర్థం. ప్రారంభంలోనే స్వామి తనతో కలవడం అనేది విశ్లేషించడం కోసమే కనుక, " నేను విడచిపోయేటప్పుడు ఈమెను బాధించడానికి ఇవి ఉండనీ" అని వీటిని సృష్టించినట్లుగా భావిస్తున్నది. " లోకాన్ని సృష్టించడం మోక్షాన్ని అనుగ్రహించి, తనను పొందించడం కోసం –అని ఇంతకు ముందు అంత భావించే భావన తప్పిపోయింది. " తనను బాధించడం కోసమే ఈ లోకాన్ని సృష్టించాడు" అని భావించే రీతిగా అయినది. సీతాదేవిని విశ్లేషించిన తరువాత, రాక్షస జాతి పూర్తిగా శత్రువులు అయినట్లే, భగవంతుని విశ్లేషించి బాధపడే నాకు పువ్వులు, నెమళ్లు, కోయిలలు మొదలైన అన్ని వస్తువులు శత్రువులు అయ్యాయి" అని బాధపడుతున్నది. మూలబల యుద్ధ సమయంలో లెక్కపెట్టడానికి సాధ్యం కాని సంఖ్యలో రాక్షసులు శ్రీరాముని చుట్టుముట్టినట్లుగానే, చూచిన చోట అంతా తనను బాధించే వస్తువులే అయినవి.

"విణ్ణీల మేలాప్పు" అనే ఎనిమిదవ దశకంలో, తనను బాధించిన మేఘాలు అయినా, గాలి చేత మాటిమాటికి కనబడకుండా పోవచ్చు. ఆ విధంగా కనబడకుండా పోవడానికి అవకాశం లేకుండా, స్థిరంగా నిలచి బాధించే ఈ పువ్వులను చూచి, చాలా కలత చెంది, సూక్తులను గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

(పూక్కాళ్!) నీకు సహజమైన మృదుత్వం అనే గుణాన్ని విడిచిపెట్టి, బలం లేని అబల అయిన నన్ను బాధించడానికి ఈ విధంగా ఒక కఠిన స్వభావాన్ని మీరు పొందారే!

(కార్క్కడల్ వణ్ణన్) నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన, సముద్రం వంటి నీలవర్ణాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. ఈ తిరుమేనిని ఇక్కడ ఎందుకోసం చెబుతున్నది? అని అంటే, ఈ తిరుమేనిని పరిగ్రహించడం కూడా తనను బాధించడం కోసమే– అనే అభిప్రాయంతో చెబుతున్నది. నన్ను బాధ పెట్టడం కోసం కార్ క్కోడల్ పువ్వులు మొదలైన వస్తువులను తన సంకల్పంతో సృష్టించినట్లుగానే, ఈ తిరుమేనిని కూడా తన ఇచ్ఛతో పరిగ్రహించడం కూడా నన్ను బాధ పెట్టడం కోసమే కదా– అని భావం.

(ఎమ్మేల్) సహజంగానే చాలా సౌకుమార్యాన్ని కలిగిన కన్యకయై, విశ్లేష వ్యసనంతో చాలా కృశించి ఉండే నా పైన–అని అర్థం. అతడు వచ్చి నన్ను ఆలింగనం చేసుకున్నా, అది కూడా సహించలేని విధంగా చాలా చాలా కృశించి ఉన్నందువల్ల, "ఈ వస్తువే లేదా?" అని చెప్పేటట్లుగా ఉండే నాపైన– అని తాత్పర్యం.

(ఉమ్మై) నన్ను బాధ పెట్టడం కోసమే ఏర్పడిన వర్ణాన్ని గ్రహించి వచ్చి ఉండే మిమ్ములను– అని అర్థం.

(ఎమ్మేల్) విశ్లేషవ్యసనం చేత ఇంతకుముందే కాకినాడ పైన నింద వచ్చేటట్లుగా చాలా కృశించి ఉండే నాపైన,

(ఉమ్మై) నావలె మార్ధవాన్ని కలిగినవారినే కాకుండా, కాఠిన్యాన్ని కలిగినవారిని కూడా వర్ణాన్ని చూపించి, బాధించగలిగిన మిమ్ములను– అని అర్థం. ప్రాణాలు పోయిన శరీరంలో కూడా అతని వర్ణాన్ని చూపించి, ప్రాణాన్ని సృష్టించి, మళ్ళీ వర్ణాన్ని చూపి చిత్రవధను చేసేవి, ఇవి" అని భావిస్తున్నది.

(ప్పోర్క్కోలమ్ శెయ్ దు) ఇంద్రజిత్తును వధించడం కోసం లక్ష్మణుని రాముడు అలంకరించి, యుద్ధానికి పంపినట్లుగా, తనను వధించడానికి ఈ పువ్వులను అలంకరించి తనతో యుద్ధం చేయమని పంపించాడు– అని కదా భావిస్తున్నది. " మనత్తుక్కు ఇనియాన్" అయిన శ్రీరాముడు తన ప్రేయసిని తనకు దూరం చేసినవారిని వధించడం కోసం యుద్ధానికి ఉచితమైన అలంకారాన్ని చేశాడు. ధర్మం తెలియని తుంటరివాడైన కృష్ణుడు అయితే, తన ప్రేయసిని వధించటానికి వీటికి ఉచితమైన అలంకారాన్ని చేసి, పంపించాడు –అని భావిస్తున్నది.

(శెయ్ దు) వీటిని సృష్టించి వర్ణాన్ని ఇచ్చినవాడు అతడే కదా.

"కృష్ణ ఏవ హి లోకానా ముత్పత్తి రపి చాప్యయః,
కృష్ణస్య హి కృతే భూత మిదం విశ్వం చరాచరమ్"
(భారతం –సభా పర్వం– 38 –23)

(శ్రీకృష్ణుడే లోకాల సృష్టి స్థితి లయ కారణ భూతుడు. చలించేది, చలించనిది అయిన లోకం కృష్ణుని కోసమే ఏర్పడింది) అని కదా ప్రమాణాలు చెబుతున్నాయి.

(పోర విడుత్తవన్) వీటికి వేగం చాలదు– అని భావించి, "వేగంగా వెళ్లండి" అని అతడే వెనుక నిలచి త్వరపెడుతున్నాడు– అని కదా భావిస్తున్నది. ప్రభువులు దండయాత్ర చేసేటప్పుడు, శత్రువుల కోటలు వశం కాకపోతే, తాము వెనుక నిలచి, తమ విలక్షణ చిహ్నాలు అయిన ఛత్రచామరాదులను యుద్ధరంగముఖానికి పంపించి, తన సైనికులను శత్రువుల కోటలను ధ్వంసం చేసేటట్లుగా ఉత్సాహపరిచేటట్లుగానే, తనను నశింపచేయడం కోసం వీటికి తన వర్ణాన్ని ఇచ్చి పంపించాడు– అని కదా భావిస్తున్నది. మనలను బాధించడం కోసం వీటిని అతడు సృష్టించకపోతే, వీటిని మన దృష్టిపథంలో పడకుండా నిలిపి ఉండవచ్చు కదా.

(ఎంగుற்றாన్?)

"తతో ऽ గర్జత్ హరివరః సుగ్రీవో హేమపింగళః,

తేన నాదేన మహతా నిర్జగామ హరీశ్వరః"

(శ్రీరామాయణం –బాలకాండ–1– 68)

(ఆ తరువాత బంగారు వర్ణాన్ని కలిగిన వానర శ్రేష్ఠుడైన సుగ్రీవుడు గర్జించాడు. వానరులకు ప్రభువైన వాలి ఆ పెద్ద ధ్వని విని బయటకు వచ్చాడు) అనే విధంగా సుగ్రీవుని కంఠధ్వనిలోని కాఠిన్యాన్ని విని, ముందు ఇంతకుముందు వలె ఈ ధ్వని పిరికిపంద చేసే ధ్వని వలె లేదు. వీనికి ఒక సహాయకుడు ఏర్పడి ఉండాలి. ఆ సహాయకుడు మనకు తగిన శత్రువు అయినట్లయితే, ఒకసారి అతడెవరో చూద్దాం– అని వాలి బయటకు వచ్చాడు కదా. ఆ విధంగానే, వీటిని బాధపెట్టే పెద్ద ప్రయత్నాన్ని, శత్రువు అయి ఉండే స్వభావాన్ని చూసినప్పుడు, ఇవి ఒంటరిగా రాలేదు, వీటిని పంపిన అతడు వెంట వచ్చి నిలచాడు– అనే భావంతో "ఎంగుற்றாన్?"అని అంటున్నది. తనను ముగించడం కోసం ముందుకు వచ్చిన వీటిని "ఎంగుற்றాన్? " అని ఎందుకు అడుగుతున్నది?అని అంటే, ఇవి నన్ను బాధ పెట్టడం, నశింప చేయడం నిశ్చయం. నశింప చేయడానికి ముందు అతని రూపాన్ని ఒకసారి చూసి నశించిపోవచ్చు– అనే భావంతో "ఎంగుற்றాన్? " అని అంటున్నది. "అవి అతని చూపిస్తే, అతని రూపాన్ని చూసి నేను, కోరిన ఇష్టాన్ని పొందడానికి అవకాశం ఉంటుంది. అతనిని చూడగానే, ప్రాణాలను వదలబోతాను కనుక, అతని ఇష్టం నెరవేరుతుంది" అని భావిస్తున్నది. "ఎంగుற்றాన్? " అని ఈమె అడిగితే, జ్ఞానం లేని ఆ పూలు బదులు చెబుతాయా? అని అంటే, " ఇదిగో ఇక్కడే ఉన్నది" అని తన దీనమైన స్థితిని చూచి అవి బదులు చెబుతాయి– అని భావిస్తున్నది. ఈ విధంగా అచేతనాన్ని అడిగినవారు ఎవరైనా ఉన్నారా? అని అంటే,

"హంసకారండవాకీర్ణాంవందే గోదావరీం నదీమ్,

క్షిప్రం రామాయ శంస త్వం సీతాం హరతి రావణః"

(రామాయణం –అరణ్యకాండ 49– 32)

(హంస కారండవ పక్షులు నిండిన గోదావరీ నదిని నమస్కరిస్తున్నాను. " సీతను రావణుడు తీసుకొని పోతున్నాడు" అని వేగంగా నీవు రాముని దగ్గరకు వెళ్ళి, చెప్పు)అని సీతాదేవి జ్ఞానం లేని గోదావరీ నదిని అడిగినట్లుగా ఉన్నది కదా.

గోదావరీ నదికి అభిమాని అయిన దేవత అనేది అక్కడ మాటను చెప్పే అవకాశం ఉన్నది. ఇక్కడ ఆ అవకాశం కూడా లేదు కదా, ఈ పూలకు. అందుచేత, అచేతనమైనప్పటికీ, తన దురవస్థను చూచి, మాటలను పలుకుతాయి– అని భావిస్తున్నది.

ఈమె ఎదురుచూసినట్లుగా పువ్వులు ఏ మాటను చెప్పడాన్ని ఈమె వినలేదు. "ఇవి ఏ మాటను చెప్పలేనివి" అని తెలియ లేక, "అతడు రానందు వల్ల ఇవి మాట్లాడకుండా ఉన్నాయి"– అని భావించి, మళ్లీ ఈ విధంగా అంటున్నది.

(ఆర్క్కో ఇని నామ్ పూశల్ ఇడువదు?) ఎవరి దగ్గరకు వెళ్లి ఇక నేను మొరపెట్టుకోను? అతడే రాలేదు. అతడు సృష్టించిన వ్యక్తులు అయిన మీరు కూడా నాకు శత్రువులైపోయారు.

"మచ్చిత్తాః మద్గతప్రాణాః బోధయంతః పరస్పరమ్,
కథయంతశ్చ మాం నిత్యం తుష్యంతి చ రమంతి చ" (భగవద్గీత –10 –3)

(నా విషయంలో మనస్సు నిలుపుకున్నవారుగాను, నన్ను ఆశ్రయించి నిలచి ఉండే ప్రాణాలను కలిగినవారుగాను, నా గుణాలను గూర్చి ఒకరికి ఇంకొకరు తెలుపుకుంటూ, నా లీలలను చెప్పుకుంటూ ఉండేవారుగాను, నన్ను గూర్చి చెప్పగా విని ఆనందించేవారుగాను నా భక్తులు ఉంటారు) అనే విధంగా, మనకు, అతనికి మధ్య జరిగిన సంశ్లేషాన్ని గూర్చి పలికి ప్రాణాలను నిలుపుకుందాం– అని చూస్తే, దానికి తగిన వ్యక్తులు లేరు. ఇక, నేను ఎవరి వాకిటిలో నిలచి మొరపెట్టుకోను? అతడు శత్రువు అయినప్పటికీ, నా వలె అతనికి మూలంగా ఉండే ఈ పూలు మొదలైనవి నాతో కలసి ఉంటాయి– అని భావించాను. కాని, అవి కూడా అతని దగ్గర పక్షపాతాన్ని కలిగి ఉండేటప్పుడు, నేను ఇక ఎవరి వాకిటిలోకి వెళ్లి మొరపెట్టుకోను?

(అణి తుழாయ్ తార్క్కోడుమ్ నెంజమ్ తన్నై) అతడు, అతని విభూతి అయిన ఈ పూలు నన్ను బాధించడంలో కలసి ఉండేటప్పుడు, నా విభూతి అయిన నా మనస్సు అయినా నాతో కలసి ఉండేటట్లుగా పొందానా? అది కూడా అతడి మేనిలో అలంకరించిన తులసీమాల– అని అనగానే, ద్రవించి, అతని వెంట పరిగెడుతున్నది.

"మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః,
బంధాయ విషయాసంగి ముక్త్యై నిర్విషయం మనః"

(విష్ణుపురాణం– 6 –7– 28)

(మానవులకు సంసారానికి, మోక్షానికి మనసే కారణం అవుతున్నది. శబ్దాది విషయాలలో ఆసక్తి కలిగిన మనస్సు సంసారహేతువు అవుతున్నది. శబ్దాది విషయాలలో ఆసక్తి లేని మనస్సు మోక్షానికి హేతువు అవుతున్నది) అనే విధంగా నా మనసు నాకు బంధకం అయినది.

(నెంజమ్ తన్నై ప్పడైక్క వల్లేన్) ఇటువంటి మనసును పొందేటట్లుగా పాపాన్ని చేశాను. మనసు నాకు లేకపోతే, నేనైనా నాకోసం ఉన్నానా? మనసుకు ఆశ్చర్యం అయిన దేహాన్ని పొందడానికి కారణమైన కర్మను చేసినదానను నేనే కదా.

(అందో!) అతడు కూడా నాకోసం లేడు. నేను నా కోసం లేను. అతని విభూతి కూడా నా కోసం లేదు. ఈ స్థితిలో నన్ను చూసి, అయ్యో! అని దయ చూపించడానికి వేరే ఎవరు లేకుండా పోయారే! అందువల్ల, తన స్థితికి తానే జాలిపడి, అయ్యో! అని అంటున్నది.

★★★★★

మేల్‌తోన్టి ప్పూక్కాళ్ ! మేలులకజ్గళిన్ మీతు పోయ్
మేల్ తోన్టుమ్ శోతి వేతముతల్వర్ వలజ్జైయిన్
మేల్‌తోన్టు మాఃఴియిన్ వెఞ్జుడర్‌పోల చ్చుడాతు ఎమ్మై
మాఃఱ్ఱోలై ప్పుట్టవర్ కూట్టత్తు వైత్తుక్కొళ్కిఱ్ఱిరే **2**

మేల్ తోన్టి ప్పూక్కాళ్ = ఉన్నతంగా పూచిన "కాన్దళ్" పూవులారా !, మేల్ ఉలకజ్గళిన్ మీతు పోయ్ మేల్ తోన్టుమ్ శోతి = పైన ఉండే లోకాలను అన్నిటినీ దాటి, వాటికి పైన వెలిగే "తన్నుడైచ్చోది" అయిన పరమపదంలో వేంచేసి ఉండే, వేత ముతల్‌వర్= వేదప్రతిపాద్యుడైన పరమపురుషుని, వలమ్ కైయిన్ మేల్ తోన్టుమ్ = కుడిచేతిలో ప్రకాశించే, ఆఴియిన్ = సుదర్శనం యొక్క, వెమ్ శుడర్ పోల్ = వేడి తేజస్సువలె, శుడాతు = దహించకుండా, ఎమ్మై = నన్ను, మాఃఱ్ఱోలై ప్పుట్టవర్ కూట్టత్తు = ఈ ప్రకృతి మండలాన్ని విడిచి వెళ్ళిన వారి (ముక్తుల) సమూహంలోకి, వైత్తు క్కొళ్కిఱ్ఱిరే= తీసికొని పోయి చేర్చగలరా !

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (మేల్ తోన్టి యిత్యాది) దృష్టివిషమ్బాలే కోడల్ పూక్కళ్ బాధకమాక పుక్కవాతే అవఱ్ఱుక్కు ఇఴాయ్‌త్తు క్కణ్ణె మేలే వైత్తాళ్; అఙ్గే మేల్ తోన్టి ప్పూక్కళాయ్ క్కిడన్దతు; అవఱ్ఱై నోక్కి "మేల్ తోన్టిపూక్కాళ్" ఎన్గిఱాళ్. "అతుక్కు త్తప్పినారైయుమ్ అఴిక్కక్కడవోమ్" ఎన్టు అతుక్కు ఒరు పేరుమ్ పెఱ్ఱు నిఙ్గళ్ మేలే పుక్కు నిఱ్పతే!. "బహుస్యామ్" (ఛాందో-6-2-3) ఎన్టు- "అవన్ అనేకజ్గళై సృష్టిక్కుమ్" ఎన్టు కేట్టిరున్దోమే, నాట్టిల్ కోడల్ పూక్కళు మిల్లైయో? దేవాది భేదజ్గళుణ్డామ్బడియితే సృష్టిప్పతు. (మేలులకజ్గళిత్యాది) అణ్డజ్గళైయుమ్, ఆవరణ సప్తకత్తైయుమ్ కడన్దు మేలే పోయ్., "అవ్యక్త మక్షరం తమః" (సుబాల-2) ఎన్టాప్పోలే శొల్లుకిఱవఱ్ఱుక్కు మేలే పోయ్.

"మేల్ తోన్టుమ్ శోతి" యుణ్డు- "అత్యర్కానలదీప్తం తత్ స్థానమ్" (భార-ఆర-136-18) ఎన్టు శొల్లుమ్బడి యిరుక్కిఱ పరమపదత్తిలే, "తమసః పరమో ధాతా" (రామా-యుద్ధ-114-15) 4. "తమసః పరస్తాత్" (పురుష సూ-2-2) ఎన్గిఱపడియే - వేదైకసమధిగ్యరాయిరుక్కిఱవరుడైయ వలత్తిరుక్కైయిన్మేలే తోన్టుకిఱ తిరువాఴియిన్ వెవ్వియ శుడర్ పోల చ్చుడాతే. ఇవ్వరుకుణ్డాన ఆదిత్యాదికళుడైయ తేజస్సిఙ్కాట్టిల్ ఇన్ద్రాదికళుడైయ తేజస్సు విఞ్జి యిరుక్కుమ్; అతిఙ్కాట్టిల్ బ్రహ్మాదికళుడైయ తేజస్సు విఞ్జియిరుక్కుమ్; అతిల్ కారణత్వప్రయుక్తమాయ్ వరుమతాకైయాలే మూలప్రకృతి యినుడైయ తేజస్సు విఞ్జి యిరుక్కుమ్; "అతుతాన్ తమస్సు" ఎన్నుమ్బడి పరమపదత్తిల్ పుకర్ అతుక్కు ప్రకాశత్తై ప్పణ్ణుమ్; దివ్యమజ్గళవిగ్రహమ్ అతుక్కు ప్రకాశత్తై ప్పణ్ణుమ్,

అతుక్కు మేలేయితే తిరువాழிయాழ்வాన్ తేజస్సు.

(ఆழிయిన్ వెళ్ళుడర్పోల చ్చుడాతు) మహానసాదికళిలే అగ్నిక్కుమ్, ధూమత్తుక్కుమ్ సాహచర్యత్తై క్కణ్డు పిన్నైయితే పర్వతత్తిల్ అనుమిప్పతు; అప్పడియే ఇఙ్గుళ్ళవఱ్ఱుక్కుమ్ అవ్విభూతియిలుళ్ళవఱ్ఱై దృష్టాన్తమాక చ్చొల్లలామ్బడియాయాయ్త్తు -అవ్విడమ్ విధేయమానపడి. ఇవ్విడమ్ మేడాయ్, అవ్విడమ్ పళ్ళమాయ్ త్తోఱ్ఱినపడి. ప్రసిద్ధత్తిలేయితే వ్యాప్తి గ్రహిప్పతు. "అయర్వఱు మమరర్కళతిపతి" (తిరువాయ్-1-1-1) ఎన్ఱు- ముఱ్పడ నిత్యవిభూతియై చ్చొల్లి, పిన్నై మూన్ఱామ్పాట్టిలేయితే లీలావిభూత్యనుసన్ధానమ్ పణ్ణిఱ్ఱు. (శుడాతెమ్మై) అవన్ ఉకవాతారైయితే ముడిప్పతు; నీ ఉకన్దారై ముడియానిన్ఱాయ్. "అరుళార్ తిరుచ్చక్కరమ్" (తిరువిరు-33) ఎన్ఱుమ్, "అరుళాழி" (తిరువాయ్-1-4-6) ఎన్ఱుమితే ఉకప్పార్క్కిరుప్పతు.

(మాఱ్ఱిత్యాది) ఇతుక్కు త్తిరుమలైనమ్బి పణిక్కుమ్బడి;- "తాన్ పిరివాలే నొన్దపడియాలే, "జరామరణమోక్షాయ" (గీత-7-29) ఎన్ఱు- ఆశ్రయిక్కుమ్ తిరళిన్ నడువే ఎన్నై క్కొడుపోయ్ వైక్కవల్లైయే- ఎన్గిఱాళ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్వర్. భగవదనుభవమ్ పణ్ణుమతిలుమ్ దుఃఖనివృత్తి తేట్టమాకైయాలే శొల్లికిఱాళెన్ఱు. "కేవలర్ తనిత్తనియే యాయ్త్తు అనుభవిప్పతు. తిరళాయిరుక్క క్కూడాతు" ఎన్ఱు ఎమ్బార్ అరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి. "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవర్ కూట్టమాకిఱతు- అడియార్కళ్ కుழாఙ్గళాయ్, ఎన్నై అత్తిరళిన్ నడువే కొడుపోయ్ వైక్కవల్లైయే" ఎన్గిఱాళెన్ఱు. సంసారత్తిల్ ఓలై మాఱ్ఱప్పట్టవర్కళ్. నమ్ రహస్యత్తిలుమ్ అనుసన్ధిప్పతు సంసారనివృత్తి పూర్వకమాక అనుభవిక్కు మనుభవత్తైయితే. ఇఙ్గే భగవదనుభవ ముణ్డానాలుమ్ కాదాచిత్కమితే. సంసారనివృత్తిపూర్వకమాక ప్పెఱుమన్ఱితే పరిపూర్ణకైఙ్కర్యత్తై ప్పెఱలావతు. అఙ్గనన్ఱిక్కే, ఆప్పాన్ పణిక్కుమ్బడి, ఆழ்వాన్ పణిక్క క్కేట్టిరుక్కవుమామితే- "అవన్ కొడువర చ్చొన్నవర్కళై త్తవిర్న్దు మాఱ్ఱోలైప్పట్టోమ్" ఎన్ఱవర్కళ్ తిరళిలే ఎన్నై వైక్కవల్లైయే ఎన్గిఱాళ్" ఎన్ఱు.

అరు :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (మేల్ తోన్ఱియిత్యాది) "మేల్ తోన్ఱి" - కాన్దళ్. (దృష్టివిషమ్)- కణ్ణుక్కు అసహ్యమాయిరుక్కై. కార్క్కోడల్పూక్కళోపాతి, నాఙ్గళుమ్ అవన్ సృష్టిక్క వన్దోమ్; ఎఙ్గళై వెఱుక్కవేణ్డా- ఎన్ఱు కరుత్తు. (బహుస్యామ్) ఇత్యాది వాక్యత్తుక్కు - "కేట్టిరున్దోమ్, అప్పడియే అనేకమాయిరున్దికోళ్" ఎన్ఱపడి. మేల్ తోన్ఱి ప్పూక్కళుమ్ కోడల్పూక్కళిలే ఒరు అవాన్తరమాకైయాలే, మేలే తోన్ఱుకిఱ పూక్కళాழிయ (నాట్టిల్ కోడల్పూక్కళుమ్ ఇల్లైయో? ఎన్గిఱాళ్) ఎన్ఱపడి. పూక్కళైయుమ్ సృష్టిక్కుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (దేవాదిభేదఙ్గళిత్యాది). బాధకత్వత్తుక్కు దృష్టాన్తమాక చ్చొల్లుమ్బోతు ఆదిత్యాదికళై

చ్చొల్లామల్ తిరువా్ౕళియా్ౕళ్వానై చొల్లువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవ్వరుకుణ్డాన ఇత్యాది) ప్రత్యక్షమానత్తై దృష్టాన్తమాక చ్చొల్లాతే పరోక్షత్తిలే ఒన్ఱై చ్చొల్లక్కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మహానసాదికళిత్యాది) (విధేయమానపడి)- విశదమానపడి. ఇవ్విడమ్ విధేయమన్ఱో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవ్విడ మిత్యాది). విశదమానతు కొణ్డు ఇఙ్గుత్తైక్కు అవ్విడత్తిలతు దృష్టాన్త మాకవేణుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ప్రసిద్ధత్తిలేయిఱే ఇత్యాది). (ప్రసిద్ధత్తిలే) ఎన్ఱతు- ప్రత్యక్షత్తిలే- ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. ఇవ్విడత్తై ప్ప్ఱ్ఱవుమ్ అవ్విడ మణ్ణిమైయాక చ్చొన్న పేరుణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆయర్వ్యఙుమిత్యాది). (అవన్)- తిరువా్ౕళియా్ౕళ్వాన్.

"మాఱ్ఱోలైప్పట్టవర్" -కేవలర్. మాఱ్ఱుకై.-నీఙ్గుకై. (మాఱ్ఱోలై)- ఓలై మాఱప్పడుకై, కేవలర్క్కుమ్, ముక్తర్క్కుమ్ ఒక్కుమ్. తిరుమలైనమ్బి నిర్వాహత్తుక్కు, "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవర్" ఎన్ఱతు- భగవదనుభవత్తుక్కు మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవరెన్ఱపడియాయ్, కేవలర్కూట్ట మెన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, సంసారత్తిలే ఓలై మాఱ్ఱప్పట్టవరెన్నవుమామ్. అత్తైచ్చొల్లలామో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (భగవదనుభవమిత్యాది)

అనుభవత్తై ఇట్టు నిరూపియామల్, "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవర్" ఎన్ఱు- సంసారనివృత్తియై ఇట్టు నిరూపిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నమ్ రహస్యత్తిలు మిత్యాది) ఉత్తరవాక్యత్తిల్, నమశ్శబ్దత్తాలే సంసారనివృత్తియైయుమ్, చతుర్థియాలే. అనుభవకైఙ్కర్యత్తైయుమిఱే అనుసన్ధిప్పతు- ఎన్ఱపడి. సంసారనివృత్తిపూర్వకమాక వేణుమెన్గిఱతెన్ఱు. ఇఙ్గే అర్చావతారత్తిలే అనుభవముణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇఙ్గే భగవదిత్యాది).

(కేట్టిరుక్కవుమామిఱే) "శిష్యరాకైయాలే" ఇతి శేషః. మూన్ఱామ్ పొరుళుక్కు "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టు, అవర్ కూట్టమ్" ఎన్ఱు పదమాయ్, ఓలై మాఱాడిక్కొడువన్ఱో మెన్ఱపడి ఎన్ఱు వివక్షిత్తు ప్పొరుళరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్ కొడువర) ఎన్ఱు. (అవన్)- ఈశ్వరన్. ఓలై మాఱాడుకైయావతు- "ఒరుత్తియై బాధిక్కవేణుమ్, కొడువారుఙ్గోళ్" ఎన్ఱు శిలరై వరవిట్టాల్, అన్దవర్కళ్ అవళై విట్టు ఇవళై క్కొడుపోయ్ మున్నే విట్టాల్; "ఇతు ఎన్దాన్? శొన్నవళఙ్గే" ఎన్ఱు ఈశ్వరన్ కేట్టాల్, ఓలై మాఱాడినో మెన్ఱు శొల్లుకై. ఇతు కోశాన్తరే. అథవా, (కొడువర చ్చొన్నవర్కళై) ఎన్ఱతు. బాధిప్పతాక క్కొడువర చ్చొన్నవర్కళై ఎన్ఱపడి. (తవిర్న్దు) ఎన్ఱతు. నీఙ్గళ్ కొడుపోక వేణ్డా వెన్ఱు తవిర్న్దేన్- ఎన్ఱపడి. (మాఱ్ఱోలై ప్పట్టో మెన్ఱు) అతావతు- నీఙ్గళ్ బాధిక్కైక్కు ఉఱుప్పాక క్కొడువన్ద ఓలైక్కు మాఱాన ఓలైయావతు- బాధిక్క వేణ్డా ఎన్ఱు ఓలై కొడువన్దో మెన్ఱు శొల్లి -ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, ఈశ్వరన్ మున్నే కొడువర చ్చొన్నవర్కళై క్కొడుపోక వేణ్డా వెన్ఱు నీఙ్గళ్ నిషేధిత్తు, ఇవళ్ నమక్కు శత్రు వెన్ఱు ఈశ్వరనాలే ఓలై ఎ్ౕళుతప్పట్టో మెన్ఱు అన్ద శత్రుక్కళ్ కూట్టత్తిలే వైక్కవల్లైయే- ఎన్గిఱాళ్ ఎన్ఱుమామ్. ఇత్తాల్-

అవర్కళ్నడువే యిరుక్కుమతిలుమ్ కొడితాయిరుక్కిఱతు, నీఙ్గళ్ బాధిక్కిఱపడి- ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్.

అఙ్గనుమన్ఱిక్కే, సర్వేశ్వరణ్ తన్ పక్కలిలే కొడువర చ్చొన్నవర్కళ్ "వేణ్డా' ఎన్ఱు తమ్ముడైయ శత్రుక్కళాన శిశుపాలాదికళ్ నడువే కొడుపోక చ్చొల్లి ఓలై యెఴుత ప్పట్టో మెన్ఱు. అన్ద శత్రుక్కళ్నడువే కొడుపోయ్ వైక్కవల్లైయే! ఎన్గిఱాళెన్ఱుమామ్. ఇవైకళిల్, మున్దినతే స్వరసమ్. మూన్ఱామ్ నిర్వాహత్తిల్, మాఱ్ఱోలైప్పట్టో మెన్ఱవర్కళ్ తిరళావతు -యమలోకత్తిలే పోయ్, ఓలైమాఱప్పట్టు త్తిరుమ్బివన్దో మెన్ఱ సంసారికళ్ తిరళిలే ఎన్నుతల్, యమన్ "ఇవనై ఎన్ కొణ్డువన్దికోళ్" ఎన్ఱు దూతరై క్కేట్టాల్, "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టోమ్" ఎన్ఱ మాతర్ తిరళిలే ఎన్నుతల్. ముడిత్తు విడవిల్లైయే- ఎన్ఱపడి.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– "శ్రీ సుదర్శనుని వలె నన్ను దహించకుండా, భగవంతుని అనుభవాన్ని లేనివారి సమూహంలో నన్ను చేర్చండి" అని కాందల్ పుష్పాలతో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (మేల్ తోన్ఱి ప్పూక్కాళ్!) తన చూపుతోనే చంపే పాము వలె, కోడల్ పువ్వులు బాధించడం ప్రారంభించగానే, వాటి నుండి తప్పుకోవడం కోసం కన్నులను పైకి ప్రసరింప చేసింది. అక్కడ "మేల్ తోన్ఱి ప్పూవులు" కనిపించాయి. వాటిని సంబోధిస్తూ పలుకుతున్నది. " కార్ క్కోడల్ పూవులను తప్పించుకున్నవారిని కూడా మనం వధిద్దాం"– అని నిశ్చయం చేసుకొని, అందుకోసమే "మేల్ తోన్ఱి ప్పూవులు అని పేరును పెట్టుకుని, నేను పైకి కూడా చూడడానికి వీలులేని విధంగా మీర పూచి ఉన్నారే!

" తదైక్షత, బహుస్యాం ప్రజాయేయేతి, తత్తేజో ஽ సృజత"

(ఛాందోగ్యం –6–2–3)

(ఆ పరమాత్మ "నేను పలు విధాలుగా కాగలను" అని సంకల్పించింది. అది తేజస్సును సృష్టించింది) అని చెప్పినట్లుగా అతడు పలు వస్తువులను సృష్టించాడు. వాటిలో, కార్ క్కోడలు పువ్వులు, మేల్ తోన్ఱి ప్పూవులు అనే మేము పూల జాతిలో చెందినవారం. అందుచేత మమ్ములను గర్హించవద్దు –అని అవి పలుకుతున్నట్లుగా భావించి, దేవతలు, మానవులు, జంతువులు, స్థావరాలు –అని

నాలుగు విధాలుగా ఉండే సృష్టులలో, ఈ విభూతిలో ఉండే మిగిలినవి అన్నీ ఉండగా, నన్ను బాధించడం కోసమే సృష్టింపబడినవారు మీరే "అని అంటున్నది.

(మేల్ ఉలగంగళిన్ మీదు పోయ్) అండాలను, ఏడు ఆవరణలను దాటి పైకి పోయి– అని అర్థం.

"అవ్యక్త మక్షరే లీయతే, అక్షరం తమసి లీయతే, తమః పరే దేవ ఏకీభవతి"

(సుబాలోపనిషత్–2)

(అవ్యక్తం అక్షరంలో లయం అవుతున్నది. అక్షరం తమస్సులో లయం అవుతున్నది. తమస్సు గొప్పవాడు అయిన దేవునిలో ఏకమవుతున్నది) అనే విధంగా అవ్యక్తం, అక్షరం, తమస్సు అని చెప్పబడే మూలప్రకృతిలో ఉండే స్థితులను దాటి పోయి,

(మేల్ తోన్రుమ్ శోది)

"అత్యర్కానలదీప్తం తత్ స్థానం విష్ణోః మహాత్మనః,
స్వయైవ ప్రభయా రాజన్! దుష్ప్రేక్ష్యం దేవదానవైః"
తత్ర గత్వా పున ర్నేమం లోక మాయాంతి భారత!"

(భారతం –అరణ్యపర్వం –136 –18, 23)

(మహాత్ముడైన విష్ణువు యొక్క ఆ స్థానం సూర్యుని యొక్క, అగ్ని యొక్క కాంతిని మించినది. రాజా! అది తన కాంతితో దేవతల చేత, అసురుల చేత చూడడానికి వీలు కానిది. భరత వంశంలో పుట్టినవాడా! అక్కడకు పోయి, మళ్లీ ఈ లోకానికి తిరిగి రావడం అనేది లేదు) అని చెప్పబడే జ్యోతిర్మయమైన పరమపదంలో.

"వ్యక్తమేష మహాయోగీ పరమాత్మా సనాతనః,
అనాది మధ్యనిధనో మహతః పరమో మహాన్,
తమసః పరమో ధాతా శంఖచక్రగదాధరః"

(రామాయణం –యుద్ధకాండ –114– 15)

(ఈ శ్రీరాముడు మహాయోగి. సనాతనుడైన పరమాత్మయే. ఇతడు ఆది మధ్యాంతాలను లేనివాడు. గొప్పవాడైన ఇతడు మహాన్, తమస్సు అనే తత్త్వాలకు

అందనివాడు, సర్వాధారుడు, శంఖచక్రాలను ధరించినవాడు) అని శ్రీరామాయణంలో కూడా చెప్పబడ్డాడు కదా.

(వేద ముదల్వర్ వలంగైయిల్ మేల్ తోన్రుమ్ ఆ**ழி**యిన్ వెంజుడర్ పోల చ్చుడాదు)

"వేదాహమేతం పురుషం మహాంతమ్
ఆదిత్య వర్ణం తమసః పరస్తాత్,
తమేవం విద్వాన్ అమృత ఇహ భవతి
నాన్యః పంథా విద్యతే ఒ యనాయ" (పురుష సూక్తం 2–2)

(ఓ వేద పురుషుడా! నేను స్వరూపరూప గుణ విభూతులలో గొప్పవాడు, సూర్యుని వలె ప్రకాశించేవాడు, ప్రకృతికి ఆవలి వైపున ఉండేవాడు అయిన ఈ పరమ పురుషుని తెలుసుకున్నాను. అతనిని ఈ విధంగా తెలిసేవాడు ఇక్కడే ముక్తుడుగా అవుతున్నాడు. మోక్షానికి ఇంకొక దారి లేదు) అనే విధంగా వేదంచేత పరతత్వంగా చెప్పబడి భగవంతుని కుడి చేతిలో పైన ప్రకాశించే శ్రీ సుదర్శనుని చాలా వేడిమిని కలిగిన జ్వాల వలె దహించకుండా,

(వేద ముదల్వర్) వేదంలో జగత్కారణత్వం మొదలైనవానిని కలిసిన పరతత్వంగా చెప్పబడేవాడు.

(వెంజుడర్) ఈ లోకంలో ఉండే సూర్యుడు మొదలైన జ్యోతిస్సుల తేజస్సు కంటే ఇంద్రుడు మొదలైనవారి తేజస్సు ఎక్కువగా ఉంటుంది. దాని కంటే బ్రహ్మ మొదలైన దేవతల తేజస్సు మిక్కిలిగా ఉంటుంది. దాని కంటే వారి శరీరానికి కారణమై ఉన్నందు వల్ల మూల ప్రకృతి యొక్క తేజస్సు మిక్కిలిగా ఉంటుంది. అదే తమస్ అనే విధంగా పరమపదంలోని తేజస్సు మూలప్రకృతిని కూడా ప్రకాశింప చేస్తుంది. భగవంతుని దివ్యమంగళ విగ్రహం, ఆ పరమపదాన్ని కూడా ప్రకాశింప చేస్తుంది. శ్రీసుదర్శనుని తేజస్సు ఆ దివ్య మంగళ విగ్రహంలోని తేజస్సు కంటే మిక్కిలిగా ఉంటుంది. అందువల్లనే దానిని "వెమ్ శుడర్" అని అంటున్నారు.

(ఆ**ழி**యిన్ వెంజుడర్ పోల చ్చుడాదు) శ్రీ సుదర్శనుని చాలా కఠినమైన ప్రకాశం వలె దహించకుండా– అని అర్థం. ఈ లోకంలో ఉండే సూర్యుని వంటి

తేజస్సులను చెప్పకుండా, కంటికి కనిపించని శ్రీ సుదర్శనుని చెప్పవచ్చునా? కంటికి కనిపించే చోట ఉండే వ్యాప్తిని తెలిసి కదా, కంటికి కనిపించని అనుమానం చెప్పవచ్చు. వంట గదులు మొదలైనవాటి చోట ఉండే చోటలో అంతటా నిప్పు ఉండడాన్ని చూచి, దానికి తరువాత కదా, పర్వతంలో కంటికి కనిపించని నిప్పును అనుమానించడం జరుగుతుంది? అని అంటే, గోదాదేవికి రెండు విభూతులు చాలా స్పష్టంగా కనబడుతున్నందువల్ల, ఇక్కడ ఉండే వాటికి నిత్యవిభూతిలో ఉండేవాటిని దృష్టాంతంగా చెప్పవచ్చు. నిజానికి పరమ పదానుభవం లభించని ఈ విభూతి మిట్టయై, ఒక విభూతిగా భగవదనుభవంలో అనుభవింపబడే పరమపదం పల్లంగా కదా గోదాదేవికి తోస్తున్నది. ప్రసిద్ధమైన వంటగది మొదలైన వాటిలో కదా, అనుమానానికి తగిన వ్యాప్తిని తెలియడం జరుగుతుంది. ఈ గోదాదేవికి నిత్య విభూతిలో ఉండే శ్రీసుదర్శనుడు ఆ విధంగా ప్రసిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఈమె తండ్రిగారైన నమ్మాళ్వార్లు కూడా "అయర్వఱు మమరర్ కళ్ అదిపతి" అని మొదటి పాశురంలోని నిత్యవిభూతిని పలికి, ఆ తరువాత "ఇలనదు" అనే మూడవ పాశురంలో కదా, లీలావిభూతిని గూర్చి అనుసంధించారు.

(శుడర్ తమ్మై) శ్రీసుదర్శనుడు భగవంతుని దగ్గర ప్రేమ లేనివారినే దహించి వేస్తాడు. " అరుళార్ తిరుచ్చక్కరమ్"(తిరువిరుత్తం– 33) (కరుణ నిండుగా ఉండే సుదర్శనుడు), " అరుళాழி"(తిరువాయ్ మొழி–1–4–6) అనే విధంగా భక్తి కలిగినవారి విషయంలో కరుణనే కురిపిస్తాడు. "మేల్ తోన్జి పూవులు" అయిన మీరు భగవద్విషయంలో భక్తిని కలిగిన నన్ను కదా, ఈ విధంగా దహిస్తున్నారు.

(మాற்றோాలై ప్పట్టవర్ కూట్టత్తు వైత్తు క్కొళ్గిற்றீరే) ఈ సూక్తికి తిరుమలనంబి చేసిన నిర్వాహం ఈ విధంగా ఉన్నది. విశ్లేషించే చాలా దుఃఖాన్ని పొందే గోదాదేవి "భగవంతుని విషయంలో భక్తి కలిగి ఉండడం వల్ల కదా, ఈ పాట్లను పడవలసి ఉన్నది!" అని భగవదనుభవంలో వెగటును పొంది,

"జరామరణమోక్షాయ మమాశ్రిత్య యతంతి యే,
తే బ్రహ్మ తద్విదుః కృత్స్న మధ్యాత్మం కర్మ చాఖిలమ్" (భగవద్గీత–7– 29)

(ముసలితనం, మరణం అనేవి తొలగి, ఆత్మ స్వరూపాన్ని దర్శించడం కోసం ఎవరు నన్ను ఆశ్రయించి ప్రయత్నిస్తున్నారో, వారు, బ్రహ్మం అనబడే ఆత్మ స్వరూపాన్ని, "అధ్యాత్మమ్" అనబడే ప్రకృతిని పూర్తిగాను, ప్రజోత్పత్తి అనే కర్మను పూర్తిగాను తెలుసుకుంటున్నారు) అనే విధంగా, భగవంతుని అనుభవంలో ఆసక్తి లేకుండా, ఆత్మానుభవాన్ని మాత్రం కోరి కేవలుల సమూహంలో మధ్యలో నన్ను తీసుకొని పోయి చేర్చకూడదా? అని అంటున్నది– అని దుఃఖాన్ని కలిగించే భగవదనుభవం కంటే, దుఃఖం నుండి విముక్తిని పొందడం ఇప్పుడు ఈమెకు ఆవశ్యకమైనది కనుక, సంసార దుఃఖ నివృత్తిని మాత్రం కోరే కేవలుల సమూహంలో చేరాలని ఈమె చూస్తున్నది –అని భావం. ఇది తిరుమలనంబి చెప్పిన అర్థం.

ఎంబార్ అనే ఆచార్యులు ఈ సందర్భంలో వేరు విధంగా అర్థాన్ని తెలియజేశారు.

కేవలులు వేరువేరుగా ఉంటారు, తమ తమ ఆత్మల అనుభవాన్ని పొందడంలో సమూహంగా కలసి ఉండడం లేదు. . ఇక్కడ "కూట్టమ్" అని చెప్పబడినందున, కేవలులను చెప్పడంలో స్వారస్యం లేదు. అందుచేత, సంసారుల నుండి విడదీసి, చీటీ రాయబడినవారు అయినందువల్ల, "మాற்றோளై ప్పట్టవర్" అని చెప్పదగిన ముక్తుల సమూహంలో నడుమ నన్ను తీసుకొని పోయి చేర్చరా!" అని అంటున్నది– అని వారు అర్థం చెప్పారు. " అడియార్ గళ్ కుழாజ్గళ్" (తిరువాయ్ మైழி– 2–3– 10) (భక్తుల సమూహం) నడుమ నన్ను తీసుకొని పోయి చేర్చమని అంటున్నది –అని భావం. భగవంతుని అనుభవంలోనే ఆసక్తి కలిగినవారిని ఆ అనుభవాన్ని పురస్కరించుకొని నిరూపించకుండా, "మాற்றோளై ప్పట్టవర్" అని సంసారాన్ని వృత్తిని పురస్కరించుకొని నిరూపించవచ్చునా? అని అంటే, అష్టాక్షరీ మహా

మంత్రంలోనూ, ద్వయమంత్రంలోనూ “నమో నారాయణాయ” అనే చోట నమశ్శబ్దంతో సంసారనివృత్తిని, “నారాయణాయ” అనే దానిని పురస్కరించుకొని వచ్చే భగవదనుభవ కైంకర్యాలను కదా ముక్తుల ఫలంగా అనుసంధించడం జరుగుతున్నది. ఇక్కడ, అర్చావతారంలో, భగవంతుని అనుభవం ఉన్నప్పటికీ, అది ఎప్పుడయినా, ఏర్పడేదే కదా. సంసారం తొలగిన తరువాత కదా, పరిపూర్ణమైన అనుభవకైంకర్యాలను పొందడం జరుగుతుంది.

కూరేశుల శిష్యులు అయిన అప్పాన్ అనేవారు మరొక విధంగా ఇక్కడ అర్థాన్ని నిర్వహించేవారు. కూరేశులు ఈ విధంగా అర్థాన్ని నిర్వహించడం విని కదా, ఈ విధంగా వారు చెప్పి ఉంటారు. వారు చెప్పిన రీతి ఏమంటే– భగవంతుడు నన్ను బాధించడం కోసం మిమ్ములను పంపించాడు. కొందరిని తానే నేరుగా బాధించాలి– అనే అభిప్రాయంతో వారిని పిలచి వచ్చేటట్లుగా చేయడంకోసం మిమ్ములను పంపించాడు. మీ చేత బాధింపబడవలసినవారి సమూహం నుండి నన్ను విడదీసి, భగవంతుడు నేరుగా బాధించాలి అని పిలుచుకొని రమ్మని చెప్పబడిన వారి సమూహంలో నన్ను చేర్చి, అతడి ముందే నన్ను నిలబెట్టండి. “ అతడు, నేను చెప్పిన ఆమెను విడచిపెట్టి, ఈమెను ఎందుకు తీసుకొని వచ్చారు?” అని అడిగితే, “మీరు మాకు రాసి ఇచ్చిన చీటీ మారిపోయింది” అని బదులు చెప్పండి. అతడు నేరుగా నన్ను బాధించినప్పటికీ, అతనిని సాక్షాత్తుగా దర్శించిన తృప్తి నాకు ఏర్పడుతుంది–అని భావం. అరుంబద వివరణలో ఈ నిర్వాహానికి ఇంకా కొన్ని అర్థాలు వివరింపబడడాన్ని గమనించవచ్చు.

★★★★★

కోవై మణాట్టి! నీ యున్ కొ౦ழுఙ్గని కొణ్డెమ్మై
ఆవి తొలైవియేల్ వాయழுకర్ తమ్మై యఞ్జుతుమ్
పావియేన్ తోన్ఱి ప్పామ్బణైయార్క్కుమ్ తమ్ పామ్బుపోల్
నావు మిరణ్డుళవాయ్త్తు నాణిలియేనుక్కే. 3

కోవై మణాట్టి = అమ్మా! దొండతీగా!, నీ- నీవు, ఉన్ = నీయొక్క, కొ౦ழுజ్కని కొణ్డు = అందమైన ఎఱ్ఱని పళ్ళతో, ఎమ్మై = మాయొక్క, ఆవి = ప్రాణాలను, తొలైవియేల్ = తీసివేయకు, వాయ్ అழுకర్తమ్మై= అందమైన అధరాన్ని కల స్వామి విషయంలో, అఞ్జుతుమ్ = భయపడుతున్నాను, పావియేన్ = పాపిని అయిన నేను, తోన్ఱి = పుట్టిన తరువాత, నాణ్ ఇలియేనుక్కు = లజ్జావిహీనురాలైన నా విషయంలో, పామ్బు అణైయార్క్కుమ్ = శేషశాయి అయిన భగవానునకు కూడా, తమ్ పామ్బుపోల్= తను పడుక అయిన ఆదిశేషునకు ఉన్నట్టే, నావుమ్ ఇరణ్డు ఉళ ఆయిఱ్ఱు = నాలుకలు అయ్యాయి.

అవ :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (కోవై యిత్యాది) మేలిల్ కణ్ణై మాటి, పక్కత్తిలే కణ్ణై వైత్తాళ్; అఙ్గే శెడియిలే కోవై పడర్న్దు పழுత్తు క్కిడన్దతు; అత్తై ప్పార్త్తు వార్తై శొల్లుకిఱాళ్. కార్క్కోడల్- నిఱత్తుక్కు స్మారకమాయ్ నలిన్దతు; మేల్ తోన్ఱి-తిరువాழிక్కు స్మారకమాయ్ నలిన్దతు; కోవైప్పழమ్- తిరువధరత్తుక్కు స్మారకమాయ్ నలికిఱాతాయ్త్తు.

వ్యా :- (కోవై మణాట్టి) కొడియాకైయాలే సాపత్న్యత్తాలే నలిన్దాప్పోలే యిరానిన్ఱతు; మణ ముడైమై శొల్లుకిఱతు. అతు ఇఙ్గుణ్డో పిన్నై? ఎన్నిల్; ఉపమేయత్తై ప్పఱ్ఱ చ్చొల్లుకిఱతు. “సర్వగన్ధః” (ఛాందో-3-14-2) ఎన్గిఱ వస్తువైయిఱే ఉపమేయమాక చ్చొల్లుకిఱతు. “కరుప్పూరమ్ నాఱుమో కమలప్పూ నాఱుమో” (నాచ్చి. తిరు-7-1) ఎన్ఱు కేట్పతుమ్ శెయ్తాళే. (నీ) కోడలుమ్ మేఱ్ఱోన్ఱియుమే అమైయాతో ?, ఒరు తూఱ్ఱిలే కిడన్దు నలికైక్కొన్ఱే పழుప్పతే ?. (ఉన్) ఉనక్కు మున్నమ్ నలివిల్లైయే. తన్నైత్తానే నలిన్దుకొళ్ళవేణు మెన్బదు ఇల్లైయిఱే అతుక్కు. తన్నై త్తానటిన్దతాకిల్ “పిఱర్క్కు నలివు పణ్ణక్కడవోమల్లోమ్” ఎన్ఱు “కణ్పట్టత్తి నిన్ఱుమ్ కడక్క నిఱ్కవేణ్డావో ?” ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. (కొ౦ழுఙ్గని కొణ్డు) అతుక్కు చ్చెవ్వియుణ్డాయిరుక్కుమిఱే. (ఎమ్మై) ఇప్పారిప్పుక్కెల్లామ్ ఇఙ్గు విషయ ముణ్డో?

(ఆవి తులైవియేల్) తోఱ్పురైయే నలిన్దువిడుకై యన్ఱిక్కే ఉయిర్ నిలైయిఱే నలియానిన్ఱతు; కోడలుమ్ మేల్ తోన్ఱియుమ్ అలైత్త ఆవియై నీ ఎన్ శెయ్య త్తులైక్కి

ఱాయ్! "తొలైవియేల్" ఎన్ఱతుక్కు, "నాన్ తులైక్కిఱతుణ్డో?" ఎన్న, అతుక్కు వాయిల్లైయే! (వాయఴుకర్ తమ్మై యఞ్జుతుమ్) కలక్కప్పుక్కాలుమ్ అఞ్జే నాన్ కణ్శెమ్బళిత్త పడియే కాణ్ ఇరుప్పతు. "అఞ్జుతుమ్" ఎన్ఱాల్ నీ అఞ్జవేణ్డా కాణ్. "మా శుచః" (గీత-18-66) ఎన్ఱు- ఎన్ కణ్వట్టత్తినిన్ఱుమ్ కడక్క నిఱ్కవితే అడుప్పతు; అతు శెయ్‌తతిల్లై.

(పావియేన్ తోన్ఱి) ఇత్తై క్కాఱ్కట్టుమ్బడి అవన్ స్వభావమ్ అన్యథాకరిత్తతు ఎన్నై తోఱ్ఱిక్కిడీర్. పెరియాఴ్వారుమ్, సర్వేశ్వరనుమాయ్ రసఙ్గళుణ్డాయ్ పోరుకిఱ కాలఙ్గళిల్ ఇవై యెల్లా మిల్లై కిడీర్. అప్పరిమాఱ్ఱఙ్గళెల్లామ్ కులైన్దతు ఎన్నై తోఱ్ఱ క్కిడీర్. (పావియేన్ తోన్ఱి- నావు మిరణ్డుళవాయ్‌త్తు) పెరియాఴ్వార్ కాలత్తిల్ ఇరణ్డు వార్త్తై శొల్లవొణ్ణాతాయ్‌త్తు అవనుక్కు. అతావతు- ఇరణ్డు వార్త్తై శొల్లిల్ అవఱ్ఱై క్కిడైయాతే. ఆకైయాల్, ఒరు వార్త్తైయేయాయ్‌త్తు అవర్‌కాలత్తిలుళ్ళతు. "ఒన్ఱే యుఱైప్పాన్ ఒరు శొల్లే శొల్లువాన్" (పెరియా.తిరు-2-6-4) ఎన్ఱు ఐయరై యిడువిత్తు క్కవిపాడు విత్తుక్కొణ్డతిత్తనైయితే. నడువే "జీవిక్కిలుమ్ జీవిక్కిఱాళ్; ముడియిలుమ్ ముడికిఱాళ్- నామ్ వేణ్డిఱ్ఱు చ్చొన్నాల్"ఎన్ఱిరుక్కలావతు ఎనక్కితే. (పావియేన్ తోన్ఱి) "శజ్యే మద్భాగ్యసంక్షయాత్" (రామా.సుంద-26-11) "మమైవ దుష్కృతం కిఞ్చిత్" (రామా. సుంద-38-48) 'మత్పాప మేవ' (రామా.ఆర.) ఎన్నుమాపోలే శొల్లుకిఱాళ్.

(పామ్బణైయార్క్కుమ్) ఇవనుమ్ ఇరణ్డు వార్త్తై శొల్లువానాయ్ చ్చొన్నానల్లన్, నడువే పళ్ళితోఴమై ఫలిత్తతు; అతువే యన్ఱిక్కే, ఓతిఱ్ఱుమ్ ఒరుకిడైయిలేయితే. (పామ్బణైయార్క్కుమ్) తమ్ముడమ్బోడే అణైయ ఎన్ఱాశెప్పట్టార్క్కు ఉడమ్బు కొడుత్తు పోరుమవర్క్కు. (తమ్ పామ్బుపాల్) అవనోడుణ్డాన రోషమ్ తిరువనన్దాఴ్వానళవుమ్ శెల్ల ఆశలిట్ట, తన్ పడుక్కైయాయిరుక్కచ్చెయ్‌తేయుమ్ "తమ్ పామ్బు" ఎన్ఱు అవనోడే శేర్‌త్తు చ్చొల్లుకిఱాళ్- ఇబ్భోగత్తాలేయితే నమ్మై మఱన్దు ధరిక్కవల్లనాయ్‌త్తెన్నుమత్తాలే; పిఱరై క్కెడుక్క నినైత్తాల్ శేర్‌త్తు చ్చొల్లువతు అవనోడేయాయ్‌త్తు. "పాఞ్చశన్నియత్తై ప్పఱ్పనాపనోడుమ్ వాయ్‌న్ద పెరుమ్ శుఱ్ఱమ్" (నాచ్చి.తిరు-7-10) ఎన్ఱు- శ్రీపాఞ్చజన్యాఴ్వానై అవనోడే శేర్‌త్తు చ్చొన్నాప్పోలే, ఇవనైయుమ్ అవనోడే శేర్‌త్తు చ్చొల్లుకిఱాళ్. తన్నోడు ఉఱవఱుక్కైయితే అవనై క్కెడుక్కైయావతు. పడుక్కైతన్నతే. తనక్కు విషయమాక విట్టత్తైయుమ్ పడుక్కైప్పఱ్ఱన్ఱితే శొల్లువతు. పెరియాఴ్వారై అవనోడే శేర్‌త్తు చ్చొన్నాప్పోలేయితే- ఇవనైయుమ్ అవనోడే శేర్‌త్తు చ్చొల్లుకైయావతు.

(నావు మిరణ్డుళవాయ్‌త్తు) ఇరణ్డు నావుణ్డానాల్ పిఱక్కుమ్ కారియమ్

పిఱక్కైయాలే, "నావు మిరణ్డుళవాయ్‌త్తు' ఎన్గిఱాళ్. ఇరణ్డు నావుడైయార్క్కల్లతు ఇరణ్డు వార్తై శొల్లవొణ్ణాతు ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. "రామో ద్వి ర్నాభిభాషతే", "న మే మోఘం వచో భవత్" (భార-ఉద్యో-70-48) ఎన్ఱవై ఎల్లామ్ తమక్కన్ఱాయ్‌విట్టతు. "నిన్నై ప్పిరియేన్, పిరియిలా*ఱ్ఱే*న్" ఎన్ఱు శొల్లివైత్తు ప్పిరిన్దతు తనక్కిఱే. ఇప్పోతుమ్ అవై ఎల్లామ్ ఒరు వార్తైయాయిరానిన్ఱతిఱే నాట్టార్‌క్కు ! (నాణిలియేనుక్కే) అవన్ స్వరూపమ్ అన్యథాభవిక్కుఱిడత్తిల్ ఎన్ స్వరూపమ్ అన్యథాభావిక్కవేణుమో ?. అవన్‌రక్షకత్వత్తిలే శిఱితు కుఱైయ నిఱ్కుఱిడత్తిల్ అత్తై మఱైక్కైయన్ఱిక్కే, జీవిక్కైక్కుఱుప్పాక అవన్ గుణహానియై విళైక్కుమ్పడి లజ్జాశూన్యై యాకవేణుమో ?. తమ్మై ప్పేణాతే అత్తలైక్కు వరుమ్ అవద్యత్తై ప్పరిహరిత్తు, అవన్నై ప్పేణుమ్ పెరియాழ்వార్ వయి*ఱ్ఱి*ల్ పిఱప్పుక్కుమ్ ఇతుక్కుమ్ ఎన్న శేర్త్తి యుణ్డు ?

అరు :- మూన్ఱామ్పాట్టు (కోవై ఇత్యాది) "మణాట్టి' ఎన్ఱతు- స్త్రీత్వ మెన్నుతల్, మణముడైమై ఎన్నుతల్. మణాట్టియావతెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మణముడైమై శొల్లుకిఱతు) ఎన్ఱు. అవన్దన్నై, 'ఉన్నై క్కణ్డాడిప్పుఱత్తిలుమ్ కణ్డఱియాయే, కణ్డాల్ పిరియాయే" ఎన్నుమాపోలే, కొడియాకైయాలే స్త్రీత్వసామ్యత్తై వివక్షిత్తు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉనక్కు మున్న మిత్యాది). తన్ వైలక్షణ్యామ్ అఱియాతో? ఎన్న (తన్నైత్తా నిత్యాది). (ఇల్లైయిఱే అతుక్కు) ఆకైయాలే, "ఎమ్మై యావి తొలైవియేల్" ఎన్గిఱాళెన్ఱు తాత్పర్యమ్. "కొழுమ్" ఎన్ఱ విశేషణత్తుక్కు త్తాత్పర్యమ్, (తన్నైత్తా నఱిన్దతాకిల్) ఎన్ఱు. (తన్నైత్తా నఱిన్దతాకిల్) తన్ వైలక్షణ్యమఱిన్ద తాకిల్- ఎన్ఱపడి. "కొழுజ్గని"ఎన్ఱు విశేషిప్పానెన్ ? ఎన్న (అతుక్కిత్యాది). (అతుక్కు)- తిరువధరత్తుక్కు. (తొలైవియేల్) "మర్మత్తిలే ఎన్నుతల్; నొన్దిరుక్కిఱ ఆవి ఎన్నుతల్" ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. ఇవ*ఱ్ఱై* వాక్యద్వయత్తాలే అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తోఱ్పురైయే ఇత్యాది). ఆత్మావై నశిప్పియాదే కొళ్ళెన్ఱు శబ్దార్థమ్. ఫలితమ్ (కోడలు మిత్యాది) "కొழுమై"- అழகు, "ఆవి" -ఉయిర్. "తొలైవు"- మాళ్వు.

(వాయిల్లై) ఎన్ఱతు- అచేతనత్వాత్ ఎన్నుతల్; బాధకత్వముణ్డాకైయాలే ఎన్నుతల్. ఉపమానమాన పழత్తై ఉపమేయమాక వివక్షిత్తు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వాయழகరిత్యాది). (కణ్ శెమ్బుళిత్తపడియే) ఎన్ఱతు- భోగ్యతాప్రకర్షత్తాలే వాయ్‌పుకునీరాకైయాలే- ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, విశ్లేషసమయత్తిల్ ఇతుక్కు స్మారకమాయ్, పదార్థజ్గళ్ నలియుమెన్నుమత్తై ప్ప*ఱ్ఱ*వాతల్. అవర్‌కాలత్తిలే తాన్ ఒరు వార్తైయా యిరుక్కుమతుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఒన్ఱేయిత్యాది) అతావతు-ఎనక్కు ఇప్పోతు ఫలియామైయాలే అతువుమ్ వలియ క్కవిపాడువిత్తు క్కొణ్డానా మిత్తనై ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, ఎన్నై త్తోన్ఱి ప్పెరియాழ்వార్ కాలత్తిలుమ్

వార్తై యిరణ్డెన్టు తాత్పర్యాన్తరమ్ వివక్షిత్తు. ఆనాల్ "అవరే యన్టో సత్యవాది' ఎన్టతు ! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒన్టే) ఎన్టుమామ్. మున్దిన అర్థత్తిలే (జీవిక్కిలు మిత్యాది). ఆనాల్ ఇతు వాస్తవమాన ఆకారమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శజ్కే ఇత్యాది) అతావతు- అత్తలైక్కు ఒరు కుఱై శొల్లవొణ్ణాతెన్టు తన్మేలే ఏఱిట్టు చ్చొల్లుకిఱాళ్ ఎన్టపడి.

(పళ్ళి వాశిత్తతుమ్) అధ్యయనమ్ పణ్ణిగ్రిఱుమ్. అవతారజ్గళిలే కణ్డుకొళ్వతు. (ఒతిగ్రిఱుమ్ ఒరుకిడైయిలే) తిరువనన్దాళ్వానోట్టై చ్చేర్త్తియాలే ఇరణ్డు వార్తై శొన్నా నెన్నుతల్; శొన్నతు తాన్ కణ్వాళర్న్ద అవస్థైయిలే ఎన్నుతల్, తాత్పర్యాన్తరమ్ (తమ్ముడమ్బిత్యాది) "తమ్ పామ్బు" ఎన్టు వెఱుక్కైక్కు హేత్వన్తరమ్ (ఇభ్భోగత్తాలే) ఎన్టు. ఫలితమ్ (పిఱరై యిత్యాది). (తన్నోడు ఉఱవఱుక్కై) ఎన్నైక్కు అప్పడి తన్నతా యిరుక్కుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పడుక్కైతన్నతే) ఎన్టు. తన్నతెన్నుమత్తై ఇశైవిక్కిఱార్ (తనక్కిత్యాది). (విషయమ్) స్త్రీధనమాయ్ విట్టదేశమ్. రీత్యన్తరేణ తన్నతెన్నుమత్తై చ్చొల్లుకిఱాళ్ (పెరియాళ్వారై యిత్యాది). "తజ్గళ్ తేవర్"ఎన్టు- అవనోడే శేర్క్కై.

"నావు మిరణ్డుళవాయ్‌త్తు' ఎన్నైక్కు ఇరణ్డు నావుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇరణ్డు నావుణ్డానాల్ ఇత్యాది). (పిఱక్కుమ్ కారియమావతు) ఇరణ్డు వార్తై. ఇరణ్డు నావుణ్డానాలల్లతు ఇరణ్డు వార్తై శొల్లవొణ్ణాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇరణ్డు నావుడైయార్క్కల్లలిత్యాది). "రామో ద్వి ర్నాభిభాషతే" ఎన్టానే ఎన్న; (రామో ద్విరిత్యాది). (తమక్కన్టాయ్ విట్టతు) ఎన్గిఱ వ్యతిరేకేణ ఫలిత్త అర్థమ్ (ఇప్పోతు మిత్యాది). తామాయ్ విడుకై తమ్ నినైవిలే తమక్కుణ్డెన్టు ఇరుక్కిఱారిత్తనై, ఇజ్గు ఫలిక్క క్కణ్డతిల్లై- ఎన్టపడి. ఇవళుక్కు ఫలిత్తతు ఏతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నిన్నై ప్పిరియే నిత్యాది) ఇవళుక్కు ఇప్పడియానాల్ అవన్ వార్తై నాట్టార్ కేట్ట పడియెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇప్పోతు మిత్యాది) అవన్ వార్తై తనక్కు భేదిత్తాళ్రియ నాట్టార్క్కుమ్ అవనుక్కుమ్ ఏకరూప మెన్టపడి. లజ్జైయిన్టిక్కే పతఱినాల్ విరోధమేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తమ్మై ప్పేణాతే యిత్యాది).

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– పైన కనిపించే కాందళ్ పువ్వుల నుండి తన దృష్టిని గోదాదేవి పక్కకు మరల్చింది. అక్కడ పాకిన తీగలో దొండ పండ్లు బాగా పండి ఉన్నాయి. వాటిని చూసి, "నన్ను బాధించడం కోసం మిమ్మ కూడా స్వామి పంపించాడా?" అని అంటున్నది. మొదటి పాశురంలో కాందళ్ పూలు భగవంతుని నల్లని వర్ణాన్ని గుర్తు చేస్తూ బాధ పెట్టినట్లు చెప్పబడింది. రెండవ పాశురంలో పైన కనిపించే కాందళ్

పుష్పాలు సుదర్శనుని వేడిమిని గుర్తు చేస్తూ బాధ పెడుతున్నట్లు చెప్పబడింద. ఈ పాశురంలో, దొండపండ్లు భగవంతుని పగడంవంటి ఆధరాన్ని గుర్తు చేస్తూ బాధిస్తున్నట్లు చెప్పబడుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కోవై మణాట్టి!) అందమైన దొండతీగ అనే కన్యకా! వేయర్ కులంలో పుట్టిన తీగ అనే నాతో దొండతీగ అయిన నీవు సవతి తగవులాట చేస్తున్నావా? " మణాట్టి" అని భగవంతుని దివ్యపతిగా భావించి, పలుకుతున్నది– అని అర్థం. లేక, సుగందాన్ని కలిగినది –అనే అర్థంలో చెబుతున్నట్లుగా కూడా గ్రహించవచ్చు. "మణమ్" అంటే సువాసన. దొండతీగకు సువాసన ఉంటుందా? అని అంటే, భగవంతుని ఎర్రని అధరానికి దొండ పండు ఉపమానం. ఉపమేయం అయిన పగడం వంటి ఎర్రని అధరానికి ఉండే సువాసన దీనికి కూడా ఉంటుంది –అని భావించి ఈ విధంగా పలుకుతున్నది. "సర్వగంధః సర్వరసః" (ఛాందోగ్యం– 3 –14 –2) (భగవంతుడు అన్ని సుగంధాలను, అన్ని మంచి రసాలను కలిగినవాడు) అనే విధంగా భగవంతుని సుగంధాన్ని కలిగిన, పగడం వంటి అధరం కదా, దీనికి ఉపమేయం. ఈ గోదాదేవి కూడా " కర్ ప్పూరమ్ నాఱుమో? కమలప్పూ నాఱుమో? తిరుప్పవచ్చెవ్వాయ్ దాన్ తిత్తిత్తిరుక్కుమో?(నాచ్చియార్ తిరుమొழி–7–1) (భగవంతుని అధరం కర్పూర పరిమళాన్ని కలిగినదా? తామర పువ్వు పరిమళాన్ని కలిగినదా? పగడం వంటి ఎర్రని భగవంతుని అధరం తీయగా ఉంటుందా?) అని భగవంతుని అధరంలోని సువాసన, మాధుర్యం ఎటువంటిది? అని పాంచజన్య శంఖాన్ని అడిగింది కదా. కోడల్ పువ్వులు, మేల్ తోన్రి పూవులు నన్ను బాధించడం చాలదా? ఒక పొదలో నుండి నన్ను బాధించడం కోసమే నీవు పండాలా?

(ఉన్) ఆడదానివి అయిన నీవు కొంచెం కూడా బాధ లేకుండా ఉన్నావే! ఆ విధంగానే నేను కూడా ఉండవద్దా! విశ్లేషవ్యసనాన్ని తెలియవు కనుక, నిన్ను నీవే బాధ పెట్టుకొనవలసిన ఆవశ్యకత లేదు నీకు. తీగ అయినవంటిదానివి అయిన నీవు, నిన్ను ఒక ఆడదానివై పుట్టినదానివిగా తెలిసి ఉన్నట్లయితే " ఇంకొక ఆడదానిని అయిన నన్ను బాధించకూడదు" అని భావించి, నా కంటి చూపులో పడకుండా ఉండవద్దా? అని భావిస్తున్నది.

.

(కొழுజ్జని కొణ్డు) ఈ పండు ఉపమేయం అయిన భగవంతుని పగడం వంటి అధరంవలె చాలా ఎర్రగా పండిన రంగును కలిగి ఉన్నది.

(ఎమ్మై) నీవు పెట్టే పాట్లను అన్నిటిని భరించటానికి నాకు శక్తి ఉన్నదా!

(ఆవి తొలైవియేల్) పై పైన బాధించకుండా, నా మర్మస్థానంలో బాధించడం నిలిపివేయి. "అవి"– మర్మస్థానం అని అర్థం. లేక, ప్రాణం అనే అర్థాన్ని గ్రహించి, ఇంతకుముందే కోడల్ పువ్వులు, మేల్ తోన్టి పువ్వులు బాధించగా, క్లేశపడిన నా ప్రాణాన్ని నీవు ఇంకా బాధపడేటట్లు చేస్తున్నావు– అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. అచేతనమైన దొండతీగను చూసి, ఈ విధంగా చెబితే, అది తెలుసుకుంటుందా? తెలిసికొని సమాధానం చెబుతుందా? అని అంటే, ఈమె "నా ప్రాణాన్ని బాధించవద్దు" అని అంటే, దానిని తెలుసుకొని, "నేను ఎక్కడ బాధపెడుతున్నాను?" అని బదులు చెప్పడానికి నోరు లేదే. అయినప్పటికీ, అది భగవంతుని పగడం వంటి ఎర్రని ఆధరాన్ని స్మరింప చేయడం ద్వారా ఈమెను బాధించడం వాస్తవం కనుక, అది అచేతనం అనే విషయాన్ని మరిచిపోయి, "ఆవి తొలైవియేల్" అని అంటున్నది. " కామార్తా హి ప్రకృతికృపణాః చేతనాచేతనేషు" (కామంచేత ఆర్తిని పొందినవారు "ఇది చేతనం, ఇది అచేతనం" అనే విషయాన్ని తెలుసుకునే జ్ఞానం లేనివారుగా ఉంటారు) అని కాళిదాసు కూడా మేఘసందేశ కావ్యంలో చెప్పినట్లుగా, విరహవేదనలో ఉండేవారు చేతనాలకు, అచేతనాలకు మధ్య ఉండే భేదాన్ని తెలియలేరు కదా. గోదాదేవి దొండ పండును చూస్తూనే ఉన్నందున, అది భగవంతుని పగడం వంటి ఎర్రని అధరంగానే భావించి, పలుకుతున్నది–

(వాయ్ అழగర్ తమ్మై అంజుదుమ్) అందమైన అధరాన్ని కలిగినవాడైన భగవంతునితో కూడి ఉండే కాలంలో కూడా దాని మాధుర్యాన్ని భరించలేనందు వల్ల, భయంతో కన్నులను మూసికొంటూ నేను ఉంటాను. విడిపోయేటప్పుడు, దీనిని గుర్తు చేసి మిగిలిన వస్తువులు నన్ను బాధ పెడతాయి– అనే కారణంచేత కూడా నేను కన్నులను మూసుకొని ఉంటాను. ఇంతకు ముందే పగడం వంటి ఎర్రని భగవంతుని అధరాన్ని చూచి భయపడి ఉన్నాను. ఇప్పుడు భయపడే నన్ను

"భయపడవద్దు" అని చెప్పనందువల్ల, ఇంకా భయపడుతున్నాను. " భయపడుతున్నాను" అని నేను పలికినట్లయితే,

"సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణం వ్రజ,
అహం త్వా సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మా శుచః"

(భగవద్గీత–18–66)

(ఫలసాధనమైన నన్ను, అన్ని ధర్మాలను వాసనతో పాటుగా విడచిపెట్టి, నన్ను ఒక్కని మాత్రమే ఉపాయంగా ఆశ్రయించు. నేను నిన్ను అన్ని పాపాలనుండి విడిపిస్తాను. దుఃఖించకు) అని చెప్పినట్లుగా, నీవు భయపడనక్కరలేదు" అని నా కంటి ముందు నుండి తొలగిపోవద్దా? అది చేయనందు వల్ల చాలా భయపడుతున్నాను.

(పావియేన్ తోన్షి) దొండ తీగ యొక్క కాలిలో పడేటట్లుగా భగవంతుని స్వభావం వేరు విధంగా ఉన్నది, నేను పుట్టిన తరువాతనే కదా. నేను పుట్టడానికి ముందు పెరియాళ్వారులు, భగవంతుడు ఒకరితో ఇంకొకరు రహస్యాలను చెప్పుకుంటూ ఉండే కాలంలో, ఇవి అన్నీ లేవు కదా. వారు ఇద్దరికీ మధ్య జరిగిన వినియోగాలు అన్నీ లేకుండా పోయినది, నేను పుట్టిన తర్వాతేకదా".

(పావియేన్ తోన్షి ప్పాంబణైయార్క్కుమ్ తమ్ పాంబు పోల్ నావుమ్ ఇరణ్డుళవాయ్ త్తు)

పెరియాళ్వారుల కాలంలో అతడు రెండు మాటలు చెప్పడం వీలు కాదే. విరుద్ధంగా రెండు మాటలను మాట్లాడినట్లయితే, వారితో సంబంధం లేకుండా పోతుంది కదా. అందుచేత, వారి కాలంలో ఒకటే మాట చెప్పేవాడై ఉన్నాడు, భగవంతుడు. " ఒన్షే ఉరైప్పాన్ ఒరు శొల్లే శొల్లువాన్" (పెరియాழவార్ తిరుమొழி–2–6–4) (ఒకే అర్థాన్ని చెప్పేవాడు, ఒక మాటనే మాట్లాడేవాడు) అనే తన నిజమైన స్వభావాన్ని తెలియనివారిని పురస్కరించుకొని తనను గూర్చి పాశురాలను చెప్పించుకున్నాడు కదా, స్వామి. "నేను మనసుకు తోచిన రీతిలో మాట్లాడితే, ఈమె ప్రాణాలతో బతికితే, బతకనీ పోతే పోనీ" అని అతడు ఉదాసీనంగా ఉండడం అనేది నా విషయంలోనే కదా.

(పావియేన్ తోన్ఱి)

"ఖ్యాతః ప్రాజ్ఞః కృతజ్ఞశ్చ సానుక్రోశశ్చ రాఘవః,
సద్వృత్తో నిరానుక్రోశః శంకే మద్భాగ్యసంక్షయాత్"

(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ– 26– 11)

(ప్రాజ్ఞుడుగాను, కృతజ్ఞుడుగాను, ప్రసిద్ధుడైన శ్రీరాముడు నా భాగ్యహాని చేత నా విషయంలో జాలి లేనివాడయ్యాడు– అని సందేహిస్తున్నాను) అని,

"మమైవ దుష్కృతం కించి న్మహదస్తి న సంశయః,
సమర్థావపి తౌ యన్మాం నావేక్షేతే పరంతపౌ"

(శ్రీరామాయణం సుందరకాండ– 38 –48)

(సమర్థులు, శత్రువులను తపింపజేయగలిగినవారు అయిన రామలక్ష్మణులు నన్ను గమనించకుండా ఉండడాన్ని బట్టి, నాకు ఒక పెద్ద పాపం ఉన్నది– అనే విషయంలో సందేహం లేదు) అని సీతాదేవి చెప్పినట్లుగాను,

"న మంథరాయాః న చ మాతులస్య దోషో న రాజ్ఞో న చ రాఘవస్య,
మత్పాపమేవాత్ర నిమిత్త మాసీత్ వనప్రవేశే రఘునందనస్య"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యాకాండ)

(రాముడు వనానికి వెళ్లడానికి మంథర యొక్క గాని, నా తల్లికి యొక్కగాని, నా తండ్రి యొక్క గాని, రాముని యొక్క గాని దోషం కారణం కాదు. నాపాపమే కారణం అయినది) అని భరతుడు పలికినట్లుగాను, ఇక్కడ గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

(పాంబణైయార్క్కుమ్) భగవంతుడు కూడా తన పరస్పర విరుద్ధంగా పలికే స్వభావం చేత ఈ విధంగా రెండు మాటలను చెప్పలేదు. ఆదిశేషునితో సహవాస దోషం ఈ విధంగా పర్యవసించింది. "పళ్ళి త్తోழమై" (ఒకటిగా కలసి చదివినందు వల్ల ఏర్పడిన దోషం, శయ్యాసహవాసదోషం) ఈ విధంగా ఫలించింది. అంతే కాకుండా, "ఓదియదుమ్" (చదివినది, పలికినది) ఒరే కిడై (ఒకే చోటలో, ఒకే శయ్యలో) కదా.

(పాంబణైయార్క్కుమ్) "తన శరీరాన్ని ఆలింగనం చేసుకోవాలి " అని ఆశపడిన అనంతునకు శరీరాన్ని అనుగ్రహించే భగవంతునకు,

(తమ్ పాంబు పోల్) భగవంతునితో ఏర్పడిన కోపం ఆదిశేషుని పైన కూడా వ్యాపించి, తనకు శయ్యగా ఉన్నప్పటికీ, ఆదిశేషునితో కూడా సంబంధాన్ని తెంచుకొని, అతనికి చెందినవాని వలె వేరు చేసి, "తమ్ పాంబు" అని అతనితో కలిపి పలుకుతున్నది– ఈ భోగం వల్లనే కదా(భోగం అంటే– సర్ప శరీరం అని ఆనందం అని అర్థం) నన్ను మరచిపోయి భగవంతుడు ప్రాణాలను ధరించినవాడయ్యాడు– అనే అభిప్రాయంతో. ఒకరితో ఉండే సంబంధాన్ని లేకుండా చేసుకోవాలని అనుకుంటే, ఎదుటివాడైన భగవంతునితో వారిని చేర్చి చెప్పడం– అనే క్రమం ఉన్నది కదా " పాంజశన్నియత్తై ప్పఌ్పునాబనోడుమ్ వాయ్న్ద పెరుమ్ శుற்றமాక్కియ---కోదై" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–7–10) (పాంచ జన్య శంఖాన్ని భగవంతునితో ఏర్పడిన గొప్ప సంబంధాన్ని కలిగినదిగా చేసినది) అని పాంచజన్య శంఖాన్ని తనతో సంబంధం లేనివానినిగా చేసుకుని, అతనితో సంబందాన్ని కలిగినవానినిగా చేర్చి చెప్పినట్లుగా, ఇక్కడ అనంతుని భగవంతునితో చేర్చి చెబుతున్నది. తనతో సంబంధం లేకుండా చేయడం ద్వారా అతని స్వరూపాన్ని పోగొడుతున్నది. " ఫణిపతిః శయ్యాసనం వాహనమ్" (చతుఃశ్లోకి –1) (ఆదిశేషుడు లక్ష్మీదేవికి శయ్యగాను, ఆసనంగానూ ఉన్నాడు) అనే విధంగా ఈమెకు కూడా పడుకగా ఉండేవాడు కదా అతడు. రాజులు, తమ మహారాణులకు సంబంధించినదిగా విడచిన చోటును "పడుక్కై ప్పற்று" అని వ్యవహరించడం ఉన్నందున, "పడుక మహారాణికి కూడా చెందినది" అని తెలుస్తున్నది. ఆదిశేషుని భగవానునితో చేర్చి చెప్పడం "తంగళ్ దేవర్" (10) అని పెరియాళ్వార్లను భగవంతునితో చేర్చి చెప్పినట్లుగానే, కోపంతో చెప్పడం కదా.

(నావుమ్ ఇరణ్డుళవాయ్ త్తు) రెండు నాలుకలు ఉంటే, రెండు విధాలుగా మాట్లాడేటట్లే, ముందుకు, వెనుకకు విరుద్ధంగా రెండు విధాలుగా భగవంతుడు పలుకుతున్నందున, అతనికి రెండు నాలుకలు ఉన్నాయి– అని అంటున్నది. రెండు నాలుకలు ఉంటే తప్ప, రెండు విధాలుగా మాటలను చెప్పడం సాధ్యం కాదు –అని భావిస్తున్నది.

"తద్బ్రూహి వచనం దేవి! రాజ్ఞో యదభికాంక్షితమ్,
కరిష్యే ప్రతిజానే చ రామో ద్విర్నాభిభాషతే"

(అమ్మా! రాజు కోరినది అయిన ఆ వచనాన్ని చెప్పు. నేను ఆ విధంగానే చేస్తాను. ప్రతిజ్ఞ కూడా చేస్తున్నాను. రాముడు రెండు విధాలుగా మాట్లాడడు) అని,

ద్యౌః పతేత్ పృథివీ శీర్యేత్ హిమవాన్ శకలీభవేత్.

శుష్యేత్తోయనిధిః కృష్ణే! న మే మోఘం వచో భవేత్"

(భారతం– ఉద్యోగపర్వం –70–48)

(ఓ ద్రౌపదీ! ఆకాశం కిందపడినా పడవచ్చు. భూమి నశించవచ్చు. హిమవంత్పర్వతం ముక్కలు ముక్కలు కావచ్చు. సముద్రం ఎండిపోవచ్చు. కానీ, నా మాట వ్యర్థం కాదు) అని చెప్పినవి అన్నీ గోదాదేవి అయిన తన విషయంలో అసత్యాలు అయ్యాయి. "నిన్ను విడిచి వెళ్ళను, విడిస్తే జీవించలేను" అని కలసి ఉండేటప్పుడు చెప్పి, ఆ మాటను అసత్యం చేసి, విడిపోవడం ఈ గోదాదేవికే కదా జరిగింది. " ఈ విధంగా నా విషయంలో అసత్యమైన వార్తలు ఇప్పుడు కూడా లోకంలో గౌరవింపబడే మాటలుగా ఉన్నవే"– అనే అభిప్రాయంతో "నావుమ్ ఇరణ్డుళవాయ్ త్తు" అని అంటున్నది.

(నాణిలియేనుక్కే) మాట మారడం ద్వారా అతని స్వభావం మారినది– అని అంటే పెరియాళ్వార్లు పెంచి పెద్ద చేసిన పుత్రిక అయిన నా స్త్రీత్వానికి తగిన గొప్పతనం అయిన సిగ్గు మారాలా? అతడు నన్ను రక్షించడంలో కొంచెం కాలం ఆలస్యం చేస్తున్నాడు –అని అంటే, దానిని మరచిపోకుండా, నేను అతనిని పొంది అనుభవించడం కోసం అతనికి అపకీర్తి కలిగేటట్లుగా నాకు సిగ్గు లేకుండా పోవాలా? తాను భగవదనుభవ కైంకర్యాలను పొంది, తరించాలని ఆశపడకుండా, అతనికి ఏమి హాని కలుగుతుందో! ఏమో! అస్థానే భయ శంకను పొంది, నా భయం తీరేటట్లు మంగళాశాసనం చేసి, అతనికి మంచినే కోరే పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టడానికి, ఈ సిగ్గు లేకుండా ఉండడానికి ఏమి పొందిక ఉన్నది?

★★★★★

ముల్లై ప్పిరాట్టి ! నీ ఉన్ ముఱువల్‌కళ్ కొణ్డెమ్మై
అల్లల్ విళైవియేల్ ఆழிనఙ్గాయ్ ! ఉన్నడైక్కలమ్
కొల్లై యరక్కియై మూక్కరిన్దిట్ట కుమరనార్ శొల్లుమ్
పొయ్యానాల్ నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్నే. 4

ముల్లై ప్పిరాట్టి = అమ్మా! ఓ మొల్లతీగా !, ఆழி నఙ్గాయ్ = గంభీరమైన స్వభావాన్ని కల్గినదానా!, నీ = నీవు, ఉన్ ముఱువల్‌కళ్ కొణ్డు = (భగవానుని చిఱునవ్వువంటి) నీ వికాసంతో, ఎమ్మై = మా విషయంలో, అల్లల్ విళైవియేల్ = బాధను కల్గించవద్దు, ఉన్ అడైక్కలమ్ = (ఇందుకోసం) నిన్ను శరణు వేడుతున్నాను, కొల్లై అరక్కియై = మర్యాదను అతిక్రమించిన శూర్పణఖను, మూక్కు అరిన్దిట్ట = ముక్కును కోసి పారవేసిన, కుమరనార్ = దశరథ చక్రవర్తి కుమారుడైన శ్రీరాముని, శొల్లుమ్ = వార్త (మాట)కూడా, పొయ్ ఆనాల్ = అసత్యమే అయిపోతే, నాన్ పిఱన్దమైయుమ్ పొయ్ అన్రో = నేను పెరియాழ்వార్ల పుత్రికగా పుట్టడం కూడా అసత్యం కావాలి కదా!.

అవ :- నాలామ్బాట్టు. కోవై ప్పழமానతు తిరువధరత్తుక్కు స్మారకమాయ్ బాధకమాక పుక్కవాఱే, అతుక్కు అవ్వరుక్కాక క్కణ్ వైత్తాళ్; అఙ్గే ముల్లైయానతు నన్రాక ప్పూత్తు క్కిడన్దతు; "ఉళ్ళే వెణ్బలిలకు శుడరిలకు" (తిరువాయ్-8-8-1) ఎన్నక్కడవతిఱే. అతు స్మితత్తుక్కు స్మారమాయ్ నలికిఱపడి శొల్లుకిఱతు.

వ్యా :- (ముల్లై ప్పిరాట్టి) వழி పఱిక్కు మవనై క్కణ్డాల్; "పిరాన్" ఎన్నుమాపోలే, (నీ) ఒరు కోవైయిలే అకప్పట్టు త్తప్పి ఉళ్ళే పుకున్దారైయుమ్ నలియక్కడవైయో ? అక్కోవైయై త్తప్పినోమిఱే యెన్రిరున్దోమ్, తిరియవుమ్ నీ పుకున్దు నలియానిఱ్పతే ! నొన్దారై 'ఐయో !" ఎన్నై యన్రిక్కే, నలిక్కైక్కు ఒరు కొడియాయిరున్దాయ్ నీయుమ్. (ఉన్ ముఱువల్‌కళ్ కొణ్డు) ఉన్ పూవిల్ వికాసత్తై క్కొణ్డు. (ఎమ్మై) మున్బే ముడిన్దారైయుమ్ ముడిక్క త్తేడువర్‌కళో ?

(అల్లల్ విళైవియేల్) తిరువధరత్తుక్కుళ్ళాన తిరుముత్తునిరైక్కు స్మారకమాయ్, ఇతు నలికిఱ నలివు పేచ్చుక్కు నిల మల్లామైయాలే "అల్లల్" ఎన్గిఱాళాయ్‌త్తు. అవనుడైయ స్మితత్తై స్మరిప్పిత్తు ఎన్నై త్తడుమాఱ ప్పణ్ణాతేకొళ్. (అழி నఙ్గాయ్) మేలే కడలై చ్చొల్లుకిఱ తొరు పాట్టుణ్డాకైయాలే, ముల్లైతన్నైయే శొల్లుకిఱతు. గామ్భీర్యత్తాలుమ్, నిఱైవుడైమైయాలుమ్ ఇరన్దార్ కారియమ్ శెయ్యవేణ్డావో ? వట్టమాక ప్పూత్త పూక్కళుమ్ మధువుమాయ్, సన్నివేశన్దానే ప్రియమాయిరుక్కుమిఱే. (ఉన్నడైక్కలమ్) "అరిః ప్రాణాన్ పరిత్యజ్య రక్షితవ్యః కృతాత్మనా" (రామా-యుద్ధ-18-28) ఎన్నక్కడవతిఱే. శాత్రవమ్

(కొల్లై యరక్కియై) వరమ్బు ఴిన్ద శెయలైయుడైయవళ్. మర్యాదైయై త్తప్పి నిన్దవళితే. పిరాట్టియై ప్పురుషకారమాక క్కొణ్డు పెరుమాళై ప్పఱ్ఱ ప్రాప్త మాయిరుక్క, అవళోడే మలైన్దు పెఱ ప్పార్త్తవళ్ళై. "ఇవళేయితే ఇవనోట్టై అనుభవత్తుక్కు త్తణ్ణీర్ త్తురుమ్బు" ఎన్ఱు అవళ్ మేలే విఴున్దాళాయ్త్తు. (మూక్కరిన్దిట్ట) తమక్కు ఆనన్యార్హరా యిరుప్పారోడుణ్డాన సంశ్లేషత్తుక్కు విరోధికళాయ్ వరువారై యఴియచ్చెయ్యుమవర్ కిడీర్? (కుమరనార్) నోవు పట్టవళ్, "తరుణౌ రూపసమ్పన్నౌ" (రామా-ఆర-19-14) ఎన్ఱు కూప్పిడుమ్బడియాన పరువమ్ పడైత్తవర్. తాన్ పట్ట పరిభవత్తై ముఱైప్పడ చ్చెన్దవళితే. "తరుణౌ"ఎన్గిఱాళ్, అప్పరువత్తిలే తువక్కుప్పట్టపడియాలే. తాన్ పట్ట నలివై సమ్భోగమధ్యత్తిలే పిఱన్ద భోగచిహ్నత్తోపాతియాక నినైత్తిరున్దాళాయ్త్తు; ఇల్లై యాకిల్ పరువత్తై ప్పేశక్కూడాతితే.

(శొల్లుమ్ పొయ్యానాల్) ఆశ్రితసంశ్లేషవిరోధికళై ప్పోక్కుమిడత్తిల్ అర్థక్రియాకారి యామ్బడిపణ్ణి త్తలైక్కట్టుమవర్, ఇజ్ఞ ఉక్తియైయుమ్ తలైక్కట్టుకిఱీలర్; తమ్మై ఆశ్రయిత్తవర్కళై విరోధియై ప్పోక్కక్కడవవర్, తమ్మైయుమ్ అప్పోతు నియమిక్కమాట్టు కిఱీలర్. అవ్వార్త్తై పొయ్యా మెన్ఱు "పొయ్యానాల్" ఎన్గిఱాళల్లళ్; అతుక్కు విషయమ్ నా మాకైయాలే తప్పిలుమ్ తప్పు మెన్గిఱాళ్. (నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్రే) ఇతు వ్యభిచరిత్తాలుమ్ వ్యభిచరియా తెన్ఱు నామ్ నినైత్తిరున్దతు పెరియాఴ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పేయితే అతుక్కుమ్ ఇలక్కు నామాన పిన్బు, ఇని, అతుతాన్ నమక్కు క్కార్యకరమాక ప్పుకానిన్దతో?. పెరియాఴ్వారోట్టై సమ్బన్ధమ్ భగవల్లాభత్తోడే నమ్మై సన్దిప్పిత్తువిడు మెన్ఱిరున్దోమ్; ఇని, అతువుమ్ తప్పిఱ్ఱితే. 'పొయ్యన్రే' ఎన్దతు- పొయ్యా మితే ఎన్నై. భూతార్థత్తోడు, భవిష్యదర్థత్తోడు వాశియేన్ ?, ఇప్పోతు కార్యకర మాకావిట్టాల్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (ముల్లై ఇత్యాది) తిరువధరత్తుక్కుప్పిన్బు తిరుముత్తు అనుభావ్య మెన్నుమత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉళ్ళే వెణ్బలిత్యాది). పిరానే ఎన్నుమాపోలే, "పిరాట్టి"ఎన్ఱు- ఉపచారమ్ (కోవై) చాటు, కూట్టమ్ -ధ్వని. (కొడి) చాటు. కూఱై- ధ్వని. "ఆఴి" ఎన్ఱు- గామ్భీర్యమాతల్; వట్టమాతల్. గామ్భీర్యముమ్, నిఱము మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వట్టమాక విత్యాది) "నజ్ఞాయ్" ఎన్దతుక్కర్థమ్ (నిఱైవుడైమైయాలుమ్) ఎన్ఱు. "అడైక్కలమ్" ఎన్ఱాల్ కార్యమామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అరిః ప్రాణా నిత్యాది). శత్రువుమాయ్, అచేతనముమానతు రక్షిక్కుమో ? ఎన్న? అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శాత్రవ మిత్యాది). మర్యాదై తప్పవన్దాల్ అఙ్గీకరియామై యొఴియ హింసిక్కలామో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవళేయితే యిత్యాది). పరువత్తిలే తామ్ ఈడుపట్టాలుమ్ వైరూప్యత్తై ప్పణ్ణినారే ! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తాన్ పట్ట విత్యాది) నోవుపట్టాల్ "తరుణౌ" ఎన్నక్కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తాన్పట్ట విత్యాది). "కొల్లై"- వరమ్బిల్లామై.

"కొల్లై యరక్కియై" ఇత్యాదియై యుట్కొణ్డు తాత్పర్యమ్ (ఆశ్రితసంశ్లేషిత్యాది) (అప్పోతు నియమిక్కమాట్టుకిటిలర్) ఎన్గతు- ఇప్పోతు "ఎన్ కార్యమ్ శెయ్య త్తిరువుళ్ళ మిల్లావిట్టాల్ "న త్యజేయమ్" ఎన్గిఅ అప్పోతు తమ్మై యమైత్తు, అవ్వార్తై శొల్లాతిరుక్క మాట్టిగ్ఱిలర్- ఎన్గపడి. యది శబ్దత్తుక్కర్థ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవ్వార్తై ఇత్యాది). మున్నుమ్ అవరైయిట్టు క్కలన్దు, మేలుమ్ అవరైయిట్టు క్కలప్పానాయిరుక్క, "పాయ్యామ్" ఎన్బానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (భూతార్థత్తోడిత్యాది). (భూతార్థమ్) భగవదుక్తి. (భవిష్యదర్థమ్) పెరియాழ்వారోట్టై సమ్బన్ధమ్.

నాలుగవ పాశురం

అవతారిక— దొండపండు భగవంతుని పగడం వంటి అధరాన్ని గుర్తు చేసి తనను బాధించడాన్ని గడచిన దశకంలో గోదాదేవి తెలియజేసింది. తరువాత ఆ తీగకు సమీపంలో గోదాదేవి చూచింది. అక్కడ మొల్లతీగ చక్కగా పూచి కనిపించింది. " ఉళ్ళే వెణ్ పల్ ఇలకు శుడరిలకు" (తిరువాయ్– 8– 9– 1) (అధరం కూడా దొండ పండువలె ఎర్రగా ఉన్నది. దాని లోపల తెల్లని దంతాలు ప్రకాశిస్తున్నాయి) అనే విధంగా భగవంతుని మందహాసాన్ని గుర్తు చేస్తూ, అక్కడ మొల్ల తీగ తనను బాధించడాన్ని ఈ పాశురంలో గోదాదేవి తెలుపుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్— (ముల్లై ప్పిరాట్టి!) దారిలో అడ్డుకొట్టి కొల్లగొట్టేవానిని చూస్తే అతడు మనలను బాధించకుండా ఉండడం కోసం "పిరాన్" (ఉపకారకుడు) అని మొదలైన మాటలను చెప్పి అతని కీర్తించేటట్లే తనను బాధించే దీనిని కూడా "ముల్లై ప్పిరాట్టి" అని కీర్తిస్తున్నది.

(నీ) ఒక వరుసలో(దొండ పండులో, కొల్లగొట్టేవారి గుంపులో) చిక్కుకొని తప్పుకున్న తరువాత కూడా నీవు బాధించవచ్చునా? కోడల్ పూవు, మేల్ తో న్ఱి పూవు, దొండపండు తీగ అనే దారి కొల్లగొట్టేవారి గుంపును తప్పుకుని వచ్చిన తరువాత కూడా, నీవు ప్రవేశించి నన్ను బాధిస్తున్నావే! బాధపడేవారిని చూసి, అయ్యో! అని అనవలసి ఉండగా, అది చేయకుండా, నన్ను బాధించడం కోసమే ఒక కఠినమైన తీగవై ఉన్నావే నీవు!

(ఉన్ ముఱువల్ కళ్ కొణ్డు) నీ పువ్వులో వికాసాన్ని పురస్కరించుకుని,

(ఎమ్మై) ఇంతకుముందే కోడల్ పువ్వు మొదలైనవాని కారణంగా చచ్చినట్లుగా ఉండే నన్ను నీవు కూడా చంపాలని ప్రయత్నించవచ్చునా?

(అల్లల్ విళైవియేల్) "వాయుమ్ శివందు కనిందు ఉళ్ళే వెణ్ పల్ ఇలకు" (తిరువాయ్ మొழி– 8–8–1) (అధరం కూడా దొండ పండువలె ఎర్రగా ఉన్నది. దాని లోపల తెల్లని దంతాలు ప్రకాశిస్తున్నాయి) అనే విధంగా పగడం వలె ఎర్రని అధరం లోపల ఉండే దంతాల వరుసను గుర్తు చేస్తూ, ఈ మొల్ల తీగ పెట్టే పాట్లను గూర్చి చెప్పడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉన్నందువల్ల, "అల్లల్ "అని అంటున్నది.

(అల్లల్ విళైవియేల్) అతని మందహాసాన్ని స్మరింపజేసి, నన్ను తడబడేటట్లుగా చేయకుండా ఉంటావు గాక!

(ఆழி నంగాయ్!) తొమ్మిదవ పాశురంలో సముద్రాన్ని ప్రత్యేకంగా చెప్పబోతున్నది కనుక, ఇక్కడ "ఆழி" అనే పదం సముద్రాన్ని చెబుతున్నదిగా గ్రహించడం యుక్తం కాదు. అందుచేత, దీనిని మొల్లతీగకే విశేషణంగా గ్రహించడమే యుక్తమైనది. సముద్రం వలె గంభీరంగా ఉండే స్వభావాన్ని, పూర్ణంగా కలిగి ఉండడం మొదలైన స్వభావాలు నీకు ఉండేటప్పుడు, నీవు నిన్ను గూర్చి యాచించే నా పనిని చేయవద్దా? గుండ్రంగా పూసిన పూలు, నేనే కూడా ఉండడం వల్ల, మధురమైన సన్నివేశాన్ని కలిగిన ఈ మొల్ల "ఆழி నంగాయ్" అని పిలువబడుతున్నది. ఆழி– గుండ్రంగా ఉండేది.

(ఉన్ అడైక్కలమ్)

"ఆర్తో వా యది వా దృప్తః పరేషాం శరణాగతః,
అరిః ప్రాణాన్ పరిత్యజ్య రక్షితవ్యః కృతాత్మనా"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ– 18 –28)

(భయపడినవాడుగానో, భయం లేనివాడుగానో, శత్రువులలో ఉండేవాడు ఒకడు శరణు పొందినవాడైతే, ఆ శత్రువు, మంచి మనసును

కలిగినవాని చేత, ప్రాణాలను విడిచి అయినా సరే, రక్షింపబడాలి) అని చెప్పబడుతున్నది కదా జ్ఞానం లేనిది, శత్రువు అయిన ఈ ముళ్ళ తీగ ఈమెను రక్షిస్తుందా? అని అంటే రాక్షస స్త్రీలకు విరోధ భావం మారకుండా ఉన్నప్పటికీ శరణం అని వారు చెప్పినదానిని మాత్రం పురస్కరించుకొని, సీతాదేవి వారికి అభయం ఇచ్చినట్లుగానే, "ఆశ్రయం ఇవ్వాలి" అని తాను చెప్పినదానిని విని, ఈ తీగ "జ్ఞానం కలిగినది, జ్ఞానం లేనిది" అనే తేడా లేకుండా భావిస్తూ చెబుతున్నది.

(కొల్లై అరక్కియై) ఒక అవధిని లేని కార్యాన్ని కలిగిన రాక్షసిని– అని అర్థం. సీతాదేవిని పురుషకారంగా పురస్కరించుకొని శ్రీరాముని ఆశ్రయించడం తగినదై ఉండగా, ఆమెను ఎదిరించి, అతనిని పొందాలని చూసినది కనుక, క్రమాన్ని తప్పి ప్రయత్నం చేసినవి కదా, ఈ శూర్పణఖ. ఈ సీతాదేవి కదా. " ఈ శ్రీరాముని నేను వివాహం చేసుకొని అనుభవించడానికి లేకుండా ఉండేటట్లు అడ్డుగా ఉన్నది" అని భావించి, ఆమెను వధించాలని ప్రయత్నం చేసినది కనుక, ఆమెకు అంగభంగం చేశాడు కదా.

(మూక్కరిందిట్ట) నన్ను తప్ప ఇంకొక నేనే తెలియని సీతా దేవిని అనుభవించడానికి అడ్డుగా వచ్చినదానిని అంగభంగం చేసినవాడు కదా, తనను తప్ప ఇంకొక తెలియని నన్ను బాదించడానికి పలు వస్తువులను పంపిస్తున్నాడు.

(కుమరనార్) నిత్యమైన యవ్వనాన్ని కలిగినవాడు– అని అర్థం. ముక్కు చెవులు ఖండింపబడ్డ శూర్పణఖ

"తరుణౌ రూపసంపన్నౌ సుకుమారౌ మహాబలౌ,
పుండరీక విశాలాక్షౌ చీర కృష్ణాజినాంబరౌ"

(శ్రీరామాయణం – అరణ్యకాండ –19 –14)

(ఈ రామలక్ష్మణులు యవ్వనాన్ని కలవారు, సౌకుమార్యాన్ని కలిగినవారు, అధికమైన బలాన్ని కలిగినవారు, తామరల వంటి విశాలమైన కన్నులను కలిగినవారు, నార బట్టలను, జింకతోలును కట్టుకున్నవారు)? అని

తాను పడిన అవమానాన్ని గూర్చి మొర పెట్టాలని వెళ్ళినది శ్రీరాముని నోరారా " యవ్వనాన్ని కలిగినవాడు " అని పొగడింది కదా, ఎందుకంటే. ఆ పరువంలో అభినివేశాన్ని పొందినది కనుక. తాను పొందిన అంగభంగాన్ని నాయకునితో కలిసేటప్పుడు నాయకి పొందే నఖచిహ్నాలు మొదలైన సంశ్లేష చిహ్నాలుగా భావించినది, ఈమె. లేకపోతే, శ్రీరాముని యవ్వన పరువాన్ని గూర్చి ఈమె చెప్పి ఉండదు కదా.

(శొల్లుమ్ పొయ్ ఆనాల్) భక్తులను సంశ్లేషించడానికి ఎదురయ్యే ఆటంకాలను పోగొట్టేటప్పుడు, ఆటంకాలను పోగొట్టే తీరుతాడు– అనే విషయంలోని మాటను నెరవేర్చుకోవడం లేదు. తనను ఆశ్రయించినవారి ఆటంకాలను పోగొట్టవలసిన అతడు నా ఆటంకాలను పోగొట్టకపోయినా,

"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన,
దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతామేతదగర్హితమ్"

(రామాయణం యుద్ధకాండ –18 –3)

(మిత్ర భావంతో సమీపించిన ఈ విభీషణుని ఏ క్షణంలో నేను విడువను. అతని దగ్గర దోషం ఉన్నా ఉండనీ. మంచివారికి ఇతనిని స్వీకరించడం నిందించదగినది కాబోదు),

"ద్యౌః పతేత్ పృథివీ శీర్యేత్ హిమవాన్ శకలీభవేత్.
శుష్యేత్ తోయనిధిః కృష్ణే న మే మోఘం వచో భవేత్"

(భారతం– ఉద్యోగపర్వం –70–48)

(ఓ ద్రౌపదీ! ఆకాశం కిందపడినా పడవచ్చు. భూమి ముక్కలు నశించవచ్చు. హిమవంత్ పర్వతం ముక్కలు ముక్కలు కావచ్చు. సముద్రం ఎండిపోవచ్చు. కానీ, నా మాట వ్యర్థం కాదు),

"తద్బ్రూహి వచనం దేవి రాజ్ఞో యదభికాంక్షితమ్,
కరిష్యే ప్రతిజానే చ రామో ద్విర్నాభిభాషతే"

(అమ్మా! రాజు కోరినది అయిన ఆ వచనాన్ని చెప్పు. నేను ఆ విధంగానే చేస్తాను. ప్రతిజ్ఞ కూడా చేస్తున్నాను. రాముడు రెండు విధాలుగా మాట్లాడడు) అని చెప్పిన విధంగా మాట చెప్పకుండా అయినా తనను నియంత్రించుకొని ఉండి ఉండవచ్చును. ఆ విధంగా కూడా చేయలేదు కదా.

(పొయ్ ఆనాల్) ఆ మాటను అసత్యం అవుతుంది– అనే నిశ్చయంతో చెప్పలేదు కనుక, " ఆనాల్ " అని అంటున్నది. ఆ మాటకు ఇప్పుడు విషయం నేను అయినందున అసత్యం అయినా కావచ్చు– అని అర్థం.

(నానుమ్ పిఱందమై పొయ్యన్డే!) అతని మాట తప్పిపోయినప్పటికీ, "తప్పదు" అని నేను భావించినది ఏమంటే, పెరియాళ్వారుల కడుపులో పుట్టడమే కదా. దానికి విషయం నేను అయిన తరువాత, అదే నాకు ఫలించ బోతున్నదా? పెరియాళ్వారులతో ఉండే సంబంధం భగవంతుని నాకు లభింప చేసి తీరుతుంది– అని భావిస్తూ ఉన్నాను. ఇక, అది కూడా తప్పిపోయేటట్లుగా ఉన్నదే! అని అంటున్నది. "పొయ్యన్డే!" అనే ప్రయోగం "అసత్యం అయ్యేటట్లుగా ఉన్నది "అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. పెరియాళ్వారులతో ఉండే సంబంధం ఫలించకుండా పోయి, తనకు రాబోయే కాలంలో కూడా ప్రాప్యాన్ని కలిగించదు– అని ఇప్పుడు ఏ విధంగా నిశ్చయించినది? అని అంటే, అతడు ఇంతకు ముందే చెప్పిన మాట ఫలించలేదు –అనే విషయాన్ని ఇప్పుడే చూస్తున్నది. పెరియాళ్వార్లతో ఉండే సంబంధం కూడా ఇప్పుడు ఫలించలేదు– అనే విషయాన్ని చూస్తున్నది. ఇప్పుడు ఫలించని అది, రాబోయే కాలంలో ఫలిస్తుంది అనేది ఏమి నిశ్చయం? అతడు ముందు చెప్పిన మాట వలె, అది కూడా ఫలించకుండా పోతుంది అనే తోస్తున్నది –అని భావం.

★★★★★

పాడుమ్ కుయిల్‌కాళ్! ఈతెన్న పాడల్? నల్ వేఙ్గడ
నాడర్ నమక్కొరువాఴ్వు తన్దాల్ వన్దు పాడుమిన్
ఆడుమ్ కరుళక్కొడియుడైయార్ వన్దరుళ్ శెయ్‌తు
కూడువరాయిడిల్ కూవి నుమ్ పాట్టుక్కళ్ కేట్టుమే. 5

పాడుమ్ = పాడుతున్న, కుయిల్‌కాళ్ = కోయిలలారా!, ఈతు = కర్ణకఠోరం అయిన ఈ కూత, ఎన్న పాడల్ = ఏమిపాట?, నల్ వేఙ్గడమ్ నాడర్ = విలక్షణం అయిన వేంకటాచలాన్ని నివాసస్థానంగా కల స్వామి, నమక్కు = నా విషయంలో, ఒరు వాఴ్వు తన్దాల్ = ఒక ఉజ్జీవనాన్ని అనుగ్రహించేటట్లయితే, (అపుడు), వన్దు పాడుమిన్ = మీరు ఇక్కడకు వచ్చి పాడండి, ఆడుమ్ = ఆనందంతో ఆడే, కరుళన్= గరుడుని, కొడి ఉడైయార్ = ధ్వజంగా కల్గిన ఆ స్వామి, అరుళ్ శెయ్‌తు = కృపజేసి, వన్దు కూడువర్ ఆయిడిల్ =ఇక్కడకే వచ్చి చేరేవాడైతే, కూవి = (అపుడు మీకు) స్వాగతాన్ని పల్కి, నుమ్ పాట్టుక్కళ్ = మీ గీతాలను, కేట్టోమ్ =వింటాము.

అవ :- అఙ్జామ్బాట్టు. ముల్లైప్పూవానతు కణ్ణు క్కిలక్కాయ్ నిన్దు బాధకమాక ప్పుక్కవాఱే, అజ్గు నిన్దుమ్ ముకత్తై మాఱవైత్తు క్కణ్ణై ప్పుత్తైత్తాళ్; శెవి పుత్తైక్క అఱియామైయాలే అకప్పట్టాళ్.

వ్యా :- (పాడుమ్ కుయిల్ కాళ్ ఈతెన్న పాడల్) సంశ్లేషసమయత్తిలుమ్ ఉఙ్గళ్ పాట్టు క్కేట్టు అఱివుతోమిఱే; ఇన్దు తొడఙ్గి ప్పాడుకిఱికోళ్ళన్దే. ఎన్దుమొక్క ప్పాడి ప్పోరానిఱ్కచ్చెయ్‌తే శెవి వఴియే నెరుప్పై చ్చొరిన్దాప్పోలే, ఇఱ్ఱైక్కు ఉతవ ఇతొరుపాట్టు ఎఙ్గే తేడినికోళ్ ?

(పాడుమ్ కుయిల్‌కాళ్) "న తు రాక్షసచేష్టితః" (రామా-ఆర-17-24) ఎన్నైక్కుమ్ ఒరువరై ప్పెఱ్ఱిలోమీ !, (ఈతెన్న పాడల్) ఇక్కాలత్తిలే పాడువతే !, ఇప్పాట్టై ప్పాడువతే! ఇరణ్డారుకుమ్ నెరుప్పు ప్పఱ్ఱి ఎరియానిఱ్కచ్చెయ్‌తే నడువే ఇరున్దు శాన్దు పూశు వారైప్పోలే, ఇరున్దు పాట్టు క్కేట్కుమ్ దశైయో ఎన్ దశై ? నెరుప్పు క్కిడన్ద విడత్తే శుడుమాపోలే అవఱ్ఱినుడైయ ఆశ్రయత్తైయుమ్ అఴిక్కుమెన్నిరుక్కిఱాళ్. కెడువికాళ్ !, ఉఙ్గళుక్కు చ్చెవి ఇల్లైయో?.

(నల్ వేఙ్గడ మిత్యాది) ఆఱ్ఱు ప్పెరుక్కిల్ మున్నే శినైయాఱు పడుమాపోలే, అవన్ వరవుక్కుఱుప్పాన నఱ్కాఱికళ్ ఉణ్డాయిరానిన్దన; అతు ఫలిత్తాల్ వన్దు పాడ ప్పారికోళ్. ఆశ్రితర్క్కు అరుమై ప్పడవేణ్డాతపడి వన్దు నిఱ్కుఱవరాయ్‌త్తు. పరమపదమ్ కలవిరుక్కైయాయిరుక్క, అత్తై విట్టు త్తిరుమలైయిలే వన్దు ముకజ్గాట్టినార్; శ్రీవిల్లిపుత్తూరిలే

పోలే ఇరున్దతు పయణమ్. (నమక్కొరు వాழ்வு తన్దాల్ వన్దు పాడుమిన్) ఉఙ్గళ్ పాట్టు క్కేట్కైక్కు చ్చెవియుణ్డానాల్ వన్దు పాడుఙ్గోళ్; ఇప్పోతు ఇవళ్ కరణఙ్గళ్ స్వస్వవిషయఙ్గళై గ్రహిక్కమాట్టాతేయిఱే కిడక్కిఱతు; "ఎన్నైమ్పులను మొழிలుమ్ కొణ్డు" (పెరి.తిరు-7-5-9) ఎన్గిఱపడియే. (వన్దు పాడుమిన్) ఇప్పోతు ఉఙ్గళ్ సన్నిధి ఎనక్కు అసహ్యామా యిరానిన్రతు; పోఙ్గోళ్- ఎన్రపడి. ఉఙ్గళ్ సన్నిధి అపేక్షితమారుప్పతు మొరుపోతుణ్డిఱే, అప్పోతు వన్దు పాడుఙ్గోళ్.

(ఆడుమ్ కరుళక్కొడి) తామ్ వరువతఱ్కు మున్నే తమ్ వరవుక్కు సూచకమాన పరికరత్తై యుడైయవర్. అలాభత్తాలే తుడిక్కైక్కెన్రు ఒరు విభూతియై క్కణ్డువిట్టాప్పోలే, లాభత్తాలే కళిక్కైక్కు ఒరు విభూతియై క్కణ్డువిట్టార్. విడాయర్ ఇరున్ద విడత్తే శాయ్కరకత్తై క్కొడువన్దు శాయ్ప్పారైప్పోలే, ఆశైప్పట్టా రిరున్దవిడత్తే కొడువన్దు శాయ్క్కుమ్ పరికరత్తై యుడైయవర్. (వన్దరుళ్ శెయ్తు కూడువరాయిడిల్) కూడ వేణుమెన్రిరుక్కిఱవోపాతి ఇఙ్గనేయు మొరు నియతి వేణుమాయ్త్తు- ఇవళుక్కు. తాన్ అవనిరున్ద విడత్తే శెన్రు తన్నాఱ్ఱామైయై ఆవిష్కరిత్తు ప్పెఱుమ్ పేఱు కాలన్ కొణ్డు మోతిర మిడుమోపాతియాక వాయ్త్తు నినైత్తిరుప్పతు. అత్తలైయాలే వన్దు కూడవుమ్ వేణుమ్; తన్నాఱ్ఱామై తోఱ్ఱవుమ్ వన్దు కూడవుమ్ వేణుమ్. "తా నహం ద్విషతః క్రూరాన్ సంసారేషు నరాధమాన్ క్షిపామి", (గీత-16-19) ఎన్నవేణ్డుమ్పడి యిరుక్కు మెన్ వழிయాలే పేఱాకైయన్రిక్కే, "దదామి బుద్ధియోగన్తమ్" (గీత-10-10) ఎన్నుమ్ అవన్ వழிయాలే పేఱాకవేణుమ్.

"శిశుపాలనుమ్ ఎమ్బెరుమానై ప్పెఱ్ఱానిఱే" ఎన్రార్కళాయ్ ఆళవన్దార్ గోష్ఠియిలే; "అవన్ పెఱ్ఱత్తై ప్పేఱాక చ్చొల్లవొణ్ణాతు, రుచి మున్నాకప్పెఱుమ్ పేఱాయ్త్తు ప్పేఱావతు; ఇవనిరుక్కిల్ నాడழிయుమెన్రు కొఱ్ఱవన్ వాళలుక్కుళ్ళే శుழுఱ్ఱి ఎఱిన్దా నత్తనైకాణ్" ఎన్రారామ్. "పెరియ తేవప్పెళ్ళై" ఎన్రు భట్టర్ శ్రీపాదత్తిలే వర్తిప్పానొరువ నుణ్డు; అవన్ అకత్తిలుళ్ళారెల్లారైయుమ్ అడర్త్తు వార్త్తై శొల్లి క్కొణ్డుపోరుమ్; అవన్ కిழக్కే కార్య ముణ్డాయ్ ప్పోననళవిలే, నఞ్జీయర్, "అవన్ పోనపడియాలే అకత్తిలుళ్ళవర్కళ్ శిలనాళైక్కు ప్పిழைత్తార్కళిఱే" ఎన్రారామ్; అత్తై క్కేట్టరుళి, "నమ్మోడే ఒరు సమ్బన్దత్తై చ్చొల్లి నాట్టై హింసిక్కుమతిల్ నమ్మై త్తేయ్త్తుత్తిన్రాకిలుమ్ ఇఙ్గే కిడక్కై అழகియ తన్రో ?" ఎన్రు అరుళిచ్చెయ్తార్.

ప్రీతికారితమాక అశేషావస్థైకళుక్కుమ్ ఉచితమాన కైఙ్కర్యత్తై ప్పెఱుమన్రిఱే ఇతు పేఱావతు. "అవనే ఉపాయమ్" ఎన్రు అధ్యవసిత్తు, శరణమ్ పుకచ్చెయ్తేయుమ్ పరమభక్తిపర్యన్తమాక ప్రార్థిత్తారిఱే- కైఙ్కర్యమ్ రసిక్కైక్కాక. పరభక్తి తొడఙ్గి పరమభక్తి

పర్యన్తమాక నడువు పిరిక్కిఅవై అడైయ ప్రాప్యాన్తర్గతమాకిఅతితే ఇవర్క్కు. ఓరధికారిక్కు ఉపాయత్తిల్ తలైయాడియాయిరుక్కుమ్; ఓరధికారిక్కు ప్రాప్యత్తి లుపక్రమమా యిరుక్కుమ్. (కూవి) ఉజ్గళ్ పాట్టు క్కేట్కై అపేక్షితమా యిరుప్పతొరుపోతుణ్డిటే; అప్పోతు అర్త్తు క్కేట్కిటోమ్. (పాట్టుక్కళ్) శిక్షాబలత్తాలుళ్ళవైయుమ్, నీజ్గళ్ కైవన్ద పాడుమతు మెల్లామ్ శెవి తాఴ్త్తు క్కేట్టు త్తరుకిటోమ్.

అరు :- అజ్ఞామ్బాట్టు. (పాడు మిత్యాది) "పాడుమ్" ఎన్ఱు- సామాన్యమా యిరుక్కైయై క్కొణ్డు తాత్పర్యమరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సంశ్లేషేత్యాది). (ఉతవ) కొడుక్క- ఎన్ఱు వ్యఙ్గ్యమ్. బహువచనత్తై ప్పఱ్ఱి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (న తు రాక్షసేత్యాది) లజ్కైయిలే విభీషణన్ ఒరువ నుణ్డాప్పోలే, ఒరు కుయిలాకిలుమ్ పాడాతిరుక్కక్కణ్డిలోమే!- ఎన్ఱపడి. "ఈతు' ఎన్ఱతు- కాలపరమాతల్, పాట్టుక్కు విశేషణమాతల్. పాడినాల్ కుఱై యేతు? ఎన్న, (ఇరణ్డారుకు మిత్యాది). (నెరుప్పు ప్పఱ్ఱి ఎరికై) కీఴ్ఱిల్పాట్టు. మేలిల్పాట్టు- స్మారకపదార్థమ్ బాధిక్కై. "ఈతెన్న పాడల్?" ఎన్ఱు అసహ్యమ్ తోఱ్ఱచ్చొల్లుకైక్కు అవఱ్ఱుక్కు బాధకమా యిరుక్కుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నెరుప్పిత్యాది).

ఇప్పోతు అసహ్యమానాల్ ఎప్పోతు పాడువతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆఱ్ఱు ప్పెరుక్కిల్ ఇత్యాది). (వరవుక్కుఉప్పాన నఱ్కుఱికళ్) ఎన్ఱతు. "కరుళక్కొడియుడైయార్" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱి. "ఆడుజ్గరుళక్కొడియుడైయార్" ఎన్ఱు మేలే పరమపదనాథనై చ్చొల్లుకైయాలే, అవన్ శ్రీవిల్లిపుత్తూరిలే వన్దు తన్నోడే కలక్కైక్కు త్తిరుమలైయిల్ నిలై శినైయాఱు స్థానమ్. "నల్ వేజ్గడనాదర్" ఎన్ఱ విడత్తిల్ నన్మైయై ప్పఱ్ఱి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆశ్రితర్క్కు ఇత్యాది) "ఆడుమ్" ఎన్ఱతు. కఴ్ఱిక్కైయాతల్, సఞ్చరిక్కైయాతల్. తాన్ కుడిక్కైయాలే విభూతియాక త్తుడిక్కిఱతు- ఎన్గిఱాళ్. (నియతియావతు) అవన్తానే వరుకైయుమ్, వరుమిడత్తిల్ ఆఱ్ఱామైయోడే వరుకైయుమ్. ఇవళ్తానేపోనాల్ విరోధ మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తానవనిత్యాది). "అరుళ్ శెయ్తు" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (అత్తలైయాలే ఇత్యాది). "వన్దు" ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (తన్నాఱ్ఱామై ఇత్యాది).

"సాపరాధనాన తన్ వలియాలే పెఱ్ఱ పేఱు పేఱన్ఱు" ఎన్ఱు మతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శిశుపాలను మిత్యాది). నాడఴ్ఱియామల్ ఉళ్ళే పాకట్టు వైత్తతుక్కు సంవాదమాక అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పెరియతేవప్పిళ్ళై ఇత్యాది) (రుచి మున్నాక) ఎన్ఱత్తై వివరిక్కిఱార్ (ప్రీతికారిత మిత్యాది). (ఇతు) మోక్షమ్. ఇవనుక్కు ఉద్దేశ్యమ్ కైజ్కర్యమాయ్, తత్సిద్ధ్యర్థమాక ఈశ్వరనై ఉపాయత్వేన అధ్యవసిత్తిరున్దాల్ ఈశ్వరనే తత్సిద్ధియై ప్పణ్ణిక్కొడుక్కుమే! రుచి వేణు మెన్గిఱ నిర్బన్ధమెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవనే ఇత్యాది). భక్తియై అపేక్షిత్తాల్ ఉపాయమాకాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరమభక్తి ఇత్యాది). (ప్రార్థిత్తారిటే) "భాష్యకారర్" ఎన్ఱపడి. భక్తి అరుక్కు ఉపాయమ్! ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఓరధికారిక్కిత్యాది). (ఓరధికారి)- ఉపాసకన్. (తలైయాడి)- ముడిన్ద

నిలమ్. (ఓరధికారి)- ప్రపన్నన్. (ఉపక్రమమ్) భోజనత్తుక్కు క్షుత్తుప్పోలే కైజ్కర్యత్తుక్కు పూర్వభావి. (కూవి)- అழైత్తు.

అయిదవ పాశురం –

అవతారిక– గడచిన పాశురంలో మొల్లపువ్వు తన కంటికి నేరుగా నిలచి, స్వామి చిరునవ్వును గుర్తు చేయడం ఆరంభించగానే, ఆ మల్లెపూవును చూడకుండా తన ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకొని కళ్ళను గోదాదేవి మూసికొన్నది. చెవులను మూసి కోవడం సాధ్యం కానందువల్ల అప్పుడు ఆమెకు కోకిల పాట చెవిలో పడి, అది ఆమెను బాధించడాన్ని ఈ పాశురంలో తెలుపుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పాడుమ్ కుయిల్ కాళ్! ఈదెన్న పాడల్?) భగవంతునితో కూడి ఉండేటప్పుడు విని తెలుసుకున్నాను కదా. ఆనాటినుండి ప్రారంభించియే మీరు పాడుతూ ఉన్నారు. ఎల్లప్పుడూ పాడుతూ ఉన్నప్పటికీ, ఈనాడు నాకు ఇవ్వడం కోసంగా చెవిలో నిప్పును వర్షించినట్లుగా ఈ పాటను ఎక్కడ అన్వేషించారు?

"విభీషణ స్తు ధర్మాత్మా న తు రాక్షస చేష్టితః"

(శ్రీరామాయణం– అరణ్యకాండ– 17 –24)

(విభీషణుడు అయితే, ధర్మాత్ముడు. రాక్షసకృత్యాలను చేయనివాడు) అనే విధంగా రావణ గోష్ఠిలో మంచివాడుగా విభీషణుడు ఒకడు ఉన్నట్లుగా, పాడి నన్ను బాధించని కోకిల ఒకటి కూడా మీ గోష్ఠిలో లేదే!

(ఈదెన్న పాడల్?) నేను స్వామికి దూరమైన ఈ కాలంలో ఈ పాటను పాడుతున్నారే! అతనితో కూడి ఉన్న కాలాన్ని గుర్తు చేసేటట్లుగా ఆ కాలంలో పాడిన ఆ పాటను పాడడమా! రెండు వైపులా నిప్పు అంటుకొని మండేటప్పుడు, మధ్యలో ఉండి, చందనం పూసినట్లుగా కదా ఉన్నది, మీరు చేసే ఈ పని. ఇంతకు ముందు పాశురంలో మొల్ల నిప్పును వర్షిస్తున్నది. తరువాత పాశురంలో నెమళ్లు నిప్పును వర్షిస్తున్నాయి. మధ్యలో చందనం పూసినట్లుగా మీ పాట ఎందుకోసం? అని భావం. నిలచి ఉండి, పాటను వినే సంశ్లేష దశలోనా, నేను ఉన్నాను? అతనికి దూరమై బాధపడే దశలో కదా ఉన్నాను– అని భావం.

(ఈదెన్న పాడల్?) నిప్పు తాను ఉండే చోటును కూడా దహించేటట్లుగా, ఈ పాట దానిని పాడే కోకిలలను కూడా దహిస్తుంది- అని భావిస్తున్నది. నన్ను పాటతో బాధించే దుర్మార్గులారా! మీరు నశించకుండా ఉండడాన్ని చూస్తే, మీకు చెవి లేదు- అనే తోస్తున్నది -అని భావం.

"ఇప్పుడు పాట సహించలేనట్లుగా ఉన్నది అంటే, ఎప్పుడు పాడమంటావు?" అని కోకిలలు భావిస్తున్నట్లుగా తలచి, బదులు పలుకుతున్నది.

(నల్ వేంగడ నాడర్ నమక్కు ఒరు వాழ்వు తందాల్ వందు పాడుమిన్) నదిలో ప్రవాహం రావడానికి ముందు నీరు ఊట ఊరి వచ్చేటట్లే అతడు రాబోతున్నాడు అనే విషయాన్ని తెలియజేసే ఆడే గరుడధ్వజం మొదలైన శుభ చిహ్నాలు తోస్తున్నాయి. ఆ గుర్తులు ఫలించి, అతడు వచ్చి, మనకు ఒక ఉజ్జీవనం ఇచ్చినట్లయితే, అప్పుడు వచ్చి మీరు పాడండి.

(నల్ వేంగడ నాడర్) భక్తులకు పొందడానికి అరుదైన పరమపదంవలె ఉండకుండా, పొందడానికి సులభంగా ఉండే మనలను కలిగిన వేంకటగిరి వాసుడు. పరమపదం కొలువు మండపమై ఉండగా, దానిని విడచి పెట్టి, మనకోసం ఆ గొప్పతనం నిండుగా కలిగిన తిరుమలలోకి వచ్చి, దర్శనాన్ని అనుగ్రహించాడు. శ్రీవిల్లి పుత్తూరుకు రావడంకోసమే అక్కడ వేంచేసి ఉన్నాడు- అని భావం.

(నమక్కు ఒరు వాழ்వు తందాల్ వందు పాడుమిన్) "ఎన్ ఐమ్ పులనుమ్ ఎழிలుమ్ కొండు" (పెరియ తిరుమొழி- 7-5- 9) (నా పంచేంద్రియాలను, వికాసాన్ని గ్రహించి) అని చెప్పినట్లుగా, ఇప్పుడు నా చెవి మొదలైన ఇంద్రియాలను పాట మొదలైన విషయాలను అంగీకరించని విధంగా ఉన్నాయి. మీ పాట నా చెవిలో పడే విధంగా ఉండే ఉజ్జీవనాన్ని అతడు అనుగ్రహిస్తే వచ్చి పాడండి.

(వందు పాడుమిన్) ఇప్పుడు మీరు నా ముందు ఉండడమనేది సహించరానిదిగా ఉన్నది. ఈ చోటును విడచిపెట్టి, మీరు తొలగిపొండి -అని

భావం. అతనితో నేను కూడి ఉండేటప్పుడు మీరు నా ముందుకు వచ్చి నిలచి పాడడాన్ని నేను కోరుతున్నాను. అప్పుడు వచ్చి పాడండి– అని అంటున్నది.

(ఆడుమ్ కరుళ క్కొడి ఉడైయార్) తాను రావడానికి ముందుగా తమ రాకను తెలియజేసే గరుడుడు అనే ధ్వజాన్ని కలిగిన వాడు. "ఆడుమ్" అనే విశేషణం ఆనందంతో పరవశించి ఉండడాన్ని, సంచరించడాన్ని తెలుపుతుంది తన వలే భగవంతుని పొందలేక బాధపడడం కోసం ఈ లీలా విభూతిని సృష్టించినట్లుగానే, తనను పొంది ఆనందించడానికి ఒక నిత్య విభూతిని నిత్యంగా కలిగి ఉండేవాడు –అని భావం. గరుడుని చెప్పడం నిత్యవిభూతికి ఉపలక్షణం. " వాయుమ్ తిరైయుగళుమ్ " (2–1) అనే తిరువాయ్ మొழி దివ్యప్రబంధంలోని దశకంలో నమ్మాళ్వారులు తమవలె, లోకంలో ఉండే వస్తువులు అన్నీ భగవంతునకు దూరమై బాధపడుతున్నట్లుగా భావించినట్లే, ఈమె కూడా తన వలె లీలావిభూతి అంతా అతనిని విడచి బాధపడుతున్నట్లుగా భావిస్తున్నది. ఇక్కడ "ఆడుమ్" అనే పదం ఆనందించడాన్ని సూచిస్తుంది.

(ఆడుమ్ కరుళ క్కొడి) సంచరించే గరుడుని భజంగా కలిగిన వాడు అని అర్థం చలువ పందిరిలో కోరికతో నీరు తాగాలని వచ్చేవారి నోటికి ఎదురుగా "శాయ్ కరకమ్" అనే యంత్రాన్ని నిలిపి, నీటిని పోయడం అనేది ఉన్నది. ఆ విధంగానే భగవంతుని దర్శించాలని ఆశపడినవారు ఉండే చోటుకు భగవంతుని తీసుకుని వచ్చి, అనుగ్రహించే వాహనంగాను, ధ్వజంగాను, గరుడుని కలిగినవాడు ––అని భావం.

(వందరుళ్ శెయ్ దు కూడువర్ ఆయిడిల్) భగవంతుని పొందాలి అని ఆశపడేటప్పుడు అతనిని అనుగ్రహించి వచ్చి మనలను పొందాలి అనే ఒక నిర్బంధం ఈమెకు ఉన్నది. ఇదే ఈమె స్వరూపానికి తగినది. తాను, అతడు ఉన్న చోటుకు వెళ్లి తన ఆర్తిని అతనికి తెలియజేసి అతనిని పొందడం ఈమె పరతంత్ర స్వరూపానికి తగనిది. తన ఆయుష్షును తగ్గించే "కాలదానం" అనే బంగారంతో

చేసిన యమబింబాన్ని దానంగా పొంది దానితో బంగారు ఉంగరాన్ని పెట్టుకొని అందం చూసుకొనే రీతిలోనిది ఇది. “అతడు తన ఆర్తిని వ్యక్తం అయేటట్లుగా నాతో చేరాలి. అది, అతడే అనుగ్రహించి చేరేటట్లుగా కూడా ఉండాలి.

“తానహం ద్విషతః క్రూరాన్ సంసారేషు నరాధమాన్,
క్షిపామ్యజస్ర మశుభాన్ నాసురీష్వేవ యోనిషు” (భగవద్గీత –16 –18)

(నన్ను ద్వేషించేవారు, క్రూరులు మానవులలో చాలా అధములు, శుభం లేనివారు అయిన వారిని సంసారంలో, అందులోనూ, ఆసుర జాతులలో ఎల్లప్పుడూ జన్మించేటట్లుగా తోసి వేస్తాను) అని దోషమే చేసే నేను, నా ప్రయత్నంతో పొందే ప్రాప్యమై ఉండకుండా,

“తేషాం సతతయుక్తానాం భజతాం ప్రీతి పూర్వకమ్,
దదామి బుద్ధియోగం తం యేనమాముపయాంతితే” (భగవద్గీత–10–10)

(నా విషయంలో ఎల్లప్పుడూ చేరి ఉండడాన్ని కోరేవారు, నన్ను భుజించేవారు అయిన వారికి నన్ను పొందడానికి సాధనమైన ఆ భక్తి యోగాన్ని ప్రేమతో అనుగ్రహిస్తాను) అని అతని ప్రేమతో పొందే ప్రాప్యమై ఉండాలి.

దోషమే తెలిసే నా ప్రయత్నంతో పొందే ప్రాప్యం– శిశుపాలుడు పొందే ప్రాప్యం వంటిది. ఆళవందార్ గోష్ఠిలో “ దోషమే తెలిసిన శిశుపాలుడు కూడా భగవంతుని పొందాడు కదా” అని కొందరు అన్నారు. దానికి ఆళవందార్ ఈ విధంగా బదులిచ్చారు. “అతడు పొందినది ప్రాప్యం కాబోదు. ఇతడు ఇంకా ఈ లీలావిభూతిలో ఉంటే, అందరినీ, తన వలె, కృష్ణుని దూషించేవారినిగా చేసి నశింప చేస్తాడు– అనే కారణంచేత అతనిని తన పరమపదం వాకిలికి లోపలకు చేరేటట్లుగా భగవానుడు తన చక్రంతో తిప్పి విసరి వేశాడు, అంతే. ఆ విధంగా కాకుండా, “అతనిని పొందాలి” అనే ఆశపడి అతనిచే అతనిని పొందడమే ప్రాప్యం అవుతుంది” అని వారు అన్నారు. ఇతరులకు హాని చేయడమే స్వభావంగా ఉండేవారిని ఆ విధంగా హాని చేయకుండా ఉండేటట్లు నియంత్రించడం కూడా ఉన్నది –అనేదానికి ఇంకొక ఐతిహ్యం ఇక్కడ అనుసంధించబడుతున్నది. అది ఏమంటే,

శ్రీ పరాశర భట్టర్ శిష్యులలో పెరియ దేవ ప్పిళ్ళై అనేవారు ఒకరు ఉన్నారు. వారు ఇంటిలో ఉండేవారిని ఎల్లప్పుడూ చాలా కఠినంగా దూషించేవారు. వారిని భట్టర్ ఒక కార్యం కోసం తూర్పు దిక్కులో ఉండే ఒక ఊరుకు పంపించారు. అప్పుడు నంజీయర్ " అతడు ఇంటిని వదిలి వెళ్ళినందువల్ల అతడి ఇంటిలో ఉండేవారు కొన్ని దినాలు అయినా, అతడు తిట్టే తిట్లను వినకుండా బతికి పోయారు" అని భట్టర్ తో అన్నారట. ఆ మాటను విన్న భట్టర్ " మనకు శిష్యుడు" అని చెప్పుకుంటూ, ఊరిలో ఉండేవారిని బాధ పెట్టడం కంటే, మనకు దోషాన్ని కలిగిస్తూ, ఇక అతడు మన దగ్గర ఉండడమే మంచిది " అని పలికి, ఆ విధంగానే చేశారు– అనేది ఆ ఐతిహ్యం.

భగవంతుని అనుభవించినందు వల్ల కలిగే సంతోషంచేత అన్ని దశలలోను, ఆ యా దశలకు తగిన కైంకర్యాన్ని పొందేటప్పుడు కదా, భగవత్ ప్రాప్తి ప్రాప్యం అవుతున్నది. భగవద్రామానుజులు గద్యలో భగవంతుడే ఉపాయం అని నిశ్చయించుకొని శరణు పొందినప్పటికీ, కైంకర్యం రుచించాలి అనేదాని కోసం పరభక్తి నుండి ఆరంభించి, పరమ భక్తిపర్యంతంగా ప్రార్థించారు కదా. పరభక్తి నుండి ఆరంభించి, పరమ భక్తివరకు ఏర్పడే దశలు అన్నీ భగవద్రామానుజులవంటి ప్రపన్నులకు ప్రాప్యంలో చేరుతాయి కదా. చెరకు కణుపులో ఉండే అసారమైన భాగంవలె, ఉపాసకునకు సాధనత్వ క్లేశంతో కూడిన ఈ భక్తి ఉపాయంలో అసారమైన భాగమై ఉంటుంది. ప్రపన్ననకు ఆ విధంగా కాకుండా, అనుభవానికి తగినదిగా ఉన్నందువల్ల ఈ భక్తి ప్రాప్యంలో ఆరంభ దశగా ఉంటుంది.

(కూవి) భగవంతునితో చేరి ఉండేటప్పుడు మీ పాటను వినడం నాకు ఆవశ్యకమై ఉంటుంది. అప్పుడు మిమ్ములను పిలిచి పాటను వింటాము.

(పాట్టుక్కళ్ కేట్టుమే) మీకు సహజంగానే ఏర్పడి ఉండే పాటలు, మీ పెద్దవారి దగ్గర నుండి నేర్చుకున్న బలం చేత ఏర్పడిన పాటలు– అనే అన్నిటిని చెవిని ఒగ్గి వింటాము.

★★★★★

కణమామయిల్‌కాళ్ ! కణ్ణపిరాన్ తిరుక్కోలమ్ పోన్ఱు
అణిమానడమ్ పయిన్ఱాడుకిన్ఱీర్‌క్కడి వీழ్‌కిన్ఱేన్
పణమాడరవణై ప్పల్పల కాలముమ్ పళ్ళికొళ్
మణవాళర్ నమ్మై వైత్త పరిశితు కాణ్మినే. 6

కణమ్ = గుంపులుగా ఉండే, మా మయిల్‌కాళ్ = గొప్ప నెమళ్ళలారా !, కణ్ణపిరాన్= శ్రీకృష్ణుని, తిరు కోలమ్ పోన్ఱు = అందమైన రూపంవంటి రూపాన్ని కలవారై, అణి మా నడమ్ పయిన్ఱు = అందమైన, గొప్ప నాట్యం అభ్యసించి అందులో పరిపూర్ణతను పొంది, ఆడుకిన్ఱీర్‌క్కు = ఆడే మీకు, అడి = శ్రీచరణాలలో, వీழ్‌కిన్ఱేన్ = సేవిస్తున్నాను, (మీ ఆటను నిలపండి), పణమ్ ఆడు అరవు అణై = పడగలను ఎత్తి ఆడే ఆదిశేషుడనే శయనంలో, పల్పల కాలముమ్ = కాలం ఉన్నంత వరకు, పళ్ళికొళ్ = పరుండి ఉండే, మణవాళర్ = అழకియ మణవాళప్పెరుమాళ్, నమ్మై వైత్త పరిశు = నాకు అనుగ్రహించిన లక్షణం, ఇతు కాణ్మిన్ = ఈ విధంగా మీపాదాలలో పడేటట్లు పర్యవసించింది.

వ్యా :- ఆటామ్బాట్టు. (కణమామయిల్ కాళ్) కణమాయ్, నినైత్త కారియమ్ శెయ్‌తు తలైక్కట్టున్ఱనైయుమ్ అళవుడైయాకోళాయిరుక్కిఱ నీజ్గళ్. "మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవర్‌కూట్టత్తు వైత్తుక్కొళ్‌కిన్ఱీరే" ఎన్ఱు అన్ఱు; అనుకూలమా యిరుప్పతొరు తిరళిలేపోయ్ ప్పుక వేణు మెన్ఱు ఆశైప్పట్ట ఎనక్కు, ప్రతికూలమాన తిరళ్ కిడన్ద వెళ్ళమెన్? "నిన్ఱాడు కణమయిల్ పోల్ నిఱ ముడైయ నెడుమాలుక్కు" (పెరియా. తిరు-4-8-9) స్మారకమాయ్ నలికిఱపడి (కణ్ణపిరాన్ తిరుక్కోలమ్ పోన్ఱు) "మజ్గల నల్ వనమాలై మార్‌పిల్ ఇలజ్గ మయిల్ తழై ప్పీలి శూడి, ప్పొజ్గీళ వాడై యరైయిల్ శాత్తి ప్పొజ్గొత్త క్కాతిల్ పుణర ప్పెయ్‌తు" (పెరుమాళ్ తిరు-6-9) ఎన్నుమ్బడి యిరుక్కుమ్ కృష్ణనుడైయ ఒప్పనైపోలే యిరున్దతీ!

(అణిమా నడమ్ పయిన్ఱు) కణ్ణుక్కు అழకితాయ్, భరతత్తిలే ఎழుతి యఱియా మైయాలే ఒరువరాడి యఱియాతే కిడక్కుమ్ కూత్తుక్కళెల్లావఱ్ఱైయు మాడి. (ఆడుకిన్ఱీర్‌క్కు) ఒరు కాల్ ఆడిఱ్ఱాయ్ త్తలైకట్టుకై యన్ఱిక్కే యిరుక్కై. (అడి వీழ్‌క్కిన్ఱేన్) ఇక్కూత్తు మాఱవేణు మెన్ఱు ఉజ్గళ్ కాలిలే విழుకిఱేన్. "నాజ్గళ్ ఉన్ కాలిలే విழ మత్తనైపోక్కి, "కూత్తై మాఱవేణుమ్" ఎన్ఱు ఎజ్గళ్ కాలిలే విழక్కడవతాక చ్చొల్లక్కడవతో ?, ఇతువుమ్ ఒరు వార్త్తైయో ?" ఎన్ఱు అవఱ్ఱుక్కు క్కరుత్తాక.

(పణ మిత్యాది) శెయ్యలావతుణ్డో?, ఎల్లార్‌క్కుమ్ అవనై ప్పిన్‌శెల్లవేణుమే!

తమ్మైక్కిట్టినారై ధరిప్పిక్కక్కడవర్, నముక్కు శోకత్తై యుణ్డాక్కి ఉజ్గళ్ కాలిలే విழுమ్బడి పణ్ణినాల్, ఇని నమ్మాల్ శెయ్యలావతుణ్డో ? తమ్మోట్టై స్పర్శత్తాలే వికసితమాన ఫణజ్గళై యుడైయరాయ్, నిత్యానుభవత్తాలే కళిత్తు వర్తిక్కిఱ తిరువనన్దాழ்వానై ప్పడుక్కైయాక ఉడైయవర్. తమ్ముడమ్బోడే అణైయ ఆశైప్పట్టార్క్కు ఉడమ్బు కొడుక్కుమవర్. (పల్బలకాలముమ్ పళ్ళికొళ్ మణవాళర్) అవర్ అనాదికాలమ్ కూడి ప్పణ్ణిన కృషిఫల మన్ఱో నాన్ ఉజ్గళ్ కాలై ప్పిడిక్కిఱతు. పెరియపెరుమాళ్ పోలే కాణుమ్ ఇవళై ఇప్పాడు పడుత్తినార్.

(నమ్మై ఇత్యాది) కలక్క ఎన్ఱొరు పేరై యిట్టు త్తామ్ వన్దు ఎజ్గళ్ కాలై ముఱ్పడ ప్పిడిత్తు, పిన్నై ప్పేరనిన్ఱు ఇప్పోతు నాన్ ఉజ్గళ్ కాలై ప్పిడుక్కుమ్బడి అవర్ పణ్ణివిట్టాల్ నమ్మాల్ శెయ్యలావతుణ్డో?. ఉజ్గళుక్కుమ్ కాల్ తరవేణ్డి ఎనక్కుమ్ ఉజ్గళ్ కాల్ పిడిక్కవేణ్డుమ్బడియన్ఱో అవర్ పణ్ణివిట్టతు. ఇబ్బుద్ధి ఇల్లైయాకిల్ ఇవர்గళ్ కాల్ పిడియాళే. అవர்గళుక్కుమ్ కాల్ కొడుక్కవేణ్డుకిఱతిఱే పారతన్త్ర్యత్తాలే; "నిత్యాభి వాఞ్ఛితపరస్పరనీచభావైః" (వైకుంఠస్తవం-77) ఎన్నక్కడవతిఱే. ఇజ్గనన్ఱాకిల్. కాల్ కొడుక్క ముఱై యుళ్ళతు ఒరువనుక్కిఱే. ఇవన్ తన్నై ఇష్టవినియోగార్హమాక్కివైత్తాల్, పిన్నై అవర్కళ్ వేణ్డినపడి వినియోగమ్ కొళ్ళ మిత్తనైయిఱే.

అమ్మణియాழ்వాన్, ఒరువనుక్కు హితత్తై చ్చొల్లి అవన్ కాలిలే దణ్డనాక క్కిడక్కుమామ్; 'నామ్ ఒరువనై వైష్ణవనెన్ఱన్ఱో ఆదరిక్కిఱతు; నమ్ నెఞ్జఱిన్ద వైష్ణవనన్ఱో ఇవన్" ఎన్ఱు; అత్తై జీయర్ కేట్టరుళి; "అతు అవన్ శెయ్తానేయాకిలుమ్ శిష్యనుక్కు అనర్థమ్" ఎన్ఱారామ్, ఇవన్ దణ్డనిడాత వన్ఱాక అవన్ ఇన్నాతాక త్తొడజ్గుమిఱే, అవివేకియాక్కైయాలే; "అతు వెన్? ఇవన్ వివేకియా యన్ఱో తన్నై అవనుక్కు ఇష్టవినియోగార్హమాక్కుకిఱతు. అవనుడైయ వినియోగప్రకారమ్ కొణ్డు కార్య మెన్ నమక్కెన్ఱు, తన్నై అజ్గే నివేదిత్తన్ఱో వైప్పతు" ఎన్ఱానామ్ పిళ్ళాన్. "మడక్కిళియై క్కైకూప్పి వణజ్గినాళ్" (తిరునెడు-14) ఎన్నానిన్ఱతిఱే- అన్నినైవు ఇల్లాతారై. పిళ్ళై తిరునఱై యూరరైయర్, భట్టర్ శిల వార్త్తై అరుళిచ్చెయ్య క్కేట్టు. "ఇగ్ఱైక్కు మున్బు ఓరాచార్యన్బక్కలిలుమ్ ఇవై క్కేట్టఱియోమ్" ఎన్ఱారాయ్. "పిళ్ళాయ్ ! మున్బుమ్ ఇవ్వార్త్తై శొన్నారుణ్డు కాణుమ్; ఒరు తిర్యక్కై త్తిరునామత్తై క్కఱ్పిత్తు ప్పిన్నై అతిన్ వాయిలే కేట్టు అతిన్ కాలిలే విழுన్దారు ముణ్డు కాణుమ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తారామ్.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (కణ మిత్యాది) ప్రాతికూల్యమ్ ఎవ్వాకారత్తాలే ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నిన్ఱాడిత్యాది). ఇన్నమ్ ఒరు వழிయాలే బాధకత్వత్తై క్కాట్టుకిఱార్ (మజ్గల నల్లిత్యాది) "కణమ్"- తిరళ్. "అణి" -అழகு. "నడమ్"-కూత్తు. "కణమ్"-

తిరళ్. (అవనై ప్పిన్ శెల్ల) అవన్నినైవై ప్పిన్ శెల్ల. 'అణై' ఎన్గతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (తమ్మ్మడమ్బొడే ఇత్యాది). ఇవ్విడత్తిల్ మయిల్కళై శిష్యస్థానే ఆక్కి, ఘటకనైయాన నీ పిడిక్కలామో? నాజ్గళ్ తాన్ తరలామో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఉజ్గళుక్కు మిత్యాది). (ఉజ్గళుక్కుమ్ కాల్ తరవేణ్డి) ఎన్గతు. ఈశ్వరనియమన మెన్గిఱ బుద్ధి ఇల్లైయాకిల్- ఎన్గపడి. శిష్యన్ పారతన్త్ర్యత్తాలే కొడుత్తాలుమ్ ఇవన్ పిడిక్కలామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నిత్యాభివాఞ్ఛితేత్యాది) అన్గిక్కే, ఈశ్వరబుద్ధ్యధీన మెన్నైక్కు నియామక మేతు? ఎన్న (నిత్యేత్యాది).

(ఇబ్బుద్ధి) ఎన్గిఱ వాక్యమ్ అనన్తర మనుసన్ధేయమ్. (ఇజ్గనన్ఱాకిల్)- ఇప్పారతన్త్ర్యబుద్ధి యన్ఱాకిల్. (ఒరువనుక్కు)- ఆచార్యనుక్కు. "అవఱ్ఱుక్కుమ్"ఎన్గ వాక్యవివరణమ్ (ఇవన్తన్నై) ఎన్డు. ఘటకర్ పిడిక్కుమతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అమ్మణియాళ్వా నిత్యాది). అవివేకియాన శిష్యనై దణ్డ నిట్టాల్ అనర్థమా మెన్డు జీయరుక్కు క్కరుత్తు. వివేకియానవన్, "ఆచార్యనుడైయ వినియోగప్రకారమ్ కొణ్డు కార్య మేతు?" ఎన్డిరుక్కైయాలే అవనుక్కు అనర్థ మిల్లై. వివేకియానవనై దణ్డనిడలా మెన్నుమతై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మడక్కిళియై ఇత్యాది). (అన్నినైవిల్లాతారై) ఎన్గతు- అనువర్తియాత పోతు వెఱుక్కుమ్ నినైవిల్లాతారై ఎన్గపడి. శిష్యనై వణజ్గినమాత్రమన్ఱిక్కే కొణ్డాడవుమామెన్ను మతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పిళ్ళైతిరునఱైయూ రిత్యాది). అరైయర్ భట్టరై క్కొణ్డాడ, భట్టర్ ఇప్పడి శెయ్యలామో? ఎన్డు నడుజ్గ, అవరై ప్పార్త్తు, "పిళ్ళాయ్! మున్బుమ్ ఇప్పడి శెయ్తారుణ్డు" ఎన్డు అరైయర్ అరుళిచ్చెయ్తార్ ఎన్గపడి.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక– తనను బాధిస్తూ నాట్యం చేసే నెమళ్ళ పాదాలపై పడి, గోదాదేవి "భగవంతుడు నన్ను రక్షించే అందాన్ని చూచారా?" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కణ మా మయిల్ కాళ్) గుంపులు గుంపులుగా ఉండేవై, నన్ను బాధించడం అనే మీ కార్యాన్ని చేసి ముగించేవరకు లోతు చూడడానికి సాధ్యం కాని మనసును కలిగినవారై ఉండే నెమళ్ళలారా– అని అర్థం. " మాఱ్ఱోలై ప్పట్టవర్ కూట్టత్తు వైత్తు క్కొళ్ గిఱ్ఱిరే" (2) అని అనుకూలురై ఉండేవారి గుంపులోకి తీసుకొని పోయి చేర్చాలి– అని ఆశపడిన నాకు విరోధులు అయిన

కార్ కోడల్ పువ్వులు, మేల్ తోన్ఱి పువ్వులు, దొండ పండు, మొల్లతీగ పూలు, కోయిలలు, నెమళ్లు అని ఎన్ని గుంపులు ప్రతికూలంగా ఏర్పడ్డాయి! ఇవి శత్రువులా? అని అంటే, " నిన్ఱాడు కణమయిల్ పోల్ నిఱ ముడైయ నెడుమాల్" (పెరియాழ் వార్ తిరుమొழி– 4– 8 –9) (నెమలి వర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కలిగిన సర్వేశ్వరుడు) అనే విధంగా ఇవి అతని వర్ణాన్ని స్మరింప చేయడం ద్వారా ఈమెను బాధించడంవల్ల ఇవి కూడా శత్రువులే.

(కణ్ణ పిరాన్ తిరుక్కోలమ్ పోన్ఱు) "మంగల నల్మాలై మార్పిల్ ఇలంగ మయిల్ తழைప్పీలి శూడి పొంగిళ వాడై అరైయిల్ శాత్తి పూంగొత్తు క్కాదిల్ పుణర ప్పెయ్ దు" (పెరుమాళ్ తిరుమొழி– 6 –9) (మంగళకరమైన చక్కని వనమాలిక వక్షస్సులో ప్రకాశించగా, నెమలిపించాన్ని అలంకరించుకుని, పట్టు పీతాంబరాన్ని నడుములో చుట్టుకుని, పూల గుత్తులను చెవిలో చక్కగా అలంకరించుకొని) అనే విధంగా శ్రీకృష్ణుడు తనను అలంకరించుకున్నట్లుగానే ఉన్నది, వీటి అలంకారం.

(అణి మా నడమ్ పయిన్ఱు) శ్రీకృష్ణున, కు అందమైనదై భరతశాస్త్రంలో కూడా వ్రాయబడనందున, ఎవరు మూలం తెలియకుండా ఉండే గొప్పతనాన్ని కలిగిన నాట్యాలను అన్నిటినీ ఆడి,

(ఆడుగిన్ఱీర్క్కు) ఒక సమయంలో ఆడి ముగించినవారుగా కాకుండా, ఎల్లప్పుడు ఆడుతూ ఉండే మీకు.

(అడి వీழ்గిన్ఱేన్) ఈ విధంగా అతని వలె అలంకరించుకొని నాట్యమాడి, నన్ను బాధ పెట్టే మీరు ఈ నాట్యాన్ని నిలిపివేయాలి – అని మీ కాలిలో పడి వేడుకుంటున్నాను.

"మేము నాయకురాలివి అయిన నీ కాలిలో పడవలసి ఉండగా, నాట్యాన్ని నిలుపడం కోసం నీవు మా కాలిలో పడుతున్నట్టుగా నీవు చెప్పవచ్చునా? చెప్పదగిన మాటయేనా ఇది?" అని వాటి భావంగా భావించి, పాశురంలోని తరువాత భాగాన్ని పలుకుతున్నది.

(పణమ్ ఆడరవణై ప్పళ్ళల కాలముమ్ పళ్ళి కొళ్ మణవాళర్) మేము ఏమి చేయము దాసురాండ్రమై. ఉండే మేము అందరం స్వామి అయిన అతని అభిప్రాయాన్ని అనుసరించాలి కదా తనను ఆశ్రయించిన ఆదిశేషుని ప్రాణాలను ధరించి ఉండి ఆనందంతో ఆడేటట్లుగా చేసేవాడు మనకు బాధను కలిగించి, మీ కాలిలో పడేటట్లుగా చేస్తే, ఇక నేను ఏమి చేస్తాను? తన స్పర్శతో విస్తరింప చేసి, ఆడే పడగలను కలిగినవాడై, ఎల్లప్పుడూ తనను అనుభవించడంవల్ల ఆనందించి, ఉజ్జీవించే ఆదిశేషుని పడుకగా కలిగిన మన పెండ్లి కుమారుడు కదా, ఈ కార్యాన్ని చేశాడు. తన శరీరంతో సంశ్లేషించాలని ఆశపడిన ఆదిశేషునకు తన శరీరాన్ని అనుగ్రహించేవాడు కదా, నేను ఆశపడే తన తిరుమేనిని నాకు అనుగ్రహించడానికి తిరస్కరిస్తున్నాడు.

(పళ్ళల కాలముమ్ పళ్ళి కొళ్ మణవాళర్) అతడు అనాదికాలంగా నన్ను ఉండడం కోసంగా చేసిన ప్రయత్నాల ఫలం కదా, నేను మీ కాళ్ళను పట్టుకునేటట్లుగా అయినది. "పణమ్ ఆడరవణై ప్పళ్ళల కాలముమ్ పళ్ళి కొళ్ మణవాళర్" అని అన్నందు వల్ల శ్రీ రంగనాథుడే ఈమెను ఈ పాట్లను పెట్టాడు –అని తెలుస్తున్నది.

(నమ్మై వైత్త పరిశిదు కాణ్మినే) నాతో కలసినట్లుగా పేరుపొంది, తాను వచ్చి నా కాళ్ళను మొదట పట్టుకొని, తరువాత విడిపోయి, ఇప్పుడు నేను మీ కాళ్ళను పట్టుకునేటట్లు అతడు చేసిన తరువాత, నేను ఏమి చేయడం సాధ్యం

అవుతుంది? అతడు చేసిన పని– నాకు భవ్యమైన మీరు కూడా నాకు పాదాలను ఇవ్వవలసి ఉండటట్ల, మీకు స్వామిని అయిన నేను మీ కాళ్ళను పట్టుకోవలసినట్లుగా కదా, అయినది. అతడు వీటిని నన్ను బాధించాలని నియమించాడు– అని భావించకపోతే, ఈమె వీటి కాళ్ళను పట్టుకోదు కదా. ఈమెకు శిష్యస్థానంలో ఉండే ఇవి కూడా, తన పారతంత్ర్యం చేత తమ కాళ్ళను ఇవ్వవలసి ఉన్నది కదా.

"కైంకర్య నిత్యనిరతైః భవదేకభోగైః నిత్యై రనుక్షణ నవీన రసార్ద్రభావైః,
నిత్యాభివాంఛిత పరస్పరనీచభావైః మద్దైవతైః పరిజనై స్తవ సంగసీయ"
(శ్రీవైకుంఠ స్తవం– 77)

(కైంకర్యంలోనే ఎల్లప్పుడూ ఆసక్తిని కలిగి ఉండేవారు, నిన్ను భోగ్యంగా భావించేవారు, ప్రతిక్షణం నిత్య నూతనంగా ఏర్పడే భగవంతుని అనుభవం వల్ల ద్రవించేవారు, ఎల్లప్పుడు ఒకరికి ఇంకొకరు దాస్యం చేసుకోవడానికి ఆశపడేవారు, నాకు పూజించదగినవారు నీకు పరిజనులు అయిన నిత్యులతో కూడి ఉండాలి) అని ఒకరితో ఇంకొకరు తమ నైచ్యాన్ని భావించి వర్తించడం కదా, శ్రీవైష్ణవ స్వరూపం. ఆ విధంగా భావించకపోతే, తన పాదాలను ఇచ్చే క్రమం ఉండడం స్వామి అయిన సర్వేశ్వరుడు ఒక్కనికే కదా సంభవం. ఒక జీవుడు పరమ చేతనుడైన ఈశ్వరునకు తనను ఇష్టం వచ్చినట్లుగా చేసుకోవడానికి అధీనం చేస్తే ఆ తరువాత అతని భక్తులు ఇతనిని ఏవిధంగా కావాలన్నా ఉపయోగించుకోవచ్చు కదా ఆచార్యుడై ఉండేవాడు కూడా శిష్యుని కాళ్లను పట్టుకుంటాడు అనేదానికి ఒక ఐతిహ్యం ఉన్నది. అది ఏమంటే, అమ్మాణియాழ்వాన్ ఒక శిష్యునకు మంచి మార్గాన్ని చూపించిన తరువాత, అతని కాలిలో దండం పెట్టే వారట. "మనం ఒకరిని వైష్ణవుడు అని కదా ఆదరించడం జరుగుతున్నది. మన మనసును తెలిసిన వైష్ణవుడు కదా ఇతడు" అని అమ్మాణియాழ்వాన్ అభిప్రాయం. దీనిని విన్న నంజీయర్, అమ్మాణియాழ்వాన్ ఆ విధంగా చేసినప్పటికీ, అది శిష్యునకు

అనర్థం" అని అనేవారట. ఒకనాడు ఆచార్యుడు దండం పెట్టకపోతే, అవివేకి కనుక, శిష్యుడు బాధపడడం ఆరంభిస్తాడు కదా" అని నంజీయర్ అభిప్రాయం. దీనిని విన్న తిరుక్కుురుగై ప్పిరాన్ పిళ్ళాన్ " ఇది సరి కాదు. కదా. శిష్యుడు వివేకిగా ఉంటే కదా, ఆచార్యుడు తనను అతనికి ఇష్టం వచ్చినట్లుగా చేసుకునేటట్లు మలచుకుంటాడు. శిష్యుడు కూడా ఆచార్యుడు ఏ విధంగా తనను మలచుకొన్నప్పటికీ నాకు అందులో అన్వయం లేదు– అని తనను ఆచార్యుని విషయంలో సమర్పించుకుని కదా, ఉంటాడు. అటువంటివాడు, ఆచార్యుడు దండం పెట్టనప్పుడు బాధపడడు కదా" అని అనేవారట. " వెఃకావిల్ తిరుమాలై పాడ క్కేట్టు, వళర్ త్తదనాల్ పయన్ పెற்றேన్ వరుగ వెన్ఱు మడక్కిళియై కైకూప్పి వణంగినాళే" (తిరునెడుందాండగమ్– 14) (తిరువెక్కా దివ్యదేశంలో ఉండే స్వామిని కీర్తించగా విని నిన్ను నేను పెంచినందువల్ల తగిన ప్రయోజనాన్ని పొందాను దగ్గరకు రా– అని తన పెంపుడు చిలుకకు పరకాల నాయకి చేతులను జోడించి నమస్కరించింది) అని తాము నేర్పించిన చిలుక అహంకారం లేనిది– అని తెలుసుకొని, దానికి తాము నమస్కరించినట్లుగా చెప్పారు కదా, తిరుమంగై అళ్వార్. భట్టర్ ఇటువంటి కొన్ని సూక్తులను చెప్పగా విని, పిళ్లై తిరునఱైయూర్ ఆరైయర్ అనే ఆచార్యులు "ఇటువంటి సూక్తిని ఇంతకు ముందు ఏ ఆచార్యుని దగ్గర విని తెలియజేయలేదు "అని భట్టర్ ను కీర్తించారట. దానిని విని భట్టర్, "పెద్దవారైన వీరు మనలను ఈ విధంగా కీర్తిస్తున్నారే!" అని నిరాకరించగా, తిరునఱైయూర్ ఆరైయర్, " నాయనా! పూర్వం కూడా ఇటువంటి సూక్తిని చెప్పినవారు ఉన్నారుసుమా. ఒక చిలుకకు తానే భగవంతుని తిరునామాన్ని నేర్పించి, తరువాత దాని నోటి నుండి ఆ తిరునామాన్ని విని, దాని కాలిలో పడినది కదా, పరకాల నాయకి" అని అన్నారట.

★★★★★

నడ మాడి త్తోకై విరిక్కిన్ఱ మామయిల్కాళ్ ! ఉమ్మై
నడమాట్టమ్ కాణ ప్పావియేన్ నానోర్ ముతలిలేన్
కుడమాడు కూత్తన్ కోవిన్దన్ కోమిత్రై శెయ్తు ఎమ్మై
ఉడైమాడుకొణ్డా నుజ్గట్కిని యొన్టు పోతుమే. 7

నడమ్ ఆడి = నాట్యాన్ని చేసి, తోకై విరిక్కిన్ఱ = పురిని విప్పి, మా మయిలార్కళ్= గొప్ప నెమళ్ళలారా!, ఉమ్మై = మీయొక్క, నడ మాట్టమ్ కాణ =నాట్యాన్ని చూడడంకోసం, పావియేన్ నాన్ = పాపిష్ఠిదానిని అయిన నేను, ఓర్ ముతల్ ఇలేన్ = ఏవిధమైన అదృష్టాన్ని కల్గిన దానను కాను, కుడమ్ ఆడు కూత్తన్ = కుంభనృత్యాన్ని చేసేవాడైన, కోవిన్దన్ =గోవిందుడు, కోమిత్రై శెయ్తు = వినడానికి వీలు లేని చేష్టలను చేసి, ఎమ్మై= నన్ను, ఉడైమాడు కొణ్డాన్ = సర్వస్వాపహారాన్ని చేశాడు, ఇని = ఇకపై, ఒన్టు= (నాముందు నాట్యం చేసి, నన్ను హింసించడమనే) ఒక పని, ఉజ్గళుక్కు = మీకు, పోతుమో = తగునా?

వ్యా :- ఏழாమ్బాట్టు. (నడ మాడి త్తోకై విరిక్కిన్ఱ మామయిల్కాళ్) తజ్గళ్ కాలిలే విழுమ్బడి ఇవ్వోళిమై ప్పట్టాళెన్టటిన్దవాతే, నామ్ నినైత్త కారియమ్ శెయ్తు తలైక్కట్టుకైక్కు ఒరు కుఱై ఇల్లై ఎన్టు వడివై క్కాట్టువతు, ఆడువతానవళవన్ఱిక్కే, మయిల్కళ్ తోకైయై యుమ్ విరిక్క త్తొడజ్గిన. (నడమాడి) అత్తాల్ వన్ద హర్షత్తుక్కు ప్పోక్కువీడాక త్తోకైయై విరిక్కిన్ఱ మామయిల్కాళ్ !. ఎన్నై నలియ ఉజ్గళుడమ్బిలే కిడక్కిఱ బాధకవెళ్ళ మెన్?

(ఉమ్మై ఇత్యాది) కణ్ణుడైయవర్కళుక్కు నల్ల కాట్చియిఱే. (రామం మే యిత్యాది) కడల్ కొణ్డ వస్తు ఇని మీళ ప్పుకుకిఱతో? (మే) అక్కడలిలే ఇழிయాతిరుక్క మాట్టాతార్క్కు ఏఱప్పోమో? (అద్యాఽపి న నివర్తతే) అవరై క్కాణ ప్పెఱావిట్టాల్ అవరై ప్పెఱ్ఱ సౌభాగ్యముడైయ ఉన్నై క్కాణ్గైక్కు నల్లకాల మిఱే; ఇవ్వళవిలుమ్ మీళుకిఱతిల్లై. (న త్వా పశ్యామి కౌసల్యే) పెరుమాళ్ ముకత్తిలే విழிక్కప్పెఱాతే. కైకేయిముకత్తిలే విழிత్తత్తాల్ వన్ద తాప మెల్లా మాఱుమ్బడి ఉన్నై క్కాణవేణు మెన్టు ఆశైప్పడానిన్టేన్; అతు శెయ్యప్పెఱుకిటిలేన్. (సాధు మా పాణినా స్పృశ) ఇన్ద్రియజ్గళ్ తాన్ నిత్యాతీన్ద్రియవస్తుక్కళాకైయాలే కార్యకల్ప్యమిఱే. రూపగ్రహణాభావత్తాలే చక్షురిన్ద్రియమ్ కుడిపోయ్త్త తెన్టిరున్దేన్; త్వగిన్ద్రియమ్ కిడన్దతో ఇల్లైయో? ఎన్టు స్పర్శిత్తు ప్పార్క్కవల్లైయో ? (సాధు స్పృశ) "కైకేయియోడే కృతసజ్కేతనాయ్ ప్పెరుమాళై క్కాడేఱ ప్పోకవిట్టాన్; "అవర్ కైకழியప్పోనార్, ఇని మీళార్" ఎన్టటిన్దవాతే, "పాయ్యే కూత్తడిక్కిఱాన్" ఎన్టిరాతే, "ఇవనుక్కు ఇతు సంసర్గత్తాలే వన్దతు, ఐయో! ఎన్శెయ్వాన్? పావి అకప్పట్టాన్" ఎన్నుమ్ నెఞ్జోడేకూడ ఎన్నై స్పర్శిక్కవల్లైయే.

(నానోర్ ముతలిలేన్) అవన్ కూడ విరున్దాప్పోలే కాణుమ్ ఇవళుక్కు క్కణ్ణుళ్ళతు. విషయత్తై యుణ్డాక్కినాల్ ప్రయోజనమిల్లై. కణ్ణుణ్డాయ్ క్కాణ వేణుమే. "చక్షు ర్దేవానామ్"

(యజు-4-6-5-2) ఎన్నక్కడవతితే. (కుడమాడు కూత్తన్) అవన్ తన్ స్వరూపత్తై అన్యథాభవిప్పిత్తతు కాణుజ్గోళ్, ఎన్ స్వరూపత్తై అన్యథాభవిప్పిత్తతు మన్నియిలే తన్నై ఎల్లారుమ్ కణ్డనుభవిక్కుమ్బడి కుడక్కూత్తాడినాన్; కణ్గళై యుణ్డాక్కి విషయత్తైయుమ్ కాట్టినాన్; తాన్ కూడనిర్క్కియాలే కణ్ణుణ్డామితే. దివ్యచక్షుస్సైయుమ్ కొడుత్తు వైశ్వరూప్యత్తైయుమ్ కాట్టినాప్పోలే, తన్నజ్గభజ్గికళై ఎల్లారుమ్ కణ్డనుభవిక్కుమ్బడి పణ్ణినవన్.

(కోవిన్దన్ కోమిత్రై శెయ్తు) పశుక్కళుక్కుమ్, ఇడైయర్క్కుమ్కూడ సులభనానవన్, స్వతన్త్రన్ పణ్ణుమ్ మిఱుక్కై ప్పణ్ణి. గోక్కళ్ పణ్ణక్కడవ మిఱుక్కుక్కళై ప్పణ్ణి. (ఎమ్మై ఇత్యాది) ఎన్నుడైమైయాన ధనత్తై క్కొణ్డా నెన్నుతల్; ఎన్నుడైమైయైయుమ్, ధనత్తైయుమ్కొణ్డా నెన్నుతల్; ఎన్నై సర్వస్వాపహారమ్ పణ్ణినానెన్నుతల్. (ఉజ్గళుక్కిని యొన్ఱు పోతుమే) అవనల్లాత ఉజ్గళుక్కు ఎన్ మున్నే ఆడి నలికై పోరుమో? (ఇని) అవన్ కుడక్కూత్తాడువతఱ్కు మున్నే ఆడినికోళాకిలన్ఱో ప్రయోజన ముళ్ళతు; చైతన్యమ్ నడైయాడినాల్ పిన్ ఆడక్కడవతో? అవనిఱ్కాట్టిలుమ్ ఉజ్గళుక్కు ఒరు వాశి వేణ్డావో? పిఱర్ నలిన్దారైయుమ్ నలియక్కడవికోళో ?

అరు :- ఏழாమ్బాట్టు. (నడమాడి ఇత్యాది) "తోకై"-పీలి. "నడమాట్టమ్" -కూత్తాట్టామ్. కీழிల్పాట్టోడే సజ్గతి (తజ్గళ్ కాలిలే) ఎన్ఱు. (నినైత్త కార్యమ్) బాధిక్క నినైక్కై. (బాధకవెళ్ళమ్)- తోకై. అన్ఱిక్కే, నడమాడి, అత్తాల్ వన్ద హర్షత్తాలే తోకైయై విరిక్కిఱన- ఎన్నుతల్. (నల్ల కాట్చియితే) ఎనక్కు అవనై ప్పిరికైయాలే కణ్ తోఱ్ఱుకిఱతిల్లై- ఎన్నపడి. అవన్పక్కలిలే కణ్ పోకైయాలే కాణ్గైక్కు సాధనమాన కణ్ణిల్లై ఎన్న పేరుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రామం మే ఇత్యాది). ఎన్ స్వభావత్తాలుమ్ మీళాతెన్గిఱార్ (అక్కడలిలే) ఎన్ఱు. "కౌసల్యే త్వాం న పశ్యామి" ఎన్నాయ్, "న పశ్యామి" ఎన్ఱు- ఇழவుపడుకైక్కుమ్ కాణవేణ్డుకైక్కుమ్ హేతు వేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పెరుమాళ్ ముకత్తిలే ఇత్యాది.)

కణ్ణుణ్డాయిరుక్క "ముతలిలేన్' ఎన్బానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్ కూడలిత్యాది). అతావతు- అవనై విశ్లేషిక్కైయాలే కణ్ణిల్లై- ఎన్నపడి. అన్ఱిక్కే, కణ్ణుక్కు నిర్వాహకనానవనై ప్పిరికైయాలుమ్, కణ్ణిల్లై- ఎన్గిఱార్ (విషయత్తై ఇత్యాది) కూడ ఇరున్దాల్ కణ్ణుణ్డాయ్, పిరిన్దాల్ కణ్ణిల్లామైయాలే, అవన్దానే కణ్ ఎన్నతాయ్, అవన్ కణ్ణో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (చక్షు ర్దేవానా మిత్యాది). (తన్ స్వరూపత్తై) తన్ మేన్మైయై. "ఎమ్మై యుడైమాడుకొణ్డాన్" ఎన్నత్తై ప్పఱ్ఱి (ఎన్ స్వరూపత్తై అన్యథా భావిప్పిత్తతు) ఎన్నతు.

"మిత్రై" -మిఱుక్కు. "కో"- నిర్వాహక నెన్నపడి. "మాడు" -ధనమ్. మున్దిన అర్థత్తుక్కు, 'ఉడై' - అవ్యయమ్, "ఉడై" ఎన్ఱు- సాకల్యవాచి. ఇరణ్డాలుమ్ ఫలిత్తత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్

(ఎన్ఱై సర్వస్వాపహార మిత్యాది). (అవనల్లాత ఉజ్జళుక్కు)- అవనైప్పోలే నలిక్కై స్వభావ మల్లాత ఉజ్జళుక్కు- ఎన్ఱపడి. ప్రాప్తియిన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ ఉజ్జళుక్కు ఎన్ఱుమామ్. అవనాడినాల్ ఎజ్జళుక్కుమ్ ఆడవొణ్ణాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (చైతన్య మిత్యాది). చైతన్యమ్ ఉజ్జళుక్కుణ్డానాల్- ఎన్ఱపడి. (వాశి వేణ్డావో) ఎన్ఱతిన్ కరుత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిఱర్ నలిన్దారైయుమిత్యాది) నలివుపట్ట ఎన్ఱై నలిక్కై ఉజ్జళ్ జ్ఞానత్తుక్కు పోరాతు- ఎన్ఱపడి.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– నాట్యం చేసే నెమళ్ళను చూచి, "నా ముందు ఈ విధంగా నాట్యం చేయడం మీకు మీకు తగినదా?" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (నడమాడి త్తోగై విరిక్కిన్ఱ మా మయిల్గాళ్!) గడచిన పాశురంలో "అడి వీழ்గిన్ఱేన్" అని తమ పాదాలలో పడేటట్లుగా ఈమె నైచ్యాన్ని పొందింది– అని తెలియగానే, "మనం ఈమెను బాధ పెట్టాలి" అని భావించిన ఈమెను ముగించడానికి ఏ అడ్డు లేదు" అని భావించి, అవి, గడచిన పాశురంలో రూపాన్ని చూపించి నాట్యం చేసిన అవధితో విలువకుండా. నెమళ్లు తమ పింఛాలను కూడా విప్పి ఆడడం ఆరంభించాయి. దానిని చూసి, "నాట్యం చేసి, దాని వల్ల వచ్చిన మీ ఆనందానికి నిర్గమన రూపంగా పింఛాలను విప్పుతున్న ఓ పెద్ద నెమళ్ళలారా!నన్ను బాధించడానికి భగవంతుని తిరుమేనిని స్మరింపజేసే అంశాలు మీ పింఛంలో ప్రవాహంగా కదా ఉన్నాయికదా!"– అని అంటున్నది.

(ఉమ్మై నడమాట్టమ్ కాణ ప్పావియేన్ నాన్ ఓర్ ముదలిలేన్) మీ అందమైన నాట్యాన్ని చూడడానికి కావలసిన "కైమ్ముదల్" అయినా కన్నులు నా దగ్గర లేవే! కన్నులను కలవారికి కదా, మీ నాట్యం చక్కని దృశ్యంగా గోచరిస్తుంది. రాముడు అరణ్యానికి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు, తన కన్నులు అతనితో పాటు వెళ్లిపోయాయి– అని

"రామం మే ఽ నుగతా దృష్టి రద్యాపి న నివర్తతే,
న త్వా పశ్యామి కౌసల్యే సాధు మా పాణినా స్పృశ"

(శ్రీ రామాయణం– అయోధ్యాకాండ –42– 43)

(కౌసల్యాదేవీ! నా కన్నులు రాముని అనుసరించి వెళ్లిపోయాయి. ఇప్పటికీ తిరిగి రాలేదు. నిన్ను చూడలేకుండా ఉన్నాను. నన్ను నీవు నీ చేతితో బాగా తాకు) అనే శ్లోకంలో దశరథుడు పలికినట్లుగా భగవంతుడు విడిచి వెళ్లిపోయినప్పుడే నా కన్నులు అతనితో వెళ్లిపోయాయి.

(ఇప్పుడు, పైన ఉదాహరించిన శ్రీరామాయణ శ్లోకం వివరింపబడుతున్నది)

(రామం మే– రాముని నా యొక్క) ఇత్యాది. సౌందర్య సముద్రుడైన రాముని వెంబడించిన నా కన్నులు. సముద్రం తీసుకుని పోయిన వస్తువు కనుక తిరిగి వస్తుందా? "మరి, నా కన్నులు రాముని వెంబడించలేదే?" అని కౌసల్యకు అభిప్రాయంగా తలచి, పలుకుతున్నాడు.

(మే– నా యొక్క) ఆ సముద్రంలో దిగని నీ కన్నులు ఏ విధంగా వెంబడిస్తాయి? దానిలో దిగిన నా కన్నులనే ఆ సముద్రం తీసుకుని పోయింది.

(అద్యాపి న నివర్తతే– ఇప్పటికీ తిరిగి రాలేదు) రాముని తాను చూడలేక పోయింది. అతనిని కన్న గొప్పతనాన్ని కలిగిన నిన్ను చూచి అయినా, నా ప్రాణాలను నిలుపుకోవచ్చు– అని చూస్తే, ఈనాటికీ నా కన్నులు రాముని నుండి తిరిగి రాలేదే!

(న త్వా పశ్యామి కౌసల్యే!– కౌసల్యాదేవీ! నిన్ను నేను చూడలేకున్నాను) రాముని ముఖంలో చూడలేక, "కైకేయి ముఖంలో చూచినందు వల్ల కలిగిన దుఃఖం అంతా తీరేటట్లుగా నిన్ను చూడాలి" –అని ఆశపడుతున్నాను. అది కూడా లభించలేదే!

(సాధు మా పాణినా స్పృశ– నన్ను నీ చేతితో చక్కగా తాకు) నన్ను నీ చేతితో చక్కగా నాకు స్పర్శకు తగిన పవింద్రియన్ కూడా కన్నుల నన్ను విడచి వెళ్లక పోతే, నీ చేతి స్పర్శను అయినా పొందుతాను. ఇంద్రియాలు ఎల్లప్పుడూ ఇంద్రియాల చేత తెలుసుకోవడానికి సాధ్యం కాని వస్తువులు కనుక, వాటి

కార్యాలను బట్టి అవి ఉన్నాయా? లేదా? అని తెలుసుకోవాలి. కళ్ళతో నిన్ను చూడలేకపోవడం వల్ల కళ్ళు వెళ్లిపోయాయి అని తెలుసుకున్నాను త్వగింద్రియం ఉన్నదా? లేదా? అని నేను తెలుసుకునేటట్లుగా నీవు నన్ను తాకుతావా?

(సాధు స్పృశ– చక్కగా తాకు) కైకేయితో ఇంతకుముందే మాట్లాడి, శ్రీరాముని అరణ్యాలకు పంపించి వేశాడు. రాముడు అరణ్యాలకు వెళ్లిపోయాడు. అతడు ఇక తిరిగి రాడు" అని తెలియగానే, అబద్ధమైన వేషం వేస్తున్నాడు" అని భావించకుండా, ఇతనికి ఇది సహవాసదోషం చేత వచ్చినది. అయ్యో! ఏమి చేస్తాడు పాపిష్ఠివాడు!. కైకేయి విసరిన వలలో చిక్కుకొన్నాడు "అని మనసుతో కూడా ప్రేమతో నన్ను తాకవా?

(నాన్ ఓర్ ముదలిలేన్) భగవంతుడు తనతో కూడా ఉంటేనే ఈమెకు కన్నులు ఉంటాయి కాబోలు! నేను చూడడం కోసం అందంగా పింఛాన్ని విప్పి ఆడడం వల్ల ఏ ప్రయోజనం లేదు. కన్నులు ఉంటే కదా, దానిని చూడవచ్చు.

"చక్షు ర్దేవానా ముత మర్త్యానామ్"

(యజుర్వేదం– కాండం 4, ప్రశ్న 6, అనువాకం 5–2)

(నిత్య సూరులకు, మానవులకు నేత్రమై ఉండేవాడు పరమాత్మ) అనే విధంగా నాకు కన్నులై ఉండేవాడు అతడే కదా.

(కుడమాడు కూత్తన్) కుంభ నృత్యాన్ని చేసి, తన అవయవ సౌందర్యాలను అందరూ చూచి అనుభవించేటట్లు చేసినవాడు. పరమపదంలో ఎవరూ చూడకుండా ఉండే అతడు తన స్వరూపాన్ని మార్చుకొని, అందరూ చూచి అనుభవించేటట్లుగా నాలుగు మార్గాల కూడలిలో కుంభ నృత్యాన్ని చేశాడు. ఆ విధంగా చేయడం ద్వారా నా స్త్రీత్వానికి తగిన సిగ్గు మొదలైనవాటిని నేను కోల్పోయేటట్లు చేశాడు. తాను కూడా ఉన్నందువల్ల, అప్పుడు నాకు కన్నులు ఉన్నాయి. దివ్యచక్షువును ఇచ్చి, అర్జునునకు విశ్వరూపం చూపించినట్లుగా, నాకు

కన్నులను ఇచ్చి, నేను కుంభ నృత్యాన్ని చూచి ఆనందించేటట్లు ఆ కుంభ నృత్యాన్ని చేశాడు.

(గోవిందన్ కోమిఱై శెయ్ దు) పశువులకు గోపాలురకు కూడా సులభుడై ఉండేవాడు స్వతంత్రులైన ప్రభువులు చేసే స్వైరకృత్యాలను చేశాడు. గోవిందుడు –పశువులను పొందినవాడు. కో– ప్రభువు, మిఱై– బాధ పెట్టే స్వైర కృత్యాలను చేయడం.

(ఎమ్మై ఉడైమాడు కొణ్డాన్) "నా సొత్తు అయిన కాంతి మొదలైన సంపదను గ్రహించాడు"– అని కానీ, "సిగ్గు మొదలైన నా సొత్తును, కాంతి, గాజులు మొదలైన నా సంపదను గ్రహించాడు"– అని కానీ, "నా అన్ని విధాలైన సంపదలను గ్రహించాడు" – అని కాని అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. "ఉడై" అనే పదం సొత్తును తెలుపుతుంది. మాడు అంటే –సంపద. "ఉడైమాడు" అని ఒకే పదమై, పూర్తి సంపదను తెలుపుతుంది.

(ఉంగళుక్కిని ఒన్ఱు పోదుమే?) అతని వలె బాధ పెట్టడం స్వభావంగా లేని మీకు నా ముందు ఆడి అతనిని స్మరింపచేసి బాధ పెట్టడం తగునా?

(ఇని) అతడు కుంభ నృత్యాన్ని చేయడానికి ముందే మీరు ఆడినవారైతే, లోకంలో ఉండే మిగిలిన వారి వలే నేను కూడా దానిని చూచి ఆనందించేదానను అయి ఉంటాను. కనుక, అది ప్రయోజనం కలిగినదై ఉండి ఉంటుంది. నేను కన్నులను పోగొట్టుకొని నిలచి ఉండే ఇప్పుడు ఆడి ఏమి ప్రయోజనం?నేను పడే పాట్లను చూసిన తరువాతకూడా జ్ఞానం కలిగిన మీరు నా ముందు ఆడి, నన్ను ఇంకా బాధ పెట్టవచ్చునా? స్త్రీయొక్క బాధను తెలియని అతనిని కంటే మీకు ఒక వ్యత్యాసం ఉండవద్దా? ఇంతకు ముందే అతనిచే బాధను పొంది ఉండే నన్ను ఇంకా బాధించవచ్చునా?

★★★★★

మழైయే ! మழైయే ! మణ్ పుఱమ్ పూశి యుళ్ళాయ్ నిన్ఱ
మెழுకూఱ్ఱినాల్పోల్ ఊఱ్ఱు నల్వేఙ్గడత్తుళ్ నిన్ఱ
అழகప్పిరానార్తమ్మై ఎన్నెఞ్జత్తకప్పడ
త్తழுవనిన్ఱు ఎన్నై త్తదైత్తుక్కొణ్డూఱ్ఱవుమ్ వల్లైయే. 8

మழైయే మழైయే = ఓ మేఘమా !, పుఱమ్ =బయట, మణ్ పూశి = మన్నును పూసి, ఉళ్ళాయ్ నిన్ఱ మెழுకు ఊఱ్ఱినాల్ పోల్ = లోపల ఉండే మైనాన్ని కరగించి బయటకు తోసినట్లు, ఊఱ్ఱుమ్ = నన్ను ఆలింగనం చేసికొని, అంతఃసారం అయిన ఆత్మను కరగించి, నశింపజేసేవాడై, నల్ వేఙ్గడత్తుళ్ నిన్ఱ అழக ప్పిరానార్ తమ్మై = విలక్షణం అయిన తిరుమలలో వేంచేసి ఉండే వాడైన సుందరుడైన స్వామియే, ఎన్ నెఞ్జత్తు = నా మనస్సులో, అకప్పడ తழுవ నిన్ఱు = దర్శనాన్ని అనుగ్రహించే రీతిలోనే, నేను ఆలింగనం చేసికొనేటట్లు చేసి, ఎన్నై =నన్ను, తదైత్తుమ్ కొణ్డు = వారితో సంఘటితను చేసి, ఊఱ్ఱవుమ్ వల్లైయో = వర్షించలేవా!

అవ :-ఎట్టామ్పాట్టు. కణ్ణాల్ కణ్డ పదార్థఙ్గళై ఎల్లామ్ బాధకమాక్కి, పిన్నైయుమ్ విడాతే మేఘఙ్గళ్ నిన్ఱు వర్షిక్క ప్పుక్కతాయ్క్కొణ్డీర్. తిరుమలైనమ్బి, ఇవ్విరణ్డు పాట్టైయుమ్ ఆదరిత్తుప్పోరువరాయ్, అవ్వழிయాలే నమ్ముడైయవర్కళెల్లారు మాదరిత్తు ప్పోరువర్కళ్; ఇప్పాట్టైయుమ్, మేలిప్పాట్టైయుమ్ అనుసన్ధిత్తు, కణ్ణుమ్ కణ్ణీరుమాయ్ ఒరు వార్త్తైయుమ్ శొల్లాతే విద్ధరాయిరుప్పరామ్.

వ్యా :- (మழైయే మழైయే) ఇవ్విప్పైక్కు క్కరుత్తు- మేఘఙ్గళ్ దూరప్పోమే, అవఱ్ఱుక్కు చ్చెవిప్పడుమ్పడి కూప్పిడుకిఱాళ్. (మణ్ణిత్యాది) మణ్ణై ప్పుఱమ్బే పూశి, ఉళ్ళిల్ మెழுక్కై వెతుప్పి యూఱ్ఱుమాపోలే. (ఊఱ్ఱుమ్) ఉడమ్బిలే అణైన్దు అకవాయ్ కుడిపోమ్పడి పణ్ణువరాయ్త్తు. (నల్ వేఙ్గడత్తుళ్ నిన్ఱు) ఉఙ్గళుక్కు చ్చెన్ఱు కూడి క్కొళ్ళలామ్పడి అణిత్తాక నిఱ్కిఱవర్. (అழகప్పిరానార్తమ్మై) ఎన్నై ఇప్పాడు పడుత్తుకైక్కీడాన పరికత్తై యుడైయవర్. (ఎన్నెఞ్జత్తకప్పడ త్తழுవి నిన్ఱు) నెఞ్జిలే ప్రకాశిత్తు అణైక్కక్కోలి క్కైయై నీట్టి అకప్పడ క్కాణామైయాలే నోవుపడుకై యన్ఱిక్కే, నెఞ్జిలే ప్రతిభాసిక్కుమ్పడియే నా నణైక్కుమ్పడి పణ్ణి. ఉష్ణైయైయుమ్, అనిరుద్ధనైయుమ్కూడ విలఙ్గిట్టు వైత్తాప్పోలే (ఎన్నై త్తదైత్తుక్కొణ్డు) నెరుక్కిక్కొణ్డు. (ఊఱ్ఱవుమ్ వల్లైయే) అప్పోతు ఇతుతాన్ తేట్ట మాయిరుక్కుమిఱే.

అరు :- ఎట్టామ్పాట్టు. (మழై ఇత్యాది) "మழை" -మేఘమ్. వర్షాకాలత్తిలే మయిల్కళ్ ముతలానవై ఆలిక్కుమాకైయాలే (పదార్థఙ్గళై యెల్లామ్ బాధకమాక్కి) ఎన్ఱతు. (పుక్కతాయ్

క్కొళ్ళీర్) పుక్కతాక వేణుమ్బోలే ఎన్ఱపడి. వార్తైప్పాడు. ఆర్త్యతిశయమ్ తో గ్రగ్రీయిరుక్కైయాలే తిరుమలైనమ్బి ఈడుపట్టిరుప్పరా మెన్ఱపడి. దృష్టాన్తత్తిల్ శిక్షిత్త అర్థత్తై దార్ష్టాన్తికత్తిలే కాట్టుకిఱార్ (ఉడమ్బిలే ఇత్యాది). (పరికరమ్)- అழுకు. "ఎన్నెఞ్జత్తకప్పడ త్తழுవి నిన్ఱు" నెఞ్జిలే అకప్పడుమ్బడి బాహ్యత్తిలుమ్ తழுవుమ్బడి పణ్ణి- ఎన్ఱపడి, నెఞ్జిలే అకప్పట్టపడియే బాహ్యత్తిలుమ్ తழுవుమ్బడి పణ్ణి ఎన్ఱపడియుమ్. 'తత్తైత్తుక్కొణ్డు'- బాధిత్తుక్కొణ్డు ఎన్ఱపడి. "ఊగ్రవుమ్"- వర్షిక్కవుమ్. "తழுవి నిన్ఱు- ఎన్నై త్తత్తైత్తు క్కొణ్డు- ఎన్నెఞ్జత్తకప్పడ త్తழுవుమ్బడి పణ్ణినిన్ఱు ఊగ్రవుమ్ వల్లైయే' ఎన్ఱు క్రియై.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– మేఘాలు వర్షాన్ని కురిసి, కార్ క్కోడల్ మొదలైన పూలు పుష్పించేటట్లు చేసి, నెమళ్లు మొదలైనవానిని ఆడేటట్లు చేసి, కంటితో చూసిన వస్తువులను అన్నీ ఈమె బాధించేటట్లు చేసిన తరవాత కూడా విడవకుండా, అవి వర్షాన్ని కురవడాన్ని చూసి ఈ పాశురాన్ని గోదాదేవి పలుకుతున్నది. తిరుమల నంబి ఈ పాశురంలో, తరువాత పాశురంలో చాలా అభినివేశాన్ని కలిగి ఉండేవారు. అందువల్లనే మన పూర్వాచార్యులు అందరూ వీటిలో చాలా ప్రీతిని కలిగి ఉండేవారు. ఈ పాశురాన్ని, తరువాత పాశురాన్ని అనుసంధించి కన్నీరు మున్నీరై, ఏమి పలుకలేక, తిరుమల నంబి చాలా అభినివేశాన్ని పొందేవారట.

వ్యాఖ్యానమ్–(మழைయే! మழைయే!) మழை అనే పదం మేఘాన్ని తెలుపుతుంది. రెండుసార్లు పిలువడం ఎందుకంటే, మేఘాలు చాలా ఎత్తుగా సంచరిస్తాయి కనుక, వాటికి చెవిలో పిలుపు పడాలి –అనే భావంతో.

(మణ్ పుఱమ్ పూశి ఉళ్ళాయ్ నిన్ఱ మెழுగూఱ్ఱినాఱ్పోల్ ఊఱ్ఱు) విగ్రహాన్ని పోత పోయడం కోసం, దానిని చేసేవారు ముందు మైనంతో విగ్రహాన్ని రూపొందించి, దానికి బయట తడిమన్నును పూసి, లోపల ఉండే మైనాన్ని వేడి చేసి బయటకు తోసేటట్లే, వర్షపు నీరు ఊట. భగవంతుడు నన్ను ఆలింగనం చేసుకోవడం– బయట తడి మన్నును పూసినట్లుగా ఉన్నది. ఆ తరువాత, నా మనసును కరిగించి, బయటకు తీసుకుని రావడం –మైనాన్ని వేడి చేసి, బయటకు తీసుకొని వచ్చినట్లుగా ఉన్నది.

(నల్ వేంగడత్తుళ్ నిన్ఱ) మీకు వెళ్లి సమీపించేటట్లుగా గొప్పతనాన్ని కలిగిన వేంకటాచలంలో దగ్గరలో వేంచేసి ఉన్నాడు.

(అழగ ప్పిరానార్ తమ్మై) నన్ను ఈ పాట్లను పెట్టేందుకు తగిన, అందమనే సాధనాన్ని కలిగిన వాడు.

(ఎన్ నెంజత్తగప్పడ త్చ్ழுవ నిన్రు) ఇప్పుడు వలె, నా మనసులో ప్రకాశించి, నేను ఆలింగనం చేసి గోరి చేతులను చాచిన వెంటనే చేతికి అందనందున బాధపడకుండా మనసులో ప్రకాశించిన రీతిలోనే బయటకు వచ్చి, నేను సంశ్లేషించేటట్లు చేసి. బాణాసురుని కన్యక అయిన ఉషాదేవిని శ్రీకృష్ణుని మనుమడు అయిన అనిరుద్ధుని ఒకే చెరలో బంధించి ఉంచినట్లుగా మమ్ములనుకూడా పెట్టాలి– అని భావం.

(ఎన్నై త్తదైత్తు క్కొణ్డు ఊఱ్ఱవుమ్ వల్లైయే?) నన్ను అతని దగ్గరకు చేర్చి వర్షించవా? అప్పుడు అతనితో కూడి ఉన్నందువల్ల ఇది చాలా ఆవశ్యకమై ఉంటుంది. అతనిని విశ్లేషించి ఉండేటప్పుడు వర్షించి, నన్ను బాధించకుండా, అతనితో నన్ను కలిపి, వర్షిస్తావు గాక –అని మేఘాన్ని కోరుతున్నది.

★★★★★

కడలే! కడలే! యున్నై క్కడైన్దు కలక్కుఱుత్తు
ఉడలుళ్ పుకున్దు నిన్రూఱలఱుత్తవఱ్కు ఎన్నైయుమ్
ఉడలుళ్ పుకున్దు నిన్రూఱలఱుక్కిన్ఱ [1]మాయఱ్కు ఎన్
నడలైకళెల్లామ్ నాకణైక్కే శెన్రురైత్తియే. 9

కడలే కడలే = ఓ సముద్రమా !, ఉన్నై = నిన్ను, (తనకు పడుకగా పరిగ్రహించిన నిన్ను) కడైన్దు = పర్వతంతో చిలికి, కలక్కుఱుత్తు = కలచివేసి, ఉడనుళ్ పుకున్దు నిన్రు = నీ శరీరంలో ప్రవేశించి, నిలచి ఉండి, ఊఱల్ అఱుత్తవర్క్కు = సారమైన అమృతాన్ని అపహరించేవారై, ఆ రీతిలోనే, ఎన్నైయుమ్ ఉడలుళ్ పుకున్దు నిన్రు = నాశరీరంలో ప్రవేశించి ఉండి, ఊఱల్ అఱుక్కిన్ఱ = నా ప్రాణాన్ని ఛేదించే వారైన, మాయఱ్కు =భగవానునకు (విన్నపించేటట్లు) ఎన్ నడలైకళ్ ఎల్లామ్ = నా దుఃఖాలను అన్నిటినీ, నాక అణైక్కే = స్వామి పడుక అయిన ఆదిశేషునివద్దకు, శెన్రు = నీవు పోయి, ఉరైత్తియే = చెప్పగలవా ! (చెప్పాలి అని భావం.)

అవ :- ఒన్బతామ్పాట్టు. అనన్తరత్తిలే కడలానతు ఓతజ్జిళఱ త్తొడజ్గిఱ్ఱు.

వ్యా :- (కడలే కడలే) ఇజ్గు ఇరట్టిక్కిఱతెన్? ఎన్నిల్, ఇవళ్ ఒరు కాల్ వార్తై శొన్నాల్ అతు కేళాతే ఘోషియానిఱ్కుమాయ్‌త్తు. అతిన్ ధ్వని అభిభూతమాయ్ మేలే

కేట్కుమ్బడి కూప్పిడుమాయ్త్తు. (ఉన్నై క్కడైన్దు కలక్కుఉత్తు) నీతాన్ ఎన్ శెయ్తాయ్ ! తూశి త్తలైయిలే పడైయఉప్పారైప్పోలే ఉన్నైయన్హో నెరుక్కి క్కడైన్దు కలఙ్గప్పణ్ణిర్రు. పడుక్కైయెన్ను పారాతేయన్హో నెరుక్కిర్రు. ఇడమ్ కొడుత్తార్ నెఞ్జిలే కల్లై యిట్టు నెరుక్కి చ్చాఉపెఉత్తుమవరన్హో?

(ఉడలుళ్ పుకున్దు నిన్ఱు ఊఉలఉత్తవర్క్కు) ఉన్నై ప్పడుక్కైయాక క్కొణ్డు, ఉన్నోడే అణైన్దు, పిన్నైయుమ్ ఉన్నై నెరుక్కి క్కడైన్దు, పశై యఱ ప్పణ్ణినవనన్హో ? అవన్ ఇరన్దార్ కారియమో శెయ్తతు ? (ఎన్నైయు ముడలుళ్ పుకున్దు నిన్ఱు ఊఉలఉక్కిన్ఱ) ఇవళైయుమ్ అణైత్తాయ్త్తు అకవాయిల్ పశై యఉత్తతు. (మాయఉ్కు) ఇప్పడి నెరుక్కినానెన్ను పిన్నైయుమ్ విడవొణ్ణాతిరుక్కై. (ఎన్ నడలైకళెల్లామ్) నీ పట్టతెల్లామ్ పడానిన్ఱేన్కాణ్ నానుమ్. పోవతు, వరువతు, కణ్ణుఉఙ్గా తొழிవతు, కూప్పిడువతు, విడమాట్టాతొழிవతాయ్ ప్పడానిన్ఱతిఱే; ఇవళుమ్ నిల్వతు ఇరుప్పతాయ్, విழுవతు, ఎழுవతాయ్ అరతియాయిఱే పడుకిఉతు. (నాకణై యిత్యాది) నీ అఙ్గే శెన్ఱఉివిక్కైయిలుణ్డాన అరుమైయే; పిన్నై నమ్మాళ్ అఙ్గే ఉణ్డు. "నాకణైమిశై నమ్బిరాన్ శరణే శరణ్ నమక్కు" (తిరువాయ్-5-10-11) ఎన్ఱిఱే యిరుప్పతు.

అరు :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (కడలిత్యాది). (ఇరట్టిక్కిఉతెన్ ? ఎన్నిల్) ఎన్గిఉ శబ్దక్కు త్తాత్పర్యమ్; కీழே మేఘమాకైయాలే సఞ్చారిత్వత్తై ప్పర్రి ఇరట్టిప్పు క్కాడుమ్; కడల్ స్థాయియాయ్క్కొణ్డు ఆసన్నవర్తియాకైయాలే ఇరట్టిప్పు ఎన్? ఎన్ను. (నీ తాన్ ఎన్ శెయ్తాయ్) ఉపకారమన్హో పణ్ణినాయ్- ఎన్ఱపడి. (తూశి త్తలైయిలే పడై యఉక్కై) సన్నాహత్తోడే వన్ద పడైయై ముదలిలే సంహరిప్పారైప్పోలే మహత్త్వమాన ఉన్నైయుమ్ కడైన్దతు. ఇత్తాల్ తన్ వార్త్తై కేట్కైక్కాక, అతుక్కు అవన్ పణ్ణిన నలివై చ్చొల్లుకిఉాళ్ (పడై యఉప్పారైప్పోలే) ఎన్ను. స్వకీయనాయ్, అనుకూలనానవనై విరోధిప్పారైప్పోలే- ఎన్ఱపడి. "కలక్కు ఉఱత్తు"- మలైయై ఉఉత్త క్కలక్కి. (శాఉ పెఉత్తుక్కై) సారమ్ వాఙ్గుకై. మూక్కుచ్చారమ్ పోడుకై ఎన్నుమామ్. "ఊఉల్" -ప్రాణన్. (అవన్ ఇరన్దార్ కారియమో) ఎన్ఱతు. మేలుక్కు అవతారికై. "ఉడలుళ్ పుకన్దు నిన్ఱు- ఉన్నై క్కడైన్దు కలక్కుఉత్తు- ఊఉలఉత్తవర్క్కు" ఎన్ఱన్వయమ్. "మాయర్" -సౌన్దర్యాదికళాల్ ఆశ్చర్యభూతర్. "నడలై"- దుఃఖమ్. తిరువనన్దాழ்వానై పురుషకారమాక ప్పర్రిన విడ ముణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్ కిఉార్ (నాకణైమిశై ఇత్యాది)

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– సముద్రం అలలతో ఉప్పొంగడం ఆరంభించింది. "నేను పడే పాట్లను ఆదిశేషశయనునకు తెలియజేయమని" దానిని చూసి పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కడలే! కడలే!) ఇక్కడ సముద్రాన్ని రెండు సార్లు పిలవడం ఎందుకంటే, ఈమె ఒకసారి పిలిస్తే, అది చెవిలో పడకుండా ఉండే విధంగా సముద్రం ఘోషిస్తుంది కనుక, దాని ఘోషను కూడా తక్కువ చేసి, తన పిలుపు వినిపించేటట్లుగా చేయడం కోసమని గ్రహించాలి.

(ఉన్నై క్కడైందు కలక్కుఉుత్తు) తనకు పడుకనైన నిన్ను కదా అతడు చిలుకడం, కలతను పొందించడం చేశాడు. నీవు అతనికి పడుకవై ఉండి, ఉపకారం కదా చేశావు. మొదట యుద్ధంలో సైన్యాన్ని వధించేవారి వలె, నీలో కదా పర్వతాన్ని నిలిపి, మర్దించి చిలికి, కలతను పొందించాడు. అయ్యో! నా పడుక కదా ఇది– అని చూడకుండా, మథించాడు కదా. పడుకోవడానికి చోటునిచ్చినవారి మనసులో రాయిని పెట్టి మర్దించి, వారి దగ్గర ఉండే సారాన్ని అంతటిని గ్రహించినవాడు కదా. నావలె నీవు కూడా అతనిచే బాధింపబడ్డవాడవు కనుక, నా కార్యాన్ని నీవు చేయాలి– అని తాత్పర్యం.

(ఉడలుళ్ పుగుందు నిన్ఱు ఊఱల్ అఱుత్తవఱ్కు) నిన్ను పడుకగా చేసుకుని, నీతో సంశ్లేషించి, ఆ తరువాత కూడా నిన్ను మర్దించి, చిలికి, నీలోని సారాన్ని అంతా గ్రహించినవాడు కదా. అతనిని యాచించిన దేవతల కార్యం చేయడం అనేది ఒక నెపం మాత్రమే. నీ సారాన్ని గ్రహించడం కదా అతనికి లక్ష్యం అయినది.

(ఎన్నైయుమ్ ఉడలుళ్ పుగుందు నిన్ఱు ఊఱల్ అఱుక్కిన్ఱ) నన్ను కూడా సంశ్లేషించి, ఆ తరువాత నా సారాన్ని అంతా గ్రహించాడు.

(మాయఱ్కు) "ఈ విధంగా సారాన్ని కొల్లగొట్టాడు" అనే కారణంచేత విడువడానికి వీలు లేని విధంగా " కొడియ ఎన్ నెంజమ్ అవనెన్ఱే కిడక్కుమ్" (తిరువాయ్ మొழி –5– 3 –5) (కఠినమైన నా మనసు అతని విషయంలోనే ఆసక్తి కలిగి ఉన్నది) అనే విధంగా తన విషయంలో అభినివేశాన్ని కలిగించే ఆశ్చర్యభూతునకు.

(ఎన్ నడలైగళ్ ఎల్లామ్) నీవు పడిన పాట్లు అన్నీ నేను పడ్డాను సుమా. పోవడం, రావడం, రాత్రి పగలుగా నిద్రపోకుండా ఉండడం, ఎలుగెత్తి పిలువడం, విడవకుండా ఉండలేక పడరాని పాట్లను పడుతున్నది కదా, సముద్రం. ఈమె

కూడా నిలువడం, కూర్చోవడం, పడిపోవడం, లేవడం అనే విధంగా బాధలను పడుతున్నది కదా.

(నాగణైక్కే శెన్జురైత్తియే) భగవంతుని పడుక అయిన ఆదిశేషుని దగ్గరకు వెళ్లి చెప్పవా? నీవు అతని దగ్గరకు వెళ్లి తెలియజేయడం అరుదైన కార్యమే. అతని దగ్గరకు వెళితే ఆదిశేషుడు అనే మన వ్యక్తి పురుషకారం చేయడానికి అక్కడ ఉంటాడు. అందుచేత మన పని సులభం అవుతుంది– అని భావం. " నాగణైమిశై నంబిరాన్ శరణే శరణ్ నమక్కు"(తిరువాయి మరి 5 –10–11) (ఆదిశేషుని పడుకగా కలిగిన మన స్వామి చరణాలే మనకు శరణం) అని నమ్మాళ్వార్లు కూడా ఆదిశేషుని పురుషకారంగా ఆశ్రయించారు కదా.

★★★★★

నల్లవెన్ తోழ్ి ! నాకణైమిశై నమ్బరర్
శెల్వర్ పెరియర్ శిఱుమానిడవర్ నామ్ శెయ్‌వతెన్?
విల్లిపుతువై విట్టుశిత్తర్ తఙ్గళ్ తేవరై
వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్ అతు కాణ్డుమే. 10

పత్తామ్ తిరుమొழ్ి ముఱ్ఱిఱ్ఱు

ఎన్ నల్ల తోழ్ీ = నా ప్రాణసఖీ!, నాక అణై మిశై = ఆదిశేషుడనే పడుకపై శయనించి ఉండే, నమ్ పరర్ = నమ్బెరుమాళ్ళు, శెల్వర్ =గొప్ప సంపదను కలవారు, పెరియర్ = అందరికంటే గొప్పవారు, నామ్ = ఇక, మనం అయితే, శిఱు మానిడవర్ = క్షుద్రమానవులమై ఉన్నాము, (అటువంటి మన), ఎన్ శెయ్‌వతు ! = ఏమి చేయగలం ?, విల్లి పుతువై విట్టు శిత్తర్ = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు నిర్వాహకుడైన పెరియాழ్వార్లు, తఙ్గళ్ తేవరై = తమకు విధేయులైన ఆ స్వామిని, వల్ల పరిశు = తమకు సాధ్యమైన రీతులలో, వరువిప్పరేల్ = పిలువగల్గితే, అతు కాణ్డుమ్ = అపుడు అతనిని మనం సేవించగలం.

అవ-నిగమత్తిల్. (నల్ల విత్యాది) తోழ్ియానవళ్ ఇవళ్ తన్నిలుఙ్గాట్టిల్ ఇழ్ువుపట్టు, "ఇవళ్‌తనక్కు ప్పేఱ్ఱుక్కుడలాక నినైత్తిరుప్పదు ఇరణ్డై; -పెరియాழ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పైయుమ్, అవన్ "ఆనుకూల్యముడైయారై విడేన్' ఎన్ఱ వార్త్తైయెయుమాయ్‌త్తు. అతుతన్నిలేయుమ్ అతిశఙ్కై పణ్ణానిన్రాళ్; ఇవళ్, జీవిత్తాళాయ్ త్తలైక్కట్టుకైక్కు ఒరు వழ్ి కణ్డిలోమ్, ఎవ్వழ్ియాలే ఇవళై ధరిప్పిప్పోమ్" ఎన్ఱిరున్దాళ్; అవళై ప్పార్‌త్తు, "నీ అఞ్జవేణ్డా కాణ్, నమక్కు జీవిక్కైక్కు ఒరు విరుకు కణ్డేన్ కాణ్" ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (నల్ల ఎన్ తోழ్ి) ఎన్నిలుమ్ ఎన్నిழ్ువుక్కు నొన్దిరుప్పాయ్ నీయేయిఱే.

(నాకణై యిత్యాది) అనన్తశాయియాయ్, శ్రియఃపతియుమాయ్ ఉయర్న్దారొరుత్తరా యిరుక్కిఱవరై, అతిక్షుద్రరాయిరుక్కిఱ నమ్మాలే శెయ్యలావతుణ్డో? "అడిక్కీழ் అమర్న్దు పుకున్దేనే" (తిరువాయ్-6-10-10) ఎన్ఱు శరణమ్ పుక వారుప్పట్టవర్; అతుక్కుఱుప్పాక. "అకలకిల్లే నిఱైయు మెన్ఱు అలర్మేల్మఙ్గై యుఱైమార్పా" (తిరువాయ్-6-10-10) ఎన్ఱుమ్, "నాకణై మిశై నమ్బిరాన్ శరణే శరణ్ నమక్కు" (తిరువాయ్-5-10-11) ఎన్ఱుమ్- తమ్పేఱ్ఱుక్కుడలాక నినైత్తిరున్దవై తన్నైయుమ్ ఇழవుక్కుడలాక చ్చొల్లి క్కైవాఙ్గుమ్బడికాణుమ్ కణ్ణాఙ్గుழలై యిట్టపడి. (నాకణై మిశై) అనన్తశాయియాయిరుక్కైక్కు మేల్పడవిల్లై యితే ఒరువనుక్కు ఏఱ్ఱత్తుక్కు.

(నమ్పరర్) అనన్యపరమాన వాక్యఙ్గళాలే ప్రసిద్ధమాన పరత్వత్తైయుడైయవర్. "నారాయణం పరం బ్రహ్మ" (తైత్తి-నారా-11) ఇత్యాదికళిల్ శొల్లుకిఱపడియే. (శెల్వర్) శ్రియఃపతికళ్. "అణైవతరవణైమేల్ పూమ్బావైయాకమ్ పుణర్వతు" (తిరువాయ్-2-8-1) "హ్రీ శ్చ తే లక్ష్మీ శ్చ పత్న్యౌ" (పురుష సూ-2-5) ఎన్గిఱపడియే. ఆకైయాలే (పెరియర్) నమక్కుమ్ అవర్క్కుమ్ పర్వతపరమాణుక్కళోట్టై వాశి పోరుమ్. (శిఱు మానిడవర్) దేవయోనియిలే పిఱన్దు శిఱితు అణైయ నిఱ్కైయుమన్ఱిక్కే, అఙ్గరాయ్ అవనోడణైయ నిఱ్కైయుమన్ఱిక్కే, అతిక్షుద్రరాన మనుష్యర్. (నామ్ శెయ్వతెన్) మున్బే యొరు వార్త్తై శొల్లివైత్తారెన్ఱత్తై క్కొణ్డు నమ్మాలే అవరై వళైక్కప్పోమో ?

ఆనాల్ నామ్ ఇழన్దేపో మిత్తనైయో? ఎన్న; నమక్కు ఇழక్కవేణ్డాకాణ్; "త్వయి కిఞ్చిత్సమాపన్నే కిఙ్కార్యం సీతయా మమ" (రామా-యుద్ధ-41-4) ఎన్ఱవనుక్కు చ్చొల్లవేణ్డువతుమ్ ఒరు విషయ ముణ్డుకాణ్. నీ పిన్నైయుమ్ పేఱ్ఱుక్కుడలాక నినైత్తిరున్దతెన్ ? ఎన్న; (విల్లియిత్యాది- తఙ్గళ్ తేవరై) సర్వసాధారణమాక ఇరుక్కుమ్ వస్తువెన్ఱు పఱ్ఱక్కడవతన్ఱు; ఆచార్యనుక్కు విధేయమ్ అవ్వస్తు; అవన్ వழియాలే నమక్కు క్కిడైక్కుమెన్ఱిరుక్క అడుక్కుమ్. సమ్బన్ధమ్ నమక్కు మవనుక్కుమ్ ఒక్కుమెన్ఱు నినైక్కలాకాతు; సమ్బన్ధమ్ నిత్యమాయిరుక్కచ్చెయ్తేయితే ఇన్నాళ్ వరై కిడన్దతు. "తఙ్గళ్ తేవరై" ఎన్ఱు- తన్నోడుఱ వఱుత్తు ప్పెరియాழ்వారోడే శేర్త్తు చ్చొల్లుకిఱాళ్. పెరియాழ்వారుకన్దవరెన్ఱాయ్త్తు ఉకన్దతు; త్రిపురాదేవియార్ వార్త్తైయై నినైప్పతు.

(వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్) ఒర పూవై యిట్టు వరప్పణ్ణవుమామ్; ఒరు ఇశైయై చ్చొల్లి ఇశైవిక్కవుమామ్, కిழియై అఱుత్తు వరప్పణ్ణవుమామ్; తిరుమఞ్జనత్తై చ్చేర్త్తు అழైక్కవుమామ్; తిరుక్కుழల్ పణియై చ్చేర్త్తువైత్తు అழైక్కవుమామ్; అన్ఱిక్కే, తిరువన్ది కాప్పిట్టు అழైక్కవుమామ్, "వెణ్ణె యళైన్ద కుణుఙ్గుమ్" (పెరియా.తిరు.2-4-1), "ఆనిరై మేయ్క్క నీ పోతి" (పెరియా.తిరు-2-7-1), "ఇన్దిరనోడు పిరమన్" (పెరియా.తిరు.-

2-8-1) ఇత్యాదికళనేకమిఱే. అన్తిక్కే, నాన్ తమ్మై మున్నిట్టాప్పోలే, తమక్కు పురుషకారమావారై మున్నిట్టు వర ప్పణ్ణవుమామ్. (అతు కాణ్డుమే) అవ్వుழியాలే పెఱక్కడవోమ్. "పితామహం నాథమునిం విలోక్య ప్రసీద" (స్తోత్రరత్నం-65) ఎన్నుమాపోలే. "త్వత్పాదమూలం శరణం ప్రపద్యే" (స్తోత్రరత్నం-22) ఎన్ఱు- శరణమ్ పుక్కువైత్తు, ప్రపత్తిపణ్ణినోమ్ నామాకైయాలే, అతువుమ్ పోక్కనాక క్కూడుమెన్ఱు అక్కుఱై తీర, నాథమునికళై మున్నిట్టాప్పోలే, ఇవళుమ్, పెరియాழ்వారై మున్నిడుకిఱాళ్.

పత్తామ్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- నిగమత్తిల్, ఇప్పాట్టిచ్చొల్లుకిఱ పెరియాழ்వార్ సమ్బన్ధమ్, పురుషకారత్వేనవుమ్, స్వతన్త్రోపాయత్వేనవుమ్ ఇరణ్డు వకైయాలుమ్ తోఱ్ఱ వ్యాఖ్యానమ్ పణ్ణుకిఱారెన్ఱు కణ్డుకొళ్వతు. (అతుతన్నిలేయుమ్ అతిశఙ్కై పణ్ణానిన్ఱాళ్) ఎన్ఱతు- "కుమరనార్ శొల్లుమ్ పొయ్యానాల్ నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్ఱే" ఎన్ఱు- అవ్విరణ్డిలుమ్ అతిశఙ్కై పణ్ణానిన్ఱాళ్ ఎన్ఱపడి. పెరియాழ்వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పై, కీழே అతిశఙ్కై పణ్ణిఱ్ఱు; తన్నైయిట్టు ఇఙ్గు త్తెళికిఱతు అర్థస్థితియై ప్పఱ్ఱ -ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్.

(శ్రియఃపతియుమాయ్) అత ఏవ (ఉయర్న్దారొరుత్తరాయ్) ఎన్ఱపడి. "నమ్" ఎన్ఱ ప్రసిద్ధియై "పరర్" ఎన్ఱ పదత్తుక్కు విశేషణమాక క్కీழே అరుళిచ్చెయ్‌తు, "నమ్- శెల్వర్" ఎన్ఱు కూట్టి త్తాత్పర్యమ్ (అణైవతిత్యాది). (నమ్ వరర్) నమ్- ప్రసిద్ధి. తిరువనన్దాழ்వాన్, అవ్వనుభవత్తుక్కు త్తణ్ణీర్ త్తురుమ్బాకవొణ్ణాతెన్ఱు, తన్ జ్ఞానత్తైయమైత్తు అజ్ఞనాయ్ అచిద్వత్ పరతన్త్రనాయిరుక్కైయాలే (అజ్ఞరాయ్ అవనోడణైయ నిఱ్కైయుమ్) ఎన్గిఱతు. "ప్రాజ్ఞరాయ్ అవనోడు అణైయ" ఎన్ఱుమ్ పాఠ ముణ్డు.

పెరియాழ்వారై ఘటకత్వేన శొల్లుకిఱ పక్షత్తిలే. నోక్కాక మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఆనాలిత్యాది). (ఒరు విషయమ్) మహారాజరైప్పోలే అభిమతమాన విషయమ్- పెరియాழ்వార్. (శొల్లవేణ్డువతుమ్ ఒరు విషయ ముణ్డు కాణ్) ఎన్ఱతు- "విష్ణు శ్చిత్తే యస్య" ఎన్ఱుకొణ్డు, "అనన్దన్‌పాలుమ్" ఇత్యాదిప్పడియే- అవర్‌కళైయుమ్ కాల్కడైకొణ్డు ఇవర్ హృదయత్తిలే విరుమ్బి వర్తిక్కుమ్బడి అభిమతవిషయమాన పెరియాழ்వార్ ఘటకత్వేన ఉణ్డుకాణ్- ఎన్ఱపడి. పెరియాழ்వారై ఉపాయత్వేన శొల్లుకిఱ పక్షమ్ తోఱ్ఱ అవతారికై యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిన్నై యిత్యాది) (అజ్ఞరాయ్ అణైన్దవర్‌కళ్- ఇడైచ్చికళ్.) "తఙ్గళ్" ఎన్ఱు విశేషిక్కిఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (సర్వసాధారణేత్యాది). ఇతెల్లామ్ పురుషకారత్వపక్షత్తిలే. (సర్వసాధారణమాక ఇరుక్కుమ్ వస్తు వెన్ఱు పఱ్ఱక్కడవతన్ఱు) ఎన్ఱ వాక్యవివరణమ్ (సమ్బన్ధ మిత్యాది). (అవనుక్కుమ్) ఆచార్యనుక్కుమ్. అవనోపాతి నమక్కుమ్ సమ్బన్ధ ముణ్డే!

ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సమ్బన్ధమ్ నిత్యమాయిత్యాది). ఉపాయత్వపక్షే (పెరియాழ்వారు కన్దవరెన్దాయ్‌త్తు ఇత్యాది) త్రిపురాదేవియార్ "కాడిచ్చాల్ మూలైయిల్ దేవతైయాకిలుమ్, ఎమ్బెరుమానార్ పఱ్ఱినాల్ ఎజ్గళుక్కుమ్ అతువే అమైయుమ్" ఎన్ఱ వార్‌త్తై. (అతిశజ్కి ప్పణ్ణి ఎన్నతు- కొల్లై యరక్కియై ఎన్ఱ విడత్తిల్; అజ్గు -స్వగతమ్, ఇజ్గు- పరగతమ్, ఎన్ఱ విడత్తిల్; అజ్గు స్వగతమ్; ఇజ్గు- పరగతమ్),

అరుమ్బుదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈ దశకంలోని చివరి పాశురమైన ఇందులో గోదాదేవి చెలికత్తె, ఈమెకంటే ఎక్కువగా క్లేశాన్ని పొంది, " ఈమె ఎల్లప్పుడూ ప్రాప్యానికి కారణంగా భావిస్తున్నది ఏమంటే, పెరియాళ్వారుల కడుపులో తాను పుట్టడం, "భక్తిని కలిగినవారిని నేను విడచిపెట్టను" అని స్వామి పలికిన మాట– అనే ఈ రెండే కదా. "కుమరనార్ శొల్లుమ్ పొయ్యానాల్ నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్రే" (స్వామి పలికిన మాట అబద్ధమైతే, నేను పెరియాళ్వార్ల కడుపున పుట్టడం కూడా అబద్ధం కదా) (4) అని ఆ రెండు నాకు నేను కోరిన ప్రాప్యాన్ని కలిగిస్తాయా? అని సందేహ పడుతున్నట్లున్నది. ఈమె ప్రాణాలు నిలుపుకోవడానికి ఏ దారి కనపడడం లేదు. ఏ మార్గంలో ఈమెను ఉజ్జీవింపజేయాలి?" అని భావించింది. ఆమె ముఖంలోని లక్షణాలను గమనించి, ఆమె అభిప్రాయాన్ని తెలిసికొన్న గోదాదేవి, " నీవు భయపడవలసిన పనిలేదు. నేను ఉజ్జీవించడానికి ఒక మార్గం ఉన్నది సుమా. నా తండ్రి అయిన పెరియాళ్వార్లు ఏదో ఒక దారిలో అతనిని వచ్చేటట్లు చేసి, అనుగ్రహిస్తారు "అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (**నల్లవెన్ తోழீ!**) నా నష్టాన్ని చూసి, నాకంటే మిక్కిలి బాధపడేదానవు నీవే కదా.

(నాగణై మిశై నమ్ పరర్ శెల్వర్ పెరియర్ శిఱు మానిడవర్ నామ్ శెయ్ వదెన్?) ఆదిశేషునిపై శయనించి ఉండేవాడై, లక్ష్మీనాథుడై, చాలా ఉన్నతుడైన వాడు – అని ప్రసిద్ధిని పొందినవానిని చాలా చిన్నవారైన మనం ఏమి చేయడానికి సాధ్యం అవుతుంది? " అడిక్కీழ் అమర్ న్దు పుకుందేనే" (తిరువాయ్ మొழி–6–10–10) (పాదమూలంలో అమరి ఉండి ఆశ్రయించాను) అని శరణాగతి చేయాలని ప్రయత్నం చేసిన నమ్మాళ్వారులు " ఆకల కిల్లేన్ ఇఱైయుమెన్ఱు అలర్ మేల్ మంగై యుఱై మార్బా! "(తిరువాయ్ మొழி– 6–10– 10) ("క్షణం కూడా విడచి ఉండలేను" అని అస్థానే భయశంకను పొందే పద్మావతీదేవి నిత్యవాసం చేసే వక్షస్సును కలిగిన వాడా!) అని, "నాగణైమిశై నంబిరాన్ శరణే శరణ్ నమక్కు"(తిరువాయి మరి 5 –10–11) (ఆదిశేషుని పడుకగా కలిగిన మన స్వామి చరణాలే మనకు శరణం) అని తమకు ప్రాప్యం లభించడంలో పురుషకారంచేసి పురుషకార భూతగా అనుసంబించిన లక్ష్మీదేవి, ఆదిశేషుడు కూడా తాను కోరిన ప్రాప్యం పొందకుండా పోవడానికి కారణం అని పలికి భగవద్విషయంలో నుండి తొలగి వెళ్లిపోయే రీతిలో కదా ఈమె విరహవేదన చేత మోహాన్ని పొందినది.

(నాగణై మిశై నమ్ పరర్) వేదాంతాలలోని పర్యంక విద్యలో పరమాత్మను అనంతశయనునిగా చెప్పినందువల్ల, ఆదిశేషుని పైన శయనించి ఉండడానికి మించిన గొప్పతనాన్ని కలిగించే వైలక్షణ్యం ఎవరికీ లేదు కదా.

(నమ్ పరర్) పరమాత్మను గూర్చి

"నారాయణపరం బ్రహ్మ తత్త్వం నారాయణః పరః.
నారాయణ పరో జ్యోతి రాత్మా నారాయణః పరః"

(తైత్తిరీయ నారాయణం –11)

(నారాయణుడే పరబ్రహ్మ, నారాయణుడే పరతత్వం, నారాయణుడే పరంజ్యోతి, నారాయణుడే పరమాత్మ) అనే విధంగా నారాయణ శబ్దాన్ని అనేకమార్లు పఠించినందువల్ల, వేరు ఎవ్వరు నిర్దేశింపబడని వేదాంతవాక్యాలలో ప్రకాశించే పరత్వాన్ని కలిగినవాడు.

(నమ్ శెల్వర్) లక్ష్మి నాయకుడు –అనే కీర్తిని పొందినవాడు. "అణైవదు అరవణైమేల్ పూమ్ పావైయాకమ్ పుణర్వదు" (తిరువాయ్ మొழி– 2–8– 1) (శయనించడం ఆదిశేషుని పైన, సంశ్లేషించడం లక్ష్మీదేవి వక్షస్సును) అని, "హ్రీ శ్చ తే లక్ష్మీ శ్చ పత్న్యౌ" (పురుష సూక్తం –2–5) (ఓ పరమాత్మా! నీకు భూదేవి, లక్ష్మీదేవి దేవేరులు) అనే ఇతడు నాయకుడు అయినందువల్ల, చాలా గొప్పవాడు – అని ఉభయ వేదాలు తెలియజేశాయి కదా. మనకు, అతనికి మధ్య అణువుకు, పర్వతానికి మధ్య ఉండే భేదం ఉన్నది.

(శిఱు మానిడవర్) దేవ జాతిలో పుట్టి, అతనికి కొంచెం దరిచేరి నిలవడమే కాకుండా, జ్ఞానులై ఉండి, అతనికి దగ్గరగా ఉండడమే కాకుండా, గొప్ప జ్ఞానులయి ఉండి జ్ఞానంలేని అచేతనం వలె శయనంగా ఉండి, సంశ్లేషించిన ఆదిశేషునివలె కాకుండా, కుడి చేయి ఏదో ఎడమ చేయి ఏదో తెలియనివారై ఉన్నా, అతనిని సంశ్లేశించిన గోపికలవలె కాకుండా, చాలా తక్కువ మానవులమై ఉండేవారం కదా మనం.

(నామ్ శెయ్ వదెన్?) "నన్ను ఆశ్రయించినవారిని రక్షిస్తాను" అని ఇంతకుముందే అతడు ఒక మాటను చెప్పినవాడు –అనే కారణం చేత, మనకు అతనిని నిర్బంధించడానికి వీలవుతుందా?

"ఆ విధంగా అయితే, మనం భగవద్విషయాన్ని కోల్పోవలసినదే కదా!" అని చెలికత్తె అభిప్రాయంగా భావించి, "మనం ఆ విధంగా కోల్పోవలసిన ఆవశ్యకత లేదు.

"త్వయి కించిత్ సమాపన్నే కిం కార్యం సీతయా మమ,
భరతేన మహా బాహో! లక్ష్మణేన యవీయసా,
శత్రుఘ్నేన చ శత్రుఘ్న! స్వశరీరేణ వా పునః"
(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ– 41–4)

(దీర్ఘమైన బాహువులను కలిగిన సుగ్రీవా! నీకు ఏదైనా అవమానం ఏర్పడితే, ఇక సీతతో నాకు ఏమి పని? భరతునితో, చిన్నవాడైన లక్ష్మణునితో, శత్రుఘ్నునితో కూడా నాకు ఏమి పని? శత్రువులను సంహరించేవాడా! నా శరీరంతో కూడా నాకు ఏమి పని?) అని పలికినవానికి నేను తెలుపవలసిన ఒక విషయం ఉన్నది సుమా!"అని అంటున్నది, పాశురంలోని మిగిలిన భాగం ద్వారా. " ఈ స్థితిలో కూడా నీవు అతనిని పొందడానికి ఉపాయంగా భావించినది ఏమి?" అని సఖి ప్రశ్నించగా, బదులు పలుకుతున్నది.

(విల్లి పుదువై విట్టుశిత్తర్ తంగళ్ దేవరై అదు కాణ్డుమే) "దేవతలకు, అసురులకు సామాన్యమైనవాడు" అనే ఆకారాన్ని పురస్కరించుకొని, మనం అతనిని ఆశ్రయించడం లేదు. "అనందన్ పాలుమ్" (పెరియాழ్ వార్ తిరుమొழி–5–4–8) అనే విధంగా విష్ణువును, తమ మనస్సును నివాసం గా చేసుకునేటట్లు చేసిన మన ఆచార్యులైన పెరియాళ్వార్లకు విధేయుడై ఉండేవాడు –అనే ఆకారంతోనే అతనిని ఆశ్రయిస్తున్నాము– అని అంటున్నది. పరమాత్మ ఆచార్యులకు వశమై ఉండేవాడు. ఆచార్య సంబంధం చేత అతడు మనకు లభిస్తాడు– అనే చేతనుడు భావించాలి. మనకు, ఆచార్యునకు కూడా

భగవంతునితో శేష శేషి సంబంధం తగివున్నదై ఉండేటప్పుడు, మనకు ప్రాప్యానికి మధ్యలో ఆచార్యుడు ఉండవలసిన ఆవశ్యకత ఏమి? అని భావించకూడదు. మనకు, భగవంతునకుమధ్య ఉండే శేష శేషి సంబంధం నిత్యమై ఉన్నప్పటికీ, మనం ఈనాటి వరకు భగవంతుని పొందకుండా ఉన్నది ఆచార్య సంబంధం లేని వల్లనే కదా. అందుచేత ఆచార్యుని పురుషకారంగా చేసుకుని భగవంతుని పొందాలి– అని చెప్పబడే శాస్త్రార్థం ఇక్కడ తెలుపబడింది. ఈ విధంగా ఆచార్యుని పురుషకారంగా మాత్రమే గ్రహించకుండా " తేవుమற்றறిటియేన్" (కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబు–2) (నమ్మాళ్వార్లను తప్ప వేరొకరిని దైవంగా తెలియను) అని ఆచార్య నిష్ఠలో ఊనికను కలిగి ఉండే కొందరు మహాత్ములు భగవంతుని కాదని ఆచార్యుని ఉపాయంగా భావించడం కూడా ఉన్నది. తాను ఆ గోష్ఠిలో చేరినది –అనేది తోచేటట్లుగా గోదాదేవి "తంగళ్ దేవరై" అని భగవంతుని సంబంధాన్ని తెంచుకొని, పెరియాళ్వార్లతో సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకొని చెబుతున్నది. పెరియాళ్వార్లు మెచ్చినవాడు– అనే కారణంతోనే కదా, ఈమె భగవంతుని అభిమానించింది. భగవద్రామానుజుల శిష్యురాలైన త్రిపురా దేవి అనే రాజకులానికి చెందిన స్త్రీని చూచి, "మీరు ఎందుకు అన్య దైవాలను పూజించడం లేదు? అని" కొందరు ప్రశ్నించగా, శ్రీ రామానుజులు నమస్కరించడం లేదు కనుక, మేము కూడా నమస్కరించడం లేదు. ఈశాన్య దిక్కుకు అధిపతి అయిన శివుని శ్రీ రామానుజులు ఆశ్రయిస్తే, మేము కూడా ఆశ్రయిస్తాము– అని బదులు చెప్పినది. ఈ ఐతిహ్యం ఇక్కడ భావించదగినది.

(వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్) పెరియాళ్వార్ల దగ్గర భగవంతుని రప్పించటానికి అనేక ఉపాయాలు ఉన్నాయి. వాటిలో ఏదైనా ఒక ఉపాయంతో వారు భగవంతుని వచ్చేటట్లు చేసినవారు అయితే, అప్పుడు మనం ఆ

పరమాత్మను పొందబోతాము. " శెణ్బగ ప్ప్వాచ్చూట్టవారాయ్" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళ్లి– 2–7– 1) (సంపెంగ పువ్వును అలంకరిస్తాను, రా) అని పూలను చూపి, భగవంతుని వారు వచ్చేటట్లు చేస్తారు. "పల్లాండు పల్లాఁాఁండు " అని ఒక రాగాన్ని పాడి కూడా వచ్చేటట్లు చేస్తారు. ఆవశ్యకమైన వేదాలను అధ్యయనం చేసి, వేగంగా వాదశుల్క ధనాన్ని కట్టిన మూటను వారు తమకు లభించేటట్లుగా చేయగలిగినవారు. తిరుమంజనానికి తగిన ద్రవ్యాలను సిద్ధం చేసి, "నారణా! నీరాడ వారాయ్" (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళ్లి–2–4–1) అని పిలిచినప్పటికీ భగవంతుడు వచ్చి తీరాలి. కేశాలను దువ్వడం కోసం కావలసిన వాటిని చేర్చి పెట్టి పిలిచినప్పటికీ ఆ భగవంతుడు వచ్చి తీరాలి. " అందియమ్ పోదిదువాకుమ్ అళ్లకనే! కాప్పిడ వారాయ్!"(పెరియాళ్ వార్ తిరుమొళ్లి– 2– 9– 1) అని పిలిచినప్పటికీ అతడు " నేను రాను "అని అడ్డు చెప్పడం వీలు కాదు. " వెణ్ణెయ్ అళంద నుణుంగమ్" (పెరియాళ్ వార్ తిరుమళ్లి–2–4) అని దశకంలో స్నానం చేయించడం, " ఆ నిరై మెయ్ క్క నీ పోది" (పెరియాళ్ వార్ తిరుమొళ్లి–2–7) అనే దశకంలో పూలను అలంకరించడం, ఇందిరనోడు పిరమన్" (పెరియాళ్ వార్ తిరుమొళ్లి–2–8) అనే దశకంలో రక్ష పెట్టడం అనే ఇటువంటి ఇంకా పలు దశకాలలో ఇంకా అనేక కార్యాలు కూడా చేసి పెరియాళ్వార్లు భగవంతుని వచ్చేటట్టు చేశారు కదా. ఈ విధంగా వచ్చేటట్లు చేయడానికి అనేక మార్గాలు ఉన్నాయి కనుక, "వల్ల పరిశు "అని అంటున్నది. లేక, తాను వారిని ముందు ఉంచుకున్నట్లే, తమకు ఆచార్యులైన వారిని పురస్కరించుకొని వచ్చేటట్లు చేయడాన్ని "వల్ల పరిశు "అని కూడా అంటున్నదని చెప్పవచ్చు.

(ఆదు కాండుమే) ఈ విధంగా ఏదైనా ఒక దారిలో అతనిని వచ్చేటట్లు చేస్తే, ఆ దారిలో మనం అతనిని పొందడం నిశ్చయం.

"అకృత్రిమత్వచ్చరణారవింద ప్రేమ ప్రకర్షావధి మాత్మవంతమ్,
పితామహం నాథమునిం విలోక్య ప్రసీద మద్వృత్త మచింతయిత్వా"

(స్తోత్ర రత్నం– 65)

(నా ప్రవర్తనను లెక్కపెట్టకుండా, నీ చరణారవిందాలలో సహజంగా ఉండే గొప్ప ప్రేమకు పరమావధి అయి ఉండేవారు, ఆత్మ స్వరూపాన్ని తెలిసినవారు, నాకు తాతగారు అయిన నాథమునులను చూచి నన్ను అనుగ్రహించాలి) అని శ్రీయామునులు తమకు తాతగారు, పరమాచార్యులు అయిన నాథమునుల సంబంధాన్ని పురస్కరించుకునే తమకు అనుగ్రహాన్ని చూపించాలి –అని ప్రార్థించారు కదా.

"న ధర్మనిష్ఠో ఽ స్మి న చాత్మవేదీ న భక్తి మాన్ త్వచ్చరణారవిందే,
ఆకించనో ఽ నన్యగతిః శరణ్య! త్వత్పాదమూలం శరణం ప్రపద్యే"

(స్తోత్ర రత్నం – 22)

(శరణు పొందదగినవాడవు అయిన ఓ స్వామీ! దాసుడను అయిన నేను కర్మయోగంలో నిలకడగా ఉన్న వాడను కాను. ఆత్మజ్ఞానాన్ని కలిగినవాడను కాను. నీ చరణారవిందాలలో భక్తిని కలిగినవాడను కాను. ఏ ఉపాయాన్ని లేని వాడను. ఏ విధమైన ఆశ్రయం లేనివాడను అయిన నేను నీ చరణారవిందాలనే ఉపాయంగా నిశ్చయించుకున్నాను) అని శ్రీ యామునులు భగవంతుని నేరుగా శరణు పొంది, ప్రపత్తి చేసినది తామే అయినందువల్ల, అది కూడా బలం లేనిది అవుతుంది– అని భావించి, ఆ కొరత తీరడం కోసం చివరి శ్లోకంలో తమకు ఆచార్యులైన నాథమునులను పురస్కరించుకొని ప్రాప్యాన్ని పొందాలని కోరినట్లుగానే, ఈమె కూడా తనకు ఆచార్యులైన పెరియాழ்వార్లను ముందు ఉంచుకొని, ప్రాప్యాన్ని పొందగోరుతున్నది.

పదవ దశకం వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం సంపూర్ణం

పదినోరామ్ తిరుమొ*ఝి* - తాముగక్కు*మ్*

అవ :- అవర్ ఇరణ్డు వార్తై శొల్లారెన్టుమ్, అతుతాన్ తప్పి*ఱ్ఱా*కిలుమ్ తప్పాత తు ఒన్టుణ్డు; నమక్కు ప్పెరియా*ఝ్వా*ర్ వయి*ఱ్ఱి*ల్ పిఱప్పానతు నమ్మై ఫలత్తోడే సన్దిప్పిత్తల్లతు విడాతెన్టు అధ్యవసిత్తిరుక్కచ్చెయ్‌తేయుమ్, అవన్టాన్ వన్దు ఉతవక్కణ్డిలళ్; అర్జునన్ కైయిలమ్బుకళాలే ఉళైయ ఏవుణ్డు శరతల్పత్తిలే కిడన్ద శ్రీభీష్మరైప్పోలే, స్మారకపదార్థజ్గళాలే పోర నోవుపట్టు క్కిడక్కిఱ దశైయై క్కణ్డు, “ఇవళుక్కు ఓడుకిఱతు ఇన్నతెన్టు అఱియవేణుమ్” ఎన్టు తాయ్‌మార్, తో*ఝి*మార్ అన్యపరైకళాయిరుప్పారడైయ పుకున్దు తిరణ్డు కిడక్క, అవర్‌కళై ప్పార్‌త్తు, “నాన్ అధ్యవసిత్తిరున్దపడి కణ్డీకోళే; ఎన్ దశై ఇరున్దపడి కణ్డీకోళే, ఇవ్వళవిలే అవన్ వన్దు ఉతవినపడి కణ్డీకోళే; అవన్ స్వభావ మిరున్దపడి కణ్డీకోళే” ఎన్టు ఇన్నాతాయ్, పిన్నైయుమ్ “తన్ తిఱత్తిల్ పెణ్గళిలే శిలరుక్కు ఉతవినవన్ నమక్కు ఉతవాతొ*ఝి*కిఱానల్లన్” ఎన్టు వరున్ది, ఒరు పడి ధరిత్తాళాయ్ త్తలైక్కట్టుకిఱాళ్.

అవతారికై ము*ఱ్ఱి**ఱ్ఱు*

అరు :- తాముకక్కుమ్ - ప్రవేశే. “విట్టుశిత్తర్‌తజ్గళ్ తేవరై వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్ అతు కాణ్డుమ్” ఎన్టత్తై ప్ప*ఱ్ఱి* (నాన్ అధ్యవసిత్తిరున్దపడి) ఎన్టతు. “క*ఝ*ల్‌వళైయే యాక్కినర్” ఎన్టత్తై ప*ఱ్ఱి* (ఎన్‌దశై ఇరున్దపడి కణ్డీకోళే) ఎన్టతు. “ఇత్తైరువే పోతారే” ఎన్టత్తై ప్ప*ఱ్ఱి* (ఇవ్వళవిలే) ఎన్టతు. “ఉణ్ణాతుఱజ్గాతు” ఇత్యాదియై ప్ప*ఱ్ఱి* (అవన్ స్వభావ మిత్యాది). “కణ్ణాలమ్ కోడిత్తు” ఇత్యాదియై ప్ప*ఱ్ఱి* (పిన్నైయుమ్) ఎన్టతు.

అరుమ్బదమ్ ము*ఱ్ఱి*ఱ్ఱు

పదినోరామ్ తిరుమొ*ఝి* - తాముగక్కు*మ్*

అవతారికానువాదం –

గడచిన దశకంలో, “కుమరనార్ శొల్” (10–4) (దశరథుని కుమారుడైన శ్రీరాముని మాట) అని స్వామి రెండు మాటలను పలుకనివాడు– అని, “విల్లిపుదువై విట్టుశిత్తర్ తంగళ్ దేవరై వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్ ఆదు కాండుమే” (10–10) (శ్రీవిల్లిపుత్తూరుకు నాయకులైన విష్ణుచిత్తులు తమ స్వామిని తమకు సాధ్యమైన మార్గాలలో ఆహ్వానిస్తే, అప్పుడు మనం దర్శించగలం)అని, “ స్వామి మాటను తప్పినప్పటికీ పెరియాళ్వారుల కడుపున

జన్మించడం వ్యర్థం కాబోదు, వారి సంబంధం మనకు ఫలాన్ని కలిగించే తీరుతుంది" అనే నిశ్చయాన్ని కలిగినదే అయినా, స్వామి తనకు అనుగ్రహించడం కనపడలేదు. అర్జునుని చేతిలోని బాణాలతో మర్మస్థానంలో కొట్టబడి, అంపశయ్యపై పడుకుని ఉండే భీష్మాచార్యునివలె, భగవంతుని స్మరింపజేసే వస్తువులవల్ల చాలా బాధను పొందిన ఈమె దశను చూచిన తల్లికి, చెలికత్తెలకు "ఈమె ఏ కారణం చేత బాధపడుతున్నది? అని తెలిసిపోవాలి "అనే భావం కలిగింది. వారి వారి కార్యాలను విడచిపెట్టి, అందరూ ఈమె ముందు కూడి ఉన్నారు. వారిని చూచి గోదాదేవి "పెరియాళ్వార్లతో ఉండే సంబంధమే నేను కోరిన ప్రాప్యాన్ని పొందడానికి ఉపాయం" అని నేను నిశ్చయించుకున్నాను. స్వామి నా గాజులను నా చేతి నుండి జారిపోయేటట్లు చేసి వేశాడు. నేనుండే వీథిద్వారా వచ్చి, నన్ను అనుగ్రహించడం లేదు. స్వామి అయితే, సీతాదేవికోసం భుజించకుండా నిద్రించకుండా ఎంతో బాధపడినవాడే" అని క్లేశపడి, కొన్ని మాటలను పలికింది. అంతే గాక, నా వంటి రుక్మిణి దేవిని శిశుపాలుని బారినుండి కాపాడి, ఆమెను స్వీకరించినవాడు నాకు కూడా సహాయ పడకుండా ఉండడు" అని ఒక విధంగా ఓదార్పును పొంది, ప్రాణాలను ధరించి, ఈ దశకాన్ని పూర్తి చేస్తున్నది.

అవతారికానువాదం సంపూర్ణమ్.

★★★★★

తాముకక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శఙ్గమే పోలావో !
యాముకక్కు మెన్కైయిల్ శఙ్గము మేన్దిழைయీర్ !
తీముకత్తు నాకణైమేల్ శేరుమ్ తిరువరఙ్గర్
ఆముకత్తై నోక్కారా లమ్మనే ! యమ్మనే ! 1

ఏన్దు ఇழைయీర్ = ఆభరణాలను అలంకరించుకొన్న తల్లులారా !, యామ్ ఉకక్కుమ్ ఎన్ కైయిల్ శఙ్గమ్ = నేను సంతోషించి ధరించే నా చేతిలోని గాజులు, తామ్ ఉకక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శఙ్గమ్ పోలావో = తాను సంతోషించి ధరించే తన శ్రీహస్తంలోని పాంచజన్యంలో సరి తూగదా ?, తీ ముకత్తు = క్రూరమైన ముఖాలను కల, నాక అణైమేల్ = ఆదిశేషుడనే పడుకపైన, శేరుమ్ = పరుండి ఉండే, తిరు అరఙ్గర్ = శ్రీరంగనాథుడు, ముకత్తై = నా ముఖాన్ని, నోక్కార్ = చూడడం లేదు, ఆల్= అయ్యో !, అమ్మనే అమ్మనే = హంత ! హంత!

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (తాముకక్కు మిత్యాది) "ఇవ్వవసాదత్తిల్ వన్ద నీర్ ఉతవాతొழிన్దతెన్ ?" ఎన్ఱు కేట్టాల్, ఇన్నత్తాలే ఎన్ఱు నమక్కు మఱుమాற்றமాక చ్చొల్లలావతు ఒన్ఱుణ్డెన్ఱు నినైత్తిరుక్కిఱారో ? కేళికోళ్. ఎన్నుకప్పిల్ కుఱైయుణ్డాయో? తమ్ ఉకప్పిల్ కుఱైయుణ్డాయో ?, తమ్ముడైయ రక్షణత్తిల్ కుఱైయుణ్డాయో? ఎన్నుడైయ రక్ష్యభావత్తిల్ కుఱైయుణ్డాయో ? ఎత్తాలే "నాన్ ఉతవిற்றిలన్ ?" ఎన్ఱు శొల్లవిరుక్కిఱార్. తమ్కైయిల్ కుఱై యిల్లై. ఎన్ కైయిల్ కుఱై యిల్లై. ఇని ఎన్ శొల్లువతాక ఇరుక్కిఱార్?

"స్వతన్త్రరాయిరుప్పార్ తామ్ తామ్ నినైత్తతు శెయ్తు తలైక్కట్టు మత్తనైయన్ఱో?" ఎన్ఱు శొల్ల నినైత్తిరుక్కుమతువుమ్ వార్త్తై యల్ల; "పరతన్త్రరాయిరుప్పార్ శెయ్తపడి కణ్డిరుక్కమత్తనై యల్లతు, నిర్బన్ధిక్కక్కడవర్కళో ?" ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కుమతువుమ్ వార్త్తై యల్ల. "నమ్కైయిలుళ్ళతొన్ఱుమ్ కొడోమ్, పిఱర్కైయిలుళ్ళతు కొళ్ళక్కడవోమ్" ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కుమతువుమ్ వార్త్తై యల్ల; "వన్మైయుడైయార్ శెయ్తపడి కణ్డిరుక్కు మత్తనైయన్ఱో; మెన్మైయుడైయార్" ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కక్కడవరల్లర్. "ఉమ్ముడైయ కైయిల్ వళై నీర్ కొడాతొழிకిఱతెన్?' ఎన్ఱు కేట్టాల్"నానుకన్దిరుక్కైయాలే" ఎన్ఱు శొల్ల నినైత్తిరుక్కిఱారో? అతు పిన్నై ప్పిఱర్కిల్లైయో ?. కైయుమ్ శ్రీపాఞ్చజన్యముమాన అழகైప్పోలే కాణుమ్ ఇవళ్తాన్ కనాక్కణ్డు కిడక్కిఱతు. "నాముమ్ కనాక్కణ్డు కిడప్పతు ఇత్తైయన్ఱో" ఎన్ఱు శొల్లవిటే అవరుమ్ నినైత్తిరుప్పతు; అతు తమక్కాక క్కణ్డతో! "న తే రూపమ్- నాయుధాని- భక్తానామ్" (జితంతే-1-5) ఎన్ఱన్ఱో ఇరుప్పతు.

(తాముకక్కు మిత్యాది) నాముకన్దతు నమ్ కైయిలే కిడక్కు మిత్తనై; పిఱరుకన్దతుమ్ నమ్ కైయిలే కిడక్కు మిత్తనై. "నా ముకన్దతుమ్ కొడోమ్, పిఱరుకన్దతుమ్ కొడోమ్" ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కుమతు అழகో ?. ఉకన్దార్ ఉకన్దతు పెఱుతల్, ఉడైయార్ ఉడైయతు పెఱుతల్ శెయ్యవేణ్డావో ?, ఉకన్దారుకన్దతు పెఱుమ్బోతు తమ్కైయిలుళ్ళవై ఎన్కైయిలే వరవేణుమ్; ఉడైయారుడైయతు పెఱిల్ ఎన్కైయిలవై ఎన్కైయిలే కిడక్కవేణుమ్; ఇరణ్డుమ్ సంశ్లేషత్తై యొழிయక్కూడాతిఱే.

"వెళ్ళై విళి శఙ్గిడఙ్గైయిల్ కొణ్డ విమలన్" (నాచ్చి.తిరు-5-2) ఎన్ఱు ఒరు శఙ్గు పెఱ ఆశైప్పట్ట ఎన్నై, "తాన్ కొణ్డ శరివళైకళ్" (నాచ్చి. తిరు.8-5) ఎన్ఱు; ఒరు జాతియాక ఇழக్కుమ్బడి పణ్ణువతే!. "ఈశ్వరజాతి" ఎన్ఱు ఒరు జాతియుణ్డాకిలిఱే తమ్కైయిల్ వళైయోడు సజాతీయ మున్డెన్ఱు శొల్లలావతు. (తమ్ కైయిల్ శఙ్గమే పోలావో యాముకక్కు మెన్ కైయిల్ శఙ్గముమ్) తమ్ కైయిల్ వళై ఆభరణమాయ్ త్తోற்றுకిఱతిల్లై కాణు మివళుక్కు "నారీణా ముత్తమై" యాయ్ వళైయిట్టాప్పోలే, అవన్ పురుషోత్తమత్వత్తుక్కుమ్ వళైయిట్టా నెన్ఱిరుక్కిఱాళాయ్త్తు.

(ఏన్దిழైయార్) ఏన్దప్పట్ట ఇழைయైయుడైయార్ !- ధరిక్కప్పట్ట ఆభరణత్తై యుడైయార్? ప్రళయత్తిలుమ్ తప్పి క్కిడప్పారైప్పోలే నీఙ్గళెఙ్గే తప్పి క్కిడన్దికోళ్! "మయూరస్య వనే నూనం రక్షసా న హృతా ప్రియా" (రామా.కి.1-40) ఎన్ఱు ఇరువరా యిరుప్పారై ఎల్లామ్ పిరిత్తానైన్ఱిరున్దారిఱే పెరుమాళ్; అప్పడియే "వళైక్కైయిల్ తొఙ్గినా రొరువరు మిల్లై" ఎన్ఱిరున్దాళ్ పోలేకాణుమ్. నీఙ్గళ్ తప్పిక్కిడన్దపడి ఎఙ్గనే?- ఎన్గిఱాళ్. అవనోడు కలన్దు పిరిన్దపడియాల్ ప్రాదేశికమాకమాట్టాతెన్ఱు తోழிయిరున్దతాయ్త్తు. ఆభరణ మిழన్దార్ వழக్కు ఆభరణమ్ పూణ్డిరున్దార్ పక్కలిలే కేట్కు మిత్తనైయిఱే; కుఱైవాళర్ వழక్కు, కుఱైవఱ్ఱార్పక్కలిలేయిఱే కేట్పతు; యువాక్కళ్ వழక్కు, సన్న్యాసికళ్ పక్కలన్ఱే కేట్పతు, యువాక్కళ్ పక్కలిలేయిఱే కేట్పతుమ్. "నీయుమ్ శిలనాళ్ వైత్తుక్కొణ్డిరు" ఎన్బార్ పక్కలన్ఱే కేట్పతు. ఆణ్గళో పాతియిఱే ఇవళు క్కోడుకిఱ దశై యఱియామైక్కు ఇవర్కళుమ్.

(తీయిత్యాది) ఇవర్కళై విడీర్ !, నమ్దశైయై అఱివానొరువనాయ్వైత్తు అవనుక్కు ఉడమ్బు కొడుక్కిఱవనై చ్చొల్లీర్. విశ్లేషత్తాల్ వరుమ్ వ్యసనమఱియా నిత్తనైపోక్కి, సంశ్లేషరస మఱియామై యిల్లైయే! సంశ్లేషన్దాన్ నిత్యమాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ పిరిన్దార్ పడుమతు పడుమవనాయ్త్తు. ఇప్పడి ప్పట్టవన్దాన్ అవనుక్కు ముకమ్ కొడుక్కక్కడవనో ?, ఎన్నైయొழிయ అవన్ భోగత్తిలే అన్వయిక్కప్పుక్కాల్ భోగియాన తాన్ ఉడమ్బు కొడుక్కక్కడవనో ?. పెరియాழ்వారోపాతియాకవిఱే నినైత్తిరుప్పతు. తాన్ వెఱుత్తిరుక్క, పిఱన్దకత్తుఱ్ఱార్, పుక్కకత్తుఱ్ఱారోడే కైవైత్తాల్ శొల్లుమాపోలే శొల్లుకిఱాళిఱే. "పితు ర్నిదేశం నియమేన కృత్వా" (రామా.సుంద.28-84) ఇవ్విడత్తిల్ వార్త్తైయై చ్చొల్లిక్కొళ్వతు.

(తీ ముకత్తు) నోన్దారై "ఐయో!" ఎన్ఱు తణ్ణళి పణ్ణవేణ్డియిరుక్క, ఎతిర్ విழிక్కవొణ్ణాతపడి నైరుప్పై ఉమిழన్దాప్పోలే యిరానిన్ఱతాయ్త్తు. అవర్ తమక్కుమ్ ఇవనోడు ఒరు గురుకులవాసమ్ పణ్ణవేణ్డియిరున్దతు వెట్టిమైక్కు. అన్ఱిక్కే, తాన్ పడుక్కైయిలే శాయప్పుక్కాల్ విరోధిపోక్కుకైక్కు వేఱోరాయుధమ్ తేడ వేణ్డాతపడి ఇరుప్పానొరువనాయ్త్తు. ఉకవాతార్క్కు వన్దు కిట్టవొణ్ణాతపడియాయిరుక్కై. కిట్టినారుణ్డాకిల్, "వాయ్న్ద మతుకైడబరుమ్ వయిఱురుకి మాణ్డార్" (మూన్ఱామ్ తిరు-66) ఎన్ఱు ముడిన్దు పోమ్బడియిరుక్కుమవ నెన్నుతల్. (శేరుమ్) అవర్ పడి విసజాతీయమా యిరానిన్ఱతు. ఇరువర్క్కు ప్పడుత్త పడుక్కైయిలే తనియే శాయవల్లరావతే!. (తిరు వరఙ్గర్) ఆర్త్తరక్షణమ్ పణ్ణప్పోన్దవర్ అత్తై మఱన్దు పడుక్కై వాయ్ప్పు కొణ్డాడి శాయ్న్దు కిడన్దు ఉఱఙ్గానిన్ఱార్. ఇవ్వళవిల్ పరమపదత్తిలే యిరున్దారెన్ఱుతాన్ ఆఱియిరుక్కిఱేనో?

(ఆ) కెట్టేన్ !. (ముకత్తు నోక్కారాల్) పిరిన్దాల్ క*ళ**ఱ్ఱ*వేణ్డువతు ప్రణయిత్వమన్త్రో! కణ్ణోక్కముమ్ తవిరవేణుమో ? (అమ్మనే అమ్మనే) పిరిన్దు ఆ*ఱ్ఱ*ాత సమయత్తిలే అనుసన్దిత్తాల్ నా నీర్ వరుమ్బడి ఇరుక్కుమవర్, “పులి, సర్పమ్” ఎన్నాప్పోలే నినైక్కవుమ్ భయావహమామ్బడియావతే !, ఇవర్పడి ఇరున్ద పడియెన్ ? ఇవర్ స్వభావమ్ పోయ్, వేఱుపట్టపడియెన్ ?, “ప్రాప్తఫలో హి భీష్మః” (భార-శాంతి-46-139) ఎన్ఱు- ముడియు మళవిల్ ముకత్తిలే వి*ళ*ిక్కలావతుమ్ ఆణ్గళుక్కాయ్క్కొళ్ళీర్.

అరు :- ముతఱ్పాట్టు. (తాముకక్కు మిత్యాది) “ఏన్ది*ళ*ైయార్- తాముకక్కుమ్ తణ్డైయిఱ్ఱజ్గమే పోలావో ? యాముకక్కుమెన్నైయిఱ్ఱజ్గముమ్- తీముకత్తు నాకణైమేచ్చేరుమ్ తిరువరజ్గర్- ముకత్తై నోక్కారాల్- ఆ- అమ్మనే అమ్మనే” ఎన్ఱన్వయమ్. స్త్రీకళై ప్పార్త్తు న్యాయమ్ కేట్కిఱతాయిరుక్కిఱతు ఇప్పాట్టు. పదజ్గళై క్కటాక్షిత్తు క్కొణ్డవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవ్వవసాదత్తిల్ ఇత్యాది). (ఇన్నత్తాలే) ఎన్ఱతు- ఎన్ కుఱైయాలే యాతల్; తమ్ కుఱైయాలే యాతల్. అవతారికైయై వివరిక్కిఱార్ (ఎన్నుకప్పిల్ కుఱైయుణ్డాయో ఇత్యాది). (ఎన్నుకప్పు) వళై యి*ళ*న్దు అవన్ వళైయై ఆశైప్పడుకై. (తమ్ ఉకప్పు) ఎన్ వళైయై క్కైక్కొళ్ళుకై. (రక్షణమ్) కోయిలిలే శేరుకై. (రక్షణాభావమ్) “ముకత్తై నోక్కారాల్” ఎన్ఱిరుక్కై. ఇవ*ఱ్ఱ*ాల్ ఫలితత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తణ్డైయిలిత్యాది).

“తాముకక్కుమ్ తణ్డైయిఱ్ఱజ్గమే పోలావో యాముకక్కు మెన్నైయిఱ్ఱజ్గముమ్” ఎన్ఱతు- తణ్డైయిఱ్ఱజ్గత్తై త్తాముకక్కుమాపోలే యన్ఱో- ఎన్నైయిఱ్ఱజ్గముమ్ యాముకప్పతెన్ఱు అర్థమాయ్, ఎన్వళై కొణ్డాల్ తమ్వళై తన్నై త్తరవేణ్డావో ? ఎన్ఱు ? ఇవళుక్కు క్కరుత్తాక, అతుక్కు అవన్ కరుత్తై అనువదిత్తు ఉత్తరమ్ శొల్లుకిఱార్ (స్వతన్త్రరాయిత్యాది వాక్యకద్వయత్తాలే) కీ*ళ*ై వివరిక్కిఱార్ (నమ్ కైయిలుళ్ళతిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే.) (వన్మై)- పురుషస్వభావమ్. (మెన్మై)- స్త్రీస్వభావమ్. (అతు పిన్నై ప్పిఱర్క్కల్లైయో) ఎన్ఱతు- ఉమ్ముడైయ శజ్గిలాశై ఎనక్కిల్లైయో ? ఎన్ఱపడి. ఇవళ్ తాన్ శజ్గై ఆశైప్పట్టిరుక్కుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కైయుమ్ శ్రీపాఞ్చజన్యము మిత్యాది). (ఇత్తై యన్ఱో) పాఞ్చజన్యత్తైయన్ఱో. ఇత్తాల్- “ఎనక్కిష్టమాన ఎన్కైయిల్ వళై తారావిట్టాల్, తమక్కిష్టమాన తన్కైయిల్ వళైయాకిలుమ్ తరవేణ్డావో?”ఎన్ఱు ఇవళ్ అపేక్షిక్క, అవన్ “స్వాతన్త్ర్యకార్యమాన బలత్తాలుమ్, తన్ వళైయిల్ తనక్కుణ్డాన ఆశైయాలుమ్ కోడోమ్” ఎన్ఱతుక్కు ఉత్తరమ్ శొన్నాళాయ్ నిన్ఱతు కీ*ళ*, మేల్ ఇరణ్డా మర్థ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తాముకక్కు మిత్యాది)“తాముకక్కుమ్- ఎన్ కైయిల్ శజ్గమేపోలన్ఱే యాముకక్కుమ్. తమ్ కైయిల్ శజ్గముమ్” ఎన్ఱన్వయిత్తు, “తాముకన్ద శజ్గు కొణ్డారాకిల్ నానుకన్ద శజ్గు తరవేణ్డావో ?” ఎన్ఱు ఇవళుక్కు క్కరుత్తాక, అవన్ కరుత్తై అనువదిత్తు అతుక్కు ఉత్తరమ్ శొల్లుకిఱార్ (నా ముకన్దతు నమ్ కైయిలిత్యాది).

నీ ఆశైప్పడక్కొళ్ళవన్తో అవన్ కొణ్డతు; ఉనక్కు వెఱుప్పెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వెళ్ళై విళి శజ్ఞిత్యాది) ఆశైప్పట్టవళవన్టిక్కే అధికమాక క్కొళ్ళుకైయాలే వెఱుప్పు. తాముమ్ అనేకత్తై ఆశైప్పడవొణ్ణాతో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఈశ్వరజాతీత్యాది). శఙ్కాపరిహారమ్ పణ్ణువారాయ్; పదోపాదానమ్ పణ్ణుకిఱార్ (తమ్ కైయిల్ శఙ్గమే ఇత్యాది)., అతు దివ్యాయుదమన్తో, అత్తై అపేక్షిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తమ్ కైయిల్ వళైయిత్యాది). ఆభరణమాయ్ త్తోఱ్ఱుకైక్కు జ్ఞాపక మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నారీణా మిత్యాది).

తానిழక్కైయాలే ఎల్లారుమ్ ఇழన్దతాక నినైత్త పేరుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మయూరస్య వనే ఇత్యాది). ఎల్లారుమ్ ఇழన్దారెన్టిరుక్కైక్కు హేతు- తన్నిழవాలే యాతల్; అవనెడుప్పాలే యాతల్. ఇవర్‌కళై క్కేట్పానెన్? వేఱే శిలరై క్కేట్కవొణ్ణాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆభరణ మిழన్దాలిత్యాది). సంశ్లేష మఱియాతే "నీయుమ్ శిలనాళ్ అవన్ వళైయై క్కొణ్డిరు" ఎన్బార్‌పక్కల్ కేట్కవొణ్ణాతు- ఎన్టపడి. అవన్ విశ్లేషదుఃఖ మఱియానే ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విశ్లేషత్తాలిత్యాది). సంశ్లేషసుఖ మఱిన్దాల్ విశ్లేషదుః ఖ మఱియుమ్బడి ఎప్పడి ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సంశ్లేషన్దానిత్యాది). పిరిన్దార్ పడుమతు పడుమవనాయిరుక్కైయాలే విశ్లేషదుఃఖ మఱియు మెన్టపడి. కీழ் "తీముకత్తు" ఎన్టు వెఱుప్పాక చ్చొల్లలామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పెరియాழ్వారిత్యాది). అవర్‌తమ్మై వెఱుత్తతు ఏతుక్కాక? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తాన్ వెఱుత్తిత్యాది) తాన్ ఈశ్వరనోడే వెఱుత్తిరుక్క, పెరియాழ్వార్ అవనోడే కూడియిరుక్కైయాలే, "తఙ్గళ్ తేవర్" ఎన్టు అవనోడే కూట్టి వెఱుక్కక్కూడుమ్, అన్ద న్యాయమ్ ఇఙ్గు మెన్టపడి. (పితు ర్నిర్దేశమ్) ఎన్గిఱ వాక్యమ్ తెరియాతు. "అమ్మనే, అమ్మనే" ఎన్టు- భయావహమాన శొల్లు.

మొదటి పాశురమ్ –

అవతారిక– తల్లులను, చెలికత్తెలను చూసి, "భగవంతుడు చేసిన ఈ పని న్యాయమేనా? అని అతనిని అడగండి" అని అంటున్నది. " ఈమె ఈ విధంగా ఇప్పుడు బాధపడేటప్పుడు నీవు వచ్చి అనుగ్రహించకపోవడానికి ఏమి కారణం? "ఇందుకు ఇది కారణం" అని బదులు చెప్పడానికి ఒకటి ఉన్నది "అని అతడు తలుస్తున్నాడా! ఏమి? అని అడగండి" అని అంటున్నది. "నేను అతనిని అభిమానించడంలో ఉండే కొరత కారణమా?" అని చూస్తే, నా అభిమానంలో అయితే ఏ కొరత లేదు. తాను నన్ను అభిమానించడంలో ఉండే కొరత కారణమా? అని గమనిస్తే, తన అభిమానంలో ఏ లోటు లేదు. తన రక్షణలో కొరత ఉన్నదా? అని చూస్తే, అందులోనూ కొరత లేదు. నేను

రక్షింపబడదగినదానినై ఉండడంలో కొరత కారణమా? అని చూస్తే, అందులోనూ ఏ కొరత లేదు. ఏ కారణాన్ని చెప్పాలని భావిస్తున్నాడో! ఏదీ లేదే! అని ఇక్కడ తాత్పర్యం.

వ్యాఖ్యానమ్– (తామ్ ఉగక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శంగమే పోలావో? యామ్ ఉగక్కుమ్ ఎన్ కైయిల్ శంగముమ్) తన చేతిలో ఉండే శంఖాన్ని తాను ఆనందించినట్లే కదా, నా చేతిలో ఉండే శంఖవలయాలను నేను ఆనందిస్తాను నా చేతిలో ఉండే శంఖవలయాలను తాను గ్రహిస్తే, తన చేతిలో ఉండే శంఖాన్ని అయినా నాకు ఇవ్వవద్దా? అని భావం. " "నేను స్వతంత్రుడను. నా ఇష్టం వచ్చినట్లుగా ఏది కావాలన్నా చేస్తాను "అది బదులు చెప్పాలని ఆయన అనుకుంటే, తాను పరమ ప్రణయి కనుక, ఆ మాట అనడం కూడా పొసగదు. "పరతంత్రవై ఉండే నీవు, స్వతంత్రుడను అయిన నేను చేసినది చేసినట్లుగా చూస్తూ ఉండాలే తప్ప, నన్ను నిర్బంధించకూడదు" అని బదులు చెప్పాలని ఆయన అనుకున్నట్లయితే, అది నా ఆర్తిని తెలియకుండా చెప్పే మాట కనుక, అది కూడా తగదు. " నా చేతిలో ఉండేది ఏదైనా సరే, దానిని ఇవ్వను. ఇతరుల చేతిలో ఉండేది ఏదైనా సరే, దానిని దోచుకుంటాను" అని చెప్పాలని అనుకున్నవాడయితే, అది న్యాయానికి విరుద్ధమైనది కనుక, ఆ మాట పొసగదు. " బలం కలిగిన పురుషులు ఏమి చేసినా సౌకుమార్యాన్ని కలిగిన స్త్రీలు దానిని సహించి చూస్తూ మాట్లాడకుండా ఉండవలసినదే" అని చెప్పాలని అనుకున్నవాడయితే, మిక్కిలి ఆర్తిని కలిగిన నాకు ఇతనిని నా స్వాధీనంలో తెచ్చుకోవడానికి మడల్ ఎత్తడం మొదలైన ఉపాయాలు నా చేతిలోకూడా ఉన్నాయి. "నీ చేతిలో ఉండే నా గాజులను నీవు ఎందుకు ఇవ్వడానికి నిరాకరిస్తున్నావు?" అని అడిగితే, " నేను దానిని అభిమానిస్తున్నాను కనుక నేను దానిని ఇవ్వను" అని చెప్పాలని అనుకున్నవాడయితే, " ఇదే విధంగా, నీ చేతిలో ఉండే శంఖాన్ని నేను అభిమానిస్తున్నాను, దానిని నాకు ఇయ్యి "అని నేను అడగకూడదా? భగవానుడు తన చేతిలో పాంచజన్యాన్ని ధరించి ఉండే అందాన్ని చూడాలని కదా, ఈమె ఎల్లప్పుడూ ఆశ పడుతున్నది. "నా పాంచజన్యం విషయంలో నాకు చాలా ఆశ ఉన్నదే! దానిని ఏ విధంగా నీకు ఇస్తాను?" అని చెప్పాలని అనుకున్నవాడయితే, అది నీ కోసం ఏర్పడి ఉన్నదా?

"న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్,

తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే" (జితంతే స్తోత్రం–1–5)

(పరమాత్మా! నీ దివ్యాత్మ స్వరూపం నీకోసంగా లేదు. స్వతంత్రమైనది అయిన అది ఆశ్రితులకోసమై, పరతంత్రంగా ఉన్నది –అని తాత్పర్యం. దివ్యమంగళ విగ్రహం కూడా నీ కోసం లేదు. దివ్యాయుధాలు కూడా నీ కోసం లేవు. నీవు ఉండే పరమపదం మొదలైనవి కూడా నీకోసంగా లేవు. ఇవి అన్ని నీ భక్తుల కోసంగా ఉన్నాయి) అని చెప్పిన విధంగా అది నాది కదా. నాకోసం ఉన్నది కదా.

(తామ్ ఉగక్కుమ్ ఎమ్ కైయిల్ శంగమే పోలావో? యామ్ ఉగక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శంగముమ్) అని పదాలను అన్వయించి కూడా అర్థం చెప్పవచ్చు. " నేను అభిమానించే శంఖవలయాలు నా చేతిలోనే ఉండాలి. ఇతరులు అభిమానించే శంఖం కూడా నా చేతిలోనే ఉండాలి. నేను అభిమానించిన వలయాలను ఇవ్వబోను. ఇతరులు అభిమానించిన శంఖాన్ని కూడా ఇవ్వను" అని తాను భావించడం అందమేనా? అభిమానించేవారు అభిమానించినదానిని పొందేటట్లయితే, నా చేతిలో ఉండే గాజులు నీ చేతిలో ఉన్నట్లుగానే, నీ చేతిలో ఉండే శంఖం నా చేతిలోకి రావాలి. సొత్తును కలిగినవారు సొత్తును పొందాలి– అని అంటే, నా చేతిలో గాజులు నా దగ్గరే కదా ఉండాలి. ఈ రెండు కూడి ఉండే స్థితిలోనే సంభవించే అవకాశం ఉన్నందున, "సంశ్లేషం సంభవించాలి "– అని ఇక్కడ పరమ తాత్పర్యం.

"నీవు, స్వామి చేతిలోని శంఖాన్ని ఆశపడినందువల్ల కదా, అతడు నీ గాజులను గ్రహించాడు. ఇప్పుడు అతనిని నీవు గర్హించడం ఎందుకు?అని చెలికత్తెలు, తల్లులు అనగా, " వెళ్ళై విళి శంగు ఇడమ్ కైయిల్ కొండ విమలన్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–5–2) (తెల్లని, శుద్ధ స్వభావాన్ని కల పాంచజన్య శంఖాన్ని చేతిలో ధరించిన విమలుడు) అని ఒక శంఖాన్ని పొందాలని నేను ఆశపడినందుకు " తాన్ కొండ శరి వళైగళ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 8 –5) (తాను చేజిక్కించుకున్న నా గాజులు) అని నా గాజులు అన్నిటిని పోగొట్టుకునే విధంగా చేశాడు అతడు అభిమానించినది– అని భావించి, నేను ధరించి ఉండడానికి వీలుగా ఒక గాజును కూడా నా చేతిలో అతడు విడిచిపెట్టలేదు– అని

అంటున్నది. నీవు కూడా అతని చేతిలో ఉండే శంఖాలను అన్నిటిని ఆశపడకూడదు –అని అంటే, ఈశ్వరుడు ఏ విధంగా అద్వితీయుడై ఉన్నాడో, ఆ విధంగానే అతని చేతిలో శంఖం కూడా సాటిలేనిదై, ఒక్కటిగానే ఉన్నందున, నేను పలు శంఖాలను పొందాలని ఆశపడడానికి వీలు కాదు కదా– అని భావం.

(తమ్ కైయిల్ శంగమే పోలావో? యామ్ ఉగక్కుమ్ తమ్ కైయిల్ శంగముమ్) "భగవంతుని చేతిలో ఉండే శంఖం ఆయుధం కదా! దానిని ఏ విధంగా ఆశపడ్డావు?" అని అంటే, "నా చేతిలో ఉండే గాజుల వలె, అతని చేతిలో ఉండే శంఖం కూడా నాకు ఆభరణంగానే కనిపించినది కనుక, ఆశపడడంలో తప్పులేదు" అని అంటున్నది. "నారీణామ్ ఉత్తమా వధూః" (స్త్రీలలో గొప్ప వధువు) అని ఈమె నారీ తిలకమై ఉండడానికి తగినట్లుగా ఈమె గాజులను ధరించినట్లుగానే, అతడు కూడా తాను పురుషోత్తముడై ఉండడానికి తగినట్లుగా శంఖాన్ని ఆభరణంగా ధరించాడు– అని ఈమె భావిస్తున్నది.

(ఏంది**ழ**యిార్!) ధరించిన ఆభరణాలను కలిగినవారలారా!అలంకరించుకొనబడిన ఆభరణాలను కలిగినవారలారా! నేను ఇటువంటి పాట్లను పడుతూ ఉండగా, ప్రళయంలో కూడా దొరకకుండా ఉండేవారివలే, మీరు ఎక్కడ ఉండి, ఈ ఆపద నుండి తప్పించుకున్నారు? తాను అతని కారణంగా గాజులను పోగొట్టుకొని ఉన్నట్లుగానే, వీరు కూడా తమ గాజులను పోగొట్టుకొనవలసి ఉండగా, ఆ విధంగా కాకుండా గాజులు మొదలైన ఆభరణాలను వీరు ధరించి ఉండడాన్ని చూచి ఆశ్చర్యంతో అడుగుతున్నది.

"మయూరస్య వనే నూనం రక్షసా న హృతా ప్రియా,
తస్మాన్నృత్యతి రమ్యేషు వనేషు సహ కాంతయా"

(శ్రీరామాయణం కిష్కింధాకాండ –1–40)

(అరణ్యంలో మగనెమలినుండి ఆడు నెమలి అపహరింపబడలేదు. అందువల్లనే, మగ నెమలి అందమైన అరణ్యంలో తనకు ప్రియమైన భార్యతో కలసి నాట్యం ఆడుతున్నది), అనే విధంగా శ్రీరాముడు కూడా తాను భార్యను పోగొట్టుకున్నట్లుగానే, అరణ్యంలో ఉండే నెమళ్లు కూడా తమ పెంటి నెమళ్ళను పోగొట్టుకున్న వలసి ఉండగా, ఆ విధంగా పోగొట్టుకోకుండా ఉండడాన్ని చూసి,

ఆశ్చర్యాన్ని పొందాడు కదా. ఆ విధంగానే ఈమె కూడా "తమ చేతిలో ఉండే గాజులను ధరించగలిగినవారు ఎవరూ లేరు" –అని భావించినందున, "మీరు ఈ ఆపద సమయంలో ఏ విధంగా తప్పుకున్నారు?" అని అంటున్నది. సర్వలోకనాయకుడైన అతనితో కలసి అతనికి దూరమైనందున లోకంలో ఉండే అందరూ గాజులను పోగొట్టుకోకుండా ఉండడం వీలు కాదు– అని ఈమెకు తోచింది. ఆభరణాలను పోగొట్టుకున్నవారు ఆభరణాలను అలంకరించుకున్నవారి దగ్గర కదా తమ కొరతను తెలుపుకోవచ్చు. బలవంతులు మొత్తం పోగొట్టుకున్నవారి దగ్గరనా, తమ కొరతను చెప్పుకుంటారు? తమతో సాటి వచ్చే బలవంతుల దగ్గర కదా, తమ కొరతలను చెప్పుకుంటారు. " నా శంఖాన్ని అతడు దోచుకొని వెళ్ళాడు" అని కొరతను పలికితే, " అతని శంఖాన్ని నీవు కొన్నాళ్ళు ధరించి ఉండు " అని చెప్పినవారి దగ్గర మొరపెట్టుకోవడంలో ఏమి ప్రయోజనం? ఈమె పడే పాట్లను తెలియనందువల్ల, వీరు కూడా మగవారి వంటివారే కదా.

(తీ ముగత్తు నాగణై మేల్ శేరుమ్ తిరువరంగర్) వీరు ఒకవైపు ఉండగా, నా స్థితిని తెలిసినవాడై ఉన్నప్పటికీ, భగవంతునకు తన శరీరాన్ని సమర్పిస్తూ ఉండే ఆదిశేషునిగూర్చి ఏమని చెప్పడం? అతడు భగవంతుని విశ్లేష దుఃఖాన్ని తెలియనివాడై ఉన్నప్పటికీ, కూడి ఉండడంలోని రసాన్ని తెలిసినవాడే కదా. ఎల్లప్పుడూ కూడి ఉన్నప్పటికీ, స్వామితో ఎక్కడ విశ్లేషం కలుగుతుందో? ఏమో? అని అస్థానే భయ శంకను పొంది, భగవంతునకు దూరమైనవారు పడే దుఃఖాన్ని అనుభవించే క్రూరమైన ముఖాలను కలిగిన శేషశయనమై ఉన్నందువల్ల, విశ్లేషదుఃఖం అంటే ఏమో ఇతనికి తెలుసు కదా. ఇటువంటివాడైన అతడు, భగవంతుని నన్ను విశ్లేషించి, తన భోగంలో(ఆదిశేషుని శరీరంలో, అనుభవంలో) సంబంధాన్ని కలిగి ఉంటే భోగి అయిన (సర్పం అయిన) తాను తన శరీరాన్ని ఇవ్వవచ్చునా? అని భావం. ఆదిశేషుని "తీముగత్తు " కఠినమైన ముఖాలను కలిగినవాడు) అని గర్విస్తూ చెప్పవచ్చునా?అని అంటే, అతనిని పెరియాళ్వారులను వలె, భావించినందువల్ల, మనలను భగవంతునితో చేర్చవలసిన ఇతడే ఆ విధంగా చేయకుండా, భగవంతునితో తానే సంబంధాన్ని కలిగి ఆనందిస్తున్నాడే! అనే కోపంతో, రోషంతో "తీముగత్తు "అని అంటున్నది. ఒక స్త్రీ, తాను భర్తకు దూరమై

బాధపడుతూ ఉండేటప్పుడు, పుట్టింటికి చెందినవారు మెట్టినింటికి చెందినవారితో సంబంధాన్ని కలిగి ఉన్నట్లయితే, వారిని నిందిస్తూ మాటలను చెప్పినట్లుగానే, ఈమె కూడా పలుకుతున్నది కదా. పెరియాళ్వారుల విషయంలో ఈమె "తంగల్ తేవరై" అని అన్నది కదా.

"పితుర్నిదేశం నియమేన కృత్వా వనా న్నివృత్త శ్చరితవ్రతశ్చ,
స్త్రీభి స్తు మన్యే విపులేక్షణాభిః త్వం రమ్యసే వీతభయః కృతార్థః"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 28 –84)

(నీ తండ్రి ఆజ్ఞను సరిగా పరిపాలించి పూర్తి చేసి, ఆశ్రిత సంరక్షణం అనే వ్రతం ముగించుకున్నవాడవై, వనం నుండి తిరిగి వెళ్లి, ఏ భయం లేనివాడవై, ప్రయోజనాన్ని పొందినవాడవై, పెద్ద పెద్ద నేత్రాలను కలిగిన స్త్రీలతో నీవు ఆనందిస్తావు– అని భావిస్తున్నాను) అని సీతాదేవి కూడా ఈ విధంగానే శ్రీరామ నీ విషయంలో విరహవేదన కారణంగా చాలా రోషంతో పలికింది కదా.

(తీముకత్తు)॥ నావలే దుఃఖించేవారిని చూచి, అయ్యో! అని కరుణను చూపించవలసి ఉండగా, ముఖంలో చూడడానికి సాధ్యం కాని విధంగా నిప్పును వర్షించినట్లుగా ఉన్నది, ఈ నాగశయనం.

(శేరుమ్ తిరువరంగర్)॥ కరుణను లేకపోయే విషయంలో, అతడు కూడా ఈ ఆదిశేషునితో గురుకులవాసం చేసి నేర్చుకొన వలసి ఉన్నది – అని భావం. లేక, ఈ శ్రీరంగనాథుడు పడుకలో పరుండడానికి ప్రయత్నం చేస్తే, విరోధులను పోగొట్టడానికి వేరొక ఆయుధం ఏదీ అక్కర లేకుండా ఉండేటట్లుగా, ఈ ఆదిశేషుడే విరోధులను దహించే అగ్నిని కురిపించే ముఖాన్ని కలిగినవాడై ఉన్నాడు– అనే అర్థాన్ని కూడా ఇక్కడ గ్రహించవచ్చు. నావలే, భగవంతుని గర్హణకు లక్ష్యమై ఉండేవారు వచ్చి స్వామి దరికి చేరడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉండేటట్లుగా ఉన్నాడు, ఈ ఆదిశేషుడు– అని తాత్పర్యం. ఆ విధంగా ఎవరైనా దగ్గరకు వస్తే, " ఏయ్ న్ద పణైక్కదిర్మేల్ వెవ్వుయిర్ ప్ప వాయ్ న్ద మధుకైటబరుమ్ వయిఱురుకి మాండనర్" (మూన్ఱామ్ తిరువందారి– 66) (ఆదిశేషుని విస్తరించిన పడగలనుండి వెలువడిన అగ్ని దహించగా, భగవంతుని దగ్గరకు వచ్చిన

మధుకైటభులు నశించిపోయారు) అని చెప్పినట్లుగా, నశించిపోయేటట్లుగా ఉండేవాడు –అని భావం.

(శేరుమ్)॥ ఈ భగవంతుని స్వభావం లోక నడకకు విరుద్ధంగా ఉన్నది. నాయకి అయిన నాకు, ఇతనికి –అనే ఇద్దరి కోసం పరచిన పడుకపై ఒంటరిగా పడుకోగలిగినవాడు అవుతున్నాడే!

(తిరువరంగర్) బాధపడినవారిని కాపాడడం కోసం శ్రీరంగానికి వచ్చినవాడు దానిని మరచిపోయి, ఆదిశేషుడు అనే పడకపై దాని మెత్తదనం, చల్లదనం, సుగంధం మొదలైనవాటిని ఆనందిస్తూ నిద్ర పోతున్నాడే! పరమపదంలో ఉండి, నన్ను పరిగ్రహించకుండా ఉన్నప్పటికీ సహించి ఉండవచ్చు. ఇక్కడికి వచ్చిన తరువాత కూడా, నన్ను ఉపేక్షించి ఉండడమా?

(ఆ!) అయ్యో!

(ముగత్తు నోక్కారాల్) విరహంలో నాయకుడు తన ప్రణయిత్వాన్ని విడచినప్పటికీ, దానిని సహించవచ్చు. కాని, " కణ్. నోక్కమ్ " (కంటితో చూడడాన్ని, దయను) విడచి పెట్టవచ్చునా?

(అమ్మనే!అమ్మనే!) ఇది భయాన్ని తెలిపే పదం. విరహార్తి కాలంలో భావించగానే, నాలుకలో నీరు ఊరేటట్లుగా మధురమై ఉండేవాడు. " పులి, పాము" అన్నట్లుగా భావిస్తే భయాన్ని కలిగించేటట్లుగా ఉండడమా? ఇతడు ఇంతకు ముందు ఏ విధంగా ఉన్నాడు? ఇప్పుడు ఈ విధంగా విరుద్ధంగా అయిపోయాడే!. మాధుర్యాన్ని కోల్పోయి, భయాన్ని కలిగించేవాడు అయ్యాడే!

"యం యోగినః ప్రాణవియోగకాలే యత్నేన చిత్తే వినివేశయంతి,
స తం పురస్తాత్ హరి మీక్షమాణః ప్రాణాన్ జహౌ, ప్రాప్తఫలో హి భీష్మః"

(భారతం– శాంతి పర్వం– 46– 139)

(ఎవనిని, యోగులు తమ ప్రాణాలను విడిచేటప్పుడు, ప్రయత్నించి తమ మనసులో నిలుపుకుంటారో, ఆ హరిని తన కంటి ముందు దర్శిస్తూ ఉన్నవాడై, ఆ భీష్ముడు తన ప్రాణాలను విడచి పెట్టాడు. అతడే కదా కృతార్థుడు) అనే విధంగా అంతిమ కాలంలో ఆ స్వామిని దర్శించడం అనేది భీష్మునివంటి మగవారికే సాధ్యం అయ్యేటట్లుగా ఉన్నది. నావంటి స్త్రీలకు సాధ్యం కాదు కాబోలు!

★★★★★

ఎழிలుడైయ అమ్మనైమీర్! ఎన్నరఙ్గత్తిన్నముతర్
కుழలழకర్ వాయழకర్ కణ్ణழకర్ కొప్పూழில్
ఎழுకమలప్పూ వழకర్ ఎమ్మానార్ ఎన్నుడైయ
కழల్ వళైయై త్తాముమ్ కழల్వళైయే యాక్కినరే. **2**

ఎழில్ ఉడైయ = అందాన్ని కల్గిన, అమ్మనైమీర్ =తల్లులారా !, అరఙ్గత్తు = శ్రీరంగంలో వేంచేసి ఉండే, ఎన్ ఇన్ అముతర్ = నా తీయని అమృతంవంటివాడై, కుழల్ అழకర్ = అందమైన కేశపాశాన్ని కలవాడై, వాయ్ అழకర్ = అందమైన అధరాన్ని కలవాడై, కణ్ అழకర్ = అందమైన తిరునేత్రాలను కలవాడై, కొప్పూழில్ ఎழு కమల పూ అழకర్ = నాభిలో ఉండే పద్మంచేత అందాన్ని పొందినవాడై, ఎమ్మానార్ =నాకు స్వామి అయిన శ్రీరంగనాథుడు, ఎన్నుడైయ= నా, కழల్ వళైయై= **“కழల్ వళై”** అనే రూఢినామాన్ని కల చేతి గాజులను, తాముమ్ = అతడుకూడా, కழల్ వళైయే ఆక్కినార్ = చిక్కిపోయినందువల్ల చేతినుండి జారిపోయే గాజులుగా అయినవి కనుక వాటిని **“కழల్ వళై”** అనేటట్లు యోగరూఢిగా చేసివేశాడు.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (ఎழிలుడైయ అమ్మనైమీర్) ఆభరణ మిழన్దార్ వழక్కు ఆభరణమ్ పూణ్డారమ్ క్కేట్కు మిత్తనైయిటే ఎన్డాప్పోలే, ఎழில் ఇழన్దార్ ఎழల్ ఇழవాతారై క్కేట్కు మిత్తనైయిటే. (అమ్మనైమీర్) ఎழிలుణ్డాక్కి క్కాట్టవేణ్డుమవర్ కళుక్కిటే ఎழில் ఇழన్దమై శొల్లుకిఱతు; తన్దశై యిరున్దపడి- 'సౌమిత్రే శోభతే పమ్పా" (రామా.కి.-1-3) ఎన్నుమాపోలే. (ఎన్) దేవజాతిక్కు ప్రాతువాన అమృతమ్బోలన్ఱు, ఇవళుక్కు స్వమ్మాన అమృతమాయ్త్తు. (అరఙ్గత్తు) ఇతు స్వర్గత్తిలే యిరుక్కు మమృత మన్ఱు. (ఇన్నముతర్) శరీరత్తుక్కు స్థైర్యత్తై ప్పణ్ణికొ్డుక్కు మమృత మన్ఱు.

(కుழలழకరిత్యాది) కణ్ణాలే పరుకు మమృతమ్. అమ్బుక్కు నేర్నిఱ్క వొణ్ణాతాప్పోలే, నోక్కుక్కు నేర్ నిఱ్కవొణ్ణామే తిరుక్కுழలిలే ఒతుఙ్గినాళ్; అతు వాయ్కరైయిలే పోర వీశిఱ్ఱు; అతుక్కు త్తోఱ్ఱు త్తిరువడికళిలే విழప్పుక్కవాఱే, నడువే వయిఱు పిడియాయ్త్తు క్కాణుమ్; నడువే వழి పఱిత్తతు తిరునాభీమలమ్, కామినియిటే. (అమ్మానార్) “జిత్తనే” (జితంతే-1-1) ఎన్నుమాపోలే స్వాభావికమాన శేషిత్వత్తుక్కు త్తోఱ్ఱు చ్చొల్లు కిఱ వార్తై యల్ల.

(ఎన్నిత్యాది) “ఎழில் కొణ్డార్” ఎన్ఱు అవర్క్కు ఇత్తై ఎఙ్గనే నామ్ కుఱ్ఱమాక చ్చొల్లుమ్బడి? ప్రణయిత్వత్తిల్ ఏతేనుమ్ తప్పునిన్డారాకిలన్ఱో నమ్మాల్ అవర్క్కు క్కుఱ్ఱమ్ శొల్లలావతు? ఏకకంఠరానవర్క్కు నామ్ ఎన్న కుఱ్ఱమ్ శొల్లువతు?

అవర్ పిరిన్దాలుమ్ కழிలాతపడి తిణ్ణియ వళై తేడియిట్టోమానోమ్ నామ్. అవర్ ఇతినుడైయ నామత్తై మెయ్యాక్కినార్. విశ్లేషత్తిలుమ్ తొజ్గుమ్ వళై తేడియిట్టోమానోమ్ నామ్. అవర్ ఒరు క్షణముమ్ తోజ్గాతపడి యాక్కినార్.

"తాముమ్" ఎన్ఱ అழுకు పారీర్; ఇతు అజ్గుమ్ ఏఱప్పెఱ్ఱతిల్లై, అవన్ కైయిల్ వళై కழன்ఱతాకిల్ ఇవళ్ కైయిల్ వళై తొజ్గుమితే. అవర్క్కుమ్ ఇచ్చెల్లామై ఉణ్డెన్ఱటిన్దాల్ ఇవళ్ కైయిల్ వళై కழிలాతాయ్త్తు, చలిక్కిఱపడి. "నీ యొరుత్తియుమ్ ఇழన్దాయాక చ్చొల్లుకిఱతెన్ ? ఇజ్గనే యన్ఱో ఎల్లారుమ్ ఇరుప్పతు"; ఎన్న; "ఎన్నై యొழிయ ఆఱేనుమ్ వళై ఇழన్దారుణ్డో ?" ఎన్గిఱాళ్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (ఎழிలిత్యాది) "ఎழிల్" - అழுకు. "ఎழிలుడైయ అమ్మనైమీర్" ఎన్ఱు-అవర్కళుడైయ ఎழிలుడైమై శొల్లకిఱతుక్కు కరుత్తేతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆభరణ మిழన్దార్ వళక్కిత్యాది) అతావతు- కీழிప్పాట్టిలే తనక్కు ఆభరణమాన శజ్గు ఇழక్కైయాలే "ఏన్దిழైయార్" ఎన్ఱుమ్, ఇజ్గుమ్ 'ఎழிలుడైయ" ఇత్యాదియాలే- అర్థాత్ తన్నై ఇழிలిழிన్దమై సిద్ధమాకైయాలే శొల్లుకిఱతు. ఆనాల్ తాయ్‌మారోడే తాన్ ఎழிలిழన్దమై శొల్లలామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఎழிలుణ్డాక్కియిత్యాది). (ఎழிలుణ్డాక్కి క్కాట్టవేణ్డు మవర్కళుక్కితే) ఎన్ఱతు- తాన్ ఎழிలిழన్దాలుమ్, తాయ్‌మార్ గౌరవ్యరాకైయాలే ఎழிలిలన్ఱో మెన్ఱు కాట్ట లజ్జిత్తు ఎழிలుణ్డాక్కి క్కాట్టవేణ్డుమవర్ కళుక్కితే ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, "ఎழிలుణ్డాక్కి" ఎన్ఱతు- తన్ ప్రావణ్యమ్ తాయ్‌మారుక్కు మఱైక్కవేణ్డి యిరుక్క చ్చొల్లుకిఱతెన్ఱపడి. అప్పడి మఱైక్కవేణ్డుమ్ విషయత్తిలుమ్ ఆఱ్ఱామైయాలే స్వదశైయై చ్చొన్న పేరుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సౌమిత్రే ఇత్యాది).

వాయాలే పరుకు మమృతత్తై వ్యావృత్తిక్కైక్కాక (కణ్ణాలే పరుకు మమృతమ్) ఎన్ఱు. "కణ్ణழுకర్- కుழலழுకర్ - వాయழுకర్" ఎన్ఱన్వయమ్. ఇరున్దపడియే అర్థ మరుళిచెయ్యామల్, కణ్ణై మున్నాక చ్చొల్లుకిఱతు అర్థస్వారస్యత్తైప్పఱ్ఱ. స్వరూపగుణ మిరుక్క, విగ్రహగుణత్తిలే యిழிవాన్ ఎన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కామినియితే) ఎన్ఱు. (వార్తైయల్ల) "జితనే" ఇత్యాదివత్, అழுకుక్కు త్తోఱ్ఱు "అమ్మానార్" ఎన్గిఱాళెన్ఱు పూరిప్పతు.

ఎழிల్ కొణ్డ మాత్రమన్ఱిక్కే వళైయుమ్ కழలప్పణ్ణుకైయాలే వ్యజ్గ్యమాక చ్చొల్లుకిఱాళ్ (ఎழிల్ కొణ్డారిత్యాది). (ఏతేనుమ్ తప్పనిన్ఱార్) ఎన్ఱతు- వ్యజ్గ్యమ్, (ఏకకణ్డర్) ఎన్ఱతుమ్- వ్యజ్గ్యమ్ ఇత్తై క్కాట్టుకిఱార్ (అవర్ పిరిన్దాలుమిత్యాది) "కழల్ వళై" ఎన్ఱతు "వెళ్ వళై" ఎన్నుమాపోలే వళైక్కు ప్పేరెన్ఱు అరుళిచ్చెయ్‌వర్. (మెయ్యాక్కినార్) ఎన్ఱతు- "న నామతః కేవల మర్థతోఽపి" ఇతి న్యాయేన యోగరూఢమాక్కినారెన్ఱపడి. వివరణమ్ (తొజ్గుమ్ వళై

యిత్యాది). ఇత్తాల్ తాత్పర్యమ్- విశ్లేషసమయత్తిల్ వళైయై క్కౖళలప్పణ్ణి, అవ్వళియాలే తన్బక్కల్ ఎనక్కు ప్రావణ్య ముణ్డెన్ఱు ఎల్లారు మఱియుమ్బడి పణ్ణినారాకైయాలే నమ్మోడు ఏకకణ్ఠరెన్ఱపడి. నాన్ కళలాలే ఇట్ట వళైయై క్కళల ప్పణ్ణినానెన్ఱాల్ శలమ్ పణ్ణినానెన్ఱు అర్థమాకవుమ్ కూడుమాయిరుక్క, ఐకకణ్ఠ్యత్తుక్కుడలాక చ్చొల్లుకైక్కు నియామక మేతు? ఎన్న, (తాముమ్ ఎన్ఱ అళకు పాఱీర్) ఎన్గిఱార్? "తామ్ కళల్వళై" ఎన్నలాయిరుక్క, "తాముమ్" ఎన్ఱు ఈడుపాడు తోన్ఱ చ్చొల్లుకైయాలే ఎన్ఱు తాత్పర్యమ్. అన్ఱిక్కే, ఎన్నుడైయ కళల్వళైయైయే తామ్ కళళ్ వళైయాక్కినారెన్ఱాయ్, వెఱుప్పిలే తాత్పర్యమ్. (ఇతు అఙ్గ మిత్యాది). ఇతు కళలుకిఱ ఇతు, (చలిక్కిఱపడి) ఎన్ఱ శబ్దార్థమ్. మణిక్కట్టుక్కు క్కీళ్ కళలామల్ చలిక్కిఱతు- ఎన్ఱపడి. "ఎన్-కళల్వళై" ఎన్ఱత్తై ప్పన్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నీ యొరుత్తియు మిత్యాది).

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– తన స్థితిని దాచవలసిన తల్లుల వద్ద తన స్థితిని వ్యక్తం చేస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఎ**ళి**ల్ ఉడైయ అమ్మనైమీర్!) గడచిన పాశురంలో ఆభరణాలను అలంకరించుకున్నవారిని చూచి, ఆభరణాలను కోల్పోయిన తన స్థితిని చెప్పింది. ఈ పాశురంలో– అందాన్ని కలిగినవారిని చూసి అందాన్ని కోల్పోయిన తన స్థితిని తెలియజేస్తున్నది.

(అమ్మనైమీర్) తాను అందాన్ని కోల్పోవడం మరచిపోయి, అందాన్ని ఆరోపించుకొని చూపించబోయిన తల్లులకు తాను అందాన్ని కోల్పోయిన స్థితినిగూర్చి చెబుతున్నది కదా. ఈమె స్థితి ఈ విధంగా అయినది.

"సౌమిత్రే! శోభతే పంపా వైడూర్యవిమలోదకే,
ఫుల్లపద్మోత్పలవతీ శోభితా వివిధైః ద్రుమైః"

(లక్ష్మణా! వైడూర్యంవలె పరిశుద్ధమైన జలాన్ని కలిగినదై, వికసించిన తామర పూలను, నీలోత్పలాలు మొదలైన పుష్పాలను కలిగినదై, అనేక వృక్షాలతో ప్రకాశించే పంపానది చాలా గొప్పగా ప్రకాశిస్తున్నది) అనే విధంగా తనలోనే దాచుకొని ఉండవలసిన విరహార్తిని లక్ష్మణుని దగ్గర శ్రీరాముడు వ్యక్తం చేశాడు కదా.

(ఎన్నముదర్) దేవతలకు సాధారణమైన, ఉప్పుచారు అనదగిన అమృతం వంటిది కాదు –నాకు తగిన, అమృతమైన ఈ స్వామి –అని భావం.

(అరంగత్తిన్నముదర్) ఇది స్వర్గంలో ఉండేది కాదు, శ్రీరంగంలో ఉండే అమృతం.

(ఇన్నముదర్) శరీరానికి బలాన్ని ఇచ్చే అమృతం కాదు, ఆత్మకు స్థైర్యాన్ని కలిగించే ఆనందామృతం ఇది.

(కుழల్ అழగర్ వాయ్ అழగర్ కణ్ అழగర్ కొప్పూழిల్ ఎழுకమల ప్పూవழగర్) నోటితో ఆస్వాదించే దేవతల అమృతం కంటే చాలా గొప్పతనాన్ని కలిగినది, కంటితో తాగే ఈ అమృతం –అని చూపుతున్నది. అర్థస్వారస్యాన్ని భావించి, " కణ్ అழగర్ కుழల్ అழగర్ వాయ్ అழగర్ కొప్పూழిల్ ఎழுకమల ప్పూవழగర్" అనే పదాలను అన్వయించి అర్థాన్ని గ్రహించాలి. బాణానికి నేరుగా నిలవడానికి సాధ్యం కానట్లుగానే, స్వామి కంటి చూపుకు నేరుగా నిలవడానికి సాధ్యం కానందున, అతని కేశసౌందర్యాన్ని చూడడానికి ప్రయత్నించింది. కేశాల సౌందర్యపు అల తీరంవలె ఉండే అధరంలోకి గెంటగా, ఆ అందంతో జయింపబడి, భగవంతుని చరణాలపై పడాలని ప్రయత్నం చేయగా, మధ్యలో నడుము ఆమెకు ఆధారమైనది. అంటే, బొడ్డులో ప్రకాశించే నాభీపద్మంలోని సౌందర్యం ఈమె కంటిని కొల్లగొట్టింది. ప్రేమకు ఈమె వశమైనది కనుక, భగవంతుని స్వరూప గుణాలలో అభినివేశాన్ని పొందకుండా, రూపసౌందర్యంలో అభినివేశాన్ని పొందుతున్నది.

(ఎమ్మానార్) ఈ విధంగా తన అందాన్ని చూపించి స్వామి నన్ను స్వాధీనం చేసుకున్నాడు.

"జితం తే పుండరీకాక్ష! నమ స్తే విశ్వభావన!,

నమస్తే ఽ స్తు హృషీకేశ!మహాపురుష! పూర్వజ!" (జితంతే స్తోత్రం –1)

(తామర పువ్వులవంటి నేత్రాలను కలిగినవాడా! ఈ ఆత్మ వస్తువు నీచే జయింపబడింది. ఇది నాది కాదు కదా, నీదే కదా. లోకాన్ని అంతటినీ సృష్టించినవాడా! ఇంద్రియాలను నియమించేవాడా! ఇవ్వడంలో చాలా గొప్పవాడా! ఈ ఆత్మవస్తువు నాకోసం కాకుండా నీకోసంగానే కావాలి) అని భగవంతుని నేత్ర సౌందర్యానికి జయింపబడినట్లే, ఈమె ఈ మాటను భగవంతుని సహజమైన శేషిత్వానికి జయింపబడి చెప్పే మాటగా కాకుండా, అతని అందానికి జయింపబడి చెప్పే మాటగా అయినది.

(ఎన్నుడైయకழல் వళైయై త్తాముమ్ కழல் వళైయే ఆక్కినరే) ఇంతకు ముందుఎழில் ఉడైయ అమ్మనైమీర్!" అనే చోట "నా అందాన్ని స్వామి గ్రహించాడు" అని అతనిపై దోషాన్ని చెప్పాను. నిజానికి అతనిలో దోషం ఉన్నట్లుగా తెలియలేదు. అతడు నాపై ప్రేమలో దోషాన్ని కలిగినవాడై ఉంటే కదా, నేను అతనిపై దోషం చెప్పవచ్చు. నాతో కలసిన మనసు కలిగినవాడై ఉండేటప్పుడు నేను ఏమి దోషాన్ని చెప్పడం? అతడు విడిపోయినప్పటికీ తొలగని రీతిలో బలాన్ని కలిగిన గాజులను అన్వేషించి అలంకరించుకున్నాము, మనం. "కழల் వళై" అనే రూఢినామాన్ని పొందిన ఆ చేతి గాజులను "చేతి నుంచి జారిపోయే గాజులు" అనే లక్షణ నామాన్ని పొందిన గాజులుగా చేయడంద్వారా దాని పేరును సార్థకం చేశాడు. విశ్లేషించినప్పుడు కూడా జారిపోకుండా చేతిలో నిలచి ఉండే గాజులను వెదకి అలంకరించుకున్నాము, మనం. అతడు ఒక్క క్షణం కూడా చేతిలో నిలువని "కழల் వళై" గానే దానిని చేసి వేశాడు. ఇందులో అతనిపై దోషం చెప్పడానికి ఏమి ఉన్నది? "తాముమ్" అనే ప్రయోగంలోని చకారంచేత "తనతో పొందిక కలిగిన మనసును కలిగినవాడు" అని అర్థాన్ని తెలిపే అందాన్ని గ్రహించాలి. తమ వెగటును కప్పిపుచ్చుకొని, వ్యతిరేక లక్షణలో చెప్పిన రీతి ఇది. "నా కழల் వళై" అని అన్నందు వల్ల "తన గాజులు జారిపోరేదే!" అనే వెగటుకూడా వ్యక్తం అవుతున్నది. అతని చేతిలోని గాజులు జారిపోయినవి అయినట్లయితే, అతని విరహార్తిని తెలిసినందువల్ల ఈమె చేతిలో గాజులు జారిపోకుండా నిలుస్తాయి కదా. అతనికి కూడా ఈ ఆర్తి ఉన్నది –అని ఈమెకు తెలిస్తే, ఈమె చేతిలో ఉండే గాజులు చలిస్తాయి తప్ప, జారిపోవు. "ఎన్నుడైయ కழల் వళైయైయే కழల் వళై ఆక్కినార్" అని ఏవకారాన్ని. కలుపవచ్చు. అప్పుడు, "నీవు ఒక్కతెవు మాత్రమే గాజులను జార్చుకున్నట్లుగా చెబుతున్నావేమి? అతనికి దూరమైన వారందరూ కూడా తమ గాజులను జార్చుకున్నవారై ఉన్నారు కదా"– అని కొందరు చెబుతున్నట్లుగా గ్రహించి, "గాజులను పోగొట్టుకున్నది నేను ఒక్కతెనే. నేను తప్ప ఎవరైనా గాజులను పోగొట్టుకున్నవారు ఉన్నారా? "అని అంటున్నది –అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

★★★★★

పోఙ్గోతమ్ శూழ்న్ద పువనియుమ్ విణ్ణులకుమ్
అఙ్గాతుమ్ శోరామే ఆళ్కిన్ద ఎమ్బెరుమాన్
శెఙ్గోలుడైయ తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్
ఎఙ్గోల్ వళైయా లిడర్తీర్వరాకాతే. 3

పొఙ్గు = పొంగే (అలలుపొంగే), ఓడమ్ = సముద్రంచేత, శూழ்న్ద = చుట్టబడి ఉండే, పువనియుమ్ = ఈ భూమండలం, విణ్ ఉలకుమ్ = పరమపదం, ఆతుమ్ శోరామే = ఏదీ కొంచెంకూడా కొఱతపడకుండా ఉండేటట్లు, ఆళ్కిన్ద = నిర్వహిస్తున్న, ఎమ్ పెరుమాన్ = మా స్వామియై, శెఙ్గోల్ = అధికారదండాన్ని చెలాయించగలవాడై, తిరు అరఙ్గమ్ శెల్వనార్ = శ్రీరంగంలో పరుండి ఉండేవాడైన మహానుభావుడు, ఎన్ = నాయొక్క, కోల్ వళైయాల్ = చేతిగాజులతో, ఇడర్ తీర్వర్ ఆకాతే = తన కొఱతలను (ఆశలను) అన్నిటినీ తీర్చుకొని పూర్ణత్వాన్ని పొందేవాడు కదా (ఆవిధంగా నా చేతి గాజులను కొల్లగొట్టుకొని పోయి, అతడు నిండుతనాన్ని పొందనీ- అని భావం.)

అవ :- మూన్ఱామ్బాట్టు. ఉన్బక్కలుకప్పాలేయన్ఱో అవన్ ఉన్కైయిల్ వళై కొణ్డతెన్న; తమ్ముడైయ ఐశ్వర్యత్తిలే ఒరు కుఱై యుణ్డాయ్త్తు. అతు పూరిక్కవేణ్డి, ఇతొழியచ్చెల్లామై ఇడర్పట్టు, ఇతు పెఱ్ఱ పిన్నై అతు తీర్న్దారాయిరున్దారో; ఎన్నై ఇడర్ విళైక్కైక్కాక చ్చెయ్తారిత్తనై యన్ఱో- ఎన్ఱు వెఱుక్కిఱాళ్.

వ్యా :- (పొఙ్గోతమ్ శూழ்న్ద పువనియుమ్) ఓతమ్ కిళర్న్ద కడలై వేలియాకవుడైయ భూమియుమ్. మర్యాదైయిల్ ఒన్ఱుమ్ కుఱైన్దతిల్లైయితే అఙ్గు; భూమిక్కుమేలే విఴ్ఞివారానిఱ్కచ్చెయ్తేయుమ్ కరై యేఱమాట్టాతే కిడక్కిఱతితే కడల్. (విణ్ణులకుమ్) ఒరు మర్యాదై యిల్లాత త్రిపాద్విభూతియుమ్. (అఙ్గాతుమ్ శోరామే యాళ్కిన్ద) ఉభయవిభూతియిలుమ్ ఒరు కుఱై పిఱవామే నిర్వహిత్తుకొణ్డు పోరుకిఱ. అழிన్దవన్ఱు తన్మేలే ఏఱిట్టుక్కొణ్డు నోక్కియుమ్, ఉణ్డాక్కిన అన్ఱు తన్నిలైయిలే నిఱుత్తియుమ్ నడత్తుమ్ ఇవ్విభూతియై, తన్నై అనుభవిత్తు క్కళిక్కుమ్బడి పణ్ణివైత్తాన్ అవ్విభూతియై; నాన్ ఇఙ్గుళ్ళార్క్కుమ్ కూట్టన్ఱిక్కే అఙ్గుళ్ళార్క్కుమ్ కూట్టన్ఱిక్కే, నడువే నోవు పడుమ్బడి పణ్ణివైత్తాన్ ఎన్నై యొరుత్తియైయుమ్.

(శెఙ్గోలుడైయ తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్) తమ్ముడైయ ఆజ్ఞానువర్తనమ్ స్వసఙ్కల్పత్తాలే నడత్తుమతు పోరాతెన్ఱు కోయిలిలే వన్దు శాయ్న్దవర్. పెరియపెరుమాళో పిన్నై ఉభయ విభూతియైయుమ్ ఆళుకిఱారెన్నిల్; అల్ల; అవరిట్టతోరేవలాళ్. (తిరువరఙ్గచ్చెల్వ నార్) పెరియపెరుమాళు మల్లర్ కాణుమ్. (ఎఙ్గోలిత్యాది) తమక్కొఱు కుఱై యుణ్డాయ్, ఎన్ కైయిల్ వళైయొழிయ చ్చెల్లామే కుఱైప్పట్టు, అవ్విడర్ తీర్క్కైక్కాక క్కొణ్డారో?

ఎనక్కు క్లేశత్తై విళైక్కైక్కాక చ్చెయ్‌తారిత్తనైయన్రో?. కమ్రాలాతపడి తిణ్ణితాక ఇట్ట వళైయైయుమ్ కొణ్డార్; కోల్వళైయైయుమ్ కొణ్డార్.

అరు :- మూన్రామ్పాట్టు (పొఙ్గోత మిత్యాది) "అఙ్గు" ఇఙ్గు మర్యాదై తప్పి క్కిడక్కిఱతెన్రు కరుత్తు. "అతుమ్" - ఒన్రుమ్. (శబ్దాదికళాలే యిత్యాది) తాత్పర్యాన్తరమ్. (పెరుమాళు మల్ల కాణుమ్) ఎన్రతుక్కు త్తాత్పర్యమ్. శెఙ్గోలాయ్‌త్తు- ఎన్రపడి. "శెఙ్గోల్" - ఆజ్ఞై. "ఎమ్ కోల్‌వళై" - ఎన్ అమ్రకియ వళై; కోల్ వళై- వళైవిశేషమ్. (తిణ్ణితాక ఇట్ట వళైయుమ్ కొణ్డార్) ఎన్రతు- కీమ్రిఱ్పాట్టిలతు.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "నీవిషయంలో ఉండే ప్రీతి వల్లనే కదా అతడు నీ చేతిలోని గాజులను గ్రహించాడు!" అని కొందరు అనగా, " తన సంపదలో ఒక కొరత ఉండి, దానిని తీర్చుకోవడం కోసంగా నా చేతి గాజులను తీసుకుంటే తప్ప నిలువగలిగినవాడై, వీటిని పొందిన తరువాత తన కొరత తీరినవాడై ఉన్నాడా, స్వామి? కేవలం నన్ను బాధ పెట్టడంకోసం చేసిన పని కదా, ఇది!" అని రోషంతో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పొంగోదమ్ శూఴ్న్ద పువనియుమ్) సముద్రం నాలుగు వైపులా చుట్టి ఉండే భూమి – అని అర్థం. సముద్రం భూమి వైపు అలలను పొంగుతూ వచ్చినప్పటికీ కూడా, తీరాన్ని దాటకండా ఉంటుంది కనుక, ఒక నియతిని కలిగి ఉండడంలో ఏ లోటు లేకుండా ఉన్నది, ఈ భూమి– అని భావం. ఈ విధంగా ఒక పరిమితిని కలిగిన భూమిలో ఉన్నా, నా విషయంలో ఒక పరిమితిని మీరిన కార్యాన్ని చేస్తున్నాడు స్వామి– అని ఇకపై తెలుపబడుతున్నది.

(విణ్ణులగుమ్) భూమి వలె ఒక నియతిని కలిగినదిగా కాకుండా ఉండే పరమపదం– అని అర్థం. అది ఈ పరిమితి లేని దేశమయి ఉన్నప్పటికీ, ఇక్కడ నా విషయంలో వలె, పరిమితిని మీరిన కార్యాన్ని అక్కడ అతడు చేయలేదు– అని తెలుపబడుతున్నది.

(అంగాదుమ్ శోరామే ఆళ్ కిన్ర) ఉభయ విభూతులలోనూ ఏ కొరత లేకుండా ఉండేటట్లు పరిపాలన సాగిస్తున్న –అని అర్థం. లయాన్ని పొందినప్పుడు

కడుపులో పెట్టుకొని రక్షించి, మళ్లీ సృష్టికాలంలో స్థూలస్థితిలో ఈ లీలావిభూతిని నిలిపి, పరిపాలిస్తున్నాడు, ఎల్లప్పుడూ నిత్యముక్తులను తనను అనుభవింప జేయడం ద్వారా వారికి సత్తను కలిగించి రక్షిస్తున్నాడు, నిత్య విభూతిని.

(ఎమ్బెరుమాన్) తన రక్షణకు బాహ్యమైన ఒక మూడవ విభూతిగా నన్ను చేసి, నాకు దుఃఖాన్నే ఇచ్చి పరిపాలిస్తున్నాడు. శబ్దం మొదలైన లౌకిక విషయాలను అనుభవించి ఆనందించేటట్లుగా చేశాడు, లీలావిభూతిని. తనను దర్శించి, అనుభవించి ఆనందించేటట్లుగా చేశాడు, నిత్యవిభూతిని. నేను, ఇక్కడ ఉండేవారితో, అక్కడ ఉండేవారితో చేరకుండా, మధ్యన నిలిచి, దుఃఖాన్నే పొందేటట్లుగా చేసి వేశాడు, నన్ను ఒక్కతెను మాత్రమే.

(శెంగోల్ ఉడైయ తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) పరమపదంలో ఉండి, తన ఆజ్ఞను తన సంకల్పంతోనే అందరూ అనుసరించినట్లు నడిపి నిర్వహించడం చాలదు– అని తలచి, శ్రీరంగానికి వచ్చి శయనించినవాడు. ఉభయ విభూతులను పాలించేవాడు శ్రీరంగనాథుడా? అని అంటే,

(శెంగోల్ ఉడైయ) శ్రీరంగనాథుడు కూడా కాదు అతడు పెట్టిన, ఒక కార్యాన్ని నిర్వహించే వ్యక్తివంటి ఆజ్ఞాదండమే ఈ కార్యాన్ని చేస్తున్నది –అని భావం.

(ఎంగోల్ వళైయాల్ ఇడర్ తీర్వర్ ఆగాదే?) తన సంపదలో ఒక కొరత కలిగి, దానిని పూర్తి చేసికోవడం కోసం ఈ విధంగా నా గాజులను పొందితే తప్ప, ధరించలేనివాడై, వీటిని పొందిన తరువాత కొరతను తీరినవాడుగా ఉన్నాడా, అతడు? నన్ను బాధ పెట్టడం కోసం చేసిన కార్యం కదా, ఇది. గడచిన పాశురంలో చెప్పినట్లుగా, చాలా బలాన్ని కలిగిన నా "కழల్ వళై" ను కూడా గ్రహించాడు. ఇప్పుడు "కోల్వళై"ను కూడా గ్రహించాడు.

★★★★★

మచ్చణి మాడ మతిళరజ్గర్ వామననార్
పచ్చై ప్పశుమ్ తేవర్ తామ్ పణ్డు నీరేఱ్ఱ
పిచ్చై క్కుఱైయాకి ఎన్నుడైయ పెయ్ వళైమేల్
ఇచ్చై యుడైయరే లిత్తెరువే పోతారే. **4**

మచ్చు = పై అరలతో (భవనంలో పైభాగంలో ఉండే గదులతో) అణి = అందంగా ఉండే, మాడమ్ = మేడలను, మతిళ్ =కోటలను కల, అరజ్గర్ = శ్రీరంగంలో వేంచేసి ఉండేవాడై, వామననార్ = పూర్వం వామనావతారం ఎత్తినవాడై, పచ్చై ప్పశుమ్ తేవర్= పచ్చనితనాన్ని కల దేవుడైన శ్రీరంగనాథుడు, తామ్ = తాము, పణ్డు =పూర్వం, (మహాబలిదగ్గరనుండి), నీర్ ఏఱ్ఱ పిచ్చై కుఱై ఆకి = దానజలధారాపూర్వకంగా పొందిన భిక్షలో కొఱత కలుగగా, (ఆ కొఱతను తీర్చడంకోసం), ఎన్నుడైయ = నాయొక్క,పెయ్ వళై మేల్ = చేతికి పెట్టబడ్డ గాజుపై, ఇచ్చై ఉడైయరేల్ = ఆశను కల్గినవారైతే, ఇత్తెరువే = ఈ దారిలోనే, పోతారే = వేంచేయరా ?

అవ :- నాలామ్పాట్టు. "అల్లాతారెల్లామ్ వళై యిట్టిరుక్కచ్చెయ్‌తే కైయిల్ వళై కొణ్డతు ఉన్బక్కలుకప్పాలే యన్ఱో ! అతు హర్షహేతు విత్తనై యల్లతు శోకహేతు వాకవఱ్ఱో ?" ఎన్న; "ఓమ్; ఉకప్పు ఒన్ఱిలేయాయ్, మఱ్ఱైయతిలిన్ఱిక్కే యాకాతే యిరుప్పతు" ఎన్గిఱాళ్. "తామ్ విరుమ్బి యిరుక్కుమ్ వళై" ఎన్ఱు, అతు కొణ్డాకిలుమ్ ఎజ్గళ్ సత్తైయై నోక్కిక్కొణ్డు కిడక్కవేణు మెన్ఱిరున్దోమ్, అతొఴియ త్తమ్ సత్తై నోక్క వరితాయ్, అతిలే విరుప్పత్తై ప్పణ్ణి అత్తై క్కొణ్డారాయిరుక్కుమాకిల్, ఎజ్గళ్ సత్తై కిడక్క వేణు మెన్ఱు కణ్బాట్టత్తే ఇత్తెరువేయాకిలుమ్ ఒరు కాల్ పోకారో?

వ్యా :- (మచ్చణి మాడ మిత్యాది) మచ్చుక్కళాలే అలజ్కృతమాన మాడజ్గళైయుమ్, అరణాక ప్పోరుమ్బడియాన మతిళైయుముడైత్తాన కోయిలిలే వన్దు తమ్ముడైమై పెఱుకైక్కాక త్తామ్ అర్థికళాయ్ క్కణ్బాళర్న్దరుళుకిఱవర్. (మచ్చణి మాడ మతిళరజ్గర్ వామననార్) మాడమెడుక్కవుమ్, మాళికైకళెడుక్కవుమ్ కఱ్ఱారిత్తనై పోక్కి, ఒరుకాలుమ్ ప్రణయిత్వత్తిల్ పుతియతు ఉణ్డిలర్కాణుమ్. (వామననార్) శిఱియవన్ పెఱ్ఱ శెల్వమిఱే! ఎత్తై చ్చెయ్‌వనెన్ఱఱియానే. (వామననార్) "శత్తిర మేన్ది త్తని యొరు మాణియాయ్ ఉత్తరవేతియిల్ నిన్ఱ" (పెరియా-తిరు-1-9-6) బ్రహ్మచారియైయిఱే ఇవళ్ తానాశై ప్పడుకిఱతు.

(పచ్చై ప్పశు న్దేవర్) అఴైత్తు అనుభవత్తిలరెన్నా, విడవొణ్ణాతపడి యాయిరుక్కై

వడివழகు. (మేఘశ్యామమ్) (రామా-అయో-83-8) "కైకేయివయిற்றిల్ పిఱప్పాల్ వన్ద తాప మాఱుమ్ కిడీర్; అవ్వழకియ వడివిలే విழிక్కప్పెఱ్ఱేనాకిల్" ఎన్ఱానితే శ్రీభరతాழ்వాన్. అన్ఱిక్కే, కలప్పఱ్ఱ పరదేవతై. "అఙ్గ వైత్తిఙ్గు ప్పిఱన్ద" (తిరువాయ్-3-5-5) ఎన్నక్కడవతితే. (తేవర్) ద్యోతనాదిగుణయోగత్తైయుడైయవర్. (తామ్ పణ్డు నీరేఱ్ఱు) "కొళ్వన్ నాన్ మావలి" (తిరువాయ్-3-8-9) ఎన్ఱు అతు పెఱ్ఱన్ఱిత్తరియాతానాయ్, "ఒణ్డారై నీరఙ్గై తోయ నిమిర్న్ద నిలై" (ముదల్ తిరు-79) ఎన్గిఱపడియే ఉదకపూర్వకమాక క్కొణ్డ.

(పిచ్చై క్కుఱైయాకి) మహాబలిపక్కల్ పెఱ్ఱు క్కుఱైయుణ్డాయ్, అతు ఎన్కైయాలే పెఱవేణుమెన్నుమ్ ఇచ్చైయాలే, (ఎన్నుడైయ పెయ్వళై మేలిచ్చైయుడైయరేల్) అమ్మణ్ణోపాతి ఇచ్చైయుమ్ ఎన్ వళైయిలే ఉడైయరాకిల్ ఎన్నుమామ్. ఎన్ కైయిల్ వళైయాలే కుఱై నిరప్పవేణు మెన్నుమ్ ఇచ్చై యుణ్డాకిల్. (ఇత్తెరువే పోతారే) [1][తా మిరన్ద మణ్ణిల్ వీఱుమ్, ఎన్కైయిల్ వళైయిల్ వీఱుమ్ తామ్ శొల్లక్కేట్టిరుక్క మత్తనైయితే నామ్; తా మిరన్ద భూమి యార్క్కు ఆభరణమాక వఱ్ఱు. ఇడప్పట్ట వళైయిన్మేలే; శ్రియఃపతియాయ్ క్కొడుత్తు వళర్న్ద కైయై, యుడైయరాయిక్కిఱవర్ తామ్ కழఞ్జు మణ్ పెఱుక్కైక్కు త్తమ్మై ఇరప్పాళరాక్కి, అతిల్ పణ్ణిన విరుప్పమ్ ఎన్బక్కలిలే పణ్ణియిరున్దారాకిల్; ఎన్కైయిల్ వళైయాలే కుఱై తీర వేణు మెన్ను మిచ్చై యుణ్డాకిల్.

(ఇతైరువే పోతారే) ఎన్కణ్ప్పట్టత్తిలే నడన్దాలాకాతో ?; తన్నుడైమై యల్లాతతై క్కొడుత్తు ఔదార్యమ్ కొణ్డిరుక్కిఱవనైప్పోలే ఇరుప్పనో నాన్ ? "ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్ను మాళుమ్ శెయ్వన్" ఎన్ఱిరుక్కుమవళన్ఱో నాన్. (కొణ్డానై యల్లాల్ కొడుత్తారై యార్ పழிప్పార్) (ముదల్ తిరు-79) తన్నతల్లాతవఱ్ఱై క్కొడుత్తవనై క్కుఱై శొల్లువారిల్లై. "తనక్కు కొడుత్తవనుక్కు అపకారత్తై ప్పణ్ణువతే. ఇవన్దన్నిల్ కృతఘ్నురిల్లై" ఎన్నానిఱ్పర్కళ్. తన్నతల్లాతవఱ్ఱై క్కొడుత్తవనైయన్ఱో నెల్లిలే వైత్తు త్తెరిక్క వేణ్డువతు- ఎన్గిఱార్.

నమ్ముడైయ ఆత్మసమర్పణమ్బోలే అవనుడైయ ఔదార్యముమ్; అవనుడైయ వస్తువైయితే అవనుక్కు క్కొడుక్కిఱతు, ఆనాల్, ఆత్మసమర్పణమ్ కుఱ్ఱమో ? ఎన్నిల్; "ఎన్నతు" ఎన్ఱిరున్ద వస్తు "అవనుక్కు" ఎన్ఱు కొడుక్క ప్రాప్తమ్. భ్రమిత్తవన్దాయ్త్తు క్కొడుక్క ప్రాప్తియుళ్ళతు. ఉణర్త్తియుణ్డానవాతే "అథవా కిం ను సమర్పయామి తే" (స్తోత్రరత్నం) ఎన్నా నిన్ఱార్కళితే. స్వరూపజ్ఞానమ్ పిఱన్దాల్ అవనుడైయ స్వరూపగుణఙ్గళో పాతి అఙ్గే తోఱ్ఱక్కడవతాయ్త్తు- ఇతు; అవనుడైయ ప్రాప్యత్వత్తి లేకదేశమా

యన్వయిక్కు మత్తనై. ఆత్మయాథాత్మ్యజ్ఞానమ్ మున్నాక ప్పఱ్ఱినాల్ అనుభవ సమయత్తిలుమ్ ఆత్మయాథాత్మ్యజ్ఞానమ్ మున్నాకవితే అనుభవిప్పతు- యథోపాసనమ్ ఫలమాకైయాలే.] "నన్దెరువిన్ నడువే వన్దు" ఎన్గిఱపడియే- ఎజ్గళ్ తెరువిలే ఎఴున్దరుళారో పిన్నై ! అసురనుడైయ యజ్ఞవాటత్తిలే నడన్ద నడైయై ఇత్తెరువిలే నడన్దాలాకాతో?.

అరు:- నాలామ్బాట్టు. (మచ్చణి యిత్యాది) "పణ్డు నీరేఱ్ఱ" ఎన్గత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉకప్పొన్ఱిలే ఇత్యాది). కీఴ్‌వాక్యవివరణమ్ (తామ్ విరుమ్బి యిత్యాది) "ఇత్తెరువే పోతారే" ఎన్గత్తై ప్పఱ్ఱ అవతారికాన్తర మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తామ్ విరుమ్బి యిత్యాది). "మచ్చు"- మేల్ తళమ్. (ఎత్తై చ్చెయ్‌వన్) ఎన్గతు- అల్పనుక్కు వన్ద ఐశ్వర్యమాకైయాలే మచ్చు ముతలానతుమ్ కట్టత్తొడఙ్గినార్- ఎన్గపడి.

"పచ్చై ప్పశు న్దేవర్" -కలప్పఱ్ఱ ఉత్కృష్టత్తై యుడైయవర్. "పచ్చై ప్పశుమ్" ఎన్గతు- శ్యామమాన తిరుమేని ఎన్డు అర్థాన్తరవివక్షయా (అఙ్గు వైత్తు) ఎన్డు. ఇన్ద ఇరణ్డామర్థత్తిలే (ద్యోతనాది యెన్డు). ("పిచ్చై క్కుఱైయాకి") ఏఱ్ఱ పిచ్చైయిలే కుఱైయుణ్డాయ్, అత్తై నిరప్ప ఇచ్చైయుడైయరేల్- ఎన్నుతల్; అన్డిక్కే, పిచ్చై ఇలామైయాలే కుఱై ప్పట్టు, అక్కుఱై తీర మణ్ణేఱ్ఱాప్పోలే, ఎన్ వళైయై ఇరవాతపోతు కుఱైయుణ్డాయ్; కుఱై తీర ఇచ్చైయుడైయరేల్ ఎన్నుతల్; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అమ్మణ్ణిత్యాది) (అమ్మణ్ణోపాతి) ఎన్గ వాక్యత్తిల్ అర్థాన్తరత్తుక్కు చ్చేర అన్వయిక్కువెన్బాతు "నీరేఱ్ఱ పిచ్చైయిలే కుఱైయానాప్పోలే"- ఎన్డు అన్వయిప్పతు- ఎన్డు అరుళిచ్చెయ్‌వర్.

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక– "లోకంలో మిగిలిన స్త్రీలు ఎందరో గాజులను ధరించినప్పటికీ, నీ చేతిలోని గాజులనే అతడు గ్రహించడం అనేది నీ విషయంలో అతనికి కల ప్రీతి చేతనే కదా! దీనిని చూసి నీవు ఆనందపడాలి తప్ప, దుఃఖపడవచ్చునా?" అని దగ్గర ఉండేవారు కొందరు అనగా, "అది సరే, అతనికి నా చేతి గాజులలో ఉండే ప్రీతి నా పట్ల ఉన్నట్టుగా నాకు కనిపించడం లేదే!"అని గోదా దేవి ఇందులో బదులు పలుకుతున్నది. దీని భావం ఏమంటే– "ఇతడు ఆశపడిన గాజులు –అనే కారణంచేతనే వానిని చూసి మనం ఆశ్వాసాన్ని పొందుదాం" అని నేను భావిస్తున్నాను. నా సంబంధం కల గాజులను కొల్లగొట్టకపోతే ప్రాణాలను ధరించలేనివాడై, ఆ గాజులను కోరి, స్వామి వానిని నా నుండి గ్రహించినవాడైతే,

నేను ప్రాణాలను ధరించడం కోసం నా కంటి ముందే నేనుండే వీథిలో ఒకసారి నడువవద్దా! ఆ పని చేసినట్లు తెలియడం లేదే!" అని ఈ పాశురంలోని తాత్పర్యం.

వ్యాఖ్యానమ్– (మచ్చణి మాడ మదిళ్ అరంగర్ వామననార్) పై అంతస్తులలో అలంకరింపబడిన మిద్దెలను, మేడలను, శత్రువులు ప్రవేశించడానికి వీలులేని విధంగా రక్షణగా ఉండే కోటలను కలిగిన శ్రీరంగ దివ్య క్షేత్రంలో వేంచేసి ఉండి, వామనావతారంలో వలె, తమ సొత్తు అయిన జీవులను పొందడం కోసం "నా కోరిక తీరితే తప్ప ఇక్కడ నుండి వెళ్ళను" అని శయనించి ఉండేవాడు– అని భావం.

(మచ్చణి మాడ మదిళ్ అరంగర్ వామననార్) మిద్దెలను, మేడలను కట్టుకోవడానికి తెలిసి కొన్నాడే తప్ప, తన వద్ద ప్రేమను కల నాయకి అయిన నా విషయంలో ఏ విధంగా నడుచుకోవాలి? అనే విషయంలో అక్షరాభ్యాసం కూడా చేయలేదే!

(వామననార్) "అల్పునకు సంపద కలిగితే, అర్ధరాత్రిలో గొడుగు పట్టుకుంటాడు" అనే లోక సామెత క్రమంలో, వామనుడు అయిన కుర్రవాడు పొందిన సంపద అయినందువల్ల, "ఈ పని చేయాలి" అనే విషయాన్ని తెలిసినవాడు కాలేదు.

(వామననార్) "శత్తిరమేంది త్తనియొరు మాణియాయ్ ఉత్తర వేదియిల్ నిన్ఱ ఒరువనై శత్తిరియర్ కాణ క్కాణి ముற்றுమ్ కొండ పత్తిరాకారన్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–1–9–6) (గొడుగును చేతిలో పట్టుకొని, ఒంటరిగా ఒక అద్వితీయమైన బ్రహ్మచారి రూపాన్ని ధరించి, యాగం చేసే చోటుకు వెళ్లి, ఉత్తర వేదికలో నిలచినవాడు, సాటి లేని ఉదార గుణాన్ని కలిగిన మహాబలినుండి రాజులందరూ చూచేటట్లుగా తన సొత్తు అయిన భూమి మొదలైన మూడు లోకాలను దానజల ధారా పూర్వకంగా దానంగా గ్రహించిన

విలక్షణమైన రూపాన్ని కలిగినవాడు) అని ఈమె తండ్రిగారైన పెరియాళ్వార్లు చెప్పిన సూక్తిని విన్నది కనుక, వామన బ్రహ్మచారిని కదా ఈమె ఆశపడి ఉన్నది.

(పచ్చై ప్పశుందేవర్) ఇక్కడ పచ్చదనం అనేది అందమైన వర్ణాన్ని తెలుపుతున్నది. "పచ్చై ప్పశుందేవర్" అనే ఈ పద సందర్భంగా "చాలా అందమైన దేవుడు" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. నన్ను పిలిచి, అనుభవించకపోయినా, విడువడానికి వీలులేని విధంగా ఉన్నది, అతని రూప సౌందర్యం.

"మేఘశ్యామం మహాబాహుం స్థిరసత్త్వం దృఢవ్రతమ్,
కదా ద్రక్ష్యామహే రామం జగతః శోకనాశనమ్"

(రామాయణం– అయోధ్యాకాండ–83–8)

(మేఘంవలె నల్లనివాడు, దీర్ఘమైన బాహువులను కలిగినవాడు, స్థిరమైన బలాన్ని కలిగినవాడు, స్థిరమైన వ్రతాన్ని కలిగినవాడు, లోకంలోని దుఃఖాన్ని పోగొట్టేవాడు అయిన శ్రీరాముని ఎప్పుడు మనం దర్శిస్తాము?) అనే విధంగా కైకేయికడుపులో పుట్టినందు వల్ల ఏర్పడిన మంట శ్రీరాముని అందమైన రూపాన్ని చూసినప్పుడే తీరుతుంది –అని శ్రీ భరతుడు చెప్పాడు కదా. ఆ విధంగా అర్థాన్ని గ్రహించకుండా, "పచ్చై ప్పశుందేవర్" అని, దోషం లేని బంగారాన్ని చెప్పినట్లుగానే, "పచ్చై ప్పశుందేవర్" అనే ప్రయోగానికి –కలగలుపు లేని దైవ స్వభావాన్ని కలిగినవాడు– అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. " ఆది యమ్ శోది యురువై అంగువైత్తింగు ప్పిఱంద" (తిరువాయ్ మొழி– 3– 5– 5) (జగత్తుకు మూలమైన, అందమైన అందమైన ఆ పరరూపాన్ని పరమపదంనుండి గ్రహించి, ఈ లోకంలో జన్మించిన) అనే విధంగా అవతరించేటప్పుడు కూడా పరత్వం మొదలైన గుణాలలో ఏ కొరత లేనివాడై జన్మిస్తున్నాడు –అని అన్నారు కదా, ఆళ్వారులు.

(దేవర్) "దివు–క్రీడా––––ద్యుతి" అనే విధంగా దైవ స్వభావానికి తగిన కాంతి మొదలైన గుణాలను కలిగినవాడు– అని అర్థం.

(తామ్ పణ్డు నీరేற்ற) "కొళ్వన్ నాన్ మావలి మూవడి తా" (తిరువాయ్ మొழி– 3– 8– 9) (ఓ మహాబలి నేను మూడడుగుల నేలను గ్రహిస్తాను, నాకు దానం ఇయ్యి) అనే విధంగా తనదైన లోకాన్ని దానజల ధారాపూర్వకంగా పొందితే తప్ప ధరించలేనివాడై, "ఒణ్ తారై నీరంగై తోయ నిమిర్ న్దిలైయే" (ముదల్ తిరువందాది–79) (అందమైన, ధారగా వచ్చే దానజలం అందమైన నీ చేతిలో పడగా, నీవు పెరగ లేదా!) అని అంటూ సరోయోగి చెప్పినట్లుగా మహాబలి దగ్గరనుండి తాను పూర్వం దానజల పూర్వకంగా పొందిన,

(పిచ్చై క్కుఱై ఆగి ఎన్నుడైయ పెయ్ వళై మేల్ ఇచ్చై ఉడైయరేల్) మహాబలి నుండి భూమిని దానంగా పొంది, " తనది" అని భూమిని అభిమానించినవాని దగ్గర భిక్షగా పొందేటట్లు ఏర్పడిందే! అనే కొరత కలిగి, ఆ కొరత తీరడం కోసం ఆ అభిమానం లేని నా చేతితో బిక్షను పొందాలి అనే కోరికను కలిగినవాడైతే,

(పిచ్చై క్కుఱై ఆగి ★ ఎన్నుడైయ పెయ్ వళై మేల్ ఇచ్చై ఉడైయరేల్) మిగిలిన అన్ని గొప్పతనాలు ఉన్నప్పటికీ, భక్తుల కోసం భిక్షను ఎత్తినవాడు– అనే గొప్పతనం లేదు" అనే కొరత తీరేటట్లుగా మహాబలి దగ్గర మూడడుగుల నేలను బిక్షగా అడిగినట్లుగానే, " భక్తుల దగ్గర వీక్షను ఎత్తలేదు అనే కొరత తీరేటట్లుగా నా గాజులను బిక్షగా పొంధాలనే కోరిక కలిగినవాడైతే –అనే అర్ధాన్ని గ్రహించవచ్చు. నా చేతిలోని గాజులను పొంది, "భక్తుల చేతిలో భిక్షను యాచించలేదు" అనే కొరత లేకుండా చేయాలి అనే ఆశను కలిగినవాడైతే– అని భావం.

(ఇత్తెరువే పోదారే?) "నాడి నమ్ తెరువే వందిట్టు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–4–5) (వెదకి, మన వీధిలోకి వచ్చి) అనే విధంగా మా వీధిలో నా దగ్గర భిక్షను పొందడం కోసం రాకూడదా? అసురుని యాగశాలలో నడిచిన నడకను మా వీధిలో నడవకూడదా? ఆ విధంగా నడిచి వచ్చినా, అతని రూప సౌందర్యాన్ని చూచి, ప్రాణాలను ధరించవచ్చు– అని ఈమె భావిస్తున్నది.

★★★★★

పొల్లా క్కుఱళురువాయ్ ప్పొత్కైయిల్ నీరేఱ్ఱు
ఎల్లా వులకు మళన్దుకొణ్డ ఎమ్బెరుమాన్
నల్లార్కళ్ వాழుమ్ నళిరరఙ్గ నాకణైయాన్
ఇల్లాతోమ్ కైప్పొరుళుమ్ ఎయ్తువానొత్తుళనే. 5

పొల్లా కుఱళ్ ఉరు ఆయ్ = విలక్షణుడైన వామనమూర్తియై, పొన్ కైయిల్ = అందమైన శ్రీహస్తంతో, నీర్ ఏఱ్ఱు = భిక్షను పొంది, ఎల్లా ఉలకుమ్ = సకలలోకాలను, అళన్దు కొణ్డ = తనవశం చేసికొన్న, ఎమ్బెరుమాన్ = స్వామియై, నల్లార్ కళ్ వాழుమ్= మంచితనం నిండుగా ఉండే మహనీయులు ఉజ్జీవించే, నళిర్ అరఙ్గమ్ = సర్వతాపహరం అయిన శ్రీరంగంలో, నాక అణైయాన్ = ఆదిశేషుని పడుకగా కల్గిన శ్రీరంగనాథుడు, ఇల్లాతోమ్ = ఆకించనం అయిన వస్తువును (శరీరాన్ని), ఎయ్తువాన్ ఒత్తు ఉళన్ = కొల్లగొట్టేవానివలె ఉన్నాడు.

వ్యా :- అఙ్జామ్బాట్టు. (పొల్లా క్కుఱళురువాయ్) కణ్ణెచ్చిల్ వారామైక్కు క్కరి పూశుకిఱారాతల్; అழకిలే విజాతీయతైయాలే "అழకితు" ఎన్నిల్, నాట్టిల్ అழకోడొక్క నినైక్కక్కూడు మెన్టు 'పొల్లా' ఎన్గిఱారాతల్. (కుఱళురువాయ్) కోడియై క్కాణి యాక్కినాప్పోలే పెరియ వడివழకై యెల్లామ్ ఇవ్వడివిలే యమైత్తు అనుభవిక్కలామ్బడి అడక్కినపడి. (పొత్కైయిల్ నీరేఱ్ఱు) అழకియ కైయిలే నీరై యేఱ్ఱు. అవనుక్కు ప్పొఱ్కాలత్తిల్ భిక్షైయాయ్త్తే.

(ఎల్లా వులకు మళన్దుకొణ్డు) పరస్వాపహారత్తుక్కు అడి యిడుకిఱపడి. ఒన్టై క్కొళ్ళప్పుక్కానాకిల్ కొడుత్తవర్కళుక్కు ప్పాతాళమే గతియామ్బడియితే కొళ్ళువతు. "ఇఱైప్పొழుతిల్ పాతాళమ్ కలవిరుక్కైక్కొడుత్తుకన్ద" (పెరియా-తిరు-4-9-7)వనితే. తనక్కు ఇరప్పిట్టవర్కళై క్కుழియిలే తళ్ళి హృష్టనా మవనితే. (ఎమ్ పెరుమాన్) అచ్చెయలాలే ఎన్నై అనన్యార్హైయాక్కినవన్. "మూవడి మణ్ కొణ్డళన్ద మన్నన్ శరితైక్కే మాలాకి ప్పొన్ పయన్దేన్" (పెరి.తిరు. 9-4-2) ఎన్గిఱపడియే అచ్చెయలిలే కాణుమ్ ఇవళ్ ఈడుపట్టతు.

(నల్లార్కళ్ వాழుమ్ నళిరరఙ్గమ్) అనన్యప్రయోజనర్ వర్తిక్కిఱ దేశమ్. "మఱైప్పెరున్దీ వళర్త్తిరుప్పార్ వరువిరున్టై యళిత్తిరుప్పార్, శిఱప్పుడైయ మఱైయవర్వాళ్ తిరువరఙ్గ మెన్బతువే" (పెరియా.తిరు.4-8-2) ఎన్నక్కడవతితే. అద్దేశవాసన్దానే వాழ్చ్చి. "వేఙ్గడత్తై ప్పతియాక వాழ్వీర్కాళ్" (నాచ్చి.తిరు.8-9) ఎన్నక్కడవతితే. (నళిరరఙ్గమ్)

(నళిర్) కుళిర్త్తి. శ్రమహరమాయ్ తాపత్రయజ్గళుమ్ తట్టాత దేశమ్. (నాకణైయాన్) అనన్తశాయి. ఎన్నై యొழியవుమ్ పడుక్కై పొరున్దువతే !.

(ఇల్లాతోమ్ కైప్పొరుళుమ్) అప్పడుక్కైయిలేఉ భాగ్యమిల్లాత ఎన్కైయిల్. మహాబలియైప్పోలేతమ్ అపేక్షితమ్ పూర్ణమాక క్కొడుకైక్కిల్లాత- ఎన్నుతల్; తమ్మైయొழియ త్తుణై యిల్లాత ఎన్నుతల్. (కైప్పొరుళుమ్) కైమ్ముతలుమ్. (ఎయ్తువానొత్తుళనే) ఇతు కైక్కొళ్ళువాన్పోలే యిరానిన్దాన్.

వ్యాఖ్యానాన్తరత్తిల్ వార్త్తై - (నళిరరజ్గమ్) ఇద్దేశత్తిలే వర్త్తిక్కిఉవన్ కిడీర్ స్త్రీఘాతుకర్ శెయ్వుత్తై చ్చెయ్కిఱాన్. ఓరో ప్రదేశజ్గళిలే సుకృతికళడజ్గలుమ్ వర్త్తిక్కుమ్ దేశమాయిరుక్కుమ్. (నల్లార్కళ్) సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణి వర్త్తిక్కైయన్నిక్కే ఫలానుభవమ్ పణ్ణి వర్త్తిక్కుమ్ దేశమాయ్త్తు. ప్రాప్యవస్తు సులభమాయ్ నిత్యసన్నిధి పణ్ణుకైయాలే అనుభవమాయ్ చ్చెల్లానిఱ్కుమ్; అద్దేశత్తిల్ వాసత్తై యాశైప్పట్టార్క్కు అనుభవమొழியు ఉణ్డో?. "పరమపదమ్ వరిల్ శెయ్వతెన్ ?" ఎన్ఱు నడుజ్గువర్కళ్పోలే కాణుమ్ అవ్వూరిల్ వర్త్తిక్కిఉవర్కళ్; "ఇచ్చువై తవిర యాన్ పోయ్ ఇన్దిరలోక మాళుమ్ అచ్చువై పెఱినుమ్ వేణ్డేన్" (తిరుమాలై-2) ఎన్నుమ్బడియే.

భట్టరై, ముతుకిల్ పుణ్ణాలే నొన్దుకిడక్క చ్చెయ్తే అరుళ్ పాడిట్టు, పెరుమాళ్, "వారాయ్! అఱ్ఱినాయో" ఎన్ఱు కేట్టరుళ; 'నాయన్తే ! ఎనక్కు చ్చెయ్తు తన్దరుళాత తర మిల్లై, ఇజ్గే యిరుక్కచ్చెయ్ తేయుమ్ పరమపదమ్ ఎన్ శిఱుముఱిప్పడి శెల్లుమ్బడి పణ్ణియరుళిற్று; అతి లొరు కుఱైయు మిల్లై. ఇజ్గే కుళిర్న్ద ముకత్తైయుమ్ తిరునామత్తழுమ్మైయుమ్, ముఱువలైయుమ్ ఇழక్క ఎన్దాల్ అడియే నఱ్ఱేనో?" ఎన్దార్.

ఆళవన్దార్ మకనార్ శొట్టనమ్బి ఓరళవిలే తిరుక్కోట్టియూర్నమ్బియై నెకిழ ఒరు వార్త్తై శొన్నారాయ్, "నీ కడక్క వర్తి" ఎన్దరుళి చ్చెయ్య; అవరుమ్ పడైవీట్టిలే రాజసేవై పణ్ణి త్తిరిన్దారాయ్, పిన్బు ఇవరుడైయ చరమసమయత్తిలే ఇవరుడైయ అధ్యవసాయ మఱియవేణు మెన్ఱు, "నీ నినైత్తు క్కిడక్కిఉతెన్ ?" ఎన్ఱు కేట్టార్కళాయ్, "ఆళవన్దార్ శ్రీపాదత్తిన్ సమ్బన్ధమ్ పరమపదప్రాప్తి పణ్ణి త్తన్దల్లతు విడాతు; అజ్గే పోనాల్ శ్రీవైకుణ్ఠనాథన్ ముఖమ్ నమ్బెరుమాళ్ తిరుముఖమణ్డలమ్బోలే కుళిర్న్దిరున్దతిల్లైయాకిల్ ముఱిచ్చు క్కొణ్డు వరువతాక నినైత్తిరున్దేన్" ఎన్దారామ్; "న చ పున రావర్తతే" (ఛాందో-1-15-1) ఎన్గిఉ మర్యాదైయై ఇడఱిప్పోరవేణుమే" ఎన్దారామ్.

(నళిరరజ్గమ్) తాపత్రయ మాఱుకైక్కు ప్పరమపదమ్ తేడిప్పోకవేణ్డా. (నాకణైయాన్) ప్రాప్యవస్తువై అనుభవిక్కుమ్బోతు పడుక్కైయిలే కణ్డు అనుభవిక్కలాయిరుక్కై.

(ఇల్లాతోమ్ కైప్పొరుళుమ్) వేణుమాకిల్ అవన్ పక్కలుళ్ళతు కొళ్ళప్రాప్తమ్. "తన్నతు" ఎన్ఱిరుక్కిఱ ఎన్నై సర్వస్వాపహారమ్ పణ్ణుకిఱతు ఏతుక్కాక ? తమ్మైయొழியఆశ్రయ మిల్లాత ఎజ్జళుడైయ కైప్పొరుళుణ్డు- ఉడమ్బు; అతుపోలేకాణుమ్ శేషితత్తు. "ఇల్లాతోమ్" ఎన్నా నిఱ్కచ్చెయ్‌తే, "కైప్పొరుళ్" ఎన్బానెన్ ? ఎన్నిల్, అవన్ విరుమ్బి యిరుక్కుమ్ వழியాలే. (ఎయ్‌తువానొత్తుళనే) తమ్ముడమ్బై ప్రాప్య మెన్ఱు నినైత్తిరుప్పార్ అతు పెరుకైక్కు ప్పడుమ్బాడత్తనైయుమ్, తామ్ ఎన్నుడమ్బై ప్రాప్య మెన్ఱు, అతు పెఱుకైక్కు ప్పడానిన్ఱార్; తన్దాముక్కిల్లాతతు పెఱ్ఱార్‌పోలే.

అరు :- అఙ్జామ్బాట్టు- (పొల్లా ఇత్యాది) (కోడియై క్కాణియాక్కుకై) కోటిద్రవ్యత్తై యిట్టు ఒరు రత్నత్తై వాఙ్గి, అత్తై మార్‌పిలే వైత్తనుభవిక్కై. (అడి యిడుకిఱపడి) ఎన్ఱతు- చాటువుమాయ్, "కైప్పొరుళు మెయ్‌తువానొత్తుళన్" ఎన్ఱతిలుమ్ నోక్కాయిరుక్కిఱతు. "పొత్తై"- అழகియ కై. "అళన్ద" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తనక్కిత్యాది) "నళిర్" -కుళిర్‌త్తియుమ్, నడుక్కముమ్. "ఎయ్‌తువాన్"- కిట్టువాన్.

ఐదవ పాశురమ్ –

అవతారిక– "నా గాజులనే కాకుండా నా శరీరాన్ని కూడా కొల్లగొట్టేవాడై ఉన్నాడు" అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పొల్లా క్కుఱళ్ ఉరువాయ్) ఈ వామన రూపానికి ఎటువంటి దృష్టి దోషం తగలకుండా ఉండడం కోసం "పొల్లా "అని ఒక విశేషణాన్ని ప్రయోగించి దృష్టిపరిహారాన్ని చేస్తున్నది గోదాదేవి –అని చెప్పవచ్చు. లేక, , "పొల్లా క్కుఱళ్ ఉరు" అని లోకంలో కనిపించని ఒక వామనవేషం –అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. అందమైన రూపం– అని అంటే, లోకంలో ఉండే మిగిలిన అందమైన వస్తువులతో సామ్యాన్ని భావించవచ్చు– అని తలచి, "పొల్లా క్కుఱళ్ ఉరు" అని అంటున్నది– అని భావం.

(క్కుఱళ్ ఉరువాయ్) ఒక పడి పాలను కాచి, ⅛ వంతు పడిపాలుగా వచ్చేటట్లు చేస్తే, ఆ పాల మాధుర్యం మిక్కిలిగా ఉండేటట్లుగానే, కోటి స్థానంలో ఉండే త్రివిక్రముని రూపాన్ని కాణి స్థానంలో ఉండే వామన రూపంగా చేస్తే,

అనుభవించేవారికి ఆ వామనరూపంలోని మాధుర్యం చాలా ఎక్కువగా ఉంటుంది– అని భావం.

(ప్పొఱ్కైయిల్ నీరేற்று) అందమైన చేతిలో దాన జలాన్ని స్వీకరించి– అని అర్థం. లోకంలో భిక్షను పెట్టేవారందరూ మట్టి పాత్రలో బిచ్చం పెడుతూ ఉండగా, వామనుని బంగారు చేయి అనే బంగారు పాత్రలో భిక్షను పెట్టే భాగ్యం మహాబలికి కలిగింది కదా.

(ఎల్లా ఉలగుమ్ అళందు కొణ్డ) విలక్షణమైన వామన రూపాన్ని ధరించినవాడై, బంగారు చేతిలో దానజలాన్ని స్వీకరించి ఇతరుల ద్రవ్యాన్ని అపహరించడానికి అడుగు పెట్టాడు (ప్రారంభించాడు, పాదంతో కొలిచాడు). ఇతరుల దగ్గర నుండి ఒక వస్తువును గ్రహించాలని ప్రయత్నించినవాడైనప్పుడు, ఇచ్చేవారు అధః పాతాళంలో పడేటట్టుగా గ్రహించేవాడు కదా ఇతడు. " ఇఱైప్పొழுదిల్ పాతాళమ్ కలవిరుక్కై కొడుత్తుగంద ఎమా మ్మాన్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 4–9–7) (క్షణకాలంలో మహాబలికి పాతాళాన్ని నివాసస్థానంగా అనుగ్రహించి ఆనందించిన స్వామి) అని అన్నారు కదా పెరియాళ్వారులు కూడా. తనకు భిక్ష పెట్టినవారిని పాడుగోతిలోకి తోసి ఆనందించేవాడు కదా. అటువంటి ఇతడు లేని వస్తువును కూడా స్వాధీనం చేసుకొనేవానివలె ఉన్నాడు– అని అనడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

(ఎమ్బెరుమాన్) అ లీలతో, నన్ను వేరెవ్వరికీ చెందనిదానను అయ్యేటట్లుగా తన స్వాధీనం చేసుకున్నవాడు. " మూవడి మణ్ కొండళంద మన్నన్ శరిదైక్కే మాలాకి పొన్ పయన్దేన్" (పెరియతిరు మొழி– 9– 4– 2) (మూడడుగులతో లోకాలను కొలిచిన ప్రభువు చరిత్రకే నేను వ్యామోహాన్ని పొందినదాననై, నా శరీరకాంతిని పోగొట్టుకొన్నాను) అనే విధంగా ఈ లీలకే కదా వీరు అభినివేశాన్ని పొందుతున్నారు. తనకు భిక్షను పెట్టినవారిని కూడా పాడు గోతిలో గెంటివేసినవాని విషయంలో జాగ్రత్తగా లేకుండా, ఆ చరిత్రలో

అభినివేశాన్ని పొంది, నా చేతిలో ఉండే వస్తువును కూడా పోగొట్టుకునే స్థితిని పొందాను– అని భావం.

(నల్లార్గళ్ వాழும் నళిర్ అరంగమ్) ఇతనిని తప్ప ఇంకొక ప్రయోజనాన్ని భావించనివారు నిత్యవాసం చేసే దివ్యదేశం. " మఱై ప్పెరుందీ వళర్ త్తిరుప్పార్ వరువిరుందై అళిత్తిరుప్పార్ శిఱప్పుడైయ మఱైయవర్ వాழ் తిరువరంగమెన్బదువే"(పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–4–8–2) (వేదాలలో చెప్పిన విధంగా, గొప్పవి అయిన మూడు విధాలైన అగ్నులను వృద్ధి చేసేవారై, తమ ఇంటికి వచ్చే అతిథులైన శ్రీవైష్ణవులను తమ స్వరూపానికి అనుగుణంగా ఆదరించేవారై, ఇటువంటి గొప్పతనాలను కలిగినవారై, వేద తాత్పర్యాన్ని తెలిసినవారైన మహానుభావులు శ్రీరంగనాథుని అనుభవిస్తూ వాసం చేసేది ఏది? అంటే, శ్రీరంగం అనే దివ్యదేశమే) అని అన్నారు కదా పెరియాళ్వార్లు.

(వాழும்) ఆ దేశంలో నివసించడమే ఉజ్జీవనం అవుతుంది. "వేంగడత్తై ప్పదియాక వాழ்వీర్ కాళ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 8– 9) (శ్రీ వేంకటాచలాన్ని నిత్యవాసస్థానంగా కలిగినవారై, ఉజ్జీవనాన్ని పొందేవారలారా!) అని అంటూ గోదాదేవి కూడా చెప్పింది కదా.

(నళిర్ అరంగమ్) చల్లని శ్రీరంగం –అని అర్థం. "నళిర్" అనే పదం చల్లదనాన్ని చెబుతుంది. అక్కడ నివసించేవారి శ్రమను తీర్చేదై, ఆధ్యాత్మికం (, దేహం కారణంగా ఏర్పడేవి), ఆధిభౌతికం (పంచభూతాలు కారణంగా ఏర్పడేవి), ఆధిదైవికం (దేవతల కారణంగా ఏర్పడేవి)– అనే మూడు విధాలైన తాపాలు కలుగని దేశం.

(నాగణైయాన్) ఆదిశేషునిపైన శయనించి ఉండేవాడు. నాయకి అయిన నన్ను విడచి, పడుకలో సుఖంగా, పొందికగా పరుండి ఉన్నాడే!

(ఇల్లాదోమ్ కైప్పొరుళుమ్) ఆ పడుకలో ఎక్కే భాగ్యం లేని నా చేతిలో ఉండే వస్తువును– అని అర్థం. లేక, మహాబలి వలె, తాను కోరినదానిని పూర్ణంగా

ఇవ్వడానికి లేని నా దగ్గర ఉండే వస్తువును –అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. తనను తప్ప వేరు సహాయం లేని– అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(కైప్పొరుళుమ్) భిక్షను ఎత్తేవాని చేతిలో ఉండే కుండ పెంకువంటి అల్ప వస్తువును కూడా– అని అర్థం. శరీరాన్ని, దానికి చెందినవాటిని దీని ద్వారా భావిస్తున్నది.

(ఎయ్ దువాన్ ఒత్తుళనే) కొల్లగొట్టేవానివలె కనిపిస్తున్నాడు.

ఇంకొక వ్యాఖ్యానంలో ఉండే కొన్ని విశేషాలు

(నళిరరంగమ్) ఈ చల్లని దివ్యదేశంలో ఉండేవాడు కదా స్త్రీలను వధించేవారు చేసే కార్యాన్ని చేస్తాడు.

(నల్లార్గళ్ వాழுమ్ అరంగమ్) అక్కడక్కడ ఉండే అదృష్టవంతులు అందరూ వచ్చి నిత్యవాసం చేస్తూ, సేవించే దివ్యదేశం. అళ్వార్లు అందరూ ఆదరించిన "అற்ற పற்றర్ శుற்றி వాழுమ్ అందణీరరంగమ్" (తిరుచ్చంద విరుత్తమ్– 52) (భక్తులు అందరూ ఆదరంతో చుట్టూ నిత్యవాసం చేసే, అందమైన, చల్లని నీటిని కలిగిన శ్రీరంగం)కదా.

(నల్లార్గళ్) సాధనానుష్ఠానాన్ని చేసి, శ్రమ పడకుండా ఫలాన్ని అనుభవించేవారు నిత్యం నివసించే దివ్యదేశం పరమపదంలోకి పోయి చేరవలసిన పరతత్వం అందరికీ సులభమై, ఎల్లప్పుడూ వాసం చేస్తునందు చేత, అక్కడ ఉండేవారికి భగవదనుభవమే కాలక్షేపంగా ఉంటుంది. ఆ దివ్య క్షేత్రంలో నివసించాలి – అని ఆశపడినవారికి శ్రీరంగనాథుని అనుభవం తప్ప వేరొకటి ఉంటుందా? ఆ ఊరిలో ఉండేవారు "ఈ అనుభవాన్ని కోల్పోయేటట్లుగా పరమపదం వచ్చినట్లయితే ఏమి చేయాలి? " అని జంకేవారివలె సుమా, " ఇచ్చువై తవిర యాన్ పోయ్ ఇందిరలోక మాళుమ్ అచ్చువై పెఱినుమ్ వేండేన్ అరంగమానగరుళానే!" (ఇక్కడ శ్రీరంగంలో ఉండి నిన్ను అనుభవించడం అనే అనుభవాన్ని తప్ప, నేను వెళ్లి ఆ పరమపదాన్ని ఏలే అనుభవం నాకు లభించినా,

దానిని నేను, ఓ శ్రీ రంగనాథా!, కోరను) అని అన్నారు కదా, శ్రీ రంగనాథుని తప్ప వేరొక విషయాన్ని తెలియని తొండరడి ప్పొడి ఆళ్వారులు.

భట్టర్ కు నడుములో పుండు ఏర్పడి, దాని వల్ల బాధ కలిగిన సమయంలో శ్రీరంగనాథుడు వారిని పిలచి, " ఏమి భయపడుతున్నావా?"అని అడిగాడు. అప్పుడు వారు "శ్రీరంగనాథా! నీవు నాకు అనుగ్రహించని గొప్పతనం ఏదీ లేదు. ఇక్కడ ఉండేటప్పుడే నీవు చీటీని రాసి, పరమపదం అనుభవించేటట్లుగా చేశావు. ఈ విషయంలో నాకు ఏ కొరత లేదు. ఇక్కడ నీ చల్లని తిరుముఖాన్ని, తిరుమణ్ కాప్పును, నీ చిరునవ్వును కోల్పోవాలి అంటే, నేను భయపడనా మరి!" అని అన్నారు. శ్రీయామునుల కుమారులలో శొట్టై నంబి అనేవారు ఒకరు. వారు ఆడవందర ప్రధాన శిష్యులలో ఒకరైన తిరుక్కోట్టియూర్ నంబిని గూర్చి తప్పుగా ఒక మాటను చెప్పినందున, నంబి వారిని చూచి " నీవు నా సమీపంలో ఉండకు దూరంగా పో" –అని అన్నారు. నంబికూడా చోళ ప్రభువు రాజధాని కి వెళ్లి రాజసేవను చేస్తూ, రాజసేవకులై కాలాన్ని గడిపారు. ఆ శొట్టై నంబి చివరి కాలంలో "లౌకికులై వెళ్ళిపోయిన వీరికి శ్రీవైష్ణవంలో నమ్మిక ఉన్నదా? లేదా? అని పరీక్షించాలి " అని భావించి, కొందరు " మీరు ఇప్పుడు భావిస్తున్నది ఏమి?" అని అడిగారట. అప్పుడు వారు "ఆళవందార్ శ్రీపాద సంబంధం నాకు పరమపదాన్ని కలిగించక విడువదు. అక్కడికి పోయినట్లయితే, శ్రీ వైకుంఠనాథుని ముఖం శ్రీరంగనాథుని తిరుముఖ మండలం వలె చల్లగా ఉండకపోయినట్లయితే, అండభిత్తిని భేధించుకుని, శ్రీరంగానికే రావాలని భావిస్తున్నాను" అని అన్నారట.

"స ఖల్వేవం వర్తయన్ యావదాయుషం బ్రహ్మలోక మభిసంపద్యతే, న చ పునరావర్తతే, న చ పునరావర్తతే"

(ఆ ముముక్షువు అయినవాడు తన ఆయుస్సు పూర్తి అయ్యేవరకు ఈ విధంగా జీవించి, తన ఆయుస్సు చివరలో బ్రహ్మలోకాన్ని పొందుతున్నాడు. మళ్లీ తిరిగి ఈ లోకానికి రావడం లేదు) అని వేదం చెప్పిన క్రమాన్ని మీరి వెళ్ళవలసి ఉండడమే కొరత– అని వారు చెప్పారట.

(నళిరరంగమ్) తాపాలను తీర్చే చల్లని శ్రీరంగం –అని అర్థం. ఆధ్యాత్మికం, ఆధిభౌతికం ఆధిదైవికం అనే మూడు విధాలయిన తాపాలు తీరడానికి పరమపదానికి పోనక్కరలేదు, ఈ శ్రీరంగమే చాలు –అని భావం.

(నాగణైయాన్) పొందబడే ప్రాప్యవస్తువును అనుభవించేటప్పుడు, పరమపదనాథుని వలె ఉండే సన్నివేశాన్ని దర్శించి అనుభవించనక్క ర లేకుండా, "కిడందదోర్ కిడక్కై" (తిరుమాలై– 23) (శ్రీరంగంలో శయనించి ఉండే సన్నివేశం అద్వితీయమైనది) అనే విధంగా కూర్చున్న సన్నివేశం కంటే చాలా అందంగా ఉండే పడుకలో శయనించి ఉండడాన్ని దర్శించి అనుభవించేటట్లుగా ఉన్నది.

(ఇల్లాదోమ్ కైప్పొరుళుమ్) ఏమీ లేని మా దగ్గర ఉండే వస్తువు కూడా –అని అర్థం. మేము, మా దగ్గర ఉండే వస్తువులు అన్నీ అతని సొత్తు అయినందువల్ల, మేము ఏమి లేనివారమే. అందుచేత, అతడు దేనిని తీసుకున్నప్పటికీ, తనకు చెందినదానిని తీసుకున్నట్లుగానే అవుతుంది. ఆ విధంగా ఉండేటప్పుడు, నా వస్తువులను అన్నిటిని అపహరించివానివలె కార్యాన్ని చేయడం ఎందుకోసం? ఏమీ లేనివారు– అని చెబుతూనే, "చేతిలో ఉండే వస్తువు" (కైప్పొరుళ్) అని ఈమె చెప్పవచ్చునా? అని అంటే, అతడు "నాది" అని భావించి, నన్ను, నా దగ్గర ఉండేదానిని కోరుతున్నాడు కనుక, అతని అభిప్రాయంలో "కైప్పొరుళ్" అని అంటున్నది –అని చెప్పవచ్చు. లేక, లేనివారం అనేదానికి– తాను తప్ప వేరు రక్షకులు లేని మేము– అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. "ఇల్లాదోమ్ కైప్పొరుళ్" అంటే –అటువంటి మాతో సంబంధాన్ని కలిగి ఉండే శరీరం. మిగిలి ఉండేది అది ఒక్కటే.

(ఎయ్ దువాన్ ఒత్తుళనే.) దేహాన్నే ఆత్మగా భావించి, దానినే ప్రాప్యం –అని భావించేవారు దానిని గట్టిపరచుకోవడం కోసం పడే పాట్లు ఎంతటివో, అంతటి పాట్లను తాను నా మేనిని ప్రాప్యంగా భావించి, దానిని పొందడం కోసం పడి, తనకు లేనిదానిని పొందినట్లుగా స్వామి భావిస్తున్నాడు.

★★★★★

కైప్పొరుళ్కళ్ మున్నమే కైక్కొణ్డార్ కావిరినీర్
శెయ్ ప్పురళ వోడుమ్ తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్
ఎప్పొరుట్కుం నిన్టార్క్కుం మెయ్తాతు నాన్మఱైయిన్
శొఱ్పొరుళాయ్ నిన్టారెన్ మెయ్ప్పొరుళుమ్ కొణ్డారే. 6

కావిరి నీర్ = కావేరీనదీతీర్థం, శెయ్ పురళ ఓడుమ్ = సస్యక్షేత్రాలను ముంచెత్తేటట్లుగా ప్రవహించే నీటి సమృద్ధిని కల, తిరు అరఙ్గమ్ = శ్రీరంగంలో వేంచేసి ఉండే, శెల్వనార్ = శ్రీమంతుడు, ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్ఱు = అన్ని పదార్థాలలోను అంతర్యామిగా ఉండి, ఆర్క్కుమ్ ఎయ్తాతు = ఎవరికి చేజిక్కకుండా, నాల్ మఱైయిన్ శొల్ పొరుళ్ ఆయ్ నిన్టార్ = నాల్గు వేదాలలో ఉండే శబ్దాలకు అర్థంగా ఉండే శ్రీరంగనాథుడు, మున్నమే = ఇంతకు ముందే, కై ప్పొరుళ్కళ్ =(నా) చేతిలో ఉండే వస్తువులను అన్నిటినీ, కైక్కొణ్డార్ = కొల్లగొట్టేవాడై ఉండి, (ఇపుడు), ఎన్ మెయ్ పొరుళుమ్ కొణ్డార్ = నా శరీరం అనే వస్తువునుకూడా కొల్లగొట్టాడు.

వ్యా :- ఆఱామ్పాట్టు. (కైప్పొరుళ్కళిత్యాది) కైయ్యుతలుళ్ళవైయుమ్ మున్నే కైక్కొణ్డార్. (కావిరి నీర్ శెయ్ప్పురళ వోడుమ్ తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్) అచేతనమాన జలముఙ్గాడ రక్ష్యవర్గత్తై రక్షిక్కుమ్ దేశమాయ్త్తు. తామ్ పరమచేతనర్, దేశమతు, అద్దేశవాసత్తుక్కుమ్ ఎన్నై సర్వస్వహరణమ్ పణ్ణుకైక్కుమ్ తమక్కెన్న శేర్త్తి యుణ్డు ?

(ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్ఱు) ఒరు వేడువిచ్చి, కురఙ్గు. (ఇడైచ్చి) ఇవర్కుళ్కు సులభనాయ్ నిన్ఱు. (ఆర్క్కు మెయ్తాతు) ఎత్తనైయేను మతిశయితజ్ఞానరేయాకిలుమ్ స్వయత్నత్తాల్ ప్రాపిక్క నినైప్పార్క్కు దుష్ప్రాపరాయ్. (నాన్మఱై యిత్యాది) వేదైకసమధిగమ్యరాయ్ నిన్టార్. “వేతాన్ద విழుప్పొరుళిన్ మేలిరున్ద విళక్కు” (పెరియా-తిరు-4-3-11) ఎన్నక్కడవతిఱే. (ఎన్ మెయ్ ప్పొరుళుమ్ కొణ్డారే) ఆత్మాత్మీయఙ్గళిరణ్డైయుమ్ కొణ్డార్.

[1]వ్యాఖ్యానాన్తరత్తిల్ వాక్యమ్ - (కైప్పొరుళ్ ఇత్యాది) ఇవళుక్కు ములైప్పాలోడేకూడ ప్పుకున్దతిఱే భగవత్సమ్బన్ధమ్. “సృష్టస్త్వం వనవాసాయ” (రామా-అయో-40-5) పోలే, పిఱక్కిఱపోతే వళై యిழన్దుకొణ్డుపోలే కాణుమ్ పిఱన్దతు; ఇత్తనైయుమ్ శొల్ల త్తకుమ్బడి యోగ్యవస్తువిఱే. “బాల్యాత్ప్రభృతి సుస్నిగ్ధః” (రామా-బాల-18-27) అన్వయత్తిల్ ధరిత్తు, వ్యతిరేకత్తిల్ ధరియామై ఇవళుక్కు సత్తాప్రయుక్తమాయ్త్తు.

(కావిరి యిత్యాది) సాధనమ్ సాధ్యత్తోడు తోళ్ తీణ్డియాయ్, వ్యభిచరియాత దేశత్తిలే వర్త్తిక్కిఱవర్. సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణి ఫలమ్ విఫలిత్తల్, ప్రబలకర్మప్రతిరుద్ధమాయ్ నిற்றల్ శెయ్కై యన్ఱిక్కే కైప్పుకున్ద వర్త్తిక్కిఱ దేశమ్. విళైయుమతిలే విళైవిక్కుమతు

వవ్వాల్ నాற்றియాక వన్దు విళానిఱ్కుమాయ్త్తు.

ఉపాయస్వీకారమ్ పణ్ణుకిఱవనుమ్ స్వీకారముమ్ కిడక్కచ్చెయ్తే, తానే ఉపాయమాక వేణ్డుకిఱతు, ఫలత్తోడు వ్యభిచరియాత తొన్రు ఉపాయమాక వేణ్డుకైయిఱే. ఉపాయబుద్ధి పణ్ణుకిఱ ఇవన్బక్కల్ ఉపాయభావమ్ కిడైయాతే. ఫలత్తుక్కు పూర్వక్షణవర్తికళానవఱ్ఱుక్కెల్లామ్ ఉపాయభావ మిల్లైయే. కరణశరీరాన్తర్గతమానతిలే యిఱే ఉపాయభావమ్ కిడప్పతు అవ్వారిల్ సమ్బన్ధత్తై చ్చొల్లి వాழ்కిఱవర్.

(ఎప్పొరుళిత్యాది) ఒరు కురఙ్గు, వేడువిచ్చి- ఇవర్కళుక్కు సులభనాయ్ నిన్రు. "సుగ్రీవం శరణఙ్గతః" (రామా.కి. 4-19) "సుగ్రీవం నాథ మిచ్ఛతి" (రామా-కి.4-18) ఎన్గిఱపడియే తాన్ శొల్లుకైయన్రిక్కే అరుకు నిన్రారుఙ్గూడ చ్చొల్లలామ్బడి తన్నైమ్మై అమైత్తువైక్కై. "లోకనాథః పురా భూత్వా" లోకనాథనాన ఇతు మహారాజర్పక్కల్ పారతన్త్ర్యత్తుక్కు గురుకులవాసమ్ పణ్ణినపడి. ఇప్పారతన్త్ర్యమ్ గుణమాకైక్కు వేణ్డుమ్ స్వాతన్త్ర్యమేయాయ్త్తు ఉళ్ళతు. ఎళియవన్ తాழ்నిన్రాల్ అతు గుణమాకాతిఱే. (ఇచ్ఛతి) ఎల్లారుమ్ తన్దాముక్కెల్లాతత్తై ఆశైప్పడుమిత్తనైయిఱే. అనాథనిఱే ఇవన్. ఇడైచ్చిక్కు క్కట్టవుమ్ అడిక్కవుమామ్బడి నిన్రుమ్, వేడువిచ్చిక్కు క్కిట్టి అసాధారణర్ పణ్ణుమ్ పరిచర్యైకళ్ పణ్ణలామ్బడి నిన్రుమ్ పోరుమ్బడియుమ్.

ఒరునాళ్ పరత్వమే పిడిత్తు సౌలభ్యత్తళవుమ్ శెల్ల ఉపపాదిత్తరుళ, అత్తై క్కేట్టు ఎమ్బార్ కణ్ణుమ్ కణ్ణీరుమాయ్ విద్ధరాయిరుక్క, అవరై ప్పార్త్తరుళి "అవనుడైయ సౌలభ్యత్తై చ్చొన్నవాఱే నాట్టార్, 'ఇత్తనై ఎళియవనో' ఎన్రు కైవిట్టుప్పోనార్కళ్, భాగ్యహానియాలే; 'అప్పెరియవన్ ఇప్పడి ఎళియనావతే ! ఎన్రు నెరుఙ్గుకైక్కుడలాయ్త్తు ఉమక్కొరువర్క్కుమ్" ఎన్రరుళిచ్చెయ్తరుళినారామ్. "వానరేన్ద్రస్య ప్రసాద మభికాఙ్క్షతే" (రామా.కి. 4-21) "ఏతద్వ్రతం మమ" (రామా.యుద్ధ. 18-33) "న త్యజేయం కథఞ్చ న" (రామా.యుద్ధ-18-3) ఎన్రతుక్కు "ఇరువరుమ్ శరణాగతపరిత్రాణమ్ పణ్ణుకిఱార్ కళ్" ఎన్రు భట్టర్; ఇవర్, "సుగ్రీవం శరణఙ్గతః" (రామా.కి.4-19) ఎన్రార్; అవర్ "రాఘవం శరణఙ్గతః" (రామా.యుద్ధ.17-16) ఎన్రార్; ఇని, యారై యార్ విడ? విభీషణనై స్వీకరిక్కైయావతు- పెరుమాళై అవన్కైయిలే కాట్టిక్కొడుక్కై ఎన్రిరుక్కిఱారివర్. అవర్ ముతిర నిఱ్క, నమక్కుడల్ ఎన్రిరుక్కిఱారాయ్త్తు ఇవర్; నామ్ మున్బే ప్రతిజ్ఞై పణ్ణినోమ్; ఇని అతు తలైక్కట్టుమిత్తనైయిఱే- ఎన్గిఱార్.,

(ఆర్క్కు మెయ్తాతు) ఎత్తనైయేను మతిశయితజ్ఞానరాన బ్రహ్మాదికళుక్కుమ్ కిట్ట అరియనా యిరుక్కుమ్. "పెణ్ణులామ్ శడైయినానుమ్" (తిరుమాలై-44) ఇత్యాది. (ఆర్క్కు మిత్యాది) సర్వాన్తరాత్మావాయ్ నిన్రు ఎయ్తానెన్రుమామ్. (నాన్మఱై యిత్యాది)

వేదార్థమ్; వేదప్రతిపాద్యన్.

(ఎన్నిత్యాది) ఓలైప్పుఅత్తిత్త్కేట్టుప్పోరుమ్ వస్తు కణ్ణుక్కిలక్కాయ్ వన్దుకిట్టి ఇట్టీడుకొళ్ళు ముడమ్పై క్కొణ్డు; తన్నై భుజిక్కుమవర్కళ్ స్వరూపజ్గళై విట్టు త్తిరుమేనియై విరుమ్బుమాపోలే, తానుమ్ తదీయవిషయత్తిల్ స్వరూపాదికళై విట్టు ఉడమ్పైయాయ్‌త్తు విరుమ్బువతు. ఇరువరు ముడమ్పైయాయ్‌త్తు విరుమ్బువతు. తిరుమాలైయాణ్డాన్- "ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళై త్యాజ్య మెన్టు కేట్టు ప్పోరానిఱ్కచ్చెయ్‌తేయుమ్, ఇత్తై విడవేణ్డియిరుక్కిఱతిల్లై, ఆళవన్దార్ శ్రీపాదత్తై యాశ్రయిక్కై క్కుఱుప్పా మెన్టు ఆదరియానిన్టేన్" ఎన్టారామ్.

అరు :- ఆఱావ్వాట్టు. (కైప్పొరుళ్ కళిత్యాది) "ఎప్పొరుళ్"- ఎల్లా పదార్థజ్గళుమ్. 'ఆర్క్కుమ్"- ఎత్తనైయేనుమ్ అఱివుడైయార్క్కుమ్. "ఎయ్‌తాతు"- కిట్టాతు; నాన్మత్తైయాకిఱ శొల్లుక్కు ప్పొరుళాయ్ నిన్టార్- ఎన్టపడి. "మెయ్ ప్పొరుళ్" -ఆత్మా. "కైప్పొరుళ్"- ఆత్మీయమ్. ఆక, కీழ్చొన్న కైప్పొరుళుమ్ ఆత్మీయజ్గళ్.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక– "నా శరీరాన్ని దోచుకొనేవానివలె ఉన్నవాడు దానిని కొల్లగొట్టడంకూడా చేశాడు" అని ఈ పాశురంలో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కైప్పొరుళ్ కళ్ మున్నమే కైక్కొణ్డార్) నా శరీరానికి సంబంధించినవి అయిన గాజులు, వర్ణం మొదలైనవాటిని ఇంతకుముందే కొల్లగొట్టుకొని పోయాడు. ఆ విధంగా కొల్లగొట్టుకొని పోయినవాడు ఎవరు? అని అంటే,

(కావిరి నీర్ శెయ్ ప్పురళ ఓడుమ్ తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) కావేరీ నదిలోని నీరు సస్య ప్రదేశాలను అన్నిటినీ వ్యాపించి, ప్రవహించే నీటి సమృద్ధిని మిక్కిలిగా కలిగిన శ్రీరంగ క్షేత్రంలో వేంచేసి ఉండే సంపన్నుడు. జ్ఞానం లేని నీరు కూడా రక్షించవలసిన వస్తువులను రక్షించే దేశం శ్రీరంగం. దేశంకూడా అటువంటిది అయినది. అన్నీ తెలిసిన పరమ చేతనుడు, అతడు. ఆ దేశంలో నివసించడానికి, నా దగ్గర ఉండే అన్నిటిని కొల్లగొట్టడానికి తనకు ఏ విధమైన పొందిక ఉన్నది?

(ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్టు) ఒక కోయ వనిత అయిన శబరి, ఒక వానరం అయిన సుగ్రీవుడు, ఒక గొల్ల వనిత అయిన యశోద– అని ఈ విధంగా చాలా

తక్కువగా ఉండేవారికి కూడా సులభుడై ఉండి– అని భావం. పాశురంలో తరువాత ఉండే “ఆర్క్కుమ్ ఎయ్ దాదు” అనే ప్రయోగానికి ప్రతికోటి కనుక, “ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్రు” అనే ప్రయోగానికి అన్ని వస్తువులకు అంతరాత్మగా నిలచి– అని అర్థాన్ని గ్రహించడం పొసగదు. ఎంత తక్కువవారికి అయినా సులభుడు– అనే అర్థాన్ని గ్రహించడమే యుక్తంగా ఉంటుంది.

(ఆర్క్కుమ్ ఎయ్ దాదు) ఎంతటి గొప్పదైన జ్ఞానాన్ని కలిగినవారై ఉన్నప్పటికీ, తమ ప్రయత్నంతో పొందాలని భావించేవారికి పొందడానికి అరుదైనవాడై, “ యారు మోర్ నిలైమైయనెన అఱివఱియ ఎంబెరుమాన్” (ఎవరైనా సరే ఇటువంటి స్థితిని కలిగినవాడు –అని తెలియడానికి సాధ్యం కాని స్వామి) (తిరువాయ్ మొழி–1–3–4) అని నమ్మాళ్వారులు పలికినట్లుగా “ఆర్క్కుమ్ ఎయ్ దాదు” అని, “ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్రు” అని అనుగ్రహిస్తున్నది.

(నాన్మఱైయిన్ శొఱ్పొరుళాయ్ నిన్రార్) నాలుగు వేదాలలో ఉండే అన్ని శబ్దాలకు ఒకే అర్థమై ఉండేవాడు. “వేదైశ్చ సర్వై రహమేవ వేద్యః” (భగవద్గీత –15 –15) (అన్ని వేదాల చేత తెలియబడేవాడను నేనే “ తానే అన్నాడు కదా “, వేదాంత విழுప్పొరుళిన్ మేలిరుంద విళక్కు” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி –4 –3 –11) (ఉన్నతమైన వేదాంతాలలోని అర్థాలలో ప్రకాశించే దీపంవంటివాడు) అని ఈమె తండ్రిగారు కూడా అన్నారు కదా.

(ఎన్ మెయ్ ప్పొరుళుమ్ కొణ్డారే) నా ఆత్మ, దానికి చేరినది అయిన శరీరం– అనే ఈ రెండిటిని కొల్లగొట్టాడు.

ఇంకొక వ్యాఖ్యానమ్

(కైప్పొరుళ్ కళ్ మున్నమే కైక్కొణ్డార్) “మున్నమే”– నా శైశవపరువలోనే– అని అర్థం. ఈమెకు తల్లి పాలనిచ్చే సమయంలోనే భగవంతుని విషయంలో ప్రేమ పెరియాళ్వారుల చేత పాలతో పాటు తాగించబడింది కదా.

“సృష్టస్త్వం వనవాసాయ స్వనురక్తః సుహృజ్జనే,

రామే ప్రమాదం మాకార్షీః పుత్ర! భ్రాతరి గచ్ఛతి"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ– 40–5)

(కుమారా! నీవు వనంలో నివసించడం కోసంగానే సృష్టింపబడ్డావు కదా. నీవు సుహృత్తు అయిన రాముని విషయంలో చాలా ప్రేమను కలిగినవాడవై ఉన్నావు. నీకు అన్నగారైన రాముడు నడచి వెళ్లే సమయంలో, అతని నడక అందంలో ఆసక్తిని పొంది, అతనిని రక్షించడంలో నీవు గమనిక లేకుండా ఉండవద్దు) అని సుమిత్ర లక్ష్మణునకు, అతడు చిన్న బిడ్డగా ఉండేటప్పుడే, రామ భక్తిని తల్లిపాలతో పాటు చేర్చి తాగించినట్లుగా, ఈ గోదాదేవి కూడా, అవతరించినప్పుడే భగవంతుని విశ్లేషంవల్ల కృశించి గాజులను కోల్పోయే పుట్టింది కాబోలు. ఈ విధంగా చెప్పడం కూడా ఈమెకు చాలా యుక్తమే. ఔన్నత్యాన్ని చెప్పడం అతిశయోక్తి కాదు కదా.

"బాల్యాత్ ప్రభృతి సుస్నిగ్ధో లక్ష్మణో లక్ష్మివర్ధనః,
రామస్య లోకరామస్య భ్రాతుః జ్యేష్ఠస్య నిత్యశః"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ –18 –27)

(భగవద్భక్తి అనే గొప్ప సంపదను నిండుగా కలిగినవాడైన లక్ష్మణుడు అన్ని లోకాలను ఆనందింప చేసేవాడు తనకు అన్న అయిన రాముని విషయంలో చిన్న వయస్సు నుండి ఆరంభించి, ఎల్లప్పుడూ చాలా ప్రేమను కలిగినవాడై ఉన్నాడు) అని చెప్పిన లక్ష్మణుని వలె, భగవంతునితో కలిస్తే ప్రాణాలను ధరించి, దూరమైతే ప్రాణాలను ధరించలేకుండా ఉండడం అనేది ఈమెకు జన్మనుండే ఏర్పడినది కదా.

(కావిరి నీర్ శెయ్ ప్పురళ ఓడుమ్ తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) క్షేత్రం ఫలించడానికి సాధనం అయిన కావేరీనదిలోని నీరు, ఫలించేటట్లు చేయబడే క్షేత్రం అయిన సాధ్యంలోకి వెళ్లి ప్రవహించేదైన ఎటువంటి స్థితి ఏదో అది, ఒక సమయంలో కాకుండా, నిత్యంగా మారకుండా ఉండే శ్రీరంగంలో నిత్యవాసం చేసేవాడు. ఉపాసకులకు సాధనానుష్ఠానం చేసిన తరువాత ఫలం దొరకకుండా

పోవచ్చు. చాలా బలాన్ని కలిగిన కర్మల వల్ల అడ్డగింపబడి ఉండవచ్చు. ఈ విధంగా కాకుండా, ఈ శ్రీరంగంలో ఉండేవారికి సాధ్యమైన భగవంతుడు ఎల్లప్పుడూ చేతికి దొరికేవాడై ఉన్నాడు. ఫలింప చేయబడే క్షేత్రంలో, ఫలించేటట్లు చేసే కావేరీనదిలోని నీరు– నదీద్వారం ద్వారా మహావేగంగా బయటకు వస్తుంది. దీనివల్ల ఆ దేశంలోని జలసమృద్ధి తెలుపబడింది.

ఇక్కడ స్వాపదేశం ఏమంటే– భగవంతుడు అనే ఉపాయాన్ని ఆశ్రయించేవాడు, అతడు ఆశ్రయించే ఆశ్రయణం ఉన్నప్పటికీ, భగవంతుడే ఉపాయంగా కోరడం ఎందుకంటే, ఫలాన్ని ఇస్తే తప్ప నిలువనిది ఏదో, అదే ఉపాయం– అనేది ఉపాయలక్షణం అయినందువల్ల కదా. భగవంతుడే ఉపాయం అని భావించే ఇతడు ఆ భావన చేత భగవంతుని పొందడం సాధ్యం కాదు. అందువల్ల ఇతనికి భావనకు ఉపాయత్వం లేదు కదా. ఫలాన్ని తప్పకుండా ఇచ్చే భగవంతునికే ఉపాయత్వం కూడుతుంది తప్ప, ఫలం లభించడానికి ముందు క్షణంలో ఉండే భావనకు భావించేవానికి ఉపాయత్వం లేదు కదా. ఫలాన్ని కలిగింపజేసే విలక్షణ కారణమై ఉండే భగవంతుని ఒక్కని దగ్గరనే కదా ఉపాయత్వం ఉంటుంది. కావేరీనీరు. క్షేత్రం అంతా నిండియేటట్టుగా ప్రవహించడం అనేది దీనిని అంతటిని తెలుపుతున్నది.

(తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) ఆ ఊరితో ఉండే సంబంధంచేత ఉజ్జీవనాన్ని పొందినవాడు,

(ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్రు) ఒక వానరం అయిన సుగ్రీవుడు, బోయ వనిత అయిన శబరి, గొల్ల వనిత అయిన యశోద అనే వీరికి సులభుడై ఉండి,

"పితా యస్య పురా హ్యాసీత్ శరణ్యో ధర్మవత్సలః,
తస్య పుత్రః శరణ్యశ్చ సుగ్రీవం శరణం గతః"

(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధాకాండ –4– 19)

(ఎవరి తండ్రి అయినవారు చిరకాలం ధర్మంలో గొప్ప ఆదరాన్ని కలిగినవారై, శరణు పొందదగినవారై ఉన్నారో, వారికి పుత్రుడై, తాను కూడా శరణు పొందదగినవాడై ఉండే శ్రీరాముడు ఇప్పుడు సుగ్రీవుని శరణు పొందాడు)

"ఏష దత్వా చ విత్తాని ప్రాప్య చానుత్తమం యశః,
లోకనాథః పురా భూత్వా సుగ్రీవం నాథమిచ్ఛతి"

(శ్రీరామాయణం –కిష్కింధాకాండ –4– 18)

(ఈ శ్రీరాముడు అందరికీ అన్ని వస్తువులను ఇచ్చి, గొప్పదైన కీర్తిని పొంది, ఇంతకు ముందు అంతా లోకనాథుడై ఉన్నాడు. ఇప్పుడు సుగ్రీవుని నాథునిగా కోరుతున్నాడు) అనే విధంగా, తాను చెప్పుకోవడం కాకుండా, దగ్గర ఉండేవారు కూడా చెప్పేటట్లుగా తనను సులభునిగా చేసుకున్నాడు. పైన ఉదాహరించిన ప్రమాణాన్ని అనుసరించి లోకానికి అంతటికి స్వామియై ఉండడం సుగ్రీవుని దగ్గర అణిగి నడుచుకోవడానికి. అందుకు లోకుల వద్ద గురుకుల వాసం చేశాడు. పారతంత్ర్యం, స్వాతంత్ర్యం అనేవి ఒకదానికి ఒకటి విరుద్ధమైనవి కదా! అని అంటే, ఈ పారతంత్ర్యం గుణం కావడానికి ఆవశ్యకమైన స్వాతంత్ర్యమే ఇతని దగ్గర ఉన్నది. పరత్వమే లేని సులభుడైనవాడు ఒకడు తక్కువగా ఉంటే, అది గుణం కాదు కదా. అందుచేత, ఒక పరిమితితో కూడిన స్వాతంత్ర్యం, పారతంత్ర్యం పరస్పరం విరుద్ధమైనవి కావు. ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన ప్రమాణంలో "సుగ్రీవుని నాథునిగా కోరుతున్నాడు"– అని చెప్పబడింది. ఎవరైనా, తమ వద్ద లేనిదానినే కదా పొందాలని ఆశపడతారు. తనకు ఒక నాథుడు అనేవాడు లేనివాడు, ఇతడు. అందుచేత, తనకొక నాథుడు లభించాలని ఇతడు ఆశపడుతున్నాడు– అని భావం. గోపిక అయిన యశోదకు కట్టడానికి, కొట్టడానికి వీలుగా ఉండడం, కోయ వనిత అయిన శబరికి, అంతరంగుడైన లక్ష్మణునివంటి వారు చేసే కైంకర్యాలను దగ్గర నిలిసి ఉండి చేసేటట్లుగా నిలవడం– అనేవి అన్నీ "ఎప్పొరుట్క్కుమ్ నిన్ఱు" అనే ప్రయోగంతో తెలుపబడుతున్నాయి.

ఒకనాడు భగవానుని పరత్వం నుండి ఆరంభించి, సౌలభ్యం వరకు శ్రీరామానుజులు వివరించారు. దానిని విన్న ఎంబార్ అనే ఆచార్యులు కన్నీరు మున్నీరై అభినివేశాన్ని పొందగా, శ్రీరామానులు వారిని కటాక్షించి, భగవంతుని సౌలభ్యాన్ని చెబితే, లోకంలో ఉండేవారు "ఇంతటి సులభుడా! "అని దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు. అతని దగ్గరకు చేరడానికి అతని సౌలభ్యం కారణం అవుతున్నది, మీకు ఒక్కరికి సుమా– అని అన్నారట.

"యస్య ప్రసాదే సతతం ప్రసీదేయు రిమాః ప్రజాః,
స రామో వానరేంద్రస్య ప్రసాద మభికాంక్షతే"

(శ్రీరామాయణం –కిష్కింధాకాండ– 4 –31)

(ఎవడు అనుగ్రహిస్తే ఈ జనులు అందరూ ఎల్లప్పుడూ ఆనందిస్తారో, అటువంటి శ్రీరాముడు ఇపుడు వానర ప్రభువైన సుగ్రీవుని అనుగ్రహాన్ని కోరుతున్నాడు) అనే ప్రమాణం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

"సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతి చ యాచతే,
అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ"

(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ –18 –33)

(ఒకసారి శరణు పొందినవానికి, " నీకు దాసుడనై ఉన్నాను" అని ప్రార్థించేవానికి అన్ని ప్రాణుల నుండి అభయాన్ని కలిగిస్తాను, ఇది నా వ్రతం) అని చెప్పిన విధంగా,

"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన,
దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతా మేతదగర్హితమ్"

(మిత్రభావంతో దరిచేరిన ఈ విభీషణుని ఏ సమయులోనూ విడువను. అతని విషయంలో దోషం ఉన్నప్పటికీ ఉండనీ. మంచివారికి ఇతనిని స్వీకరించడం నిందించదగినది కాదు) అని చెప్పిన విధంగా శ్రీరాముడు సుగ్రీవునితో వ్యతిరేకిస్తున్నట్లుగా కనిపిస్తున్నదే? అని అంటే, "ఇద్దరూ వారి వారి దగ్గర శరణు

పొందినవారిని రక్షించడానికి ముందుకు వచ్చారు. అందుచేత ఇక్కడ వైరుధ్యం లేదు" అని భట్టర్ ఇక్కడ అర్థాన్ని నిర్వహించారు

"పితా యస్య పురా హ్యాసీత్ శరణ్యో ధర్మ వత్సలః,
తస్య పుత్రః శరణ్యశ్చ సుగ్రీవం శరణం గతః"

(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధాకాండ –4– 19)

(ఎవరి తండ్రి అయినవారు చిరకాలం ధర్మంలో గొప్ప ఆదరాన్ని కలిగినవారై, శరణు పొందదగినవారై ఉన్నారో, వారికి పుత్రుడై, తాను కూడా శరణు పొందదగినవాడై ఉండే శ్రీరాముడు ఇప్పుడు సుగ్రీవుని శరణు పొందాడు) అనే ప్రమాణానుసారం, శ్రీరాముడు సుగ్రీవుని శరణు పొందాడు. అతనిని దగ్గర నుండి రక్షించడానికి సుగ్రీవుడు పాటుపడుతున్నాడు.

"సో ఽ హం పరుషిత స్తేన దాసవచ్చావమానితః,
త్యక్త్వా పుత్రాంశ్చ దారాంశ్చ రాఘవం శరణం గతః"

(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ– 17 –16)

(అటువంటి నేను ఆ రావణుని చేత చాలా తీవ్రంగా ప్రవర్తింపబడి, సేవకుని వలె అవమానింపబడి, నా భార్యా పుత్రులను అందరినీ విడచిపెట్టి, శ్రీరాముని శరణు పొందాను) అనే ప్రమాణాన్ని బట్టి అతనిని రక్షించడం కోసం శ్రీరాముడు పాటుపడుతున్నాడు. తనను శరణు పొందిన శ్రీరాముని సుగ్రీవుడు విడువడు. తనను శరణు పొందిన విభీషణుని శ్రీరాముడు చేయి విడువడు. విభీషణుని స్వీకరించడం, శ్రీరాముని అతని చేతిలో అప్పగించడం, ఆపద కలిగిస్తుంది –అని భావిస్తున్నాడు, సుగ్రీవుడు. సుగ్రీవుని అంగీకరింప చేసి విభీషణుని స్వీకరించడమే తనకు తగినది– అని శ్రీరాముడు భావిస్తున్నాడు. సుగ్రీవుని అంగీకరింప చేయడం కోసం "శరణు పొందినవానిని రక్షించడం అనేది నాచేత చాలా కాలంగా స్వీకరింపబడిన ప్రతిజ్ఞ. నా విషయంలో ప్రీతితో, దానిని అడ్డుపెట్టకుండా, నీవు కూడా అంగీకరించి, దానిని నెరవేర్చాలని కోరుతున్నాను" అని సుగ్రీవుని దగ్గర శ్రీరాముడు వేడుతున్నాడు.

చాలా తక్కువవారికి కూడా తనను సులభునిగా చేసుకున్న ఇతనికి గొప్పతనం లేదా? అని అంటే,

(ఆర్ క్కుమ్ ఎయ్ దాదు) మిక్కిలి జ్ఞానాన్ని కలిగిన బ్రహ్మ మొదలైనవారికి కూడా దరి చేరడానికి సాధ్యం కానివారై ఉండే పరత్వాన్ని కలిగినవాడు. " పెణ్ణులామ్ శడైయినానుమ్ పిరమనుమ్ ఉన్నై క్కాణ్బాన్, ఎణ్ణిలా ఊழி ఊழி తవమ్ శెయ్ దార్" (తిరుమాలై –44) (భార్య అయిన గంగాదేవి సంచరించే జటలను కలిగిన శివుడు, బ్రహ్మ కూడా నిన్ను దర్శించలేరు. లెక్కలేనన్ని కల్పాలపాటు తపస్సు చేసినవారు కూడా నిన్ను దర్శించలేరు) అని అన్నారు కదా, తొండరడి ప్పొడి ఆళ్వార్లు.

(ఎప్పొరుట్కుమ్ నిన్జార్క్కుమ్ ఎయ్ దాదు) అన్ని వస్తువులకు అంతర్యామిగా నిలచి ఉండి, ఆ కారణం వల్లనే ఎవరికి తెలియడానికి సాధ్యం కానివాడై ఉండేవాడు –అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(నాన్మఱైయిన్ శొఱ్పొరుళాయ్ నిన్జార్) వేదార్థమై ఉండేవాడు వేదంలోని ఒక్కొక్క పదంచేత చెప్పబడేవాడై ఉండేవాడు– అని తాత్పర్యం.

(ఎన్ మెయ్ ప్పొరుళుమ్ కొణ్డారే) వేదం చేత వినబడే, తెలియబడే పరమాత్మ కంటికి ముందు వచ్చి ప్రత్యక్షమై, మనతో విడదీయరాని సంబంధాన్ని కలవాడై, , మనం కార్యాన్ని గ్రహించే మన శరీరాన్ని గ్రహించాడు. మనలను అనుభవించేవారు స్వరూపం, గుణం మొదలైనవాటిని విడచి, తిరుమేనివి కోరేటట్లే, భగవంతుడు కూడా తన దాసుల విషయంలోకూడా స్వరూపం, గుణం మొదలైనవాటిని విడచిపెట్టి, వారి శరీరాన్నే కదా కోరుతున్నాడు. ఈమె అతని తిరుమేనిని కోరేటట్లుగా, అతడు కూడా ఈమె శరీరాన్నే కోరుతున్నాడు. " మూలప్రకృతి, దాని నుండి పుట్టిన మిగిలిన అచేతన వస్తువులు విడువదగినవి– అని శాస్త్రాలలో వినబడుతున్నప్పటికీ, విడువవలసిన ఆవశ్యకత లేదు. శ్రీయామునుల శ్రీచరణాలను ఆశ్రయించడానికి సహాయపడేది– అనే భావనతో నేను ఈ శరీరాన్ని కోరుతున్నాను – అని చెప్పిన మాట ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

★★★★★

ఉణ్ణాతుఉఱజ్గాతు ఒలికడలై యూడఉఱుత్తు
పెణ్ణాక్కై యాప్పుణ్డు తాముఱ్ఱ పేతెల్లామ్
తిణ్ణార్ మతిళ్ శూழ் తిరువరజ్గచ్చెల్వనార్
ఎణ్ణాతే తమ్ముడైయ నన్మైకళే ఎణ్ణువరే. 7

తిణ్ ఆర్ మతిళ్ శూழ் = (మహా ప్రళయంలో కూడా నశించకుండా ఉండేటట్లు) దృఢత్వాన్ని చక్కగా కల కోటలచే, చుట్టబడి ఉండే), తిరు అరజ్గమ్ = శ్రీరంగంలో వేంచేసి ఉండే, శెల్వనార్ = శ్రియఃపతి అయిన స్వామి శ్రీరాముడై అవతరించినపుడు, పెణ్ ఆక్కై ఆప్పుణ్డు = సీత అనే ఒక స్త్రీ శరీరంలోని ఆశకు కట్టుబడి, ఉణ్ణాతు = తిండి తినకుండా, ఉఱజ్గాతు = నిద్రపోకుండా (బాధపడి), ఒలి కడలై = (అలల విజ్రుంభణచేత) ఘోషించే సముద్రాన్ని, ఊడు అఱుత్తు = అడ్డు లేకుండా ఉండేటట్లు చేసి (ఆనకట్ట కట్టి), తామ్ ఉఱ్ఱ = ఈవిధంగా తాము పొందిన, పేతు ఎల్లామ్ = పిచ్చిన అంతటినీ, ఎణ్ణాతు = మఱచిపోయి (ఇపుడు), తమ్ముడైయ =తమయొక్క, నన్మైకళే = గొప్పతనాలనే, ఎణ్ణువర్ = లెక్కిస్తున్నారు.

అవ :- ఏழ్రామ్పాట్టు. (ఉణ్ణాతు) "న మాంసం రాఘవో భుజ్క్తే న చాపి మధు సేవతే" (రామా.సుంద-36-41) ఎన్గిఉపడియే పార్త్తు ప్పరిన్దాట్టుమవళ్ పోనాల్, ఇనియార్ అవనై ప్పరిన్దాట్ట. "మామలర్ మజ్గై మణనోక్క ముణ్డా" (పెరి.తిరు.8-10-1) నిఱే. అవళ్ పోనాల్ ఇవనుక్కు ఊణిల్లైయిఱే. (ఉఱజ్గాతు) "అనిద్ర స్సతతం రామః" (రామా.సుంద-36-44) ఎన్గిఉపడియే కణ్ణుఉక్కమఱ్ఱు. ఊణు ముఱక్కము మఱ్ఱు. "సుగ్రీవం శరణజ్గతః" (రామా-కి.4-18) ఎన్ఱు-కణ్డ కాపేయర్కాల్ కళిలే విழున్దు. (ఒలికడలై యూడఉఱుత్తు) ఓతమ్ కిళర్న్ద కడలై యూడఉఱుత్తడైత్తు. (అడైత్తు) కూఱ్ఱఉఱుత్తడైత్తు. "సముద్రం రాఘవో రాజా శరణం గన్తు మర్హతి" (రామా.యుద్ధ.19-30) ఎన్ఱు- రాక్షసనుక్కు శిష్యరాయ్పుక్కు- అవన్ శొల్ల క్కడలై చ్చరణమ్ పుక్కు. (పెణ్ణాక్కై యాప్పుణ్డు) పిరాట్టివడివిలే బన్ధరాయ్. ఒరు పెణ్కొడియాలే కట్టుణ్డు. (తాముఱ్ఱ పేతెల్లామ్) తామ్ పట్ట ఎళిమై యెల్లా మెణ్ణాతే. (తిణ్ణారిత్యాది) దృఢమాయ్ ఓజ్గి యిరుప్పతాన మతిళాలే శూழప్పట్ట తిరువరజ్గమ్ తిరుప్పతియిలే వాసమాకిఉ శెల్వత్తై యుడైయవర్. "ధైర్యేణ హిమవా నివ" (రామా.బాల.1-17) ఎన్నక్కడవ తమక్కు ధైర్య మిల్లామైయై ఎణ్ణాతే. (తమ్ముడైయ నన్మైకళే ఎణ్ణువరే) నమ్మై ప్పిరిన్దార్, నోన్బు నోఱ్పతు, కామన్ కాలిలే విழువతు, కూడలిழైప్పతు- ఇత్యాదికళై చ్చెయ్యానిఱ్పరెన్ఱు తమ్ముడైయ వీఱుకళై ఎణ్ణానిఱ్పర్.

వ్యాఖ్యానాన్తరత్తిల్ వాక్యమ్ - (ఉణ్ణాతు) దేహయాత్రైతాన్ పేణినారో ? తమక్కుళ్ళతు పిఱర్క్కాక్కుక్కై కుఱ్ఱమో? (ఆక్కై యాప్పుణ్డు) ఉడమ్పారాయ్

అతుక్కవ్వరుకు పోకమాట్టాతే. (తాముற்ற) వసిష్ఠశిష్యన్ పట్టపడి పార్త్తాల్ అఱివు నుழైయాత పెణ్కిఆన్దార్క్కు ఎత్తనై పడవేణుమ్? తమ్బిక్కన్తో శొల్లువతు అభిమతా లాభమ్. (ఎణ్ణాతే) ఊరుమ్ మతిళుమాయ్ వాழ்వుక్కాల్ పట్టతు మఱప్పార్కళో! ఐశ్వర్య చ్చెరుక్కితే. (తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్).

అరు :- ఏழாమ్బాట్టు. "ఊడు"- నడు."ఆక్కై"- శరీరమ్. (పార్త్తు) నోక్కి. అవనుక్కు ఉణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మామలరిత్యాది). "పేతు" - దుఃఖమ్. అర్థాత్ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (సుగ్రీవ మిత్యాది). "తాముற்ற పేతెల్లామ్" ఎన్ను- అవనుడైయ ఎళిమై శొల్లుకైయాలే, అత్తై ప్పற்ற (సుగ్రీవం శరణం గతః) ఎన్నుమ్, (రాక్షసనుక్కు శిష్యరాయ్ప్పుక్కు) ఎన్నుమ్ శొల్లుకిఱతు. (కూற்றఱుత్తడైత్తు) ఎన్నతు. కూఱిట్టడైత్తు- ఎన్నపడి. అతావతు- ఇరు కూఱాక ప్పణ్ణి. "ఆక్కై"- శరీరమాతల్; కొడియాతల్; "తిణ్" -వలి, "ఎణ్ణమ్" -నినైవు.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– "తాను సీతాదేవిని విశ్లేషించి పడిన కష్టాన్ని అంతటిని మరచిపోయి, తన గొప్పతనాన్నే భావించి, నన్ను కష్టపెట్టి, అది తన గొప్పతనంగా స్వామి భావిస్తున్నాడు"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఉణ్ణాదు)

> "న మాంసం రాఘవో భుంక్తే న చాపి మధు సేవతే,
> నైవ దంశాన్ న మశకాన్ న కీటాన్ న సరీసృపాన్,
> రాఘవోపనయేద్గాత్రాత్ త్వద్గతేనాంతరాత్మనా"
> (శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 36– 41, 43)

(ఓ సీతాదేవీ! ఈ విషయంలో అభినివేశాన్ని కలిగి ఉన్న మనసును కలిగిన శ్రీరాముడు మాంసాన్ని భుజించడం లేదు. మధువును సేవించడం లేదు. తన శరీరంలో పాకే ఈగలను, దోమలను, పురుగులను, పాములను శరీరం నుండి దూరం చేయడం లేదు) అని చెప్పినట్లుగా గమనించి, గమనించి ప్రీతితో తినిపించే సీతాదేవి తనకు దూరమైనందున, ఇక ఎవరు అతనికి ప్రీతితో తినిపించడం వీలవుతుంది? తమ్ముడు లేడా? అని అంటే, "మా మలర్ మంగై మణనోక్కముండాన్"(పెరియతిరుమొழி–8–10–1) (గొప్ప తామర పువ్వులో

నివసించే లక్ష్మీదేవియొక్క, పరిమళాన్ని కలిగిన కటాక్షాలను భుజించేవాడు) అనే విధంగా లక్ష్మీదేవి కటాక్షాలే ఇతనికి ఆహారం కనుక, ఆమె దూరమైన తరువాత ఇతనికి ఆహారం లేదు కదా.

(ఉఱంగాదు)

"అనిద్రః సతతం రామః సుప్తో ఽ పి చ నరోత్తమః,
సీతేతి మధురాం వాణీ వ్యాహరన్ ప్రతిబుధ్యతే"

(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ –36– 44)

(సీతకు దూరమైన రాముడు ఎల్లప్పుడూ నిద్ర లేనివాడుగానే ఉన్నాడు. నరశ్రేష్ఠుడైన అతడు, ఒకవేళ నిద్ర పోయినా, సీతా! అని అందమైన మాటను ఉచ్చరిస్తూ మేల్కొంటున్నాడు) అని చెప్పినట్లుగా నిద్రలేనివాడై ఉన్నాడు

(ఉణ్ణాదు ఉఱంగాదు) తిండి, నిద్ర లేకుండా,

"పితా యస్య పురా హ్యాసీత్ శరణ్యో ధర్మ వత్సలః,
తస్య పుత్రః శరణ్య శ్చ సుగ్రీవం శరణం గతః"

(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధాకాండ –4– 19)

(ఎవరి తండ్రి అయినవారు చిరకాలం ధర్మంలో గొప్ప ఆదరాన్ని కలిగినవారై, శరణు పొందదగినవారై ఉన్నారో, వారికి పుత్రుడై, తాను కూడా శరణు పొందదగినవాడై ఉండే శ్రీరాముడు ఇప్పుడు సుగ్రీవుని శరణు పొందాడు) అని చెప్పినట్లుగా కనిపించిన వానరాల కాలిలో పడి,

(ఒలి కడలై ఊడఱుత్తు) కెరటాలు లేచినందువల్ల శబ్దాన్ని కలిగిన సముద్రాన్ని వారధిని కట్టి బంధించి, అంటే, దానిని రెండు భాగాలుగా విడదీసి, వారధిని కట్టి– అని అర్థం.

"ఏవ ముక్త స్తు ధర్మజ్ఞః ప్రత్యువాచ విభీషణః,
సముద్రం రాఘవో రాజా శరణం గంతు మర్హతి"

(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ– 19 –20)

(ధర్మాన్ని తెలిసినవాడైన విభీషణుడు ఈ విధంగా చెప్పబడినవాడై, "రాజు అయిన రాఘవుడు సముద్రాన్ని శరణు పొందడం తగినది" అని బదులు

చెప్పాడు) అనే విధంగా రాక్షస జాతిలో పుట్టిన విభీషణునకు శిష్యుడై, అతడు చెప్పిన విధంగా సముద్రరాజును శరణు పొంది, పడిన పాట్లను అన్నిటిని భావిస్తున్నది.

(పెణ్ణాక్కై ఆప్పుణ్డు) లతవంటి స్త్రీ అయిన సీతాదేవి యొక్క తిరుమేనిలో బంధింపబడినవాడై –అని అర్థం. ఇక్కడ "ఆక్కై" అనే పదం శరీరాన్ని, తీగను నిర్దేశిస్తుంది కనుక, సీత అనే ఒక స్త్రీ అనే కల్పలత చేత బంధింపబడిన శ్రీరాముడు అనే కల్పవృక్షం– అని తాత్పర్యం.

(తాముற்ற పేదెల్లామ్ ఎణ్ణాదే) తాను పడిన నైచ్యాలను అన్నిటిని భావించకుండా.

(తిణ్ణార్ మదిళ్ శూழ் తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) స్థిరమైనవై, ఉన్నతంగా ఉండే ప్రాకారాల చేత చుట్టబడి ఉండే శ్రీరంగం అనే దివ్య క్షేత్రంలో నివసించడం అనే సంపదను కలిగినవాడు.

(పేదెల్లామ్ ఎణ్ణాదే)

"స చ సర్వగుణోపేతః కౌసల్యానందవర్ధనః,
సముద్ర ఇవ గాంభీర్యే ధైర్యేణ హిమవానివ"

(శ్రీరామాయణం– బాలకాండ –1–17)

(కౌసల్యాదేవికి ఆనందాన్ని వృద్ధి చేసే ఆ శ్రీరాముడు అన్ని గుణాలు నిండుగా ఉండేవాడు, గాంభీర్యంలో సముద్రంవంటివాడు, ధైర్యంలో హిమవంతుని వంటివాడు) అనే విధంగా ఈ పర్వతం వలె కదలకుండా మనోబలాన్ని కలిగినవాడు ఆ బలాన్ని కోల్పోవడాన్ని భావించకుండా,

(తమ్ముడైయ నన్మైగళే ఎణ్ణువరే) నా స్థితిని చూసి, తనను విశ్లేషించినవారు నోమును నోచడం, కాముని పాదాలలో పడడం, కూడిక దైవాన్ని పిలువడం, దూతలను పంపడం మొదలైన పాట్లను పడుతున్నారు– అని తన గొప్పతనాన్ని భావిస్తున్నాడు. సీతాదేవి విషయంలో తాను పడిన పాట్లను

మరచిపోయి, శ్రీరంగంలో ఉభయ విభూతులకు నిర్వాహకుడై శయనించి ఉండే సంపదలోని గర్వం చేత, నేను ఇతనిని విశ్లేషించి పడే పాట్లను తనకు గొప్పతనంగా భావిస్తున్నాడే!–అని అంటున్నది.

ఇంకొక వ్యాఖ్యానంలో ఉండే విషయం

(ఉణ్ణాదు) ఒక స్త్రీకి దూరమై, నిద్ర లేకుండా, తినకుండా ఉండే తన స్థితిని చూపి, నన్ను వ్యామోహపరచి, తనను విశ్లేషించి నేను తిండి లేకుండా నిద్ర లేకుండా ఉండేటట్లు చేయడం ఇతని దోషమే తప్పు, నా దోషం కాదు కదా.

(ఆక్కై ఆప్పుణ్డు) సీతాదేవి యొక్క రూపాన్ని భావించి, అందులో బంధింపబడి, దాని లోపల ఉండే ఆమె ఆత్మ స్వరూపంలో, ఆత్మ గుణాలలోనూ అభినివేశాన్ని పొందనివాడుగా కదా ఉన్నాడు.

(తాముఱ్ఱ) వశిష్ఠుని శిష్యుడైన తాను కామవశుడై, పడిన పాట్లను చూస్తే, జ్ఞానం లేని నా వలె స్త్రీగా పుట్టినది ఎంతటి పాటలను పడాలి!

"ధన్యా లక్ష్మణ! సేవంతే పంపోవనమారుతమ్"

(శ్రీరామాయణం – కిష్కింధాకాండ –1–15)

(లక్ష్మణా! పంపానదీతీరంలో ఉండే తోటలలోని గాలిని భాగ్యం కలిగినవారే అనుభవిస్తారు) అని తాను సితాదేవికి దూరమై పడిన పాట్లను తమ్ముని దగ్గర చెప్పాడు కదా.

(ఎణ్ణాదే) ఇప్పుడు ప్రాకారాలను చుట్టూ కలిగిన శ్రీరంగంలో నివసించే గర్వంచేత ఇంతకు ముందు పడిన పాట్లను మరచిపోవచ్చునా! శ్రీరంగనాథునకు గర్వం ఉన్నదా? అని అంటే,

(తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) సంపద గర్వం కదా, ఇతనిని మార్చివేసింది.

★★★★★

పాశి తూర్త్తు క్కిడన్ద పార్మకట్కు ప్పణ్డొరునాళ్
మాశుడమ్బిల్ నీర్వారా మానమిలా ప్పన్టియామ్
తేశుడైయ తేవర్ తిరువరఙ్గ చ్చెల్వనార్
పేశి యిరుప్పనకళ్ పేర్క్కవుమ్ పేరావే. 8

పణ్డు ఒరు నాళ్=పూర్వం ఒకానొకసమయంలో, పాశి తూర్త్తు కిడన్ద = (చిరకాలం నీటిలో మునిగి ఉన్నందున) పాచి పట్టి ఉండే, పార్ మకట్కు = భూదేవికోసం, మాశు ఉడమ్బిల్ మానమ్ ఇలా పన్టి ఆమ్ = ముఱికి పట్టిన శరీరంలో నీరు కారుతూ ఉండే మానం లేని ఒక వరాహరూపాన్ని ధరించిన, తేశు ఉడైయ తేవర్ = తేజస్సును కల దైవం అయిన, తిరు అరఙ్గ చ్చెల్వనార్ = శ్రీరంగనాథుడు, పేశి ఇరుప్పనకళ్= పూర్వం చెప్పిన పల్కులు, పేర్క్కవుమ్ పేరా = (మనస్సులో నుండి), లేకుండా చేయాలని ప్రయత్నించినా పోవడం లేదు.

అవ :- ఎట్టామ్బాట్టు. "తాముగ్ఱ పేతెల్లామ్ ఎణ్ణాతే, తమ్ముడైయ నన్మైకళే ఎణ్ణువర్" ఎన్ఱు- నీ ఇఙ్గనే ఇన్నాతాకక్కడవైయో ? ఇழవై మఱన్దు వరున్దియాకిలుమ్ గుణజ్ఞానత్తాలే ధరిత్తిరుక్కవేణ్డావో ? ఎన్న; నానుమ్, మఱన్దు ధరిక్కలామో ! ఎన్ఱు పారానిన్ఱేన్. ఎన్నాల్ మఱక్కలాయిరుక్కిఱతిల్లై- ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (పాశి తూర్త్తు క్కిడన్ద పార్మకట్కు) భూమియానతు ప్రళయఙ్గొణ్డు, నీర్చ్చెழమ్బేఱి క్కిడన్దతాయ్త్తు; ఇతుతాన్ ఇతుక్కు అభిమానియాన శ్రీభూమిప్పిరాట్టి యుడమ్బిలేఱిన అழుక్కాయిరుక్కుమిఱే! ఇతు అవళుక్కు ప్రకారమాకైయాలే. రసికరాయిరుప్పార్ ప్రణయినికళుడమ్బు అழుక్కేఱియిరుక్క త్తఙ్గళుడమ్బు పేణి క్కుళిత్తిరార్కళిఱే ! అప్పడియే శ్రీభూమిప్పిరాట్టి యుడమ్బు అழుక్కేఱినవాఱే తానుమ్, నీరుక్కుమ్, శేగ్ఱుక్కుమ్ ఇఱాయాత వడివై క్కొణ్డానాయ్త్తు. (పణ్డొరునాళ్) అన్ఱు మొరునాళ్; ఇన్ఱు మొరునాళే తాన్ ! (మాశిత్యాది) అప్రాకృతదివ్యసంస్థానత్తై, "అழుక్కుడమ్బు" (తిరువిరు-1) ఎన్ఱు శొల్లుమవర్కళుడమ్బుళ విలుమన్టిక్కే, దేహాత్మాభిమానమ్ పణ్ణి ఉడమ్బైయె విరుమ్బియిరుక్కుమవర్కళ్ ఉడమ్బుక్కుమ్! అవ్వరుకే యామ్బుడి యాక్కినాన్. "ఉడమ్బు అழుక్కేఱిగ్ఱు" ఎన్ఱు. లజ్జిక్కవేణ్డాత జన్మత్తై యాయ్త్తు ఏఱిట్టుక్కొణ్డతు.

(మాన మిలా) "అహం వో బాన్ధవో జాతః", (వి.పు.5.3.12) "ఆత్మానం మానుషం మన్యే" (రామా.యుద్ధ-120-11) ఎన్ఱుమ్ శొల్లుమళవన్టిక్కే, ధారకద్రవ్యఙ్గళుమ్ వేఱుపట్టు అజ్ఞాతిక్కడైత్తవైయే ధారకముమాయ్, స్వభావము మప్పడియేయామ్బడియాక వాయ్త్తు

అవఱ్ఱోడే తన్నై సజాతీయమాక్కినపడి. ముత్తక్కాశై అముతు శెయ్యప్పణ్ణప్పడియితే తాళ్గ్విట్టపడి. మాయామృగత్తైక్కణ్డు అల్లాత మృగజ్గళ్ మోన్దు పార్త్తు వెరువియోడిఱ్ఱిన విఱే! అప్పడియన్ఱిక్కే, సజాతీయుజ్గళ్ మోన్దు పార్త్తాలుమ్ "నమ్మినమ్" ఎన్ఱు మరువుమ్పడియాయాయ్త్తు. (మాన మిలా) ఈశ్వరాభిమానమ్ వాసనై యోడే పోనపడి. (పన్ఱియామ్ తేశుడైయతేవర్) ఆశ్రితార్థమాక తన్నై యఴ్గియ మాఱుకైయాల్ వన్ద తేజస్సు. "తనక్కు వేణ్డురు క్కొణ్డు" (తిరువాయ్-6-4-7) ఎన్గిఱపడియే - "ఇచ్ఛాగృహీతమాన" (వి.పు.) వడివాకైయాలే ఎఱిత్తిరుక్కుమితే రక్షకత్వమ్.

(తిరువరఙ్గచ్చెల్వనార్) "వ్వవతారత్తుక్కు ఉతవినో మిల్లై" ఎన్గిఱ ఇఴ్గవు తీరుమ్పడి కోయిలిలే వన్దు కణ్వాళర్న్దరుళుకిఱవర్. (శెల్వనార్ పేశి యిరుప్పనకళ్) "శెల్వర్ శొల్లుక్కణ్ణారే" విభూతివిషయమాకవుమ్, ఆశ్రితర్ విషయమాకవుమ్ శొల్లియిరుక్కుమవై ఎన్నుతల్; అన్ఱిక్కే, "నిన్నై ప్పిరియేన్ పిరియిలు మాఱ్ఱేన్" ఎన్ఱాప్పోలే, కూడియిరున్దపోలే శొన్నవై- ఎన్నుతల్. (పేర్క్కవుమ్ పేరావే) ఇవఱ్ఱై మఱన్దు పిఴ్గైక్క వెన్ఱు పార్త్తాల్ నెఞ్జిల్ నిన్ఱు పేర్క్కవుమ్ పేరుకిఱతిల్లై. "తాముఱ్ఱ పేతెల్లామ్ ఎణ్ణాతే, తమ్ముడైయ నన్మైకళే ఎణ్ణి అవర్ నమ్మై మఱన్దాలుమ్ "కొడియ వెన్నెఞ్జ మవనెన్ఱే కిడక్కుమ్" (తిరువాయ్-6-4-7) ఎన్నుమ్పడియే- నమ్మాల్ మఱన్దు పిఴ్గైక్కప్పోకిఱ తిల్లై- యెన్గిఱాళ్.

అరు :- ఎట్టామ్పాట్టు. (పాశి ఇత్యాది) "పేర్క్కవుమ్ పేరావే" ఎన్ఱతై ప్పఱ్ఱ అవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తాముఱ్ఱ పేతెల్లా మిత్యాది). పారుక్కన్ఱో పాశి, "పార్మకళ్" ఎన్ఱు భూమిప్పిరాట్టియై చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇతుతానిత్యాది). "సంశ్లేషిత్తవన్ఱు మొరునాళ్. విశ్లేషిత్త ఇన్ఱు మొరునాళ్" ఎన్ఱ ఈడుపాడు. "అఴ్గక్కుడమ్బు" ఎన్ఱు శొల్లుమవర్కళ్- ముముక్షుక్కళ్. (మాశుడమ్బు) ముతలిలే దేహన్దన్నై "అఴ్గుక్కుడమ్బు" ఎన్ఱు కఴ్గిక్కిఱ ముముక్షుక్కళుడైయ దేహత్తైయుమ్, మేలెఴ్గున్ద అఴ్గుక్కైప్పోక్కి క్కొణ్డిరుక్కిఱ సంసారికళుడైయ దేహత్తైయుమ్పోలే, అరుచి ప్పడవేణ్డాతపడి రుచియైయుడైత్తాయ్, అఴ్గుక్కు త్తానే భోగ్యమామ్పడియాన ఉడమ్బై ప్పరిగ్రహిత్తు ఎన్ఱపడి. "నీర్ వారా" -నీర్ ఒఴ్గుక. (అప్రాకృతదివ్యసంస్థానత్తై- అవ్వరుకే యామ్పడియాక్కినాన్) ఎన్ఱు అన్వయిప్పతు. "పన్ఱియామ్" ఎన్గిఱ మెయ్ప్పాట్టుక్కు తాత్పర్యమ్ (అహం వో ఇత్యాది). "తేశు"- అఴ్గకు. "తేవర్" ఎన్ఱతుక్కు- రక్షణత్తాల్ వన్ద తేజస్సినుడైయ ఆధిక్యత్తై చ్చొల్లి, ఇతుక్కు హేతు వేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తనక్కిత్యాది). (ఎఱిత్తిరుక్కై)- అతిశయిత్తిరుక్కై. (ఎఱిప్పు)- ప్రకాశమ్. (శెల్వర్ శొల్లుక్కణ్ణార్) ఎన్ఱతు- ఐశ్వర్యవాన్గళ్ వేణ్డినతెల్లామ్ శొల్లువర్కళ్- ఎన్ఱపడి. మున్దినతు- విభూతివిషయమ్. భూమ్యుద్ధరణ నిమిత్త మాక; భూమిప్పిరాట్టి విషయమాక- ఎన్ఱపడి, (ఆశ్రితవిషయమ్) "అభయం సర్వభూతేభ్యః", "మిత్రభావేన సమ్ప్రాప్తమ్" ఎన్ఱవై.

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– "తాముற்ற పేదెల్లామ్ఎణ్ణాదే తమ్ముడైయ నన్మైగళే ఎణ్ణువరే" (తాను పొందిన కష్టాలను అన్నిటినీ లెక్క పెట్టకుండా, తన గొప్పతనాన్ని తెలుస్తున్నాడే!) అని అంటూ నీవు ఈ విధంగా బాధపడుతూ భగవంతుని నిందించవచ్చునా? కోల్పోయినవానిని మరచిపోయి, ప్రయత్నం చేసి అయినా, అతని గుణాలను భావించి, మనసును నిలుపుకోవచ్చు కదా! "అని దగ్గర ఉండేవారు అనగా, " నేను కూడా అతనిని మరిచిపోయి, ప్రాణాలను ధరించవచ్చునా! అని ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని, , నాకు అతనిని మరవడం సాధ్యం కాలేదే!" అని ఇందులో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పాశి తూర్త్తు క్కిడంద పార్ మగట్కు) ప్రళయ జలంలో చిరకాలం మునిగి భూమి నీటిపాచి పట్టి పడి ఉన్నది. భూమికి కదా పాచి పట్టింది? "పార్ మగళ్" అని భూదేవిని చెప్పవచ్చునా? అని అంటే, "పార్ "అనే శబ్దం చేత చెప్పబడే భూమిని భూదేవి అయిన ఈమె తన శరీరంగా అభిమానించినందున, భూమి మీద పట్టిన పాచి భూదేవి శరీరంలో పట్టిన మురికిగా ఉంటుంది కదా. ఈ భూమిని పురస్కరించుకొని నిరూపించవలసినట్లుగా ఇది ఆమెను విడచి ఉండని శరీరమై ఉన్నందు వల్ల కదా, భూదేవి అని, " భూమి ప్పిరాట్టి "అని ఈమె పేరు పొందినది. రసికులై ఉండేవారు తమ ప్రియపత్ని శరీరంలో మురికి పట్టినట్లయితే, తాము తమ శరీరాన్ని సంస్కరించుకొని స్నానం చేయబోరు కదా. ఆ విధంగానే భూదేవి శరీరం పాచి పట్టిన వెంటనే, తాను కూడా నీటికి, బురదకు ఏమాత్రం జంకని వరాహరూపాన్ని పరిగ్రహించాడు.

(పణ్డొరు నాళ్) అతనితో సంశ్లేషించ గలిగిన అది కూడా అద్వితీయమైన దినం. విశ్లేషించిన దినం కూడా ఒక దినమేనా?

(మాశుడంబిల్ నీర్ వారా మానమిలా ప్పన్షియామ్) "అழுக్కుడంబు" (తిరువిరుత్తం –1) (మురికి శరీరం) అని చెప్పే ముముక్షువుల శరీరం కంటే తక్కువదై, దేహాన్ని ఆత్మగా భావించి, శరీరంలో ఉండే మలినాన్ని పోగొట్టుకొని, దానిని అభిమానించే సంసారుల శరీరం కంటే నీచమైనదై, మలినమే భోగ్యంగా ఉండేటట్లు మురికి నీరు కారే శరీరాన్ని కలిగినదై, శరీరం మురికి పట్టింది అని సిగ్గు

పడవలసిన అక్కరలేని రీతిలోని మానం లేని వరాహమనే జన్మను ఆరోపించుకున్నాడు.

(మానమిలా)

"నాహం దేవో న గంధర్వో న యక్షో న చ దానవః,

అహం వో బాంధవో జాతో నైవ చింత్య మితో உన్యథా"

(విష్ణుపురాణం –5– 13– 12)

(నేను దేవుడను కాను, గంధర్వుడను కానుక, అసురుడను కాను, నేను మీకు బంధువునై జన్మించాను. నా జన్మను గూర్చి ఇంతకంటే వేరు విధంగా మీరు భావించదగినది కాదు) అని,

"అబ్రవీత్ త్రిదశశ్రేష్ఠః రామో ధర్మభృతాం వరః,

ఆత్మానం మానుషం మన్యే రామం దశరథాత్మజమ్"

(శ్రీరామాయణం – యుద్ధకాండ– 120 –11)

(నేను నన్ను మనుష్యునిగాను, దశరథుని కుమారుడైన రామునిగాను భావిస్తున్నాను –అని ధర్మాలను తెలిసినవారిలో గొప్పవాడైన రాముడు దేవతా శ్రేష్ఠులను ఉద్దేశించి చెప్పాడు) అనే విధంగా మానవునిగా జన్మించే పరిమితికి కిందకు పోయి, శరీరాన్ని ధరించడానికి గ్రహించే వస్తువులు కూడా భిన్నమై, ఆ జాతికి తగిన తుంగ ముస్తె దుంపలు మొదలైనవానినే ధారకంగా గ్రహించి, అడవి పంది స్వభావాలను ఆ విధంగానే కలిగేటట్లుగా అయినది, భగవంతుని వరాహ రూపం. అంటే, వాటితో తనను సమానంగా చేసుకొని వాటితో కలిసి పోయాడు వరాహ స్వామికి "ముత్త క్కాశు" అని చెప్పబడే తుంగ ముస్తె దుంపలనే నివేదన చేసేటట్లుగా కదా, తనను అతడు ఆ జాతికి తగినట్లు తక్కువగా చేసుకున్నాడు.

మారీచుడు మాయామృగంగా మారినప్పుడు, మిగిలిన జింకలు దానిని వాసన చూసి, తమ జాతికి చెందినది కాదు– అని తెలుసుకొని, భయంతో దూరంగా పరిగెత్తుకొని పోయాయి కదా. ఆ విధంగా కాకుండా, మిగిలిన అడవి వరాహాలు వాసన చూచి, పరీక్షించి చూసినా, ఇది మన జాతికి చెందినదే– అని తలచి, దగ్గరకు చేరేటట్లుగాకదా, భగవంతుడు అవతరించాడు. అందుచేత "మానమిలా" అనేది "లజ్జలేని" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది.

(మానమిలా) అనే ఈ ప్రయోగానికి– పరిమితిని పరిచ్ఛేదించి తెలుసుకోవడానికి వీలులేని విధంగా, పెద్దది అని, ఉపమానం లేనిది –అని

అర్థాలను గ్రహించేవారు ఉన్నప్పటికీ, "మాశుడంబిల్ నీర్ వారా", అనే విశేషణాన్ని అనుసరించి చూసినప్పుడు, అవి ఎంత మాత్రం పొసగవు కనుక, అవి పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై చేత ఆదరింపబడలేదు.

(ప్పన్టియామ్ తేశుడైయ దేవర్) భక్తుల కోసం తనను తక్కువ చేసుకున్నందువల్ల ఏర్పడిన కాంతి. " తనక్కు వేండురువమ్ కొండు" (తిరువాయ్ మొழி– 6–4–7) (తాను కోరిన రూపాన్ని పరిగ్రహించి) అనే విధంగా కర్మ కారణంగా కాకుండా తన సొత్తును రక్షించుకోవాలి– అనే కోరికతో ఎత్తిన రూపం కనుక, రక్షకత్వం అందులో దృఢంగా ఉంటుంది కదా, ప్రకాశిస్తుంది కదా.

(తిరువరంగ చ్చెల్వనార్) "వరాహావతారంలో కైంకర్యం చేసుకోలేకపోయాము– అనే మన కొరత తీరేటట్లుగా నిరవధికమైన సేవను మనం చేసుకోవడం కోసం శ్రీరంగంలోకి వచ్చి శయనించి ఉండేవాడు.

(శెల్వనార్ పేశి ఇరుప్పనగళ్) సంపన్నులు మాటకు జంటరు కదా. తమ మాటతో ఎవరికి ఏమి ఏర్పడుతుంది? అనే విషయాన్ని మనసులో పెట్టుకోకుండా, సంపదలో మించి ఉండేవారు తోచిన దానిని అంతటిని అంటారు కదా. ఆ విధంగానే, ఇతడు కూడా భూదేవిని గ్రహించి ఉద్ధరించేటప్పుడు, ఆమె విషయంలో తనకు ఉండే ప్రేమ వ్యక్తం అయ్యేటట్లు పలు మాటలను చెప్పాడు. భక్తులను రక్షించే విషయంగా శ్రీ వరాహ చరమ శ్లోకాన్ని, శ్రీరామచరమ శ్లోకాన్ని, శ్రీకృష్ణ చరమ శ్లోకాన్ని చెప్పాడు. వీటిని నమ్మి నేను ఇతని విషయంలో అభినివేశాన్ని పొంది, ఇప్పుడు ఈశఅవస్థ పడుతున్నాను– అని భావం. లేక, తనతో కలసి ఉండేటప్పుడు "నిన్ను విడచి వెళ్ళను, విడిస్తే బతకలేను" అనేటట్లుగా మాట్లాడిన వాటిని చెబుతున్నట్లుగా కూడా గ్రహించవచ్చు.

(పేర్క్కవుమ్ పేరావే) ఈ మాటలను మరచిపోయి బ్రతుకవచ్చు– అని చూస్తే, ఎంతగా ప్రయత్నం చేసినా, మనస్సు నుండి వీటిని తొలగించడం సాధ్యం కాలేదు. వీటిని భావించి, భావించి దుఃఖపడవలసినట్టుగా ఉన్నది. సీత అనే ఒక స్త్రీశరీరంలో ఆశను పొంది, తాను పొందిన క్లేశాన్ని అంతటినీ లెక్కచేయకుండా, తన హితాలనే భావించి, అతడు మనలను మరచిపోయినప్పటికీ, " కొడియ ఎన్నెంజమ్ అవన్ ఎన్డ్రే కిడక్కుమ్" (తిరువాయ్ మొழி– 6– 4 –7) (కఠినమైన నా మనసు అతడు అంటేనే ఇష్టపడుతుంది) అనే విధంగా నాకు మరిచిపోయి బ్రతకడం సాధ్యం కాలేదు" అని అంటున్నది.

కణ్ణాలమ్ కోడిత్తు క్కన్నితన్నై క్కైపిడిప్పాన్
తిణ్ణార్న్దిరున్ద శిశుపాలన్ తేశ<u>ழி</u>న్దు
అణ్ణాన్దిరుక్కవే ఆజ్గవళై క్కైప్పిడిత్త
పెణ్ణాళన్ పేణు మూర్ పేరు మరజ్గమే. 9

కణ్ణాలమ్ కోడిత్తు = పెండ్లిసన్నాహాలను అన్నిటిని అందంగా చేసి ముగించి, కన్నితన్నై = కల్యాణవధువు అయిన రుక్మిణీదేవిని, కై పిడిప్పాన్= పాణిగ్రహణాన్ని చేయబోతున్నట్లు, తిణ్ ఆర్న్దు ఇరున్ద = సంశయం లేకుండా నిశ్చయంగా తలచిన, శిశుపాలన్ = శిశుపాలుడు, తేశు అழிన్దు = అవమానపడి, అణ్ణాన్దిరుక్క ఆజ్గు = ఆకాశాన్ని చూస్తూ ఉండేటట్లుగా సంభవించిన ఆ సమయంలో, అవళై = ఆ రుక్మిణీ దేవిని, కై పిడిత్త = పాణిగ్రహణాన్ని చేసికొన్నవాడు, పెణ్ణాళన్ = ఆడపిల్లను కన్నవారికి అందరికీ రక్షకుడు.- అని ప్రసిద్ధుడైన స్వామి, పేణుమ్ = ఆదరించి వేంచేసి ఉండే, ఊర్= దివ్యదేశాన్ని కల, పేరు = ఊరు కూడా,అరజ్గమ్ = శ్రీరంగమే.

అవ :- ఒన్బతామ్బాట్టు. ఎన్నుడైమై యుడైయ క్కైక్కొణ్డానెన్జాళ్; తామ్ పడుమవ**ஜ்ஜ**ప్పారాతే పిఱర్ పడుమవ**ஜ்ஜ**యే పారానిన్జానెన్జాళ్; నాన్ అవనై మఱక్క ఎన్ను పుక్క విడత్తిల్ ఎనక్కు, అవన్ గుణచేష్టితజ్గళ్ మఱక్కవొణ్ణాతపడియా యిరానిన్తతెన్జాళ్; రుక్మిణిప్పిరాట్టియుడైయ ప్రతిబన్ధకత్తై ప్పోక్కి అవళుక్కు ఉతవిన పడియై అనుసన్దిత్తు, ఇవళుక్కు ఉతవినతు పెణ్‌పిఱన్దారెల్లార్క్కు ముతవినపడియన్జో ఎన్ను అవ్వழிయాలే ధరిక్కిఱాళ్; అర్జుననుక్కు చ్చొన్న వార్తైయై నా మెల్లారుమ్ విశ్వసిత్తిరుక్కుమాపోలే. సర్వసాధారణమా యిరుప్పార్, ఒరువనై క్కుఱిత్తు చ్చొన్న వార్తై అవనోట్టైయార్క్కెల్లామ్ పోతువిఱే.

వ్యా :- (కణ్ణాలమ్ కోడిత్తు) మున్బు నెడునాళ్ తేడి**ஜ்ஜ**ల్లామ్ తో<u>ழி</u>ప్పు<u>ழு</u>జ్గలిలే నేర్న్దానాయ్‌త్తు. (కన్నితన్నై క్కైప్పిడిప్పాన్) "పుతుప్పూ మొక్క వేణుమ్" ఎన్ను ఆశైప్పడు మాపోలే. (తిణ్ణార్న్దిరున్ద శిశుపాలన్) నామ్ ఆత్మాపహారత్తై ప్పణ్ణి యిరుక్కుమాపోలే, సర్వేశ్వరనుడైమైయై త్తన్నతెన్ను బుద్ధిపణ్ణి దృఢచిత్తనా యిరున్దానాయ్‌త్తు. తిణ్ణార్న్దు- తిణ్మైయైయుడైయనాయ్. (తేశ<u>ழி</u>న్దణ్ణాన్దిరుక్కవే) మణవాళప్పిళ్ళై యాయిరుమాన్దు పతర్ క్కతిర్‌పోలే కవి<u>ழ</u>్న్దు పార్క్కమాట్టాతే ఇరున్దపడి.

(అణ్ణాన్దిరుక్క) తన్ తేజస్సెల్లా మ<u>ழி</u>న్దు, కృష్ణనాలే పరిభూతనాయ్ ఒరు దిక్కిలుమ్ పార్క్కమాట్టాతే ఇవ్విరుప్పిలే యిరున్దానాయ్‌త్తు. (ఆజ్గవళై క్కైప్పిడిత్త) "మున్బుళ్ళ

శడఙ్గుకళ్ అవన్ శెయ్తానాకిల్ పునరపి అనుష్ఠిక్కవేణుమో" ఎన్ఱు తాన్ పాణిగ్రహణమ్ పణ్ణినానాయ్త్తు. (పెణ్ణాళన్) అవళొరుత్తిక్కు చ్చెయ్తతన్ఱే; అజ్ఞాతిక్కాక చ్చెయ్త శెయలిఱే. (పేణు మూర్) అవన్ విరుమ్బి వర్తిక్కిఱదేశమ్. (పేరు మరఙ్గమే) అవ్వూరిన్ పేరుమ్ పెరియపిరాట్టియార్క్కు నృత్తస్థానమ్.

అరు :- ఒన్ఱుతామ్బాట్టు. (కణ్ణాలమిత్యాది) ఒరువనుక్కు చ్చెయ్తాల్ ఎల్లారుక్కుమ్ శెయ్తతామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సర్వసాధారణ రిత్యాది). (తోழிప్పుழுఙ్గలావతు) వివాహత్తిల్ మూన్ఱామ్నాళ్ అమ్మానకత్తిలవర్కళెల్లారుమ్ కూడి ప్పొఙ్గల్ ప్రసాదప్పడుకై. "తేశழிన్దణ్ణాన్దిరుక్క" ఎన్ఱు శేషిక్కైయాలే మున్బు ఆణ్ణాన్దిరున్దతై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మణవాళప్పిళ్ళై యిత్యాది). "అణ్ణాత్తల్"- శెయల్మాట్చి. రుక్మిణిప్పిరాట్టియై క్కైప్పిడిత్తానాకిల్ "అవళై ఉడైయవన్" ఎన్నాతే "పెణ్ణాళన్" ఎన్ఱు సామాన్యమాక చ్చొల్లువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవళొరుత్తిక్కిత్యాది). పెణ్ణాళన్ పేణుమూరినుడైయ పేరు మరఙ్గమెన్ఱపడి. "పేరుమ్" ఎన్గిఱ చశబ్దతాత్పర్యమ్- అవనుమ్ పెణ్ణాళన్, ఊరిన్ పేరుమ్ అరఙ్గమెన్ఱాయ్, పిరాట్టిక్కు నృత్తస్థానమాకైయాలే పెణ్గళుక్కెల్లామ్ పొదు వెన్ఱపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈ దశకంలోని మొదటి ఆరు పాశురాలతో గోదాదేవి –"తన సొత్తులను స్వామి గ్రహించాడు"– అని తెలియజేసింది. ఏడవ పాశురంలో– సీతా దేవి అనే స్త్రీ శరీరం విషయంలో ఆశ కలిగి, తాను పడిన పాట్లను లెక్కపెట్టకుండా, నేను పడే కష్టాలను చూచి ఆనందిస్తున్నాడు– అని అన్నది. గడచిన పాశురంలో– నేను అతనిని మరిచి ప్రశాంతంగా ఉండి జీవించవచ్చు అని చూచినా, అతని గుణాలను, చేష్టలను నేను మరవడసాధ్యం కాకుండా ఉన్నాయని అన్నది. రుక్మిణీ దేవికి కలిగిన ఆటంకాలను పోగొట్టి, ఆమెను అనుగ్రహించిన లీలను ఈ పాశురంలో అనుసంధిస్తూ, "ఈమెకు అనుగ్రహించిన ఈ లీల అందరికీ సహాయపడినట్టే కదా" అని భావిస్తూ, ప్రాణాలను నిలుపుకుంటున్నది. అర్జునునకు చెప్పిన చరమ శ్లోకాన్ని స్మరించి, మనం అందరం నమ్మి, ఓదార్పును పొందడం వంటిదే, ఇది. అందరికీ చెందినవారు ఒకనిని గూర్చి చెప్పిన మాట వారికిచెందినవారికి అందరికీ వర్తిస్తుంది కదా.

వ్యాఖ్యానమ్–(కణ్ణాలమ్ కోడిత్తు) శిశుపాలుడు తాను చాలా కాలంగా వెదకిన సంపదను అంతటిని కళ్యాణానికి ముందు స్నేహితులకు పెట్టే విందు అయిన

"తోళ్ళిప్పాంగల్" కోసం వెచ్చించాడు. అతడు కళ్యాణం చేసుకోవడం కోసం ఇచ్చిన విధానం ఇది.

(క్కన్ని తన్నై క్కైప్పిడిప్పాన్) "ఎవరు వాసన చూడని కొత్త పూవును వాసన చూడాలి" అని ఆశపడి, దానికోసం పాటుపడేవారి వలె, కన్య అయిన రుక్మిణిని పాణిగ్రహణం చేసుకోవడం కోసం పడరాని పాట్లు పడ్డాడు.

(తిణ్ణార్ న్దిరుంద శిశుపాలన్) భగవంతునకు చెందిన సొత్తు అయిన ఆత్మను మనది అని భావించి, మనం అనాధికాలంగా ఆత్మాపహారం చేస్తూ ఉన్నట్లుగానే, సర్వేశ్వరుని సొత్తు అయిన రుక్మిణీ దేవిని తన సొత్తు భావించి, అందులో నిశ్చయాన్ని కలిగి ఉండే మనస్సు కలవాడుగా ఉన్నాడు. తిణ్ణార్ న్దిరుత్తల్"– నిశ్చయాన్ని కలిగినవాడై ఉండడం.

(తేశళ్ళిన్దు అణ్ణాందిరుక్కవే) అణకువ వల్ల వచ్చే తేజస్సు నశించి, తనను పెళ్ళికొడుకుగా గర్వాన్ని పొంది, పుట్టలోని కిరణంవలె నాలుగు వైపులా విస్తరించి చూడలేక, ఆకాశం వైపే చూస్తూ ఉన్నాడు. శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణిని పాణిగ్రహణం చేసుకోవడం కోవడానికి ముందు శిశుపాలుడు స్థితిని చెబుతున్నట్లుగా గ్రహించేటప్పుడు, ఈ ప్రయోగానికి ఈ విధంగా అర్థాన్ని చెప్పాలి. ఈ ప్రయోగాన్ని "ఆంగవళై క్కైప్పిడిత్త " అని తరువాత ప్రయోగంతో కలిపి, శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణిని వివాహం చేసుకున్న తరువాత, శిశుపాలుని స్థితిని చెబుతున్నట్లుగా గ్రహించేటప్పుడు అర్థం వేరుగా ఉంటుంది.

(అణ్ణాందిరుక్కవే) తన తేజస్సు అంతా నశించిపోయి, శ్రీకృష్ణుని చేత అవమాన పడినవాడై, ఎవరి ముఖంలోనూ తల ఎత్తి చూడడానికి సిగ్గుపడి, ఆకాశం వైపు చూస్తూ ఉండేవాడుగా శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణిని వివాహం చేసుకున్న తరువాత ఉన్నాడు– అని భావం.

(ఆంగవళై క్కైప్పిడిత్త) పాణిగ్రహణానికి ముందు చేయవలసిన పూర్వాంగాలను శిశుపాలుడు పూర్తి చేశాడు కనుక, మళ్లీ అనుష్ఠించవలసిన అవసరం లేదు –అని పాణిగ్రహణాన్ని మాత్రమే శ్రీకృష్ణుడు చేశాడు.

(పెణ్ణాళన్) ఈ లీల– రుక్మిణీదేవి ఒక్కరి విషయంలో మాత్రం చేసిన లీలయేనా? ఈ పదానికి స్ఫురించే, స్త్రీజాతిలో పుట్టిన అందరికీ సంబంధించిన లీలకదా, ఇది –అని భావం.

★★★★★

శెమ్మై యుడైయ తిరువరఙ్గర్ తామ్ పణిత్త
మెయ్మ్మై ప్పెరువార్త్తై విట్టుశిత్తర్ కేట్టిరుప్పర్
తమ్మై యుకప్పారై త్తా ముకప్పరెన్నుమ్ శొల్
తమ్మిడైయే పొయ్యానాల్ శాతిప్పారారినియే? 10

పతినోరామ్ తిరుమొழி ముற்றిற்று

శెమ్మై ఉడైయ = (మనోవాక్కాయలనే మూడు ఒకే విధంగా ఉండడం అనే) ఋజుత్వాన్ని కల, తిరు అరఙ్గర్ = శ్రీరంగనాథుడు, తామ్ పణిత్త = (పూర్వం), తమ నోటితో పల్కిన, మెయ్మ్మై = సత్యమైనది, పెరు = మహిను నిండుగా ఉండేది అయిన, వార్త్తై = చరమశ్లోకరూపం అయిన వార్తను, విట్టుశిత్తర్ = (నాతంఢ్రిగారైన), పెరియాழ்వార్లు, కేట్టు =గురుముఖంగా విని, (అందులో చెప్పబడి ఉండే రీతిలో) "మా శుచః" అన్నట్లు నిర్భరులై ఉన్నారు, తమ్మై ఉకప్పారై తామ్ ఉకప్పర్ ఎన్నుమ్ శొల్ = స్వామి "తమను ఆదరించే వారిని తాము ఆదరిస్తారు'' అనే సామెత, తమ్మిడైయే = తమ విషయంలోనే, పొయ్ ఆనాల్ = అసత్యం అయితే, ఇని = ఆపైన, శాతిప్పార్ ఆర్ = వారిని నియమించేవారెవరు ? (ఎవరూ లేరు)

వ్యా : - నిగమత్తిల్, (శెమ్మై యుడైయ తిరువరఙ్గర్) మనోవాక్కాయఙ్గళ్ మూన్టుమ్ మూన్టుపడియాయిరుప్పారై ఒరుఙ్గవిడుకైక్కు, తామ్ మనోవాక్కాయఙ్గళ్ మూన్టుమ్ ఒరుపడిప్పట్టిరుక్కుమవర్. "సుహృదం సర్వభూతానామ్" (గీత-5-29) ఎన్గిఅపడియే శోభమాన హృదయత్తైయుడైయరాయిరుప్పర్. కుற்றమ్ శెయ్తారైయుమ్ విడమాట్టాతే, "న త్యజేయమ్" (రామా-యుద్ధ-18-3) ఎన్టు వార్త్తై శొల్లుమవర్, అతుతన్నై అర్థక్రియా కారియాక్కిక్కొణ్డు కోయిలిలే శాయ్న్దరుళినార్. (తామ్ పణిత్త) నినైవుమ్, శొలవుమ్, శెయలుమ్ ఒరుపడిప్పట్టవర్ తామరుళిచ్చెయ్త.

(మెయ్మ్మై ప్పెరువార్త్తై) యథార్థముమాయ్, శీరియతుమాయ్, సులభముమాన వార్త్తైయాయ్త్తు. అతావతు- "ఉన్ కారియత్తుక్కు నానుళేన్, నీ ఒన్టుక్కుమ్ కరైయాతే, ఉన్ సర్వభరత్తైయుమ్ ఎన్ తలైయిలే సమర్పిత్తు నిర్భరనా యిరు" ఎన్టు తిరుత్తేర్ త్తట్టిలే నిన్టు అరుళిచ్చెయ్త వార్త్తై. "పిళ్ళై అర్జుననుక్కన్టో శొల్లిற்றు! ఇవరెన్?" ఎన్నిల్; అవన్ సర్వసమనాకైయాలే "ఎన్ కార్యమ్ ఎన్నాల్ శెయ్యవొణ్ణాతు" ఎన్టిరుప్పార్ క్కెల్లార్క్కుమాక అడియిలే శొన్న వార్త్తై యిఱే! ఆకైయాలే ఇవర్ కేట్టిరుక్క క్కుఱైయిల్లై. (కేట్టిరుప్పర్) అవ్వార్త్తైయై క్కేట్ట పిన్బు ఉపాయత్వేన విళఙ్గిన తురుమ్బు నఱుక్కియఱియార్; ప్రాప్యత్వేన వేణ్డిற்றెల్లామ్ శెయ్వర్.

(తమ్మై యుకప్పారై త్తా ముకప్పరెన్నుమ్ శొల్) నాట్టు వార్తై; "నీ ఆర్క్కు నల్లై" ఎన్టాల్, "నల్లార్క్కు నల్లన్" ఎన్టొరు వ*ழ*క్కుచ్చొల్లుణ్డు; "నల్లార్క్కు త్తీయారుణ్డో" ఎన్టు ముణ్డు; ఇవై ఇరణ్డుమ్. (తమ్మిడైయే పొయ్యానాల్ శాతిప్పారారినియే) తామే ఇత్తై అన్యథాకరిక్కప్పుక్కాల్, "ఇజ్గనే శెయ్యక్కడవతల్ల" ఎన్టు తమ్మై నియమిక్కవల్లారుణ్డో? ఉణ్డానాల్ తాన్ శెయ్వతెన్ ? 'ఉమ్మై ఉకన్దవనై నీరుమ్ ఉకక్కవేణుమ్" ఎన్టు కట్టి యెడుత్తు ఉకప్పిక్కవో !

పతినోరామ్ తిరుమొ*ழి* వ్యాఖ్యానమ్ ము*ఱ్ఱిఱ్ఱు*

అరు:- నిగమత్తిల్, "శెమ్మై"- అ*ழ*కు. మనోవాక్కాయజ్గళ్ మూన్టుమ్ ఒరుపడిప్పట్టిరుక్కు మెన్నుమత్తై క్కాట్టుకిఱార్ (సుహృద మిత్యాది) "పెరు"- ఎన్టైయాలే (శీరియతుమాయ్) ఎన్టతు. "వార్తై" ఎన్టైయాలే- సులభతై. "పిళ్ళై"-కృష్ణన్. (ఇరణ్డుమ్) ఎన్టతు- అన్వయవ్యతిరేకత్తాలే శొన్న లోకవార్తైయాన (నల్లార్క్కు నల్లార్) ఎన్టతుమ్, (నల్లార్క్కు త్తీయారుణ్డో) ఎన్టతుమ్; ఆక, ఇరణ్డు వార్తైయు మెన్టపడి. (ఉకప్పిక్కవో) నియమిప్పారుణ్డానాలుమ్ వలియ ఉకప్పిక్కప్పోమో? ఎన్టపడి.

అరుర్బుదమ్ ము*ఱ్ఱిఱ్ఱు*

పదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈ దశకంలో చివరి పాశురమైన ఇందులో, –"నా తండ్రిగారైన పెరియాళ్వార్లు చరమ శ్లోకంలోని అర్థాన్ని విని, అందులో దృఢమైన నమ్మకాన్ని కలిగి ఉండే విషయాన్ని స్మరించి, వారు కన్న పుత్రిక అయినందువల్లనే భగవంతుని –అభిమానించిన నన్ను పెరియాళ్వార్లతో ఉండే సంబంధాన్ని, "అభిమానించినవారిని అభిమానించాలి" అనే లోక మర్యాదను అతిక్రమించి, భగవాన్తుడు నన్ను చేయి విడిచేవాడైతే, అతనిని ఎవరు నిర్బంధించడానికి సాధ్యమవుతుంది?" అని పలికి దశకాన్ని పూర్తి చేస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (శెమ్మై ఉడైయ తిరువరంగర్) "మనస్యన్యత్ వచస్యన్యత్ కర్మణ్యన్యత్ దురాత్మనామ్" (దుర్మార్గులకు మనస్సు, వాక్కు, కర్మ అనే మూడు వేరువేరుగా ఉంటాయి) అనే విధంగా మనసు, మాట, చేష్ట అనే మూడు మూడు విధాలుగా

ఉండే చేతనులను దరి చేర్చుకోవడం కోసం తాను ఆ మూడిటిలోనూ ఒకే విధంగా ఉండడం అనే ఋజుత్వగుణాన్ని కలిగినవాడు. శెమ్మై– ఋజుత్వం

"భోక్తారం యజ్ఞతపసాం సర్వలోకమహేశ్వరమ్,
సుహృదం సర్వభూతానాం జ్ఞాత్వా మాం శాంతి మృచ్ఛతి"
(భగవద్గీత –5– 29)

(యజ్ఞాలను, తపస్సులను భుజించేవాడను, అన్ని లోకాలకు మహేశ్వరుడను, అన్ని జీవరాసులకు స్నేహితుడను అయిన నన్ను తెలుసుకొని శాంతిని పొందుతున్నాడు) అనే విధంగా అందరికీ మంచిని కోరే మనసును కలిగినవాడు.

"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన,
దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతా మేతదగర్హితమ్"
(శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ –18 – 3)

(స్నేహితుని భావంతో దరిచేరిన ఈ విభీషణుని ఏ సమయంలనూ చేయి విడువను. ఇతనిలో దోషాలు ఉన్నప్పటికీ ఉండనీ. మంచివారికి ఇతనిని స్వీకరించడం నిందించదగినది కాదు) అని చెప్పినట్లుగా, " తప్పు చేసినవారిని కూడా నేను విడువను" అనే మాటను చెప్పేవాడు ఆ మాటను ఆచరణలో చూపిస్తూ, శ్రీరంగం దివ్యాలయంలో శయనించి ఉన్నాడు.

(శెమ్మై ఉడైయ తిరువరంగర్ తామ్ పణిత్త) మనసులోని భావన, మాట, కార్యం– అనే ఈ మూడు ఒకే విధంగా ఉండేవాడు తానే స్వయంగా పలికిన,

(మెయ్మ్మై ప్పెరు వార్త్తై) నిజమైన మాట. చాలా గొప్పదనాన్ని కలిగినదై, అందరికీ ఆచరించడానికి వీలుగా ఉండే మాట అయినది. అది ఏమంటే, " నీ కార్యాన్ని చేయడానికి నేను ఉన్నాను. నీవు దేనికి బాధపడకు. నీ అన్ని బాధ్యతలను నా తలపై పెట్టి, ఎటువంటి విచారం లేకుండా ఉండు" అని అర్జునుని రథం తొట్టిలో నిలచి అనుగ్రహించిన శ్రీకృష్ణ చరమ శ్లోకం. ఈ శ్లోకాన్ని కృష్ణుడు

అర్జునునకు కదా చెప్పాడు. వీరికి కాదు కదా. దీనివల్ల వీరికి ఏమి ప్రయోజనం? అని అంటే, అతడు అందరికీ సమానంగా ఉండేవాడు కనుక, నా కార్యాన్ని కూడా నాకు నిర్వహించుకోవడం సాధ్యం కాదు– అని భావించే అందరి కోసం మొదట చెప్పిన మాట కదా, ఈ చరమ శ్లోకం. అందుచేత, ఈ విష్ణుచిత్తులు దానిని విని, దాని ప్రకారం నడుచుకోవడంలో అడ్డు లేదు.

(కేట్టిరుప్పర్) ఆ మాటను ఆచార్య ముఖంగా విని, దాని ప్రకారం నడుచుకుంటారు. ఆ మాటను విన్న తరువాత ఉపాయం అనే భావనతో దారిలో అడ్డంగా పెట్టిన ఒక గడ్డి పరకను కూడా నరుకరు. . ప్రాప్యం (స్వయం ప్రయోజనం) అనే భావనతోనే చేయవలసినదంతా చేస్తారు.

(తమ్మై ఉగప్పారై త్తాముగప్పర్ ఎన్నుమ్ శొల్) “నీవు ఎవరికి మంచి వాడవు” అని ప్రశ్నిస్తే, మంచివారికి మంచి వాడను –అని సమాధానం పలికే లోక రీతి ఒకటి ఉన్నది. “మంచి వారికి చెడ్డవాడు ఉంటాడా?” అని దీనినే వ్యతిరేక ప్రక్రియలో చెప్పే క్రమం కూడా ఉంటుంది. ఈ రెండు లోకంలోని వార్తలు ఇక్కడ శొల్ అనే పదానికి అర్థంగా అవుతున్నాయి.

(తమ్మిడైయే పొయ్యానాల్ శాదిప్పార్ ఆర్ ఇనియే?) లోకానికి ఒక నియమాన్ని నిలుపవలసిన తానే ఈ లోక క్రమానికి వేరుగా చేయడం ఆరంభిస్తే, “ఈ విధంగా చేయకూడదు” అని తనను ఆజ్ఞాపించగలిగినవారు ఉన్నారా? ఆజ్ఞాపించగలిగినవారు ఉంటే ఏమి చేయడం? “ మిమ్ములను అభిమానించేవారిని నీవు కూడా అభిమానించాలి –అని తనను గట్టిగా అదరించి బెదిరించి, అభిమానించేటట్లు చేయడం సాధ్యమా?

పదకొండవ దశకం వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం పూర్తి అయినది

పన్నిరణ్డామ్ తిరుమొఴి - మఱ్ఱిరుందీర్ కట్కు

అవ:- మేల్ శొల్లి ఎన్? భగవద్విశ్లేషత్తాల్ నొన్దు ఇవళ్ తనక్కు త్తఞ్జమాక నినైత్తిరుప్పతు ఇరణ్డాయ్; అవ్విరణ్డిలుమ్ తాన్ అతిశఙ్కై పణ్ణి, "అత్తలైయాలే పేఱు" ఎన్ఱుఇతియిట్టు, "అతు పార్త్తిరుక్కవొణ్ణాతు; అత్తలైయిల్ స్వాతన్త్ర్యత్తాలేయానాల్; కేవలమ్ స్వాతన్త్ర్యమే యన్ఱిక్కే ఆశ్రితపారతన్త్ర్య మెన్ఱు మొన్ఱుణ్డు అవనుక్కు; ఆనపిన్బు పెరియాఴ్వారళవిలుమ్ అవనుక్కు అన్ద స్వాతన్త్ర్యమ్ జీవియాతు; అవర్ సమ్బన్ధమ్ కొణ్డు నమక్కు ప్పేఱుకై క్కొరు తట్టిల్లై" ఎన్ఱుకొణ్డు అధ్యవసిత్తిరున్ద ఇవళ్, పిన్నైయుమ్ అవన్దాన్ గుణాధికనుమాయ్, సవిభూతికనుమా యిరుప్పా నొరువనాకైయాలే, "ఆశ్రిత విషయత్తిల్ తన్ స్వాతన్త్ర్యమ్ నడత్తుకైయావతు- ఇవఱ్ఱై ఇఴక్కై, ఇవఱ్ఱై ఇఴక్క క్కారియమ్ శెయ్యాన్. ఇవిత్తాన్, అవన్ స్వాతన్త్ర్యమ్ నమక్కు ప్పేఱ్ఱుక్కుడలిత్తనై పోక్కి ఇఴవుక్కు ఉడలో? కారియుమ్ శెయ్వానాక నినైత్తపోతు అతుక్కు నివారకరిల్లై యిత్తనైయన్ఱో?" ఎన్ఱు అత్తైయుమ్ పెరియాఴ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పోపాతి పేఱ్ఱుక్కు ఉడలాక అధ్యవసిత్తాళ్.

ఇప్పడి అధ్యవసిత్తిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ అవన్ శడక్కెన వన్దు తన్నాఱ్ఱామై పరిహరిక్కక్కణ్డిలళ్, ఆనాలుమ్, అవన్ వరుమళవుమ్ క్రమప్రాప్తి పార్త్తు ఆఱియిరుక్క వల్ల ప్రకృతియన్ఱే ! కడుక ప్పేఱ్ఱుక్కొడునిఱ్కవేణ్డుమ్బడియిఱే ఇవళుడైయ త్వరై ! తన్ స్వరూపత్తోడు శేర్న్ద శెయలాకిఱతు- అవన్ వరప్పార్ త్తిరుక్కైయే; అవ్వళవల్లవే ఇవళుక్కు ఇప్పోతు ఓడుకిఱతు. "స్వరూపహాని వరప్పాఱుత్తతే; తన్ స్వరూపత్తోడు శేరాతాకిలుమ్ అత్తై పాఱుత్తు అవన్ ముకత్తిలే విఴిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు పార్త్తు, అతుక్కు క్కాల్నడై తారాతపడి బలహాని మిక్కతు; ఇని తన్దశైయై అనుసన్ధిత్తార్క్కు ఈశ్వరనో పాతియుమ్, పెరియాఴ్వారోపాతియుమ్ తన్ కారియమ్ శెయ్యవేణ్డుమెన్ఱాయ్త్తు త్తాన్ నినైత్తిరుప్పతు. "తనక్కు క్కాల్నడైతారారాయ్త్తు; అవన్ తన్ దశైయఱిన్దు వన్దు ముకఙ్గాట్టువానొరువనన్ఱిక్కే యిరున్దాన్; ఇనిత్తాన్ కణ్ణాట్టత్తిలే నిన్ఱు తన్ దశైయై యఱిన్దు కాల్నడై తరువార్క్కు త్తన్ కారియమ్ శెయ్కై భరమిఱే! "అవన్ వర్త్తిక్కైయాలే ప్రాప్యమాన దేశపరిసరత్తిలే ఎన్నై క్కొడుపోయ్ నీఙ్గళ్ పొకడ ప్పారుఙ్గోళ్" ఎన్గిఱాళ్.

అవతారిక్కై ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- మఱ్ఱిరున్దీర్ ప్రవేశే. (మేఱ్చొల్లి ఎన్) మేల్ పల శొల్లుకిఱ ప్రమేయ మేతెన్ఱపడి. (భగవద్విశ్లేషత్తాల్) ఎన్ఱు తొడఙ్గి, (అధ్యవసిత్తిరున్ద ఇవళ్) ఎన్నుమళవుమ్. కార్క్కొడల్

ప్రమేయమ్. ఇరణ్డిలుమ్ అతిశఙ్కైపణ్ణినాల్ ప్రథమపర్వత్తై విడుకైక్కు హేతు వేతు? చరమపర్వత్తై పృర్రుకైక్కు హేతు వేతు? ఎన్న; ఇరణ్డు హేతువైయు మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అత్తలైయాలే ఇత్యాది). (అధ్యవసిత్తిరున్ద ఇవళ్). ఎన్నతు. "నల్ల వెన్ తోழి" ఎన్గిఱ పాట్టై క్కటాక్షిత్తు. ఇప్పడి చరమపర్వత్తై ప్పర్రినవళ్, తిరియవుమ్ "తాముకక్కైలే ప్రథమపర్వత్తై ప్పర్రువానెన్? ఎన్న; విడుకైక్కు హేతువాన స్వాతన్త్ర్యన్దానే స్థానభేదత్తాలే పర్రుకైక్కుడ లాయ్ త్తోర్ర ప్పర్రినాళెన్నుమత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిన్నైయుమ్ అవన్దానిత్యాది). "పాశి తూర్త్తు క్కిడన్ద" ఇత్యాదియై ప్పర్ర (గుణాధికనుమాయ్) ఎన్దతు. "పాఙ్గోతమ్" ఇత్యాదియై ప్పర్ర (సవిభూతికనుమాయ్) ఎన్దతు. (పేర్రుక్కుడలాక అధ్యవసిత్తాళ్) ఎన్దతు. "పెరువార్త్తై" ఎన్దత్తై ప్పర్ర అరుళిచ్చెయ్‌వర్. ఆనాల్ "తమ్మై యుకప్పారై" ఎన్ఱు వెఱుప్పానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇప్పడి అధ్యవసిత్యాది). (కణ్డిలళ్) ఆకైయాలే వెఱుత్తాళ్ ఎన్దపడి.

అరుమ్పదమ్ ముర్రిర్రు

పన్నిరణ్డామ్ తిరుమొழி - మర్రిరుందీర్ కట్కు

అవతారికానువాదం

పైపైన పలు మాటలు చెప్పి ఏమి ప్రయోజనం? భగవంతుని విశ్లేషించి బాధపడిన ఈ గోదాదేవి తనకు రక్షకంగా భావించినవి రెండు విషయాలు. అవి, "భక్తులను నేను చేయు విడువను"అని అతడు పలికిన మాట ఒకటి. అది తప్పినప్పటికీ, తప్పనిది పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టిన సంబంధం అనేది రెండవది. ఈ రెండే ఫలిస్తాయా? అని పదవ దశకంలో సందేహాన్ని పొంది, స్వామి వల్లనే ప్రాప్యం సిద్ధిస్తుంది –అని నిశ్చయించుకుని, అది కూడా పూర్తిగా నమ్మడానికి వీలు కాదు, ఎందుకంటే, అతడు స్వతంత్రుడు కనుక. అయినప్పటికీ, అతనికి స్వాతంత్ర్యమే కాకుండా, భక్తులకు వశమై ఉండడం అనే ఇంకొక గుణం ఉన్నది. అందుచేత అతని భక్తులైన పెరియాళ్వార్ల విషయంలో అతనికి కల స్వాతంత్ర్యం నిలువలేదు. అందుచేత వారి సంబంధాన్ని చూస్తే, మనం అతనిని పొందడంలో అడ్డు లేదు– అని పదవ దశకం చివరిలో నిశ్చయించుకున్నది, గోదాదేవి. ఈ విధంగా ప్రథమ పర్వమైన భగవంతుని విడచి, చరమ పర్వమైన పెరియాళ్వార్లను ఆశ్రయించిన ఈమె, పదకొండవ దశకంలో మళ్లీ భగవంతుని

ఆశ్రయించడానికి ఏమి కారణం?అని అంటే, ప్రథమ పర్వమైన భగవంతుని విడువదానికి కారణమైన స్వాతంత్యమే ఇంకొక కోణంలో చూచినపుడు అతనిని ఆశ్రయించడానికి కూడా కారణ మవుతుంది. కనుక, అతనిని మళ్ళీ ఆశ్రయిస్తున్నది. భగవంతుని చూస్తే, అతడు గుణాధికుడు. ఈ లోకం అంతా అతని సొత్తు. అటువంటివాడు. తన స్వాతంత్రంతో వీటిని చేయి విడచాడు అంటే, అతని గుణాలకు కొరతయేకదా. సొత్తును విడచిపెట్టి వలసి కూడా వచ్చినా. సొత్తుదారుడు తన సొత్తును విడవడానికి ప్రయత్నించడు కదా. అందుచేత భగవంతుని స్వాతంత్రం పొందడానికి సాధనమవుతుందే తప్ప, అతనిని కోల్పోవడానికి కారణం అవుతుందా? మన కార్యం పూర్తి చేయాలి– అని అతడు భావించినప్పుడు దానిని ఎవరూ అడ్డుపెట్టలేని విధంగా స్వతంత్రుడై ఉండడం మన ప్రాప్యానికి తగినది కదా" అని ఈ కోణంలో ఆలోచించి, అతని స్వాతంత్ర్యాన్ని పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టిన పుట్టుక వలె నా మప్రాప్యానికి సాధనమైనది– అని నిశ్చయించుకొని, "తాముకక్కుమ్" అనే గడచిన దశకంలో భగవంతుని ఆశ్రయించింది.

ఈ విధంగా నిశ్చయించుకొని భగవంతుని ఆశ్రయించినప్పటికీ, అతడు వేగంగా వచ్చి తనను సంశ్లేషించి, విశ్లేష దుఃఖాన్ని పోగొట్టడం గోదాదేవి గమనించలేదు. అతడు వచ్చి అనుగ్రహించకపోయినా, అతడు వచ్చేవరకు సహించి ఉండడం ఈమెకు స్వరూపమే అయినా, ఆ విధంగా క్రమాన్ని చూచి సహించగలిగిన స్వభావాన్ని కలిగినది కాదు, ఈమె. అతనిని వేగంగా పొందాలి అనే ప్రాప్యత్వర అనే వేగాన్ని కలిగినది కదా. ఈమె, అతడు వచ్చేవరకు వేచి చూడడం తన స్వరూపానికి తగిన కృత్యమే అయినా, ఈమెకు కల ప్రాప్యత్వర ఈమెను ఇప్పుడు ఆ విధంగా సహించి ఉండేటట్లు ఉండనీయడం లేదు కదా. ఈ విధంగా ప్రాప్య త్వర కారణంగా స్వరూపహాని కలిగిన తరువాత, తన స్వరూపానికి తగని కృత్యాలను కూడా చేసి అయినా అతనిని చూడాలి –అని ఈమె ప్రయత్నం చేసింది. ఆ విధంగా తానే నడచివెళ్లి, అతనిని దర్శించడానికి అక్కడకు వెళ్ళలేని రీతిలో ఈమెకు బలహాని ఏర్పడింది. అందుచేత, ఇక తన, ఇటువంటి బాధపడదగిన స్థితిని చూచి బాధపడినవారు, భగవంతునివలె, పెరియాళ్వారులవలె

తన కార్యాన్ని పూర్తి చేయాలి– అని ఈమె నిశ్చయించుకున్నది. తనను చూస్తే, తాను తన కాళ్లతో నడచి వెళ్లి, అతనిని పొందే శక్తి లేదు. అతడు తన బాధపడ తగిన స్థితిని తెలుసుకొని వచ్చి, తన దర్శనాన్ని ఇచ్చేవాడుగా కనపడలేదు. అందుచేత, తన దగ్గర నిలచి ఉండి, తన ఈ స్థితిని తెలుసుకొని, అతని దగ్గరకు వెళ్లగలిగిన, కాలి బలం కలిగినవారికి తన కార్యం పూర్తి చేయడం వారి బాధ్యత–అని ఈమె భావిస్తున్నది. అటువంటివారిని చూసి, " అతని నివాసాలు అయినందున, నేను పొందదగినవి అయిన మధురానగరం, రేపల్లె మొదలైన చోట్లకు నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి" అని ఈ దశకంలో వేడుతున్నది.

అవతారికానువాదం సంపూర్ణం

★★★★★

మఱ్ఱిరుస్దీర్‌కట్కు్ఱియలాకా మాతవనెన్బతో రన్బుతన్నై
ఉఱ్ఱిరున్దేనుక్కు ఉఱైప్పతెల్లా మూమైయరోడు శెవిడర్ వార్త్తై
పెఱ్ఱిరున్దాళై యొழியవే పోయ్ ప్పేర్త్తోరు తాయిల్ వళర్న్ద నమ్బి
మఱ్పొరున్దామఱ్కళమడైన్ద మతురైప్పురత్తెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్ 1

మఱ్ఱు ఇరుస్దీర్ కట్కు = నా నిశ్చయానికి వ్యతిరేకంగా ఉండే మీకు, అఱియల్ ఆకా = తెలియడానికి సాధ్యం కానిదై, మాతవన్ ఎన్బదు ఓర్ అన్బుతన్నై = మాధవుని విషయంలోని అభినివేశాన్ని, ఉఱ్ఱిరున్దేనుక్కు = పొందిన నాకు, ఉఱైప్పతు ఎల్లామ్ = మీరు చెప్పేది అంతా, ఊమైయరోడు శెవిడర్ వార్త్తై = మూగవాడు, చెవిటివాడు కలసి మాటలాడుకొన్నట్లుగా వ్యర్థమైనది (ఇక, ఇపుడు నా విషయంలో మీరు చేయతగినది ఏమి ? అని అంటే), పెఱ్ఱిరున్దాళై ఒழియ పోయ్ = శరీరం క్లేశపడి ప్రసవించిన తల్లి అయిన దేవకిని విడచి పెట్టి, పేర్త్తు ఒరు తాయ్ ఇల్లై = వేఱొక తల్లి అయిన యశోదయొక్క గృహంలో, వళర్త్త = పెరిగినవాడు, మల్ పొరున్దామల్ కళమ్ అడైన్ద = మల్లయుద్ధభూమిలో మల్లులు వచ్చి చేరడానికి ముందుగానే తాను ముందడుగు వేసి చేరేవాడైన, నమ్బి = శ్రీకృష్ణుని నగరం అయిన, మతురై = మధురానగరానికి, ఎన్నై =నన్ను, ఉయ్త్తిడుమిన్ = తీసికొనిపోయి విడువండి.

అవ :- ముతల్పాట్టు "అత్తలైయాలే పేఱెన్ఱు అఱుతియిట్టాల్, అవన్ వరు మళవుమ్ క్రమప్రాప్తి పార్త్తు ఆఱియిరుక్కవేణుజ్గాణ్ ! నీ ఇజ్గనే పతఱలాకాదుకాణ్ !" ఎన్న, "ఎన్ దశైయై అఱియాతే శిల శొల్లుకిఱ ఉజ్గళుక్కు మెనక్కుమ్ వార్త్తై శొల్ల ప్రాప్తియిల్లై; ఉజ్గళ్ వార్త్తైయై చ్చెవి తாழ்త్తు క్కేట్కైక్కుమ్ ఎనక్కు ప్రాప్తి యిల్లై" ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (మ*ఱ్*ఱు) వేఱాయిరున్దీర్‌కట్కు ఎన్నుతల్; "మ*ఱ్*ఱు-ఉరైప్పతెల్లామ్" ఎన్ఱు మేల్ కొడుపోయ్ అన్వయిత్తల్. (ఇరున్దీర్ కట్కు అఱియలాకా) ఏకదేశవాసమే పోరాతు కాణుఙ్గోళ్; ఎనక్కు ఓడుకిఱ దశై యఱికైక్కు. నా నిరున్ద దేశత్తిలే నీఙ్గళు మిరున్దికోళెన్నా, ఎనక్కోడుకిఱ దశై ఉఙ్గళాల్ అఱియప్పోకాతు; "భక్త్యా శాస్త్రాద్వేద్మి జనార్దనమ్" (భార-ఉద్యో-68-5) ఎన్నక్కడవతిఱే. "మాయాం న సేవే" (భార-ఉద్యో-68-5) ఇత్యాది. "శాస్త్రత్తిల్ వాసనై ఉనక్కు, మెనక్కు మొక్కుమ్; బుద్ధియోగత్తిలుమ్ ఎనక్కు క్కుఱై యిల్లై. ఇఙ్గనే యిరుక్కచ్చెయ్‌తే ఉనక్కు అర్థమ్ ఉళ్ళపడి ప్రకాశియానిన్ఱతు, ఎనక్కు నీ శొల్ల క్కేట్కు వేణ్డియిరానిన్ఱతు, ఇతు క్కడి ఎన్ ? ఎన్న; "నాన్ వఞ్చనపర నల్లేన్, ఫలధర్మఙ్గళనుష్ఠిత్తఱియేన్, శుద్ధస్వభావనా యిరుప్పన్, నీ క*ఱ్*ఱ వరియడైవు కొణ్డు అఱియ విరుప్పుతి; నాన్ అఙ్గనన్ఱిక్కే భక్తిసహృతశాస్త్రఙ్గొణ్డఱియ విరుప్పన్; సిద్ధాఞ్జన మిట్టు ప్పదార్థదర్శనమ్ పణ్ణువారైప్పోలే కాణ్ ఎన్‌పడి" ఎన్ఱానిఱే.

(మాతవనిత్యాది) బ్రహ్మచారి ఎమ్బెరుమానై ఆశైప్పట్టేనాకిల్ తాన్ ఆఱియిఱేనో? మాధవన్ విషయమాన అన్బెన్నుతల్; మాధవనాకిఱ అన్బెన్నుతల్. "అన్బు" ఎన్ఱుమ్, "అన్బుక్కు ఆశ్రయమ్" ఎన్ఱుమ్ తో*ఱ్*ఱాతే, అన్బుతానెన్నలాయాయ్‌త్తిరుక్కిఱతు. "తేన తే త మనువ్రతాః" (రామా-అయో-17-16) ఎన్గిఱపడియే -తాన్ మున్దుఱ ఇత్తలైయిలే అన్బై ప్పణ్ణి, పిన్నైయాయ్‌త్తు ఇత్తలైయిలన్బై విళైత్తతు. "కోలమలర్‌ప్పావై క్కన్బాకియ ఎన్నన్బేయో" (తిరువాయ్-10-10-7) ఎన్నుమాపోలే, సర్వప్రకారత్తాలుమ్ విలక్షణమాన విషయత్తైయిఱే ఇవళ్ తానాశైప్పట్టతు; అప్పడిప్పట్ట వైలక్షణ్య ముళ్ళతు శ్రియఃపతిక్కిఱే. అవన్బుక్కలిలేయాయ్‌త్తు ఇవళ్ అన్బై ప్పణ్ణి*ఱ్*ఱు.

(అన్బుతన్నై యు*ఱ్*ఱు) అవనై క్కిట్టి- ఎన్నుతల్, అవన్ విషయమాన భక్తియై మఱుపాడురువ వుడైయేనా యెన్నుతల్; "నిఱన్ద నూడు పుక్కు" (తిరువాయ్-5-10-1) ఎన్నుమాపోలే.

(ఇరున్దేనుక్కు) ఇప్పడి అవనై యొழிయ చ్చెల్లామైయుణ్డానాల్ అవనిరున్దవిడత్తిలే శెన్ఱు కిట్టవిఱే యడుప్పతు; అతుక్కు క్కాల్ నడైతారాతపడి యిరుక్కిఱ ఎనక్కు. (ఉరైప్పతెల్లామ్) అఙ్గే శెన్ఱు కిట్ట వాశైయుడైయ ఎనక్కు నాన్ శెన్ఱు శేరామైక్కుఱుప్పాక చ్చొల్లుమ్ వార్త్తై ఎల్లామ్. (మ*ఱ్*ఱు- ఉరైప్పతెల్లామ్) అవనోడు కిట్టామైక్కు చ్చొల్లుమ్ వార్త్తై ఎల్లామ్. (ఊమైయరోడు శెవిడర్‌వార్త్తై) ఎన్‌దశైయై అఱియాత ఉఙ్గళుక్కు తో*ఱ్*ఱినపడి శొల్లుకైక్కు ప్పరికర మిల్లై ఎనక్కు క్కేట్కైక్కు ప్పరికర మిల్లై. ఊమైక్కు వ్యవహారయోగ్యతై యిల్లై. శెవిడర్‌క్కు క్కేట్కైక్కు యోగ్యతై యిల్లై. "ఉనక్కోడుకిఱ దశై ఒరువర్‌క్కు మఱియ వొణ్ణాతెన్ఱు శొల్లువానెన్? ఉనక్కు ఇద్దశైయై విళైత్తవన్ఱనక్కు త్తెరియాతో?" ఎన్న; తాయ్ శెల్లామై యఱియాతవనో కలన్దార్ శెల్లామై యఱియ

పుకుకిఱాన్?

(పెఱ్ఱిరున్దాళై యొఴియ) అనన్తవ్రత మనుష్ఠిత్తు ప్పిన్నై ప్పిళ్ళైముకత్తిలే విఴిక్కవేణు మెన్ఱు క్లేశప్పట్టు ప్పెఱ్ఱు, పిన్నై ప్పోకవిట్టు ఇరున్దిరున్దాళాయ్‌త్తు. (పోయ్‌ప్పేర్‌త్తు) ఇవళ్ ఇరక్కత్తాలే ఇఴవు పొఱుక్కమాట్టామే కణ్ణుమ్ కణ్ణీరుమాక ఇరున్దాళ్; అవన్ ములైచ్చువడఱియామైయాలే కాల్ తాఴవుమ్ మాట్టాతే పోనాన్. (పేర్‌త్తొరు తాయ్ ఇల్ వళర్‌న్ద) వేఱొరు తాయ్ గృహత్తిలే వళర్‌న్దానాయ్‌త్తు. పెఱ్ఱవళ్ ఇఴవోడే యిరుక్క, అవళుక్కు క్కట్టవుమ్, అడిక్కవుమామ్బడి తాయానమైయిల్ ఒరువాశి తోఱ్ఱాతపడి యాయ్‌త్తు వళర్‌న్దతు. అవళ్ తానుమ్ "తిరువిలే నొన్ఱుమ్ పెఱ్ఱిలేన్ ఎల్లామ్ తెయ్‌వనఙ్గై యశోత్తై పెఱ్ఱాళే" (పెరుమాళ్-తిరు-7-5) ఎన్ఱాళిఱే."తొల్లై యిన్బత్తిఱుతి కణ్డాళ్" (పెరుమాళ్ తిరు-7-8) ఎన్నక్కడవతిఱే.

(పెఱ్ఱిరున్దాళై యిత్యాది) తన్నైయొఴియ చ్చెల్లామైయుడైయారై నలికై అవనుక్కు సత్తాప్రయుక్తమాయ్‌త్తు. (తాయ్‌ములై యిత్యాది) (పెరుమాళ్ -6-4) ఇతిఱే ఊడినార్ వార్తై. ములై కొడుత్తల్లతు ధరియాతాళాయ్‌త్తు. తనక్కు జీవన హేతువాయ్ త్తాన్ వన్ద ములై యుణ్ణామైయాలే ములైక్కణ్ నెఱిత్తు అవళిరుక్క, తన్ మౌగ్ధ్యమ్ తోఱ్ఱ త్తనక్కు వినాశత్తై ఫలిక్కుమతాన విషయత్తై యుణ్డు, అత్తాలే "భావబన్ధముడైయార్‌క్కుమ్, భావదోషముడైయార్‌క్కుమ్ వాశి యఱియాతానొరువన్గాణ్ ఇవన్ !" ఎన్ఱు కణ్డార్ ఇకఴుమ్బడి నిన్ఱాన్. (నమ్బి) శాల పూర్ణనాయ్‌త్తు.

(మఱ్ఱోరున్దా ఇత్యాది) తన్నుడమ్బోడే అణైయవేణు మెన్ను మాశైయుడైయ నానిరుక్క; ఇత్తనైపోతు పుఱప్పట్టు మురట్టు మల్లరోడే అణైకైక్కు ప్పోకానిఱ్కుమ్. మల్లరానవర్‌కళ్ మఱ్ఱోరుకైక్కు యుద్ధభూమియిలే శెన్ఱు కిట్టుఙ్గాట్టిల్, తాన్ యుద్ధభూమియిలే శెన్ఱు కిట్టుమాయ్‌త్తు. అవన్ మల్లరుడమ్బోడే అణైవతఱ్కు మున్నే ఇడైయిలే నాన్ శెన్ఱు కిట్టిక్కొళ్ళుమ్బడి ఎన్నై మధురైయిన్ పరిసరత్తిలే కొడుపోయ్ ప్పోకడుఙ్గోళ్.

అరు :- ముతఱ్పాట్టు- (మఱ్ఱిత్యాది) "ఊమైయరోడు శెవిడర్‌వార్తై" ఎన్నత్తై ప్పఱ్ఱ అవతారికై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అత్తలైయిలే యిత్యాది) మఱ్ఱు- వేఱు, వేఱాయిరుక్కై- తన్నైప్పోలే. త్వరానిష్ఠరాయిరుక్కైయన్ఱిక్కే, అధ్యవసాయనిష్ఠరాయిరుక్కై. (ఎన్నిత్యాది) 'ఎన్‌దశైయై యఱియాతే శిల శొల్లుకిఱ ఉఙ్గళ్ నిలైయుమ్, ఎన్ నిలైయుమ్ పార్‌త్తార్, ఉఙ్గళుక్కు మెనక్కుమ్ వార్తై శొల్ల ప్రాప్తి యిల్లై" ఎన్ఱు వాక్యత్తుక్కుత్తాత్పర్యమ్. (కేట్కైక్కుమ్ ఎనక్కు ప్రాప్తియిల్లై) ఎన్నతుక్కు చ్చేరవేణ్డుకైయాలే ఇరణ్డా మర్థత్తుక్కు అనుగుణమాక "ఇరున్దీర్‌కట్కఱియలాకా" ఎన్నతు. ఓరిడత్తే యిరున్దాలుమ్ భక్తియిల్లావిట్టాల్ ఆఱియప్పోకా తెన్నుమతుక్కు. ప్రమాణ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (భక్త్యా శాస్త్రాదిత్యాది) ధృతరాష్ట్రనుక్కు సఞ్జయన్ శొల్లుకిఱాన్ (శాస్త్రత్తిలిత్యాది).

అవనై అన్బుతానాక ఇప్పోతు శొల్లుకైక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తేన తే త మిత్యాది). (అన్బు తానెన్నలాయిరుక్కుమ్) ఎన్గతుక్కు ప్రమాణమ్ (కోలమలర్ప్పా వైక్కిత్యాది). మున్దిన వర్తత్తిలే "మాధవవిషయమాన అన్బు" ఎన్ఱు విశేషిక్కిఱతెన్? ఎన్న (సర్వప్రకారేత్యాది) "ఉಙ్గళు" -కిట్టి. (అవనై చ్చెల్లామై)- ఆవనైయొழிయ చ్చెల్లామై. "శెవిడరోడే, ఊమైయర్ శొల్లుమాపోలే" ఎన్గన్వయిప్పతు.

(అనన్తవ్రతమ్) చాటు; అన్తమానవ్రతమెన్ఱు ధ్వని. తన్నైయొழிయ చ్చెల్లామైయుడైయారై ఉపేక్షిత్తు నలివు పణ్ణు మెన్నుమతుక్కు ప్రమాణమ్ (తాయ్ ములైయిత్యాది) శబ్దైక్కర్థమ్ (ములై కొడుత్తల్లతిత్యాది) "మల్" - మిడుక్కు. "మఱ్ఱొరున్దామక్కళమడైన్ద" ఎన్గతుక్కు ఇరణ్డు పొరుళ్, మఱ్ఱొరున్దా- ఎన్నిడత్తిలే పొరున్దాతే, మక్కళమ్- మల్లరుడైయ యుద్ధభూమియై అడైన్దవనెన్నుతల్; అన్ఱిక్కే, మల్లాలే పొరున్దాతే యిరుక్కిఱ కళమడైన్దవనెన్నుతల్. అతావతు- అవర్కళ్ కిట్టువతఱ్కుమున్నే- ఎన్గపడి. మల్ పొరున్దామల్- మల్లరానవర్కళ్ పొరున్దువతఱ్కు మున్నే- ఎన్నుతల్; మల్లరోడే పొరున్దువతఱ్కు మున్నే- ఎన్నుతల్. "కళమ్" -యుద్ధభూమి.

మొదటి పాశురం –

అవతారిక– "భగవంతుని వల్లనే ఫలం సిద్ధిస్తుంది– అని నిశ్చయించుకుంటే అతడు వచ్చేవరకు స్వరూపక్రమాన్ని చూచి సహించాలి కదా! నీవు ఈ విధంగా తొందరపడకూడదు సుమా" అని దగ్గర ఉండేవారు అనగా, "బాధపడదగిన నా స్థితిని తెలుసుకోకుండా ఏవో కొన్ని మాటలను పలికే మీకు నాతో మాట్లాడడానికి యోగ్యత లేదు. మీ మాటను చెవులతో వినడానికి నాకు యోగ్యత లేదు" అని ఈ పాశురంలో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (మ**ఱ్ఱి**రుందీర్గట్కు) నాకంటే వేరుగా ఉండే మీకు– అని అర్థం. ప్రాప్యత్వరను కలిగిన నావలె కాకుండా, ఉపాయంలో స్థిరమైన నమ్మికను కలిగిన మీకు –అని అర్థం. లేక, "మఱ్ఱు" అనే పదాన్ని "ఉఱైప్పదెల్లామ్" అని తరువాత రాబోయే పదంతో కలిపి అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(ఇరుందీర్గట్కు అఱియలాగా) నేను ఉండే చోట నివసిస్తూ ఉన్నా, నా మనఃస్థితిని మీకు తెలియడం సాధ్యం కాదు సుమా. నేను ఉండే చోటులో మీరు ఉండే ఒకే కారణంచేత మా స్థితిని మీకు తెలియడం సాధ్యం కాదు– అని అంటున్నది.

> "మాయాం న సేవే భద్రం తే న వృథా ధర్మ మాచరే,
> శుద్ధ భావం గతో భక్త్యా శాస్త్రాద్వేద్మి జనార్ధనమ్"
>
> (మహాభారతం –ఉద్యోగపర్వం –68 –5)

(వంచన చేయడంలో నాకు ఆసక్తి లేదు. నీకు శుభం కలుగుగాక. వంచించే ధర్మాలను నేను ఆచరించను. పరిశుద్ధ స్వభావాన్ని కలిగినవాడనై ఉన్నాను. భక్తితో కూడిన శాస్త్రంతో జనార్ధనుని తెలుసుకుంటున్నాను) అని మహాభారతంలో చెప్పబడింది కదా.

ధృతరాష్ట్రుడు సంజయుని చూచి, “నీవలె నేను కూడా శాస్త్రాన్ని అధ్యయనం చేసినవాడనే. నాకు జ్ఞానంలో కొరత లేదు. ఆ విధంగా ఉన్నప్పటికీ, నీకు మంచి అర్థం యథాతథంగా తోస్తున్నది. నాకు నీవు చెప్పగా విని తెలుసుకోవలసి ఉన్నట్లుగా ఉన్నది. దీనికి ఏమి కారణం?” అని ప్రశ్నించగా, సంజయుడు ఈ శ్లోకాన్ని పలుకుతూ, “నేను వంచనలో ఆసక్తి కలిగి ఉండడం లేదు. కపట ధర్మాలను ఆచరించను. పరిశుద్ధమైన స్వభావాన్ని కలిగినవాడనై ఉన్నాను. నీవు కేవలం శాస్త్రాలను మాత్రం పురస్కరించుకొని అర్థాలను తెలియాలని కోరుతున్నావు. నేను ఆ విధంగా కాకుండా, భక్తితో కూడిన శాస్త్రాన్ని పురస్కరించుకొని భగవంతుని తెలియడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. కంటికి కనిపించకుండా ఉండే వస్తువులను కేవలం కంటితో చూడాలని ప్రయత్నించేవారి స్థితి వంటిది నీ స్థితి. అంజనాన్ని పెట్టుకొని చూచేవారి స్థితి వంటిది నా స్థితి –అని చెప్పాడు కదా

(మాదవన్ ఎన్బదోర్ అన్బు తన్నై) బ్రహ్మచారి నారాయణుని ఆశపడిన దానను అయితే, నేను సహించి ఉండవచ్చు. శ్రీమన్నారాయణుని కదా ఆశపడ్డాను.

(మాదవన్ ఎన్బదోర్ అన్బు) మాధవుని గూర్చిన ప్రేమ– అని కానీ, మాధవుడు అనే ప్రేమ – అని కానీ అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. రెండవ అర్థంలో, ప్రేమ అని, ప్రేమకు ఆస్పదం అని వేరుగా తోచకుండా, మాధవుడు “ప్రేమే మూర్తీభవించినవాడు “అనేటట్లుగా ఉన్నాడు –అని భావం.

“సర్వేషాం హి స ధర్మాత్మా వర్ణానాం కురుతే దయామ్,
చతుర్ణాం హి సమస్తానాం తేన తే తమనువ్రతాః”

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యకాండ– 17 –16)

(ధర్మ స్వరూపి అయిన శ్రీరాముడు నాలుగు వర్ణాలవారికి శైశవం, బాల్యం, యౌవనం, వార్ధక్యం అనే నాలుగు వయస్సులలో ఉండేవారికి, మిగిలిన అందరికీ అనుగ్రహాన్ని చూపిస్తాడు. అందుచేత అతని విషయంలో వారు కూడా ప్రేమను కలిగి ఉంటారు) అనే విధంగా భగవంతుడు భక్తుల విషయంలో తాను ప్రేమను కలిగి ఉన్నవాడై, ఆ తరువాత, వారిలో ప్రేమను కలిగిస్తాడు కదా. " కోల మలర్ ప్పావైక్కు అన్బాగియ ఎన్ అన్బేయో!" (తిరువాయ్ మొழி–10–10–7) (అందమైన తామర పువ్వులో ఉండే లక్ష్మీదేవి విషయంలో ప్రేమను కలిగినవాడవైన, నా ప్రేమకు ఆస్పదమైన స్వామీ!) అనే విధంగా అన్ని రీతులలోనూ గొప్పతనాన్ని కలిగిన విషయాన్ని కదా ఈమె ఆశపడింది. అటువంటి గొప్పతనం ఉన్నది లక్ష్మీనాథునకే కదా. ఆ మాధవుని విషయంలోనే ఈమె ప్రేమను కలిగి ఉన్నది.

(అన్బు తన్నై ఉற்று) ప్రేమ స్వరూపమైన మాధవుని సమీపించి –అని కానీ, మాధవుని విషయమైన ప్రేమ అనే భక్తిని పరిపూర్తిగా కలిగినదై– అని కానీ అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. " నిఱంద నూడుపుక్కు ఎనదావియై నిన్జు నిన్జు ఉరుక్కి ఉణ్గిన్జ" (తిరువాయ్ మొழி–5–10–1) (మర్మస్థానం అయిన హృదయ ప్రదేశంలో ప్రవేశించి, నా ఆత్మను శిథిలం చేస్తున్నవి) అనే విధంగా పరిపూర్ణమైన భక్తిని కలిగినదై –అని భావం.

(ఇరుందేనుక్కు) ఈ విధంగా అతనిని విడచిపెట్టి ధరించి ఉండలేకపోవడం అనే స్థితి ఏర్పడిన తరువాత, , అతడు ఉండే చోటుకు చేరి అతనిని పొందడమే కదా నీకు తగినది. అందుకోసం కాలితో నడచి వెళ్లడానికి సాధ్యం కాక, ఉన్న చోటులోనే ఉండే నాకు –అని భావం.

(ఉరైప్పదెల్లామ్) భగవంతుని దగ్గరకు వెళ్లి చేరాలనే ఆశ కలిగిన నాకు, నేను అతనిని ఉండ లేకుండా ఉండడానికి తగినట్లుగా చెప్పే మాటలు అన్నీ,

(మற்று ఉరైప్పదెల్లామ్) అతనిని దరిచేరకుండా ఉండడానికి చెప్పే మాటలు అన్నీ,

(ఊమైయరోడు శెవిడర్ వార్త్తై) నా స్థితిని తెలియని మీకు నోటికి వచ్చినట్లుగా మాట్లాడడానికి మీకు నోరు లేదు. దానిని వినడానికి నాకు చెవి లేదు.

"శెవిడరోడే ఊమైయర్ వార్ త్తై" (చెవిటి వారితోటి మూగవారు మాట) అని అనే పదాలను అన్వయించి అర్థాన్ని గ్రహించాలి. మూగవానికి మాట్లాడే యోగ్యత లేదు. అటువంటి స్థితి మీది. చెవిటివానికి వినే యోగ్యత లేదు. అటువంటి స్థితి నాది– అని భావం. "మీ స్థితి ఎవరికీ తెలియడానికి సాధ్యం కాదు– అని ఏ విధంగా చెబుతున్నావు? నీకు ఈ స్థితికి కలిగించినవాడు దీనిని తెలియలేడా?" అని దగ్గర ఉండేవారు ప్రశ్నించగా, "కన్నతల్లి ఆర్తిని తెలియనివాడు ప్రేయసి ఆర్తిని తెలుసుకోగలడా?" అని ఇకపై అంటున్నది.

(పె**ఱ్ఱి**రుందాళై ఒ**ళి**యవే) "కుమారున్ని కనాలి" అనే అనంత వ్రతం (అనంతుని గూర్చి వ్రతం, అంతు లేని వ్రతం) ఆచరించి చాలా శ్రమపడి, ఇతనిని కన్న ఆ నాడే ఇతనిని రేపల్లెకు పంపి, పోగొట్టుకున్నది కదా, దేవకీదేవి. దానిని గూర్చి చెబుతున్నది.

(పోయ్ ప్పేర్త్తు) దేవకీదేవి శ్రీకృష్ణుని విశ్లేషించే దుఃఖాన్ని సహించలేక, "కన్నతల్లి మనసు పిచ్చిది" అనే విధంగా అతనికి విషయంలో జాలిపడి, కన్నీరు మున్నీరు అయినది. శ్రీకృష్ణుడైతే, ఏనాడూ ఈమె దగ్గర చనుబాలను తాగి ఎరుగనివాడు కనుక, "కొడుకు మనసురాయి" అనే విధంగా ఆమె స్థితిని చూచి జాలి పడకుండా, ఒక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకుండా వెళ్లిపోయాడు.

(ప్పేర్త్తొరు తాయ్ ఇల్ వళర్ న్ద నంబి) ఇంకొక తల్లి అయిన యశోద యొక్క ఇంటిలో పెరిగాడు. కన్నది అయిన దేవకి బాధపడుతూ ఉండగా, కనని యశోదకు కట్టడానికి, కొట్టడానికి కూడా వీలయేటట్లుగా ఆమెనే కన్నతల్లిగా భావించి పెరిగాడు. దేవకి కూడా "తిరువిలేన్, ఒన్ఱుమ్ పె**ఱ్ఱి**లేన్, యెల్లామ్ దెయ్ వనంగై యశోదై పె**ఱ్ఱా**ళే" (అదృష్టం లేనిదానను. ఏ భాగ్యాన్ని పొందలేకపోయాను. అన్ని భాగ్యాలను దివ్యకాంత అయిన యశోద పొందినది కదా) (పెరుమాళ్ తిరుమొ**ళి**– 7. –5) అనే అన్నది కదా. " అశోదై తొళ్లై ఇన్బత్తి ఇఱుది కండాళ్" (పెరుమాళ్ తిరుమొ**ళి**– 7– 8) (యశోదా దేవి ఆనందంలోని పరమావధిని చూచింది) అనే విధంగా మహానందంలోని పరమావధిని దర్శించింది కదా, యశోదా దేవి.

(పె**ఱ్ఱి**రుందాళై ఒ**ళి**యవే పోయ్––––) తనకు దూరమై ప్రాణాలను ధరించలేనివారిని బాధ పెట్టడం అతనికి సహజమైన గుణమైపోయింది.

"తాయ్ ములై ప్పాలిల్ అముదిరుక్క తవழ்న్దు తళర్ నడై ఇట్టు చ్చెన్ఱు, పేయ్ ములై వాయ్ వైత్తు నంజై యుండు పిత్తరెన్ఱే పిఱరేశ నిన్ఱాయ్!" (పెరుమాళ్ తిరుమొழி–6–4) (తల్లి అయిన యశోదాదేవి స్తన్యంలో పరమ భోగ్యం అయిన పాలు ఉన్నప్పటికీ, దానిని ఆరగించకుండా, దోగాడుతూ తడబడే నడకలతో వెళ్లి, పిశాచి అయిన పూతన స్తన్యాన్ని నోటిలో పెట్టుకుని, విషాన్ని ఆరగించి, పిచ్చివాడు అని లోకులు నిందించే విధంగా ఉన్నవాడా!) అని అన్నది కదా ప్రణయ కలహదశలో కులశేఖరనాయకి కూడా. "శ్రీకృష్ణునకు స్తన్యాన్ని ఇస్తే తప్ప ధరించలేనిది యశోదా దేవి. ఆ తల్లిపాలే అతడు ప్రాణాలను నిలుపుకోవడానికి ధారకం. అతడు వచ్చి స్తన్యాన్ని ఆరగించనందువల్ల స్తనవేదనతో ఆమె బాధపడుతూ ఉండగా, తన చిన్నతనం వ్యక్తం అయ్యేటట్టుగా తనను వధించడం కోసం పూతన ఇచ్చిన విషంతో కూడిన పాలను తాగి, దానివల్ల "ప్రేమ కలిగినవారికి, మనసులో వంచన కలిగిన వారికి మధ్య తేడాను తెలియనివాడు" అని చూచినవారు నిందించేటట్లుగా ఉన్నాడు కదా– అని అన్నది కదా, ఆ కుల శేఖరనాయకి.

(నంబి) ఈ స్వభావాన్ని తనకు గుణంగా గ్రహిస్తున్నాడు, అతడు.

(మఱ్పొరుందామఱ్కళ మడైంద) తన శరీరంతో ఆలింగనం చేసుకోవాలి –అనే గొప్ప ప్రేమ కలిగిన నేను ఉండగా, నన్ను విడచి పెట్టి, ఈ సమయంలో బయలుదేరి, మొరటు వారైన చాణూర ముష్టికులు అనే మల్లయుద్ధ వీరులను ఆలింగనం చేసుకోవడానికి యుద్దరంగానికి పోయి ఉంటాడు.

(మఱ్పొరుందామల్) నా దగ్గర పొందికను పొందకుండా– అని అర్థం. లేక,

(మఱ్పొరుందామఱ్కళమ్) అని విడదీసి, "మల్లులు మల్లయుద్ధం చేయడానికి మల్ల యుద్ధ వీరుల రంగంలో వచ్చి చేరడానికి ముందే, తాను ఆ యుద్ధరంగంలోకి వెళ్లి చేరినవాడయ్యాడు"– అనే అర్థాన్ని కూడా గ్రహించవచ్చు.

(మదురై ప్పుఱత్తెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) అతడు మల్ల యుద్ధ వీరుల శరీరంతో ఆలింగనం చేసుకోవడానికి ముందుగానే, మధ్యలో నేను వెళ్లి, అతని దరికి చేరేటట్లుగా ఉత్తర మధురా నగర ప్రాంతంలోకి నన్ను తీసుకుని పోయి విడువండి.

★★★★★

నాణి యినియోర్ కరుమ మిల్లై నాలయలారు మఱిన్దొ*ழி*న్దార్
పాణియాతెన్నై మరున్దు శెయ్తు పణ్డుపణ్డాక్క వుఱుతిరాకిల్
మాణియురువా యులకళన్ద మాయనై క్కాణిల్ తలై మఱియుమ్
ఆణైయాల్ నీరెన్నై క్కాక్కవేణ్డిల్ ఆయ్ప్పాడిక్కే యెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్. 2

ఇని = ఇకపై, నాణి = సిగ్గుపడి, ఓర్ కరుమమ్ ఇల్లై = ఏ ఫలం లేదు, నాల్ అయలారుమ్ = ఊరిలో నాల్గుప్రక్కల ఉండేవారంతా, అఱిన్దొ*ழி*న్దార్ = (నామాటను) తెలిసికొన్నారు. (అందువల్ల ఇక సిగ్గుపడి ప్రయోజనం లేదు). పాణియాతు = ఆలస్యం చేయకుండా, మరున్దు శెయ్తు = ఆవశ్యకం అయిన పరిహారాలను చేసి, ఎన్నై =నన్ను, పణ్డు పణ్డు అక్క ఉఱుతిర్ ఆకిల్ = ఇప్పడి విరహదశకు ముందున్న సంశ్లేషదశకు ముందు గల, భగవద్విషయవాసన ఏమాత్రం తెలియని దశలో ఉండే శోభను తిరిగి పొందినదానినిగా నన్ను మీరు చేయాలని అనుకొంటే, నీర్ = మీరు, ఎన్నై = నన్ను, ఆణైయాల్ = సత్యంగా, కాక్కవేణ్డిల్ = రక్షించాలని అనుకొంటే, ఎన్నై = నన్ను, ఆయ్ప్పాడిక్కే = రేపల్లెకే, ఉయ్త్తిడుమిన్ = తీసికొనిపోయి చేర్చండి, (అక్కడ), మాణి ఉరు ఆయ్ ఉలకు అళన్ద మాయనై కాణిల్ = మహాబలి దగ్గరకు వామనరూపియై వెడలి, త్రివిక్రమరూపాన్ని దాల్చి, లోకాలను అన్నిటినీ కొలిచిన స్వామిని సేవించగల్గితే, తలై మఱియుమ్ = ఈ బాధ తీరుతుంది.

అవ :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. ఎల్లామ్ శెయ్తాలుమ్ ఇప్పడి త్తుణిన్దు ముడుక నిఱ్కుమతు అవనుక్కు అవద్యావహమ్; నీ అవనుక్కు అవద్యత్తై విళైవిక్కక్కడవైయో ? ఉన్నుడైయ స్త్రీత్వత్తై నోక్కవేణ్డావో ? ఎన్న;

వ్యా :- (నాణి యినియోర్ కరుమ మిల్లై) నాణినాన్, ఎన్నుడైయ స్త్రీత్వత్తై నోక్కుకిఱ ఇత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు ? నాణుకైయావతు- లజ్జిక్కైయితే. లజ్జిత్తు మీళవేణ్డువతు ఇన్నముమ్ శిల నాళిరున్దు అవ్వస్తువై లభిక్కవేణుమెన్టిరుప్పార్క్కే. లజ్జై పోకైయావతు- ముడికైయితే. ముడియమళవానాలుమ్ జీవిత్తిరుప్పార్ శెయ్యుమతు శెయ్యప్పోమో? సత్తై కిడక్కిలిటే లజ్జై నోక్కలావతు; సత్తై య*ழி*యానిఱ్కచ్చెయ్తే నోక్కువతొరు లజ్జై యుణ్డో ? ధర్మియై అనుబన్దిత్తితే లజ్జై యిరుప్పతు; ధర్మిలోపమ్ పిఱక్కుమళవానాల్ ఇవి నోక్కుకై యెన్టొరు పొరుళుణ్డో ?. (ఇని) ఇవళ్ తాన్ ఆమళవుమ్ నోక్కిప్పార్త్తాళ్ పోలేకాణుమ్.

ఇని యొరు కారియ మిల్లై ఎన్గైక్కు ఇప్పోతు ఉనక్కు వన్దతెన్ ? ఎన్న; (నాలయలారు మిత్యాది) ఇతుతాన్ పిఱరఱియామైక్కే తాన్ పరిహరిక్క ప్పార్క్కిఱతు; ఇతఱియాతార్

శిలరుణ్డాయ్ ప్పరిహరిక్కవేణుమే; ఇవళ్తాన్ మున్దుఱ మఱియామే పరిహరిత్తు, అనన్తరమ్ అతుక్కు అశలిలుళ్ళారఱియామల్ పరిహరిత్తు, ఇప్పడి పోరానిఱ్కచ్చెయ్తే, ఓరశలఱిన్దు, మఱ్ఱశలఱిన్దు, అవ్వళవిలడఙ్గాతే అవ్వూరిలవర్కళఱిన్దు, అతుతాన్ పుఱ వెళ్ళుమిట్టు, అవ్వழியాలే ఎఙ్గుళ్ళార్కళుమ్ అఱిన్దార్కళాయ్త్తు. (అఱిన్దొழిన్దార్) ఇవళ్ తాన్ తిరుక్కోట్టియూర్ నమ్బియైప్పోలే "భగవద్విషయమ్ ఒరువరాలఱియలా కాతు" ఎన్ఱు మతైత్తు క్కొడుపోరుమవళొరుత్తిపోలే కాణుమ్.

నమ్బితామ్ ఒరు తిణ్ణైయిలే ఒరువరు మఱియాతపడి భగవద్గుణానుసన్ధానమ్ పణ్ణియిరుప్పర్. ఎమ్బెరుమానార్ ఎழுన్దరుళి, "నమ్బి మడ మేతు" ఎన్ఱుకొణ్డు దణ్డనిట్టవాతే, అఙ్గుళ్ళార్, 'ఎమ్బెరుమానార్, నమ్ తిరుక్కురుకైప్పిరానకత్తై నోక్కి దణ్డనిడానిన్ఱార్" ఎన్న పిన్బితే నమ్బియుడైయ ప్రభావమ్ అఙ్గుళ్ళారఱిన్దతు. ఆழ்వానుమ్, ఆణ్డానుమ్ ఓరాఱుమాసమ్ సేవిత్తిరున్ద సన్నివేశత్తై క్కణ్డు పోరుమ్బోతు ఒరు వార్తై కేట్టుప్పోరువర్కళ్, ఆழ்వాన్ ఒరువిశై ఆఱుమాసమ్ సేవిత్తునిన్ఱు పోరప్పుకానిఱ్కచ్చెయ్తే, ఆழ்వానై, "నమ్మాழ்వార్ "అడియేనుళ్ళాన్" (తిరువాయ్-8-8-2) ఎన్నపడి కణ్డాయే" ఎన్ఱు పణిత్తారామ్; "అడియేన్ కృతార్థనానేన్" ఎన్ఱు పోన్దానామ్. "ఎన్నుళ్ళాన్" ఎన్ఱు- అహ మర్థత్తై నిశ్చయిక్కిఱవిడత్తిలే, 'అడియేన్" ఎన్ఱు- శేషత్వత్తై నిరూపకమాక చ్చొల్లుకిఱతితే. జ్ఞానానన్దలక్షణముమాయ్, జ్ఞానగుణకముమాయ్, అచిద్వ్యావృత్తముమా యిరుక్కు మెన్ను మిడత్తైమూన్ఱామ్ పదత్తాలే నిరూపియానిఱ్కచ్చెయ్తే, మున్బే పాఠక్రమత్తాలే శేషత్వత్తై యిట్టు చ్చొల్లవేణ్డుమ్బడియితే శేషత్వమ్ స్వస్వరూపమాయఱ్ఱపడి.

నీ కైవాఙ్గినా యెన్నా, "ఉన్నిడైయాట్టత్తిలే నాఙ్గళ్ కైవాఙ్గప్పారోమే; ఆన్దనైయుమ్ హితమ్ శొల్లి నోక్కత్తేడువుతోమితే- ఎఙ్గళుక్కు ఉన్బక్కలుణ్డాన నశైయాలే" ఎన్న; ఎన్నై మెయ్యే నోక్కప్పార్క్కిఱికోళాకిల్, తన్నుడైమై పెఱుక్కైక్కాక త్తన్నై ఇరప్పాళనాక్కినవనై ఎన్కణ్ణుక్కు ఇలక్కాక్క ప్పారుఙ్గోళ్. పాణిత్తల్- తాழ்త్తల్. తాழாతే ఎనక్కు వేణ్డుమ్ పరిహారమ్ పణ్ణి. (పణ్డు పణ్డాక్క వుఱుతిరాకిల్) సంశ్లేషిప్పతఱ్కుమున్బుత్తై ప్పూర్తి ఎనక్కుణ్డాక్క ప్పార్త్తికోళాకిల్. కలక్కప్పుక్క వన్ఱు తొడఙ్గి మెలివుక్కేయితే కృషి పణ్ణిఱ్ఱు.

(మాణి యురువాయ్) "ఉణ్డు" ఎన్ఱు ఇట్టపోతోడు, "ఇల్లై" ఎన్ఱు తళ్ళి క్కతవై యుడైత్తపోతోడు వాశియుఱ ముకమలర్న్దుపోమ్బడి ఇరప్పిలే తకణేఱిన వడివైయుడైయనాయ్. (ఉలకళన్ద మాయనై క్కాణిల్) త్రైలోక్యత్తైయు మళన్దుకొణ్డ ఆశ్చర్యభూతనై క్కాణిల్. గుణజ్ఞానత్తాలే జీవిత్తిరుక్కు మవస్థై ఇల్లై యెన్నతు. (తలై మఱియుమ్) తొడరుకిఱ పామ్బై త్తిరియవిడువిక్కుమాపోలే. (ఆణై యిత్యాది)

ఉజ్గళాణైయే! నీర్ ఎన్నై నోక్కవేణ్డిల్ ఎన్నుతల్; నాన్ తెరిన్దిరున్దు ఉజ్గళుడైయ ఆజ్ఞానువర్తనమ్ పణ్ణుమ్బడియాక ఎన్నై నోక్కప్పార్క్కిల్ ఎన్నుతల్.

(అయ్ప్పాడిక్కే ఎన్నై యుయ్త్తిడుమిన్) అవన్ తీమ్బుక్కు పెఱ్ఱతాయ్ పెరునిలై నిఱ్కుమూరిలే ఎన్నై క్కొణ్డుపోయ్ ప్పొకడ ప్పారుజ్గోళ్. “అజ్గనుమ్ తీమైకళ్ శెయ్వర్కళో నమ్బి యాయర్మడమక్కళై” (పెరియా.తిరు.10-7-11) ఎన్ఱితే అవళ్ శొల్లువతు; ఇత్తై యిటే “అఙ్ఞ పురప్పాళ్ అశోత్తై ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్” (నాచ్చి.తిరు.3-9) ఎన్గిఱతు. “ఉన్ద మడికళ్ మునివర్ ఉన్నై నానెన్ కైయిఱ్కోలాల్, నొన్దిడ మోతవుమ్ కిల్లేన్” (పెరియా.తిరు-10-4-8) ఎన్నుమవళ్ సన్నిధియిల్. “పడిఱుపలశెయ్తిప్పాడి యెఙ్గుమ్ తిరియామే- ఎన్పిళ్ళైయై పోక్కినేన్” (పెరియా.తిరు-3-2-6) ఎన్ఱు, అవన్ తీమ్బు శెయ్యప్పెఱాతతుక్కు వయిఱు పిడిక్కిఱాళితే.

(అఙ్ఞ పురప్పాళశోత్తై) ఇవన్ తీమ్బిలే పుణ్బట్ట పెణ్గళ్, “ఇవన్ తాన్దోన్ఱి యల్లనే, ఇవనుక్కొరు తాయుణ్డే, అవళుక్కు అఱివిప్పోమ్” ఎన్ఱు ముఱైప్పడ చ్చెన్ఱాల్, అఙ్ఞుమ్బడి పాడియాళ్. అవన్ తీమ్బిలే శతశాకమాక ప్పణైక్కుమ్బడియాకవాయ్త్తు ప్పాడివతు. శిరిత్తు క్కొణ్డు, “అజ్గనుమ్ తీమైకళ్ శెయ్వర్కళో నమ్బి” ఎన్నుమ్; ఇవన్ ఇఙ్గితఙ్ఞనాయ్ “ఇళవాయ్చ్చియర్ కణ్ణినుళ్ విడవే శెయ్తు విఴిక్కుమ్” (తిరువాయ్-1-7-5) ఎన్గిఱపడియే - అప్పోతే అవ్విడన్దన్నిలే నిన్ఱవర్కళుమ్ తానుమఱిన్దతాక చ్చిల ధూర్తకృత్యజ్గళై ప్పణ్ణుమ్; (ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్) అవనై ఆణాట్టమడిక్క విట్టు ఆనన్దనిర్భరైయాయిరుక్కుమ్. ‘ఎన్ మకనుక్కు త్తోఱ్ఱు చ్చిలర్న్దు ముఱైప్పడప్పెఱువతే” ఎన్ఱు పెఱా ప్పేఱు పెఱ్ఱాళాయ్ కృతార్థైయాయిరుక్కుమ్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (నాణి యిత్యాది) (ఉన్నుడైయ స్త్రీత్వత్తై నోక్కవేణ్డావో) ఉన్నుడైయ స్త్రీత్వత్తైయుమ్ నోక్కవేణ్డావో- ఎన్ఱపడి. “నాణియిని” ఎన్గిఱ విడత్తిలే ఇనిక్కు నాలు తాత్పర్యమ్. అతావతు-అవన్ వన్దు ముకజ్గాట్టాత పిన్బు నాణి నాన్ ఎన్నుడైయ స్త్రీత్వత్తై నోక్కుకిఱవిత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు- ఎన్నుతల్; (స్త్రీత్వత్తై) ఎన్ఱతు. సత్తైయై ఎన్ఱపడి. నాణ మిల్లాతపోతు స్త్రీత్వత్తై నోక్కవొణ్ణాతో ? ఎన్న; (లజ్జై పోకైయావతు ముడికైయిఱే) ఎన్ఱ మేలే యిరుక్కిఱ వాక్యత్తై ఇవ్విడత్తిలే యోజిత్తుక్కొళ్వతు. అన్ఱిక్కే, ముడియ మళవాన పిన్బు లజ్జిక్కవేణ్డా- ఎన్నుతల్; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నాణుకైయావ తిత్యాది). ముడియ మవస్థైయానాలుమ్ పరిహరిక్కవేణ్డావో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ముడియు మళవిత్యాది.) (ముడియు మళవానాలుమ్) ఎన్ఱు తొడజ్గి, (ఇవళ్తాన్ అమళవుమ్) ఎన్ఱ వాక్యత్తళవుమ్ ఉత్తరోత్తవివరణమ్. అన్ఱిక్కే, జీవిక్కైయాలుణ్డాన నైరాశ్యన్దోఱ్ఱ “ఇని నాణి క్కరుమ మిల్లై’ ఎన్గిఱాళాతల్; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవళ్

తానిత్యాది). ఇతుక్కు మున్దిన అర్థత్తై ప్ప్రగ్ర ప్రకారాన్తరేణ భేద ముణ్డు; అఙ్గ- ప్రకాశమ్, ఇఙ్గు- స్వగతమ్.

అన్ఱిక్కే, "నాలయలారు మఱిన్దొழిన్దార్, ఇని- నాణి- ఓర్ కరుమ మిల్లై" ఎన్నుతల్; ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇని యొరు కారియ మిల్లై ఇత్యాది). (ఇవళ్ తాన్ మున్దుఱ) తాయార్ మున్దుఱ. అఱిన్దువిట్టా రెన్డైయాలే- మఱైత్తతు తోగ్రుకిఱతు. (సన్నివేశమ్) గమ్భీరమ్. "అడియేన్" ఎన్టాల్ శేషత్వన్దోగ్రువ్బుడియెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఎన్నిత్యాది). శేషత్వమ్బోలే జ్ఞానానన్దజ్ఞళుమ్ నిరూపకమన్టో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (జ్ఞానానన్దేత్యాది). (మూన్టామ్ పదమ్) మకారమ్. (పాఠక్రమమ్) -అకార ఉకార మకార మెన్గిఱ అడైవిలే. "పణ్డు' -విశ్లేషత్తుక్కు ప్పూర్వమాన సంశ్లేషమ్. అతుక్కు ప్పణ్డు- కన్నికావస్థై. సంశ్లేషావస్థైయై అపేక్షియాతే అతుక్కు పూర్వావస్థైయై అపేక్షిప్పానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కలక్కప్పుక్కు వన్దిత్యాది). "తలై మఱియుమ్" ఆగ్రామైయాల్ వన్ద వ్యాధి తిరుమ్బుమ్.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– "నీవు ఏమి చేసినా, ఈ విధంగా నిశ్చయంతో అతడు ఉండే చోటును అన్వేషించి పోవడం అతనికి దోషాన్ని కలిగించేదై ఉంటుంది. నీవు అతనికి దోషాన్ని కలిగించవచ్చునా? నీ స్త్రీత్వానికి తగిన ఒద్దికతో ఉండవద్దా!"అని దగ్గర ఉండేవారు కొందరు అడుగగా, "సిగ్గుతో నాకు ఏ ప్రయోజనం లేదు. నన్ను రేపల్లెకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి" అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (నాణి ఇని ఓర్ కరుమమ్ ఇల్లై) సిగ్గుపడి, నేను నా స్త్రీత్వాన్ని రక్షించుకొనే ఈ ప్రయత్నం వల్ల ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నది? "నాణ్" కలిగి ఉండడం అంటే– జంకు, మౌగ్ధ్యం, సిగ్గు, లావణ్యం (అచ్చమ్, మడమ్, నాణమ్, పయిర్ ప్పు) అనే స్త్రీలకే తగిన నాలుగు గుణాలలో ఒకటి అయిన లజ్జను కలిగినదై ఉండడం. అంటే, తగని కార్యాన్ని చేయడానికి సిగ్గు పడడం. ఈ విధంగా సిగ్గుపడి, తగని కార్యాన్ని చేయకుండా వెనుకంజ వేయవలసిన ఆవశ్యకత ఎవరికి అంటే, ఇంకా కొన్నాళ్ళు ప్రాణంతో ఉండి, నాయకుని చేరాలి– అని భావించేవారికే కదా.

ఈమెకు తన ప్రాణం నిలువడంలో ఆశ లేదు కనుక, సిగ్గు పూర్తిగా పోయింది. విశ్లేష దుఃఖం చేత ఇక ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యం కాదు– అనే స్థితి కలిగిన తరువాత కూడా, ప్రాణాలతో నిలచి ఉండాలి –అని ఆశపడేవారి వలె, సిగ్గుపడడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు. ఆ స్థితి వచ్చిన తరవాత ప్రాణాలతో నిలిచే ఆశ లేని నేను సిగ్గును పొందడం సాధ్యమా? నా సత్త ఉంటే కదా, నేను సిగ్గుపడడానికి సాధ్యం అవుతుంది. నేను సత్తను కోల్పోయి ఉండేటప్పుడు, సిగ్గును నేను ఏ విధంగా రక్షించుకోవడం సాధ్యం అవుతుంది? సిగ్గును కలిగిన ధర్మి అనే నన్ను ఆశ్రయించే కదా, ధర్మం అయిన సిగ్గు ఉండడానికి అవకాశం ఉన్నది. ధర్మి అయిన నాకే వినాశం కలిగేటప్పుడు, ధర్మం అయిన లజ్జను ఏ విధంగా రక్షించడం సాధ్యం అవుతుంది?

(ఇని) ఈమె కూడా తన లజ్జను సాధ్యమైనంత వరకు రక్షించుకోవాలని చూచింది –అనేది ఈ పదం ద్వారా వ్యక్తం అవుతున్నది.

“సిగ్గుపడి ఇక ఏ ప్రయోజనం లేదు అని చెప్పడానికి ఇప్పుడు నీకు ఏమి వచ్చింది?” అని కొందరు అడుగగా, ఇక సమాధానం పలుకుతున్నది.

(నాల్ అయలారుమ్ అటిందొழிన్దార్) విశ్లేషదుఃఖం చేత నేను పడే పాట్లను ఇతరులు తెలియకుండా కాపాడుకోవాలి– అని అంటే, సిగ్గు నువ్వు పొందడం వల్ల నాకు ప్రయోజనం ఉన్నది. తన స్థితిని తెలియనివారు కొందరు ఉంటేనే, వారు తెలియని విధంగా రక్షించుకోవడం సాధ్యం అవుతుంది. మొదట అటువంటి విధంగా ఊరిలో ఉండేవారు అందరూ తెలియకుండా ఉండేటప్పుడు, తనకు దగ్గరగా ఉండే తల్లులు, చెలికత్తెలు తెలియని రీతిలో రక్షించుకున్నది. దగ్గరగా ఉన్నందువల్ల వారు ఊహించి తెలుసుకున్నారు. అప్పుడు తనకు అంతరంగులు కాని ఊరిలో ఉండేవారు తెలియని విధంగా రక్షించుకున్నది. అప్పుడు ఊరిలో ఉండే ఒక్కొక్కరికి అది తెలిసిపోయినది. వారి దగ్గర నుండి

ఇంకొకరికి తెలిసింది. అంతటితో నిలువకుండా, ఊరిలో ఉండేవారు అందరూ తెలుసుకున్నారు. అది బయట ఊరిలో ఉండేవారికి కూడా వ్యాపించి, తద్వారా అన్ని ఊళ్ళలో ఉండేవారు కూడా తెలుసుకున్నారు. ఇక సిగ్గును పొంది, దాచుకున్న దానివల్ల ఏమి ప్రయోజనం ఉన్నది?

(అఱిందొழிన్దార్) ఈమె అయితే "భగవద్విషయాన్ని చూచినవారు ఎవరంటే వారు తెలుసుకోకూడదు" అని తిరుక్కోట్టియూర్ నంబి రహస్యంగా దాచిపెడుతూ ఉన్నట్లుగా, తన స్థితిని దాచుకుంటూ ఉన్నది –అని తెలుస్తున్నది. వారు దాచిన అర్థం భగవద్రామానుజులచే పలువురికి వ్యక్తం అయినట్టుగా, ఈమె దాచినది కూడా ఊరిలో అంతటా తెలిసేటట్లు అయినది.

తిరుక్కోట్టియూర్ నంబి తమ ఊరిలో తమ ఇంటిలోని తిన్నెలో ఎవరూ తెలియని విధంగా రహస్యార్థాలను పురస్కరించుకొని, భగవంతుని గుణాలను అనుభవిస్తూ ఉండేవారు. పెరియ నంబి ఆజ్ఞను అనుసరించి, వారి దగ్గర ఆ అర్థ విశేషాలను వినడం కోసం శ్రీరామానుజులు తిరుక్కోట్టియూరుకు వెళ్లి, "నంబి ఉండే మఠం ఏది ?"అని అడిగి, వారు చూపించిన దిక్కు వైపు చూస్తూ దండం పెట్టగానే, అక్కడ ఉండే వారు "యతిరాజులు మన ఊరిలో ఉండే నంబి అయిన తిరుక్కురుకైప్పిరాన్ ఇంటిని చూస్తూ దండం పెడుతున్నారే!" అని ఆశ్చర్యపడ్డారు. ఆ తరువాత కదా నంబియొక్క గొప్పతనాన్ని ఆ ఊరిలో ఉండేవారు తెలుసుకోగలిగారు.

నంబి రహస్యార్థాలను దాస్తూ ఉండేవారిలో ఒకరు– అనేదానికి ఇంకా రెండు ఐతిహ్యాలు ఉన్నాయి. కూరేశులు, ముదలియాణ్డాన్ అనే ఇద్దరు ఒక్కొక్క సమయంలో ఆరు నెలల కాలం నంబికి పరిచర్యను చేసి, ఒక్కొక్క అర్థ విశేషాన్ని పొందాలని ప్రయత్నించారు. వారు పరిచర్య చేసిన ఆరు మాసకాలం నంబి నోరు

తెరవకుండా ఉండి, వారు తిరిగి వెళ్ళిపోవడానికి అనుమతిని పొందేటప్పుడు, వారికి ఒక్కొక్క వాక్యం చెప్పారు, నంబి– అనే విషయం ప్రసిద్ధం కదా.

ముదలియాండాన్ భగవద్రామానుజుల ఆజ్ఞతో నంబి దగ్గర చరమశ్లోకార్థం వినడం కోసం ఒక ఆరు నెలల కాలం పరిచర్యను చేసినా, నంబి ఏమీ నోరు తెరచి చెప్పనందువల్ల, తిరిగి వెళ్ళిపోవడానికి అనుమతిని పొందినప్పుడు, " చరమ శ్లోకార్థాన్ని భగవద్రామానుజుల దగ్గరనే విని తెలియండి" అని ఒకే మాటను నంబి అనుగ్రహించారు.

భగవద్రామానుజుల గోష్ఠిలో ఒక పర్యాయం జీవాత్మకు అంతరంగ నిరూపకం శేషత్వమా? లేక, జ్ఞానానందాలా? అనే విచారం ఏర్పడింది. దీని నిర్ణయాన్ని ఆచార్యుని మూలంగా వినాలి –అని భావించిన శ్రీరామానుజులు కూరేశులను తిరుక్కోట్టియూర్ నంబి దగ్గరకు వారిని పంపించారు. కూరేశులు నంబి దగ్గర ఆరునెల కాలం పాటు సేవను చేసినా, ఆ తరువాత కూడా నంబి ఏ మాటను చెప్పనందువల్ల వారి దగ్గర తిరిగి వెళ్ళిపోవడానికి అనుమతిని పొందినప్పుడు, నంబి కూరేశులను చూసి, " నమ్మాళ్వార్లు "అడియేనుళ్ళాన్ "అని పలికిన క్రమాన్ని చూశావా?" అని పలికి, వారిని పంపించారట. శ్రీ రామానుజులు అడిగిన ప్రశ్నకు బదులు వచ్చింది– అని తెలుసుకున్న కూరేశులు కూడా "దాసుడు భాగ్యశాలి" అయ్యాడు అని ఆనందించి, భగవద్రామానుజుల దగ్గరకు వెళ్లి, ఆ మాటను విన్నపించారు.

శ్రీరామానుజులు అడిగిన ప్రశ్నకు ఇక్కడ చెప్పబడిన బదులు ఏమి? అంటే, "అడియేనుళ్ళాన్ ఉడలుళ్ళాన్" అనేది నమ్మాళ్వారుల తిరువాయ్ మొழி ప్రబంధంలోని పాశురం. "ఉడలుళ్ళాన్"– (శరీరంలోపల ఉన్నాడు) అని ప్రత్యేకంగా శరీరాన్ని ప్రస్తావించినందువల్ల "అడియేనుళ్ళాన్" (దాసుని లోపల ఉన్నాడు) అనే పదం ఆత్మ స్వరూప మాత్రాన్ని చెబుతున్నది. జ్ఞానం ఆత్మ

స్వరూపానికి అంతరంగ నిరూపకం అయితే, జీవాత్మ జ్ఞానస్వరూపి అనేది తోచేటట్లుగా ఆళ్వారులు "నాలో ఉన్నాడు" అనే అనుగ్రహించి ఉంటారు. ఆ విధంగా కాకుండా, ఆత్మ శేషభూతుడు అనేది తోచేటట్లుగా "అడియేన్" అని ఆళ్వార్లు దేహం కంటే వేరైన ఆత్మస్వరూపాన్ని చెప్పడం వల్ల, జ్ఞానానందాల కంటే శేషత్వమే ఆత్మకు అంతరంగ నిరూపకం అని స్పష్టం చేశారు– అనేది నంబిళ్ళై ఉద్దేశ్యం.

ఈ అర్థం తిరుమంత్రంలో కూడా తెలియజేయబడింది. ఏ విధంగా అంటే, తిరువంత్రంలో మొదటి పదం అయిన ప్రణవంలో ఉండే మూడవ అక్షరం అయిన మకారం ఆత్మ అనేది జ్ఞానానందాలను నిరూపకంగా కలిగినదై, జ్ఞానాన్ని గుణంగా కూడా కలిగినదై, అచేతనం కంటే విలక్షణమై ఉన్నది అని చెప్పడానికి ముందే, మొదటి రెండు అక్షరాలు ఆత్మ భగవంతునకు అనన్యార్హశేషమై ఉంటుంది అని తెలుపడం ద్వారా, జ్ఞానానందాల కంటే శేషత్వమే ఆత్మకు అంతరంగ నిరూపకం అని తెలుపబడినట్లు అయినది కదా.

"నీవు నీ స్వరూపాన్ని రక్షించుకోవడంనుండి తొలగిపోయినప్పటికీ, నీ విషయంలో మేము ఆ విధంగా తొలగిపోము. మాకు నీ విషయంలో ఉండే ప్రేమ చేత సాధ్యమైనంత వరకు నీకు హితాన్ని చెప్పి, నీ స్వరూపాన్ని రక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తాము కదా" అని దగ్గరలో ఉండే తల్లులు మొదలైనవారు చెప్పగా, "నన్ను నిజానికి రక్షించాలని మీరు అనుకుంటే, తన సొత్తు అయిన ఈ లోకాన్ని పొందడం కోసం తనను యాచకునిగా చేసుకున్న వామనుని నా కంటికి దర్శింపచేయడానికి ప్రయత్నం చేయండి" అని ఇకపై అంటున్నది.

(పాణియాదెన్నై మరుందు శెయ్ దు) కాలాన్ని గడపకుండా, నాకు చేయవలసిన పరిహారాలను చేసి– అని అర్థం. "పాణిత్తల్"–అంటే కాలాన్ని గడపడం. "మరుందు శెయ్ దల్"– ప్రేమ వ్యాధిని తీర్చాలని పరిహారం చేయడం.

(పణ్డు పణ్డాక్క ఉఱుదిరాగిల్) భగవంతునితో కలుపడానికి ముందు అతనిని గూర్చి తెలియకుండా ఉండేటప్పుడు ఉండే శోభను నాకు కలిగించాలని అనుకున్నవారైతే– అని అర్థం. మొదట ఉండే "పండు" అనే పదం –అప్పుడు ఉండే విశ్లేష దశకు ముందున్న శోభను కలిగి ఉండడానికి తెలుపుతున్నది. రెండవ "పండు "అనే పదం– నాయకుని గూర్చి ఏమీ తెలియని స్థితిని నిర్దేశిస్తున్నది. నాయకునితో కలసి ఏర్పడిన ఆనాటి నుండి ఆరంభించి విశ్లేషం మాటిమాటికి ఏర్పడినందువల్ల సంశ్లేషదశకూడా ఈమెకు కృశించిపోవడానికి కారణమైనది. కదా. దానికి కూడా ముందున్న కన్య దశలో నాకు ఉన్న అభివృద్ధిని మళ్లీ నాకు కలిగించాలి– అని మీరు భావించినవారైతే –అని అంటున్నది.

(మాణి ఉరువాయ్) బ్రహ్మచారి అయిన వామనుని రూపంతో యాచించడం కోసం అవతరించాడు కనుక, భిక్ష ఉన్నది– అని చెప్పినప్పటికీ, బిక్ష లేదు –అని గెంటి తలుపులు ముసినప్పటికీ, ముఖంలో ఏ మార్పు లేకుండా, పూర్వపు ముఖ వికాసంతోనే వెళ్లేటట్లుగా యాచించే వృత్తిలో ఆరితేరి ఉండే బ్రహ్మచారి రూపాన్ని పరిగ్రహించాడు.

(ఉలగళంద మాయనై క్కాణిల్) ముల్లోకాలను కొలిచిన ఆశ్చర్య పడదగినవానిని చూస్తేనే –అని అర్థం. "గోవిందన్ గుణమ్ పాడి ఆవి కాత్తిరుప్పేనే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–8–3) (గోవిందుని కళ్యాణ గుణాలను కీర్తించి ఆత్మను రక్షించుకుంటాను) అనే విధంగా అతని గుణానుసంధానంతో ఆత్మ ఉజ్జీవించే దశ నాకు ఇప్పుడు లేదు. అతనిని నేరుగా దర్శించినప్పుడే ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యం అవుతుంది– అని అంటున్నది.

(తలై మఱియుమ్) విశ్లేషం వల్ల కలిగిన ఆర్తి చేత ఏర్పడిన నా వ్యాధి తీరుతుంది. వెంబడించి వచ్చే పామును తిప్పికొట్టేటట్లుగానే, నా వ్యాధి తల అణిగిపోతుంది –అని భావం.

(ఆణైయాల్ నీర్ ఎన్నై క్కాక్క వేణ్డిల్) మీపై ఆన. మీరు నన్ను రక్షించాలని అనుకుంటే– అని అర్థం. “ఆల్” అనే పదం ఆశ అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. లేక, విశ్లేషవ్యసనం వల్ల నేను తెలివిని పొంది, మీ ఆజ్ఞను విని నడుచుకునే విధంగా నన్ను రక్షించాలని మీరు చూసినట్లయితే –అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

(ఆయ్ ప్పాడిక్కే ఎన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్.) శ్రీకృష్ణుడు చేసే దుడుకు చేష్టలకు కన్నతల్లి అయిన యశోద తోడుగా నిలచే ఊరైన రేపల్లెకే నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చడానికి ప్రయత్నం చేయండి. “ అంగనమ్ తీమైకళ్ శెయ్ వార్ గళో నంబీ! ఆయర్ మడ మక్కళై” (గుణపూర్ణుడా! ఆ విధంగా దుడుకు చేష్టలను గోపికల విషయంలో చేస్తారా?) అని కదా యశోద అంటుంది. “నంబీ!” (గుణపూర్ణుడా!) అని దుడుకు చేష్టలను పురస్కరించుకునే పిలిచింది కదా. యశోద యొక్క ఈ స్వభావమే “అంజ ఉరైప్పాళ్ అశోదై ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్” (నీవు భయపడేటట్లుగా నిన్ను యశోద ఆదలించదు దుష్ట పనులను చేయడంలోనే చేయి దాటి పోయేటట్లుగా నిన్ను విడచి పెడుతుంది) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 3 –9) అని ఈమె కూడా అనుగ్రహించింది కదా. “ ఉందమ్ అడిగళ్ మునివర్, ఉన్నై నాన్ కోలాల్ నొందిడ మోదవుమ్ కిల్లేన్” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 10 –4– 9) (నీ తండ్రి గారు నిన్ను కోపించరు. నిన్ను నేను కర్రతో నొప్పి కలిగేటట్లుగా కొట్ట లేకున్నాను) అనే ఆ యశోద ముందే నన్ను తీసుకుని పోయి విడువండి. “ పడిఱు పల శెయ్ దు ఇప్పాడి యెంగుమ్ తిరియామే –– ఎన్ పిళ్ళైయై ప్పోక్కినేన్ ఎల్లే! పావమే!” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 3–2–6) (దుష్టపనులను చేసి ఈ రేపల్లెలో అంతటా తిరుగకుండా ఉండేటట్లుగా సౌకుమార్యాన్ని కలిగిన నా కుమారుని పంపించి

వేశాను. అయ్యో! నేను చేసిన పాపం ఏమి!) అని శ్రీకృష్ణుడు దుష్టపనులను చేయడానికి వీలు లేకపోయినందులకు యశోద బాధపడింది గదా. అటువంటి అతని దుష్టపనులకు లక్ష్యం అయిన నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి. ఆమె అయినా తృప్తి పడుతుంది –అని భావం.

ఇక ఇప్పుడు, సందర్భవశంగా నాచ్చియార్ తిరుమొழி– (3 –9) పాశురం వ్యాఖ్యానింపబడుతున్నది.

(అంజ ఉరైప్పాళ్ అశోదై) ఈ శ్రీకృష్ణుని దుష్టతనానికి లక్ష్యం అయిన కన్యలు "ఇతడు తల్లి లేకుండా స్వయంగా ఆవిర్భవించిన వాడు కాదు కదా తనికి ఒక తల్లి ఉన్నది కదా ఆమెకు ఇతని దుష్టతనాలను గూర్చి తెలియజేద్దాం "అని మొరపెట్టుకోవడం కోసం ఆమె దగ్గరకు వెళితే, ఇతడు భయపడేటట్లుగా యశోదాదేవి అదిలించలేదు. అతని దుడుకుతనం నూరు రెట్లుగా వృద్ధి అయ్యేటట్లుగా అయినది, ఆమె అతనిని అడలించిన రీతి. ఇతని దుష్టతనాన్ని తాను చూసి ఆనందించడం వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ, "అంగనమ్ తీమైకళ్ శెయ్ వార్ గళో నంబీ! ఆయర్ మడ మక్కళై" అని అన్నది. ఇతడు కూడా ఈమె సూచనను తెలుసుకున్నవాడై, "ఇళవాయ్ చ్చియర్ కణ్ణినుళ్ విడవే శెయ్ దు విழிక్కుమ్ పిరాన్" (తిరువాయ్ మొழி– 1– 7– 5) (చిన్న గోపకన్యలు కన్నులలో విటకృత్యాలను చేసే ప్రభువు) అనే విధంగా అప్పుడే, ఆ చోటలోనే మొరపెట్టడం కోసం వచ్చినవారు కూడా, తాను తెలియని విధంగా ధూర్త చేష్టలను చేసేవాడు.

(ఆణాడ విట్టిట్టిరుక్కుమ్) అతని మగతనం వ్యక్తం అయ్యేటట్టుగా చేయనిచ్చి, ఆనందంతో నిండినదై ఉంటుంది. "నా కుమారునకు కొంతమంది ఓడిపోయి వచ్చి, ఈ విధంగా మొర పెడుతున్నారు కదా! "అని పొందానికి అరుదైన ప్రాప్యాన్ని పొందినదై, జన్మ ఫలం పొందినదిగా అయినది.

★★★★★

**త్తైయుమ్ తాయు ముఱ్ఱారుమ్ నిఱ్క త్తనివ*ழி* పోయినాళెన్నుమ్ శొల్లు
వన్ద పిన్నై ప్ప*ழி*కాప్పరితు మాయవన్ వన్దురు క్కాట్టుకిన్తాన్
కొన్దళమాక్కి ప్పరక్క*ழி*త్తు క్కుఱుమ్బు శెయ్వానోర్ మకనై ప్పెఱ్ఱ
నన్ద కోపాలకన్ కడైత్తలైక్కే నళ్ళిరుట్కణెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్. 3**

త్తైయుమ్ = తండ్రి, తాయుమ్ = తల్లి, ఉఱ్ఱారుమ్ = మిగిలిన బంధువులు, నిఱ్క = ఉండగా, తని వ*ழி* పోయినాళ్ ఎన్నుమ్ శొల్లు = ఈమె ఒంటరిగా దారిలో బయలుదేరింది అనే మాట, వన్ద పిన్నై = వచ్చిన తరువాత, (లోకంలో వ్యాపించిన తరువాత), ప*ழி* కాప్పు అరితు = ఆ నిందను అడ్డుకోవడానికి వీలు కాదు; (నేను ఒంటరిగా దారిలో పోకుండా ఉండడం వీలు కాలేదు. ఎందుకంటే), మాయవన్ = ఆశ్చర్యచేష్టితాలను కల శ్రీకృష్ణుడు, వన్దు = ఎదురువచ్చి, ఉరు కాట్టుకిన్తాన్ =తన రూపాన్ని చూపి ఆకర్షిస్తున్నాడు, (ఇపుడు మీరు చేయవలసినది ఏది అంటే), కొన్దళమ్ ఆక్కి పేర క్క*ழி*త్తు కుఱుమ్బు శెయ్వాన్ ఓర్ మకనై ప్పెఱ్ఱ = కన్యలను పాడుచేసే తుంటరి పనులను చేసే కొడుకును కన్న, నన్దకోపాలనై = నందగోపాలుని, కడైత్తలైక్కే= ఇంటివాకిలిలో, నల్లిరుట్కణ్ = నడునిశీథిలో, ఎన్నై ఉయ్త్తిడుమిన్ = నన్ను తీసి కొనిపోయి చేర్చండి.

అవ :- మూన్తామ్బాట్టు. ఇవళుమ్ నమ్మోపాతి ప్పెణ్బిఱన్దాళొరుత్తియన్తో, ఇవళై విడాయ్, తమప్పనార్ నియమిక్కైక్కు శక్తనాయిరుక్కచ్చెయ్తే నియమియాతే యిరుక్కిఱ శ్రీనన్దగోపన్ వాశలిలే కొడుపోయ్ ప్పొకడుజ్గోళ్ ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (త్తైయుమ్ తాయుమ్ ఉఱ్ఱారుమ్ నిఱ్క) - ప*ழி* విళైన్దాల్ ప*ழி* పరిహరిక్కై పణియుడైత్తు, నీజ్గళ్ తాన్ ప*ழ*పరిహరియామలిరుక్కవల్లవర్కళల్లికోళ్, ఇని, అతువుమ్ పిఱక్కక్కొళ్ళ ప్పిన్నై నిన్ఱు విఱుక్కుప్పడాతే, ఏఱ్కవే పరిహరిక్క ప్పారుజ్గోళ్; ఎనక్కు విళమ్బుమ్ పొఱుక్కలామాయ్ త్తా*ழ*క్కిఱతే నల్లేన్; ఉజ్గళై ప్పార్త్తు క్కాల్తా*ழ*క్కిఱతే నిత్తనై, అతుతాన్ ఇని చ్చెయ్యపోకాతు; ఆనపిన్బు, ఏఱ్కవే పరిహరిక్క ప్పారుజ్గోళ్. ఘటకరై యొ*ழி*య త్తనియే పుఱప్పట్టుప్పోకైక్కు మేల్పట్ట ప*ழி*యిల్లై. "తాయ్ తమప్పన్ ఉఱవు ముఱైయారెన్గిఱ ఇవర్కళై విట్టు త్తనివ*ழி* పోయినాళ్; నాయకన్ పిన్నే పోకైయుమన్టిక్కే తానే తనియే పోయినాళ్" ఎన్గిఱ ఇన్ద శొల్లు నాట్టిలే వార్తైయానాల్, పిన్నై ప్పరిహరిక్క ప్పోకాతు; "వయో౽స్యా హ్యతివర్తతే" (రామా-యుద్ధ-5-5) ఎన్నక్కడవతితే. "మేలుమ్, ఇప్పెఱ్ఱైయన్తో పెఱ విరుక్కిఱతు !" ఎన్ఱు వరుమ్ నాళై నినైత్తు ఆఱియిరుక్కప్పోకాతు; "మున్బు ఇ*ழ*న్దతుమ్ ఇప్పెఱ్ఱైయాకాతే !" ఎన్ఱు వెఱుక్కవేణుమ్.

ఇతుతాన్ పఴ్గియెన్ఱు బుద్ధిపణ్ణి ప్పరిహరిక్కవుమ్ వేణు మెన్ఱిరున్దా యాకిల్, ముతలిలే ఇతు పిఱవాతపడి క్రమప్రాప్తి పార్త్తు ప్పొఱుత్తు ఎజ్గళుక్కాక ఇరున్దాలో? ఎన్న, (మాయవన్ వన్దురు క్కాట్టుకిన్ఱాన్) ఒరు తాయ్ తమప్పనై ప్పార్త్తు ఆఱియిరుక్కలామ్బడియాయో అవనుడైయ సౌన్దర్యశీలాదికళ్ వన్దు నలికిఱపడి. నానుమ్ అన్ఱునైయుమ్ పారానిన్ఱేన్. అవన్ ఉరువెళిప్పాట్టిలే ముఱ్పాడ నాకానిన్ఱాన్. "దృష్ట్వా స్థిత్వా బహిర్గురుమ్" (వి.పు. 5-13-20) ఎన్గిఱ విడత్తుక్కు భట్టరరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి;- "తిరువాయ్ప్పాడియిల్ కృష్ణసంశ్లేషత్తిల్ ఇవళైప్పోలే పుతియారిల్లై" ఎన్ఱు. అతావతు- గురుదర్శనమ్ పణ్ణవల్లళానాళే; "యయౌ చ కాచిత్ప్రేమాన్ధా" (వి.పు.5-13-19) ఎన్గిఱతిఱే. ఒరుత్తి పోనాలెన్గిఱతు; వఴ్గికాట్టినార్ ఆరెన్ఱాల్, ప్రేమత్తాలే నెఞ్జు ఇరుణ్డతు; అన్ద ఇరుట్చి వఴ్గికాట్టప్పోనాళ్. "గురవః కిఞ్కరిష్యన్తి" (వి.పు.5-18-22) ఇత్యాది.

(తూవలమ్బురి యిత్యాది) పల వకైప్పట్ట అరణ్గళిలే పెణ్గళై క్కొడుపుక్కు క్కట్టిక్కొడుకిడన్దార్కళ్, ఉఱవు ముఱైయారిట్ట అరణైయుమ్ కడన్దు, కాత్తు క్కిడక్కిఱవర్ కళైయు ముఱక్కి చ్చెవియిలే వార్తై శొల్లవల్ల తొరు తూతుపోనాన్; కుఴ్గలోశై శెవిప్పట్ట అనన్తరమ్ ములైకళుణర్న్దు, పెణ్గళై ఎఴ్గుప్పి, "కుఴ్గలోశై వన్దతు; నామ్ పోతుఞ్గోల్" ఎన్న; అవర్కళ్; 'కాత్తు క్కిడక్కిఱవర్కళ్; ఉఱఞ్గిడు కిడాయ్" ఎన్న; "ఆనాల్ నీఞ్గళుమ్, అవర్కళ్ ఉఱఞ్గినాల్ వారుఞ్గోళ్; నాఞ్గళ్ మున్నే పోకిఱోమ్" ఎన్ఱన. (కుతుకులిప్ప) ఎన్ఱు ఇవఱ్ఱై చేతనసమాధియాలే శొల్లుమ్బొతు అఞ్గనేయాక్కవేణు మిఱే. (ఇళమ్ కొఴ్గై) శొత్కళా ప్రజైకళాయ్త్తు. (కావలుమ్ కడన్దు) క్షుద్రపాషాణఞ్గళ్ కిడక్క, మేలే నీర్ పోమాపోలే. నీర్వెళ్ళమానాల్ మలైమేలే యోడుమ్, అప్పడియే ఇట్ట అణైయై ఒన్ఱాక నినైయామైక్కు హేతు- కౌతూహలత్తిన్ మికుతియిఱే. అప్పడియే తాయ్ తమప్పన్ నాక్కు వళైక్క ప్పణ్ణిన వడివఴ్గకిరుక్కిఱపడి.

(కొన్దళమ్) శిలుకిడుకై. పరక్కఴ్గిక్కై- పఴ్గి విళైక్కై. (కుఱుమ్బు శెయ్వానోర్ మకనై ప్పెఱ్ఱ) శ్రీనన్దగోపర్, తమ్ముడైయ రాజ్యత్తిలే వన్నియ మడిక్కైక్కాక నోన్బు నోఱ్ఱు ప్పిళ్ళై పెఱ్ఱారాయ్, అతు కణ్డికోళే; అవన్ ఇవనై నియమీతే యిరుక్కిఱపడి. "నన్ద కోపాలన్ కడైత్తలై" ఎన్ఱాల్ ప్రసిద్ధమిఱే- భట్టర్ అరుళిచ్చెయ్వరెన్ఱు; ఇవనాలే పుణ్బట్ట పెణ్గళడైయ కట్టణఞ్గళుమ్ కైయుమ్ పశుమ్ తువఴ్గుమాయాయ్త్తు అవర్ వాశల్; విషమ్ తీర్ప్పార్ వాశల్పోలే. (నళ్ళిరుట్కణ్ణె యుయ్త్తిడుమిన్) నడువాన ఇరుళిలే కొడుపోయ్ ప్పాకడుఞ్గోళ్. నీఞ్గళ్ వెళియిలే కొడుపోయ్ ప్పాకట్టు, అవన్ పిత్రాదికళుక్కు లజ్జిత్తు ప్పుఱప్పడమాట్టాతిరామే, ఇరుళిలే కొడుపోయ్ ప్పాకడుఞ్గోళ్. "ఇరుళన్న మామేని" (పెరియతిరువ-26) యాకైయాలే తన్నిఱత్తోడు వికల్పిక్కలామిరుళిలే పుఱప్పట్టవన్ అణైక్కలామ్బడి.

(మకనై పెఱ్ఱ నన్దకోపాలన్) ఇవనై ప్పెఱుక్కైక్కు నోన్బు నోఱ్ఱవనిఱే. తాన్ పణ్ణిన దుష్కరఫలమ్‌తానే అనుభవిక్కుమ్బడి అవన్ వాశలిలే పోకడుజ్గోళ్. అజ్గే పోకడచ్చెయ్‌తే పిన్నైయుమ్ ఉజ్గళుక్కు ప్పழி వరవిరాతే కొళ్ళుజ్గోళ్. వెళియిలే కొడుపోయ్ ప్పోకట్టు అవన్ ఉఅవు ముట్రైయార్క్కు లజ్జిత్తు ప్పుఅప్పడమాట్టాతే ఇరుక్కుమ్, అవ్వళవిలే నాన్ ముడివన్; పిన్నైయుమ్ ఉజ్గళుక్కు ప్పழிవారాతపడి పరిహరిక్కప్పారుజ్గోళ్.

అరు :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (తన్దైయు మిత్యాది) "పழி కాప్పరితు" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పழி విళైన్దాలెన్ఱు తొడజ్గి, విఱ్కవే ఎన్ను మళవాక) నీ తని పழிపోనాలన్ఱో పழி శొల్లువతు, ఇవ్వళవుమ్ తాழ்త్తు నీతాన్ మేలుమ్ తాழ்త్తాలో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఎనక్కిత్యాది). తానే పోకై పழிయో? ఎన్న; స్వాపదేశమ్ (ఘటకరై ఇత్యాది). పరిహరిక్కప్పోకామైక్కు దృష్టాన్త మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వయోஉస్యా హి ఇత్యాది). పెరుమాళ్‌తాన్ వెఱుప్పానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మేలుమ్ ఇప్పెఱ్ఱై ఇత్యాది) ఉరు వెళిప్పాడా నాలుమ్ ఆఱియిరున్దవిడముణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (స్థిత్వా దృష్ట్వేత్యాది). పుతియళాకైయాలే ఎన్ఱపడి. పழైయళానాల్ గురుదర్శనమ్ పణ్ణామల్ పోన విడముణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యయా చ కాచిదిత్యాది). ఆఱియిరుక్కప్పోకామైక్కు ప్రమాణమ్ (గురవ ఇత్యాది). (తూతుపోనాన్) పోకవిట్టాన్. "అచేతనజ్గళాన ములైకళ్; ఎழுప్పుకై ముతలానవఱ్ఱై చ్చెయ్యవఱ్ఱు' ఎన్నైక్కు జ్ఞాపకశబ్ద మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కుతుకులిప్ప ఇత్యాది). (నాక్కు వళైక్క) పழி శొల్ల; అపహసిక్క ప్పణ్ణిన ఎన్ఱుమ్. (పశుమ్ తువల్)- వైవర్ణ్యమ్.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "ఈ యశోద కూడా మన వలె స్త్రీగా పుట్టినది. ఈమె శ్రీకృష్ణుని సరిగా పెంచలేదు– అని ఈమెలో దోషాన్ని పలికి ఏ ప్రయోజనం లేదు. అతనిని నియమించి పెంచవలసిన బాధ్యత తండ్రియై, నియమించి పెంచడానికి కావలసిన శక్తిని కలిగినవాడై ఉన్నా, ఆ విధంగా నియమించి పెంచకండా ఉండే నందగోపాలుని వాకిటిలోకి తీసుకొని పోయి, నన్ను చేర్చండి"– అని ఇందులో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (తందైయుమ్ తాయుమ్ ఉற்றாరుమ్ నిఱ్కత్తనివழி పోయినాళెన్నుమ్ శొల్లు వంద పిన్నై ప్పழி కాప్పరిదు) అపనింద ఏర్పడినట్లయితే, ఆ నిందను ఆపడం ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. మీరు నన్ను కన్నతండ్రి, తల్లి బంధువులుగా ఉన్నందువల్ల, " అపనింద కలిగితే కలగనీ"– అని మీరు ఊరికే ఉండడం సాధ్యం కాదు. ఇక, అపనింద కలిగిన తరువాత శ్రమ పడకుండా, అపనింద కలగడానికి ముందే అడ్డుకోవడానికి చూడండి. " ఇంతకాలం సహించిన నీవు ఇకపై కూడా కొన్నాళ్ళు సహిస్తూ, అపనింద కలుగకుండా చూడకూడదా! "అని మీరు అనేటట్లయితే, నాకు ఆలస్యం సహించడం సాధ్యం కాదు కనుక, ఇన్నాళ్లుగా సహించలేదు. మిమ్ములను చూచే సహిస్తూ ఉన్నాను. నాకు ఇకపై సహించడం సాధ్యం కాదు. అందుచేత, అపనింద కలగడానికి ముందే అడ్డుకోవడానికి ప్రయత్నం చేయండి.

(తనివழி పోయినాళెన్నుమ్ శొల్లు వంద పిన్నై ప్పழி కాప్పరిదు) నాయకునితో కలుపవలసినవారిని అదలించి గెంటి వేసి ఒంటరిగా బయలుదేరి పోవడం కంటే పెద్ద నింద వేరొకటి లేదు. తల్లి, తండ్రి, బంధువులు – అనే అందరిని విడిచిపెట్టి, దారిలో ఒంటరిగా పోయినది. అందులోనూ, నాయకుడు వెంటే పోకుండా, తానే ఒంటరిగా పోయినది– అనే ఈ నిందావాక్యం లోకంలో వ్యాపిస్తే, ఆ తర్వాత దానిని పోగొట్టడం సాధ్యం కాదు.

(వంద పిన్నై ప్పழி కాప్పరిదు)
"న మే దుఃఖం ప్రియా దూరే న మే దుఃఖం హృతేతి వా,
ఏతదేవానుశోచామ వయో ఽ స్యాః హ్యతివర్తతే"
(రామాయణం –యుద్ధకాండ– 5 –5)

(సీత నాకు ప్రియమైనది. ఆమె నాకు చాలా దూరంలో ఉన్నది –అని నేను దుఃఖపడడం లేదు. ఆమె అపహరింపబడింది– అని నేను దుఃఖపడడం లేదు.

ఆమె వయస్సు దాటి పోతున్నదే! అనే కారణం చేతనే దుఃఖపడుతున్నాను) అని శ్రీరాముడు గడిచిపోయిన నష్టాన్ని పూర్తి చేయడం సాధ్యం కాలేదు– అని బాధపడ్డాడు కదా. అటువంటి స్థితి రాకుండా చూడండి– అని అంటున్నది. సీతాదేవిని తిరిగి తీసుకుని వచ్చిన తరువాత ఆమెతో సంతోషాన్ని పొందబోతున్నాను–అని శ్రీరాముడు సమాశ్వాసాన్ని పొందలేదే. 10 నెలల కాలం ఈ ప్రాప్యలాభాన్ని కోల్పోయాము కదా– అని విచారించాడు కదా. ఆ విధంగానే విచారించవలసిన స్థితి రాకుండా మీరు గమనించండి– అని తాత్పర్యం.

“ఇది అపవాదు అని తెలిసికొని, దీనిని పోగొట్టుకోవాలి– అని భావించినదానవు అయితే, మొట్టమొదట ఇది ఏర్పడకుండా ఉండేటట్లు స్వామి వచ్చేటట్లుగా చూచి, మా కోసం సహించి ఉండకూడదా? “ అనేది తల్లిదండ్రులకు అభిప్రాయంగా తలచి పలుకుతున్నది.

(మాయవన్ వందురు క్కాట్టుగిన్ఱాన్) అతని ఆశ్చర్యకరమైన రూప సౌందర్యం, సౌలభ్యం మొదలైన గుణాలు నా ముందుకు వచ్చి, నన్ను బాధించే రీతిని చూస్తే, ఒక తల్లిని, తండ్రిని చూసి, నాకు సహించి ఉండడం సాధ్యమా? ఆశ్చర్యకరమైన రూప సౌందర్యాన్ని, గుణాలను కలిగిన ఆశ్చర్యభూతుడు మానసిక సాక్షాత్కారంతో నా ముందుకు వచ్చి ప్రత్యక్షం అవుతున్నాడుకదా.

“కాచి చ్చావధస్యాంతే స్థిత్వా దృష్ట్వా బహిర్గురుమ్,
తన్మయత్వేన గోవిందం దధ్యౌ మీలితలోచనా,
తచ్చిత్త విమలహ్లాద క్షీణపుణ్యాచయా తదా,
తదప్రాప్తిమహాదుఃఖ విలీనాశేషపాతకా,
చింతయంతీ జగత్సూతిం పరబ్రహ్మస్వరూపిణమ్,
నిరుచ్ఛ్వాసతయా ముక్తిం గతా ౭ న్యా గోపకన్యకా”

(శ్రీవిష్ణుపురాణం– 5 –13– 20, 21, 22)

(శ్రీకృష్ణుని వేణుగానాన్ని విన్న ఒక గోపకన్యక ఇంటి బయటకు వచ్చి, తండ్రిని విడచి పెట్టి, వాకిలిలోనే నిలచినదై, కన్నులను మూసుకొని, శ్రీకృష్ణుని భావిస్తున్నదై, అతనిని ధ్యానించింది. అతని విషయంలోనే మనస్సు లగ్నమైనందున కలిగిన గొప్ప ఆనందం చేత పుణ్యం పూర్తిగా తీర్చబడినది అయినది. అతనిని నేరుగా పొందలేని కారణంచేత కలిగిన దుఃఖం వల్ల పాపాలన్నీ తీరినది అయినది. సంసార కారణమైన పుణ్యపాపాలను అనుభవించి పూర్తి అయినందున, శ్వాసను విడిచినదై, ముక్తిని ఆమె పొందింది) అని చెప్పబడిన చింతయంతి వలె, తల్లిదండ్రులను గమనించి, బయలుదేరనట్లుగా ఒక పరిమితిలో ఉన్నదా, నా ప్రేమ.

ఈ సందర్భంగా రేపల్లెలో శ్రీకృష్ణునితో కలసినవారిలో చింతయంతివలె కొత్తవారు లేరు –అని భట్టర్ అనుగ్రహించారట. అంటే, తల్లి తండ్రులను గమనించడం ఆమెకు సాధ్యమైనది. వారి ఆ దర్శనం శ్రీకృష్ణుని ఉద్దేశించి ఆమె వేగంగా పోవడానికి ఆటంకంగా కూడా అయినది.

"యయౌ కాచిచ్చ ప్రేమాంధా తత్ పార్శ్వ మవలంబితమ్"

(శ్రీవిష్ణు పురాణం–5– 13 –19)

(ఒక గొప్ప కన్యక ప్రేమతో గుడ్డిది అయినదై, ఆ గుడ్డితనమే దారి చూపగా, వేణుగానాన్ని చేసే శ్రీకృష్ణుని దగ్గరకు వేగంగా వెళ్ళిపోయింది) అని చెప్పబడిన ఇంకొక గోపిక శ్రీకృష్ణుని విషయంలో ఉండే ప్రేమ చేత చుట్టుపక్కల ఉండేవారిని చూడడంలో కూడా శక్తి లేనిదై, పరిగెత్తుకొని పోయింది కదా. ఈమెను చూసినప్పుడు చింతయంతి ప్రేమలో కొత్తదే– అని భావం.

శ్రీకృష్ణుని విషయంలో ఏర్పడిన ప్రేమ చేత కళ్ళు చీకటి అయినవి అని ఒక గోపికను గూర్చి చెప్పబడింది కదా! ఆమెకు దారి చూపినది ఎవరు ? అని అంటే, ప్రేమ చేత ఆమె మనసు గుడ్డిది అయినది. ఆ గుడ్డి తనమే దారి చూపగా ఆమె పోయినది.

"గురూణా మగ్రతో వక్తుం కిం బ్రవీషి న నః క్షమమ్,
గురవః కిం కరిష్యంతి దగ్ధానాం విరహాగ్నినా?"

(శ్రీవిష్ణు పురాణం –5 –18 –22)

(పెద్దల ముందు ఈ విషయాన్ని మనకు చెప్పడం సాధ్యం కాదు –అని కదా అంటున్నావు! భగవంతుని విశ్లేషం అనే అగ్నిచేత దహింపబడిన మనలను మన పెద్దలు ఏమి చేయబోతారు?) అని పెద్దవారిని కాదని వెళ్లిన గోపిక స్థితిలో నిలచి గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

"తూవలంబురి యుడైయ తిరుమాల్ తూయ వాయిల్ కుழలోశైవழியే, కోవలర్ శిఱుమియర్ ఇళంకొంగై కుదుగలిప్ప ఉడలుళ్, కవిழ్న్దెంగుమ్ కావలుమ్ కడందు" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி –3 –6– 1) (స్వామి మనస్సును తెలుసుకొని, కార్యాన్ని చేసే పవిత్రతను కలిగిన పాంచజన్య శంఖాన్ని శత్రువులు మన్ను కరిచేటట్లుగాను, భక్తులు ఉజ్జీవించేటట్లుగాను ఊదడానికి వీలుగా చేతిలో కలిగిన లక్ష్మీనాథుడు తన దగ్గరకు చేరినవారిని అందమైన మాటలతో జీవింప చేసే పవిత్రతను కలిగిన తన పెదవులలో పెట్టుకుని ఊదే వేణువునుండి వెలువడిన గానం వచ్చిన దారిలోనే గోసమూహాన్ని రక్షించే గోపాలుర చిన్న కన్యలు నిలువలేకుండా ఉండేటట్లు పక్వమై ఉండే స్తనాలు "మేము ముందే పోతున్నాము "అనే కుతూహలాన్ని చూపగా, ఆ స్తనాలకు ఆశ్రయమైన శరీరం, ఇంద్రియాలలో అన్నిటి కంటే మొదటిది అయిన మనస్సు కూడా కట్టుబాటును మీరి, అంతటా ఉండే కావలిని దాటి) అనే పాశురం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

దీని తాత్పర్యం ఏమంటే– శ్రీకృష్ణుడు గోప కన్యలను అపహరించుకొని వెళ్ళిపోతాడు –అనే భయంతో అనేక విధాలయిన రక్షణలను కావలిగా పెట్టి,

గోపకన్యలను వాటి మధ్య పెట్టి, గొల్ల పెద్దలు రక్షిస్తూ వచ్చారు. అయితే, శ్రీకృష్ణుని వేణు ధ్వని బంధువులు పెట్టిన అన్ని విధాలయిన రక్షణలను దాటి, రక్షిస్తూ ఉండే వారిని కూడా నిద్రపోయేటట్లు చేసి, గోపికల చెవిలో ప్రవేశించి, దూతగా వ్యవహరించింది. వేణుగాన ధ్వని చెవిలో పడగానే గోపికల స్తనాలు మేల్కొని, వారిని నిద్రలేపి, "శ్రీకృష్ణుని వేణుగాన ధ్వని వినిపిస్తున్నది. మనం పోదామా? !"అని అన్నాయి. అప్పుడు గోపికలు " మనకు కావలిగా ఉండేవారు చూస్తూ ఉన్నారు కదా!" అని అన్నారు. దానికి అవి "ఆ విధంగా అయితే, మీరు వారు నిద్రించిన తరువాత రండి, మేము ముందే వెళ్లిపోతున్నాము "అని అన్నాయి. " కుదుకలిప్ప" అని అనడంవల్ల అచేతనాలై, అవయవాలైన ఇవి ఆర్జవంతో చేతనులను పోలినవిగా అయినవై, వారికంటే ముందుగా వెళ్ళాలని తొందరపడుతున్నవి –అని తోస్తున్నదికదా. "ఇళంకొంగై"– తల్లి మాటను వినని బిడ్డలవంటివి అయినవి. "కావలుమ్ కడందు"– నదిలో నీటి ప్రవాహం ప్రవహించేటప్పుడు, చిన్న రాళ్ళ పైన నీరు ప్రవహించేటట్లుగా, నీరు ప్రవహించేటప్పుడు పర్వతం పైన కూడా ప్రవహించడాన్ని చూస్తున్నాము. ఆ విధంగానే, వీరు కూడా, పెట్టిన కావలిని ఒక వస్తువుగా భావించకపోవడానికి కారణం "భగవంతుని సేవించాలి" అనే మిక్కిలి ఆతురత కదా. ఈ విధంగానే, భగవంతుని రూప సౌందర్యం ఈమెను తల్లి తండ్రులను లెక్కపెట్టకుండా ఉండేటట్లు చేసినవి.

(కొందళమాక్కి ప్పరక్కழిత్తు) తగవులాడి, అపవాదును కలిగించి.

(క్కుడుంబు శెయ్ వాన్ ఓర్ మగనై ప్పెఱ్ఱ) శ్రీనందగోపాలుడు తన రాజ్యంలో దుష్టు పనులను చేసేవారిని అణచివేయడం కోసం నోము నోచి కుమారుని కన్నాడు. ఈ విధంగా నోము నోచి పొందిన కుమారుడు కనుక,

నందగోపాలుడు ఇతనిని అడ్డుకోకుండా ఉండడం చేత ఇతడు కూడా అతనికి లోబడని కుమారుడై, కన్యల విషయంలో తుంటరితనాన్ని చేసేవాడుగా అయ్యాడు.

(నందగోపాలన్ కడైత్తలైక్కే) నందగోపాలుని ఇంటి వాకిలి అంటే అది ఏ విధంగా ఉంటుంది? అంటే, భట్టర్ ఈ విధంగా అనుగ్రహించేవారట. శ్రీకృష్ణుని చేత గాయపడిన కన్యలు అందరూ నడవలేనందువల్ల, మోసుకొని పోయే పల్లకి వంటి వాహనాల పైన (కట్టణమ్) మోసుకొని పోబడి, శరీరంలోని కాంతిని కోల్పోయి, నందగోపాలుని వాకిటిలో వరుసగా కనిపిస్తారట. ఏ విధంగా అంటే, విషాన్ని పోగొట్టేవారి వాకిటిలో విష జంతువుల చేత కరువబడినవారు వరుసగా నిలబడి ఉండేటట్లుగా.

(నళ్ళిరుట్కణ్ ఎన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) ఇతనిని పొందడానికి నోము నోచినవాడు కదా, నందగోపాలుడు. ఆ చెడుకార్యం యొక్క ఫలాన్ని అతడు అనుభవించేటట్లుగా అతని వాకిలిలోకి నన్ను తీసుకొని పోయి విడువండి. అక్కడికి తీసుకుని పోయి నన్ను విడిచేటప్పుడు కూడా, మీకు ఏ విధమైన అపనింద రాకుండా ఉండేటట్లుగా, కటిక చీకటిలో తీసుకొని వెళ్ళండి. వెలుతురులో పోయి విడిచిపెడితే, నందగోపాలుడు తన బంధువులను చూచి, జంకి బయటకు రాకుండా ఉంటాడు. శ్రీకృష్ణుని చూడడానికి సాధ్యం కాకుండా పోవడంతో పాటు, అతనిని కన్నవానిని కూడా చూడడానికి సాధ్యం కాదు కనుక, నేను ప్రాణాలను విడుస్తాను. ఆ విధంగా మీకు అపవాదు ఏదీ రాకుండా ఉండేటట్లుగా నందగోపాలుని వాకిలిలోకి నన్ను కటిక చీకటిలో తీసుకుని పోయి పడవేయండి.

★★★★★

అజ్జైత్తలత్తిడై యాఴికొణ్డానవన్ ముకత్తన్ని విఴియేనెన్ఱు
శెజ్గచ్చుక్కొణ్డు కణ్ణాడై యార్త్తు చ్చిఱుమానిడవరై క్కాణిల్ నాణుమ్
కొజ్గైత్తల మివై నోక్కి క్కాణీర్ కోవిన్దనుక్కల్లాల్ వాయిల్ పోకా
ఇజ్గుత్తై వాఴ్వై యొఴియవే పోయ్ యమునైక్కరైక్కెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్ 4

ఆమ్ కైత్తలత్తిడై = అందమైన కరతలంలో, ఆఴి కొణ్డానవన్ = శ్రీసుదర్శనాన్ని ధరించిన శ్రీకృష్ణునియొక్క, ముకత్తు అన్ని విఴియేన్ ఎన్ఱు = ముఖంలో తప్ప, మిగిలినవారియొక్క ముఖంలో చూడను -అని, శెమ్ కచ్చు ఆడై కొణ్డు = చక్కని కంచుకమనే వస్త్రంతో, కణ్ ఆర్త్తు శిఱు మానిడవరై కాణిల్ నాణమ్ = కన్నులను మూసికొని, క్షుద్రమనుష్యులను చూస్తే సిగ్గుపడుతున్న, కొజ్గై త్తలమ్ ఇవై = ఈ స్తనాలను, నోక్కి కాణీర్ = (తల్లులారా !) మీరు బాగా నిశితంగా చూడండి, (ఈ స్తనాలు), కోవిన్దనుక్కు అల్లాల్ = శ్రీకృష్ణుని తప్ప, వాయిల్ పోకా = మిగిలిన వారి ఇంటి వాకిలిని చూడవు, (అందువల్ల), ఇజ్గుత్తై వాఴ్వై ఒఴియ పోయ్ = నేను ఈ చోట నివసించడం లేకుండా, ఎన్నై యమునై కరైక్కు ఉయ్త్తిడుమిన్ = నన్ను యమునా నదీతీరంలోకి తీసికొనిపోయి విడచిపెట్టండి.

వ్యా :-నాలామ్బాట్టు. (అజ్గై యిత్యాది) ములైకళినుడైయ సజ్కల్పవాక్య మిరుక్కిఱపడి. పూవళైక్కారరైప్పోలేయాయ్త్తు ములైకళిన్ పడి. రాజాక్కళ్ తలైయిల్ పూమాటిల్ కుత్తిక్కొళ్వార్ శిలరుణ్డు; అప్పడియే కైయిల్ తిరువాఴి యొఴిన్ద వస్తు అవన్తానే వరిలుమ్ వేణ్డేన్. వెఱుమ్బుఅత్తిలే ఆలత్తివఴిక్కవేణ్డుమ్బుడి అఴకియ కైయిలే కల్పకతరు పణైత్తు ప్పూత్తాప్పోలేయాయ్త్తు క్కైయిల్ తిరువాఴి ఇరుప్పతు. వెఱుమ్బుఅత్తిలే కొల్లవఙ్గాయ్త్తు త్తిరుక్కైతాన్. అతుక్కుమేలే తిరువాఴియైయుమ్ ధరిత్తాన్; ప్రతికూలరై క్కైకఴియ ప్పోయ్ క్కొల్లుమ్, అనుకూలరై క్కైమేలే ఇరున్దు కొల్లుమ్.

(శెజ్గచ్చిత్యాది) శివన్ద ఛ్చెక్కొణ్డు కణ్ణై మఱైత్తాయ్త్తు ములైకళ్. (శిఱు మానిడవరై) పెరుమానిడవరు ముణ్డుపోలేకాణుమ్. 'మానుషీం తను మాశ్రితం పరం భావమ్" (గీత-9-11) ఎన్నక్కడవతిడే. (కాణిల్ నాణుమ్) శమైయ వళర్న్ద ములైకళానవై ఉళ్ళే కుడిపుకుమ్. (స్వాని గాత్రాణి లజ్జయా) ఒరువర్క్కొరువర్ అమ్బైఙ్గు ప్పెఱప్పడుకిఱ రాజ్యమ్, ఇవర్కళ్కైయిలే పడుకిఱపాడితే ఇతు. భరతనై, "కొల్లువన్, కుత్తువన్" ఎన్డాప్పోలే ఇళైయపెరుమాళ్ మునితల్ తీర చ్చిల వార్తై శొల్ల; పెరుమాళ్, పలపడికళాలుమ్ మాఙ్గి ప్పార్త్తార్; పిన్నైయుమ్ మీణ్డిలర్; "బాధ మిత్యేవ వక్ష్యతి" ఎన్ఱు- "అతువో ప్పిళైక్కు రాజ్యశ్రద్ధై యోడుకిఱతు, పిళ్ళాయ్! అత్తై త్తవిర్' ఎన్ఱు నాన్ శొన్నవాఱే, తలై చ్చుమైయోపాతి ప్పోకట్టుప్పోకిఱాన్" ఎన్ఱవాఱే; ఇళైయపెరుమాళై క్కణ్డువిట్టతిల్లై; "గాత్రై

శ్శోకాభికర్శితైః"(రామా-సుంద-40-3) ఎన్గిఱపడియే, అవఱ్ఱై క్కొణ్డే అఱైయవేణుమ్. "అల్లాతార్ శెయ్‌తపడి శెయ్య ఇచ్చిఱు ప్రజైకళ్ కణ్ణిల్ కణ్ణనీరై ప్పారికోళ్" ఎన్నుమాపోలే; (ఇవై నోక్కిక్కాణీర్) అవనై నినైత్తు ఇవై వీజ్గిన పడి పారికోళ్.

(కోవిన్దనుక్కల్లాల్ వాయిల్ పోకా) పశుక్కళిన్ పిన్నే పోయ్ త్తీమ్బిలే కైవళరుమ్ కృష్ణను క్కల్లతు, వழியే పోయ్ వழிవన్దు ఏకదారవ్రతనాయిరుక్కుమ్ చక్రవర్తితిరుమకనుక్కు వழிపోకాతు. (మమ) అశ్వహృదయ మఱికైక్కు త్తన్నైత్తాన్ మతిత్తపడియాలే "మమ" ఎన్గిఱాన్. (తు) ఇఱ్ఱైక్కు మున్బినిక్కే ఇఱ్ఱైక్కేయుళ్ళతొరు విశేషమాయ్‌త్తు ఇతు. (అశ్వాః) (రామా-అయో-69-1) ఎన్‌కరుత్తిలే నడన్దు పోనవై. (నివృత్తస్య) పెరుమాళై ఎழுన్దరుళువిత్తు క్కొడు పోకిఱపోతు పోయ్‌త్తిన. (న ప్రావర్తన్త వర్త్మని) వழிశెయ్‌తు కిడక్కిఱ పెరు వழிయై విట్టు క్కాడు పోక త్తొడజ్గిఱ్ఱిన. (ఇజ్గుత్తై యిత్యాది) అడిచ్చువడు ఉరువెళిప్పాడా యనుభవిక్కలా మిజ్గుత్తై సమృద్ధియై విట్టు అడిచ్చువట్టై క్కణ్ణాలే కణ్డనుభవిక్కలామ్ దేశత్తిలే కాడుపోయ్ ప్పుకడుజ్గోళ్. "తూయ పెరు నీర్ యమునై" (తిరుప్పావై-5) యిఱే. తాను మవనుమాయ్ జలక్రీడైపణ్ణి విళైయాడక్కాణుమ్ నినైవు.

అరు :- నాలామ్బాట్టు. (అజ్ఞై ఇత్యాది) కీழே తిరువాழிయై చ్చొల్లుమిడత్తిల్ పరివు తోఱ్ఱ చ్చొల్లి, వెఱుప్పిలే యాక్కి త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (వెఱుమ్బుఱత్తిలే యిత్యాది). "విழிయేన్" ఎన్గతు- ఉత్తమమ్. "కణ్" -ములై క్కణ్. "శిఱు మానిడవర్' ఎన్ఱు సంసారికళై చ్చొల్లుకైయాలే, ఈశ్వరనై (పెరుమానిడవర్) ఎన్గిఱతు. ఈశ్వరునుక్కు మానుషత్వ ముణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మానుషీం తను మిత్యాది). (పరం భావమ్) పెరువ్మై; పెరియమానిడవరెన్గైక్కు ప్రమాణమ్. లజ్జైయాలే ఒడుజ్గిన పేరుణ్డో? ఎన్న; ఇళైయపెరుమాళ్ ఒడుజ్గినార్ ఎన్గిఱార్ (స్వాని గాత్రాణి ఇత్యాది). (ఇవర్‌కళ్) ఎన్గతు- ఇళైయపెరుమాళైయుమ్, భరతాழ்వానైయుమ్, భరతాழ்వాన్ ఊరి నిన్ఱుమ్ వర; ఇళైయపెరుమాళెతిర్‌క్క, అవ్వళవిలే పెరుమాళ్, అవన్ విరోధియాయ్ వరవిల్లై ఎన్ఱు శిల శొల్లానిఱ్కచ్చెయ్‌తేయుమ్ కేళామైయాలే, "ఆనాల్ భరతనై నామ్ కూట్టిక్కొణ్డు పోకిఱోమ్" ఎన్గవాఱే నడుజ్గినారెన్గపడి. "బాఢ మిత్యేవ వక్ష్యతి' ఎన్గతు- భరతాழ்వానై నాముழைత్తాల్ "ఓమ్" ఎన్ఱు శొల్లి వరువరెన్గపడి. "కొజ్గైత్తల మివై నోక్కిక్కాణీర్' ఎన్గతు- ఎప్పడి యిరుక్కిఱతు? ఎన్న; పిరాట్టి తిరువడిక్కు క్కాట్టినాప్పోలే యిరుక్కిఱతెన్గిఱార్ (గాత్రై రిత్యాది). (అల్లాతార్) ఎన్గ వాక్యమ్ తాత్పర్యాన్తరమాకిల్. తాత్పర్యభేద ముణ్డాన పక్షత్తిల్ మున్దిన తాత్పర్యత్తిలే "నోక్కి క్కాణీర్" ఎన్గతుక్కర్థమ్ (అవనై నినైత్తిత్యాది).

"కోవిన్దన్ వழிయొழிయ ఎన్ వழிయే వరవిల్లై" ఎన్గిఱతు- ఎప్పడి యిరుక్కిఱతు?

ఎన్న; పెరుమాళై విట్టు విరుమ్బికిఱపోతు సుమన్త్రర్ "కుతిరైకళ్ ఎన్ వ*ழி*యే వరవిల్లై' ఎన్ఱాప్పోలే యిరుక్కిఱతెన్గిఱార్ (మమత్వేత్యాది). తుశబ్దార్థమ్ (ఇ*ఙ్గ*రైక్కిత్యాది). "యమునై' ఎన్ఱత్తై ప్ప*ఙ్ఱ* అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తూయ పెరు నీరిత్యాది).

నాలుగవ పాశురం –

అవతారిక– "స్వామికి అనన్యార్హశేషభూతను అయిన నన్ను ఇక్కడనుండి తీసుకొని పోయి యమునా నదీ తీరంలో విడచిపెట్టండి" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (అంగై త్తలత్తిడై ఆ**ழி** కొణ్డాన్ అవన్ ముగత్తన్ఱి వి**ழி**యేన్) నా స్తనాలు చేతనసమాధితో చైతన్యం కలిగినవానివలె సంకల్పించే వాక్యం ఇది. "వి**ழி**యేన్" అని అంటూ ఉత్తమ పురుషలో వీటి వాక్యం ఏర్పడి ఉన్నది. రాజుల సైన్యంలో "పూవేళైక్కారర్ పడై" అనే పేరు కలిగినవారు ఉంటారు. వీరు ఆయా సమయాలలో రాజులకు పూలను తీసుకుని వచ్చి ఇస్తారు. రాజుల తలలోని పూలకు ఏమి లోపం కలిగినప్పటికీ తమ ప్రాణాలను విడుస్తారు, వారు. ఆ విధంగానే ఈ స్తనాలు కూడా "చేతిలో సుదర్శన చక్రంతో కూడిన అతని ముఖం తప్ప వేరు ఎవరినీ మేము చూడము" అని సంకల్పించుకున్నవి. సుదర్శన చక్రాన్ని విడచి పెట్టి అతడే వచ్చినప్పటికీ మాకు వద్దు "అని అవి అంటాయి.

(అంగై త్తలత్తిడై ఆழி**)** ఏ అలంకారం లేకుండా ఉండే రిక్తహస్తమే దృష్టిపరిహారం చేసేటట్టుగా చాలా అందంగా ఉంటుంది. కల్పవృక్షం చిగురించి, పూచినట్లుగా ఆ చేతిలో సుదర్శనాన్ని ధరించినప్పుడు అతని అందాన్ని నోరు తెరిచి వర్ణించడం సాధ్యం కాదు– అని అర్థం. లేక, ఏ ఆభరణం లేని హస్తమే ఈమెను నశింప చేయగలిగినదిగా (బాధ పెట్టగలిగినదిగా) ఉండగా, అంతకు మించి సుదర్శనాన్ని కూడా దానిలో ధరించి ఉన్నాడు –అని అంటే, అది నశింప చేస్తుంది – అని చెప్పాలా? అని గర్విస్తూ పలుకుతున్నట్లుగా కూడా అర్థాన్ని

చెప్పవచ్చు. "కరుతు మిడమ్ పొరుదు--- కైనిన్ఱ శక్కరత్తన్" (తాను తలచిన చోటుకు వెళ్లి, యుద్ధం చేసే సుదర్శనాన్ని చేతిలో కలిగినవాడు) తిరువాయ్ మొழி– 10–6– 8) అని చెప్పినట్లుగా, సుదర్శనం శత్రువులను భగవంతుని హస్తాన్ని విడచిపెట్టి వెళ్లి వారిని వధిస్తుంది. భక్తిని కలిగినవారిని భగవానునిచేతిలో ఉండే తన అందంతో వధిస్తుంది.

(శెంగచ్చు క్కొణ్డు కణ్ణాడై ఆర్త్తు) ఎర్రని కంచుకం అనే వస్త్రంతో తమ మూలాన్ని మరగుపరచుకున్నవి, ఈ స్తనాలు. దీనికి కారణం ఇకపై తెలుపబడుతున్నది.

(శిఱు మానిడవరై క్కాణిల్ నాణుమ్) సంసారి జీవులను చూస్తే ఇవి లజ్జను పొందుతాయి. "శిఱు మానిడవర్" అని అన్నందువల్ల పురుషోత్తముని వేరు చేసి చూపుతున్నది.

"అవజానంతి మాం మూఢాః మానుషీం తను మాశ్రితమ్,
పరం భావ మజానంతో తమ భూతమహేశ్వరమ్" (భగవద్గీత–9– 11)

(భూతాలకు అన్నిటికి మహేశ్వరుడనై, మానవ రూపాన్ని కలిగిన నన్ను, నా గొప్పదైన స్థితిని తెలియకుండా మూఢులై, లోకంలోని మానవులు నన్ను అవమానిస్తున్నారు) అని ఇతడు కూడా మానవుడై అవతరించాడు కదా.

(కాణిల్ నాణుమ్) బలిసి, పెరిగిన స్తనాలు లజ్జతో సంకోచాన్ని పొందుతాయి.

"ఉచ్యమానో ఽ పి భరతో మయా లక్ష్మణ! తత్వతః,
రాజ్య మస్య ప్రయచ్ఛేతి బాఢమిత్యేవ వక్ష్యతి,
తథోక్తో ధర్మశీలేన భ్రాత్రా తస్య హితే రతః,
లక్ష్మణః ప్రవివేశేవ స్వాని గాత్రాణి లజ్జయా"

(లక్ష్మణా! "రాజ్యాన్ని లక్ష్మణునకు ఇయ్యి" అని నాచే భరతుడు చెప్పబడినట్లయితే, "ఆ విధంగానే ఇస్తాను "అనే వాస్తవంగా చెబుతాడు. ధర్మమార్గం తప్పని అన్నచే ఈ విధంగా చెప్పబడినవాడు, అన్న హితంలోనే ఆసక్తిని కలిగినవాడు అయిన లక్ష్మణుడు సిగ్గుతో శరీరంలో కుంచించుకు పోయాడు) అనే విధంగా లక్ష్మణుడు సిగ్గుతో సంకోచాన్ని పొందాడు కదా. లోకంలో తోడబుట్టినవారు ఒకరితో ఇంకొకరు రాజ్యంకోసం వింటితో యుద్ధాన్ని చేస్తూ ఉండగా, ఈ సహోదరుల చేతిలో ఈ రాజ్యం ఎటువంటి పాట్లు పడుతున్నది! రాజ్యాన్ని విడచిపెట్టి రామునితో కూడా వచ్చిన లక్ష్మణుడు, భరతుడు చిత్రకూటానికి రావడాన్ని చూడగానే, రాముని విషయంలో ఉండే ప్రేమచేత " భరతుని వధిస్తాను, గుద్దుతాను" తన కోపం తీరేటట్లుగా కొన్ని మాటలను చెప్పగా, , శ్రీరాముడు భరతుని సద్గుణాలనుగూర్చి ఎంతగా చెప్పినా లక్ష్మణుడు విననందు వల్ల, " ఆ విధంగా అయితే, నీకు రాజ్యంలో ఆశ ఉన్నట్లుగా తోస్తూ ఉన్నది. "నాయనా! రాజ్యాన్ని నీవు లక్ష్మణునకు ఇచ్చి వెయ్యి"– అని నేను చెప్పగానే, తల మీద ఉండే బరువును కింద పెట్టినట్టుగా, భరతుడు రాజ్యాన్ని నీ దగ్గరకు అప్పగిస్తాడు. నీవు అయోధ్యకు పో. నేను భరతునితో నా వనవాసాన్ని కొనసాగిస్తాను" అని చెప్పగానే, లక్ష్మణుడు సిగ్గుతో సంకోచాన్ని పొంది, జంకాడు కదా.

(కొంగై త్తలమ్ ఇవై)
"యథా తం పురుషవ్యాఘ్రం గాత్రైః శోకాభికర్శితైః,
సంస్పృశేయం సకామాహం తథా కురు దయాం మయి"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 40–3)

(దుఃఖంతో వాడి ఉండే నా అవయవాలతో నేను నరశ్రేష్ఠుడైన రాముని ఆశతో తాకేటట్లుగా నీవు నా విషయంలో అనుగ్రహించాలి) అనే విధంగా సీతాదేవి విశ్లేషం వల్ల బాధపడిన తన శరీరంతో శ్రీరాముని తాకాలని ఆశపడినట్లుగానే, ఈ స్తనతటాలతో ఈమె భగవంతుని ఆలింగనం చేసుకోవాలని ఆశపడుతున్నది.

(ఇవై నోక్కి క్కాణీర్) సీతాదేవి హనుమంతునకు విరహం తిన్న తన శరీరాన్ని చూపించినట్లుగానే, ఈమె కూడా విరహం వల్ల బాధపడే తన స్తనతటాలను తల్లులకు, చెలికత్తెలకు చూపుతున్నది. " ఎవరు ఏమి చెప్పినప్పటికీ చెప్పనీ. నా ఈ బిడ్డలు కన్నీరు విడువడాన్ని చూడండి. ఈ కన్నీరు తుడవడం కోసం ఏదైనా చేయండి" అని తన బిడ్డలను చూపి యాచించేవారివలె యాచిస్తున్నది.

(ఇవై నోక్కి క్కాణీర్) ఇవి, అతనిని భావించి బలిసి పెరిగి ఉండడాన్ని చూడండి.

(గోవిందనుక్కల్లాల్ వాయిల్ పోగా) గోవుల వెంట పోయి ఇంకా ఇంకా తుంటరి పనులను చేసే శ్రీకృష్ణునకు తప్ప, క్రమమైన దారిలో వెళ్లి, భార్యను ఒకతెను తప్ప వేరు ఎవరిని కంటితోకూడా చూడని ఏకదారావ్రతుడైన శ్రీరాముని ముఖంలో కూడా ఇవి చూడవు. మిగిలిన క్షుద్ర పురుషులు ప్రస్తావించి నిషేధించే యోగ్యత లేనివారు కనుక, ఇక్కడ ఈ విధంగానే అర్థాన్ని గ్రహించాలి.

(పోకా) నేను కోరినప్పటికీ ఇవి నా దారిలో నడువవు.

"మమ త్వశ్వా నివృత్తస్య న ప్రావర్తంత వర్త్మని,
ఉష్ణ మశ్రు ప్రముచ్యంతో రామే సంప్రస్థితే వనమ్"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యాకాండ– 69–1)

(శ్రీరాముడు వనానికి వెళ్ళగానే, వెనుకకు తిరిగిన నా అశ్వాలు వేడి శోకాశ్రువులను విడుస్తూ, దారి తప్పి వెళ్ళాయి)

అని సుమంత్రుడు శ్రీరాముని విశ్లేషించిన గుర్రాలు తమ దారిలో వెళ్ళలేదు –అని చెప్పినట్లుగానే, చెబుతున్నది.

ఇప్పుడు, ఈ శ్రీరామాయణ శ్లోకం వ్యాఖ్యానింపబడుతున్నది.

(మమ అశ్వాః) నా గుర్రాలు. గుర్రాల మనస్సును తెలిసే అశ్వశాస్త్ర పండితులలో గొప్పవాడనైన నా గుర్రాలు నా దారిలో రాలేదే!– అని ఆశ్చర్యంతో సుమంత్రుడు పలుకుతున్నాడు.

(తు) ఇంతవరకు నా దారిలో నడచి వచ్చిన ఇవి ఇప్పుడే ఈ విధంగా దారి తప్పి నడుస్తున్నాయి.

(అశ్వాః) "అశూ–వ్యాప్తౌ" అనే ధాతువు నుండి అశ్వ శబ్దం పుట్టింది కనుక, నా మనస్సు తెలిసి, వేగంగా పరుగెత్తే గుర్రాలు– అనే అర్థం వస్తుంది.

(నివృత్తస్య) శ్రీరామునితో సంశ్లేషించినప్పుడు, చాలాసేపు సరిగా నడచాయి. అతడు లేకుండా వెనకకు తిరిగిన ఇప్పుడే దారి తప్పి నడుస్తున్నాయి.

(న ప్రావర్తంత వర్త్మని) చక్కగా చదును చేయబడిన పెద్ద దారిని విడచి పెట్టి, అరణ్య మార్గంలో వెళ్లడం ఆరంభించాయి.

(ఇంగుత్తై వాழ்వై ఒழிయవే పోయ్ యమునై క్కరైక్కెన్నై ఉయ్త్తిడుమిన్.) భగవంతుని పాదముద్రలు మానస సాక్షాత్కారంతో ప్రత్యక్షమై, అనుభవింపబడే, ఇప్పుడు కలిగే ఉజ్జీవనంతో నాకు తృప్తి లేదు. ఆ పాదముద్రలను కంటితో చూచి, అనుభవించేటట్లుగా యమునా నదీతీరంలోకి నన్ను తీసుకుని పోయి విడువండి. " తూయ పెరు నీర్ యమునై త్తుఱైవనై" (పవిత్రమైన గొప్ప నీటిని కలిగిన యమునా నదీ తీరంలో విహరించినవాడు) (తిరుప్పావై–5) అని ఈమె చేత కీర్తింపబడిన యమునానది కదా. తాను కూడా అతనితో జలక్రీడను ఆడాలని భావిస్తున్నట్లుగా ఉన్నది.

★★★★★

ఆర్క్కు మెన్నోయితు అఱియలాకాతు అమ్మనైమీర్ ! తుழతిప్పడాతే
కార్క్కడల్ వణ్ణనెమ్బానొరువన్ కైకణ్డయోకమ్ తడవ త్తీరుమ్
నీర్క్కరై నిన్ఱ కడమ్బై యేఱి క్కాళియనుచ్చియిల్ నట్టమ్ పాయ్న్దు
పోర్క్కళమాక నిరుత్తమ్ శెయ్త పొయ్కైక్కరైక్కెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్. 5

అమ్మనైమీర్ = తల్లులారా !, ఎన్ =నాయొక్క, ఇతు నోయ్ = ఈ వ్యాధి, ఆర్క్కుమ్ =ఎటువంటి జ్ఞానులకు అయినా, అఱియల్ ఆకాతు = తెలియరానిది, (అయితే) తుழతిప్పడాతే = (ఇది అటువంటిదా ! అని) మీరు దుఃఖించకుండా, నీర్ కరై నిన్ఱ = కాళింగమడుగు తీరంలో ఉండే, కడమ్బై ఏఱి = కదంబవృక్షంపైకి ఎక్కి, (అక్కడినుండి), కాళియన్ ఉచ్చియిల్ = కాళియుని పడగల పైకి, నట్టమ్ పాయ్న్దు = ఒక అద్వితీయమైన నర్తనప్రకారంలో దూకి, పోర్ కళమ్ ఆక = ఆ సరస్సు యుద్ధభూమి

అయిదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈమె పడుతున్న బాధను చూసిన తల్లులు "ఈమె బాధ ఇటువంటిది" అని భావించి, దానికి తగిన పరిహారాన్ని చేయాలి– అని తలచి, దానికోసం ప్రయత్నించడం ప్రారంభించారు. "నాతో సంబంధం ఉన్నది –అనే కారణంమాత్రంతో మీరు నా బాధను తెలుసుకోవడానికి సాధ్యం కాదు సుమా" అని ఇందులో వారితో పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఆర్క్కుమ్ ఎన్ నోయ్ ఇదు అఱియలాగాదు) తల్లులైన మీకు మాత్రమేనా! ఈ బాధను కలిగించినవాడై, గొప్ప దైవమైన అతనికి కూడా దీనిని "ఇంతటిది" అని పరిచ్ఛేదించి తెలుసుకోవడం సాధ్యం కాదు. "ఇదు మిక్క పెరుమ్ దెయ్ వమ్ ఇశైప్పిన్ఱి నీర్ అణంగాడుమ్ ఇళమ్ దెయ్ వ మన్ఱిదు" (తిరువాయ్ మొழி– 4 –6 –2) (ఈమెకు కలిగిన ఈ వ్యాధి పరాత్పరుడైన భగవంతుని వల్ల కలిగినది. తగని రీతిలో మీరు ఆవేశంగా నాట్యం ఆడే క్షుద్రదైవం వల్ల కలిగినది కాదు, ఇది) అని నమ్మాళ్వార్లు కూడా అన్నారు కదా.

"యస్యామతం తస్య మతం మతం యస్య న వేద సః,

అవిజ్ఞాతం విజానతాం విజ్ఞాత మవిజానతామ్"

(కేనోపనిషత్ –2–3)

(ఎవనికి బ్రహ్మం పరిచ్ఛేదించి తెలియబడలేదో, అతనికి అది తెలియబడినది అవుతుంది. ఎవరికి బ్రహ్మం తెలియబడినది అవుతున్నదో, అతడు దానిని తెలియజేయలేదు. పరిచ్ఛేదించి తెలిసినవారికి తెలియబడనిదిగాను, పరిచ్ఛేదించి తెలియనివారికి తెలియబడినదిగాను ఉండేది పరబ్రహ్మం) అనే వేదవాక్యంలో తన గొప్పతనాన్ని తెలియడానికి శక్తి లేనివారుగా చెప్పబడినవారిలో అతడు కూడా చేరినవాడే కదా. " తామ్ తమ్ పెరుమై అఱియార్" (పెరియ తిరుమొழி–5–2–1) (తన గొప్పతనాన్ని తాను తెలియలేడు) అని చెప్పబడే అతడు తనను పరిచ్ఛేదించి తెలుసుకోవడానికి శక్తి కలిగినవాడైనప్పుడు కదా, తాను కలిగించిన నా వ్యాధిని గూర్చి పరిచ్ఛేదించి తెలుసుకోవడానికి సాధ్యం అవుతుంది.

(ఎన్ నోయ్) నాకే చెందిన ఈ బాధ మీకు రావడానికి సాధ్యమా? శ్రీభరతుడు మోహాన్ని పొంది పడిపోవడాన్ని చూస్తే మాత్రం అతనికి దగ్గర ఉండే కైకేయికి, మంథరకు రామ విరహం వల్ల మైకం కలుగుతుందా?

"పుత్ర! వ్యాధి న తే కచ్చిత్ శరీరం పరిబాధతే?,
అస్య రాజకులస్యాద్య స్వదధీనం హి జీవితమ్"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యకాండ– 87– 8)

(కుమారా! భరతా! ఏదైనా ఒక వ్యాధిని నీ శరీరంలో బాధిస్తూ ఉన్నదా? ఈనాడు రాజకుల జీవితం నీ మీద ఆధారపడి ఉన్నది) అనే విధంగా కౌసల్య అయిన తల్లి ధరించి నిలచి ప్రశ్నను అడిగే స్థితిలో ఉన్నదే తప్ప, మోహాన్ని పొందలేదు కదా. " ఈ రాజకుల జీవితం ఆధారపడి ఉన్నది– అనేదానికి "కుమారా! భరతా! శ్రీరాముడు అరణ్యానికి వెళ్లిపోయాడు. దశరథుడు

మరణించాడు. ఇక నీవే రాజువై ఉండి మమ్ములను రక్షించాలి " అని అర్థం చెప్పడం తగదు. రాముని రాజుగా చేయడానికి కోసం తీసుకొని రావడానికి అందరూ వెళ్లేటప్పుడు కదా ఈ సందర్భం ఏర్పడింది. అందుచేత, " భరతా! నీ నీ ముఖం విశ్లేషం వల్ల తెల్లబడి పోవడానికి చూచి, అరణ్యానికి వెళ్లిన శ్రీరాముడు "చిరకాలం నీకు దూరమైతే నిన్ను కోల్పోవలసి వస్తుంది" అని తెలుసుకొని, రాజ్యానికి తిరిగి రావడానికి నీవు ప్రాణంతో వెళ్లినప్పుడే వీలవుతుంది. దానిని ఎదురుచూసే నిన్ను పురస్కరించుకుని, ఈ రాజకులం ఉజ్జీవించబోతున్నది" అనే దీనికి అర్థాన్ని గ్రహించాలి. " నిన్ను ఏ వ్యాధి బాధ పెడుతున్నది?" అనే శ్లోకంలోని ముందు భాగానికి ఏమి అర్థం? అని అంటే, రామలక్ష్మణులు జటలను ధరించి, గంగను దాటి వెళ్లిపోయారు" అని గుహుడు చెప్పగానే, రసవాదులు రసగుళికను ఇచ్చినట్లుగా వెంటనే మోహాన్ని పొంది, భరతుడు కింద పడిపోయాడు. అప్పుడు తల్లుల పక్షంగా కౌసల్య "నాయనా! నిన్ను ఏ వ్యాధి బాధపెడుతున్నది?" అని అడుగుతున్నది. శ్రీరాముని విశ్లేషం తమకు కూడా ఉన్నది కనుక, దీనివల్ల ఇతడు మోహాన్ని పొందాడు– అని తెలియలేనివారయ్యారు. తల్లులు, తమను రామ విరహం మోహాన్ని పొందేటట్టుగా చేస్తే కదా, ఇతనికి కూడా ఆ బాధ ఈ విధంగా మోహాన్ని పొందించింది– అని వీరు తెలుసుకోవడానికి సాధ్యం అవుతుంది!

"విషయే తే మహారాజ! రామవ్యసనకర్శితాః,
అపి వృక్షాః పరిమ్లానాః సపుష్పాంకురకోరకాః"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యాకాండ– 59–4)

(మహారాజా! నీ దేశంలో రామునకు ఏర్పడిన వ్యసనంచేత బాధపడే వృక్షాలు పూలతో, మొలకలతో, మొగ్గలతోకూడా చాలా వాడిపోయాయి) అనే విధంగా శ్రీరాముని విశ్లేషించి, స్థావరాలు అయిన వృక్షాలు కూడా వాడిపోయి ఉండగా, భరతుడు మోహాన్ని పొంది పడిపోవడం ఆశ్చర్యం లేదు కదా. . తమకు

ఏర్పడని మోహం ఇతనికి కలిగినందువల్ల ఇతనినే కౌసల్య ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన శ్లోకంలో ప్రశ్నిస్తున్నది. గోదాదేవి తన తల్లులను ఉద్దేశించి "ఎన్ నోయ్" అనేది కూడా ఇటువంటిదే అవుతున్నది.

(ఎన్ నోయ్) "దెయ్ వ నన్నోయిదు" (తిరువిరుత్తం– 53) (దివ్యమైన గొప్ప వ్యాధి ఇది– అనే విధంగా భగవద్విషయ కామం వల్ల ఏర్పడినది కనుక, నేను కూడా ఆశపడే వ్యాధి, ఇది.

(అమ్మనైమీర్) కన్న కన్నతల్లి అనే సంబంధం ఉన్నందు వల్ల మాత్రంతో నాకు ఏర్పడిన ఈ బాధను తెలుసుకోవడం మీకు సాధ్యం అవుతుందా?

(అమ్మనైమీర్) మీరు, ఇప్పుడు వయస్సు ముదిరినందు వల్ల, అతడు వస్తాడని ఎదురు చూడమని చెబుతున్నారు. నావలె చిన్న వయస్సులో ఉండేటప్పుడు, మీరు కూడా ప్రాప్యత్వర చేత తహతహలాడినవారే– అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(తుழది ప్పడాదే) బాధపడకుండా– అని అర్థం. "తుழది"– దుఃఖం, బాధ. నా బాధను మీరు తెలుసుకోవడానికి గురిని చూడడం మొదలైన పరిహారాలను చేసి, మీరు ప్రయత్నం చేస్తే, నన్ను కోల్పోవలసి వస్తుంది, కనుక, మీకు దుఃఖమే మిగులుతుంది.

"నీవు నిన్ను రక్షించుకోవడం నుండి నివర్తించినందు వల్ల మేము నివర్తించబోము. మేము నిన్ను కోల్పోలేము. మేము పరిహారం కాకపోయినాప్పటికీ, నీవు భావించే పరిహారాన్ని చెబితే చేస్తాము అని తల్లులు చెప్పగా, దానికి ఇకపై బదులు పలుకుతున్నది.

(కార్క్కడల్ వణ్ణన్ ఎన్బాన్ ఒరువన్) నల్లని సముద్రం వలె చూసినవారి శ్రమను తీర్చే తిరుమేనిని కలిగిన అద్వితీయుడే నన్ను ఈ పాట్లను పెడుతున్నాడు– అని అంటున్నది. తన బాధకు ఆదికారణమై ఉండేవాడు ఎవరు? అని చెప్పి, ఆపైన పరిహారాన్ని చెబుతున్నది. వీరు, ఇతడే ఈమె బాధకు కారణం అని

తెలిసికుంటున్నారా? అని అంటే, ఈమె పడే పాట్లను చూసి, కలత చెందినందువల్ల, ఈమె వ్యాధికి అదికారణం ఇతడే అనే విషయాన్ని, దానికి పరిహారాన్ని ఈమె చెప్పే వీరు తెలియవలసి ఉన్నది.

(ఒరువన్) మీరు కూడా నేను చెప్పే పరిహారాన్ని చేయవచ్చునే తప్ప, బాధకు కారణమైన అతనిని పరిచ్ఛేదించి తెలుసుకోవడం సాధ్యం కాదు. ఆ పరిహారం ఏమి? అని అంటే,

(కార్క్కడల్ వణ్ణన్ ఎన్బాన్ ఒరువన్ కై కణ్డ యోగమ్ తడవ త్తీరుమ్) బాధకు కారణమైన అతడు నా శరీరాన్ని స్పృశిస్తేనే ఈ బాధ తీరుతుంది. దీనిని నీవు ఏ విధంగా తెలుసుకున్నావు? అని అంటే,

(కై కణ్డ యోగమ్) ఇంతకుముందే నేను సాక్షాత్తుగా చూసిన మందు ఇది. యోగం –ఔషధ ప్రయోగం –అని అర్థం. లేక, " యోగః సన్నహనోపాయ" అనే నిఘంటు వచనం ప్రకారం యోగం అనేది ఉపాయాన్ని చెబుతున్నది. పలువురు సాక్షాత్తుగా చూసిన ఉపాయం– అని కూడా చెప్పవచ్చు. ఇంతకు ముందే నేను చెప్పిన మాటలు ఫలించనట్లుగానే, ఇది కూడా ఫలించదు –అని భావించవద్దు. ఇది పలువురు ప్రత్యక్షంగా చూసిన ఉపాయం– అని అంటున్నది. దీనికి ఏది ప్రమాణం? అంటే,

"క్షిప్రం భవతి ధర్మాత్మా శశ్వచ్ఛాంతిం నిగచ్ఛతి,
కౌంతేయ! ప్రతిజానీహి న మే భక్తః ప్రణశ్యతి" (భగవద్గీత–9– 31)

(నన్ను ఆశ్రయించినవాడు వేగంగా ధర్మాత్ముడు అవుతున్నాడు. స్థిరమైన శాంతి అనే మోక్షాన్ని పొందుతున్నాడు. అర్జునా! నా భక్తుడు నశించబోడు –అని నీవు ప్రతిజ్ఞ చేయి) అనే విధంగా భగవంతుని భక్తులు నశించబోరు– అనే విషయాన్ని స్థిరపరచడం కోసంగా భగవంతుడు తాను ప్రతిజ్ఞ చేయకుండా, తన భక్తుడైన అర్జునుని ప్రతిజ్ఞ చేయమని చెప్పాడు కదా.

"కౌంతేయ! త్వమేవాస్మిన్ అర్థే ప్రతిజ్ఞాం కురు" (గీతా భాష్యం– 9 –3) అని భాష్యకారులు కూడా ఈ విషయంలో భాష్యాన్ని అనుగ్రహించారు కదా. "నా భక్తుడు" అన్నందువల్ల నా గొప్పతనాన్ని నీవు తెలియవా? అని తెలుపుతున్నాడు. నన్ను ఆశ్రయించినవారికి ఏనాడు హాని రాదు. ఆ హాని " అగ్నినా సించేత్" (నిప్పుతో తడపాలి) అని అన్నట్లుగా ఏనాడు సంభవించనిది – అని అంటున్నాడు. ఈ అర్థాన్ని పేయాళ్వార్లు కూడా

"ఆరే తుయరழுన్దార్? తున్బుற்றार் ఆండైయార్?
కారే మలింద కరుం కడలై, – నీరే
కడైందానై క్కారణనై నీరణైమేల్ పళ్ళి
అడైందానై నాళుమ్ అడైందు" (మూన్ఱామ్ తిరువందాది –27)

అని అనుగ్రహించారు కదా. దీని తాత్పర్యాన్ని ఈ క్రింది విధంగా చెప్పవచ్చు. (కారణనై అడైన్దు ఆరే తుయర్ అழுన్దార్) భగవంతుని శరణంగా ఆశ్రయించినవారిలో

"అవశ్య మనుభోక్తవ్యం కృతం కర్మ శుభాశుభమ్,
నాభుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటిశతైరపి"
(బ్రహ్మవైవర్త పురాణం –ప్రకృతి ఖండం– 26– 90)

(మానవుని చేత చేయబడిన పుణ్య పాపరూపాలైన కర్మల ఫలం తప్పక అనుభవించవలసి ఉంటుంది. నూరుకోట్ల కల్పాల కాలం అయినా కర్మ అనుభవించకుండా నశించదు) అనే విధంగా పాపాల ఫలంగా భగవంతుని విడచి, దూరంగా పోయి సంసార నరకంలోనే పడి ఉండేవారు ఉన్నారు– అని వినబడేవారు ఎవరైనా ఉన్నారా?

(తున్బుற்றार் ఆండైయార్?) ఈ సంసారంలో ఉండే కొద్ది కాలంలో తీరని అపరాధాలను చేసి, అన్య దైవాలను శరణంగా ఆశ్రయించిన హిరణ్యకశిపుడు, రావణుడు మొదలైనవారివలె దండనను పొందినవారు ఎవరైనా

ఉన్నారా? “ సంసారంలో పుట్టి, పాపాలను చేసి, భగవంతుని ఆశ్రయించిన తరువాత, విభీషణ ప్రహ్లాదాదుల వలె ఉజ్జీవించి పోయినవారు ఉన్నారే తప్ప, హిరణ్యకశిపుడు రావణుడు మొదలైనవారి వలె పాపఫలంగా నశించిపోయినవారు లేరు– అనేది ఈ రెండు ప్రమాణాలలోని సారమైన అర్థం. పూర్వం పాప ఫలంగా సంసారంలో పరిభ్రమించినవారు అయినప్పటికీ, భగవంతుని ఆశ్రయించిన తర్వాత “ నాట్టినుళ్ళ పాపమెల్లామ్ శుమ్మెనాదే కైవిట్టోడి తూఱుకళ్ పాయ్ న్దదనవే” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–5– 4 –3) (లోకంలో ఉండే పాపం అంతా కిమ్మనకుండా చేతులను విడచిపెట్టి, పరిగెత్తి, ముళ్ళ పొదలలోకి దూరిపోయింది) అనే విధంగా పాపాలు సమూలంగా చేయు విడచి పారిపోతాయి– అని తాత్పర్యం. లేక, శ్రీరాముడు సముద్రునిపై సంధించిన బాణాన్ని అతనికి శత్రువుల పైన విడచినట్లుగా ఈ పాపాలను ఇతనికి విరోధుల పైన పోయేటట్లు చేస్తాడు– అని భావం. లేక,

“విసృష్టం భగదత్తేన తదస్త్రం సర్వఘాతుకమ్,
ఉరసా ధారయామాస ప్రార్థం సంఛాద్య మాధవః”
(భారతమ్– ద్రోణ పర్వం –32–18)

(భగదత్తుని చేత విడువబడినది, అన్నిటిని సంహరించగలిగినది అయిన ఆ బాణాన్ని అర్జునుని మరగుపరచి, మాధవుడు తన వక్షస్సులో ధరించాడు) అనే విధంగా భగదత్తుడు అర్జునుని పైన విడచిన బాణాన్ని తన వక్షస్సులో ధరించి, అర్జునుని రక్షించినట్లుగా, ఈ పాపాలను తానే పరిగ్రహిస్తాడు. అందుచేత “నా భక్తుడు నశించడు” అనే అతని మాట వ్యర్థం కాని మాటయే అవుతుంది.

“ప్రత్యక్షంగా అనుభవించిన యోగానికి మేము చేయవలసినది ఏమి?” అని ప్రశ్నించగా, బదులు పలుకుతున్నది.

(నీర్క్కరై నిన్ఱ కడంబై ఏఱి క్కాళియన్ ఉచ్చియిల్ నట్టమ్ పాయ్ న్దు పోర్క్కళమాగ నిరుత్తమ్ శెయ్ ద పొయ్ కై క్కరైక్కెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) ఇక్కడే

ఉండి, నా దగ్గర ప్రేమతో తగని పరిహారాలను చేసి, విపరీత ఫలాలను ఏర్పడేటట్లు చేయకుండా, అతనికి విషయంలో ప్రేమను కలిగినదాననై, నేను పల్లాండు పడవలసిన దేశంలోకి నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చడమే మీరు చేయవలసినది– అని అంటున్నది.

(నీర్క్కరై నిన్ఱ కడంబై) తరువాత విషంతో కూడిన సర్పమైన నోటిలో పడిన సంగతి ఉండనివ్వండి. దానికి తగినట్లుగా విషపు నీటి తీరంలో మొలచి నందువల్ల విషం ఎక్కిన కదంబ వృక్షం పైకి ఎక్కాడు కదా! అది మనకు ఎంత భయాన్ని కలిగిస్తుంది? పెద్ద శబ్దాన్ని చేస్తూ నిద్ర పోతున్న కాళియసర్పాన్ని నిద్ర నుండి లేచేటట్టుగా చేసి, అతడు పైకి లేచిన తర్వాత, అతని తలను లక్ష్యంగా చేసుకొని దూకడం కోసం విషపు నీటిలో ఊరి మొలచిన కదంబ వృక్షంలోని చాలా ఎత్తయిన కొమ్మలోకి ఎక్కాడు.

(కాళియన్ ఉచ్చియిల్ నట్టమ్ పాయ్ న్దు) దూకేటప్పుడే (కాళియుని తలపై) తన కాలు వ్యాపించేటట్లుగా, తలకిందుగా) దూకాడు కదా.

(పోర్క్కళమాగ నిరుత్తమ్ శెయ్ ద పొయ్ కై క్కరైక్కు) సరస్సును కాని, కాళియుని శిరస్సును కాని, యుద్ధ రంగం అని చెప్పడం తగదు. అందుచేత సరస్సు తీరాన్నే యుద్ధంగా చెప్పాలి. ఇది ఏ విధంగా? అని భట్టర్ అర్థాన్ని చెప్పిన రీతిని నంబిళ్ళై తామే క్రింది విధంగా పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్లై అనుగ్రహించారు. అది ఏమంటే–

"శ్రీకృష్ణుడు కాళియుని మడుగుకు చేరాడు "అని విన్న వెంటనే, అతనిని అడ్డగించడం కోసం రేపల్లెలో ఉండే అందరూ ఆ సరస్సు తీరానికి పరిగెత్తుకొని వచ్చారు. కాళియుని తలపై శ్రీకృష్ణుడు భూమికాడు– అనే విషయాన్ని వినగానే, విన్నవారు ఉన్న చోటలోనే మోహాన్ని పొంది పడిపోయారు. సరస్సును చేరే వరకు ప్రాణాలను ధరించి శ్రీకృష్ణుని అడ్డగించడంలో సాధ్యమైనవారు ఎవరు లేకుండా,

సరస్సుతీరం అంతా శవాలగుట్టగా ఉంటుంది. ఆది యుద్ధరంగం వలె గోచరించింది– అనేది భట్టర్ చేసిన వివరణం.

చాలా ఇష్టమైనవారికి ఆపద – అనే మాటను వింటే, వెంటనే ప్రాణాలను విడిచి పెట్టాలే తప్ప, ఆత్మహత్య చేసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేయడం తగదు –అనేదానికి ఇంకొక ఐతిహ్యాన్ని చెబుతారు.

భగవద్రామానుజుల అంతిమ కాలంలో అనంతార్యులు వారిని చూడాలి– అని తిరుమలనుండి ఉత్తరకావేరి ఉత్తర తీరానికి వచ్చారు. అప్పుడు శ్రీరామానుల శిష్యులైన కొందరు ఏకాంగులు " శ్రీ రామానుజులు ఆచార్య శ్రీపాద సన్నిధికి చేరారు– అని చెప్పుకుంటూ మడి తలలతో తీరాన్ని ఎక్కడాన్ని చూశారు. అనంతార్యులతో కూడా వచ్చిన నంబి గుహదాసర్ అనేవారు వారి దగ్గరకు వెళ్లి, ఆ వార్తను వినగానే, ఆత్మహత్యను చేసుకోవాలని నిర్ణయం చేసుకుని, కిందకు పడడం కోసం దగ్గరగా ఉండే ఒక చెట్టు పైకి ఎక్కారట. దానిని చూసిన అనంతార్యులు "భగవద్రామానుజులు మనలను విడచి వెళ్లిపోయారు"– అని విన్న వెంటనే మోహాన్ని పొంది పడిపోకుండా తెలివితో ఉండి, వృక్షాన్ని ఎక్కే మీరు వృక్షం నుండి కిందపడినా చావబోరు. అందుచేత కిందకు దిగండి" అని చెప్పారు అనేది ఆ ఐతిహ్యం.

(పొయ్ కై క్కరైక్కెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) సముద్రవర్ణుడు నన్ను ప్రేమతో స్పృశించే విధంగా ప్రత్యక్షంగా ఫలించే యోగాన్ని పొందేటట్లుగా ఆ నదీ తీరంలోకి నన్ను తీసుకుని పోయి పడవేయండి– అనేది ముందు వివరించిన అర్థం. ఈ విధంగా కాకుండా, ఇక్కడ తెలివితో ఉండి బాధపడకుండా, అక్కడకు వెళ్లి, అతనికి ఏర్పడిన ఆపదను విన్న వెంటనే, రేపల్లెలోని జనులవలె, మోహాన్ని పొంది పడేటట్లుగా ఆ తీరంలోకి తీసుకుని పోయి నన్ను పడవేయండి– అని కూడా అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

★★★★★

కార్త్తణ్ముకిలుమ్ కరువిళైయుమ్ కాయామలరుమ్ కమలప్పూవుమ్
ఈర్త్తిడుకిన్ఱన ఎన్నై వన్దిట్టిరుడీకేశన్పక్కల్ పోకే యెన్ఱు
వేర్త్తు ప్పశిత్తు వయిఱశైన్దు వేణ్డడిశిలుణ్ణుమ్బోతీతెన్ఱు
పార్త్తిరున్దు నెడునోక్కు క్కొళ్ళుమ్ పత్తవిలోశనత్తుయ్త్తిడుమిన్. 6

కార్ = వర్షాకాలంలో పుట్టే, తణ్ = చల్లని, ముకిలుమ్ = మేఘం, కరు విళైయుమ్= కరువిళై పూవు, కాయా మలరుమ్ = అగిసె పూవు, కమలమ్ పూవుమ్ = తామరపూవు అనే ఇవి, వన్దిట్టు = ఎదురుగా వచ్చి నిలచి, ఇరుడీకేశన్ పక్కల్ పోకు ఎన్ఱు ఎన్నై శాత్తిడుకిన్ఱన = "శ్రీకృష్ణుని దగ్గరకు నీవుకూడా పో" అని నన్ను బలవంతం చేస్తున్నాయి. (అందువల్ల) వేర్త్తు =పశువులను మేపే క్రమంలోని శ్రమవల్ల స్వేదాన్ని పొంది, పశిత్తు= ఆకలి వల్ల బాధపడి, వయిఱు అశైన్దు = కడుపు తల్లడిల్లి, వేణ్డు అడిశిల్ ఉణ్ణుమ్ పోతు ఈతు ఎన్ఱు = కోరిన ప్రసాదం భుజించవలసిన సమయం ఇది అని, పార్ త్తిరున్దు= ఋషిపత్నుల రాకను ఎదురు చూచి, నెడు నోక్కు క్కొళ్ళుమ్ = చిరకాలం రక్షిస్తూ ఉండే చోటు అయిన, పత్త విలోశనత్తు = బద్ధవిలోచన మనే స్థానానికి, ఉయ్త్తిడుమిన్ = నన్ను తీసికొనిపోయి, చేర్చండి.

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు- (కార్త్తణ్ ముకిలుమ్) కార్ కాలత్తిల్ కుళిర్న్ద ముకిలుమ్, కరువిళైప్పూవుమ్, కాయామలరుమ్. మేఘత్తై దృష్టాన్తమాక చ్చొల్లప్పుక్కవళ్ ఒన్ఱుమ్ పోరామైయాలే పలవఱ్ఱిలేయుమ్ కతిర్ పెఱుక్కుకిఱాళ్. (కమలప్పూవుమ్) అవయవశోభైక్కు (ఈర్త్తిడుకిన్ఱన వెన్నై వన్దు) పఱ్ఱియిలానిన్ఱన. ఎన్శొల్లి యెన్నిల్, (ఇరుడీకేశన్పక్కల్ పోకే యెన్ఱు) "లక్ష్మణేన గతాం గతిమ్" (రామా.ఉ-107-3) ఎన్గిఱపడియే- కరణఙ్గళ్ ఉడైయవన్బక్కలిలే పోనాల్ అవఱ్ఱిన్ పిన్నే పోయ్కైయిఱే ఉళ్ళతు; "యస్యాత్మా శరీర" (బృహ-5-7-22)మన్ఱో. "కరణాధిపాధిపః" (శ్వేతా-6-9) ఎన్నక్కడవతిఱే. పరమశేషియై క్కణ్డాల్ పిన్నై ద్వారశేషికళళవిలే నిల్లాతిఱే యవై.

(వేర్త్తిత్యాది) నానే శెన్ఱు ముఱైకెడ ప్పఱ్ఱినేనాకామే ముఱైయే శెన్ఱు పఱ్ఱినేనాక ప్పారుఙ్గోళ్. ఎన్ శెల్లామై పరిహరిక్కైక్కాక అన్ఱిక్కే, అవన్ శెల్లామై పరిహరిక్క ప్పోనేనామ్బడి పణ్ణ ప్పారుఙ్గోళ్. (వేర్త్తు) పశుక్కళై క్కొణ్డుపోనాల్ కాతమ్ ఇరుకాతమ్ అవ్వరుకే కైకఴియ విట్టు, అఙ్గే ఋషికళుడైయ ఆశ్రమఙ్గళిలే శేమమ్ వేణ్డివిట్టు అవర్కళ్ క్రియాప్రధానరాయిరున్దవాఱే, పత్నీశాలైకళిలే వేణ్డిప్పోకవిడుమ్; అవర్కళ్ శేమమ్ కొడుత్తువిట్టాల్ అతిన్ వరవు పార్త్తు త్తిరుమేని ఎఙ్గుమ్ వేర్త్తు ప్పశిత్తు త్తడుమాఱి వేణ్డడిశిలాయ్త్తు. ప్రయోజనాన్తరపర రిడుమవఱ్ఱై క్కుఴియిలే కాల్ కఴువినారో పాతియాక వాయ్త్తు క్కొళ్ళువతు. పెరియాఴ్వార్ పెణ్బిళ్ళై యిడుమతుపోలే; "ఇన్ఱు

వన్దిత్తనైయుమ్ అముతుశెయ్‌తిడ ప్పెఱిల్ నాన్ ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక క్కొడుత్తు ప్పిన్నుమ్ ఆళుమ్ శెయ్‌వన్" (నాచ్చి. తిరు-9-7) ఎన్నుమాప్పోలే పెరియాழ்వార్ మకళాయిழన్దిరాతే ఒరుపట్టై శోఱ్ఱై క్కొణ్డుపోయాకిలుమ్ కిట్టువో మెన్గిఱాళ్. (పత్తవిలోశనత్తుయ్‌త్తిడుమిన్) శోఱు పార్‌త్తిరున్ద విడమాయ్‌త్తు. "పత్తమ్" ఎన్ఱు శోఱ్ఱుక్కు ప్పేర్. "విలోశనమ్' పార్వై. శోఱు పార్‌త్తిరుక్కు మిడత్తిలే ఎన్ఱపడి.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (కారిత్యాది) "కరువిళై"- కాక్కణమ్. "ఇరుడీకేశన్" ఎన్ఱతుక్కు, "హృషీకాణీన్ద్రియాణ్యాహు స్తేషా మీశో యతో భవాన్- హృషీకేశ ఇతి ఖ్యాతః" ఎన్గిఱ వచనత్తై ప్పఱ్ఱ. (ఉడైయవన్బక్కలిలే) ఎన్ఱతు. ఆత్మావన్ఱో అవఱ్ఱుక్కు ఉడైయవన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యస్యాత్మా శరీర మిత్యాది). అతావతు- ఇవన్ అవనుక్కు శరీరమెన్ఱపోతే ఇవనుడైయ శరీరత్తుక్కుమ్ ఉడైయవన్ అవనిఱే!- ఎన్ఱపడి. ఇవనుక్కు స్వామియాన వழియాలుమ్ అవనే యుడైయవన్ ఎన్గిఱార్ ("కరణాధిపాధిపః" ఎన్నక్కడవతిఱే) ఎన్ఱు. "ఆకైయాలే, పరమశేషియై క్కణ్డాల్" ఎన్ఱు కూట్టువతు. 'లక్ష్మణేన గతాం గతిమ్" ఎన్గిఱపడియే కరణపతిపరత్రన్తరాన ఇళైయపెరుమాళ్ పోనవழியే పెరుమాళ్ పోనాప్పోలే, నీయుమ్ ఉన్ కరణఙ్గళ్ పోన వழியే పో- ఎన్ఱపడి. "ఇరుడీకేశన్" ఎన్ఱైయాలే- కరణమ్ పోనతు సిద్ధమ్; ద్వారశేషి- చాటు. ఇన్ద్రియద్వారా శేషియాన అవనళవిల్ నిల్లాతెన్ఱర్థమ్, రాజావై క్కణ్డాల్ వాశల్ ప్రధానియళవిల్ నిల్లాతెన్ఱు ధ్వని; పరమశేషియాన ఈశ్వరనై క్కణ్డాల్ అన్తర్యామిత్వేన ద్వారశేషికళాన అగ్నీన్ద్రాదిదేవతైకళ్ పక్కలిలుమ్ నిల్లా తెన్ఱుమ్ ధ్వనిక్కిఱతు.

(అవన్ శెల్లామై) పార్‌త్తిరున్దునెడునోక్కు క్కొళ్ళుకై (శేమమ్)- తళికై. (వేణ్డడిశిల్) వేణ్డియిట్ట శోఱు. వేణ్డడిశిల్- రాగప్రాప్తమాయ్ వన్ద అడిశిల్. ప్రయోజనప్రయుక్తమానత్తైయుమ్, రాగప్రాప్తమానత్తైయుమ్ కొళ్ళుమ్ ప్రకార మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ప్రయోజనాన్తర పరరిత్యాది వాక్యద్వయత్తాలే). (కుழியిలిత్యాది) కుழியిల్ కాల్ కழువినార్, పితృక్కళ్ నిమిత్తమాక వరిక్కప్పట్టాప్పోలే తానుమ్ విధిప్రేరితనాక క్కొళ్ళు మెన్ఱపడి. (పత్తమ్)- శోఱు. (విలోశనమ్)- పార్వై. పెరియాழ்వార్ మకళాయిరున్దువైత్తు ఇత్తై ఇழన్దిరాతే ఋషిపత్నికళైప్పోలే నాముమ్ పట్టై శోఱ్ఱైక్కొణ్డు కిట్టువో మెన్ఱపడి.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక– "శ్రీకృష్ణుడు ఋషిపత్నుల అన్నంకోసం చూచిన చోటు అయిన బద్ధవిలోచనం దగ్గరకు నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కార్ త్తణ్ ముగిలుమ్ కరువిళైయుమ్ కాయా మలరుమ్) వర్షాకాలంలో చల్లని మేఘం, కరువిళై అనే కాక్కణం పువ్వు, అగిసె పువ్వు –అని

అర్థం. మేఘాన్ని ఒక్కటిని మాత్రం భగవంతుని తిరుమేనికి దృష్టాంతంగా చెప్పడానికి ఆరంభిస్తే, అది ఒక్కటి మాత్రం ఉపమానంగా చాలదు కనుక, తిరుమేనికి ఉపమానంగా తగిన పలు వస్తువులను సేకరించి పలుకుతున్నది.

(కమల ప్పూవుమ్) తిరుమేనియొక్క సముదాయశోభకు అనేక వస్తువులను ఉపమానంగా చెబితే, కళ్ళు, కాళ్ళు, చేతులు, ఎర్రని పెదవులు మొదలైన పలు అవయవాల శోభకు తామర పువ్వును ఒక్కటినే ఉపమానంగా చెబుతున్నది.

(ఈర్త్తిడుగిన్ఱన ఎన్నై వందిట్టు) నా ఎదురుగా వచ్చి నిలచి, నన్ను బలంగా పట్టుకుని లాగుతున్నవి. ఏమి చెప్పి ఆకర్షిస్తున్నవి ? అని అంటే,

(ఇరుడీకేశన్ పక్కల్ పోగే ఎన్ఱు)

"అద్యైవాహం గమిష్యామి లక్ష్మణేన గతాం గతిమ్"

(శ్రీరామాయణం –ఉత్తరకాండ –107 –3)

(నేను ఈనాడే లక్ష్మణుడు వెళ్లిన పాదముద్రలను అనుసరించి వెళ్లిపోతాను) అని శ్రీరాముడు అతనిని ప్రేమకు పాత్రమైన లక్ష్మణుడు వెళ్ళిన దారిని అనుసరించినట్లుగా, నీ ఇంద్రియాలు వాటిని కలిగినవాడైన భగవంతుడు ఉండే చోటకు అనుసరించి పోయిన తరువాత, నీవు కూడా వాటి వెంట వెళ్లడమే కదా తగినది– అని పలికి ఆకర్షిస్తున్నవి.

"యస్యాత్మా శరీరమ్" (బృహదారణ్యకం– 5–7– 22)

(ఏ పరమాత్మకు ఆత్మ శరీరమో)

"స కారణం కరణాధిపాధిపః, న చాస్య కశ్చిజ్జనితా న చాధిపః"

(శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్ –6– 9)

(ఇంద్రియాలకు అధిపతి అయిన జీవునకు అధిపతి అయిన అతడే కారణ పురుషుడు. అతనిని జనింప చేసేవాడు ఎవడు లేడు. అతనికి అధిపతి కూడా ఎవ్వరూ లేడు) అనే విధంగా ఇంద్రియాలతో, వాటిని కలిగిన జీవాత్మతో ఏ

తేడా లేకుండా అన్నిటికీ అంతర్యామియై, స్వామియై ఉండేవాడు కదా, భగవంతుడు.

“హృషికాణీంద్రియాణ్యాహుః తేషా మీశో యతో భవాన్, హృషీకేశ ఇతి ఖ్యాతః” (ఇంద్రియాలకు హృషీకాలు అని పేరు. వాటికి నీవు అధిపతిగా ఉన్నందువల్ల, నీవు హృషీకేశుడవు అనబడుతున్నావు)

అనే నిర్వచనం ప్రకారం స్వామికి కూడా స్వామి అయిన భగవంతుని చూస్తే, ఆ ఇంద్రియాలు తమ స్వామి అయిన జీవుని విషయంలో నిలచి ఉండలేవు కదా.

(వేర్త్తు ప్పశిత్తు వయిఱశైందు వేణ్డిడిశిల్ ఉణ్ణుమ్ పోదు ఈదెన్ఱు పార్త్తిరుందు నెడునోక్కు క్కొళ్ళుమ్ పత్తవిలోశనత్తు ఉయ్ త్తిడుమిన్) నా స్వరూపానికి తగని విధంగా ఆడదానిని అయిన నేను బలవంతంగా వెళ్లి, అతనిని ఆశ్రయించాను – అనే అపనింద రాకుండా ఉండేటట్లుగా అతడు కోరే వస్తువును అతనికి సమర్పించడం కోసం వెళ్లాను– అని అందరూ భావించే రీతిలోని చోటికి నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి –అని అంటున్నది. “ అతనిని విశ్లేషించి నేను పడిన పాట్లను పోగొట్టుకోవడం కోసం అక్కడకు వెళ్లాను”– అనే అపనింద రాకుండా ఉండేటట్లు “అతని ఆకలిని తీర్చడం కోసం అతడు అన్నాన్ని ఎదురుచూసే చోటికి నేను వెళ్లాను “అనే కీర్తి వచ్చేటట్టుగా అతడు వంటకాలను ఎదురుచూసి, చాలా సేపు ప్రతీక్షించే బద్దవిలోచనం దగ్గరకు నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి.

(వేర్త్తు ప్పశిత్తు వయిఱశైందు వేణ్డిడిశిల్ ఉణ్ణుమ్ పోదు ఈదెన్ఱు పార్త్తిరుందు నెడునోక్కు క్కొళ్ళుమ్) శ్రీకృష్ణుడు గోవులను మేపడం కోసం వాటిని అరణ్యాలకు చాలాదూరం తోలుకొని పోతాడు. వాటిని ఒకచోట మేసేటట్లుగా చేసి, తనకు, తనతో వచ్చిన గొల్ల పిల్లలకు నడచి వచ్చిన శ్రమ వల్ల స్వేదం కలిగి, ఆకలితో క్లేశాన్ని పొంది కడుపు బాధపడినందు వల్ల, ఆశపడి భుజించే అన్నం భుజించవలసిన కాలం ఇది – అని భావించి, దగ్గరలో ఉండే ఋషుల ఆశ్రమానికి

అన్నాన్ని కోరి మనుషులను పంపిస్తాడు. వారు ఇతని లెక్కపెట్టకుండా, తమ యాగకార్యాలలోనే ఆసక్తిని కలిగి ఉంటారు. వారు క్రియా ప్రధానులై ఉన్న సమయంలో, వారి పత్నులు ఉండే చోటికి అన్నాన్ని కోరి తన మనుషులను కృష్ణుడు పంపిస్తాడు. వారు ప్రేమతో అన్నాన్ని పంపుతారు. ప్రేమతో వారు పెట్టిన అన్నాన్ని చూడగానే, చాలా ఆశతో కోరి శ్రీకృష్ణుని రూపం బాగా పెరుగగా, ఆకలితో ఆశగా దానిని భుజిస్తాడు. కనుక, అది "వేండడిశిల్" (ప్రేమతో పెట్టిన అన్నం) అని చెప్పబడుతున్నది. ఋషులు ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశించి యాగాలలో సమర్పించే హవిర్భాగాన్ని, పితృకార్యాలలో వరింపబడిన స్వాములు ఇళ్లలో కాళ్ళను కడిగిన ఋణంకోసం భుజించినట్లుగానే, స్వీకరిస్తాడు, భగవంతుడు. ఋషిపత్నులు ప్రేమతో పెట్టిన అన్నాన్ని చాలా ఆదరంతో గ్రహిస్తాడు. " ఇన్ఱు వందు ఇత్తనైయుమ్ అముదుశెయ్ దిడప్పెఱిల్ నాన్ ఒన్ఱు నూఱాయిరమాక పిన్ను మాళుమ్ శెయ్వన్" (ఈనాడు ఇక్కడకు వచ్చి ఇంతటి ప్రసాదాన్ని సుందర బాహు స్వామి ఆరగించినట్లయితే, ఇంత మాత్రమే కాకుండా, నేను ఒకటికి నూరింతలు, వేయింతలుగా సమర్పించి, ఇంకా దానికి మించి సకలవిధ కైంకర్యాలను చేస్తాను) (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 9 –7) అని పెరియాళ్వార్ల కుమార్తె ప్రేమతో సమర్పించిన ప్రసాదంవంటిది ఋషిపత్నులు పెట్టిన అన్నం. పెరియాళ్వారుల ప్రియ పుత్రికయై ఉండి, ప్రాప్యాన్ని కోల్పోకుండా, ఋషిపత్నుల వలె ఒక పడి అన్నాన్ని గ్రహించి, అతడు అన్నాన్ని ఎదురుచూసే చోటు అయిన బద్ధ విలోచనానికి పోతాను– అని అంటున్నది.

(పార్త్తిరుందు నెడునోక్కు క్కొళ్ళుమ్ పత్తవిలోశనత్తు ఉయ్ త్తిడుమిన్) అన్నం వస్తున్నదా? అని శ్రీకృష్ణుడు చిరకాలం ఎదురు చూసిన చోటు అయిన బద్ధ విలోచనానికి నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి. "బద్దం" అని వండిన అన్నానికి పేరు. విలోచనం అని చూపుకు పేరు. అన్నం కోసం ఎదురు చూసిన చోటు– అని అర్థం.

★★★★★

వణ్ణమ్ తిరివు మనజ్గుழైవుమ్ మానమిలామైయుమ్ వాయ్ వెళుప్పుమ్
ఉణ్ణలుఱామైయు ముళ్ మెలివు మోతనీర్వణ్ణ నెన్బానొరువన్
తణ్ణన్దుழா యెన్నుమ్ మాలై కొణ్డు శూట్టత్తణియుమ్ పిలమ్బన్దన్నై
పృణ్ణழియ ప్పలతేవన్ వెన్ద పాణ్డివడత్తెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్. 7

వణ్ణమ్ తిరివుమ్ = నా శరీరవర్ణంలోని మార్పు, మనమ్ కుழైవుమ్ = మనస్సులోని అలసట, మానమ్ ఇలామైయుమ్ = మానం నశించిపోయిన రీతిని, వాయ్ వెళుప్పుమ్= పెదవులు తెల్లబడిన రీతిని, ఉణ్ణల్ ఉఱామైయుమ్ = అన్నం సహించకపోవడం, ఎన్ మెలివుమ్ = నాకు జ్ఞానసంకోచం కల్గడం -ఇవి అన్నీ, (ఎపుడు తగ్గుతాయి- అని అంటే), ఓతమ్ నీర్ వణ్ణన్ ఎన్బాన్ ఒరువన్ = సముద్రవర్ణుడని ప్రసిద్ధుడై, విలక్షణుడైన శ్రీకృష్ణుని, తణ్ అమ్ తుழాయ్ ఎన్నుమ్ మాలై కొణ్డు శూట్ట = చల్లని, అందమైన తులసీమాలను తీసికొని వచ్చి చుట్టగానే, తణియుమ్= తగ్గుతాయి. (ఆ తులసీమాలను ఇక్కడకు తీసికొని వచ్చి ఇవ్వడం మీకు సాధ్యం అయితే) పలదేవన్ = బలరాముడు, పిలమ్బన్ తనై = ప్రలంబాసురుని, పణ్ అழియ = సంధిబంధాలన్నీ రూపుమాసి పోయేటట్లు, వెన్ద = చంపిన చోటు అయిన, పాణ్డి వడత్తు = పాండీర మనే మఱ్ఱిచెట్టు దగ్గరకు, ఎన్నై = నన్ను ఉయ్త్తిడుమిన్ = తీసికొనిపోయి చేర్చండి.

అవ :- ఏழாమ్బాట్టు. ఉనక్కు ఇస్స్వభావాన్యథాభావమ్ ఎత్తాలే తీరక్కడవతు? ఎన్న, అతు ఇన్నతు ఎన్గిఱాళ్;- అవన్ పెற్ற மాలైయిట్టు నిఱ్కిఱవిడత్తిలే ఎన్నై క్కొణ్డుపోయ్ ప్పోకడుజ్గోళ్- ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (వణ్ణమ్ తిరివుమ్) నిఱత్తినుడైయ అన్యథాభావముమ్, లాభాలాభజ్గళుక్కు ఇడైయక్కడవతల్లాత నెఞ్జినుడైయ నెకిழ்చ్చియుమ్, ఎల్లావళవిలు ముణ్డాన స్త్రీత్వాభిమానమ్ వాసనైయోడే కుడిపోకైయుమ్, "వాయ్ ప్పుఱమ్ వెళుత్తు" (నాచ్చి.తిరు.1-8) ఎన్గిఱపడియే భోగ్యద్రవ్యజ్గళై క్కుత్తైక్కొయినాలే వాయిలుణ్డాన వెళుప్పుమ్, వేఱే యొన్ఱుమ్ ధారకమాయిరుప్పతిల్లామైయాలే శరీరత్తిలే పిఱన్ద బలహానియుమ్, ఇవై ఎల్లావఱ్ఱుక్కు మడియాన జ్ఞానసజ్కోచముమ్. (ఓతనీర్ వణ్ణనెన్బానొరున్) ఇవై యెల్లామ్ ఇప్పడి పణ్ణి వేఱుపడుత్తిన వడివழకు ఇరుక్కిఱపడి. ఓతమ్ కిళర్న్ద కడల్పోలే శ్రమహరమాన వడివై యుడైయానొరువన్. (ఒరువన్) ఇతర విసజాతీయన్.

(తణ్ణన్దుழாయిత్యాది) అవన్దాన్ ఇతరవిసజాతీయనాయిరుక్కుమాపోలే యాయ్త్తు అమ్మాలైయిన్ పడియుమ్; అత్తై క్కొణ్డువన్దు స్పర్శిప్పిక్క ఇతు తణియుమ్. (పిలమ్బ నిత్యాది) ప్రలమ్బాసురన్; కట్టழిన్దు సన్ధిబన్ధజ్గళ్ కులైన్దు శిథిలామ్బడియాక నమ్బిమూత్తపిరాన్ వెన్ద భాణ్డీరవటత్తిలే కొడుపోయ్ ప్పోకడ ప్పోరుజ్గోళ్. ఇళైయపెరుమాళ్

ఇన్ద్రజిద్వధమ్ పణ్ణి, అన్ద వెఱ్ఱి-పెరుమాళతానాప్పోలేయాయ్ త్తు ఇజ్ఞమ్ నమ్బిమూత్తపిరానుడైయ వెఱ్ఱియుమ్ కృష్ణనతాయిరున్దతిఱే. అవన్ వీరాభిషేకముమ్, విజయాభిషేకముమ్ పణ్ణి మాలైయిడుమ్బోతు అవన్ తనియే నిల్లామే నానుమ్ ఒక్క నిన్ఱుమాలై యిడుమ్బడియాక ఎన్నై అఙ్గే కొడుపోయ్ ప్పొకడుఙ్గోళ్.

అరు :- ఏழ்ாమ్బాట్టు. (వణ్ణ మిత్యాది) (అతిన్నతెన్గిఱాళ్) ఎన్దతు- ఇన్నత్తాలే ఎన్గిఱాళెన్ఱపడి. ఇతినుడైయ ఉపపాదనమ్ (అవన్ వెఱ్ఱిమాలై యిత్యాది). జ్ఞానమ్ ఉళ్ళే యిరుక్కైయాలే "ఉళ్" ఎన్ఱు జ్ఞానత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. (జ్ఞానసఙ్కటమ్) జ్ఞానసఙ్కోచమ్. ఇద్దైయర్క్కు క్కరువముకైవాలై యాయిరుక్క త్తిరుత్తుழாయెన్బానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్దానిత్యాది). (పాణ్డివడమ్) వడమ్- ఆలాయ్, భాణ్డీరవట మెన్ఱు పేరైయుడైత్తాన కన్ఱుకళ్ మేయ్క్కిఱ ప్రదేశమ్. అవతారికైయిల్ శొన్న తాత్పర్యమ్ తవిరవుమ్, తాత్పర్యాన్తరమ్ (అవన్ వీరాభిషేకమ్) ఎన్ఱు. వీరాభిషేకమ్ అభిమన్యువినతు, విజయాభిషేకమ్- అర్జుననతు; అభిమన్యువుక్కు విజయాభిషేక మిల్లైయిఱే.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– "స్వామిని విశ్లేషించినందువల్ల నీకు కలిగిన మార్పు దేనివల్ల తీరుతుంది?" అని తల్లులు మొదలైనవారు ప్రశ్నించగా, " అతని తులసీమాలికను అలంకరించుకుంటేనే అది తీరుతుంది, కనుక, అతడు విజయమాలను అలంకరించుకునే చోటుకు నన్ను తీసుకొని పోయి చేర్చండి" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (వణ్ణమ్ తిరివుమ్) విరహం వల్ల దేహవర్ణం తెల్లబడిపోయినది కూడా,

(మనమ్ కుழைవుమ్) ఒక విషయాన్ని పొందినందువల్ల కానీ, ఒక విషయాన్ని కోల్పోయినందు వల్ల కానీ ఏమాత్రం మార్పు చెందని మనసులో ఏర్పడిన కలవరపాటును,

(మానమిలామైయుమ్) ఏమి సంభవించినా కోల్పోని స్త్రీత్వానికి తగిన సంకోచం, అణకువ, భయం మొదలైనవి పూర్తిగా పోవడం,

(వాయ్ వెళుప్పుమ్) "వాయ్ ప్పుఱమ్ వెళుత్తు" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–1–8) (పెదవి బయట తెల్లబడి) అని చెప్పినట్లుగా తాంబూలం మొదలైన భోగ్యవస్తువులను వదిలిపెట్టినందు వల్ల పెదవిలో ఉండే తెల్లదనం,

(ఉణ్ణల్ ఉఱామైయుమ్) భుజించే అన్నం, తాగే నీరు, ఆనందించే తాంబూలం మొదలైనవి అన్నీ శ్రీకృష్ణుడే అయినందువల్ల, అతనికి దూరమైనప్పుడు

వేరు దేనిని పురస్కరించుకొని ప్రాణాన్ని నిలుపుకోలేదు కనుక, భుజించనందున శరీరంలో ఏర్పడిన బలహీని. ఇక్కడ కారణం చెప్పడంవల్ల కార్యాన్ని చెప్పినట్లయినది.

(ఉళ్ మెలివుమ్) వీటికి అన్నిటికి కారణమైన జ్ఞానం సంతోషించిపోవడం. "ఉళ్" అనేది జ్ఞానాన్ని చెబుతున్నది.

(ఓదనీర్ వణ్ణన్ ఎన్బాన్ ఒరువన్) ఈ విధంగా అంతా వ్యత్యాసం ఏర్పడి రూప సౌందర్యం ఉన్నది. అలలు ఎగిసి పడే సముద్రం వలె, తనను చూసినవారి శ్రమని తీర్చే రూపాన్ని కలిగినవాడు అయిన ఒక అద్వితీయుడు.

(ఒరువన్) మిగిలిన అందరి కంటే గొప్పవాడు.

(తణ్ అన్తుழாయ్ ఎన్నుమ్ మాలై కొణ్డు శూట్ట త్తణియుమ్) అతడు మిగిలిన అందరి కంటే గొప్పవాడై ఉన్నట్లే, ఈ తులసీమాల కూడా చల్లదనంలోనూ, అందంలోనూ మిగిలిన అన్ని మాలలకంటే గొప్పతనాన్ని కలిగి ఉన్నది. అతని తిరుమేని సంబంధాన్ని కలిగిన ఆ తులసీమాలికను తీసుకుని వచ్చి నాకు చుడితే, ముందు చెప్పిన అన్ని వ్యత్యాసాలు తొలగిపోతాయి.

(పిలంబన్ తన్నై పణ్ణழிయ బ్బలదేవన్ వెన్ట పాణ్డి వడత్తెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) యుద్ధం చేయాలనే వచ్చిన ప్రలంబుడు అనే అసురుడు ఎముకల మూటలు భగ్నమై, నశించేటట్లుగా శ్రీకృష్ణుని అన్న అయిన బలరాముడు ఆ అసురుని జయించిన ప్రదేశంలోని పాండీరం అనే వటవృక్షానికి సమీపంలో అతని విజయమాలను నాకు చుట్టేటట్లుగా తీసుకుని పోయి చేర్చండి. విజయం బలరామునిదై ఉండగా, శ్రీకృష్ణుని విజయమాలను చుట్టినట్లుగా చెప్పడం పొసగుతుందా? అని అంటే, లక్ష్మణుడు ఇంద్రజిత్తును జయించినప్పుడు, ఆ విజయం శ్రీరాముని విజయంగా అయినట్లే, ఇక్కడ కూడా బలరాముని విజయం శ్రీకృష్ణునిదై ఉండడంలో ఏ కొరత లేదు.

(పాండివడమ్) ఈ మర్రి చెట్టు సమీపంలో లేగ దూడలు మేసేటప్పుడు పోరాడాలని వచ్చిన ప్రలంబాసురుని బలరాముడు వధించాడు –అనేది పురాణ వృత్తాంతం.

(వెన్ట పాణ్డి వడత్తెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) అతడు వీరాభిషేకం విజయాభిషేకం చేసికొని, విజయమాలను అలంకరించుకునేటప్పుడు, అతడు ఒంటరిగా నిలువకుండా నేను కూడా అతనితో నిలచి విజయమాలను

అలంకరించేటట్లుగా నన్ను అక్కడకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి – అనే అర్థాన్ని కూడా చెప్పవచ్చు.

★★★★★

కఱ్ఱినమ్ మేయ్క్కవుమ్ మేయ్క్క ప్పెఱ్ఱాన్ కాడువాழ் శాతియుమ్ ఆకప్పెఱ్ఱాన్
పఱ్ఱియురలిడైయాప్పు ముణ్డాన్ పావికాళ్ ! ఉజ్గళుక్కేచ్చుక్కొలో !
కఱ్ఱిన పేశి వశవుణాతే కాలికళుయ్య మழైతడుత్తు
కొఱ్ఱక్కుడైయాక వేన్దినిన్ఱ కోవర్త్తనత్తెన్నై యుయ్ త్తిడుమిన్. 8

(శ్రీకృష్ణుడు), కన్రు ఇనమ్ = లేగదూడల గుంపులను, మేయ్క్కలుమ్ మేయ్క్కప్పెఱ్ఱాన్ =మేపడమే వృత్తిగా కలవాడయ్యాడు, కాడు వాழ் శాతియుమ్ ఆకప్పెఱ్ఱాన్ = ఇంటిని విడచిపెట్టి అరణ్యంలోనే నివసించే జాతిలో జన్మించాడు, పఱ్ఱి =నవనీతచౌర్యంలో, పట్టుబడి, ఉరలిడై = రోటికి, అప్పు ముణ్డాన్ = కట్టుబడ్డాడు (సౌలభ్యకాష్ఠ అయిన ఈ లీలలు), పావికాళ్ = గుణాన్ని కూడా దోషంగా భావించే పాపుల్లారా !, ఉజ్గళుక్కు =మీకు, ఏచ్చుక్కొలో =దూషణానికే పనికివచ్చాయా ! (ఇంత వరకు మీరు నీచకార్యాలుగా చెప్పినవి అటు ఉండనివ్వండి. కఱ్ఱిన పేశి వశవు ఉణాతే= ఇకపై నర్చిన పద్యాలను గూర్చి పల్క, నా దగ్గిర తిట్లు తనకుండా), కాలికళ ఉయ్య మழై తడిత్తు = పశువులు బతికేటట్లు గొప్ప శిలావర్షాన్ని అడ్డుకొని, కొఱ్ఱై కుడై ఆక = జయచ్ఛత్రంగా, (ఏ లోపం లేని ఛత్రంగా), ఏన్ది నిన్రు = శ్రీకృష్ణునిచే ధరింపబడ్డ, కోవర్త్తనత్తు = గోవర్ధనపర్వతం దగ్గరకు, ఎన్నై ఉయ్త్తిడుమిన్ = నన్ను తీసికొని పోయి చేర్చండి.

వ్యా:- ఎట్టావ్యాట్టు. (కఱ్ఱినమిత్యాది) కెడువాయ్! నీ ఇజ్గనే కిడన్దు పడానిఱ్కిఱతెన్? పశుక్కళై మేయ్క్కై నిత్యసూరికళుక్కు ఓలక్కమ్ కొడుత్తతెన్నలామ్బడి కన్రుకళిన్ పిన్నే అవఱ్ఱినుడైయ రక్షణత్తుక్కాక త్తిరివానొరు బాలనుమాయ్, ఓరూరిలే తఙ్గకైయుమిన్రిక్కే పశుక్కళుక్కు నీరుమ్ పుల్లు ముళ్ళవిడత్తే తఙ్గువా నొరుత్తనాయ్, ఎళియరాయిరుప్పార్ శెయ్వుత్తై చ్చెయ్తు, ఎళియ ద్రవ్యఙ్గళై భుజిత్తు, ఇప్పడి తిరివానొరువన్ కాణ్. అవనై ప్పెఱుక్కైక్కునీ ఇప్పడి పడుకిఱతెన్ ? ఎన్న; (కఱ్ఱిన మిత్యాది) "వానిళవరవ" (పెరియా-తిరు-3-6-3) యిరుక్కువన్, "తివత్తిలుమ్ పశునిరై మేయ్ప్పువత్తి" ఎన్గిఱపడియే పశుక్కళై మేయ్క్కైయై యుకన్దాన్; అతుతన్నిలుమ్ స్వరక్షణత్తిలుమ్ అన్వయ మిల్లాత కన్రుకళై మేయ్క్కైయే మికవుమ్ పెఱాప్పేఱు పెఱ్ఱానాక నినైత్తిరున్దాన్; ఇవనుక్కొరు జన్మమిల్లై కాణెన్నుమ్ ఇழవు తీర ప్పశుక్కళుక్కు ప్పుల్లుమ్ తణ్ణీరు ముళ్ళ కాట్టై త్తేడి అజ్గే తఙ్గుమ్బడియాన జన్మమాకవుమ్ పెఱ్ఱాన్.

(పఱ్ఱి యిత్యాది) వెణ్ణైయై త్తనక్కు ధారకమాక క్కొణ్డు, అతుతానుమ్ నేర్‌కొడు నేర్‌కిడైయామే కళవు కణ్డు భుజిక్కప్పుక్కు, అతువుమ్ తలైక్కట్టమాట్టామే ఓరబలైకైయిల్ అకప్పట్టు, అవళ్ వరవిழுత్తు ఒన్ఱోడే కట్ట క్కట్టుణ్డు. "సంసారబన్ధస్థితిమోక్షహేతు" (శ్వేతా-6-16) వాన తాన్ ప్రతిక్రియై పణ్ణమాట్టాతే నిన్ఱాన్. చక్రవర్తిత్తిరుమకన్ కాడేఱ ప్పోన విడత్తిలే పితావాలే ఉపేక్షిక్కప్పట్టానెన్ఱు ఉకవాతార్‌క్కు చ్చొల్లలాయిరుప్పతొన్ఱుణ్డితే; అతువు మిల్లైయాయ్‌త్తు ఇవనుక్కు. (పావికాళ్) మహాపాపత్తై ప్పణ్ణినికోళో ? (ఉఙ్గళుక్కు ఏచ్చుక్కొలో) ఉఙ్గళుక్కు గుణమే కుఱ్ఱమాకైక్కు నీఙ్గళ్ శిశుపాలన్ పిఱన్ద ముహూర్త్తత్తిలేయో పిఱన్దతు. ఎఙ్గళ్ వర్గత్తిలుళ్ళార్ "ఎత్తిఱమ్" (తిరువాయ్-1-3-1) ఎన్నుమతు ఉఙ్గళుక్కు ఏచ్చుక్కుడలావతే !

(కఱ్ఱన) నీఙ్గళ్ ఉఙ్గళుక్కు ప్రతిపన్నఙ్గళై చ్చొల్లి ఎన్‌వాయాలే తక్కన కేళాతే, పణ్ణిన ఉపకార మఱియాత పశుక్కళుమ్, తత్ప్రాయరాన ఇడైయరుమ్ ఉజ్జీవిక్కుమ్బడి మழைయాల్ వన్ద నలివై ప్పరిహరిక్కైక్కాక మలైయై ఎడుత్తు ప్పిడిత్తుక్కొణ్డు నిన్ఱానాయ్‌త్తు. తన్నై ప్పేణాతే పరరక్షణమే పణ్ణుమితువే యాత్రైయాయిరుప్పానొరువన్. (కాలికళిత్యాది) తలై క్కావలాక వైత్త ఇన్ఱన్ఱానే బాధకనాక, అవనాల్ వన్ద నలివై ప్పరిహరిక్కైక్కాక రక్షణత్తుక్కు ప్పరికరమాక క్కొణ్డు అవన్ గోవర్ధనత్తై ధరిత్తుక్కొణ్డు నిన్ఱాన్; అవన్ తనియే నిల్లామే నానుమ్ ఒరు తలై తాఙ్గుమ్బడి ఎన్నై అఙ్గే కొడుపోయ్ ప్పొకడ ప్పారుఙ్గోళ్.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (కఱ్ఱిన మిత్యాది) "మేయ్‌క్కవుమ్" -మేయ్‌క్కిలుమ్. కఱ్ఱినమ్ మేయ్‌క్కైక్క తొడక్కమానవై ఎచ్చాకైయన్ఱిక్కే గుణాధిక్యత్తుక్కుడలాక అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వానిళవరశిత్యాది). "కన్ఱు మేయ్‌త్తినితుకన్ద" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ (కన్ఱుకళే మేయ్‌క్కైయే మికవుమ్ పెఱాప్పేఱిత్యాది). (ఇழுవు తీర) "జన్మమిల్లై తాన్ఱోన్ఱి" ఎన్గిఱ ఇழுవు తీర. కట్టుణ్డతు గుణమాన పడి ఎప్పడి? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (చక్రవర్త్తిత్తిరుమక నిత్యాది) "ఉఙ్గళుక్కు ఏచ్చుక్కొలో" ఎన్ఱతుక్కు తాత్పర్యాన్తరమ్ (ఎఙ్గళ్ వర్గత్తిలుళ్ళారిత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– "స్వామియొక్క గుణాలను దోషాలుగా ఆరోపించి పలికి, నా దగ్గర దూషణాలను పొందకుండా, మీరు, అతడు గోవర్ధనాన్ని ఎత్తి గోసమూహాన్ని కాచిన గోవర్ధనం దగ్గరకు నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి" అని అంటున్నది. . ఈమె పడే పాటున చూచి, అతనిలో దోషాలను ఆరోపించి పలికితే ఈమె తన

అభినివేశాన్ని విడుస్తుందా! అని భావించి, దగ్గర ఉండేవారు స్వామిలో దోషాలను ఆరోపించి పలుకగా, వారిని చూచి ఈమె పలికే బదులు, ఈ పాశురం.

వ్యాఖ్యానమ్– (క**ற்றி**నమ్ మేయ్ క్కలుమ్ మేయ్ క్క ప్పె**ற்றா**న్ కాడు వా**ழ்**శాదియుమ్ ఆగ ప్పె**ற்றா**న్ ప**ற்றி** ఉరలిడై ఆప్పుమ్ ఉణ్డాన్) అయ్యో! ఇతని విషయంలో అభినివేశాన్ని పొంది, నీవు ఈ విధంగా ఎందుకోసం పడరాని పాట్లు పడుతున్నావు? నిత్యసూరుల సభకు నాయకత్వాన్ని వహించేటట్లుగా భావిస్తూ, పశువులను మేపేవాడై, లేగ దూడల వెంటనే వాటిని రక్షించడం కోసం తిరుగుతున్న కుర్రవాడు కదా, ఇతడు. ఒక ఊరిలో నిరంతరంగా నివసించకుండా, పశువులకు నీరు, గడ్డి పుష్కలంగా ఉండే వనాలను అన్వేషిస్తూ వెళ్లి, ఒక నాడు ఒక వనంలో నివసించే జాతికి చెందినవాడు కదా, ఇతడు. జాతి, సంపద మొదలైనవాటిలో తక్కువవారు చేసే పశువులను మేపే వృత్తిని చేయడమే కాకుండా, వెన్నను దొంగలించడం మొదలైన తక్కువ పనులను చేసి, ఆ తక్కువ ఆహారాలను భుజించి ఈ విధంగా తిరిగేవాడు కదా, ఇతడు. ఇటువంటి ఇతనిని పొందడం కోసమా, నీవు ఇంతగా పాటుపడుతున్నావు? అని దగ్గరలో ఉండేవారు అనగా, వారు చెప్పే మాటలను అనువదిస్తూ బదులు పలుకుతున్నది.

(క**ற்றி**నమ్ మేయ్ క్కలుమ్ మేయ్ క్క ప్పె**ற்றா**న్ కాడు వా**ழ்**శాదియుమ్ ఆగ ప్పె**ற்றா**న్) "వానిళవరశు" (పెరియా**ழ்**వార్ తిరుమొ**ழி**– 3– 6 –3) (పరమపదంలోని యువరాజు) అనే విధంగా నిత్య సూరులచేత రక్షింపబడే యువరాజై ఉండేవాడు. " తివత్తిలుమ్ పశునిరై మేయ్ ప్పు ఉవత్తి శెంగనివాయ్ ఎంగళాయర్ తేవే" (తిరువాయ్ మొ**ழி**– 10–3 –10) (పరమపదంకంటే కూడా పశువుల సమూహాన్ని మేపడాన్ని అభిమానించే, ఎర్రని అధరాన్ని కలిగిన మా గోపాల నాయకుడు) అనే విధంగా రేపల్లెలో అవతరించి పశువులను మేపడాన్ని పరమపదం కంటే ఎక్కువగా అభిమానించాడు. " కన్డు మెయ్ త్తు ఇనిదుగంద కాళాయ్!" (తిరు నెడుందాండగమ్– 16) (లేగ

దూడలను మేపి మిక్కిలి ఆనందించిన పొగరుటెద్దువంటివాడా!) అనే విధంగా, పశువులవలె ఒక పరిమితిలో తమను రక్షించుకోవడం కూడా తెలియని లేగ దూడలను మేపడమే మిక్కిలి అరుదైన ప్రాప్యంగా భావించాడు. పరమపదంలో స్వయంగా ఆవిర్భవించినవాడై, జన్మ చేత ఏర్పడిన ఉత్కర్ష లేనివాడై ఉన్నాడు– అనే కొరత తీరేటట్లుగా పశువులకు గడ్డి, నీరు ఉండే వనాన్ని వెదకి, అక్కడ నివసించే రీతిలోని జన్మను ఆశ్రయించాడు. ఇవి అన్ని ఈ విధంగా గుణంగా ఉండగా, వీటిని దోషంగా చేయడమా?

(పற்றி ఉరలిడై ఆప్పుమ్ ఉణ్డాన్) ఇంతకు ముందు చెప్పినవాటికంటే మహా గుణమైన దీనిని కూడా దోషంగా చేయడమా? భక్తిని కలిగినవారు తాకిన వెన్నను తనకు ప్రాణాన్ని నిలిపే ఆహారంగా గ్రహించి, ఆ ఆహారం నేరుగా లభించనందువల్ల, దానిని దొంగిలించి భుజించాలనే ప్రయత్నం చేసి, దానిని కూడా తిని పూర్తి చేయలేక, ఒక ఆడదాని చేతిలో చిక్కుకొని, ఆమె పట్టుకొని లాగి ఒక రోటికి కట్టగా కట్టుబడి,

"ప్రధానక్షేత్రజ్ఞపతిః గుణేశః సంసారబంధస్థితి మోక్షహేతుః"

(శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్ –6– 16)

(ప్రకృతికి జీవనకు స్వామియై, గుణాలు నిండినవాడై, సంసార బంధం నిలకడగా ఉండడానికి, దాని నుండి విడుదలను పొందడానికి కారణమై ఉండేవాడు పరమాత్మయే) అనే విధంగా జీవులు సంసారంలో కట్టుబడి ఉండడానికి, విడుదలను పొందడానికి కారణమైన తాను, ఆ రోటినుండి తనను విడిపించుకోవడానికి శక్తి లేనివాడై, నిలచాడు. దీనినా, మీరు దోషంగా చెబుతున్నారు! శ్రీరాముడు అరణ్యానికి వెళ్ళినప్పుడు, అతని శత్రువులచే " తండ్రి చేత రాజ్యంనుండి అరణ్యాలకు పంపబడినవాడు– అనే కొరత చెప్పడానికైనా అవకాశం ఉన్నది. అది కూడా లేదే! ఇతని విషయంలో.

(పావికాళ్!) ఎటువంటి మహా పాపాన్ని చేశారోకదా, ఇటువంటి గుణాన్ని కూడా దోషంగా ఆరోపించి పలుకడానికి.

(ఉంగళుక్కేచ్చు క్కాలో?) మీకు గుణమే దోషంగా తోచడం చూస్తే, మీరు శిశుపాలుడు పుట్టిన ముహూర్తంలో పుట్టినట్లుగా తోస్తున్నదే! మా వంశంలో పుట్టినవారు "ఎత్తిఱమ్!" (తిరువాయ్ మొ**ழி** –1–3–1) అనే విధంగా మోహాన్ని పొంది ఉండగా, మీకు ఇదే నిందకు కారణం కావడమా?

(క**ற்ற**న పేశి వశవుణాదే కాలిగళ్ ఉయ్య మ**ழை** తడుత్తు కొ**ற்ற**క్కుడైయాగ ఏంది నిన్ఱ) ఇతనిని నిందించడం కోసం మీరు నేర్చుకున్న విద్యలను అన్నిటినీ ఉపయోగించి, తోచినది తోచినట్లుగా చెప్పి, మీరు పలికిన నిందలకు మీరు బదులుగా నేను పెట్టే చీవాట్లను వినబోతున్నారు. చేసిన సహాయాన్ని తెలియని పశువులు వాటివలె ఉండే గొల్లలు ఉజ్జీవించేటట్లుగా, వర్షం వల్ల వారికి వచ్చిన కష్టాన్ని పోగొట్టడం కోసం దగ్గరలో ఉండే ఒక పర్వతాన్ని ఎత్తి, గొడుగుగా పట్టుకున్నవాడు కదా, ఇతడు. తన శ్రమను చూడకుండా, ఇతరులను రక్షించడమే జీవనధారకంగా ఉండేవాడు కదా, ఇతడు.

(కాలిగళ్ ఉయ్య మ**ழை** తడుత్తు కొ**ற்ற** క్కుడైయాగ ఏంది నిన్ఱ గోవర్త్తనత్తైన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) ముల్లోకాలకు కావలి నాయకుడుగా పెట్టిన ఇంద్రుడే వీరిని కష్టాన్ని పెట్టడం ఆరంభించగా, అతని వల్ల వచ్చిన బాధను పోగొట్టడం కోసం వారిని రక్షించడంకోసం దగ్గరలో ఉండే గోవర్ధన పర్వతాన్ని వర్షాన్ని అడ్డుకునే గొడుగుగా చేసి ధరించి నిలచాడు. అతడు ఒంటరిగా నిలచి, ఆ పర్వతాన్ని ధరించకుండా, నేను కూడా ఒక చేతిని సహాయంగా ఇచ్చి, ధరించేటట్లుగా నన్ను అక్కడకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి.

★★★★★

కూట్టిలిరున్దు కిళి ఎప్పోతుమ్ కోవిన్దా ! కోవిన్దా ! ఎన్ఱழைక్కుమ్
ఊట్టక్కొడాతు శెఱుప్పనాకిల్ ఉలకళన్దాన్ ! ఎన్ఱు ఉయరక్కూవుమ్
నాట్టిల్ తలై ప్పழి యెయ్తి ఉఙ్గళ్ నన్మై యిழన్దు తలైయిడాతే
శూట్టుయర్ మాడఙ్గళ్ శూழన్దు తోన్ఱుమ్ తువరాపతిక్కెన్నై యుయ్త్తిడుమిన్. 9

కిళి = (నేను పెంచిన) చిలుక, కూట్టిల్ ఇరున్దు = గూటిలో ఉంటూ, ఎప్పోతుమ్= ఎల్లప్పుడూ, కోవిన్దా కోవిన్దా ఎన్ఱు అழைక్కుమ్ = గోవిందా ! గోవిందా ! అని కూస్తున్నది, ఊట్టు క్కొడాతు = అన్నం పెట్టకుండా (ఉపవాసంతో ఉండేటట్లు), శెఱుప్పన్ ఆకిల్ = దుఃఖపెట్టినదాన్ని అయితే, ఉలకు అళన్దాన్ ఎన్ఱు = లోకాలను కొలిచిన స్వామీ ! అని, ఉయర కూవుమ్ = ఉచ్ఛైఃస్వరంతో కూస్తున్నది, (ఈ తిరునామాలు నా చెవిలో పడినపుడే నా శరీరంకూడా బయలుదేరుతున్నది. అందువల్ల), నాట్టిల్ =ఈలోకంలో, తలై పழి ఎయ్త = బలీయమైన అపవాదును సంపాదించి, ఉఙ్గళ్ నన్మై ఇழన్దు = మీయొక్క, చల్లని పేరును చెడగొట్టుకుంటూ, తలను విరగబోసికొని నిలువవద్దు, ఆ రీతిలో, శూడు ఉయిర్ మాడఙ్గళ్ శూழన్దు తోన్ఱుమ్ = చాలా ఉన్నతాలైన హర్మ్యాలతో చుట్టబడి వెలుగొందే, తువరాపతిక్కు = ద్వారకలో, ఎన్నై ఉయ్త్తిడుమిన్ = నన్ను తీసికొనిపోయి చేర్చండి.

వ్యా :- ఒన్బతామ్పాట్టు. (కూట్టిలిత్యాది) ఇవళ్ విరహత్తాలే తరిప్పఱ్ఱు నోవు పడుకిఱ సమయత్తిలే వళర్త్త కిళియానతు, మున్బు కఱ్పిత్తువెత్త తిరునామత్తై, ఇవళుక్కు సాత్మియాత దశైయిలే శొల్లిక్కొణ్డు అఙ్గే యిఙ్గే తిరియ త్తొడఙ్గిఱ్ఱు; "ఇతుతాన్ స్వైరమాక సఞ్చరిక్కుమ్పోతన్ఱో నమ్మై నలికిఱతు" ఎన్ఱు పార్త్తు క్కూట్టిలే పిడిత్తడైత్తాళ్. అఙ్గే ఇరున్దు "గోవిన్దా గోవిన్దా' ఎన్న త్తొడఙ్గిఱ్ఱు. (కోవిన్దా కోవిన్దా) నారాయణాది నామఙ్గళు ముణ్డిత్తే; ఇవళ్ తాన్ "నారాయణనే నమక్కే పఱై తరువాన్"(తిరుప్పావై-1) ఎన్ఱు కఱ్పిత్తువైక్కుమితే; అతు మర్మమఱిన్దు ఉయిర్నిలైయిలే నలియానిన్ఱతు. ఇవన్దాన్, పశుక్కళై విట్టు క్కొడుత్తన్నై ప్పేణాతే అవఱ్ఱినుడైయ రక్షణత్తుక్కాక అవఱ్ఱిన్ పిన్నే పోమ్ తనిమైయిలేయాయ్త్తు ఇవళ్తాన్ నెఞ్జురుకి క్కిడప్పతు; ఇప్పోతు అన్ద మర్మ మఱిన్దు శొల్లానిన్ఱతాయ్త్తు. "ఇతు శోఱ్ఱు చ్చెరుక్కాలేయితే ఇప్పడి శొల్లుకిఱతు. అత్తై క్కుఱైక్కవే తవిరుకిఱతు" ఎన్ఱు పట్టినియే విట్టువైత్తాళ్; "ఊణడఙ్గ వీణడఙ్గుమ్" ఎన్నితే ఇవళ్ నినైవు. విణ్ణప్పమ్ శెయ్వార్కళ్ మిడఱ్ఱుక్కు ఎణ్ణెయిట్టు ప్పట్టిని విట్టు మిడఱ్ఱిల్ కనమాఱ్ఱి ప్పాడుమాపోలే, ఉయరప్పాడుకైక్కు ఉడలాయ్ విట్టతు. అవన్ తిరువడికళై ప్పరప్పిన విడ మెఙ్గుమ్ ఇతు ధ్వనియై ప్పరప్పానిన్ఱతు. కృష్ణావతారత్తై విట్టు అవ్వరుకే పోన్దతాకిల్, అత్తోడు పోలియాన శ్రీవామనావతారత్తై చ్చొల్లియాయ్త్తు నలివతు.

(నాట్టిలిత్యాది) నాట్టిలే తలైయాన పఴ్రియై ప్రాపిత్తు. "నాట్టార్క్కు దుఃఖనివర్తకమాయ్, నమక్కు ధారకమాన తిరునామమ్ ఇవళుక్కు మోహహేతు వాకానిన్లతు, ఇతు ఎన్నాయ్ త్తలైక్కట్టక్కడవతో !" ఎన్ను నాట్టిలే తలైయాయిరుప్పతు ఒరు వఴ్రియై ప్రాపిత్తు. (ఉజ్గళ్ నన్మై యిఴ్రన్ద తలైయిడాతే) "అవన్తానే వరుమళవుమ్ పార్త్తిరున్దిలళ్, ఇవళ్తానే పోవతాక వొరుప్పట్టాళ్" ఎన్ను ఉజ్గళ్ నన్మైయై ఇఴ్రన్ద కవిఴ్రతలైయిడాతే. (శూట్టిత్యాది) నెగ్రిగ్రికళుయర్న్ద తోన్దానిన్దుళ్ళ మాడజ్గళ్ శూఴ్రన్ద తోన్దానిన్దుళ్ళ శ్రీమద్వారకైయిలే కొడుపోయ్ ప్పొకడుజ్గోళ్. పతినాఱాయిరత్తారు మాళికైయాక ఎడుత్తు, ఎన్నై అతిలే వైత్తు అవన్ అవర్కళోడొక్క అనుభవిక్కుమ్బడియాక, ఎన్నై అజ్గే కొడుపోయ్ ప్పొకడుజ్గోళ్.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (కూట్టిలిత్యాది) (నామజ్గళుముణ్డిటే) "అత్తై చ్చొల్ల విల్లై" ఎన్ను పూరిప్పతు. అత్తై చ్చొల్ల అటియుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవళ్ తానిత్యాది). (కఱ్పిత్తు వైక్కుమితే) "అత్తై త్తవిర్న్ద" ఎన్ను కూట్టిక్కొళ్వతు. గోవిన్దనై యొఴ్రియచ్చొల్లాతతు వామననై చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కృష్ణావతారత్తై ఇత్యాది). "తలై యిడాతే" లజ్జిత్తు క్కవిఴ్రతలై యిడాతే. "శూట్టు' ఎన్ను- లక్షణైయాలే నెగ్రిగ్రియాయ్; మేల్ తళజ్గళిన్ కొడుజ్గైయై చ్చొల్లుకిఱతు. (ఉయర్న్ద నెగ్రిగ్రి) పులిముకమ్. (ఎన్నై అతిలే వైత్తు అవన్) మున్బే వైత్తవన్- ఎన్నపడి.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– "మీకు నింద రాకుండా ఉండాలంటే, నన్ను ద్వారక దగ్గరకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కూట్టిల్ ఇరుందు కిళి ఎప్పోదుమ్ గోవిందా! గోవిందా! ఎన్ఱఴైక్కుమ్) ఈమె భగవంతుని విశ్లేషించి ప్రాణాలను ధరించలేక బాధపడుతూ ఉండేటప్పుడు, ఈమె పెంచిన చిలుక, ఈమె దానికి ముందు నేర్పించిన తిరునామాలను ఈమె వానిని వినలేని ఈ స్థితిలో పలుకుతూ, అక్కడ ఇక్కడ సంచరించడం ప్రారంభించింది. "ఇది అయితే ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగిననందువల్ల కదా తిరునామాన్ని చెప్పి నన్ను బాధపెడుతున్నది" అని దానిని పట్టుకుని గూటిలో పెట్టింది. అది అక్కడే ఉండి, " గోవిందా! గోవిందా!" అని కూయడం ఆరంభించింది.

(గోవిందా! గోవిందా!) నారాయణుడు మొదలైన నామాలు ఉన్నాయి కదా, అతనికి. ఈమె కూడా నారాయణనే నమక్కే పఱై తరువాన్" (తిరుప్పావై –1) అని నారాయణ నామాన్ని నేర్పించి ఉంటుంది కదా. స్వామిపరత్వాన్ని చెప్పే నామాలలో ఏదో ఒక నామాన్ని అది చెప్పలేదు. సౌలభ్య సౌశీల్యాలను తెలిపే నామానికి ఈమె అభినివేశాన్ని పొందుతుంది– అనే మర్మాన్ని తెలిసి, గోవింద నామాన్ని అనేక పర్యాయాలు చెప్పి, ఈమె మర్మస్థానాన్ని బాధ పెట్టడం ఆరంభించింది. ఈ శ్రీకృష్ణుడు గోవిందుడు (పశువులను పొందినవాడు) అనే తన పేరుకు తగినట్లు పశువులను మేపడానికి విడిచిపెట్టి, తనను అలంకరించుకోకుండా, శ్రద్ధ చూపకుండా, పశువుల రక్షణ కోసం వాటి వెంట వెళ్లే ఒంటరితనంలోనే ఈమె మనస్సు ద్రవించింది. ఇప్పుడు ఆ మర్మాన్ని తెలిసి, గోవింద నామాన్ని చిలుక చెప్పడం ఆరంభించింది.

(ఊట్టు క్కొడాదు శెఱుప్పన్ ఆగిల్ ఉలగళందాన్ ఎన్ఱుయర క్కూవుమ్) దానికి ఆహారాన్ని పెట్టకుండా, ఉపవాసం చేసేటట్లు చేసి బాధించింది. అది " లోకాలను కొలిచిన స్వామీ!" అని గట్టిగా కూయడం ఆరంభించింది. గోవింద నామాన్ని చెప్పగానే, " ఇది కడుపునిండా తిన్న పొగరు వల్ల ఈ విధంగా తిరునామం చెప్పి ఇది నన్ను బాధపెడుతున్నది. దీనికి తిండిని పెట్టడం మానేస్తే, తిరునామం చెప్పకుండా ఉంటుంది " అని ఆ చిలుకను ఉపవాసం చేసేటట్లుగా చేసి, "తిండి పెట్టడం మానేస్తే పొగరు అణుగుతుంది" అనే లోక క్రమాన్ని భావించి, ఈ విధంగా చేసింది. అయితే, ఇది దానికి విపరీతంగా అయినది

అరైయర్ స్వాములు అధ్యయనోత్సవాలలో నూనెను కంఠానికి పూసుకుని, ఉపవాసం చేసి, కంఠాన్ని సుకుమారంగా చేసుకొని పాడేటట్లే, చిలుక గట్టిగా పాడడానికి దానిని ఉపవసించేటట్లు చేయడం కారణమైనది.

(ఉయర క్కూవుమ్) అతడు పైన తన చరణాలను వ్యాపింప చేసిన చోట అంతా ఇది తన కంఠాన్ని వ్యాపింప చేయడం ప్రారంభించింది. గోవింద నామం

తప్ప వేరొకటిని చెప్పనిది కృష్ణావతారాన్ని విడచి, వేరొక అవతారాన్ని చెప్పేటప్పుడు కూడా, కృష్ణావతారానికి సాటి వచ్చే వామనావతారాన్ని చెప్పి, నేను మోహపడేటట్లుగా చేసి, నన్ను బాధ పెట్టడం ఆరంభించింది

(నాట్టిల్ తలై ప్పళ్ళి ఎయ్ ది) దేశంలో తగినది అయిన నిందను పొంది– అని అర్థం. లోకంలో ఉండే మిగిలినవారికి బాధను పోగొట్టేదై, మనలను అందరినీ ప్రాణాలను నిలుపుకునేటట్లు చేసేది అయిన తిరునామం ఈమెకు మోహాన్ని కలిగిస్తుంది. ఇది ఏ విధంగా పర్యవసించబోతున్నదో? అని దేశంలో వ్యాపించిన నిందను పొంది.

(ఉంగళ్ నమ్మై ఇళ్ళిన్దు తలై ఇడాదే) మీరు మంచి పేరును పాడు చేస్తూ, తలను ఉంచుకొని నిలబడవలసిన అవసరం లేని విధంగా. తన స్వరూపానికి తగినట్లుగా అతడు వచ్చేవరకు వేచి ఉండకుండా, ఈమె తానే నాయకుడు ఉండే చోటుకి వెళ్లడం ఆరంభించింది– అనే నింద ఏర్పడి, మీరు వంశ గొప్పతనం కోల్పోయి, మీరు తలను వంచుకోవలసిన అక్కర లేనట్లుగా –అని భావం. " తలై యిడాదే" అనేదానికి ఎవరిని ముఖంలో చూడడానికి సాధ్యం కాలేక, తలవంచుకొని ఉండడాన్ని సూచిస్తుంది.

(శూట్టుయర్ మాడంగళ్ శూళ్ళిన్దు తోన్టుమ్ తువరాపదిక్కెన్నై ఉయ్ త్తిడుమిన్) "శూట్టు" అనే పదం ఫాలభాగాన్ని తెలిపేదై, సౌధాల పై అంతస్తుల ఔన్నత్యాన్ని చెబుతుంది. పై అంతస్తులు ఉన్నతంగా వెలిగే సౌధాలను చుట్టూ కలిగి, ప్రకాశిస్తున్న గొప్పతనాన్ని కలిగిన ద్వారకలోకి నన్ను తీసుకుని పోయి చేర్చండి. అక్కడ 16,000 మంది దివ్యదేవేరులు, అంతటి సంఖ్యలో సౌధాలు ఉన్నట్లే, నాకు కూడా ఒక భవనం కట్టి, నన్ను అందులో పెట్టి, వారిని వలె నన్ను కూడా అతడు అనుభవించేటట్లుగా నన్ను ద్వారకాపురికి తీసుకుని పోయి చేర్చండి.

★★★★★

మన్ను మతురై తొడక్కమాక వణ్తువరావతి తన్నళవుమ్
తన్నై త్తమరుయ్త్తు ప్పెయ్యవేణ్డి త్తాழ్కుழలాళ్ తుణిన్ద తుణివై
పొన్నియల్ మాడమ్ పొలిన్దు తోన్రుమ్ పుతువైయర్కోన్ విట్టుశిత్తన్ కోతై
ఇన్నిశైయాల్శొన్న శెఞ్జొల్ మాలై ఏత్తవల్లార్క్కిడమ్ వైకున్దమే. 10

పన్నిరణ్డామ్తిరుమొழి ముఱ్ఱిఱ్ఱు

తాழ் కుழలాళ్ = వేలాడే శిరోజాలను కల, పొన్ ఇయల్ మాడమ్ పొలిన్దు తోన్రుమ్ = బంగారుమయం అయిన, మిద్దెలతో విలసిల్లే, పుతువైయర్ కోన్ విట్టు శిత్తన్ =శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌లో ఉండేవారికి స్వామి అయిన పెరియాழ்వార్ల యొక్క కుమార్తె అయిన ఆణ్డాళ్, మన్ను మతురై తొడక్కమ్ ఆక వణ్ తువరాపతి తన్ అళవుమ్ = శ్రీమథురానగరినుండి శ్రీద్వారకవరకు చెప్పబడ్డ కొన్ని దివ్యదేశాలలో, తన్నై = ఆణ్డాళ్ అయిన తనను, తమర్ = తమ బంధువులు, ఉయ్త్తు పెయ్య వేణ్డి= తీసికొనిపోయి చేర్చవలసివచ్చి, ఈ తుణిన్ద తుణివై = చేసికొన్న నిశ్చయం విషయంగా, ఇన్ ఇశైయాల్ శొన్న = తీయని రాగంతో అనుగ్రహించిన, శెమ్ శొల్ వార్తై = మాలై అనే, అందమైన వాఙ్మాలను, ఏత్త వల్లార్క్కు = అభ్యసించగల్గిన వారికి, ఇడమ్ = నివసించే చోటు, వైకున్దమ్ = పరమపదమే.

వ్యా :- నిగమత్తిల్- (మన్ను మతురై యిత్యాది) అవ్వళవుపోలే భూమియుళ్ళతు. "మతురై ప్పుఱత్తు" (నాచ్చి.తిరు.12-1) ఎన్రు తొడఙ్గి, 'వణ్డువరాపతి- ఉయ్త్తిడుమిన్" ఎన్గిఱాళితే. తన్నై ఉఱవు ముఱైయార్ ఉయ్త్తు ప్పెయ్తుకొడుపోయ్ విడవేణ్డి. (తాழ் కుழలాళ్ తుణిన్ద తుణివై) తన్ మయిర్ముడియై ప్పేణామైయిలే తోఱ్ఱు అవన్ తన్ వழி వరుమ్బడి యిరుక్కిఱ ఇవళ్ తాన్ తుణిన్ద తుణివై.

(పొన్నియ లిత్యాది) శ్రీమద్వారకైయిల్ మాళికైయోడొక్కుమాయ్త్తు ఇవ్వూరుమ్. ఇనిత్తాన్ పణ్మిక్కు భావబన్దమ్ వழిన్దు పుఱప్పట్ట శొల్లెన్రు తోఱ్ఱియిరుక్కిఱవఱ్ఱై అభ్యసిక్కవల్లవర్కళ్, తనక్కు క్కాల్ నడై తారాత దశైయిలే దేశికరై ప్పార్త్తు నీఙ్గళ్ ఎన్నై క్కొడుపోఙ్గోళ్ ఎన్న వేణ్డాతే, అవననుమతిప్పడియే అతివాహికగణమ్ నడత్త అర్చిరాదిమార్గత్తాలే పోయ్ శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలే అనుభవిక్క ప్పెఱువర్కళ్.

పన్నిరణ్డామ్తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- నిగమత్తిల్, "అవ్వరుకు భూమి ఇల్లై" ఎన్నైక్కు జ్ఞాపక మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మతురైప్పురత్తిత్యాది) శొల్లుక్కు చ్చెమ్మై. భావబన్దత్తోడే శొల్లుకై.

అరుమ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక– తనను తీసుకుని పోయి దివ్యదేశాలలో చేర్చమని తన బంధువులతో పలికే గోదాదేవి తన నిర్ణయాన్ని తెలియజేసే ఈ దశకాన్ని అనుసంధించగలిగినవారు అర్చిరాది మార్గంలో శ్రీవైకుంఠాన్ని చేరగలరు– అని ప్రయోజనాన్ని పలుకుతూ, ఈ దశకాన్ని ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (మన్ను మదురై తొడక్కమాగ వణ్ తువరాపది తన్నళవుమ్) అతడు పుట్టిన చోటైౖ, భగవత్సంబంధాన్ని మారకుండా కలిగి ఉండే మధురానగరం మొదలు, అతడు 16 వేలమంది దేవేరులకు తనను వశం చేసుకున్న ద్వారకా నగరం వరకు –అని అర్థం. మొదటి పాశురంలో " మదురై ప్పుఱత్తు" అని ప్రారంభించి, తొమ్మిదవ పాశురంలో "తువరాపదిక్కు ఎన్నై ఎయ్ త్తిడుమిన్" అనే పర్యంతం గా చెబుతున్నది కనుక, ఈమెను సంబంధించినంతవరకు, అతని సంబంధం కలిగిన దివ్యదేశాలు అంతర్భవించుకున్నదే, భూమి– అని భావిస్తున్నది.

(మన్ను మదురై) "మన్ను వడ మదురై" (తిరుప్పావై–5) అని తిరుప్పావై ప్రబంధంలో ఈమెయే పలికింది కదా. " భగవత్సంబంధం ఏనాడూ మారని దేశం. పూర్వం సిద్ధాశ్రమమై, శ్రీవామనుడు చిరకాలం తపస్సు చేశాడు. శత్రుఘ్నుడు ఇక్కడ శత్రువులను సంహరించి రాజధానిని నిర్మించాడు. సర్వేశ్వరుడు ఎల్లప్పుడూ ఈ విధంగా అవతరించడానికి అనువైన దేశం "అని ఆరంభించి తిరుప్పావై మూవాయిరప్ప డి వ్యాఖ్యానంలో వివరింపబడడం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది.

(వణ్ తువరాపది) "పదినాఱామాయిరవర్ దేవిమార్ పార్ త్తిరుప్ప –––పోదువాగ ఉణ్బదనై" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 7– 9) (16 వేల మంది దివ్య పత్నులు శ్రీకృష్ణుని అధరామృతాన్ని "మేము పానం చేయాలి "అని కోరి ఎదురు చూస్తూ ఉండగా, భగవత్సంబంధం కలిగిన వారందరూ సామాన్యంగా అనుభవించవలసిన ఆ భగవంతుని అధరామృతాన్ని) అని చెప్పినట్లు 16

వేలమంది దేవేరులకు తనను వశం చేసుకొన్న చోటు –అని ఈమెయే అనుగ్రహించింది కదా.

(తన్నై త్తమర్ ఉయ్ త్తు ప్పెయ్య వేణ్డి) తాను స్వయంగా వెళ్లి నడవలేని తనను సంబంధం కలిగిన బంధువులు ఎత్తుకొని తీసుకొని పోయి చేర్చాలని కోరి,

(**తాழ்కుழలాళ్ తుణింద తుణివై**) అతనిని పొందనందువల్ల తన కేశ బంధాన్ని ఆదరించి, సంస్కరించి అలంకరించుకోకుండా, వేలాడే కేశాలను కలిగి ఉండే దశలో కనిపించి, అతడు తన దారికి వచ్చేటట్లుగా ఈమె చేసుకొన్న దృఢనిశ్చయాన్ని,

(పొన్నియల్ మాడమ్ పొలిందు తోన్టుమ్ పుదువైయర్ కోన్ విట్టుశిత్తన్ కోదై) బంగారు మయమైన సౌధాలతో ప్రకాశిస్తూ ఉండే శ్రీవిల్లి పుత్తూరులో ఉండేవారికి నాథులైన పెరియాళ్వార్ల ప్రియ పుత్రిక అయిన గోదాదేవి– అని భావం. సంపద మెండుగా కలిగిన ద్వారకలో ఉండే సౌధాల వలె ఉండే సౌధాలను కలిగినది ఈ ఊరు –అని భావం.

(ఇన్నిశైయాల్ శొన్న శెంజొల్ మాలై ఏత్త వల్లార్ క్కు) తీయని రాగాలు నిండి భక్తి నిండి ప్రవహించి పరీవాహంగా ప్రవహించిన శబ్దాలు కనుక, మిక్కిలి ఋజుత్వాన్ని, అందాన్ని కలిగిన వాక్కుల మాలిక అయిన ఈ దశకాన్ని అభ్యసించి చెప్పగలిగినవారికి,

(ఇడమ్ వైకుందమే) విశ్లేష దుఃఖంతో తనకు కాళ్లతో నడిచి వెళ్లడానికి సాధ్యం కాని స్థితి కనుక, తనకు కావలసినవారిని చూచి “నన్ను మీరు అతడు అభిమానించిన దేశాలకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి” అని ఈమెవలె చెప్పనక్కర లేని రీతిలో అతనిచే అనుమతింపబడిన అతివాహికుల సమూహం పిలుచుకొని వెళ్లగా, అర్చిరాది మార్గం ద్వారా వెళ్లి, శ్రీవైకుంఠంలో అతనిని, అతని భక్తులను అనుభవించగలుగుతారు.

పన్నెండవదశకం వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం పూర్తి అయినది.

పదిన్ మున్ఱామ్ తరుమొ**ழி** - కణ్ణన్ ఎన్నుమ్

అవ :- ఇవళ్ దశైయ అనుసన్దిత్తార్క్కు క్కాల్ నడై తన్దు పోకలామ్బడియాయిరాతితే; వరున్దిప్పోనార్కళేయాకిలుమ్ ఇవళై ఒరు కట్టణత్తిలే కిడక్కలామ్బడి పణ్ణి క్కొడుపోకవుమ్ వేణుమే; ఎన్దశైయై అఱిన్దు పరిహరిక్క ప్పార్త్తికోళాకిల్ అజ్గే స్పర్శముళ్ళ తొన్ఱై క్కొడువన్దు ఎన్నై స్పర్శిప్పిత్తు ఎన్ సత్తైయై నోక్క ప్పారుజ్గోళ్- ఎన్గిఱాళ్. "నీతాన్ మెయ్యే నోవుపట్టాయో ? ఇప్పడి నోవుపడక్కడవతో ? ఉన్కుడియై నోక్కవేణ్డావో? అవనుక్కు వరుమ్ పழியై ప్పరిహరిక్కవేణ్డావో ?"- ఎన్న; "నీజ్గళ్ ఒరు ప్రయోజనత్తుక్కాక చ్చొల్లుమ్ వార్తై ఎన్దశైక్కు చ్చేరువతొన్ఱల్ల; ఎన్నై యుణ్డాక్కవేణు మెన్నుమ్ నినైవు ఉజ్గళుక్కుణ్డాకిల్ అవన్బక్కల్ ఉళ్ళతొన్ఱై క్కొడువన్దు ఎన్నై స్పర్శిప్పిత్తు నోక్కప్పారుజ్గోళ్"- ఎన్గిఱాళ్.

అవతారికై ము*ற்றிற்று*

అరు :- కణ్ణన్ ప్రవేశే- కీழில్ తిరుమొழியిలే- అవన్ సమ్బన్ద ముళ్ళ దేశత్తిలే కొడుపోజ్గోళ్ ఎన్ఱవళ్, ఇత్తిరుమొழியిలే "వాట్టమ్ తణియ వీశీర్" ఎన్ఱతుక్కు క్కరుత్తెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవళ్ దశైయై యిత్యాది). (పణ్ణిక్కొడు పోకవుమ్ వేణుమే) "అత్తాలే అవర్కళ్ కొడుపోకానిఱ్కు అవర్కళై ప్పార్త్తు (ఎన్దశైయై యఱిన్దు) "ఎన్ఱు కూట్టి నిర్వహిప్పతు. "కాట్చి ప్పழకి క్కిడప్పేనై" ఎన్ఱత్తై క్కటాక్షిత్తు (నీ తాన్ మెయ్యే నోవుపట్టాయో) ఎన్ఱతు. "పుణ్ణిల్ పుళి ప్పెయ్తాఱ్పోల్" ఇత్యాదియై ప్ప*ற்ற* (ఇప్పడి నోవు పడక్కడవతో) ఎన్ఱతు, (ఒరు ప్రయోజనమ్)- పழி పరిహరిక్కై.

అరుమ్బదమ్ ము*ற்றிற்று*

పదిన్ మున్ఱామ్ తిరుమొ**ழி** - కణ్ణన్ ఎన్నుమ్

గడచిన దశకంలో స్వామి అభిమానించిన, ఉత్తర మధుర మొదలైన చోట్లకు తనను తీసుకొని పోయి చేర్చాలని తల్లులు మొదలైనవారిని గోదాదేవి కోరింది. ఈమె పడే పాట్లను చూసి, వాటిని అనుసంధించే తల్లులు చెలికత్తెలు మొదలైనవారికి ఈమెను పిలుచుకొని పోయే అవధిలో కాలి బలం లేదు కదా! వారు శ్రమపడి తీసుకొని పోవాలని అనుకున్నా, ఈమెను పడుకలో పరుండబెట్టి

మోసుకుంటూ పోవాలి కదా! ఆ విధంగా మోసుకుని పోవాలని తలచినా, అక్కడికి పోయి చేరేవరకు ఈమె ప్రాణాలు ధరించి ఉంటుంది –అని చెప్పడానికి సాధ్యం కాదు. అందుచేత వారు ఈమెను తీసుకొని పోవడానికి సందేహించారు. అప్పుడు గోదాదేవి వారిని చూసి, " అతనికి దూరమై, నేను పడే పాట్లను తెలిసి, నన్ను ప్రాణాలను ధరించేనట్లు చేయాలి –అని మీరు భావించినట్లయితే, అతనితో సంబంధాన్ని కల ఒక వస్తువును తీసుకుని వచ్చి, దానికి నాతో సంబంధాన్ని కలిగించి, నా ప్రాణాలు పోకుండా ఉండేటట్లు రక్షించడానికి ప్రయత్నించండి" అని ఈ దశకంలో పలుకుతున్నది.

ఈమె స్థితిని గమనించిన తల్లి మొదలైనవారు "శ్రీకృష్ణుని దర్శించడంలోనే కాలక్షేపం చేసే, నీవు నిజానికి క్లేశాన్ని పొందడం తగినదా? ఒకవేళ విశ్లేషంవల్ల బాధను పొందినా, ఈ విధంగా ప్రాణాలను ధరించి లేని విధంగా బాధపడవచ్చునా? అతని రాకను ఎదురుచూచే నువ్వు వంశ గౌరవాన్ని కాపాడవద్దా? "ఈమెను ఈ విధంగా బాధపడేటట్టు చేశాడు" అని అతనికి కలిగే నిందను నీవు నివారించవద్దా?" అని ఈమెను ప్రశ్నించగా, " మీరు మీ వంశానికి కలిగే నిందను లేకుండా చేయడం కోసం చెప్పే మాట, అతనిని పొందితే తప్ప నిలువ లేని నా ప్రాప్యత్వరకు పొసగేది కాదు. నన్ను నశించి పోకుండా రక్షించాలి– అనే భావం మీకు ఉంటే, అతనికి సంబంధం పొందిన ఒక వస్తువును తీసుకుని వచ్చి, దానితో నాకు సంబంధం కలిగించి, నన్ను రక్షించడానికి చూడండి"– అని దశకంలో గోదాదేవి పలుకుతున్నది.

అవతారికకు అనువాదం పూర్తి అయినది.

★★★★★

కణ్ణ నెన్నుమ్ కరుమ్ తెయ్‌వమ్ కాట్చిప్పఴుకి క్కిడప్పేనై
పుణ్ణిల్పుళి ప్పెయ్‌తాల్పోల పుఱనిన్ఱఴకు పేశాతే
పెణ్ణిన్ వరుత్త మఱియాత పెరుమానరైయిల్ పీతక
వణ్ణవాడై కొణ్డు ఎన్నై వాట్టమ్ తణియ వీశిరే. **1**

కణ్ణన్ ఎన్నుమ్ కరుమ్ తెయ్‌వమ్ = శ్రీకృష్ణుడనే నల్లని ఒక పరదేవతయొక్క, కాట్చి = దర్శనంలో, పఴుకి క్కిడప్పేనై = అభినివేశాన్ని పొందిన నన్నుగూర్చి, (ఓతల్లులారా! మీరు), పుఱమ్ నిన్ఱు = బయటివారుగా ఉంటూ, పుణ్ణిల్ పుళి పెయ్‌తాల్ పోల = పుండులో చింతపండు రసాన్ని పోసినట్లుగా, అఴకు పేశాతే = కర్తవ్యాన్ని గూర్చి చక్కగా మాట్లాడకుండా, పెణ్ణిన్ వరుత్తమ్ అఱియాత పెరుమాన్ అరైయిల్ = ఆడపిల్లను కన్నవారి బాధను తెలియని వాడైన శ్రీకృష్ణుని నడుములో అలంకరించిన, పీతక వణ్ణ ఆడై కొణ్డు = పీతాంబరాన్ని తీసికొని వచ్చి, వాట్టమ్ తణియ = నా విరహతాపం తీరేటట్లుగా, ఎన్నై వీశిరే = నాపై వీచండి.

వ్యా :- ముతల్పాట్టు. (కణ్ణ నెన్నుమ్ కరున్దెయ్‌వమ్) "కృష్ణన్" ఎన్ఱాల్ తన్నై ఉకప్పార్‌క్కు ఇష్టవినియోగార్హమాక్కివైక్కు మెన్ఱిఱే ప్రసిద్ధి; ఇప్పోతు అతు తవిర్‌న్దు, మనుష్యత్వే పరత్వమే సిద్ధిత్తువిట్టతు. కృష్ణనెన్ఱాల్ నామ్ నినైత్తిరున్దవై ఎల్లామ్ పోయ్, తాన్ పిఱరై క్కుమ్పిడుకొళ్ళ త్తొడఙ్గినాన్. నమ్మై ప్పెఱుకైక్కు త్తాన్ నమ్ వాశలిలే అవసరప్రతీక్షనాయ్ త్తువళుకై ఎల్లామ్ పోయ్, ముకమ్ తోగ్గ్రామే నిన్ఱు వయిఱు వళర్‌త్తు ప్పోవారోపాతియానాన్. కాల్ తట్టైయిలే పావాతపడి నిన్ఱు ముకత్తై మాఱవైత్తు హవిస్సై క్కొణ్డుపోమ్ దేవతైకళోపాతియానాన్. కృష్ణనెన్ఱాల్ ఉకప్పార్‌క్కు భవ్యనెన్ఱు శొల్లువతొరు శబ్దమాత్రమాయ్, మున్బుత్తై నిలైయే అర్థమాయ్ విట్టతు. స్వరూపమ్ మాఱాడినాల్ స్వభావముమ్ మాఱాడినాలాకాతో ! ఇన్నిఱమ్ ఎప్పోతు మొక్క ప్పడుకులై యడిక్కుమతు తవిరుకిఱతిల్లై; కృష్ణశబ్దార్థమ్ మెయ్యాయ్ విట్టతు. ఇవన్ భవ్యనెన్ను మతు వటయక్షప్రసిద్ధిపోలేయాయ్‌త్తు. ఉకప్పార్‌క్కెళియ నెన్నుమతు వికృతియాయ్, ప్రకృతివత్ భావిత్తేవిట్టాన్.

(కాట్చి ప్పఴుకి క్కిడప్పేనై) మున్బు కణ్డ కాట్చియై స్మరిత్తు అతు కైమ్ముతలాక జీవిత్తు క్కిడప్పోమెన్ఱాల్ అతువు మొణ్ణాతపడి అవ్వఴి పుల్లైఴున్దుపోయ్‌త్తు. (కిడప్పేనై) "కిడన్ద కిడైయిలే పాడోడి క్కిడన్దాళాకాతే" ఎన్ఱు అకళఙ్కనాట్టాఴ్వాన్ వార్తై ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌వర్. ఇప్పోతు అవనై అణైక్కవల్ల ఇవళుక్కు త్తేట్టమ్, ఇడమ్ వలమ్ కొళ్ళుకైయాయ్‌త్తు. (యే తు) (రామా-అయో-41-20) చక్రవర్తి- పోక్కై అనుమతి

పణ్ణినాన్; శ్రీకౌసలైయార్ మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణివిట్టార్; అవ్వళవన్ఱిక్కే, పత్తొన్బతామ్ భాషైయాయ్‌త్తు తోழన్మార్‌పడి. (రామస్య సుహృదః) తాయ్ తమప్పనుక్కు మఱైత్తువైయుమ్ వెళియిడుమ్బడి ఉట్పుక్కవర్‌కళితే తోழన్మారాకిఱార్. తఙ్గళై ప్పేణాతే అవనుక్కే నన్మై ఎణ్ణిప్పోన్దవర్‌కళ్ పడుకులై ప్పట్టార్‌కళెన్గిఱతు. (సర్వే తే) “ఒరు విభూతియాక సామ్యాపత్తి పెఱ్ఱిరుక్కుమాపోలే; (మూఢచేతసః) సుహృత్తుక్కళాకిల్ ఎழுన్దిరున్దు కాలైక్కట్టి మీళాతొழிవానెన్? ఎన్నిల్, అఱివు కలన్దాల్ శెయ్యుమత్తై నెఞ్జిల్ వెళిచ్చెఱిప్పిల్లాతపోతుమ్ శెయ్యప్పోకాతితే. అఱివు కెడుకైక్కు హేతువెన్? ఎన్నిల్; (శోకభారేణ చాక్రాన్తాః) మలై అముక్కినాప్పోలే శోకమ్ అముక్కానిఱ్క చ్చెయ్‌వతెన్? (శయనం న జహు స్తదా) పడుక్కైయై విట్టెழுన్దిరున్దార్‌కళాకిల్ మీట్టుక్కొడు పుకున్దవాశియన్ఱో. తాన్దామే పడుక్కైయిఱ్కిడన్దు పోన్దవర్‌కళన్ఱే.

(పుణ్ణిల్) పుణ్ణిన్ వివరత్తిలే పుళియై ప్రవేశిప్పిత్తాప్పోలే. (పుఱమ్ నిన్ఱు) వాశలుక్కు ప్పుఱమ్బు ఒన్ఱు శొల్లాతే కొళ్ళుఙ్గోళెన్గిఱాళల్లళ్, ఎన్నైయుమ్, అవనైయుమ్ శేర్‌క్కుమ్ కూఱ్ఱిలే నిన్ఱ వార్త్తై శొల్లుమతొழிయ మీట్కుమ్ కూఱ్ఱిలే నిన్ఱు వార్త్తై శొల్లాతే. ఎన్నై అవనోడే శేర్‌క్కైక్కిడాన వార్త్తై శొల్లుకైయన్ఱిక్కే, ఎనక్కు అవన్బక్కల్ ప్రావణ్యత్తై క్కులైక్కైక్కిడాన వార్త్తై శొల్లాతే. అழகు శొల్లాతే. ఇప్పోతు మీట్కప్పార్‌క్కిఱవర్‌కళ్ అవనుడైయ సౌన్దర్యత్తై చ్చొల్లుకిఱార్‌కళన్ఱే, “ఇప్పోతు. ఇవ్వాఱ్ఱామైయై పరిహరిత్తాల్ మేల్ వరుమ్ నన్మైకళై ప్పారాయ్” ఎన్ఱు అవఱ్ఱై చ్చొల్లానిల్లాతే. (పేశాతే) ఇతు శబ్దమాత్రమాయ్, అర్థప్పర్యన్ఱు ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్.

నీఙ్గళ్ ఇతిల్ పడుకిఱ నేర్‌త్తియై చ్చెయలిలే నేరప్పారుఙ్గోళ్. (పెణ్ణిన్ వరుత్త మిత్యాది) “ఉఙ్గళిరణ్డుతలైక్కు మొత్త ఉకప్పుక్కు నాఙ్గళ్ శిల యత్నమ్ పణ్ణుమ్బడి ఇరున్దతో?” ఎన్న; ఉకప్పు ఒత్తాలుమ్ ఆణుమ్ పెణ్ణు మెన్గిఱ వాశి యిల్లైయో ?; “ములై ఎழுన్దార్‌పడి మోవా ఎழுన్దార్‌క్కు త్తెరియాతితే” ఎన్ఱు భట్టర్ అరుళిచ్చెయ్‌తారాక ప్రసిద్ధమితే. సాన్దీపిని శిష్యనైయితే పిఱర్ మిడి యఱియా నెన్గిఱతు. (పెరుమాన్) “హీనో యదనయా ప్రభుః” (రామా.సుంద-15-53) ఎన్గిఱపడియే. అవనుక్కు నమ్మై యొழிయ చ్చెల్లువతానాలుమ్ నమక్కు అవనై యొழிయచ్చెల్లాతే, నమ్ సత్తై నోక్కవేణుమే; భోగత్తుక్కాకిలితే అవర్ వేణ్డువతు, సత్తై నోక్కుకైక్కు అఙ్గుత్తై సమ్బన్ధముళ్ళతొన్ఱు అమైయుమే, అత్తై క్కొణ్డువన్దు ఎన్నై ఆశ్వసిప్పియుఙ్గోళ్; అవన్దాన్ ఇత్తనైపోతు పశుక్కళైయుమ్ విట్టుక్కొణ్డు పోకానిఱ్కుమే, పిఱరై నలికైక్కాక త్తాన్ కాట్టుక్కు ప్పోకైక్కు ఉడైత్తోలుడుత్తితే పోవతు; “కఱైయినార్ తువరుడుక్కై” (తిరువాయ్-4-8-4) ఎన్గిఱపడియే తిరుప్పీతామ్బరత్తై ఇట్టువైత్తుప్పోమే.

(అఱైయిల్ పీతకవణ్ణవాడై కొణ్డు) "మేలిట్ట ఉత్తరీయమానాలాకాతో" ఎన్ఱు నఞ్జీయర్ కేట్క; "స్వేదగన్ధలుబ్ధైపోలేకాణ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌తారామ్. (ఎన్నై యిత్యాది) ఎన్నైయుమ్, అవనైయుమ్ శేర్‌త్తు భోగత్తిలే నిఱుత్తుఙ్గోళెన్ఱాల్, అతు ఇప్పోతు ఉఙ్గళాల్ శెయ్యప్పోకాతితే. ఆనాలుమ్, వాట్టత్తై అకఱ్ఱరిప్పడుత్తలామే, అత్తై చ్చెయ్య ప్పారుఙ్గోళ్. అవనుడైయ తిరుప్పీతామ్బరత్తై క్కొడువన్ద ఎన్మేలే పోకట్టు ఎన్ సత్తైయై నోక్క ప్పారుఙ్గోళ్.

ముతఱ్పాట్టిల్ :- (కణ్ణ నిత్యాది) కణ్ణ నెన్నుమ్ కరుమ్ తెయ్‌వత్తుక్కు ప్రకారభేదేన తాత్పర్యఙ్గళరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కృష్ణనెన్ఱాలిత్యాది వాక్యఙ్గళాలే) (నామ్ నినైత్తిరున్దవై) తన్నై అవన్ కుమ్బిడుకై. "తెయ్‌వమ్" ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నమ్మై ప్పెఱుకైక్కిత్యాది). తెయ్‌వమ్-పరత్వమాతల్; దేవతైకళినుడైయ స్వభావమాతల్. మున్దినతు (కృష్ణనెన్ఱాల్ ఇత్యాది తొడఙ్గినానెన్నుమళవుమ్). పిన్దినతు (నమ్మై ఎన్ఱు తొడఙ్గి ఆనావెన్నుమళవుమ్) మున్దిన వివరణమ్ (కృష్ణనెన్ఱాల్ ఇత్యాది). "ఎన్నుమ్" ఎన్గిఱతు- ప్రసిద్ధియాతల్, శబ్దమాత్రమాతల్. (మున్బుత్తై నిలై) పరత్వమ్. కరుమైయైప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (స్వరూపమ్ మాఱాడినాలిత్యాది). స్వరూపమ్-ఆశ్రితపారతన్త్ర్యమ్. వివరణమ్ (ఇన్నిఱ మిత్యాది).ఇత్తాల్ ఫలితమ్ (కృష్ణశబ్దార్థ మిత్యాది). (కృష్ణన్ ఎన్ఱాల్ ఉకప్పార్‌క్కు) ఎన్ఱ వాక్యవివరణమ్ (ఇవన్ భవ్యనిత్యాది వాక్యద్వయముమ్.) (వికృతియాయ్) వికారమాయ్- వేఱా యెన్ఱపడి. (ప్రకృతివత్) స్వభావమ్- పరత్వ మెన్ఱపడి. (పాడోడి) ఎన్ఱతు- ఒరు పార్శ్వత్తిలే పెఱామల్ కిడక్కై. ఫలితమ్ (ఇప్పోతిత్యాది)ఇప్పడి పాడోడి క్కిడన్ద పేరుణ్డో ? ఎన్న; పెరుమాళుడైయ తోఴనార్ కిడన్దారెన్గిఱార్ (యేత్విత్యాది). తుశబ్దార్థమ్. (చక్రవర్తి యిత్యాది). లోకత్తిలే ఉళ్ళతు పతినెట్టుభాషైయాకైయాలే ఎల్లారైయుమ్ పఱ్ఱ ఇవర్‌కళుడైయ వ్యావృత్తి తోఱ్ఱుకైక్కాక (పత్తొన్బతామ్ భాషై యెన్గిఱతు) కీఴ్- తాయ్‌తమప్పనిల్ సుహృత్తుక్కు రూఢియాయరుళిచ్చెయ్‌తు, అవయవాన్తరవివక్షయా తాత్పర్యాన్తరమ్ (తఙ్గళై యిత్యాది). (సామ్యాపత్తి) రామవిశ్లేషత్తిల్ ఎల్లార్‌క్కుమ్ దుఃఖ మొత్తిరుక్కై. పడుక్కైయిల్ కిడన్దవర్‌కళెల్లామ్ ఎఴున్దిరుక్కవిల్లైయో ? లోకత్తిల్ ఎన్న, (తాన్దామే యిత్యాది). అతావతు- శోకభారత్తాలే కిడన్దవర్‌కళాకైయాలే స్వవశ మల్ల ఎన్ఱపడి. "అఴకు"- నన్మై. (ఉకప్పు ఒత్తాలుమ్) అవన్ ఎన్ దశై యఱియానెన్ఱపడి.

ఆనాల్ సర్వజ్ఞనన్ఱో! అఱియానో ! ఎన్ఱు వ్యాఖ్యాతా ఈడుపట్టు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సాన్దీపినిత్యాది). సాన్దీపిని యిడత్తిలే ఎల్లామ్ కఱ్ఱు క్కేట్టు సర్వజ్ఞనాయిరుక్క చ్చెయ్‌తేయుమ్ వెఱుప్పాలే అఱియానెన్గిఱాళ్. ఇవళై ప్పిరిన్దు అవన్ పెరుమానా యిరుక్కిఱతు ఎప్పడి యిరుక్కిఱతు ? ఎన్న; పెరుమాళ్ పిరాట్టియై ప్పిరిన్దు ప్రభువాయిరున్దాఱ్పోలే- ఎన్గిఱార్ (హీనో యదనయా ఇత్యాది) మేలుక్కవతారికై యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవనుక్కు

నమ్మై యిత్యాది). పీతకవాడై శాత్తికొణ్డన్తో ఇరుప్పతు; అత్తై క్కొణ్డు వరప్పోమో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవన్దానిత్తనై యిత్యాది) (పిఱరై నలికైక్కాక)- పెణ్గళై నలికైక్కాక.

మొదటి పాశురమ్ –

అవతారిక– "స్వామి తన నడుములో అలంకరించుకున్న పీతాంబరాన్ని తీసుకుని వచ్చి, నా శ్రమ తీరేటట్లుగా వీచండి" –అని ఇందులో అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కణ్ణన్ ఎన్నుమ్ కరుందెయ్ వమ్) శ్రీకృష్ణుడు అనే పేరును పొందిన కఠినుడైన దైవం –అని అర్థం. కృష్ణుడు అంటే, ఇంతకు ముందు తనను ఆశపడినవారికి తనను విధేయుడుగా చేసుకుని వర్తించేవాడు –అనే కదా లోకంలో ప్రసిద్ధి ఉన్నది. కాని, ఇప్పుడు అది మారిపోయి, మానవుడై అవతరించిన దశలో కూడా అతడు ఎవరికి అందని పరదైవం అనేటట్లుగా అయినది. శ్రీకృష్ణుడు అంటే, ప్రేమతో తన దివ్యపత్నికి నమస్కరిస్తాడు– అనే భావించాము. ఇప్పుడు ఆ ప్రణయిత్వం అంతా పోయి, తాను వారిని నమస్కరించేటట్లుగా చేయడానికి ఆరంభించాడు. కృష్ణుడు అంటే, తన పత్ని కటాక్షాన్ని పొందడం కోసం వారి వాకిలిలో సమయం కోసం వేచి ఉంటాడు –అని భావించాము. ఇప్పుడు ఆ స్థితి పోయి, వారు శ్రీకృష్ణుని చూడలేక నిలచి ఉండేటట్లు, తమ కడుపు నిండించుకొనే అన్యదైవాలవలె అయ్యాడు. ఈ భూమిలో కాలు పెట్టడానికి కూడా జంకి, అసహ్యించుకొని, భూమికి పైన నిలచి, తమ ముఖాన్ని చూపకుండా, తమకు తగిన హవిర్భాగాలను తీసుకుని పోయే ఇంద్రాది దేవతల వలె అయ్యాడు. కృష్ణుడు అంటే, అతనిని ఆశపడినవారికి వశమై ఉండేవాడు– అని లోకంలో కీర్తి ఏర్పడి ఉన్నదే తప్ప, అవతరించడానికి అతనికి ముందు ఉండే పరత్వమే వాస్తవమైపోయింది.

(కరుందెయ్ వమ్) కృష్ణుడు అనే పదం చేత చూపబడే ఆశ్రితపారతంత్ర్యం అనే స్వరూపం (అంటే, విలక్షణమైన స్వభావం) మారినట్లుగానే, నల్లదనం అనే స్వరూపం (సమానమైన స్వభావం) కూడా మారిపోయి ఉండకూడదా? ఈ నల్లని వర్ణం ఎప్పటివలె అతనిని నన్ను పడరాని పాట్లను పెట్టడం మానలేదు. శ్రీకృష్ణుడు నల్లనివాడు– అనే పేరు వాస్తవమైపోయింది. బయట వలె, లోపల కూడా నల్లనివాడుగానే ఉన్నాడు. ఇతడు భక్తులకు వశమై ఉండేవాడు– అనే ప్రసిద్ధి, మూఢనమ్మకం కలిగినవారు" మర్రి చెట్టులో పిశాచం ఉన్నది" అని చెప్పే ప్రసిద్ధి వలె, అసత్యమైపోయింది. కేవలం బాహ్యవేషమై, దానిని ఈనాటి వరకు "తన సహజమైన స్వభావం" అని అందరూ భావించేటట్లుగా నటించాడు, ఈ శ్రీకృష్ణుడు.

(కాట్చి పఴగి క్కిడప్పేనై) "అతనితో పూర్వం అలవాటు పడిన దృశ్యాలను భావించి, వాటితో ప్రాణాలను ధరిస్తాం "అని చూస్తే, అది నా విరహవేదనను అధికం చేసి నన్ను పడుకలో పరుండనీయకుండా చేస్తున్నందువల్ల, ఆ దారి కూడా ఉపయోగం లేనిది అయిపోయింది.

(కిడప్పేనై) పరుండేటప్పుడు, ఇంకొక వైపు దొర్లడానికి వీలు కాని విధంగా పడుకొని ఉండే నన్ను– అనే అర్థం తోచేటట్లుగా "పడుకున్న సన్నివేశంలో ఒకవైపే పడుకొని ఉండే సన్నివేశంలో పడుకొని ఉన్నది కదా" అని అకలంక నాట్టాఴ్వాన్ అర్థం చెప్పడం ఇక్కడ అనుసంధించుకోవాలి. "ఇప్పుడు భగవంతుని ఆలింగనం చేసి కోవడం కూడా ముఖ్యం కాదు. కుడి ఎడమలుగా తిరిగి పడుకోవడమే ఆవశ్యకం" అనే స్థితి ఏర్పడింది.

"యే తు రామస్య సుహృద స్సర్వే తే మూఢచేతసః,
శోకభారేణ చాక్రాంతాః శయనం న జహు స్తదా"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ –41 –20)

(శ్రీరాముని స్నేహితులు అందరూ శోకభారంచేత ఆక్రమింపబడినవారై జ్ఞాన సంకోచాన్ని పొందినవారై, పడుకను విడచి బయటకు రాలేదు) అనే శ్లోకంలో శ్రీరాముడు అరణ్యాలకు పోవడానికి బయలుదేరినప్పుడు అతని స్నేహితులను స్థితి ఈ విధంగానే ఉన్నట్లు చెప్పబడింది కదా.

ఇప్పుడు ఈ శ్లోకం వ్యాఖ్యానింపబడుతున్నది.

(యే తు) తండ్రి దశరథ చక్రవర్తి శ్రీరాముడు అరణ్యాలకు వెళ్లడానికి అనుమతించాడు. తల్లి కౌసల్య అరణ్యాలకు వెళ్లే శ్రీరామునకు మంగళాశాసనం చేసి పంపించింది. ఈ రాజ్యంలో 18 భాషలు ఉండగా, కొందరు 19వ భాషలో పలికినట్లుగానే, తల్లిదండ్రులు వలె, కాకుండా స్నేహితులు చేసినది ప్రత్యేక మార్గమై ఉన్నది.

(రామస్య సుహృదః) శ్రీరాముని స్నేహితులు– అని అర్థం. తల్లికి, తండ్రికి దాచినవాటిని కూడా వ్యక్తం చేసేటట్టుగా అంతరంగులై ఉంటారు కదా, స్నేహితులు. అందుచేత, వారు ఈ విధమైన పాట్లను పడుతున్నారు –అని భావం. "సుహృదః" అనే పదానికి "మంచి మనసును కలిగినవారు" అనే వ్యుత్పత్తిని బట్టి అర్థాన్ని గ్రహించేటప్పుడు, తమ మంచిని గమనించకుండా శ్రీరామునికే మంచిని భావించి, ప్రవర్తించేవారు కనుక, వారు ఈ పాట్లలను పడ్డారు– అని భావం.

(సర్వే తే) వారు అందరూ –అని అర్థం. నిత్య విభూతిలో ఉండే నిత్యులు, ముక్తులు అందరూ పరమాత్మ విషయంలో అభినివేశం పొందడంలో ఒకే విధంగా ఉండేటట్లే, శ్రీరాముని స్నేహితులు ఒక్కరు కూడా విడచి పోకుండా, మోహాన్ని పొందడంలో సమానంగా ఉన్నారు.

(మూఢచేతసః) మోహాన్ని పొందిన మనసు కలిగినవారు– అని అర్థం. వీరు శ్రీరాముని స్నేహితులు అయితే, లేచి అతని కాలిలో పడి, అరణ్యాలకు పోకుండా అడ్డుపడి తీసుకొని రాకూడదా?అని అంటే, తెలివితో ఉండి ఉన్నట్లయితే ఆ పనిని చేసి ఉంటారు. "శ్రీరాముడు అరణ్యాలకు పోతున్నాడు " అని వినగానే, తెలివి కోల్పోయి మోహాన్ని పొందినందు వల్ల, దానిని వారు చేయలేదు– అని భావం. ఈ విధంగా జ్ఞానం నశించి పోవడానికి కారణం ఏమి? అని అంటే,

(శోకభారేణ చాక్రాంతాః) శోకం అనే భారం చేత ఆక్రమింపబడినవారు –అని అర్థం. పర్వతం అణచినట్లుగా, దుఃఖభారం అణచినప్పుడు జ్ఞానం సంకోచం పొందకుండా ఏమి చేయడం?

(శయనం న జహు స్తదా) అప్పుడు పడుకను విడిచిపెట్టి వారు ఎవరూ లేవలేదు. పడుకను విడచిపెట్టి లేవగలిగినవారైతే, వీరి మాటను శ్రీరాముడు అతిక్రమించడు, కనుక, వీరు శ్రీరాముని తిరిగి తీసుకుని వచ్చినట్లుగా అవుతుంది. అయితే, వీరిలో ఒక్కరు కూడా పడుకను విడిచిపెట్టి లేవలేకపోయారు కదా

(పుణ్ణిల్ పుళి ప్పెయ్ దాఱ్పోల) పుండు రంధ్రంలో చింతపండు రసాన్ని పోసినట్లుగానే, కఠినమైన బాధ కలిగేటట్లుగా –అని భావం.

(ప్పుఱ నిన్ఱు అழగు పేశాదే) ఇక్కడ "పుఱమ్" అనే పదం "వాకిలికి బయట" అనే అర్థాన్ని ఇవ్వదు. అందుచేత "నా వాకిలికి బయట నిలచి, ఏ మాటను చెప్పకండి "అని ఈ ప్రయోగానికి అర్థం కాదు. ఈ గోదాదేవిని, శ్రీకృష్ణుని కలుపడం "అకమ్". ఆమెను శ్రీకృష్ణుని దగ్గర నుండి విశ్లేషింపజేయడం "పుఱమ్". "నన్ను అతనితో చేర్చడానికి ఒక మాట చెప్పాలి తప్ప, నాకు అతనిలో ఉండే

ప్రేమను పోగొట్టి, అతని దగ్గర నుండి నన్ను విడదీయడానికి తగిన మాటను చెప్పకూడదు" అని భావం.

(అ**ழ**గు పేశాదే) ఇక్కడ "అ**ழ**గు" అనే పదానికి అతని సౌందర్యం అని అర్థం కాదు ఈమెకు వారు భావించే హితమే. ఈమెను అతని దగ్గర నుండి విడదీయడానికి చూచేవారు అతని సౌందర్యాన్ని గూర్చి చెప్పరు కదా. " ఇప్పుడు నీవు అతని విషయంలో కలిగి ఉండే అభినివేశాన్ని విడచిపెడితే, ఆ తరువాత ఏర్పడే హితాలను చూడు—అని నాకు హితాలనుగూర్చి చెప్పకండి " అని భావం.

(పేశాదే) మీరు ఏమి చెప్పినప్పటికీ, అది ఊరికే చెప్పే మాటగా నా చెవిలో పడుతుంది తప్ప, దాని అర్థం నా మనసులో పడదు "అని భావం.

ఈ విధంగా మీరు బయట నిలచి, హితాన్ని పలుకడంలో పడే శ్రమను మీరు నా బాధ తీరేటట్టుగా పరిహారం చేయడంలో ఉపయోగించడం మంచిది "అని అంటున్నది, పాశురంలోని మిగిలిన భాగం ద్వారా.

(పెణ్ణిన్ వరుత్తమ్ అఱియాద పెరుమాన్) "మీరు ఇద్దరూ ఒకరినొకరు కోరుతున్నారు. దానికి మేము చేయవలసిన కొన్ని ప్రయత్నాలు ఏమైనా ఉన్నాయా?" అని తల్లులు మొదలైనవారు అడుగగా, "కోరిక ఇద్దరికీ సమానంగా ఉన్నా, అతడు మగవాడు, నేను ఆడుదానను —అనే భేదం ఉన్నదే! అతడు ఆడుదాని బాధను తెలియని గొప్పవాడై కదా ఉన్నాడు!" అని బదులు పలుకుతున్నది. "స్తనోద్భేదం ఏర్పడిన ఆడుదాని దుఃఖం గడ్డాలు, మీసాలు మొలచిన మగవారికి తెలియదు కదా" అని భట్టర్ అనుగ్రహించడం ప్రసిద్ధం కదా. సాందీపుడు అనే ఆచార్యుని దగ్గర శ్రీకృష్ణుడు విద్యలను అన్నిటినీ నేర్చాడు. "ఆశ్రయించినవారి విషయంలో జాలి చూపించాలి" అనేదానిని తప్పకుండా

అతడు నేర్చి ఉంటాడు. ఈమె, అతడు కొంచెం ఆలస్యం చేయడాన్ని సహించలేక, తన ప్రాప్య త్వరచేత అతనిని "ఆడుదాని దుఃఖం తెలియని గొప్పవాడు" అని అంటున్నది– అని గ్రహించాలి.

(పెరుమాన్)

"దుష్కరం కృతవాన్ రామో హీనో యదనయా ప్రభుః,
ధారయత్యాత్మనో దేహం న శోకేనావసీదతి"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 15 –53)

(ఈ సీతాదేవిని విశ్లేషించి జీవించే గొప్పవాడైన శ్రీరాముడు తన దేహాన్ని ధరించి ఉన్నాడు –అనే కారణం చేత, దుఃఖంతో వాడి నశించలేదు– అనే దానివల్ల, శ్రీరాముడు అరుదైన కార్యాన్ని చేసినవాడయ్యాడు) అని శ్రీరాముడు సీతాదేవిని విశ్లేషించినప్పుడు ప్రభువై ఉన్నాడు –అని హనుమంతుడు చెప్పినట్లుగానే, ఈమె, తనను విశ్లేషించినప్పుడు శ్రీకృష్ణుడు గొప్పవాడై ఉన్నాడు –అని అంటున్నది.

(పెరుమాన్ అరైయిల్ పీతగవణ్ణ ఆడై కొణ్డు ఎన్నై వాట్టమ్ తణియ వీశిరే) అతడు "పెరుమాన్" –గొప్పవాడు –అయినందువల్ల మనలను విశ్లేషించినా, అతడు కాలాన్ని గడప గలడు. మనకు, అతడు లేకుండా, ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యం కాదు. మన సత్తయే అతని అధీనం కదా. అతడు రాకపోయినా, మన సత్తను రక్షించుకొనే ఒక దారి ఉన్నది. అది ఏమంటే, అనుభవానికి మాత్రమే ప్రభువైన అతడు కావాలి. మన సత్తను రక్షించుకోవడానికి అతనితో సంబంధం కలిగిన ఒక వస్తువే చాలు. దానిని తీసుకుని వచ్చి, నాపై వేసినట్లయితే, నా శ్రమ తీరుతుంది, నేను ప్రాణాలతో ధరించి ఉంటాను –అని అంటున్నది. " అటువంటి వస్తువు ఏది? దానిని మేము తీసుకొని రావడం సాధ్యమేనా? "అనే ప్రశ్న రాగా, "అరైయిల్ పీతగవణ్ణ ఆడై" అనే బదులు పలుకుతున్నది. అతడు పశువులను మేపే

సమయం కదా, ఇది. ఆ విధంగా అతడు వెళ్లేటప్పుడు, " కట్టైయినార్ తువరుడుక్కై కడైయావిన్ కழிకోల్కై క్కట్టైయినార్" (నేరేడు మొదలైన వనఫలాల చారలను కలిగిన గొప్ప చాయగల వస్త్రాన్ని, పాలు తీసే వెదురుపాత్రను చేతిలో ధరించినవాడు, తన శరీరాన్ని ఉపేక్షించినవాడు) (తిరువాయ్ మొழி– 4– 8 –4) (అనే విధంగా "కన్యలను తన వైపు ఆకర్షించుకుని, బాధ పెట్టడం కోసంగా పీతాంబరాన్ని రేపల్లెలో పెట్టి, తోలును కల దుస్తులను ధరించి, వెళతాడు కదా. ఆ పీతాంబరాన్ని తీసుకుని వచ్చి, నా శ్రమ తీరేటట్లువీచండి" అని అంటున్నది.

(అరైయిల్ పీతగవణ్ణ ఆడై కొణ్డు) "శ్రీకృష్ణుని పైన అలంకరించిన పీదాంబరాన్ని తీసుకుని వచ్చి వీచమని చెప్పకుండా, నడుము పైన అలంకరించిన పీతాంబరాన్ని తీసుకొని వచ్చి వీచమని చెప్పడంలో ఏమి అభిప్రాయం?" అని నంజీయర్ భట్టర్ ను ప్రశ్నించగా, "ఉత్తమ నాయిక తన నాయకుని స్వేదపరిమళాన్ని ఆశపడుతుంది. ఈమె ఉత్తమ నాయిక కనుక, శ్రీకృష్ణుని స్వేద పరిమళాన్ని కోరి, నడుముపై అలంకరించిన పీతాంబరాన్ని తీసుకుని వచ్చి వీచమని చెబుతున్నది" అని అన్నారట, భట్టర్.

(ఎన్నై వాట్టమ్ తణియ వీశీరే) "నన్ను అతనిని చేర్చి ఒకరినొకరు అనుభవించేటట్లుగా చేయండి" అని చెబితే, మీకు అది సాధ్యం కాదు. అయినా, నా శ్రమను తీర్చడానికి ఒక దారి ఉన్నది కదా. దానిని చేయడానికి ప్రయత్నం చేయండి. అది ఏమంటే, అతని నడుములోని పీతాంబరాన్ని తీసుకొని వచ్చి, దాని సంబంధాన్ని నాకు కలిగించి, నన్ను ప్రాణాలను ధరించేటట్లుగా చేయండి" అని అంటున్నది.

★★★★★

పాలాలిలైయిల్ తుయిల్ కొణ్డ పరమన్ వలైప్పట్టిరున్దేనై
వేలాల్ తున్నమ్ పెయ్‌తాఱ్పోల్ వేణ్డిఱ్ఱెల్లామ్ పేశాతే
కోలాల్ నిరైమేయ్‌త్తాయనాయ్ క్కుడన్దైక్కిడన్ద కుడమాడి
నీలార్ తణ్ణన్దుఴాయ్ కొణ్డెన్ నెఱిమెన్ కుఴల్‌మేల్ శూట్టీరే. **2**

పాల్ ఆలిలైయిల్ = పాలు కారే వయస్సును కల మఱ్ఱి ఆకుపై (చిగురుపై), తుయిల్ కొణ్డ = తూగే, పరమన్ = భగవానుని యొక్క, వలై = వలలో, పట్టిరున్దేనై = చిక్కుకొని ఉండే నన్నుగూర్చి, వేలాల్ తున్నమ్ పెయ్‌తాల్ పోల్ = వేలాయుధాన్ని ప్రయోగించి తొలిచినట్లుగా (క్రూరంగా), వేణ్ఱు ఎల్లామ్ పేశాతే = మీకు తోచిన దానిని అంతటినీ చెప్పడం మానివేసి, ఆయన్ ఆయ్ = గొల్లపిల్లవాడై, కోలాల్ = (గొల్లజాతికి ఉచితమైన) ముల్లుకర్రను తీసికొని, నిరై మేయ్‌త్తు = పశువుల సమూహాలను మేపేవాడై, కుడన్దై కిడన్ద = తిరుకుడన్దైలో నిద్రించేవాడై, కుడమ్ ఆడి = కుంభనృత్యాన్ని చేసిన శ్రీకృష్ణుని యొక్క, నీల్ ఆర్ తణ్ అమ్ తుఴాయ్ కొణ్డు = పచ్చదనాన్ని కల్గిన చల్లని అందమైన తులసీమాలను తీసికొనివచ్చి, నెఱిమెన్ = నిబిడంగాను, మృదువుగాను ఉండే, ఎన్ కుఴల్ మేల్ = నా కేశాలలో, శూట్టీరే =చుట్టండి.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (పాలాలిత్యాది) “కథం స్వయం శిశు శ్శేతే లోకే నాశ ముపాగతే, శాఖాయాం వటవృక్షస్య పల్లవే” (భార-ఆర-188-94) ఎన్గిఱపడియే- పాల్ పాయుమ్ పరువత్తైయుడైత్తాన ఇళన్దళిరిలే; “ఇళన్దళిరిల్ కణ్వళర్న్ద” (పెరి.తిరు-2-10-1) ఎన్నక్కడవతిఱే. (తుయిల్ కొణ్డ) యశోదైప్పిరాట్టియుడైయ తొట్టిలిలే రక్షకముణ్డాన విడత్తిల్ కణ్వళర్న్దరుళుమాపోలే కణ్వళర్న్దరుళినాయ్‌త్తు, సప్రమాదమాన స్థలత్తిలే- ఆలిలైయిలే.(పరమన్) అఘటితఘటనాసామర్థ్యత్తిల్ వన్దాల్ యశోదా స్తనన్ధయము మొప్పన్ను వటదళశాయిక్కు. (వలైప్పట్టిరున్దేనై) పెరియాఴ్వార్ మకళిఱే. పరివరిల్లాత విడత్తిలే శాయ్‌న్దానెన్ను అతిలే నెఞ్జై వైత్తిరుక్కైయాలే కాల్ వాఙ్గిప్పోకమాట్టాతే శిఱై ప్పట్టిరున్దేనై.

(వేలాలిత్యాది) స్వప్రయోజనపరరాయిరుప్పార్క్కు చ్చొల్లుమాపోలే శిలవఱ్ఱై చ్చొల్లాతే. వేలాల్ తున్నమ్ పెయ్‌తాఱ్పోలెన్నుతల్; వేల్ ఉళ్ళే కిడక్క త్తున్నమ్‌పెయ్ తాఱ్పోల్ ఎన్నుతల్. పుణ్ణిలే పుళియై ప్రవేశిప్పిత్తాల్ ఎరియు మిత్తనైయిఱే; ఇతాకిఱతు పుణ్ణై ప్పెరుప్పిక్కుమిత్తనైయిఱే. ఎనక్కోడుకిఱ దశైయఱియాతే; ఉజ్జళుక్కు ప్రతిపన్నఙ్గళై చ్చొల్లాతే.

(కోలాలిత్యాది) “అవనుక్కు ఎన్ వరుకిఱతో” ఎన్ను అఙ్జేన ఎనక్కు అవనుక్కు రక్షైయుళ్ళ వళవుమ్ శొల్లి ప్పరిహరిక్కవేణ్డావో ? అవన్దానే రక్షకనాన శెయలై చ్చొల్లియన్రో

ఎన్రై ప్పరిహరిప్పతు ! క్షత్రియనాయ్ ప్పిఱన్దు కైయిలే విల్లై ప్పిడిత్తు ఋషికళై నోక్కుమవనై ప్పోలల్ల. (కుడన్దై క్కిడన్ద కుడమాడి) "శీరార్కుడ మిరణ్డేన్ది చ్చెழுన్దెరువే యారారెన చ్చొల్లి యాడుమ్" (శిఱియతిరుమడల్) ఎన్గిఱపడియే- అవన్ తన్ వడివழகై ఎల్లారుమ్ అనుభవిక్కలామ్పడి సర్వస్వదానమ్ పణ్ణి క్కుడమాడిన ఆయాసమ్ తీర త్తిరుక్కుడన్దైయిలే వన్దు శాయ్న్దానాయ్త్తు.

(నీలార్ తణ్ణన్దుழாయ్ కొణ్డు) పశుమై మిక్కిరున్దుళ్ళ తిరుత్తుழாయై క్కొణ్డు. ఇతుక్కు ప్పశుమైయావతు- అనన్యప్రయోజనరిడుమతాకై. అతావతు- పెరియాழ்వారిడు మతు. వాయాలే మఙ్గళాశాసనమ్పణ్ణి క్కైయాలే యిడుకైయిఱే. "మిక్క శీర్ త్తొణ్డరిట్ట పూన్దుళా" (పెరి.తిరు-11-1-9) ఎఱే. తొణ్డర్; శీర్ త్తొణ్డర్; మిక్క శీర్ త్తొణ్డర్. తొణ్డరాకిఱార్- కూழாట్పట్టవర్కళ్; శీర్ త్తొణ్డరాకిఱార్- ఉపాసకర్; మిక్కశీర్ త్తొణ్డరావార్- పెరియాழ்వార్పోల్వార్. ప్రయోజనాన్తరపరరిడువతు- "దేహి మే దదామి తే" (యజు-5-3) ఎన్గిఱ భావదోషత్తాలే పాఱి యెழுన్దు వెన్దు కిడక్కుమ్. (నెఱిమెన్ కుழల్ మేల్) నెఱిత్తు మృదువాన కుழలెన్నుతల్. అన్ఱిక్కే, పేణా క్కుழలెన్నుతల్.

అరు :- ఇరణ్డామ్పాట్టు. (పాలాలిత్యాది) "పాలాలిలై"- బాలమాన ఆలిలై- ఎన్ఱపడి. యశోదాస్తనన్ధయత్తుక్కు అఘటితఘటనాసామర్థ్యమ్- పిఱన్ద వుడనే పోకైయుమ్, పూతనాదినిరసనముమ్. ఎడుత్త పదత్తుక్కు అవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (స్వప్రయోజన పరరిత్యాది) స్వప్రయోజనపరర్ "ఉఙ్గళు క్కొన్ఱుమ్ ఫలియాతు" ఎన్ఱాల్ తిరుమ్పువర్కళ్, ఇవళ్ పరప్రయోజనపరైయాకైయాలే ఎతు శొన్నాలుమ్ తిరుమ్పాళ్- ఎన్ఱపడి. (వేలాల్) "ఆల్" ఎన్ఱు మేలుమ్ ఇడముమాయ్, వేలిన్మేలే పురైన్దాప్పోలే ఎన్ఱు ఇరణ్డామర్థమ్. బాధకత్వమ్ కీழ்ేయుమ్ శొల్లిర్ఱే. ఇఙ్గు వాశి యేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పుణ్ణిలే యిత్యాది). (ఎనక్కోడుకిఱ దశై యఱియాతే) ఎన్ఱతు- అవనుక్కు ప్పరివరిల్లై ఎన్ఱు ఎనక్కోడుకిఱ దశైయై యఱియాతే- ఎన్ఱపడి.

(రక్షై యుళ్ళ వళవుమ్) ఎన్ఱతు- పశుక్కళై రక్షిక్కైయాలే అవన్ఱనక్కుమ్ అవన్దానే రక్షక నెన్ఱిరుక్కిఱాళెన్ఱపడి. (అవనుక్కెన్ వరుకిఱతో) ఎన్ఱ వాక్యమ్ "పాలాలిలై" ఇత్యాదిక్కు త్తాత్పర్యమాయ్, "కోలాల్ నిరై" ఇత్యాదియిలే నోక్కాక త్తాత్పర్యాన్తరమ్ (అవన్దానే రక్షకనాన ఇత్యాది). పెరియాழ்వా రిడుమడు అనన్యప్రయోజనమెన్ను మతుక్కు జ్ఞాపక మేతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వాయాలే యిత్యాది). నెఱిత్తల్- శెఱిన్దిరుత్తల్, కూచ్చుక్కూచ్చాక నిఱ్ఱల్. ఇరణ్డా మర్థత్తుక్కు "మెన్కుழల్" ఎన్ఱు- అల్పమాన కుழలెన్ఱాయ్, అత్తాలే- (పేణాక్కుழల్) ఎన్ఱు ఫలిక్కిఱతు.

రెండవ పాశురమ్ –

అవతారిక– “స్వామి ధరించిన తులసీమాలను తీసుకుని వచ్చి నా కేశాలలో అలంకరించండి” –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– **(పాల్ ఆలిలైయిల్ తుయిల్ కొణ్డ)**

“కథం న్వయం శిశుః శేతే లోకే నాశ ముపాగతే,
శాఖాయాం వటవృక్షస్య పల్లవే తు శుచిస్మితః”

(మహాభారతం– ఆరణ్య పర్వం –188 –94)

(లోకం అంతా నాశాన్ని పొందిన తరువాత కూడా, వటవృక్షం కొమ్మలో ఉండే చిగురుటాకులో, లేత వయస్సులో ఉండే, చిరునవ్వును నవ్వే శిశువు ఏ విధంగా శయనించి ఉన్నాడు?) అనే విధంగా పాలు కారే పరువాన్ని కలిగిన మఱ్ఱి చిగురుటాకులో కదా, నిద్రించాడు. “ ఆలిన్ మేలోర్ ఇళంతళరిల్ కణ్ వళర్ న్ద ఈశన్” (పెరియ తిరుమొழி– 2 –10 –1) (మఱ్ఱిచిగురుటాకులో నిద్రించిన ఈశ్వరుడు) అని కదా తిరుమంగై ఆళ్వార్లుకూడా అన్నారు.

(తుయిల్ కొణ్డ) యశోదా దేవి రక్షణతో తొట్టిలో పరుండ పెట్టినప్పుడు నిద్రించినట్లుగానే, నిరాధారంగా ఉన్నందువల్ల చూచేవారికి ఏమి ఆపద వస్తుందో? అని భయపడేటట్లుగా ఉండే ఈ మఱ్ఱి ఆకులో భయం లేకుండా నిద్రిస్తున్నాడు –అని అంటున్నది.

(పరమన్) సంభవించనివాటిని సంభవించేటట్లుగా చేసే అఘటిత ఘటనా సామర్థ్యంతో సాటి లేనివాడు, యశోద యొక్క బిడ్డ అయిన శ్రీకృష్ణుడు, ఒకానొకతెకు బిడ్డగా పుట్టిన వెంటనే, ఇంకొక చోటికి, ఇంకొకతెకు పుత్రుడై పోయి చేరాడు. చిన్న బిడ్డగా ఉండేటప్పుడే పూతన, శకటాసురుడు మొదలైన పలువురు అసురులను వధించాడు. చిన్నవాడై ఉండేటప్పుడే తోటలతో నిండిన గోవర్ధన

పర్వతాన్ని ఎత్తాడు. అయితే, వటదళశాయి అయిన స్వామియే " పాలన్ తనదురువాయ్ ఏழுలగుండు ఆలిలైయిన్ మేలన్రు నీ వళర్ న్ద మెయ్ ఎన్బర్, ఆలన్రు వేలై నీరుళ్ళదో విణ్ణదో? మణ్ణదో?" (ముదల్ తిరువందాది– 69) (నీవు బాలుని రూపాన్ని పొంది, ఏడు లోకాలను ఆరగించి, మఱ్ఱి చిగురుటాకులో శయనించిన విషయం వాస్తవమని అంటారు. ఆ మఱ్ఱి ఆకు సముద్ర జలంలో ఉన్నదా? ఆకాశంలో ఉన్నదా? భూమి మీద ఉన్నదా?) అని అవతరించేటప్పుడు, అనుకూలురు అందరూ, నిరాధారంగా ఇతడు మఱ్ఱి ఆకుపై నిద్రించే రీతిని చూచి భయపడేటట్లుగా అవతరించాడు. అందుచేత, శ్రీకృష్ణుడు కూడా అఘటిత ఘటనా సామర్థ్యంలో వటదళశాయి స్వామికి సాటి రాడు.

(వలైప్పట్టిరుందేనై) భయపడనక్కరలేని చోట్లలో అంతటా భయపడి, భగవంతునకు మంగళాశాసనాన్ని పాడే పెరియాళ్వారుల ప్రియపుత్రిక కదా, ఈమె. అందుచేత, చాలా భయపడవలసిన మఱ్ఱి ఆకులో అభినివేశాన్ని పొంది, పల్లాండు పాడేవారు లేని చోటులోకి వచ్చి పడుకున్నాడు –అని ఈ వటపత్ర శాయి విషయంలో తన మనసు నిలుపుకున్నందువల్ల, మనస్సు వేరొక చోటుకు లగ్నం జేయడానికి సాధ్యం కాకుండా, అక్కడే చిక్కుకున్నట్లుగా పలుకుతున్నది.

(వేలాల్ తున్నమ్ పెయ్ దాఱ్పోల్) "ఆల్" అనేదానిని తృతీయా విభక్తి ప్రత్యయ రూపంగా గ్రహించి, వేలాయుధంతో తొలచినట్లుగా– అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. లేక, పాల్ అనేదానికి "మేల్ "అని, లేక, చోటు అని అర్థాన్ని గ్రహించి, వేలాయుధం పైన తొలచినట్లుగా –అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. శరీరంలో వ్యాపించి వేలాయుధం లోపల ఉండగా, దానికి పైన తొలచినట్లుగా –అని అర్థం. గడచిన పాశురంలో "పుణ్ణిల్ పుళి ప్పెయ్ దాఱ్పోల" అని చెప్పింది. దానికంటే కూడా కఠినమైన దుఃఖాన్ని కలిగించినందున ఇక్కడ "వేలాల్ తున్నమ్

పెయ్ దాఙ్బోల్" అనే పలుకుతున్నాయి వేళాయి ధంతో తొలిస్తే పుండు పెద్దది అయి, చాలా బాధను కలిగిస్తుంది. అతని విషయంలో ప్రేమను కలిగినవారు లేరు– అని నేను భయశంకను పొందిన నా స్థితిని తెలియకుండా, మీకు తోచిన విధంగా అంతా పలకడం నాకు చాలా దుఃఖాన్ని కలిగిస్తున్నది –అని భావం.

(కోలాల్ నిరై మేయ్ త్తు ఆయనాయ్) మర్రి ఆకుపై నిద్రిస్తున్న అతనికి ఏమి వస్తుందో ఏమో! అని చాలా భయాన్ని పొందిన నాకు "పశువులను ముల్లు కర్రను చేతపట్టుకుని రక్షించిన ఆ శ్రీకృష్ణుడు తనకు తానే రక్షకుడు అవుతున్నాడు" అని పలికి, నా భయాన్ని పోగొట్టవద్దా? అతని రక్షణ గూర్చి నాకు ఉండే భయాన్ని అతడు స్వయంగా రక్షకుడైన లీలను గూర్చి పలికి కదా పోగొట్టాలి. క్షత్రియుడై పుట్టి, చేతిలో విల్లును ధరించి రాక్షసులవల్ల బాధను పొంది, ఋషులను రక్షించే శ్రీరాముని వలె కాకుండా, గోపాలుడై పుట్టి, చేతిలో ముల్లు కర్రను గ్రహించి, పశువులను రక్షించే సౌలభ్యాన్ని కలిగినవాడు కదా, ఇతడు.

(క్కుడందై క్కిడంద కుడమాడి) "శీరార్ కుడమ్ ఇరండేంది శెழுమ్ తెరువే ఆరారెన చ్చొల్లి ఆడుమ్" (శిఱియ తిరుమడల్) (అందంగా ఉండే రెండు కుండలను తీసుకొని, నాలుగు మార్గాలు కలిసే చోట కుంభ నృత్యాన్ని చేసే) అనే విధంగా అతడు తన రూప సౌందర్యాన్ని అందరూ చూచి, ఆనందించేటట్లుగా పూర్ణభోజనంగా ఇవ్వగా, కుంభ నృత్యాన్ని ఆడిన శ్రమ అంతా తీరేటట్లుగా తిరుక్కుడందై (కుంభకోణం) అనే దివ్యక్షేత్రంలోకి వచ్చి శయనించి ఉన్నాడు.

(నీలార్ తణ్ణమ్ తుழாయ్ కొణ్డు ఎన్ నెఱిమెన్ కుழల్ మేల్ శూట్టీరే) చాలా పచ్చగా ఉండే తులసిని నా కేశపాశం పైన చుట్టండి. తులసికి పచ్చదనం ఏమి? అంటే, వేరు ప్రయోజనాన్ని భావించనివారు సమర్పించేదై ఉండడం, అంటే,

పెరియాళ్వార్లవంటి వారు సమర్పించడం. నోటితో పల్లాండు పాడి, చేతితో సమర్పించ గలగడం –అని అర్థం. "మిక్క శీర్ తొండరిట్ట పూమ్ తుళవిన్ వాశమ్" (భగవంతునకు ఆనందం కలిగించాలి అనే ప్రయోజనాన్ని తప్ప, అన్య ప్రయోజనం ఆశించకపోవడం అనే గొప్ప కైంకర్య సంపదను కలిగిన భక్తులు సమర్పించిన, బాగా వికసించిన తులసిలోని సుగంధం) పెరియాళ్వార్ తిరుమొழி– 11 –1 –9) అని అన్నారు కదా తిరుమంగై ఆళ్వారులు కూడా. తొందర్, శీర్ తొండర్, మిక్కశీర్ తొండర్– అని విడదీసి భక్తిని కలిగినవారిని మూడు విధాలుగా చెప్పవచ్చు. తొండర్– అంటే, "కూழாట్పట్టు" (తిరుప్పల్లాండు–3) అని పెరియాళ్వార్లు చెప్పినట్టుగా ఒక తక్కువ ప్రయోజనం కోసం భక్తిని కలిగి ఉండేవారు. శీర్ తొండర్– అంటే మోక్షం కోసం ఉపాయంగా భావించి, భక్తిని కలిగి ఉండే ఉపాసకులు. మిక్క శీర్ తొండర్– అంటే మోక్షాన్ని కూడా భావించకుండా, అతని కోసం ఆరాటపడి, మంగళా శాసనం చేసే పెరియాళ్వార్లవంటి వారు ఇంకొక ప్రయోజనాన్ని భావించకుండా సమర్పించే తులసి "దేహి మే దదామి తే" (యజుర్వేదం –5–2) (ఓ దేవతా! నీవు నాకు నేను కోరిన వరాన్ని ఇవ్వాలి నేను నీకు హవిస్సును సమర్పిస్తాను) అనే విధంగా అన్య ప్రయోజనాన్ని భావించడం కోరడం అనే వారి భావనలో ఉండే దోషంచేత వాడిపోయి ఉంటుంది.

(నెఱిమెన్ కుழల్ మేల్) సాంద్రతను కలిగినదై, మెత్తదనం ఎక్కువగా ఉండే నా కేశపాశంలో చుట్టండి –అని అర్థం. లేక, "మెన్ "అనేది లోటును తెలుపుతున్నదిగా భావించి, సంస్కారం చేయబడని కేశాలు– అనే అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

★★★★★

కఞ్జై క్కాయ్న్ద కరువిల్లి కడైక్కణెన్నుమ్ శిఱైక్కోలాల్
నెఞ్జూడురువ వేవుణ్డు నిలైయుమ్ తళర్న్దు నైవేనై
అఞ్జేలెన్నానవనొరువన్ అవన్ మార్వణిన్ద వనమాలై
వఞ్జియాతే తరుమాకిల్ మార్విల్ కొణర్న్దు పురట్టీరే. 3

కఞ్జై = కంసుని, కాయ్న్ద = సంహరించినవాడు, కరు విల్లి = గొప్ప విల్లువంటి కనుబొమలను కలవాడు అయిన శ్రీకృష్ణుని, కడై క్కణ్ ఎన్నుమ్ = కడగంటిచూపులు అనే, శిఱై కోలాల్ = ఱెక్కలను కల బాణంతో, నెఞ్జు ఊడురువ = మనస్సు అంతా, వేవుణ్డు = వేగిపోయేటట్లుగా పొంది (తప్తమైపోయేటట్లుగా పొంది), నిలైయుమ్ తళర్న్దు= స్థితిని చెడి, నైవేనై = దుఃఖపడే నన్ను చూచి, అఞ్జేల్ ఎన్నానవన్ ఒరువన్ = "భయపడకు" అనే ఒక మాటను చెప్పనివాడై, విజాతీయుడైన (అన్యుడైన), అవన్ = ఆ స్వామి, మార్వు అణిన్ద = తన వక్షఃస్థలంలో, వనమాలై = వనమాలను, వఞ్జియాతే= మోసం చేయకుండా, తరుమ్ ఆకిల్ = అనుగ్రహించేవాడైతే, కొణర్న్దు = ఆ పూలను తీసికొనివచ్చి, మార్విల్ = నా వక్షస్సులో, పురట్టీర్ = (నామనస్సులోని తాపం తీరేటట్లుగా) దొర్లించండి.

వ్యా :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (కఞ్జై క్కాయ్న్ద) "విల్ విழవు" ఎన్ఱు ఒరు వ్యాజత్తై యిట్టు అழైత్తు త్తప్ప విళైన్దతెన్ఱు; మాతులనాయ్ క్కణ్ణనీర్ విழవిట్టు ఇழవుకొణ్డాడి యిరుప్పానాక కంసన్ కోల; అవన్ఱన్నోడే పోమ్పడి పణ్ణినాన్. (కరువిల్లి) ఆణ్పిళ్ళై. అన్ఱియే, పెణ్పిఱన్దారై నలికైక్కు విల్‌పోలే ఇరుక్కిఱ పురువత్తై యుడైయవన్. (కడైక్కణెన్నుమ్) ముழుక్క ప్పార్ప్పతు అన్యపరరైయితే; శోలైయై ప్పార్ప్పార్పోలేయాయ్‌త్తు అనన్యపరరై ప్పార్ప్పతు. "తాదృశ్యః ఖలు ముక్తకణ్ఠ మపరాన్ పశ్యన్తి న స్వీకృతాన్" ఎన్నక్కడవతిఱే. పురువత్తై విల్లాకవుమ్, కణ్ణై అమ్పాకవుమ్ శొల్లక్కడవతాయిరుక్కుమిఱే.

(శిఱై క్కోలాల్) శిఱకై యుడైయ కోలాల్. కழிశిఱై వరుమ్పోతు తెరియాతు; పట్టుక్కొడు నిఱ్కు క్కాణుమిత్తనై. కణ్ కణ్డిఱాయ్‌క్కవొణ్ణాతపడియా యిరుక్కై. "నోక్కుకిఱోమ్" ఎన్ఱు నోక్కిలిఱే కణ్ణుక్కు ఎట్టాతపడి పోకలావతు. (నెఞ్జూడురువ) తోళ్పురైయే పోమతల్ల; నెఞ్జిలే పట్టు అప్పురుకే పోయ్‌త్తతు. (నిలైయుమ్ తళర్న్దు) ఏవుణ్డాలినేగ్రమ్ ఎప్పళవు పోరుమ్? ఎన్నిల్; నాలడిపోయ్ విழுకైయన్ఱిక్కే, నిన్ఱనిలైయిలే విழுమ్పడి యాకవాయ్‌త్తు అవనుడైయ నోక్కు విద్యై యిరుప్పతు. "సద్విద్యానిష్ఠర్, దహరవిద్యానిష్ఠర్" ఎన్నుమాపోలే అవనుడైయ నోక్కు విద్యానిష్ఠరిఱే ఇవర్‌కళ్. (నైవేనై) సన్ధిబన్ధఙ్గళ్ కులైన్దు శిథిలైయాయ్ క్కిడక్కిఱ ఎన్నై.

(అజ్ఞైలెన్నాన్) తన్ ముకమాన అమ్బుతైత్త ఉట్రైప్పు త్తాన్ అటిన్దాల్ “అజ్ఞాతే కొళ్” ఎన్ఱు వన్దు అణైక్కవేణ్డావో ? (అవనొరువన్) తన్ కైయిలమ్బాలే పట్టవన్ పడుకిఱ నోవు కణ్డు పొఱుక్కమాట్టాతే, “సఞ్జాతబాష్పః” (రామా.కి. 24-24) ఎన్ఱు- కణ్ణనీర్ విழవిట్టాను మొరువన్; ఇతుతానే పోతుపోక్కాక ఇరుక్కిఱ ఇవను మొరువన్. (అవన్ మార్వణిన్ద వనమాలై) ఒరు మాలై పెఱ వేణు మెన్నల్ల ఇవళుక్కు నిర్బన్ధమ్; అవన్ మార్విలే ఆశైప్పట్టు ఇట్ట మాలై వేణు మెన్గాయ్‌త్తు. (వఞ్జియాతే తరుమాకిల్) నీఙ్గళ్ శెన్ఱు అటివిక్కక్కొళ్ళ త్తన్నుడైయ స్మితత్తాలుమ్, వీక్షణత్తాలుమ్ నీఙ్గళ్ శెన్ఱ కారియత్తై మఱప్పిత్తు. (వఞ్జియాతే తరు మాకిల్) ఉఙ్గళైయుమ్ ఎన్నై ప్పడుత్తిగ్గ్ఱు ప్పడుత్తాతే తరుమాకిల్. (మార్విల్ కొణర్న్దు పురట్టీరే) పుణ్బట్ట విడత్తై పరిహరిక్కవేణుమితే. నెఞ్జాడురువ ఏవుణ్డిటే కిడక్కిఱతు; అవన్ఱన్నుడనే పరిమాఱ నినైత్తు ఆశైప్పట్టతెల్లామ్ మాలైయిలిట్టు చ్చొన్నపడి ఎన్‌తాన్ ?

అరు :- మూన్ఱామ్బాట్టు (కఞ్జై ఇత్యాది) కరుమై- పెరుమైయాయ్, పెరియవిల్లి ఎన్ఱు మున్దినతు. కడైక్కణ్ణాక వేణుమో? ముழుక్కణ్ణాకప్పార్క్కవొణ్ణాతో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ముழుక్క ప్పార్ప్పతిత్యాది). నాయకియాకైయాలే, మహాప్రభువానవన్ మానావి చ్చోలైయై క్కడైక్కణ్ణాలే భోగ్యమాక ప్పార్క్కుమాపోలే శగ్ఱై కడైక్కణ్ణాలే పార్క్కై. కీழ్చ్చొన్న ఇరణ్డుక్కుమ్ ప్రమాణ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తాదృశ్య ఇత్యాది) “తాదృశ్యః” ఎన్ఱతుక్కు, కీழ్ గ్రన్థాది తెరియామైయాలే, “పశ్యన్తి” ఎన్గిఱ దర్శనకర్తృత్వానుగుణమాక “తాదృశ్యః” ఎన్ఱతుక్కు స్త్రీకళై చ్చొల్లుకిఱతెన్ఱు అరుళిచ్చెయ్‌వర్. అపరాన్-సాధారణాన్, ముక్తకణ్ఠం పశ్యన్తి, స్వీకృతా నసాధారణాన్ ముక్తకణ్ఠం న పశ్యన్తి- ఎన్ఱపడి. “విల్లి” ఎన్ఱాల్ పురువత్తై యుడైయవనెన్ఱు శొల్లుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పురువత్తై యిత్యాది). (కழிశిఱై) చాటు. శిఱకైయుడైయ కழி- అర్థమ్. క్షుద్రన్ -ధ్వని. కழிశిఱై - కழుకినుడైయ శిఱకెన్ఱపడి. “కడైక్కణ్ ఎన్నుమ్ శిఱైక్కోలాల్” ఎన్ఱు విశేషిత్తతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (వరుమ్బొతిత్యాది). (నిన్ఱ నిలైయిలే) ఎన్ఱతు- నోక్కుక్కు విషయభూతైయాన తాన్ నిన్ఱనిలైయిలే- ఎన్ఱపడి. “అఞ్జేలెన్నానవ నొరువన్” ఎన్ఱపోతే - అఞ్జేలెన్ను మొరువనాన చక్రవర్తిత్తిరుమకనిల్ వ్యావృత్తి (తన్‌కైయిలిత్యాది) ఇత్తాల్ ఫలితమ్ (ఉఙ్గళైయుమ్) ఎన్ఱతు. అతావతు- తన్నైయుమ్ స్మితవీక్షణాదికళాలేయిటే వఞ్జిత్తతు- ఎన్ఱపడి. (అఞ్జేల్) అఞ్జాతే. తన్నుడనే యెన్ఱతు- ఆణ్డాళై. అవన్ఱన్నుడనే యెన్ఱతు- ఈశ్వరనోడే ఎన్నవుమామ్. మాలైయిలిట్టు సంశ్లేషత్తై మఱైత్తు చ్చొన్నపడి ఎన్‌తాన్!- ఎన్ఱపడి.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "అతని కటాక్షాలు అనే బాణాలు తగిలి, వాటి వేడిమితో బాధపడుతున్న నా మనస్సు చల్లబడేటట్లు అతని వక్షఃస్థలంలో అలంకరించుకొన్న వనమాలను తీసుకొని వచ్చి, నా గుండెలపై పొరలించండి"– అని పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కంజై క్కాయ్ న్ద) ధనుర్యాగం అనే ఒక పేరును పెట్టి, ఆ ఉత్సవం కోసం శ్రీకృష్ణుని తీసుకుని వచ్చేటట్లు చేసి, అందులో శ్రీకృష్ణుని వధించాలని కువలయాపీడం, చాణూర ముష్టికులు మొదలైన పలువురను నియమించి, ఈ విధంగా శ్రీకృష్ణుడు వధింపబడితే, " అయ్యో! పొరపాటుగా నా మేనల్లుని వధించారే! " అని ప్రేమ కలిగిన మేనమామ వలె కన్నీరును విడిచి, దుఃఖం కలిగినవాని వలె నటించాలి– అనే అభిప్రాయంతో కంసుడు ఉండగా, అతని అభిప్రాయం అతనితోనే పోయేటట్లుగా అతనిని భగవానుడు వధించాడు.

(కరువిల్లి) గొప్ప విల్లును కలిగిన మగవాడు– అని అర్థం. ధనుర్యాగానికి వచ్చాడు కనుక, విల్లును ధరించి వచ్చినవాడని వర్ణిస్తున్నది. లేక, నావలె ఆడవారై పుట్టినవారిని బాధ పెట్టడం కోసమే పెద్ద విల్లువలె ఉండే కనుబొమలను కలిగినవాడు –అనే అర్థాన్ని కూడా గ్రహించవచ్చు.

(కడైక్కణ్ ఎన్నుమ్) ప్రేమను కలిగినవారు తమ ప్రేమకు విషయం కానివారిని పూర్తి చూపులతో చూస్తారు. తమ ప్రేమకు విషయమై ఉండేవారిని కడగంటి చూపులతోనే చూస్తారు. ఒక తోటకు యజమాని "ఇది నాది" అని గొప్ప గర్వంతో, ప్రీతి వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా దానిని తన కడగంటి చూపులతో చూచినట్లే ఇది కూడా. " తాదృశ్యః ఖలు ముక్తకంఠ మపరాన్ పశ్యంతి న స్వీకృతాన్" (అటువంటి ఉత్తమ నాయికలు తమ భర్త కంటే అన్యులను పూర్తి చూపుతో చూస్తారు. తమను చేపట్టినవారిని ఆ విధంగా చూడడం లేదు, కడగంటి చూపులతోనే చూస్తారు) అని చెప్పబడుతున్నది కదా.

(కరువిల్లి కడైక్కణ్ ఎన్నుమ్ శిఱై క్కోలాల్) కనుబొమలను విల్లుగాను, కన్నులను బాణాలుగాను కవులు వర్ణించే ప్రకారం ఉన్నది కదా.

(శిఱై క్కోలాల్) రెక్కను కలిగిన బాణంతో– అని అర్థం. "కழிశిఱై" (బాణం, దుష్టుడు) వచ్చేటప్పుడు తెలియకుండా రావడం జరుగుతుంది. దానికి

లక్ష్యం అయినవారు పడిపోవడాన్ని చూచి, వాని రాకను తెలుసుకోవాలి, అంతే. కంటితో చూస్తే కంటికి కనిపించకుండా వస్తున్నందు వల్ల, అడ్డు పెట్టడానికి వీలు లేకుండా ఉంటుంది. ఇతడు పూర్తి చూపును చూస్తే, ఆ చూపుకు లక్ష్యం కాని విధంగా తప్పుకోవచ్చు. కాని, ఓరగా చూడడం వల్ల అతని కంటికి అందని విధంగా పోవడానికి కూడా సాధ్యం కాదు.

(నెంజూడురువ) చర్మం పైన మాత్రమే పైపైన గుచ్చుకునేది కాదు, మనసులో గుచ్చుకొని, దానిలో కూడా పూర్తిగా చొచ్చుకొని పోతుంది, కడగంటి చూపు అనే బాణం.

(నెంజూడురువ వేవుణ్డు) "నెంజూడురువ ఏవుండు" అని, "నెంజూడురువ వేవుండు" అని విడదీసి, "మనసులో పూర్తిగా లోపలకు ప్రవేశించి"– అని, "మనసును పూర్తిగా తపింపజేసి" – అని చెప్పవచ్చు. "ఏవుండు " అనేది "అంబు" అని చెప్పినందులకు తగినదిగా ఉంటుంది.

(ఏవుణ్డు నిలైయుమ్ తళర్ న్దు) ఉపయోగించిన బలం ఎంతటిది? అని అంటే, నాలుగడుగులు నడిచి పడిపోయేటట్లుగా అయినది, ప్రయోగించిన ఇతని బలం కూడా. ఈమెను పడిపోయేటట్లుగా చేసిన అతని కటాక్ష విద్య యొక్క శక్తి ఉన్నది. సద్విద్యానిష్ఠులు, దహరవిద్యానిష్ఠులు అని ఉపాసకులు అనేక విధాలుగా ఉంటారు. ఆ విధంగానే వీరిని కటాక్షవిద్యానిష్ఠులు అనేది తగివున్నది.

(నైవేనై) సంధి బంధాలు అన్ని కూలిపోయి, శిథిలమై పడి ఉండే నన్ను –అని అర్థం.

(అంజేల్ ఎన్నాన్ అవనొరువన్) తన ముఖం ద్వారా (తన ముఖంలో ఉండే కన్నుల ద్వారా, తన మూలంగా) నాటుకున్న తీక్ష్ణతను తాను తెలిసినవాడైతే, "భయపడకుండా ఉండు "అని అంటూ పరిగెత్తుకొని వచ్చి, ఆలింగనం చేసుకోవద్దా!

(ఆవనొరువన్) తన చేతిలో బాణంతో దెబ్బ తగిలి, పడి ఉండే వాలిని చూసి, సహించలేక,

"ఇత్యేవ మార్తస్య రఘుప్రవీరః శ్రుత్వా వచో వాల్యనుజస్య తస్య,
సంజాతబాష్పః పరవీరహంతా రామో ముహూర్తం విమనా బభూవ"
(శ్రీరామాయణం– కిష్కింధాకాండ– 24– 24)

(చాలా బాధను పొందినవాడు వాలికి తమ్ముడు అయిన ఆ సుగ్రీవుని మాటలను విని, వీరుడైన, శత్రువులను నశింపచేసేవాడైన రాముడు కన్నీరు ప్రవహించినవాడై, ముహూర్త కాలం మనోవేదనను పొందాడు) అనే విధంగా కన్నీరును విడచిన కరుణా సముద్రుడైన శ్రీ రాముడే అద్వితీయుడు. తాను ప్రయోగించిన బాణం వల్ల గాయపడి, బాధపడుతున్నవారిని చూచి ఆనందించడమే కాలక్షేపంగా కలిగి, వారిని "అంజేల్" (భయపడకు) అని చెప్పని కరుణావిహీనుడైన ఈ కృష్ణుడు కూడా ఒకడా!

(అవన్ మార్వణింద వనమాలై) ఏదో ఒక మాలను పొందికే ఈమెకు చాలదు. అతని వక్షస్సులో ఆశపడి అలంకరించిన మాలయే కావాలి– అనేదే ఈమెకు కోరిక.

(వంజియాదే తరుమాగిల్) మీరు వెళ్లి నా స్థితిని తెలిపిన తరువాత, నన్ను తన చిరునవ్వుతోనూ కడగంటి చూపులతోనూ మోసగించినట్లుగా, మిమ్ములను కూడా తన చిరునవ్వుతో, కడగంటి చూపులతో మీరు వెళ్లిన కార్యాన్ని మరిచిపోయేటట్లు చేసి, మోసగించకుండా ఇచ్చేవాడైతే –అని అర్థం. నన్ను పెట్టిన పాట్లను అన్ని మిమ్ములను కూడా పెట్టకుండా ఇచ్చేవాడైతే– అని తాత్పర్యం.

(మార్విల్ కొణర్ న్దు పురట్టీరే) మనసులో పూర్తిగా గాయపడి బాధపడుతున్న పుండుపడిన హృదయంలో అతడు తన వక్షస్సులో అలంకరించుకున్న వనమాలను తీసుకొని వచ్చి పొర్లించండి. పుండుపడిన చోట కదా మందు పూయాలి. అతని వక్షస్సుతోపాటు ఆలింగనం చేసుకొని, సేవ చేయడానికి తాను ఆశపడిన దానిని అంతటిని మాలను పురస్కరించుకొని, అన్యాపదేశంగా చెప్పిన ఈ క్రమం. మధురమైనది.

★★★★★

ఆరే యులకత్తాఱ్ఱువార్ ఆయర్ పాడి కవర్న్దుణ్ణుమ్
కారేఱుழக్క ఉழக్కుణ్డు తళర్న్దుమ్ ముఱిన్దుమ్ కిడప్పేనై
ఆరావముత మనైయాన్తన్ అముతవాయి లూఱియ
నీర్తాన్ కొణర్న్దు పులరామే పరుక్కి యిళైప్పై నీక్కీరే. 4

ఆయర్ పాడి = రేపల్లెను పూర్తిగా, కవర్న్దు ఉణ్ణుమ్ = కొల్లగొట్టి అనుభవించే, కార్ ఏఱు = ఒక నల్లని కోడెవంటి శ్రీకృష్ణుని, ఉழక్క = హింసించగా, ఉழక్కుణ్డు = దానివల్ల బాధపడి, తళర్న్దుమ్ ముడిన్దుమ్ కిడప్పేనై = (దానివల్ల) బాధపడి పలు రీతుల్లో శైథిల్యాలను పొంది, కృశించి ఉండే నన్ను, ఉలకత్తు = ఈలోకంలో, ఆఱ్ఱువార్ = ఓదార్పును పల్కి ఊరడించేవారు, ఆరే = ఎవరున్నారు? (ఎవరూ లేరు), (మేమున్నాముకదా! తల్లీ ! నీకు మేము ఏంచేయాలో చెప్పు, అని తల్లి అడుగగా), ఆరా అముదమ్ అనైయాన్తన్ = ఎంతగా అనుభవించినా తృప్తి తీరని అమృతంవంటి శ్రీకృష్ణుని, అముదమ్ వాయిల్ = అమృతాన్ని స్రవించే అధరంలో, ఊఱియ = ఊఱిన, నీర్తాన్ = రసాన్ని అయినా, కొణర్న్దు = కొత్తదనంతో తీసికొని వచ్చి, పులరామే పరుక్కి= నా ఒడలు ఎండిపోకుండా ఉండేటట్లు దానిని నేను తాగేటట్లు చేసి, ఇళైప్పై నీక్కీర్ = నా ఆయాసాన్ని పరిహరించాలని ప్రయత్నించండి.

వ్యా :- నాలామ్బాట్టు. (ఆరే యులకత్తాఱ్ఱువార్) "తత్తస్య సదృశం భవేత్" (రామా.సుంద-39-30) ఎన్టిరుప్పార్క్కుత్తాన్ ఆఱ్ఱప్పోమో ? "రామస్య వ్యవసాయజ్ఞా" (రామా.సుంద-19-4) ఎన్టుమ్, "ఏతద్వ్రతం మమ" (రామా-యుద్ధ-18-33) ఎన్టుమ్. "అవగాహ్యార్ణవం స్వప్స్యే" (రామా.యుద్ధ-5-53) ఎన్టుమ్ శొల్లుకిఱ పడికళై అఱిన్దిరుక్కుమవళాకైయాలే ధరిత్తిరున్దాళ్; ఆశాలేశముడైయారై ఒరునాళుమ్ విడే నెన్టుమ్, అవర్కళై విడవేణ్డిఱ్ఱాకిల్ నానుళే నాకే నెన్టుమిఱే అవర్ శొల్లివైప్పతు. "అప్యహం జీవితం జహ్యామ్" (రామా.ఆర-10-19) ఎన్టిరుక్కుమవరిఱే.

(లక్ష్మణస్య చ ధీమతః) (రామా.సుంద-19-4) అవర్ తమ్ముడైయ ఏవలాలే మాయామృగత్తిన్ పిన్నే "అతు మాయై" ఎన్టఱియాతే పిడిక్క పొరుప్పట్టపోతుమ్, "ఇతు మాయామృగమ్" ఎన్టు శొల్లుమ్బడి అవ్వళవిలుమ్ తెళిన్దిరుక్కుమ్ ఇళైయపెరుమాళ్ పడియై అఱిన్దిరుక్కైయాలుమ్; (నాత్యర్థం క్షుభ్యతే దేవీ) అవర్తలైయాలే శుమక్కుమ్బడి వల్లభైయాయ్ పోన్దవళాకైయాలే క్షోభహేతుక్కళుణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ క్షుభితైయాయ్త్తిలళ్. సత్తానాశమ్ పిఱక్కుమళవాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ ధరిత్తిరున్దాళ్. (గఙ్గేవ జలదాగమే) నిరన్తరమాక వర్షధారై విళానిఱ్కచ్చెయ్తేయుమ్ గఙ్గై తెళిన్దిరుక్కుమాపోలే.

(ఆయర్పాడి ఇత్యాది) రామావతారత్తిల్ గుణజ్ఞానత్తాలే ధరిత్తిరున్దాళ్పోలే ఇరుక్కప్పోమో, కృష్ణనుడైయ తీమ్బిలే పుణ్బట్టవర్కళుక్కు. పఞ్చలక్షమ్ కుడియుణ్డిఱే తిరువాయ్ప్పాడి; అఞ్జులక్షమ్ కుడియిల్ పెణ్గళ్ పక్కల్ పణ్ణుమ్ వ్యామోహత్తై యెల్లామ్ ఒరు మడై శెయ్తు ఒరుత్తి పక్కలిలే పణ్ణినాల్ పి*ళ*ైక్కప్పోమో? (తళర్న్దుమ్ ముఱిన్దుమ్ కిడప్పేనై) అవన్ కణ్ణ*ఱ్ఱు* త్తుకైత్తు ప్పరిమాఱ; అత్తాలే సన్ధిబన్ధజ్గళ్ కులైన్దు, "ఇనియొరు అవయవియాక్కి క్కాణవొణ్ణాతు" ఎన్నుమ్బడి మజ్గి క్కిడక్కిఱ ఎన్నై.

(ఆరావముత మనైయాన్) ఇవళుడైయ విశల్యకరణియుమ్, సన్ధానకరణియు మిరుక్కిఱపడి. (తన్ అముతవాయిలిత్యాది) "మార్విల్ కొణర్న్దు పురట్టీర్" ఎన్లతు ఎల్లామ్ పె*ఱ్ఱ*తిల్లైయేయాకిలుమ్, అవనుడైయ ఓరో అవయవత్తిలుళ్ళత్తై క్కొడువన్దా కిలుమ్. (పులరామే పరుక్కి) ఇతు శరుకాయ్ ప్పోకామే అన్నీరై క్కొడువన్దు తెళిత్తు ప్పరుక్కుమ్బడి పణ్ణి. ఉమి*ళ్* నీర్ మరున్దాక త్తీరుజ్గాణుమ్ ఎన్నోయ్. (ఇళైప్పై నీక్కిరే) అవ్యవధానేన ఎన్దశైక్కు అవనై క్కొడువరవేణుమిఱే; అతు శెయ్యవొణ్ణాత పిన్బు ఇత్తాలే ఎన్నిళైప్పై ప్పరిహరిత్తుక్కొణ్డు నిఱ్కప్పారుజ్గోళ్. వాయ్ మరున్దిట్టు త్తీర్క్కవేణ్డుమ్ నోయిఱే ఇతు.

అరు :- నాలామ్బాట్టు (ఆరే యిత్యాది) పిరాట్టితాన్ ధరిక్కైక్కు హేతు వేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (రామస్య వ్యవసాయజ్ఞేత్యాది) (అవగాహ్యార్ణవం స్వప్స్యే) ఎన్లతు- ప్రణయిత్వత్తై ప్ప*ఱ్ఱ*. ఆకైయాలే ధరిక్కైక్కుడలాయిరుక్కుమతొ*ళ*ియ, 'ఏతద్వ్రతం మమ" ఎన్లతు ధరిక్కైక్కుడలామో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆశాలేశ మిత్యాది); "మిత్రభావేన' ఇత్యాది. శొల్లివైత్తతు ఎజ్గే? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అప్యహ మిత్యాది). (క్షోభహేతుక్కళుణ్డా యిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్) ఎన్లతిన్ వివరణమ్ (సత్తానాశ మిత్యాది)

"కారేఱు*ళ*క్క ఉ*ళ*క్కుణ్డ' ఎన్లతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (రామావతారత్తిలిత్యాది) కవర్న్దు-గ్రహిత్తు, పకర్న్దుణ్ణై-పఞ్చలక్షమ్ కుడియిల్ పెణ్కళుడైయ మనస్సై అపహరిత్తు అవర్కళై అనుభవిక్కై. "ఉ*ళ*క్క"- తువక్క. "అముతమనైయాన్" ఎన్లు విశేషిత్తతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (ఇవళుడైయ ఇత్యాది). తిరుప్పవళ్త్తు నీర్ ఇవళుక్కు ఇరణ్డు కరణియుమ్; విశల్యకరణి-ఉళ్ళిల్ వేదనైయై ప్పోక్కుకిఱతు; సన్ధానకరణి- మేలే సమాధానమ్బణ్ణి అవయవజ్గళై ప్పొరున్ద ప్పణ్ణుకిఱతు. (ఎల్లామ్ పె*ఱ్ఱ*తిల్లైయేయాకిలుమ్) ఎన్లతు- ఎల్లా అవయవజ్గళోడు స్పర్శిత్త మాలై కిడైయావిట్టాలుమ్; ఏకావయవస్పర్శమాన తిరుప్పవళజలత్తై యాకిలుమ్ కొణ్డువారు జ్గోళెన్లపడి. "పరుక్కి" - తెళిత్తెన్నుతల్; పరుకుమ్బడి పణ్ణి ఎన్నుతల్. వాయ్ మరున్దావతు-విషయప్రవణరాన వైద్యర్కళ్, ఆరేనుమ్ రాజదారాదికళుక్కు ప్పామ్బు ముతలానవై కడిత్తాల్ తత్పరిహారార్థమాక అవర్కళే వాయిలే ఉమియ వేణు మెన్లాల్ అవర్కళ్ జీవిత్తాలమైయు

మెన్టు అవర్కళుమ్ అనుమతి పణ్ణినాల్, అవర్కళ్ అప్పడియే ఉమియువర్కళ్. అత్తై చ్చొల్లుకిఱతు.

నాల్గవ పాశురం –

అవతారిక– "మాధవుని అధరామృతాన్ని నేను పానం చేసేటట్లు చేసి, నా ఆర్తిని తీర్చండి" –అని పలుకుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఆరే ఉలగత్తు ఆற்றுవార్)

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్ధనః,
మాం నయేద్యది కాకుత్స్థః తత్తస్య సదృశం భవేత్"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –39 –30)

(శత్రువుల బలాన్ని నశింపజేసేవాడైన శ్రీ రాముడు లంకను తన బాణాలతో కలతను పొందించి, నన్ను తీసుకొని పోయినవాడైతే, , ఆ విధంగా చేయడం అతనికి తగినది అవుతుంది) అనే విధంగా తన స్వరూపాన్ని చూచి, బాధను తట్టుకొని ఉన్న సీతాదేవికివలె, నాకు ఆశ్వాసాన్ని చెప్పడం సాధ్యమవుతుందా?

"రామస్య వ్యవసాయజ్ఞా లక్ష్మణస్య చ ధీమతః,
నాత్యర్థం క్షుభ్యతే దేవీ గంగేవ జలదాగమే"
(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ– 19 –4)

(శ్రీరాముని యొక్క, భక్తిని కలిగినవాడైన లక్ష్మణుని యొక్క, మనోనిశ్చయాన్ని తెలిసినది కనుక, సీతాదేవి, వర్షాకాలంలో కూడా స్వచ్ఛంగా ఉండే గంగానది వలె, కొంచెం కూడా కలతను పొందలేదు) అని,

"సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతి చ యాచతే,
అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ"
(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ– 18 –34)

(ఒకసారి శరణు పొందినవానికి, "నీకు దాసుడను అయ్యాను" అని ప్రార్థించేవానికి అన్ని ప్రాణులనుండి అభయాన్ని ఇస్తున్నాను. ఇది నాకు వ్రతం) అనే ప్రమాణాన్ని అనుసరించి,

"అవగాహ్యార్ణవం స్వప్స్యే సౌమిత్రే! భవతా వినా,
కథంచిత్ ప్రజ్వలన్ కామః స మాం సుప్తం జలే దహేత్"

(శ్రీరామాయణం –యుద్ధకాండ– 5 –92)

(లక్ష్మణా! (నిన్ను చూడడం వల్ల సీతయొక్క స్మరణ నాకు వస్తున్నందు వల్ల) నిన్ను విడచి పెట్టి, సముద్రంలో దిగి నిద్రపోబోతున్నాను. చాలా జ్వలించే ఆ కామాగ్ని అనేది జలంలో నిద్రించే నన్ను బాధ పెడుతూ దహిస్తుంది) అని తనను ఆశ్రయించినవారిని రక్షించడమే వ్రతంగా కలిగిన శ్రీరాముని గుణాలను తెలిసినది కావున, ఆమె ప్రాణాలను ధరించి ఉన్నది. "కొంచెం ప్రేమను కలిగినవారిని కూడా ఏనాడు చేయి విడవడు"– అని, "వారిని చేయి విడువవలసివస్తే నేను ప్రాణాలను ధరించి నిలువలేను" అని కదా, శ్రీరాముడు మాటిమాటికి చెప్పాడు.

"అప్యహం జీవితం జహ్యాం త్వాం వా సీతే సలక్ష్మణామ్,
న హి ప్రతిజ్ఞాం సంశ్రుత్య బ్రాహ్మణేభ్యో విశేషతః"

(శ్రీరామాయణం –ఆరణ్యకాండ –10 –19)

(సీతాదేవి నేను ప్రాణాలను, లక్ష్మణునితో పాటుగా నిన్ను కూడా విడిచి పెడతానే తప్ప, నేను చేసిన ప్రతిజ్ఞను విడువను అందులోను, విశేషంగా బ్రాహ్మణులకు ఇచ్చిన ప్రతిజ్ఞను విడువను) అని ఈమె దగ్గరనే చెప్పాడు కదా. అందుచేత, సీత ప్రాణాలను ధరించి ఉండడంలో ఏ కొరత లేదు. కాని, ఈ శ్రీకృష్ణుడు అటువంటివాడు కాడు– అని భావం.

"రామస్య వ్యవసాయజ్ఞా" అనే శ్రీరామాయణ శ్లోకంలో "లక్ష్మణస్య చ ధీమతః", (ధీమంతుడైన లక్ష్మణుని నిర్ణయాన్ని తెలిసినది) అని చెప్పినదానిలో తాత్పర్యం ఏమంటే, శ్రీరాముడు పత్ని అయిన తన మాటకు కట్టుబడి, మాయామృగాన్ని మోసాన్ని చేసే మారీచుడు అని తెలియకుండా, అతని వెంట వెళ్లి పట్టుకోవాలని ప్రయత్నించినప్పుడు, "ఇది మాయామృగం" అని చెప్పేటట్టుగా ఆ స్థితిలో కూడా స్పష్టమైన జ్ఞానాన్ని కలిగినవాడై ఉండే ధీమంతుడైన లక్ష్మణుని స్థిర నిశ్చయాన్ని తెలిసినందువల్ల, సీతాదేవి కలతను పొందలేదు –అని భావం.

(నాత్యర్థం క్షుభ్యతే దేవీ) "సీతాదేవి కొంచెం కూడా కలత పొందలేదు" అనే దానిలో అని తాత్పర్యం ఏమంటే, శ్రీరాముడు తన తలపై పెట్టుకుని పొగిడేటట్లుగా అతనికి చాలా ప్రియమైనదై ఉన్నందువల్ల, కలతను పొందడానికి కారణాలు ఉన్నప్పటికీ, కొంచెం కూడా కలతను పొందలేదు. అందువల్లనే ప్రాణాలు పోయే స్థితిలో ఉన్నప్పటికీ ప్రాణాలను ధరించింది– అని భావం.

(గంగేవ జలదాగమే) వర్షాకాలంలో గంగానది వలె –అని అర్థం. దీని తాత్పర్యం ఏమంటే, నిరంతరంగా వర్షం కురిసే వర్షాకాలంలో కూడా గంగానది కొంచెం కూడా కాలుష్యాన్ని పొందకుండా తేటగానే ఉండేటట్లే, సీతాదేవి కూడా కొంచెం కూడా కలతను పొందకుండా ఉన్నది –అని తాత్పర్యం.

(ఆయర్ పాడి కవర్ న్దుణ్ణుమ్ కారేఱుழக్క ఉழక్కుణ్డు) శ్రీరామావతారంలో అతని గుణాలను అనుసంధించి సీతాదేవి ప్రాణాలను ధరించినట్లుగానే, , శ్రీకృష్ణుని దుష్టతనంతో పుండుపడినవారికి ప్రాణాలను ధరించి ఉండడం సాధ్యమా? రేపల్లెలో ఐదు లక్షల ఇళ్ళు ఉన్నాయి. వాటిలో ఉండే కన్యలు అందరి విషయంలో కల ప్రేమను అంతటినీ ఏకముఖంగా నా ఒక్కదాని విషయంలోనే చేస్తే, నాకు ఏ విధంగా బ్రతకడం సాధ్యం అవుతుంది?

(తళర్ న్దుమ్ ముఱిందుమ్ కిడప్పేనై) నల్లని పొగరుటెద్దువంటి అతడు ఐదు లక్షల ఇళ్లలో ఉండే కన్యల మనసులను అపహరించి, వారిని బాధపెట్టేటట్లుగానే, నా మనసును కూడా ఏ దయ లేకుండా సొక్కేటట్లుగా అనుభవించగా, దానివల్ల నా సంది బంధాలన్నీ ఊడిపోయి, ఈమెను ఒక రూపంలో చూడడం సాధ్యం కాదు –అని చెప్పేటట్లుగా క్లేశపడుతూ ఉండే నన్ను– అని అర్థం.

(ఆరావముదమ్ అనైయాన్ తన్ అముద వాయిల్ ఊఱియ నీర్) శ్రీరామాయణంలో హనుమంతుడు తీసుకుని వచ్చిన సంజీవని పర్వతంలో విశల్య

కరణి అని, సంధాన కరణి అని రెండు మూలికలు ఉన్నాయి. విశల్య కరణి రాక్షసుల చేత కొట్టబడిన వానరసేనల శరీరాలలోకి చొచ్చుకొని పోయిన బాణాలను బయటకు తీసినది. సంధాన కరణి ఆ బాణాల వల్ల ఏర్పడిన గాయాలను నయం చేసింది. ఈమె తనకు అత్యప్తామృతంవంటి శ్రీకృష్ణుని విశల్య కరణిగాను, అతని అధరామృతంలో ఊరిన జలం సంధానకరణిగాను కావాలి అని కోరుతున్నది. లేక, "ఆరావముదమ్ అనైయాన్" అని అన్నందు వల్ల శ్రీకృష్ణుని విశల్యకరణగాను, సంధాన కరణిగాను కూడా భావిస్తున్నది– అని చెప్పవచ్చు.

(తన్ అముద వాయిల్ ఊఱియ నీర్ తాన్ కొణర్ న్దు) వక్షస్సులో తీసుకుని వచ్చి పోర్లించండి" అని ముందు పాశురంలో చెప్పినట్లుగా, పలు అవయవాల సంబంధాన్ని కలిగిన మాలను తీసుకొని రావడం సాధ్యం కాకపోయినప్పటికీ, అతని అధరం అనే ఒక అవయవంలో ఉండే జలాన్ని అయినా తీసుకొని రండి" అని అంటున్నది.

(పులరామే పరుక్కి) నా శరీరం వరుగై ఎండిపోనట్లుగా, ఆ నీటిని తీసుకుని వచ్చి జల్లి, దానిని నేను తాగేటట్లుగా చేసి–అని అర్థం. పాముకాటు మొదలైనవాటికి ఉమ్మునీరు మందు అయినట్లుగానే, ఈమె తన వ్యాధి కూడా శ్రీకృష్ణుని నోటిలో నుండి ఊరిన అధరామృతంతో తీరుతుంది– అని అంటున్నది.

(ఇళైప్పై నీక్కీరే) నా స్థితికి పరిహారంగా అతనినే తీసుకొని రావాలి. అది చేయడం సాధ్యం కానందు వల్ల, ఈ జలాన్ని అయినా తీసుకొని వచ్చి, నా శ్రమను అయినా తీర్చండి– అని అంటున్నది. విషపు గాయానికి నోటి మందును ఇచ్చి తీర్చేటట్లే, ఈమె వ్యాధి కూడా శ్రీకృష్ణుని అధరామృతాన్ని పురస్కరించుకొని తీర్చవలసినట్లుగా ఉన్నది కదా.

★★★★★

అழிలుమ్ తొழిలు మురుక్కాట్టాన్ అఞ్జే లెన్నానవ నొరువన్
తழுవి ముழுశి ప్పుకున్దెన్నై చ్చుற்றி చ్చుழన్లు పోకానాల్
తழైయిన్ పొழిల్వాయ్ నిరైప్పిన్నే నెడుమాలూతి వరుకిన్ఱ
కుழలిన్ తుళైవాయ్ నీర్ కొణ్డు కుళిర ముకత్తు త్తడవీరే. 5

అழిలుమ్ = రోదించినా, తొழிలుమ్ = నమస్కరించినా, ఉరు కాట్టాన్ = తన రూపాన్ని చూపనివాడై, అఞ్జేల్ ఎన్నానవన్ = (రూపాన్ని దర్శింపజేయకపోయినా), "భయపడవద్దు'' అనే మాటనైనా పలుకని వాడైఉండే, ఒరువన్ = ఒక మహానుభావుడు (శ్రీకృష్ణుడు), ఎన్నై తழுవి ముழுశి = నన్ను తడవి దగ్గరగా చేర్చి కౌగలించుకొని, శుற்றి చ్చుழన్లు = ముందు వెనుక చుట్టుకొని ఉండే, పోకాన్ = పోకుండా ఉన్నాడు, ఆల్ = అయ్యో ! (ఇది నిజమైన అనుభవం కాకుండా, మానసానుభవమాత్రం అయిన దర్శనం కనుక దుఃఖం), తழైయిన్ పొழిల్ వాయ్ నిరైపిన్నే = పశుబృందాల వెనుక భాగంలో, నెడు మాల్ = ఆశ్రితవ్యాముగ్ధుడైన శ్రీకృష్ణుడు, ఊతి వరుకిన్ఱ = ఊదుతూ వచ్చే, కుழలిన్ తుళైవాయ్ = పిల్లనగ్రోవి రంధ్రాలలో ఉండే, నీర్ కొణ్డు = నీటిని కొనివచ్చి, ముకత్తు = నాముఖంలో, కుళిర తడవీర్ = చల్లగా పూయండి.

అవ:- అఞ్జామ్బాట్టు. (అழிలు మిత్యాది) ఎనక్కే కూటాయిరుక్కుమతు కిడైయా తాకిల్ వెఱున్దరైయిలే పోకిఱవఱ్ఱైయాకిలుమ్ కొడువన్దు ఆశ్వసిప్పిక్క ప్పారుఙ్గోళ్ ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (అழிలుమ్ తొழிలు మురుక్కాట్టాన్) ఏతేను మొన్డై ప్రయోగిక్కిలుమ్ ఉరు క్కాట్టుకిఱిలన్; బ్రహ్మాస్త్రప్రయోగమ్ పణ్ణిలు మురు క్కాట్టుకిఱిలన్; కణ్ణనీర్ విழுన్దవళవిలుమ్ తన్నై క్కాట్టుకిఱిలన్. (తొழிలుమ్) అతుక్కవ్వరుకే యొరు నిలై నిన్దాలుమ్ తన్నైక్కాట్టుకిఱిలన్. (తొழிలు మురుక్కాట్టాన్) తొழுతార్క్కు స్వమ్మోతాన్ ఇవ్వస్తు. "భక్తానామ్"(జితంతే-1-5) ఎన్దిరుక్కిఱ వడివై క్కాట్టుకిఱిలన్. అవనుడైయ ఆత్మాపహార మిరుక్కిఱపడి. 'చోరేణాత్మాపహారిణా' (భార-ఉద్యో-42-35) ఎన్నక్కడవతిఱే. భక్తిప్రపత్తికళిరణ్డుక్కుమ్ వాశి యఱుత్తార్కళుమ్; విగ్రహమే యుద్దేశ్య మెన్ను మిడత్తై వెళియిట్టార్కళుమ్ ఆழ்వార్కళిఱే. ఇబ్భక్తితాన్ కర్తవ్యమాయ్, సాధనబుద్ధ్యా పణ్ణుకైయన్ఱిక్కే, తన్నడైయే తవిరవొణ్ణాతాయ్ వరుమ తెన్దుమ్; విగ్రహత్తు క్కవ్వరుకు తేట్ట మన్దు ఎన్దఱియుమ్బడియుమ్ పణ్ణినార్కళ్ ఆழ்వార్కళిఱే. ఆకైయిఱే కామినికళ్ పాశురత్తై ఆశైప్పట్టు అమ్ముఖత్తాలే అనుభవిక్కిఱతు.

(అఞ్జేలెన్నానవనొరువన్) పిళ్ళైకాళ్ ! పిఱర్ పడి యఱియాతొழிకిఱార్ వేణుమాకిల్, తన్పడి యఱియామై ఇల్లైయే ! నమ్మై ప్పిరిన్దార్ ధరిక్కమాట్టార్కళెన్దు కడుక వన్దు

అణైత్తుక్కొ్డు నిఱ్కవేణ్డావో ఇవనుక్కు ! (అవనొరువన్) రామావతారత్తిల్ వ్యావృత్తి శొల్లిఱ్ఱు; కృష్ణావతారన్దన్నైయుమ్ వ్యావర్తిక్కిఱతు కాణుమ్ ఇప్పోతు. "కణ్ణ నెన్నుమ్ కరున్దెయ్వమ్" (నాచ్చి-తిరు-13-1)ఎన్గైయాలే- ఓరుక్తిమాత్రవమాయ్, అతిన్ ముతన్మైయేయాయ్త్తు నిలైనిన్ఱు పోరువతు. (తఴువి) తనక్కు ప్పిరివాలుణ్డాన విడా యెల్లా మాఱుమ్బడి సర్వాఙ్గసంశ్లేషత్తై ప్పణ్ణి. "సుగాఢం పరిషస్వజే" (వి.పు.5-18-2) ఎన్గిఱపడియే. అక్రూరనైక్కణ్డతిల్లై ఎన్నక్కడవతిఱే. (ముఴుశి) అత్తై విడా ఓరవయవత్తిల్ నిన్ఱు శుఴి శుఴిక్కుమాయ్త్తు. (పుకున్దెన్నై చ్చుఴ్ఱి చ్చుఴన్ఱు) ఇతు విట్టు ప్పుఱమ్బు పోకమాట్టామైయాలే శూఴ చ్చూఴ(వన్దు) అఙ్గే వారానిఱ్కుమ్. (పోకానాల్)ఇతు తనక్కు ప్పోక్కువిట్టల్లతు ధరిక్కవొణ్ణామైయాలే పుఱప్పట్టు పోకానిఱ్కుమ్; ఇతువాయ్త్తు సంశ్లేషక్రమ మిరుక్కుమ్బడి. ఇప్పడి శెయ్కిఱిలన్- ఎన్నుతల్; అన్ఱిక్కే, ఉరువు వెళిప్పాట్టాలే నలిన్దువిట్టు పోకిఱిలన్- ఎన్నుతల్.

(తఴైయిన్ పొఴిల్వాయ్ నిరైప్పిన్నే) "తఴైకళుమ్ తొఙ్గలుమ్ తతుమ్బి" (పెరియా.తిరు-3-4-1) ఎన్గిఱ పాట్టిన్ పడియాయ్త్తు వన్దు తోన్ఱుమ్బోతిరుప్పతు. తఴై- పీలి. పశుక్కళ్ వరుమ్బోతు ముఱ్కులైయిలే వారాతే కడైక్కులైయిలే యాయ్త్తు వరువతు. పకలిల్ పశుక్కళిన్ పిన్నేపోన విడాయెల్లామ్ తీరుమ్బడి శోలై శెయ్తు కొణ్డాయ్త్తు వరువతు. పెరుఙ్గుళమ్ కలఙ్గినాప్పోలేకాణుమ్! అత్తనైపోతుమ్ పెణ్గళ్ పడు మలమాప్పు క్కాణ్గైక్కాక. ఒరు తాయ్ తమప్పనుక్కు ప్పిఱక్కైయాలే అవర్కళ్ శొల్లిఱ్ఱు చ్చెయ్యప్పోనేన్. "పిరియేన్, పిరియిల్ తరియేన్" ఎన్ఱు, ఇవర్కళ్తానే శెన్ఱు అణైక్క వేణ్డుమ్బడి తన్ వ్యామోహమెల్లామ్ కుఴలిన్ ధ్వనియిలే తోన్ఱుమ్బడియాక వాయ్త్తు క్కుఴలూతువతు. (కుఴలిన్ తుళైవాయ్ నీర్ కొణ్డు) ఇతుతన్నైయుమ్ పుతైత్తు విడవేణ్డుమ్బడి పోలే కాణుమ్ ఇవళుక్కు. (కుళిర ముకత్తు త్తడవీరే) అన్నీరై క్కొడువన్దు తడవి ఎన్నిళైప్పై నీక్కి క్కొడునిఱ్క ప్పారుఙ్గోళ్.

అరు :- అఙ్గామ్బాట్టు -(అఴిలుమిత్యాది). (ఎనక్కే కూఱా యిరుక్కుమతు) ఎన్దతు- వాగమృతత్తై. వెఱున్దరైయిలే పోకిఱవై- కుఴలిన్ తుళైవాయ్నీర్. అఴుకై-భక్తి. తొఴుకై-ప్రపత్తి. ప్రపత్తియై- బ్రహ్మాస్త్ర మెన్గిఱతు. ఉరు-వడివుమ్, అఴకుమ్. "అఴిలుమ్"ఎన్దతుక్కు భక్తియాక్కి, (ఏతేను మొన్ఱై) ఎన్దతు- అతినుడైయ స్వరూపవిరోధిత్వమ్ తోన్ఱుకైక్కాక. "ఏతేనుమ్" ఎన్ద వాక్యవివరణమ్ (కణ్ణనీర్) ఎన్దతు. "బ్రహ్మాస్త్రమ్" ఇత్యాది వాక్యవివరణమ్ (అతుక్కవ్వరుకే) ఎన్దతు. ఇత్తాల్ ఫలితమ్ (భక్తిప్రపత్తికళ్) ఎన్దతు. తన్ విగ్రహత్తై క్కాట్టాతిరున్దాల్ అతు ఆత్మాపహారమామో? ఎన్న; ఏతేనుమాక, పిఱర్ అత్తై క్కొళ్ళుకై ఆత్మాపహార మెన్నుమతుక్కు ప్రమాణ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (చోరేణేత్యాది) స్వరూపగుణ

ఙ్గళిరుక్క "ఉరుక్కాట్టాన్" ఎన్బానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విగ్రహమే యిత్యాది) భక్తితాన్ ఉపాయమాకాతో? స్వరూపగుణజ్గళ్ తాన్ ఉద్దేశ్యమన్తో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇబ్భక్తితానిత్యాది). ఇతుక్కు నియామక మేతు? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆకైయితే) ఎన్టు.

రామావతారవ్యావృత్తి మూన్టామ్బాట్టిల్ శొల్లుకిఱతెన్టపడి. "ఉరుక్కాట్టాన్" ఎన్టత్తై క్కటాక్షిత్తు "అఞ్జేలెన్నాన్" ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (పిళ్ళైకాళ్) ఎన్టతు. (కృష్ణావతారన్దన్నైయుమ్ వ్యావర్త్తిక్కిఱతు) ఎన్టతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- కృష్ణావతారమ్ సౌలభ్యైకవిషయమాకైయాలే అత్తైయుమ్ వ్యావర్త్తిక్కిఱతెన్టపడి. ఉపపాదనమ్ (కణ్ణనెన్నుమ్) ఎన్టు. (కరున్దెయ్వ మెన్తైయాలే) ఎన్టతుక్కు "తెయ్‌వమ్" ఎన్టు శొల్లుకైయాలే- ఎన్టపడి. (ఓరుక్తిమాత్రమాయ్) ఎన్టతు- కణ్ణనెన్టు పేర్‌మాత్రమా యెన్టపడి. "ముழுశి" ఎన్టతు- మూక్కాలే ముழுశి ఎన్టపడి. పోకాన్- పోకిఱానిల్లై. ఆల్- ఆశై. ఇతు పూర్వావస్థై.

(కడై క్కుழையిలేయాయ్‌త్తు వరువతు) ఎన్ట ఇవ్వాక్యత్తుక్కు శేషమాక (అత్తనైపోతుమ్ పెణ్గళ్ అలమాప్పు క్కాణ్తైక్కాక) ఎన్టు మేలే యిరుక్కిఱ వాక్యత్తై క్కూట్టి నిర్వహిప్పతు. తழைప్పిన్నే వరువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పశుక్కళినిత్యాది). "నెడుమాల్" ఎన్టతుక్కు వ్యామోహత్తిలే నోక్కాక త్తాత్పర్యమ్ (పెరుజ్గళ మిత్యాది). అత్తనైపోతుమ్ పెణ్గళలమాప్పు కాణ్తైక్కాక ప్పిరిన్దు వరుమ్బోతు కుళమ్ కలజ్గినాప్పోలే వరు మెన్టపడి. కలక్కత్తిన్ కార్యత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఒరు తాయ్ తమప్ప నిత్యాది). వాయ్‌నీర్‌తన్నైయుమ్ ఒరుకాలే విట్టాల్ సాత్మియామైయాల్ (పుతైత్తు) ఎన్గిఱతు. పుతైత్తు విడుకై- చాటు. అల్పమాక విడుకై- అర్థమ్. విరలాలే పుతైత్తువిడుకై-ధ్వని.

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక–" నాయకి అయిన నాకు తగినది అయిన అధరామృతం లభించకపోయినా, అతడు వేణువును ఊదినపుడు, వేణువు రంధ్రాలద్వారా భూమిపై వ్యర్థంగా కారే నీటిని అయినా తీసుకుని వచ్చి, నా ముఖంలో చల్లగా తడపండి" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (అழிలుమ్ తొழிలుమ్ ఉరు క్కాట్టాన్) కన్నీరు విడచి రోదించినా, నమస్కరించినా, తన రూపాన్ని చూపించకుండా ఉన్నాడు– అని అర్థం. స్వాపదేశంలో "అழிలుమ్" అనే పదం భక్త లక్షణాలలో ఒకటి కనుక, భక్తిని తెలుపుతున్నది. "తొழிలుమ్" అనే పదం నమస్కారానికి పర్యాయం అయిన

ప్రపత్తిని చెబుతున్నది. స్వరూప విరుద్ధమైన సాధన భక్తిని అనుష్ఠించినప్పటికీ తన రూపాన్ని చూపించడం లేదు. బ్రహ్మాస్త్రంవంటి తప్పని ఉపాయం అయిన ప్రపత్తిని ఆచరించినప్పటికీ తన రూపాన్ని చూపించకుండా ఉన్నాడు.

(తొழிలుమ్) దానికంటే మించినదై, అతడు నమస్కరించవలసిన నేను అతనిని నమస్కరించడం అనే సాహస కార్యాన్ని చేసినప్పటికీ, తన రూపాన్ని చూపించకుండా ఉన్నాడు.

(తొழிలుమ్ ఉరు క్కాట్టాన్)
"న తే రూపం న చాకారో నాయుధాని న చాస్పదమ్,
తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే" (జితంతే స్తోత్రం –1–5)

(భగవన్! నీ దివ్యాత్మ స్వరూపం అనేది నీకోసం లేదు. స్వతంత్రమైన అది ఆశ్రితుల కోసం పరతంత్రంగా ఉన్నది అని తాత్పర్యం. నీ దివ్య మంగళ విగ్రహం కూడా నీకోసం లేదు. నీ దివ్యాయుధాలు నీకోసం లేవు. నీ నివాసం అయిన వైకుంఠం మొదలైనవికూడా నీకోసం లేవు. ఇవి అన్నీ నీ భక్తుల కోసంగా ఉన్నాయి) అనే విధంగా తన రూపాన్ని భక్తుల కోసం ఉన్నది అని శాస్త్రం చెప్పిన విషయాన్ని చూపే విధానం ఇదేనా?

"యో ఽ న్యథా సంత మాత్మాన మన్యథా ప్రతిపద్యతే,
కిం తేన న కృతం పాపం చోరేణాత్మాపహారిణా?"
(భారతం –ఉద్యోగపర్వం –42– 35)

(భగవంతునకు శేషమై ఉండే ఆత్మను ఎవడు తనకు సొంతం అని భావిస్తున్నాడో, ఆత్మను అపహరించేవాడైన ఆ దొంగ ఏ పాపాన్ని చేయలేదు?) అని చెప్పినట్లుగా జీవునకు ఆత్మాపహారాన్ని శాస్త్రం చెప్పినట్లుగానే, భక్తులకు చెందినదైన తన ఆత్మను (రూపాన్ని) ఇతడు అపహరిస్తున్నాడే! భక్తి, ప్రపత్తి అనే ఈ రెండు వేరు వేరు ఉపాయాలుగా శాస్త్రాలలో చెప్పబడినప్పటికీ, తమ భక్తియే ప్రపత్తి అని, ప్రపత్తియే భక్తి అని చెప్పేటట్లుగా, వీటి మధ్య భేదాన్ని లేకుండా

చేసినవారు కదా ఆళ్వారులు. భగవంతుని స్వరూపం, తిరుమేని ఉద్దేశాలు అని శాస్త్రాలు చెప్పినప్పటికీ, స్వరూపం, అందులో ఉండే గుణాల కంటే, తిరుమేని అందులో ఉండే గుణాలు చాలా ఉద్దేశ్యాలు– అని నిశ్చయించుకున్నవారు కదా, ఆళ్వారులు. అందువల్లనే ఇక్కడ "అழிలుమ్ తొழிలుమ్" అని భక్తి ప్రపత్తులు రెండు తనకు తేడా లేకుండా ఉన్నాయి అని, "ఉరు క్కాట్టాన్" అని దివ్య మంగళ విగ్రహమే తనకు చాలా ఉద్దేశం అని మంగళాశాసన పరులైన అళ్వారులకు అద్వితీయ సంతతియై, ఆళ్వారులకు కల భక్తి కంటే మించిన భక్తిని కలిగినదై ఉండే గోదాదేవి తన తండ్రిగారి సిద్ధాంతాన్ని వ్యక్తం చేస్తున్నది. శాస్త్రాలు చెప్పిన భక్తి మోక్షం కోసం సాధనంగా అనుష్ఠించవలసినది. ఈ అళ్వారుల భక్తి అటువంటిది కాదు. అది భగవంతుని అనుభవించలేని ఆర్తిచేత ఏర్పడేది. శాస్త్రాలు భగవంతుని స్వరూప గుణాలను ఉద్దేశ్యంగా చెప్పినప్పటికీ కూడా, పొంగిపొర్లే ప్రేమాధిక్యాన్ని కలిగినవారికి తిరుమనికి మించి వేరేమి ఆవశ్యకం కాదు – అని లోకానికి తెలిసేటట్లుగా చేసినవారు కూడా ఈ ఆళ్వారులే కదా. అందువల్లనే కదా, వీరు నాయకీ భావంలో స్థిరంగా నిలచి ఉండి, ఆ స్వామిని ప్రేమించిన నాయకి మాట్లాడే మాటలతో పలికి, అతనిని అనుభవిస్తున్నారు. మగవారై పుట్టి, స్త్రీభావాన్ని ఆరోపించుకొని పలికిన ఆళ్వారుల స్థితి అటువంటిది అయితే, స్త్రీగా పుట్టి, " మానిడవర్ క్కెన్ఱు ప్పేచ్చుప్పడిల్ వాழ்గిల్లేన్" (నన్ను సామాన్య మానవులకి ఇచ్చి వివాహం చేస్తారు– అనే మాట వినబడిన చాలు, నేను జీవించలేను) అనే విధంగా ఉండే ఈమెను గూర్చి చెప్పవలసిన ఆవశ్యకత ఉన్నదా?

(అంజేల్ ఎన్నాన్ అవన్ ఒరువన్) ఓ సఖులారా! తనను విశ్లేషించినవారు అనుభవించే పాట్లను ఇతడు తెలియకుండా ఉండడం అనేది ఒకవైపు ఉండనివ్వండి. తన పడిని (రూపాన్ని, స్వభావాన్ని) అయినా ఇతడు తెలుసుకొని ఉండాలి కదా! నన్ను విశ్లేషించిన వారు ప్రాణాలతో బతికి ఉండలేరు – అని తన

రూపం యొక్క స్వభావాన్ని తెలిసినవాడైతే, ఇతడు వేగంగా వచ్చి, నన్ను ఆలింగనం చేసుకొని ఉండవద్దా?

(అవన్ ఒరువన్) మూడవ పాశురంలో "అంజేల్ ఎన్నాన్ అవన్ ఒరువన్" అనే చోట "మనత్తుక్కినియాన్" (మనసుకు చాలా మధురంగా తోచేవాడు) అయినా శ్రీరాముని కంటే శ్రీకృష్ణుని గుణహీనత చెప్పబడింది ఇక్కడ ఈ ప్రయోగం చేత తన రూపాన్ని గురించి కూడా తాను తెలియలేదు– అని, శ్రీకృష్ణుడుగా పుట్టడం ప్రయోజనం లేకుండా పోయింది – అని చెప్పబడుతున్నది. "కణ్ణన్ ఎన్నుమ్ కరుమ్ దెయ్ వమ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 13–1) (॥ శ్రీకృష్ణుడు అనే నల్లని పరదైవం) అని ఇతరులకు తన నేత్ర సౌందర్యాన్ని చూపించడం కోసం వచ్చిన కృష్ణుడు అనేది కేవలం నామమై, దైవానికి తగిన పరత్వమే స్థిరంగా ఉన్నది– అని చెప్పింది కదా, ఈ దశక ప్రారంభంలోనే.

(తழுవి) నాకు భగవంతుని విశ్లేషించిన అందువల్ల ఏర్పడిన విరహతాపం అంతా తీరేటట్లుగా నా అన్ని అంగాలను ఆలింగనం చేసుకొని,

"సోఽ ప్యేనం కృతవజ్రాబ్జకృతచిహ్నేన పాణినా,
సంస్పృశ్య చాకృష్య చ ప్రీత్యా సుగాఢం పరిషస్వజే"

(విష్ణు పురాణం–5– 18– 2)

(ఆ శ్రీకృష్ణ భగవానుడు ఈ అక్రూరుని ధ్వజం, వజ్రం, తామర పువ్వు అనే వీటి చిహ్నాలను కలిగిన తన చేతితో తాకి, దగ్గరగా తీసుకొని, ప్రేమతో చక్కగా ఆలింగనం చేసుకున్నాడు) అని అక్రూరుడు ఉండే చోటే తెలియని విధంగా అతనిని ఆలింగనం చేసుకున్నట్లుగానే, తననుకూడా ఆలింగనం చేసుకోవాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

(ముழுశి) ఆలింగనం చేసుకుని పూర్తి అయిన తరువాత తన నాసికతో శిరస్సును ఆఘ్రాణించి– అని అర్థం. ఆ కేశపాశంలో చిక్కుకొని, విడదీయడానికి సాధ్యం కాని రీతిలో ఉండాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

(ప్పుగుందెన్నై చ్చుற்றి చ్చుழன్ఱు) శిరస్సును ఆఘ్రాణించిన తరువాత, ఈమెను విడచి ఇక దేనిలోనూ అభినివేశాన్ని పొందడానికి సాధ్యం కానందువల్ల, పరిక్రమించి, పరిక్రమించి వచ్చి, దగ్గరలోనే నిలవాలి– అని ఆశపడుతున్నది.

(పోగానాల్) ఈ విధంగా సంశ్లేషరసాన్ని అనుభవించిన తరువాత కొంచెం మధ్యలో విరామం లేకపోయినట్లయితే, ప్రాణాలు ధరించడం సాధ్యం కాదు కనుక సంశ్లేషించేటప్పుడు కొంచెం దూరంగా జరగడం అనేది ఉన్నది. ఇవి అన్నీ సంశ్లేషించేటప్పుడు వరుసగా జరిగే క్రమాలు. ఈ విధంగా అంతా జరగాలి– అని ఆశపడిన నాకు ఈ విధంగా చేయకుండా ఉన్నాడు కదా –అని బాధపడుతున్నది. ఆ విధంగా కాకుండా, భావనా ప్రకర్ష చేత ప్రత్యక్ష సమానకారమైన మానసిక సాక్షాత్కారంతో ఈ విధంగా అంతా చేసి, నేరుగా ఈ విధంగా అంతా అనుభవించాలి –అనే ఆర్తిని నాకు కలిగించి, నన్ను బాధ పెట్టి, నన్ను విడచిపెట్టి పోకుండా ఉన్నాడు– అని కూడా అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు.

(తழையిన్ పొழில్ వాయ్ నిరై ప్పిన్నే) "తழைకళుమ్ తొంగలుమ్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–3–4–1) అనే పాశుర రీతిలో అయినది. శ్రీకృష్ణుడు వచ్చి సాక్షాత్కరించేటప్పుడు ఉండేది. "తழை"– నెమలి పించం. "తழையిన్ పొழில్" అనేది పుష్కలమైన నెమలిపించాలను ఒక గుత్తిగా చేసి, తలపై ధరించి రావడానికి తెలుపుతుంది. "నిరై ప్పిన్నే" అనే ప్రయోగానికి గోవుల వెంట– అని అర్థం. గోవులు వచ్చేటప్పుడు పశువులకు

ముందు మొదటి వరుసలో రాకుండా, . వాటిని అన్నిటిని మేపినవాడు– అనేది తోచేటట్లుగా చివరి వరుసలోనే శ్రీకృష్ణుడు రావడం అలవాటు. పగటివేళ ఈ విధంగా పశువుల వెంట పోయిన శ్రమ అంతా తీరేటట్లుగా నెమలిపించాల గొడుగును, ఒక ఒక తోట వలె, తలపై ధరించి, సాయంకాలంలో గొల్ల కన్యలను చూడడానికి వస్తాడు.

(నెడుమాల్) వచ్చేటప్పుడు, తనకు ఈ గొల్ల కన్యల విషయంలో తనకు గల ప్రేమ అంతా వ్యక్తం అయ్యేటట్లుగా, పెద్ద సరస్సు కలత చెందినట్లుగా వస్తాడు. పగటివేళ అంతా ఇతనిని విశ్లేషించి కన్యలు పడే బాధను చూడడం కోసమే ఇతడు సాయంకాలంలో పశువుల వెంట చివరి వరసలో వచ్చినప్పటికీ, నోటితో "నేను తల్లిదండ్రులకు పుట్టినవాడను కదా. వారు చెప్పినట్లుగా పగటివేళ అంతా పశువులను మేపడానికి పోయాను. ఇక మిమ్ములను విడిచిపెట్టను. మిమ్ములను విడచి పెడితే ప్రాణాలను ధరించి బతకలేను" అని అంటూ వస్తాడు.

(ఊది వరుగిన్ట) వీరే స్వయంగా వస్తున్న అతనిని ఆలింగనం చేసుకునేటట్లుగా, తన ప్రేమ అంతా వేణు ధ్వనిలో ప్రకాశించేటట్టగా వేణువును ఊదుతూ వస్తాడు.

(కుழలిన్ తుళై వాయ్ నీర్ కొణ్డు) ఇతడు ఊదే వేణువు నుండి కిందకు పడే అధరామతాన్ని ఒకేసారి పోసినట్లయితే నేను ధరించలేను. కొంచెం మూసి, కొంచెం కొంచెంగా దానిని విడవాలి.

(కుళిర ముగత్తు త్తడవీరే) ఆ వేణువు నుండి స్రవించిన అధరామృతాన్ని తీసుకుని వచ్చి, నా ముఖంలో తడవి, నా శ్రమను తీర్చడానికి ప్రయత్నం చేయండి –అని అంటున్నది.

★★★★★

నడైయొన్ఱిల్లా ఉలకత్తు నన్దకోపన్‌మకనెన్నుమ్
కొడియ కడియ తిరుమాలాల్ కుళప్పుక్కూఱు కొళప్పట్టు
పుడైయుమ్ పెయరకిల్లేన్ నాన్ పోట్కన్ మితిత్త వడిప్పాట్టిల్
పొడిత్తాన్ కొణర్న్దు పూశీర్కళ్ పోకా వుయిరెన్నుడమ్బైయే. 6

నడై ఒన్ఱు ఇల్లా ఉలకత్తు = పూర్తిగా మర్యాద అంతా నశించిన ఈలోకంలో, నన్దకోపన్ మకన్ ఎన్నుమ్ = శ్రీనందగోపాలుని కుమారుడు అనే ప్రసిద్ధిని పొందినవాడై, కొడియ = ఏమాత్రం దయలేనివాడై, కడియ = స్వార్థపరుడైన, తిరు మాలాల్ = శ్రియఃపతిచేత (శ్రీకృష్ణునిచేత), నాన్ =అబలను అయిన నేను, కుళప్పు కూఱు కొళప్పట్టు = చాలా బాధింపబడి, పుడై పెయరవుమ్ కిల్లేన్ = అటు,ఇటు కదలడాదనికి కూడా శక్తి లేనిదాననై ఉన్నాను. (అందువల్ల), పోట్కణ్ = సిగ్గు లేనివాడైన ఆ శ్రీకృష్ణుడు, మితిత్త అడిప్పాట్టిల్ = శ్రీచరణాలను మోపిన ప్రదేశంలో ఉండే, పొడితాన్ = శ్రీపాదధూళిని, కొణర్న్దు = తీసికొని వచ్చి, పోకా ఉయిర్ ఎన్ ఉడమ్బై = విడిచిపోని నా ప్రాణాన్ని కల నా దేహంపై పూయండి.

వ్యా :- ఆఱామ్బాట్టు. (నడై యెన్ఱిల్లా వులకత్తు) లోకత్తిల్ మర్యాదై యెల్లామ్ కులైన్దాయ్‌త్తు క్కిడప్పతు; అతుక్కుమేలే ఒన్ఱు పత్తాయ్ క్కులైన్దతాయ్‌త్తు ఇవనై త్తోన్ఱి; అతువెల్లామ్ నిలైనిన్ఱ తాఙ్గిడీర్ ఇవ్వళవిలే వన్దు ఎన్‌ముకత్తిలే విழிక్కప్పెఱిల్. (నన్దకోపన్ మకనెన్నుమ్) అవన్ వయిఱ్ఱిలే ఇవనొరువన్ ఎఙ్గనే వన్దు తోన్ఱిన పడి. "ఎమ్బెరుమాన్ నన్దకోపాలా! ఎழுన్దిరాయ్' ఎన్ఱు అవర్‌కళ్ పేఱ్ఱుక్కు ప్పరికరమాక నినైత్తిరుప్పతుమ్ ఇవరై. (నన్దకోపాలన్ కడైత్తలైక్కే నళ్ళిరుట్కణ్ ఎన్నై యుయ్‌త్తిడుమిన్) (నాచ్చి.తిరు-12-3) ఎన్ఱు ఆఱ్ఱామై కరైపురణ్డాల్ పొకడచ్చొల్లువతుమ్ అవర్ వాశలిలే. శ్రీనన్దగోపర్ తామ్, శిఱియాత్తానైప్పోలే పరమధార్మికరాయిలే యిరుప్పతు.

(కొడియ) అవ్వళవల్ల, స్వకార్యపరన్. (కడియ) పిఱర్ నోవఱియాన్. (తిరుమాలాల్) పెఱ్ఱవర్‌కళుమ్ అఙ్గనేయాయ్, వళర్త్తవర్‌కళుమ్ ఇఙ్గనేయానాల్ నామ్ ఇవనై వెఱుక్కిఱతెన్? ఇழவేయాయ్ ప్పొరుకిఱ ప్రకరణమాకైయాలే పేఱ్ఱుక్కు ప్పరికరమాక చ్చొల్లలామవఱ్ఱై ఎల్లామ్ ఇழవుక్కు ప్పరికరమాక చ్చొల్లుకిఱాళ్. "అరుళాత తిరుమాలార్క్కు" (తిరువాయ్-1-4-7) [1]ఎన్ఱతుక్కు "పురుషకారమాక అనుసన్ధిక్కిఱార్" ఎన్ఱు మున్బుళ్ళ ముతలికళ్ అరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి; పిళ్ళానై "ఇతుక్కుక్కరుత్తెన్?" ఎన్ఱు నాన్ కేట్టేన్, "ఇప్పడి నమ్మై నలిక్కైక్కు గురుకులవాసమ్బణ్ణిఱ్ఱు అవళోడేయన్ఱో" ఎన్ఱు పణిత్తార్. ఇత్తై భట్టర్క్కు విణ్ణప్పమ్ శెయ్‌తేన్; "పేఱ్ఱుక్కడి అవళెన్ఱిరున్దాల్ ఇழవుక్కుమ్ అడి అవళెన్ఱు వెఱుత్త వార్త్తై శొల్ల త్తట్టున్డో- ఎన్ఱార్" ఎన్ఱు నఞ్జీయర్ అరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి.

(కుఴ్రప్పుక్కూఱు కొళప్పట్టు) కీழ్రే "ఉఴ్రక్క ఉఴ్రక్కుణ్డు" ఎన్గతితే, పుఱమ్బు పోక్కిల్లామైయాలే. తుకైత్త విడద్దన్నిలే తుకైక్కుమిత్తనైయాయ్త్తు. (పుడైయుమ్ పెయరకిల్లేన్) ఇప్పోతు ఇవళుక్కు అవనై క్కాణ్గైయన్దాయ్త్తు త్తేట్టమ్, తాన్ ఇడమ్ వలమ్ కొళ్ళవాయ్త్తు. (నాన్) "నైవ దంశాన్ న మశకాన్" (రామా-సుంద-36-41) అవనుమ్ పుడై పెయరుకిఱల నెన్టు శొన్నారుణ్డాకిల్ ఇవళ్ నోవుపడాళ్ పోలే. అతు శెయ్యాత పోట్కనాయ్త్తు ఇవన్. నమ్మై ఇప్పడి నోవుపడుత్తివైత్తు ఇన్నముమ్ శిలరై నోవుపడుత్త ప్పోకానిఱ్కుమాయ్త్తు.

(పోట్క నిత్యాది) అఙ్గు ప్పోకిఱవిడత్తిల్ అవర్కళై వశీకరిక్కుమ్బోతు ఇప్పాడికొణ్డు కారియ మిల్లైయితే అవనుక్కు! నాన్ శొల్లుకిఱవగ్రై చ్చెయ్యుజ్గోళ్; పాడిపడత్తీరుమ్. అవ్వడిప్పాట్టిప్పొడియై క్కొణర్న్దు పూశప్పారుజ్గోళ్. అవనతు ఒరువఴ్రియాయిరుక్కు మితే, ఇవళుక్కు అతుతానేయితే వఴ్రి. (పోకా వుయిరెన్నుడమ్బైయే) శస్త్రవిషాదికళ్ ధారకమావతే! ఇవ్వుడమ్బుక్కు. అన్యార్థమాక నోక్కి యిరుక్క వేణ్డువార్క్కుమ్ తాన్దామ్ ముడియ విరకుణ్డో నినైత్తపడి, (విషస్య దాతా) (రామా.సుంద-28-16) ఇవ్వళవిలే విషత్తై త్తన్దు నోక్కువానొరు ఉదారనై క్కిడైయాతో. (శస్త్రస్య వా) (రామా-సుంద-36-30) శస్త్రమ్ తరువారై ప్పెగ్రతాకిల్ తాన్పొల్లాతో?.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (నడై యిత్యాది) "నడై - ఇల్లా; నడైయొన్టిల్లా" ఎన్టు పిరిత్తు త్తాత్పర్యమ్ (లోకత్తిలిత్యాది). "నడై" -నెఱి. (కొడియ)- స్వార్థపరన్. (అవ్వళవల్ల)- అవనళవల్ల. నన్దగోపరై క్కొణ్డాడినవళవన్టిక్కే వెఱుప్పు మొరర్థమాక్కి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పెగ్రవర్కళు మిత్యాది). 'మణనోక్క ముణ్డాన్" ఎన్టు- అవళ్‌నోక్కు ఇవనుక్కు ఊణాకైయాలే పిరాట్టియై (ఇఴ్రవేయాయిత్యాది). ఇప్పడి వెఱుత్త విడ ముణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అరుళాత తిరుమాలిత్యాది). (అతుక్కు)- పేగ్రుక్కు.

"కుళప్పుక్కూఱు" - తుకైత్తు క్కుళప్పిల్ కూఱు కొళ్ళప్పట్టతు. మితిత్త విడత్తిలే మితిక్కప్పట్టతెన్టపడి. "నాన్" ఎన్లైయాలే- అవనన్టో ఇప్పడి పడ ప్రాప్త మెన్గిఱతు. (నైవ దంశాన్ న మశకాన్) ఎన్టు. "పుడైయుమ్ పెయరకిల్లేన్"- ఇడమ్ వలమ్ కొళ్ళమాట్టేన్. "న మశకాన్" ఎన్టవనన్తరమ్ "ఎన్' ఎన్టు కూట్టువతు. ఇత్తాల్- అవన్ నోవుపడుకిఱతు అఱియామైయాలే నోవుపడుకిఱాళ్ ఎన్టపడి. అన్టిక్కే, అతుతాన్ ఇవను క్కిల్లై. పరిహారాన్తరమ్ (అతు శెయ్యాత పోట్కనాయ్త్తివనిత్యాది). "పోట్కన్" -శుణైకేడన్. ఇత్తై వివరిక్కిఱార్ (నమ్మై ఇప్పడి యిత్యాది).

"ఎన్నుడమ్బై విట్టు ఉయిర్ పోకా" ఎన్టు శబ్దార్థమ్. (ధారకమావతే) అపేక్షితమాక వేణుమో ఇవ్వుడమ్బుక్కు- ఎన్టపడి. శాస్త్రాదికళై అపేక్షిక్కవేణుమో? తానే ముడియవొణ్ణాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అన్యార్థమాక విత్యాది). ఇత్తాల్- ఒరుత్తర్ తరచ్చెయ్‌కైయన్టిక్కే తానే ముడియవొణ్ణాతు- ఎన్టు తాత్పర్యమ్. ఇవ్విడత్తిలే "స చాస్య మాతా" ఇత్యాదియై క్కణ్డుకొళ్వతు. ఇప్పడి అపేక్షిత్త పేరుణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (విషస్య దాతా) ఎన్టు.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక– "సిగ్గు లేనివాడైన ఆ శ్రీకృష్ణుని శ్రీ పాదాలలోని చూర్ణాన్ని అయినా తీసుకుని వచ్చి, నేను ప్రాణాలను ధరించేటట్లు నా శరీరానికి పూయండి"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (నడై ఒన్ఱిల్లా ఉలగత్తు) "నడై" అంటే –అవధి, క్రమం. ఇంతకుముందే ఈ లోకంలో "ఎవరు ఏమి చేయవచ్చు దేనిని చేయకూడదు" అనే ఒక క్రమం ప్రాయికంగా విరళమై కనిపిస్తున్నది. ఈ శ్రీకృష్ణుడు పుట్టిన తరువాత ఇతడు నావంటివారిని పెట్టే పాట్ల చేత ఆ క్రమం మీరిపోవడం అనేది పలిరెట్లు అధికమై, పూర్తిగా క్రమం నశించి పోయింది. నేను కదల లేకుండా ఉండే ఇప్పుడు అయినా నా ముందు ప్రత్యక్షం అయితే, అన్ని విధాలైన క్రమాలు నిలచినవి అవుతాయి కదా.

(నందగోపన్ మగన్ ఎన్నుమ్) అతని కడుపులో ఇటువంటివాడు ఏ విధంగా పుట్టాడు? ప్రణయ కలహం లేనప్పుడు " ఎంబెరుమాన్! నందగోపాలా! ఎழுన్దిరాయ్" (తిరుప్పావై–17) (స్వామీ! నందగోపాలా! నిద్రలే) అని వీరిని శ్రీకృష్ణుని కనడానికి తగినట్లుగా భావించేది కనుక, " ఆ నందగోపాలునకు ఈ విధంగా కూడాఒక కుమారుడు పుట్టాడా?" అని ఆ నందగోపాలుని సంబంధాన్ని పురస్కరించుకొని నిందిస్తున్నది. " నందగోపాలన్ కడైత్తలైక్కే ఎన్నై ఉయ్త్తిడుమిన్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 12 –3) (నందగోపాలుని ఇంటి ముంగిటికి నన్ను తీసుకొని పోయి విడువండి) అని అంటూ తన ఆర్తి అతిశయించినప్పుడు, "అంబరమే తణ్ణీరే శోఱే అఱమ్ శెయ్యుమ్ ఎంబెరుమాన్! నందగోపాలా!) (తిరుప్పావై– 17) (వస్త్రాలను, పానీయాన్ని, అన్నాన్ని దానం చేసే స్వామీ! నందగోపాలా!) అని అందరికీ ధారకపోషక భోగ్యాలను దానం చేసే పరమ ధార్మికుడైన నందగోపాలుని వాకిటిలోకి కదా, తనను చేర్చమని చెప్పింది. ఒక గడ్డి పరకను కూడా తుంచడం సహించలేని శిటియాత్తాన్ అనే ఆచార్యులవలె శ్రీనందగోపాలుడు కూడా గొప్ప కరుణను కలిగినవాడై కదా ఉంటాడు.

(కొడియ) "నందగోపాలన్ మగన్" అనే చోట నందగోపాలుని ప్రశంసించి ఒక అర్థం చెప్పినట్లుగానే, "అతనికి కుమారుడైన ఇతడు ఈ విధంగా ఉండడం గొప్పతనం కాదు" అని నందగోపాలుని కూడా నిందించి ఒక అర్థాన్ని అభిప్రాయపడి, ఇక్కడ "కొడియ" అని " కాఠిన్యంలో అందరినీ మించినవాడు ఇతడు "అని చెబుతున్నట్లుగా పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానాన్ని అనుగ్రహించారు. స్వార్థపరత్వంలో నందగోపాలుని కూడా మించిపోయాడు, ఈ శ్రీకృష్ణుడు –అని తాత్పర్యం. శ్రీకృష్ణుని విషయంలో ఉండే కోపం అతనిని కన్నవానిమీద కూడా ప్రసరించింది.

(కడియ) స్వార్థపరులలో కూడా కొందరు ఇతరులను బాధించకుండా స్వార్థన్ని మాత్రమే ఆదరిస్తారు ఇతడు అటువంటి వాడు కాడు ఇతరులు ఎంత బాధపడినప్పటికీ దానిని తెలియకుండా, తన స్వార్థాన్నే ఆదరించేవాడు –అని తాత్పర్యం.

(తిరుమాలాల్) "అంజ ఉరైప్పాళ్ అశోదై ఆణాద విట్టిట్టిరుక్కుమ్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 3– 9) (నీవు భయపడేటట్లుగా నిన్ను అదలించదు. యశోద, దుష్టతనంలోనే వృద్ధి అయ్యేటట్లుగా నిన్ను విడిచి పెట్టేసింది) , " పెற்ற తాయ్ వేమ్బుఃక వళర్ త్తాళే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–13–7) (శ్రీకృష్ణుని కన్నతల్లి అయిన యశోద దేవి వేపకాయ వల చేదుగా ఉండేటట్లుగా అతనిని పెంచింది) అని చెప్పినట్లుగా యశోదా దేవి, అతనికి సహాయంగా వెళ్లే నందగోపాలుడు కూడా అతనిని కఠినునిగా, దుష్టునిగా పెంచారు. అంతకుమించి " వండార్ పూమామలర్ మంగై మణ నోక్క ముండాన్ " (పెరియ తిరుమొழி– 8– 10) (తుమ్మెదలు నిండుగా వాలే పూవులోని కన్య అయిన లక్ష్మీదేవి కటాక్షాలను భోగ్యంగా భుజించాడు) అని తన కటాక్షాలనే భోగ్యమైన ఆహారంగా భుజింపజేసి, ఇతనిని పెంచి లక్ష్మీదేవి కూడా ఇతనిని కాఠినాన్ని, దుష్టతనాన్ని మిక్కిలి కలిగినవానినిగా పెంచినది కనుక, ఇతనిని నిందించి ఏ ప్రయోజనం లేదు– అని అంటున్నది. విశ్లేష దుఃఖం చేత తెగడుతూ మాట్లాడే సందర్భం

అయినందువల్ల, ఇతనిని పొందడానికి పురుషకారంగా ఉండేవారిని అందరిని విశ్లేషించడానికి కారణంగా పలికి నిందిస్తున్నది. " అరుళాద తిరుమాలార్ క్కు" (తిరువాయ్ మొழி–1–4–7) (నన్ను అనుగ్రహించని లక్ష్మీపతికి) అని నమ్మాళ్వారులు కూడా ఈ విధంగానే లక్ష్మీదేవిని తప్పు పట్టి పలికారు కదా. ఈ దశక ప్రయోగాన్ని వివరించేటప్పుడు– "తిరుమాల్" అని లక్ష్మీదేవిని పురుషకారంగా అనుసంధిస్తున్నారు –అని పూర్వాచార్యులు అనుగ్రహించడం అలవాటు. "అతడు అనుగ్రహించకపోవడాన్ని చెప్పేటప్పుడు, లక్ష్మీదేవిని పురుషకారంగా అనుసంధించడం పొసగలేదే! అందులోని తాత్పర్యం ఏమి? "అని నంజీయర్ పిళ్ళాన్ ను ప్రశ్నించారట. ఆ ప్రశ్నకు పిళ్ళాన్ సమాధానం పలుకుతూ, "ఈ విధంగా మనలను చాలా బాధ పెట్టడానికి గురుకులవాసం చేసినది ఆమె దగ్గరనే కదా– అని ఆమెను కూడా తెగడుతున్నారు" అని అన్నారట. ఈ సమాధానాన్ని భట్టర్ దగ్గర నంజీయర్ విన్నపించగా, " అతనిని పొందడానికి కారణం ఆమె అని భావించే వీరు, అతనిని పొందకపోవడానికి కూడా ఆమెయే కారణం అని కోపగించుకొని నిందిస్తూ మాటలను పలకడంలో ఏ అడ్డు లేదు కదా! " అని ఆ అర్థాన్ని భట్టర్ ఆమోదించారు– అని నంజీయర్ అనుగ్రహించారు– అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానం.

(కుళప్పుక్కూఱు కొళప్పట్టు) "కారేఱుழக్క ఉழక్కుండు" (ఒక నల్లని ఎద్దు వంటి శ్రీకృష్ణుడు బాధ పెట్టగా) అని నాల్గవ పాశురంలో కట్టుబాటుకు లొంగని పొగరుటెద్దువంటి అతడు తనను విశ్లేషించి బాధించడాన్ని గూర్చి తెలియజేసింది. ఇక్కడ ఈమెకు ఏ విధమైన ఆశ్రయం లేనందువల్ల, ఈ పొగరుటెద్దుకు బాధించడానికి వేరు వ్యక్తి లేనందు వల్ల, , ఆ ఎద్దు ఇంతకు ముందే తొక్కిన చోట చోట మళ్లీ తొక్కి తన గిట్టలతో పగులగొట్టిన రీతిని తెలుపుతున్నది.

(పుడైయుమ్ పెయరకిల్లేన్) ఇప్పుడు ఈమెకు అతనిని చూడడం కూడా ఆవశ్యకం కాదు. కుడి వైపుకు ఎడమవైపుకు దొర్లి శయనించగలిగితే చాలు అనే స్థితి ఏర్పడింది.

(నాన్)

"న మాంసం రాఘవో భుంక్తే న చాపి మధు సేవతే,
నైవ ధంశాన్ న మశకాన్ న కీటాన్ న సరీసృపాన్,
రాఘవో ఽ పపనయే ద్గాత్రాత్ త్వద్గతేనాంతరాత్మనా"
(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ– 34 –41, 42)

(సీతాదేవీ! నీ విషయంలో చాలా ప్రేమను కలిగిన మనసును కలిగిన శ్రీరాముడు మాంసాన్ని భుజించడం లేదు, మధువును తాగడం లేదు, శరీరంపై పాకే ఈగలను, దోమలను, పురుగులను, పాములను శరీరం నుండి తొలగించుకోవడం లేదు) అని చెప్పినట్లుగా, రాముడు సీతాదేవి కోసం పడిన పాట్లను నేను ఈ శ్రీకృష్ణుని కోసం పడుతున్నాను. శ్రీకృష్ణుడు కూడా కుడి ఎడమలకు దొర్లి పడుకో లేకుండా బాధపడుతున్నాడు– అనే మాట అయినా తన చెవిలో పడితే దానిని పురస్కరించుకుని ఈమె బాధపడకుండా ఉంటుంది కాబోలు. అయితే, శ్రీకృష్ణుడు, రాముని వలె, ఆ విధంగా బాధపడని లజ్జ లేనివాడు అయ్యాడు కదా. మనలను ఈ విధంగా బాధపెట్టడం చాలదు అని, ఇంకా కొంతమందిని పురస్కరించుకొని నన్ను బాధ పెట్టడం కోసం ఎదురుచూస్తూ పోయేవాడు కదా, ఇతడు.

(పోట్కాన్ మిదిత్త అడిప్పాట్టిల్ పొడి త్తాన్ కొణర్ న్దు పూశీర్గళ్) ఆ విధంగా పోయేటప్పుడు వారిని వశీకరించుకోవడం కోసం " మైయలేత్తి మయక్క ఉన్ ముకమ్ మాయ మందిరమ్ తాన్ కొలో! " (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 2– 4) (నన్ను వ్యామోహపరచడానికి నీ ముఖం ఒక మంత్రించిన చూర్ణమా!) అని చెప్పబడే మంత్రపు పొడి ఒక్కటే చాలు. అతడు తొక్కిన పాదముద్రల చూర్ణం అతనికి ఆవశ్యకం కాదు. నాకే ప్రాణాలను ధరించడం కోసం అది చాలా ఆవశ్యకమై ఉన్నది. అందుచేత, నేను చెప్పేటట్లుగా ఆ పొడిని తీసుకుని వచ్చి నాకు పూయడానికి ప్రయత్నం చేయండి.

(అడిప్పాట్టిల్ పొడి) కన్యలు ఉండే చోటు అన్వేషించి, వారిని బాధ పెట్టడం కోసం వెళ్లే దారియే అతని దారి. అతని పాదముద్రల పొడిని అన్వేషించిపోయే ఈమె దారి కూడా అదే అవుతున్నది.

(పోగా ఉయిర్ ఎన్ ఉడంబైయే.) నేను కోరినప్పటికీ నా ప్రాణం నా శరీరాన్ని విడచి పోవడానికి అంగీకరించడం లేదు. అందుచేత, ఎవరైనా ఆయుధాన్ని అయినా, విషాన్ని అయినా తీసుకొని వచ్చి, నా ప్రాణాన్ని పోగొట్టడమే నాకు అమృతాన్ని ఇవ్వడం వంటి ధర్మకార్యం అవుతుంది. నీవే పోగొట్టుకోకూడదా?అని అంటే, నా శరీరం అతనిది అయినందువల్ల, నేను కోరినప్పటికీ దీనిని లేకుండా చేసుకోవడానికి నాకు స్వాతంత్రం లేదు. అతనికోసం నేను దానిని ధరించి తీరాలి.

"సా జీవితం క్షిప్ర మహం త్యజేయం విషేణ శస్త్రేణ సితేన వాపి,
విషస్య దాతా న హి మేఽ స్తి కశ్చిత్ శస్త్రస్య వా వేశ్మని రాక్షసస్య"
(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ –28 –16)

(అటువంటి నేను పదునైన ఆయుధంతో గాని, విడంతో కానీ ప్రాణాన్ని విడచి పెడతాను. అయితే, రాక్షసుని ఇంటిలో నాకు విషాన్ని కానీ, ఆయుధాన్ని కానీ ఇచ్చేవారు ఎవరూ లేరు) అని చెప్పినట్లుగా, సీతాదేవి అశోకవనంలో ఉండేటప్పుడు తనను తాను వధించుకోవడానికి విషాన్ని అయినా, ఆయుధాన్ని అయినా ఇచ్చే ధార్మికులు ఎవరూ లేరే! అని కొరత పడింది కదా.

"న చాస్య మాతా న పితా న చాస్య స్నేహో ద్విశిష్టో ఽ స్తి మయా సమో వా,
తావత్త్వహం దూత జిజీవిషేయం యావత్ ప్రవృత్తిం శ్రుణుయాం ప్రియస్య"
(శ్రీరామాయణం –సుందరకాండ– 36– 30)

(ఆ శ్రీరాముని తల్లిగాని, తండ్రిగాని, వేరు ఎవరుగాని, నాకంటే అధికంగానో, నాకు సమానంగానో అతని విషయంలో ప్రేమను కలిగినవారు కారు. ఓ దూతా! నా ప్రియుడు నన్ను విడిపించడం కోసం చేసే ప్రయత్నాన్ని వినే వరకే నేను ప్రాణాలను ధరించటానికి ఇష్టపడుతున్నాను) అనే విధంగా తాను ప్రాణాలతో జీవించడం అనేది శ్రీరాముడు తనకోసం ప్రయత్నం చేయడాన్ని వినడం కోసమే– అని హనుమంతుని దగ్గర సీతాదేవి తెలియజేసింది కదా.

★★★★★

వెఱ్ఱిక్కరుళ క్కొడియాన్ తన్ మీమీతాడా వులకత్తు
వెఱ్ఱు వెఱితే పెఱ్ఱుతాయ్ వేమ్బేయాక వళర్త్తాళే
కుఱ్ఱు మఱ్ఱు ములైతన్నై క్కుమరన్ కోలప్పణైత్తోళోడు
అఱ్ఱు కుఱ్ఱు మవైతీర పణైయ వముక్కి క్కట్టీరే. 7

కరుళన్ వెఱ్ఱి కొడియాన్ తన్ మీమీతు ఆడా ఉలకత్తు = గరుడుని విజయధ్వజచిహ్నంగా కల భగవానుని ఆజ్ఞను దాటి ప్రవర్తించలేని ఈ లోకంలో, (భగవానుని ఆజ్ఞకు లోబడి ఉండే ఈలోకంలో), పెఱ్ఱ తాయ్ = అతనిని కన్నతల్లి అయిన యశోద తన పుత్రుని, వెఱ్ఱ వెఱితే = ఎవరికీ ఉపయోగం లేకుండా (ప్రయోజనం లేకుండా ఉండడం మాత్రమేనా!), వేమ్బు ఆకవే = వేపకాయవలె చేదుగా ఉండేటట్లే, వళర్త్తాళ్ = పెంచినది, కుఱ్ఱమ్ అఱ్ఱ = (అతనిని కాక ఇంకొకనిని ఆశపడడం అనే) దోషాన్ని లేని, ములైతన్నై = నా స్తనాలను, కుమరన్ = యౌవనంతో సరిసమానం అయిన ఆ భగవానునియొక్క, కోలమ్ పణై తోళోడు = అందమైనవి, కల్పకశాఖల వంటివి అయిన ఆ బాహువులతో, అఱ్ఱ కుఱ్ఱమ్ అవై తీర = నా చేయి విడచి (నా స్వాధీనంలో లేకుండా) అతనికే స్వాధీనం అయిన దోషం తీరేటట్లు, అణైయ అముక్కి కట్టీర్ = అదిమిపట్టి బంధించండి.

అవ :- ఏழ్రామ్పాట్టు. (**వెఱ్ఱి** యిత్యాది) "న జీవేయం క్షణ మపి" (రామా.సుంద. **66-10)** ఎన్ఱు- మేల్ విழున్ద వన్దణైన్దిలనాకిలుమ్ ఎనక్కు పరబుద్ధ్యధీనమాక వాకిలుమ్ అవనై ప్పెఱిలమైయుమ్, ఆన పిన్బు అత్తై చ్చెయ్యుజ్గోళ్- ఎన్గిఱాళ్.

వ్యా :- (**వెఱ్ఱి** యిత్యాది) తన్నాజ్ఞైయాలే సర్వత్తైయుమ్ కీழ్ప్పడుత్తి విజయధ్వజమెడుత్తితే యిరుప్పతు. అమ్మర్యాదై కులైయ వన్దు ఒరు కారియమ్ పార్క్కిఱతు; ఈశ్వరాజ్ఞై తాన్ నిన్ఱళవుమ్ వర నడిక్కిఱతిఱే. "కల్ విశుమ్బుమ్ నిలనుమ్ ఇరుళార్ వినై కెడ చ్చెజ్గోల్ నడావుతిర్" (**తిరు.విరు.33**) ఎన్ఱుమ్, "భీష్మాస్మాద్వాతః పవతే" (**తైత్తి-ఆన-8-1**) ఎన్ఱుమ్, 'మేఘోదయ స్సాగరసన్నివృత్తిః" ఎన్ఱుమ్ శొల్లుకిఱ పడియే- తన్నాజ్ఞైతాన్ ఒరువరాల్ అతిక్రమిక్కవొణ్ణాతపడియితే నడత్తువతు. (**మీమీ తాడావులకత్తు**) తన్ మేన్మైక్కుమేలే పోకక్కడవతన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ లోకత్తిలే. "మీతు" ఎన్ఱు- మేల్. కరుళక్కొడియాన్ఱన్ మేన్మైక్కు మేలే ఒన్ఱిల్లాత లోకత్తిలే.

(**వెఱ్ఱి** వెఱితే) ప్రయోజననిరపేక్షమాక ప్పెఱర్క్కు అనర్థత్తై విళైప్పారుణ్డాకాతే? పరానర్థమేయో ఇతుక్కు; మఱ్ఱు మేతేనుమ్ ప్రయోజన ముణ్డో. (**పెఱ్ఱ** తాయ్) "నన్దకోపన్ మక నెన్నుమ్" ఎన్ఱు- పెఱ్ఱ తమప్పనై వెఱుత్తాళ్- కీழ్ప్పాట్టిల్; ఇజ్గు-

పెఱ్ఱ తాయ్యారై వెఱుక్కిఱాళ్. అవనై వెఱుక్కిఱతెన్ ? అవనుక్కు రక్ష్యవర్గమ్ పరప్పుణ్డే. పశుక్కళై నోక్కవేణుమితే అవర్క్కు. రక్షణత్తిలే అన్యపరరే అవర్; నమ్మోపాతియన్ఱో; అవరుమ్. అవనై నోక్కుకైయే పణియాయిరుక్కు మివళై చ్చొల్లీర్; ఇవళ్ అవనై క్కట్టువతు అడిప్పతాక, అవనుమ్ అఴువతు, ములైయుణ్బతాక ప్పుక్కవాటే, ఇవళ్ పెఱ్ఱవళాకాతే ఎన్ఱిరున్దోమ్, ఇప్పోతై చ్చెయలై ప్పార్త్తవాటే "వళర్త్తుక్కొళ్ళియాకాతే !" ఎన్ఱు తోఱ్ఱియిరానిన్ఱతు. (వేమ్బేయాక) వేమ్బుమ్ కరుమ్బుమాక వళర్క్కైయన్ఱిక్కే, వెఱుమ్ వేమ్బేయాక వళర్త్తాళ్. అవన్ వేమ్బానతు వళర్త్త ప్పొల్లాఙ్గు ఎన్ఱిరుక్కిఱాళ్. అవనై ఇన్నాతాకిఱతెన్? ఇని ఇవళన్ఱో ఇప్పడి వళర్త్తాళ్.

"అవన్ వారాతొఴికిఱాన్, ఇఴవున్నతు, నడువే పెఱ్ఱ తాయై ఇన్నాతాకిఱతెన్?" ఎన్న (కుఱ్ఱమిత్యాది) ఎన్బక్కల్ తాన్ కుఱ్ఱ ముణ్డో? (కుఱ్ఱ మఱ్ఱ ములై) అవన్ వేమ్బానాల్, "వేమ్బిన్ పుఴు వేమ్బణ్ణి యుణ్ణాతు" (పెరి.తిరు-11-8-7) ఎన్ఱిరుక్కుమ్ ములై, "అవరై ప్పిరాయన్దొడఙ్గి త్తువరైప్పిరానై యాదరిత్తెఴున్ద ఎన్ తడములై కోవిన్దనుక్కల్లాల్ వాయిల్ పోకా (నాచ్చి-తిరు-1-4) ములై. అనసూయై, పిరాట్టియై ప్పార్త్తు "స్త్రీక్కు పరదేవతై భర్తావేకిడీర్" ఎన్న; అతు కొడు కారియమెన్ ? పెరుమాళ్ గుణవాన్గళాయ్ క్కేట్టేన్. నమక్కు అవర్ పక్కలుణ్డాన నిరుపాధికస్నేహమ్ సోపాధికమాయ్ తోఱ్ఱానిన్ఱతితే. గుణఙ్గళై వ్యతిరేకిత్తు అన్ద ధర్మియై ప్రతిపత్తి పణ్ణవొణ్ణామైయాలే. క్రమప్రాప్తి పార్త్తు ఆఱియిరుక్కవఱ్ఱో ఇమ్ములై! (కుమరన్) ఇమ్ములైక్కు త్తక్క పరువత్తై యుడైయవన్. (కోల పణైత్తోళోడు) నెఞ్జాయ్త్తు ప్పాయ్యా యిరుప్పతు, తోళుక్కు క్కుఱ్ఱమ్, అణైత్తే నిఱ్కవేణ్డుమ్బడియాయిరుక్కుమ్. ఇవళోడేకై శెయ్తు వైత్తపడి, ఇప్పోతుమ్ "కోలప్పణైత్తోళ్" ఎన్నుమ్బడియితే.

(అఱ్ఱ కుఱ్ఱమవై తీర) అత్తోళోడే అఱ్ఱతాయ్త్తు ఇమ్ములైకళ్. ఇఙ్గే కుడియిరుప్పాయ్, అఙ్గే కృతసఙ్కేతమాయాయ్త్తిరుక్కిఱతు ఇవై. ఎన్నై క్కూడాతే అఙ్గేయఱ్ఱ కుఱ్ఱై తీరుమ్బడి. (అణైయ వముక్కి క్కట్టీరే) అణైయ ఎన్ఱాల్ అవన్ఱాన్ ఇఱాయ్క్కుమ్బోలే కాణుమ్. ఉషైయైయుమ్, అనిరుద్ధనైయుమ్ కూడ విలఙ్గిట్టాప్పోలే, అత్తోళైయుమ్, ఇమ్ములైకళైయుమ్ కూడ విలఙ్గిట్టు వైప్పారై క్కిడైయాతో ? ఆనవళవుమితే మీట్కప్పార్ప్పతు. సత్తాహాని పిఱక్కుమళవిల్ పిన్నై చ్చేర్క్కై పిత్రాదికళ్ తఙ్గళుక్కే భరమాయిరుక్కుమితే.

అరు :- ఏఴావ్బాట్టు. (వెఱ్ఱి ఇత్యాది) "కణ్డీరే"ఎన్నైయాలే (పరబుద్ధ్యధీనమ్) ఎన్గిఱతు. "వేమ్బేయాక వళర్త్తాళే" ఎన్నుమళవుక్కుమ్ తాత్పర్యమ్ (తన్ ఆజ్ఞైయాలే)

ఎన్ఱు. మర్యాదై తుల్లైక్కై- అవనుడైయ స్వాతన్త్ర్యముమ్, ఇవళుడైయ పారతన్త్ర్యముమ్ కుల్లైక్కై. మున్దిన "మీ" ఎన్ఱతు- మేన్మైయై, ఇరణ్డావతు -మేలెన్ఱపడి. "మీతు" ఎన్ఱు- మేలాకి మేన్మైయై చ్చొల్లుకిఱతు.

(అవనై)- నన్దగోపనై. (నమ్మోపాతి) ఎన్ఱతు- కీழ్రిల్ వాక్యత్తుక్కు అనుగుణమాక, నముక్కు ఉద్దేశ్యవస్తువిలే పరాక్కాయిరుక్కుమాపోలే అవరుమ్ తముక్కు ఉద్దేశ్యమాన పశుక్కళిన్మేలే పరాక్కాయిరుప్పర్- ఎన్నుతల్. అన్ఱియే, మేలిల్ వాక్యత్తుక్కు అనుగుణమాక, నామ్ అవనై వళర్క్కాతాప్పోలే అవరుమ్ అవనై వళర్క్కవిల్లై- ఎన్నుతల్.

"పెఱ్ఱాతాయ్" ఎన్ఱువైత్తు, "వళర్త్తాళ్" ఎన్ఱతుక్కు క్కరుతెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవనై యిత్యాది). (ఇழవు ఉన్నతు) ఎన్ఱతుక్కు త్తాత్పర్యమ్. ఉన్కుఱ్ఱత్తాలేయన్ఱో ఇழన్దా యెన్ఱపడి. అవనే ఎన్ఱు ఇరుక్కిఱతుక్కు ప్రమాణద్వయమ్. (అవరై ప్పిరాయ మిత్యాది). అవన్ ఎప్పడి యిరున్దాలుమ్ విడాయ్ తీర్క్కమైక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్యా మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అనసూయై యిత్యాది). కుఱ్ఱ మఱుక్కైయావతు. వన్దపోతు వరుకిఱా నెన్ఱు ఆఱియిరామై యెన్ఱు. ఇరణ్డా మర్థత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (క్రమప్రాప్తి ఇత్యాది). "వేమ్బు" ఎన్ఱైయాలే- నెఞ్జిల్ పాయ్ తోఱ్ఱుకిఱతు. విశ్లేషిత్తవళ్ తోళழకు శొల్లువానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవళోడే కైశెయ్తిత్యాది) కైశెయ్కై-చాటు. సంశ్లేషిక్కై- అర్థమ్. అలఙ్కరిక్కై- ధ్వని. అఱ్ఱ కుఱ్ఱమవై తీర- అవనుక్కే ఆఱ్ఱ ములైకళై, విశ్లేషత్తాల్ వన్ద కుఱ్ఱన్దీర- ఎన్ఱు శబ్దార్థమ్. (ఎన్నై క్కూడాతే) ఎన్నైప్పోలే విశ్లేషిత్తిరాతే. నిషేధిక్కిఱవర్కళ్ కాట్టువర్కళో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆనవళవు మిత్యాది).

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– "న జీవేయం క్షణమపి వినా తా మసితేక్షణామ్" శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 66– 10) (నల్లని, అందమైన కన్నులను కలిగిన ఆ సీతాదేవిని విడచి నేను ఒక్క క్షణం కూడా జీవించలేను) అనే విధంగా, తానే నా విషయంలో మిక్కిలి అభినివేశాన్ని చూపించి, నా దగ్గరకు వచ్చి, ఆలింగనం చేసుకోకపోయినా, మీరు నన్ను తీసుకుని పోయి, అతని బాహువులతో నా వక్షఃస్థలం ఆలింగనం చేసికొనేటట్లు కట్టివేసినా చాలు. అందుచేత ఆ పనిని చేయండి"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (వెற்றி క్కరుళ క్కొడియాన్ తన్ మీమీదాడా ఉలగత్తు) లోకం అంతా తన ఆజ్ఞకు లోబడి ఉండే విషయం తెలిసేటట్లుగా తన విజయాన్ని చాటింపు వేసే గరుడధ్వజాన్ని కలిగినవాడై కదా ఉన్నాడు. తన స్వాతంత్ర్యం, నా పారతంత్ర్యం నశించకుండా కార్యాన్ని చేస్తాడే తప్ప, తన ఆశ్రిత పారతంత్ర్యం కానీ, ప్రణయిత్వం కాని బయటపడేటట్లుగా ఏ కార్యాన్ని చేయడం లేదు. అతడు సర్వేశ్వరుడు అయినందువల్ల, అతని ఆజ్ఞ, ప్రేమకు తగిన దానినై ఉన్నప్పటికీ, తనను కూడా కట్టుబడేటట్లుగానే చేస్తున్నది –అని అంటున్నది. “ అకల్ విశుంబుమ్ నిలనుమ్ ఇరుళార్ వినై శెంగోల్ నడావుదిర్, ఈంగోర్ పెణ్ పాల్ పొరుళో ఎను మికழ்వో? ఇవற்றின్ పుఱత్తాళెన్నో?” (తిరువిరుత్తం– 33) (కృప చేత పూర్ణమైన తన చక్రాయుధంతో విశాలమైన ఆకాశాన్ని, భూమిని అజ్ఞానం వల్ల ఏర్పడే దుష్కార్యాలు నశించేటట్లుగా తన ఆజ్ఞను నడిపిస్తున్నాడు. ఇక్కడ విషయంలో “ఈమెకూడా ఒకవస్తువా” అనే అనాదరమా? లేక, రక్షింపవలసిన ఈ విభూతిలో ఈమె చేరదు అని భావించాడా?) అని పరాంకుశ నాయకి కూడా పలికింది కదా.

“భీషాస్మాతేద్వాతః పవతే, భీషోదేతి సూర్యః
భీషాస్మా దగ్నిశ్చేంద్ర శ్చ మృత్యు ర్ధావతి పంచమ ఇతి”
(తైత్తిరీయం– ఆనందవల్లి–8–1)

(ఈ పరమాత్మ భయం వల్ల గాలి వీస్తున్నది. ఈ పరమాత్మ వల్ల భయపడి సూర్యుడు ఉదయిస్తున్నాడు. ఈ పరమాత్మ వల్ల భయపడి అగ్ని, ఇంద్రుడు, అయిదవవాడైన యముడు తమ తమ కార్యాలలో త్వరపడుతున్నారు) అని వేదం,

“మేఘోదయః సాగరసన్నివృత్తిః విద్యుద్విభంగః స్ఫురితాని వాయోః,
ఇందో ర్విభాగో గత ముష్ణరశ్మేః విష్ణోః విచిత్రాః ప్రభవంతి మాయాః”

(మేఘాలు కనిపించడం, సముద్రం పొంగి మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్లడం, మెరపులు మెరసి అదృశ్యమైపోవడం, గాలి వీచడం, చంద్రుని కళల వృద్ధి క్షయాలు, సూర్యుని గమనం – అనే ఇవి అన్నీ విష్ణు యొక్క విచిత్రమైన మాయలు) అని చెప్పినట్లుగా వేదాన్ని వివరించే శాస్త్రాలు కూడా ఇతని ఆజ్ఞ ఎవరికీ కూడా దాటరానిది –అని స్పష్టం చేస్తున్నాయి కదా.

(మీమీదాడా ఉలగత్తు) "మీదు" అనేది మీ అని మిగులుతుంది దీనికి పైన అని అర్థం. మొదటిది అయిన "మీదు "అనే పదం పరత్వాన్ని తెలుపుతుంది. రెండవ "మీదు" అనే పదం "పైన" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. అందువల్ల గరుడధ్వజాన్ని కలిగిన భగవానుని యొక్క పరత్వానికి మించి ఈ లోకంలో ఏదైనా సరే, వర్తించడానికి శక్తి లేనిది –అని తాత్పర్యం.

(వెఱ్ఱ వెఱిదే పెఱ్ఱ తాయ్) తనకు ఏ ప్రయోజనం లేకుండా, ఇతరులకు బాధ కలిగించడమే కోసమే ఒక తల్లి కుమారుని కన్నది కదా! "వెఱ్ఱ వెఱిదే" అనే వీప్స వల్ల, అంటే, ఒకే పదాన్ని రెండు మార్లు ప్రయోగించడం వల్ల, ఇతరులకు హాని కలిగించడం తప్ప, ఇక ఏ విధమైన ప్రయోజనం దీనికి లేదు –అని తాత్పర్యం.

(పెఱ్ఱ తాయ్) " నందగోపన్ మగన్ ఎన్నుమ్" అని గడచిన పాశురంలో ఇతనిని కన్న తండ్రిని నిందించింది. ఇక్కడ కన్న తల్లిని నిందిస్తున్నది. ఇక్కడ "పెఱ్ఱతాయ్" అని అనడంలో తాత్పర్యం ఏమంటే, తండ్రి అయిన నందగోపాలుని నిందించడం కూడా న్యాయం కాదు. చాలా అధిక సంఖ్యలో పశువులు, గేదెలు, గొల్లలు మొదలైనవారిని రక్షించవలసిన బాధ్యత అతనికి ఉన్నది. వాటిని రక్షించే కార్యంలో నిమగ్నమై ఉండడం చేత, ఆ శ్రీకృష్ణుని నియంత్రించకుండా వదిలిపెట్టడం అతని తప్పు కాదు. మనం ఇతని అనుభవంలో అభినివేశాన్ని పొంది ఉండడం వల్ల ఇతనితో కూడి ఉన్నప్పుడు ఇతనిని

సంస్కరించకుండా విడచి పెట్టినట్లే, నందగోపాలుడు కూడా తన రక్షణ కార్యంలో నిమగ్నమై ఉన్నవాడు అయినందువల్ల, ఇతనిని నియంత్రించకుండా విడచి పెట్టాడు. ఇతనిని మంచి రీతిలో పెంచడం తప్ప, వేరు ఏకార్యం లేని తల్లి అయిన ఈమె ఏ విషయంలోనే దోషాన్ని చెప్పాలి. ఈమె ఇతనిని బంధించడాన్ని, అతడు ఏడవడాన్ని, ఈమె దగ్గర పాలను తాగడాన్ని చూసి, ఇతనిని కన్నతల్లి అనే భావించాము. ఈమె ఇతనిని పెంచిన అందం చూసినప్పుడు, ఈమె "వళర్త్తుక్కొళ్ళి" (తన కుమారునిగా భావించి పెంచిన తల్లి) అని స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. కన్నతల్లి అనేది వ్యతిరేక లక్షణా ప్రక్రియలో కన్నతల్లిని తెలుపుతున్నది.

(వేమ్బేయాగ వళర్త్తాళే) ఇతరులకు వేపాచరకు వలె మంచి చెడ్డలు కలసి చేయడం కాకుండా కేవలం చేదుగా ఉండే వేపవలె ఇతరులకు హానినే చేసేవానినిగా పెంచింది కదా, ఆమె. ఈ విధంగా కేవలం వేపగానే కావడం అనేది ఈమె పెంచడం వల్ల ఏర్పడింది– అని భావిస్తున్నది. ఇతనిని తప్పు చెప్పి ఏ ప్రయోజనం లేదు. ఇతనిని ఈమె ఈ విధంగా పెంచినందు వల్ల ఈ విధంగా సంభవించింది –అని భావిస్తున్నది.

"అతడు రాకుండా పోతే పోయాడు. నష్టం నీదే కదా. మధ్యలో కన్నతల్లిని నిందించడం వల్ల ఏమి ప్రయోజనం? నీలో దోషమేదో ఉండడం వల్ల కదా, అతడు రాలేదు" అని దగ్గర ఉండేవారు చెప్పగా, ఇక దానికి బదులు పలుకుతున్నది.

(కుற்ற మற்ற ములై తన్నై) నాలో ఏ దోషం ఉన్నది? అతడు వేపవలె చేదుగా ఉన్నప్పటికీ, "వేమ్బిన్ పుழு వేమబన్ఱి ఉణ్ణాదు" (పెరియ తిరుమొழி 11 –8– 7) (వేపలో ఉండే పురుగు ఆ వేపనే తప్ప వేరు దేనిని తినదు) అనే విధంగా అతనిని తప్ప వేరొకనిని ఎవనిని తెలియకుండా ఉండే స్తనాలు కదా, నావి. " అవరై ప్పిరాయమ్ తొడంగి ఎన్ఱు మాదరిత్తొడంగి ఎన్ తడ ములైగళ్ తువరైప్పిరానుక్క శంకట్పిత్తు తొழுదు వైత్తేన్" (నాచ్చియార్

తిరుమొழி–1–4) (బాల్యం నుండి ఆరంభించి ఎల్లప్పుడూ ఒకే విధంగా ఆశపడి వృద్ధి చెందిన పృథుల స్తనాలు ద్వారకానాథుడైన శ్రీకృష్ణుని కోసమే అని సంకల్పించుకుని నమస్కరించాను) అని, " కొంగై త్తలమివై నోక్కి క్కాణీర్ గోవిందనుక్కల్లాల్ వాయిల్ పోగా" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 12 –4) (నా ఈ స్తనాలను, ఓ తల్లులారా! మీరు నిశితంగా గమనించి చూడండి. ఇవి శ్రీకృష్ణునకు తప్ప ఇంకొకరి ఇంటి వాకిలిని చూడవు) అని ఈ గోదా దేవి పలికింది కదా. నాయకుని గుణాలను చూసి ఏర్పడే గుణకృతమైన భక్తి కంటే, అతని స్వరూపాన్ని చూసి కలిగే స్వరూప భక్తి గొప్పది అని గ్రహించినది కదా, ఈమె. అత్రి మహాముని పత్ని అయిన అనసూయ తన ఆశ్రమానికి వచ్చిన సీతాదేవిని చూచి, " ఒక స్త్రీకి పరదైవం ఆమె భర్తయే– అని అనగా, దానికి సీతాదేవి "నా భర్త అయిన శ్రీరాముడు గుణవంతుడు కనుక, ఆ గుణాలను విడచి అతనిని చూడడం సాధ్యం కాదు కనుక, చూసేవారికి శ్రీరాముడు గుణశాలి కనుక, సీత అతనిని పరదైవంగా భావిస్తున్నది– అని చెప్పేటట్లుగా ఏర్పడింది. నాకు శ్రీరాముని విషయంలో ఉండే సహజమైన ప్రేమ అతని గుణాల వల్ల ఏర్పడినది – అని తోచేటట్లుగా ఉన్నది. శ్రీరాముడు గుణవంతుడై ఉన్నందువలన, అతని విషయంలో ఉండే సహజమైన ప్రేమ వ్యక్తం కాకుండా పోయింది. అతని గుణాల వల్ల నాకు కలిగిన నష్టం ఇది" –అని స్వరూపక భక్తిని కూర్చి పలికింది కదా.

(కుற்ற మற்ற ములై) స్తనాలకు కల దోషం ఏమంటే, "అతడు వచ్చినపుడు వస్తాడు" అని విశ్లేషాన్ని సహించి ఉండడం. "ఆ విధంగా ఆలస్యాన్ని సహించి ఉండగలిగినవా ఈ నా స్తనాలు! అతనిని విశ్లేషించినందువల్ల పడరాని పాట్లు పడుతున్నాయి కదా, ఇవి" అని కూడా అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు. "నీ బాధను పోగొట్టడానికి మేము చేయవలసినది ఏమి?" అని ప్రశ్నించగా, ఇక బదులు పలుకుతున్నది.

(కుమరన్) ఈ స్తనాలకు తగిన పరువాన్ని కలిగినవాడు.

(కోల ప్పణై త్తోళోడు) కన్నతల్లి వేపవలె చేదుగా ఉండేటట్లు పెంచినందు వల్ల, మనసు నిండుగా అసత్యమే ఉన్నప్పటికీ, ఇతని బాహు సౌందర్యానికి ఏ కొరత లేదు. ఆలింగనం చేసుకుంటే తప్ప ప్రాణాలను ధరించడం సాధ్యం కానట్లుగా ఉంటుంది. విశ్లేషించిన ఇప్పుడు కూడా "కోల ప్పణై త్తోళ్" అని అనేటట్లు శ్రీకృష్ణుడు తన బాహువులతో సంశ్లేషించాడు. (ఈమెను అలంకరించాడు)

(అற்ற కుற்றம్ అవై తీర) ఆ బాహువులకే స్వాధీనమైపోయాయి నా స్తనాలు. నాతో కలసి ఉన్నప్పుడు అభినివేశం అంతా ఆ బాహువుల విషయంలో కలిగి ఉన్నవి, ఇవి. ఈ విధంగా నాతో పొసగి ఉండకుండా, ఆ స్వామి బాహువులకు స్వాధీనమై, వాటిని విశ్లేషించినందువల్ల ఏర్పడిన కొరత తీరేటట్లుగా– అని తాత్పర్యం.

(అణైయ అముక్కి క్కట్టీరే) ఆలింగనం చేసుకోవడంతో నిలువకుండా, అదిమి అని చెప్పడం వల్ల అతడు ఆలింగనం చేసుకోవడానికి నిరాకరించినా, నిర్బంధించి అతని బాహువులతో అదిమి కట్టండి –అనే అర్థం వస్తుంది. బాణుని కుమార్తె అయిన ఉషాదేవిని, శ్రీకృష్ణుని మనుమడు అయిన అనిరుద్ధుని బంధించి, చెరలో పెట్టినట్లుగానే, ఆ బాహువులను నా స్తనాలను చేర్చి, సంకెళ్లు వేసి బంధించేవారు లేరా? అని అంటున్నది. ఈమెను, అతనిని విడదీయాలని చూచిన తల్లులు ఆలింగనం చేసుకునేటట్లు అదిమి కడతారా? అని అంటే, సాధ్యమైనంత వరకు విడదీయడానికి చూసినప్పటికీ, ఇంకా విడదీస్తే, ఈమె ప్రాణాలు విడిచిపెడుతుంది– అనే స్థితి వచ్చిన తరువాత, వీరిని చేర్చడం తల్లిదండ్రులకు కర్తవ్యమై పోతుంది కదా. అందుచేత ఆలింగనం చేసుకొనేటట్లు అదిమి కట్టడంలో ఏ కొరత లేదు.

★★★★★

ఉళ్ళే యురుకి నైవేనై యుళళో విలళో ఎన్నాత
కొళ్ళై కొళ్ళి క్కుఱుమ్బనై క్కోవర్త్తననై క్కణ్డక్కాల్
కొళ్ళుమ్బయనొన్రిల్లాత కొఙ్గైతన్నై క్కిళఙ్గోడుమ్
అళ్ళిప్పఱిత్తిట్టవన్మార్విల్ ఎఱిన్దు ఎన్నళలై త్తీర్వేనే. **8**

ఉళ్ళే ఉరుకి నైవేనై = లోలోపల కఱగిపోయి బాధపడే నన్నుగూర్చి, ఉళళో ఇలళో ఎన్నాత = ఉన్నదో ! లేదో !- అని అడగనివాడై, కొళ్ళై కొళ్ళి = నా సర్వస్వాన్ని అపహరించినవాడై, కుఱుమ్బనై = స్త్రీల విషయంలో దుర్మార్గాన్ని చేసేవాడైన, కోవర్త్తననై= శ్రీకృష్ణుని, కణ్డక్కాల్ = ఒక పర్యాయం నేను దర్శించగల్గితే, కొళ్ళుమ్ పయన్ ఒన్రు ఇల్లాత = (మేకమెడలోని స్తనాలవలె) నిరుపయోగం అయిన, కొఙ్గై తన్నై = నా ఈ స్తనాలను, కిళఙ్గోడుమ్ అళ్ళి పఱిత్తిట్టు = సమూలంగా నాశనం చేసి, అవన్ మార్విల్ ఎఱిన్దు = ఆ శ్రీకృష్ణుని వక్షఃస్థలాన్ని అధిరోహించి, ఎన్ అళలై = నా దుఃఖాన్ని, తీర్వేన్ = పోగొట్టుకోగలను.

వ్యా :- ఎట్టామ్పాట్టు. (ఉళ్ళే యురుకి నైవేనై) అకవాయిలోట్ట మఱియామై తానిరుక్కిఱానో? ఆఱుకళుమ్ కుళఙ్గళుమ్ నిరమ్బినాల్ మిక్క నీరాయ్త్తు వళిన్దుపోవతు; అప్పడియే శెయలాలుమ్ శొల్లాలుమఱియలాయ్, వికల్పమాయ్ అకవాయ్ శైథిల్యమ్ పేచ్చుక్కు నిల మల్ల, (ఉళళో ఇలళో ఎన్నాత) ప్రణయిత్వమ్ కుడిపోనాల్ నీర్మైయుమ్ కుడిపోకవేణుమో? (కొళ్ళై కొళ్ళి) ఎన్పక్కల్ దయై ప్పణ్ణ త్తవిర్న్దాల్, ఎన్నిడైయాట్ట మారాయాతొళిన్దాల్, ఎన్నై సర్వస్వాపహరణమ్ పణ్ణవేణుమో? (కుఱుమ్బనై) శ్రీనన్దగోపన్, నమ్ముడైయ విషయత్తిలే కుఱుమ్బుడిత్తు మూలైయడియే తిరికైక్కు ఒరు పిళ్ళై పెఱ్ఱువిట్టానాయ్త్తు. (కోవర్త్తననై) పెణ్గళై వెఱున్దలైయాక్కుమ్; పశుక్కళై ఒన్రు నూఱాయిరమాక్కుమ్. (కణ్డక్కాల్) అవన్ పశుక్కళిన్పిన్నే కైకళియప్పో కైయాలే కాణ్గైతానరితు; వరున్దిక్కాణ పెఱ్ఱతాకిల్.

(కొళ్ళుమ్ పయనొన్రిల్లాత) అవన్ పశుక్కళిన్ పిన్నే పోకైయాలే ఇమ్ములైకళ్ కొణ్డు కొళ్ళువతొరు ప్రయోజన మిల్లైయాయ్త్తు. (కిళఙ్గోడుమ్) వివేకముడైయరా యిరుప్పార్ "ఇతుక్కోరాశ్రయమా యిరుప్పతొరు ఆత్మవస్తు ఉణ్డు, అతుతాన్ నిత్యమ్, అళియాత తొన్రు" ఎన్రిరుప్పార్కళితే; "అచ్ఛేద్యమ్- అదాహ్యమ్" (గీత-2-24) ఎన్రు శొల్లుకిఱవతు తన్నోడే పఱిత్తెఱియ ప్పార్క్కిఱాళ్. (అవన్మార్విలెఱిన్దు) అవన్ మార్విలే కిడక్కిలుమ్ తన్నై ప్పడుత్తిఱ్ఱు ప్పడుతుమ్ అవనైయు మెన్రు ఇవళ్ఱై ఉపేక్షిత్తు ప్పఱిత్తెఱియుమ్బో తుమ్ విళున్దరై అవన్ మార్వాకవేణుమ్. (ఎన్నళలై త్తీర్వేనే) అవన్తానే విరుమ్బివన్దు అణైక్కుమ్బోతితే భోగత్తుక్కు ఉడలావతు; ఇప్పోతు ఓడుకిఱ క్లేశత్తై త్తవిర్క్కలామితే.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు- (ఉళ్ళే యిత్యాది) "ఉళ్ళువారుళ్ళిற்றெల్లామ్ ఉడనిరున్దఱియు" మవనాకైయాలే అకవాయిలోట్ట మఱియుమితే- ఎన్టపడి. "నైవేనై" ఎన్బానెన్ ? ఇన్నపడి ఎన్టు శొల్లవొణ్ణాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అఱుకళు మిత్యాది). (వికల్పమాయ్) అధికమాయ్. కిழఙ్గోడు- కొజ్ఞెయాకిఱ భక్తిక్కు ఆశ్రయమాన ఆత్మావోడు. (శొల్లుకిఱవతు తన్నోడే పఱిత్తెఱియ ప్పార్క్కిఱాళ్) ఎన్టతు- ఇప్పడి శొల్లప్పడుకిఱ వస్తుతన్నై ప్పఱిత్తెఱియ ప్పార్క్కిఱాళెన్టపడి. అవన్ మార్విలే ఎఱిన్దాల్ సుఖహేతువా మత్తనైయన్టో, "ఎన్నழలై త్తీర్వేన్" ఎన్గిఱతెన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అవన్టానే యిత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– "నన్ను బహిష్కరించిన అతనిని చూస్తే, ఉపయోగం లేని నా స్తనాలను పెరికి, అతని వక్షస్సులోకి విసరి, నా దుఃఖాన్ని తీర్చుకుంటాను"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (ఉళ్ళే ఉరుగి నైవేనై) "ఉళ్ళువారుళ్ళిற்றెల్లామ్ ఉడనిరుందఱిదియన్టే" (తిరుమాలై –34) (నిన్ను తమ హృదయాలలో పెట్టుకొని ధ్యానించేవారి మనసులలో ఉండే భావాలను నీవు గ్రహిస్తావు కదా) అనే విధంగా అన్నిటినీ తెలిసే సర్వాంతర్యామి కనుక నేను మనస్సులో ద్రవించి బాధపడడాన్ని తెలియకుండా ఉండడంవల్ల నన్ను దూరంగా పెట్టాడు– అని చెప్పడానికి సాధ్యం కాదు కదా.

(నైవేనై) "ఈ విధంగా బాధపడుతున్నాను" అని చెప్పకూడదా? అని అంటే, నదులు, సరస్సులు నిండితే, ఇంకా మిగిలి ఉండే నీరు మాత్రం బయటకు ప్రవహించి నట్లుగానే, నా బాధ వల్ల నా లోపల ఏర్పడిన దుఃఖం నా మాటల వల్ల, చేతల వల్ల వ్యక్తం అవుతూ, నేను బాధపడే అవధిని ఒక పరిమితికి మాత్రమే తెలుసుకోవచ్చు తప్ప, నా బాధను మొత్తం చెప్పి పూర్తి చేయడానికి సాధ్యమే కాదు.

(ఉళళో ఇలళో ఎన్నాద) అతనికి నా విషయంలో ఉండే ప్రేమ తొలగిపోయింది –అని అంటే, ఒక స్త్రీ విషయంలో చూపవలసిన జాలి కూడా

లేకుండా పోవాలా? జాలి వల్ల "ఈమె బతికి ఉన్నదా? లేదా?" అని విచారించడాన్ని కూడా చేయలేదే!

(కొళ్ళై కొళ్ళి) నా విషయంలో జాలి లేకుండా నన్ను గూర్చి విచారించకుండా ఉండడంతో నిలిచాడా? లేదే! నా దగ్గర ఉండేదానిని అంతటినీ కొల్ల గొట్టడం కూడా చేశాడు కదా. ఇది తగినదేనా?

(కుఱుంబనై) నందగోపుడు తన రేపల్లెలో తుంటరితనం చేస్తూ, ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరగడానికి ఒక కుమారుని పొందాడు కదా.

(గోవర్త్తననై) పశువులను పెంచేవానిని– అని అర్థం. . కన్యలను జీవించడానికి సాధ్యం కాని విధంగా వారిని శక్తిహీనులను చేస్తాడు. గోవులను ఒకటికి నూరింతలుగా వృద్ధి చేస్తాడు.

(కణ్డక్కాల్) అతడు పశువుల వెంట ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగినందు వల్ల, అతనిని దర్శించడం దుర్లభం. చాలా ప్రయత్నం చేసి దర్శించడం సాధ్యమైతే,

(కొళ్ళుమ్ పయన్ ఒన్ఱిల్లాద) అతడు మనలను అనాదరించి పశువుల వెంట పోయినందువల్ల, అతనికే పూర్తిగా వశం అయిన ఈ స్తనాలతో పొందడంలో ఏ ప్రయోజనం లేకుండా పోయింది.

(కొంగైతన్నై క్కిழంగోడుమ్) ఇక్కడ స్తనాలకు మూలం అని చెప్పబడేది ఈమె ఆత్మ స్వరూపమే, ఎందుకంటే, స్వాపదేశంలో స్తనం అనబడేది పరమాత్మకు భోగ్యమైన భక్తియే కనుక. దానికి స్థానమై ఉండేది వస్తువు అనేది గమనించదగినది. జ్ఞానాన్ని కలిగినవారు పలు అవయవాలను కలిగిన ఈ శరీరానికి ఆధారమై ఉండే ఆత్మ ఒకటి ఉన్నది, అది నిత్యమైనది, నశించనిది– అని చెబుతున్నారు కదా.

"అచ్ఛేద్యో ఽ యమదాహ్యో ఽ యమక్లేద్యో ఽశోష్య ఏవ చ,
నిత్యం సర్వగతః స్థాణు రచలో ఽ యం సనాతనః" (భగవద్గీత–2– 24)

(సర్వవ్యాపి అయిన ఆత్మ ఖండించడానికి సాధ్యం కానిది, దహించడానికి సాధ్యం కానిది, తడపడానికి సాధ్యం కానిది, ఎండబెట్టడానికి సాధ్యం కానిది. అందుచేత, ఆత్మ అనేది నిత్యంగాను స్థిరంగా ఉండేదిగాను, చలించనిదిగాను సనాతనమైనది గాను ఉన్నది) అనే విధంగా చేతితో పట్టుకొని విసరి వేయడానికి సాధ్యం కాని ఆ ఆత్మతో కూడా చేర్చి, తన స్తనాన్ని పెరికివేసికోవాలని చూస్తున్నది. ఈమె విశ్లేష దుఃఖంలోని అతిశయం ఉండే రీతి ఇది.

(అవన్ మార్విల్ ఎఱిందు) నేను ఇతనివల్ల పడిన పాట్లు అన్నీ అతడు పడాలి – అనే భావంతో "ఇది తనకు అక్కరలేదు "అని తన స్తనాన్ని పెరికి వేసికొని విసరి వేసేటప్పుడు కూడా, కిందకు విసరి వేస్తాను– అని అనకుండా, అతని వక్షఃస్థలంలోకి విసరి వేస్తాను – అని అంటున్నది.

(ఎన్ అழలై తీర్వేనే) అతడు కోరి వచ్చి ఆలింగనం చేసుకుంటేనే గొప్ప ఆనందాన్ని పొందవచ్చు. ఈ విధంగా నన్ను విడచి పెట్టి, నా స్తనాలను మాత్రం అతని వక్షస్సులో విసరి కొట్టి సంశ్లేషించేటట్లు చేసేటప్పుడు, నేను పడే దుఃఖం తీరడం– అనే ప్రయోజనం లభిస్తుంది –అని భావం.

★★★★★

కొమ్మైములైకళిడర్ తీర క్కోవిన్దఱ్కోర్ కుற்றேవల్
ఇమ్మైప్పిఱవి శెయ్యాతే యిని ప్పోయ్ చ్చెయ్యుమ్ తవన్దానెన్?
శెమ్మైయుడైయ తిరుమార్విల్ శేర్త్తానేలుమ్ ఒరునాన్ఱు
మెయ్మ్మై శొల్లి ముకమ్ నోక్కి విడైతాన్ తరుమేల్ మికనన్ఱే. 9

కొమ్మై ములైకళ్ =(నా) పెరిగి పెద్దవైన స్తనాలయొక్క, ఇడర్ తీర = ఆర్తి తీరేటట్లు, కోవిన్దఱ్కు = గోవిందునకు, ఓర్ కుற்றేవల్ = అంతరంగం అయిన కైంకర్యాన్ని, ఇమ్మై ప్పిఱవి = ఈ జన్మలోనే, శెయ్యాతే = చేయకుండా, ఇని = ఈ జన్మకు తరువాత, పోయి = వేఱొక దేశంలోకి పోయి, శెయ్యుమ్ = చేయబోయే, తవన్దాన్ ఎన్= తపస్సు ఎందుకు?, శెమ్మై ఉడైయ తిరు మార్విల్ = (భక్తులు ఆలింగనం చేసికోవడంకోసమే ఏర్పడి ఉండడం అనే) ఋజుత్వాన్ని కల తన వక్షఃస్థలంలోకి, శేర్న్దానేలుమ్ = నన్ను అతడు దగ్గరకు తీసికొంటే (నన్ఱు = మంచిది), ఒరు నాన్ఱు = ఒకనాడు, ముకమ్ నోక్కి = నా ముఖాన్ని చూచి, మెయ్మ్మై శొల్లి = నిజాన్ని పల్కి,

అవ :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (కొమ్మై యిత్యాది) "కిఴ్జోడుమ్ అళ్ళిప్పటిత్తిట్టు" ఎన్గిఱతెన్? అతు తనక్కు ఆశ్రయమాయిరుప్పతు ఓరాత్మవస్తువుణ్డానాల్ అతుక్కవ్వరుకే పోయ్ ప్పెఱలావతో రనుభవముణ్డో! అత్తై ప్పెఱప్పార్త్తాలో! వెన్న; పెఠ్ఱ ఇప్పుడమ్బోడే అనుభవిక్కవేణు మెన్ఱు ఆశైప్పట్ట నాన్ అత్తై విట్టు అవ్వరుకే పోయ్ సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణవో?

వ్యా :- (కొమ్మైములైకళ్) శమైయ వళర్న్ద, క్షామకాలత్తిలే ప్రజైకళ్ "శోఱు, శోఱు" ఎన్ఱు అలైక్కుమాపోలే, "ఎనక్కడైత్త విషయత్తై క్కాట్టు క్కాట్టు" ఎన్ఱు నెరుక్కుకిఱ ఇవఠ్ఱినిడరానతు తీరుమ్బడి. ఇవఠ్ఱిన్ ఇడర్ తీర్న్ద తావతు- గోవిన్దనుక్కా నాళాయ్త్తు; అల్లాతపోతు, ఇవళుక్కు నెఞ్జుడైయామిత్తనై. (కోవిన్దర్క్కు) శ్రీవైకుణ్ఠ నాథనుక్కాకవొణ్ణాతు, పశుక్కళిన్ పిన్నే తిరియుమవనుక్కాక వేణుమ్. (ఓర్ కుఠ్ఱవల్) ములై యెఴున్దవళుడైయ కుఠ్ఱవలితే. తన్దాముక్కడైత్త కరణజ్గళైక్కొణ్డు పణ్ణుమ్ కైజ్కర్యమితే తాన్-కుఠ్ఱవలావతు.

(ఇమై ప్పెఱవి శెయ్యాతే) "గాత్రై శ్శోకాభికర్శితైః సంస్పృశేయమ్" (రామా.సుంద.40-3) ఎన్నుమాపోలే ఇప్పుడమ్బోడే అణైయ ఆశైప్పట్టు ప్పెఱాతే, ఇని అవ్వరుకేపోయ్ ఒరు శరీరపరిగ్రహమ్ పణ్ణి ప్పెఱుమ్బొఱాకిఱతు, పఞ్చాగ్నిమధ్యస్థరాయ్ నిన్ఱు తపస్సు పణ్ణువారోపాతి ఎన్టిరుక్కిఱాళ్. (శెమ్మైయుడైయ తిరుమార్విల్) అణైక్కప్పుక్కాల్ ఇఱాయాత మార్వాయ్త్తు. (శేర్త్తానేలుమ్) అమ్మార్వోడే శేర్న్ద అణైక్కైయాయ్త్తు ప్పెఱావతు; అతు శెయ్తిలనేయాకిలుమ్. (ఒరు నాన్ఱు మెయ్మ్మై శొల్లి) ఎన్ఱు మొక్క ప్పొయ్యే శొల్లవేణు మెన్నుమ్ నిర్బన్ధముణ్డో?. ఒరునాళ్ మెయ్ శొన్నాలాకాతో? ఇప్పోతు పొయ్ శొల్లుకైయావతు- అరుకే ఇరుక్కచ్చెయ్తే పిరియ నినైక్కై. అకవాయ్ అజ్గనే శెల్లానిఱ్క "నిన్నై ప్పిరియేన్, పిరియిలుమాఠ్ఱేన్" ఎన్టాప్పోలే శొల్లుకై.

(ముకమ్ నోక్కి విడైతాన్ తరుమేల్) నేర్ కొడునేర్ ముకమ్ పార్త్తు "ఎనక్కు ఉన్బక్కల్ ఆదరమ్ పోరాతు, ఉన్నై యుపేక్షిత్తేన్, నీ పో" ఎన్ఱు నమ్ పోక్కై అనుమతి పణ్ణుమాకిల్, అతు మికవుమ్ నన్ఱు. (శేర్త్తానేల్- నన్ఱు, విడైతాన్ తరుమేల్- మిక నన్ఱు) తన్ మార్వోడే యణైయుమ్బడి సంశ్లేషిప్పిత్తానాకిల్, నన్ఱు- అఴకితు; నీ వేణ్డా ఎన్ఱు ముకత్తై ప్పార్త్తు అనుమతి పణ్ణి విడుమాకిల్ మికవుమ్ నన్ఱు. కలక్కవేణు మెన్ఱు ఆశైప్పట్టాల్ పిన్నైయు మిరున్ద నోవుపట్టు సంశ్లేషత్తై యాశైప్పడుకైక్కుడలితే, నీ వేణ్డా- ఎన్టాల్ ముడిన్ద పిఴైక్కలామే! పిరాట్టియుడైయ ఇరణ్డామ్ పిరివుపోలే ఇరుప్పతొన్టితే యితు.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (కొమ్మై ములైయిత్యాది) (పెఱప్పార్ త్తాలో ? ఎన్న) ఎన్ఱు శజ్కై. ములైయాలే కుగ్రగ్రవలుణ్డో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తన్దాముక్కిత్యాది). "ఒరు నాన్ఱు మెయ్మ్మై శొల్లి" ఎన్ఱు కూట్టి త్తాత్పర్యమ్ (ఎన్ఱు మొక్క విత్యాది). ఇవళ్ పాయ్ శొన్నాళాక చ్చొల్లువతు ఎత్తై? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇప్పోతిత్యాది). అతావతు పణ్ణు సంశ్లేషిత్త సమయత్తిల్ ఎన్ఱపడి.

కలక్కైయై అపేక్షియామల్ పిరివై అపేక్షిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కలక్కవేణు మెన్ఱిత్యాది) అతావతు- సంశ్లేషత్తై అపేక్షిక్కై. (ఇరణ్డామ్ పిరివు) -కేవలదుఃఖమేయాయ్ ముడివుక్కు హేతువాయ్త్తు- ఎన్ఱపడి. "కొమ్మై ములైకళెన్ఱు తొడజ్గి, తిరుమార్విల్ఱేర్ త్తానేల్ నన్ఱు; అతు శెయ్యాతే ఒరునాన్ఱు మెయ్మ్మై శొల్లి ముకమ్ నోక్కి విడైతాన్ తరుమేల్ మికవుమ్ నన్ఱు" ఎన్ఱు అన్వయమ్. "ఒరు నాన్ఱు మెయ్మ్మై శొల్లి - తిరుమార్విల్ఱేర్ త్తానేల్ నన్ఱు" ఎన్ఱు కీழోడే కూట్టుతల్. ఇన్ద పక్షత్తిల్ (పిరియ నినైక్కై) ఎన్ఱతుక్కు స్వారస్య ముణ్డు.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– "స్తనాలను సమూలంగా పట్టి పెరికి" అని ఈ విధంగా చాలా కఠినంగా మాట్లాడవచ్చునా? ఈ వక్షోజాలకు ఆధారంగా ఒక ఆత్మ వస్తువు ఉన్నది– అని అంటే, దానికి అంతర్యామి అయిన భగవానుని గూర్చిన అనుభవం ఉన్నది కదా. సాధనానుష్ఠానాన్ని చేసి, దానిని పొందాలని ప్రయత్నించవచ్చు కదా" అని దగ్గర ఉండేవారు అనగా, "ఇప్పుడు పొందిన ఈ శరీరంతో అనుభవించాలని ఆశపడిన నాకు ఈ శరీరాన్ని విడచి, అంతకంటే వేరైన ఇంకొక శరీరాన్ని గ్రహించి, ఒక ప్రయోజనాన్ని పొందడం కోసమై సాధనాన్ని అనుష్ఠించడం అనేది నాకు అక్కరలేదు" అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కొమ్మై ములైగళ్ ఇడర్ తీర) పూర్తిగా పెరిగిన బిడ్డలు కరువు కాలంలో తల్లిని చూచి, "అన్నం పెట్టు, అన్నం పెట్టు" అని అలమటించి ఆక్రందించినట్లుగా, "మాకు తగిన గోవిందుని వక్షస్సును చూపించు, చూపించు" అని నన్ను ప్రాధేయపడుతున్న బాగా వృద్ధి చెందిన ఈ స్తనాల బాధ గోవిందునకు ఇవి ఉపయోగపడినప్పుడే తీరుతుంది. లేకపోతే ఈమెకు "నెంజడై" (బాధకాలే, గుండెల బరువే) అవుతుంది.

(ఓర్ కుற்றேవల్) మగరూపాన్ని పొందినవారిచే చేయడానికి సాధ్యం కాని కైంకర్యం. – అని అర్థం. స్త్రీల చేతనే చేయదగిన సాటి లేని కైంకర్యం. స్తనాలతో ఆలింగనం చేసుకోవడాన్ని కైంకర్యం అని చెప్పవచ్చునా? అని అంటే, వారికి తగిన అవయవాలతో చేసే కైంకర్యాన్ని కదా" కుற்றేవల్" (అంతరంగ సేవ) అని అనడం.

(ఇమ్మై ప్పిఱవి శెయ్యాదే ఇని పోయ్ శెయ్యుమ్ తవమ్ తాన్ ఎన్?)
"యథా తం పురుషవ్యాఘ్రః గాత్రైః శోకాభికర్శితైః,
సంస్పృశేయం సకామాహం తథా కురు దయాం మయి"
(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ– 40–3)

(బాధతో వాడిన నా అవయవాలతో నేను ఆ నరశ్రేష్ఠుడైన శ్రీరాముని ఆశతో తాకేటట్లుగా నీవు నా విషయంలో అనుగ్రహాన్ని చూపించాలి) అని చెప్పినట్లుగా, ఈ శరీరంతో శ్రీకృష్ణుని ఆలింగనం చేసుకోవడాన్ని ఆశపడి, దానిని పొందలేక, ఇక పరమపదానికి వెళ్లి, వేరొక శరీరాన్ని పొంది, పరమపదనాథుని ఆలింగనం చేసుకోవడం అనేది నాలుగు వైపులా నాలుగు అగ్నులు, పైన సూర్యుడు అని ఈ విధంగా పంచాగ్నులు దహిస్తూ ఉండగా, మధ్యలో నిలచి తపం చేసిన మునులు ఫలాన్ని పొందినట్లుగా ఉంటుంది– అని భావిస్తున్నది.

(శెమ్మై ఉడైయ తిరుమార్విల్) ఆలింగనం చేసుకోవడానికి ఆరంభిస్తే, కాదనని బుజుత్వాన్ని అతని కలిగిన వక్షఃస్థలంలో– అని అర్థం.

(శేర్త్తానేలుమ్) పాశురంలో చివర ఉండే "మిగ నన్రు" అనే ప్రయోగం నుండి "నన్రు" అనే పదాన్ని అన్వయించుకోవాలి. స్వరూపానికి అనురూపుడైన స్వామి అయిన అతని వక్షస్సుతో చేర్చి ఆలింగనం చేసుకోవడమే ఈమెకు ప్రయోజనం కనుక, "నన్రు" అని అంటున్నది. "ఏలుమ్" అని అన్నందు వల్ల "అది జరగదు" అని సందేహం తోస్తున్నది. ఆ విధంగా చేయకపోయినా, వేరు దేనినైనా చేసినవాడైతేకూడా చాలా మంచిది– అని అంటున్నది, ఇకపై.

(ఒరు నాన్డు మెయ్మ్మై శొల్లి) "ఏలా ప్పొయ్ గళ్ ఉరైప్పానై" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி –14–3) (వ్యర్థంగా అసత్యాలను పలికేవానిని) అనే విధంగా ఇతడు ఎల్లప్పుడూ అబద్ధాలను చెప్పడంలోనే అలవాటు పడినవాడు అయినప్పటికీ ఒకసారి కూడా సత్యాన్ని చెప్పకూడదు– అనే నిర్బంధం లేదు కదా. ఏనాడైనా ఒకనాడు సత్యాన్ని చెప్పవచ్చు కదా. ఇతడు ఎప్పుడూ చెప్పే అసత్యం ఏమి? అంటే, ఈమెతో కూడి ఉండేటప్పుడు మనస్సులో విశ్లేషించాలని భావించే, " నిన్ను విడచిపెట్టను. విడిచిపెడితే బతుకలేను "అనే విధంగా ఉండే మాటలను చెప్పడం. ఈ విధంగా కాకుండా, ఏనాడైనా ఒకనాడు సత్యాన్ని పలికి,

(ముగమ్ నోక్కి విడై తాన్ తరుమేల్ మిగ నన్దే) చుట్టుపక్కల అంతా చూచి, ఓరగా చూడకుండా, ముఖాన్ని నేరుగానే చూచి, " నాకు నీ విషయంలో ప్రేమ లేదు. నిన్ను విడిచి పెట్టాను. నీవు వెళ్ళిపో" అని మన ఇష్టం వచ్చినట్లుగా విడచి పెట్టినవాడైతే, అది చాలా మంచిది

(శేర్త్తానేల్ నన్డు, విడై తాన్ తరుమేల్ మిగ నన్డు) తన వక్షస్థలంతో నా వక్షస్సు సంశ్లేషించేటట్టుగా మనసారా కౌగలించుకున్నవాడైతే, మంచిది. నీవు నాకు అక్కరలేదు, వెళ్ళిపో– అని నా ముఖాన్ని చూచి, నన్ను పంపించేవాడైతే ఇంకా మంచిది. ఇది ఏ విధంగా? అని అంటే, ఇతనిని ఆలింగనం చేసుకోవడానికి ఆశపడి, ఇతనిచే ఆలింగనం చేసుకోబడినా, తరువాత ఒకనాడు ఇతడు ఈమెను విశ్లేషించడం నిశ్చయం కనుక, మళ్ళీ విశ్లేషంతో బాధను పొంది, ఆలింగనం చేసుకోవాలి అని ఆశపడి, ఈ విధంగానే అంతు లేని దుఃఖం అనువర్తిస్తుంది. " నీవు వెళ్ళిపో" అని విదిలించి కొడితే, ప్రాణాలను విడిచిపెట్టి, ఈ దుఃఖం నుండి సమూలంగా విడుదలను పొందవచ్చు కనుక, అదే చాలా మంచిది" అని తాత్పర్యం. సీతాదేవి పూర్ణగర్భిణిగా ఉండేటప్పుడు, ఒక చాకలివాడు ఏదో ఒక మాటను చెప్పాడు అనే కారణంతో మళ్ళీ ఆమెతో కలువడానికి అవకాశం లేని విధంగా శ్రీరాముడు ఆమెను అరణ్యాలకు పంపించి వేయడంవంటి విశ్లేషం ఇది.

★★★★★

అల్లల్ విళైత్త పెరుమానై ఆయర్పాడిక్కణివిళక్కై
విల్లిపుతువై నకర్ నమ్బి విట్టుశిత్తన్ వియన్ కోతై
విల్లై త్తొలైత్త పురువత్తాళ్ వేట్కై యుఱ్ఱు మిక విరుమ్బుమ్
శొల్లై త్తుతిక్కవల్లార్కళ్ తున్బక్కడలుళ్ తువళారే **10**

పతిన్మూన్ఱామ్ తిరుమొழి ముఱ్ఱిఱ్ఱు

విల్లై తులైత్త = వింటిని జయించిన, పురువత్తాళ్ = కనుబొమలను కల్గినది, విల్లి పుతువై నకర్ నమ్బి విట్టుశిత్తన్ వియన్ కోతై = శ్రీవిల్లిపుత్తూర్‌కు నాయకులైన పెరియాழ్వార్ల కుమార్తె, ఆశ్చర్యగుణశాలిని అయిన ఆణ్డాళ్, అల్లల్ విళైత్త పెరుమానై= తిరువాయ్ప్పాడి అంతా తుంటరితనాన్ని చేసి, దానివల్ల గొప్పతనాన్ని పొందినవాడు, ఆయర్ పాడిక్కు అణి విళక్కై = రేపల్లెకు మంగళదీపంవలె ప్రకాశకుడు అయిన శ్రీకృష్ణుని, వేట్కై ఉఱ్ఱు = ఆశపడి, మిక విరుమ్బుమ్ శొల్లై = అత్యంతాభినివేశం స్ఫురించేటట్లుగా పల్కిన ఈ పాశురాలను, తుతిక్క వల్లార్ = కీర్తించి, పఠించగల్గిన వారు, తున్బమ్ కడలుళ్ తువళార్ = సంసారసముద్రంలో చిక్కుకొని క్లేశపడరు.

వ్యా :- నిగమత్తిల్ - **(అల్లల్ విళైత్త పెరుమానై) "బహవో నృప ! కల్యాణగుణాః పుత్రస్య సన్తి తే" (రామా.అయో.2-26)** ఎన్ఱు- తిరువయోధ్యై రామగుణఙ్గళిలే కైయడి యుణ్డు మఱ్ఱొన్ఱఱియాతిరుక్కుమాపోలేయాయ్త్తు త్తిరువాయ్-ప్పాడియిలుళ్ళార్ కృష్ణన్ తీమ్బిలే కైయడి యుణ్డార్ కళాయిరుక్కుమ్బడి. ఊరై మూలై యడియే నడన్దు **"వెణ్ణెయ్ పెణ్గళ్ ఇవై కళవుపోయ్త్తు". "పాలుమ్ పతిన్ కుడఙ్గణ్ణిలేన్" (పెరి.తిరు-10-7-2)** ఎన్ఱు శొల్లుమ్బడి [1]పెరియాழ్వార్ వార్తై పణ్ణిడియాయ్త్తు వర్తిప్పతు. **(అయర్ పాడిక్కణివిళక్కై)** ఇవన్ తీమ్బుక్కిలక్కాకాతపోతు ఊరాక ఇరుణ్డాయ్త్తు క్కిడప్పతు. రామగుణఙ్గళ్ వేమ్బాయ్, ఇవన్ తీమ్బుకళ్ కరుమ్బాయ్. ప్రకాశత్తైయుమ్ పణ్ణవాయ్త్తు త్తిరివతు. **(విల్లిపుతువై యిత్యాది)** ఇవళుడైయ విరుప్పత్తిల్ ఊఱ్ఱమాయ్త్తు చ్చొల్లి త్తలైక్కట్ట ప్పార్క్కిఉతు. ఇవ్వళవాన ప్రావణ్యాతిశయత్తుక్కెల్లామ్ వాయ్త్తలై పెరియాழ్వార్ వయిఱ్ఱిల్ పిఱప్పాయ్త్తు.

(విల్లై త్తొలైత్త పురువత్తాళ్) తన్నోడు సామ్యమ్ కొణ్డాడియిరుక్కుమవై యెల్లామ్ అழిక్కుమ్బడియాయాయ్త్తు అవయవశోభై యిరుక్కుమ్బడి. విల్తాన్ ఒప్పాక ప్పోరాత పడియాన పురువత్తై యుడైయవళ్. **(వేట్కైయుఱ్ఱు మిక విరుమ్బుమ్ శొల్లై)** అభినివేశమానతు విఞ్జి, అతుతాన్ **"ఎన్ఱనళవన్ఱాల్ యానుడైయ వన్బు" (ఇరణ్డామ్ తిరు-100)** ఎన్గిఉపడియే- ఆశ్రయత్తళవల్లాతపడి అభినివేశత్తై యుడైయళాయ్ చ్చొన్న

అవళుడైయ పాశురత్తై. "భగవదనుభవమ్ వழிన్దు పుఱప్పట్ట శొల్" ఎన్ఱు తోన్ఱుమ్బడి యిరుక్కై. (శొల్లై త్తుతిక్క వల్లార్కళ్) [2]ఇవన్ ఇప్పోతాక ఇవళుడైయ విరుప్పత్తై సమ్పాదిక్క ఎన్ఱాల్ శెయ్యప్పోకాతే, అప్పడి భావబన్ధముడైయళాయ్ చ్చొన్న అవళుడైయ పాశురత్తై చ్చొల్ల అమైయుమ్. (తున్బక్కడలుళ్ తువళారే) సంసారమాకిఱ దుఃఖసాగరత్తిలే, మృదువాయిరుప్పతొరు కొழுన్దై అగ్నియిలే ఇట్టాఱ్పోలే, తువణ్డు నోవుపడాతే, ఇవళ్ పట్ట క్లేశమెల్లా మాక ఇవళ్ పాశురమాత్రత్తై చ్చొన్నవర్కళ్ ఇవళాశైప్పట్ట పొరుళ్ పెఱువర్కళ్.

పతిన్మూన్ఱామ్తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

అరు :- అత్తామ్బాట్టు - నిగమత్తిల్ (క్రైయడి యుణ్డు)- ఈడుపట్టు. (వార్త్తై పణ్) వార్త్తైప్రకారత్తుక్కు, అడియాక - హేతువాక. ప్రబన్ధఙ్గళిలే శొల్లుకిఱ శ్రీసూక్తికళుక్కు హేతువాయ్త్తు అవన్ వ్యాపార మెన్ఱపడి. (ఇవన్ తీమ్బుకళ్ కరుమ్బాయ్, ప్రకాశత్తైయుమ్) ఎన్ఱ సముచ్చయత్తుక్కు చ్చేర "అణివిళక్కు" ఎన్ఱు పదత్తై ప్పిరిత్తుక్కొళ్వతు. (ఇవన్ పేర్క్క) ఇచ్చేతనన్ ఇప్పాశురత్తై క్కఱ్ఱానెన్ఱాల్.

అరువ్బదమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు

పదవ పాశురం –

అవతారిక– "ఈ దశకాన్ని అభ్యసించినవారు నావలె బాధపడకుండా, ఆనందాన్ని పొందుతారు"– అని దశక ప్రయోజనాన్ని పలికి, దశకాన్ని ముగిస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (అల్లల్ విళైత్త పెరుమానై)

"తే తమూచుః మహాత్మానం పౌరా జానపదై స్సహ,
బహవో నృప కల్యాణగుణాః పుత్రస్య సంతి తే"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ –2– 26)

(నగరంలోనూ, గ్రామాలలోను ఉండే జనాలతో కూడినవారు మహాత్ముడైన దశరథునితో ఈ క్రింది విధంగా "మహారాజా! నీ పుత్రుడు అయిన శ్రీరామునిలో అనేక కళ్యాణ గుణాలు ఉన్నాయి– అని చెప్పారు) అనే విధంగా

అయోధ్యలో ఉండేవారు అందరూ శ్రీరాముని గుణాలలో ఆకర్షితులై, వేరొక దానిని దేనిని తెలియనివారై ఉండేటట్లుగా, రేపల్లెలో ఉండేవారు అందరూ కృష్ణుడు చేసే తుంటరితనాలలో అభినివేశాన్ని పొందినవారు అయ్యారు. శ్రీరాముడు తన కళ్యాణ గుణాలతో ప్రజల మనసులకు మధురమై ఉండేటట్లుగానే, శ్రీకృష్ణుడు ఊరిలో ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగి, వెన్నను, గొల్ల కన్యలను దొంగతనం చేశాడు. " పాలుమ్ పదిన్ కుడమ్ కండిలేన్" (పెరియ తిరుమొழி– 10– 7– 2) (అది కుడలలో పెట్టిన పాలను నేను చూడలేకున్నాను) అని చెప్పినట్లుగా, పెద్ద అనర్థాలను కలిగిస్తూ ఉండి, అందువల్ల గొప్పతనాన్ని పొందినవాడు కదా.

(ఆయర్పాడిక్కు అణివిళక్కై) ఈ విధంగా శ్రీకృష్ణుడు అనర్థన్ని కలిగించిన గొప్పవాడై ఉన్నందువల్లనే రేపల్లెకు ఒక మంగళ దీపంగా ప్రకాశించాడు. ఇతడు తుంటరితనాన్ని చేయనప్పుడు ఊరంతా చీకటి అయిపోతుంది కాబోలు.

(అణివిళక్కై) ఇతడు చేసే తుంటరి పనులు అన్నీ వారికి చెరకువలె మధురంగా ఉన్నందువల్ల, రేపల్లెలో ఉండేవారికి ఇతడు అలంకారం అయ్యాడు. రామగుణాలు అక్కడ వేపవలె చేదు అయ్యాయి. ఇతని తుంటరి పనులు ఆ ఊరికే దీపంవలె ప్రకాశాన్ని ఇచ్చేటట్లుగా తిరిగాడు.

(విల్లి పుదువై నగర్ నంబి విట్టుశిత్తన్ వియన్ కోదై విల్లై త్తొలైత్త పురువత్తాళ్ వేట్కై ఉற்று మిగ విరుంబుమ్ శొల్లై) ఈ గోదాదేవికి కల ఆశలోని నిశ్చయమే ఈ దశకంగా నడచి ఇప్పుడు ముగుస్తున్నది. ఇటువంటి విధంగా ఈమె చాలా ఆశపడడానికి కారణం పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టడమే –అని అంటున్నది.

(విల్లై త్తొలైత్త పురువత్తాళ్) వింటిని ఉపమానంగా చెప్పడానికి వీలులేనిదై ఉండే కనుబొమ్మలను కలిగినది– అని అర్థం. వస్తువులు అన్నీ పాడైపోయేటట్లుగా ఈమె అవయవ శోభ ఉన్నది.

(వేట్కై ఉற்று మిగ విరుంబుమ్ శొల్లై) ఈమెకు కల ప్రేమ అనేది వృద్ధి చెంది, "ఎన్దళవన్ఱాల్ యానుడైయ అన్బు" (ఇరండామ్ తిరువందాది–100) (నాకు భగవంతునిపై కల ప్రేమ నా అవధిలో లేదు) అనే విధంగా దానికి ఆశ్రయం అయిన ఆత్మయొక్క అవధిని కూడా దాటి, చాలా గొప్ప ప్రేమయై పరిణమించి, దాని కారణంగా చెప్పిన ఆమె పాశురాలను –అని అర్థం. " భగవంతుని గూర్చిన అనుభవం బహిర్గతమై, వ్యక్తమైన వాక్కులు ఇవి –అని తెలిసేటట్లుగా ఉన్నది.

(శొల్లై త్తుదిక్క వల్లార్గళ్) సంసారి జీవుడు ఇప్పుడు ఈమె మనోరథాన్ని ఎంతగా ప్రయత్నించినా పొందడం సాధ్యం కాదు. ఆ విధంగా గొప్ప ప్రేమను కలిగినదిగా చెప్పబడిన ఆమె యొక్క పాశురాలను చెబితే చాలు.

(తున్బ క్కడలుళ్ తువళారే) సంసారం అనే దుఃఖసముద్రంలో పడి ఉండే వీరు చాలా మెత్తగనాన్ని కలిగిన ఒక చిగురును నిప్పులో పెట్టినట్లుగా తపించి బాధను పొందకుండా, తల్లి అయిన ఈమె పడిన దుఃఖం తమకు కూడా చెందినది అయినందున, తాము కూడా ఈమె వలె క్లేశపడవలసిన ఆవశ్యకత లేకుండా, ఈమె చెప్పిన పాశురాన్ని మాత్రం చెప్పినవారు ఈమె ఆశపడిన భగవంతుని అనుభవాన్ని పొందుతారు.

పదమూడవ దశక వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం ముగిసింది

పదినాలామ్ తిరుమొ*ఴి* - పట్టి మేయ్ న్దు

అవ : - ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞళై నిష్కర్షిత్తు అన్ద ప్రాప్యత్తై అప్పోతే లభిక్కప్పెఱామైయాలే కణ్ణాఞ్జు*ఴ*లైయిట్టు క్కామన్ కాలిలే వి*ఴు*న్దు, అనన్తరమ్ శి*ఱ్ఱి*లి*ఴై*త్తు, పనినీరాడి, కూడలి*ఴై*త్తు, కుయిల్ వార్తై కేట్టు, సాక్షాత్కరిక్కవేణు మెన్నుమ్ ఆశై పిఱన్దు, అప్పోతే కిడైయామైయాలే స్వప్నానుభవత్తాలే ధరిత్తు, అతుతాన్ విశదమాయిరామైయాలే అవ్వనుభవత్తుక్కు దేశికరాన శ్రీపాఞ్చజన్యా*ఴ్*వానై వార్తై కేట్టు, మేఘదర్శనత్తాలే నొన్దు అమ్మేఘజ్ఞళై వార్తై కేట్టు, రామావతారత్తుక్కు అఙ్గు నిన్ఱుమ్ వన్ద తిరువడితన్నైయే తూతువర విట్టాప్పోలే అమ్మేఘజ్ఞళ్ తన్నైయే తూతువిట్టు, అవ్వార్ధావిల్ పదార్థజ్ఞళ్ అవనుక్కు స్మారకమాయ్ బాధిక్క వొరుప్పట్టపడి శొల్లి, అవైతాన్ ముఱుక నిన్ఱు నలిన్దమై శొల్లి, పెరియా*ఴ్*వార్ వయి*ఱ్ఱి*ల్ పిఱప్పిలుమ్ అనవ్ "న త్యజేయమ్" (రామా.యుద్ధ-18-3) ఎన్ఱ వార్తైయిలుమ్ అతిశఙ్కై పణ్ణి, అవన్ వార్తైపొయ్యానాలుమ్ "పెరియా*ఴ్*వార్ వయి*ఱ్ఱి*ల్ప్పిఱప్పు నమక్కు త్తప్పాతు ఫలిక్కుమ్" ఎన్ఱు అధ్యవసిత్తు, అవన్ పడియాలు మి*ఴ*క్కవేణ్డా వెన్ఱు తెళిన్దు, పిన్నైయుమ్ ఇ*ఴ*వోడే తలైక్కట్టి, అతువుమ్ ఫలియామైయలే తానే పోక వొరుప్పట్టు త్తనక్కు క్కాల్నడై తారాతపడి బలహాని మిక్కు క్కాల్నడై తరువారై 'ఎన్నై అద్దేశత్తిలే కొడుపోయ్ ప్పొకడుఙ్గోళ్" ఎన్ఱుమ్, "అతు మాట్టికోళాకిల్ అవనోడు స్పర్శముళ్ళ తొరు పదార్థత్తై క్కొడువన్దు ఎన్నై స్పర్శిప్పిత్తు అశ్వసిప్పియుఙ్గోళ్" ఎన్ఱుమ్ నిన్ఱతు- కీ*ఴ్*;

ముతల్ తన్నిలే అవనే రక్షక నెన్ఱు అధ్యవసిత్తిరుక్కుమ్ కుడియిలే పిఱక్కచ్చెయ్ తేయుమ్ తానే నో*ఱ్ఱు* ప్పెఱవేణ్డుమ్బడియితే ఇవళుక్కు పిఱన్ద విడాయ్. ఇప్పడిప్పట్ట విడాయై యుడైయళాయ్ ఇవళ్తాన్ ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞళవనే ఎన్నుమిడమ్ నిష్కర్షిత్తు, అనన్తరమ్ పె*ఱ్ఱ*ల్లతు నిఱ్కవొణ్ణాతపడియా యాయ్త్తు ప్పిఱన్ద దశై.

ఇవ్వళవు ఆ*ఱ్ఱా*మై పిఱక్కచ్చెయ్తేయుమ్ "అవ్వరుకిల్ పేఱు సాత్మిక్కుమ్బొతు ఇన్నమ్ ఇతుక్కవ్వరుకే యొరు పాకమ్ పిఱక్కవేణుమ్, అమత్తిల్ శోఱుపోలే యాక వొణ్ణాతు; పరమభక్తిపర్యన్తమాక ప్పిఱప్పిత్తు ముకజ్ఞాట్టవేణుమ్" ఎన్ఱు అవన్ తా*ఴ్*క్క; అనన్తరమ్ ఆ*ఱ్ఱా*మై కరై పురణ్డు పెఱిల్ జీవిత్తుమ్, పెఱావిడిల్ ముడియుమ్బడియాయ్, నిర్బన్ధిత్తాకిలుమ్ పెఱవేణ్డుమ్బడియాక, 'ఎన్నవా వఱ చ్చూ*ఴ్*న్దాయ్" (తిరువాయ్-10-10-10) ఎన్గిఱపడియే అవనుమ్ వన్దు ముకమ్ కాట్టి విషయీకరిక్క; పిఱన్ద విడాయుమ్ అతుక్కనురూపమాక పె*ఱ్ఱ* పేఱుమ్ ఓరాశ్రయత్తిలిట్టు ప్పేశవొణ్ణాతపడి అళవిఱన్దిరుక్కైయాలే "కణ్డీరే" ఎన్ఱు కేట్కిఱవర్కళ్ పాశురత్తాలుమ్, "కణ్డోమ్" ఎన్ఱు ఉత్తరమ్ శొల్లుకిఱవర్కళ్ పాశురత్తాలుమ్ తనక్కు ప్పిఱన్ద విడాయైయుమ్ పె*ఱ్ఱ* పే*ఱ్ఱై*యుమ్ అన్యాపదేశత్తాలే తలైక్కట్టుకిఱాళ్.

పదినాలామ్ తిరుమొழி - పట్టి మేయ్ న్దు

గోదాదేవికి తిరుప్పావై నుండి ఆరంభించి, గడచిన దశకం వరకు పలు విధాలైన మానసిక పరిపాకాలు ఏర్పడి, భక్తి పరిణతిని పొందిన విషయం చెప్పబడింది. ఈ దశకంలో అది పరమ భక్తిగా పరిణమించి, భగవత్ప్రాప్తి ఏర్పడి, పూర్ణతను పొందడం చెప్పబడుతున్నది. తిరుప్పావై లో "నారాయణనే నమక్కే పఱై తరువాన్" (నారాయణుడే మనకే ప్రాప్యాన్ని అనుగ్రహిస్తాడు) అని ఆరంభించి, మధ్యలో గొప్పగా భక్తులను అనుభవించి, చివరిలో "కఱవైకళ్" (27) అనే పాశురంలో సాధనాన్ని, " శిற்றம் శిఱు కాలే" (29) అనే పాశురంలో ప్రాప్యాన్ని తెలిపింది. ఈ విధంగా తిరుప్పావైలో ప్రాప్యప్రాపకాలను నిర్ణయించి పలికింది. అయితే, ఆ ప్రయోజనాన్ని అప్పుడే పొందలేనందువల్ల మోహాన్ని పొందినది.

నాచ్చియార్ తిరుమొழிలోని మొదటి దశకమైన "తైయొరు తింగళుమ్" లో కాముని పాదాలపై పడి, నోము నోచింది. "నామమాయిరమ్" అనే తరువాత దశకంలో బొమ్మరిళ్ళను కట్టి ప్రాప్యాన్ని పొందడానికి ప్రయత్నం చేసింది. "కోழி అழைప్పదన్ మున్నమ్" అనే అనంతర దశకంలో చన్నీళ్ళలో స్నానం చేసి, "తెళ్లియార్" అనే నాలుగవ దశకంలో కూడిక దైవాన్ని ప్రశ్నించి, "మన్ను పెరుమమ్ పుగழ்" అనే ఐదవ దశకంలో కోకిలను ప్రశ్నించి, ప్రయోజనాన్ని పొందాలని చూసింది. వీటివల్ల భగవంతుని సాక్షాత్తుగా దర్శించాలి– అనే ఆశ కలిగి, అప్పుడే ఆ విధంగా దర్శించలేనందువల్ల "వారణమాయిరమ్" అనే ఆఱవ దశకంలో శ్రీకృష్ణునితో వివాహం చేసుకున్నట్లుగా తాను కలలో అనుభవించినట్లు పలికి, ప్రాణాలను నిలుపుకొన్నది. అది అంతా స్వప్నంలో అనుభవమై స్పష్టంగా లేనందువల్ల, "కరుప్పూరమ్ నాఱుమో" అనే ఏడవ దశకంలో భగవదనుభవానికి దారి చూపించే శ్రీపాంచ జన్యాన్ని ప్రశ్నించింది. తరువాత "విణ్ణీల మేలాప్పు" అనే

ఎనిమిదవ దశకంలో అతని వర్ణంవంటి వర్ణాన్ని కలిగిన మేఘాలను చూసి, ఆర్తిని పొంది, వాటిని ప్రశ్నించి, రామావతారంలో శ్రీరాముని వద్ద నుండి వచ్చిన హనుమంతుని సీతాదేవి దూతగా పంపినట్లు, శ్రీవేంకటాచలంలోనుండి వచ్చిన ఆ మేఘాలనే దూతలుగా పంపించింది. తరువాత దశకమైన "శిందురచ్చెంబొడి"లో ఆ వర్షాకాలంలో కనిపించిన వస్తువులు అన్ని అతనిని గుర్తు చేసి, తనను బాధ పెట్టడం ఆరంభించడాన్ని పలికింది. "కార్ క్కోడల్ పూక్కాళ్" అనే తరువాత దశకంలో ఆ వస్తువులు తనను పూర్తిగా బాధించడాన్ని తెలిపి, "కుమరనార్ శొల్లుమ్ పొయ్యానాల్ నానుమ్ పిఱన్దమై పొయ్యన్నే" (నిత్య యౌవనాన్ని కలిగిన శ్రీకృష్ణుడు పలికిన చరమ శ్లోకం అసత్యమైతే, నేను పెరియాళ్వారుల కడుపున పుట్టడం కూడా అసత్యమే కదా) అనే పాశురంలో పెరియాళ్వార్ల కడుపున పుట్టడం, "మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన" (శ్రీరామాయణం– యుద్ధకాండ– 18– 3) (మిత్రుడనే భావంతో నా దగ్గరకు వచ్చి ఆశ్రయించినవానిని నేను ఏ విధంగానూ విడచిపెట్టను) అనే సూక్తి శ్రీరామచమ శ్లోకం తన విషయంలో అసత్యమై పోతుందా? అని సందేహపడి, చివరిలో "నల్ల ఎన్ తోழி" అనే పదవ పాశురంలో "విల్లిపుదువై విట్టుశిత్తర్ తంగళ్ దేవరై వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్ అదు కాండుమే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–10–10) (శ్రీవిల్లి పుత్తూరులో వేంచేసి ఉండే పెరియాళ్వార్లు తమ స్వామి అయిన శ్రీ రంగనాథుని తమకు వీలైన ఉపాయాలతో ఆహ్వానించగలిగినవారైతే, అప్పుడు స్వామిని మనం దర్శించగలం) అనే సూక్తి ద్వారా భగవంతుడు పలికిన మాట అసత్యమైనా, తనకు పెరియాళ్వారులతో ఉండే సంబంధం అనేది తనకు తప్పక ఫలాన్ని సిద్ధింప చేస్తుంది– అని నిశ్చయించుకున్నది. తరువాత గల "తామ్ ఉగక్కుమ్" అనే దశకంలో "శమ్మై యుడైయ తిరువరంగర్ తామ్ పణిత్త మెయ్ మ్మై పెరువార్తై విట్టుశిత్తర్ కేట్టిరుప్పర్" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி–11–10) (ఋజుత్వాన్ని కలిగిన శ్రీరంగనాథుడు తాను పలికిన సత్యమైన చరమ శ్లోకాన్ని

పెరియాళ్వార్లు విని, దానిలో నమ్మకాన్ని కలిగి ఉన్నారు) అనే సూక్తి ద్వారా స్వామి ఋజుత్వాన్ని కలిగి ఉన్నవాడు కనుక, దానిని చూసినా నేను ఫలాన్ని కోల్పోవలసిన పనిలేదు– అని మనసులో నిశ్చయించుకున్నది. అప్పుడు అతడు వేగంగా వచ్చి తన దర్శనాన్ని అనుగ్రహించనందున, "శాదిప్పార్ అరినియే" (11–10) అని బాధతో దశకాన్ని పూర్తిచేసింది. ఈ విధంగా తాను ఆశించిన ప్రాప్యం ఫలించక తప్పదని నిశ్చయించుకున్న పెరియాళ్వారుల సంబంధం కూడా వేగంగా ఫలించడం కనిపించనందున, తానే స్వయంగా అతని దగ్గరకు వెళ్లాలని ప్రయత్నించినా, తాను ఆ విధంగా వెళ్లలేని రీతిలో బలహీని కలిగి ఉన్నందున, నడువగలిగినవారిని చూసి "నన్ను అతడు ఉండే చోటుకు తీసుకుని పోయి చేర్చండి"– అని "మ ற்றிరుందీర్ కట్కు" (12) అనే దశకంలోనూ, ఆ విధంగా చేయకపోయినా, అతనికి చెందిన వస్తువులలో దేనినైనా తీసుకొని వచ్చి, నాకు దానితో సంబంధాన్ని కలిగించి, నేను ప్రాణాలను ధరించేటట్లు చేయండి –అని "కణ్ణనెన్నుమ్" అనే 13వ దశకంలోను పలికింది.

జన్మించేటప్పుడే "భగవంతుడే రక్షకుడు" అనే నిశ్చయాన్ని కలిగి ఉండే ప్రపన్నకులంలో ఈమె పుట్టినప్పటికీ, తన స్వరూపానికి తగని విధంగా తానే నోము నోచి, అతనిని పొందవలసిన రీతిలో కదా, ఈమెకు స్వామి విషయంలో కలిగిన గొప్ప ప్రేమ ఉన్నది. ఇటువంటి గొప్ప ప్రేమను కలిగినదై, తిరుప్పావై ప్రబంధంలో "ప్రాప్యం, ప్రాపకం ఆ భగవంతుడే" అని నిశ్చయించుకొని, ఆ తర్వాత అతనిని పొందితే తప్ప ప్రాణాలను ధరించలేని విధంగా అయినది, ఈమెకు కలిగిన దశ.

ఇంతటి గొప్ప ప్రేమ ఈమెకు ఉన్నప్పటికీ, భగవంతుని అభిప్రాయం వేరే విధంగా ఉన్నది. ఈమెకు తన అనుభవం అనే ప్రాప్యం వంటబట్టాలంటే, ఇంతకంటే ఎక్కువగా ఈమె ప్రేమ వృద్ధి చెందాలి. తిన్న ఆహారం జీర్ణం కావడం సాధ్యం కాని అజీర్ణ దశలో ఆహారం పెడితే, ప్రాణానికి ముప్పు ఏర్పడేటట్లే, మహానందాన్ని జీర్ణం చేసికొనగలిగిన చాలా గొప్ప ప్రేమ అనే పరమ భక్తి ఈమెకు

కలిగితే తప్ప, ఈమె మహానందాన్ని భరించలేదు. అందుచేత "ఆ పరమ భక్తి కలిగిన తర్వాత దర్శనాన్ని అనుగ్రహించాలి" అనే భావంతో అతడు ఆలస్యం చేశాడు. ఆ తరువాత ఈమె భక్తి ఉత్కూలమై, అతనిని పొందితే ప్రాణాలను ధరించగలగడం, పొందకపోతే నశించి పోవడం అనే స్థితి కలిగి, అతనిని నిర్బంధించి అయినా పొందాలి– అనే స్థితి ఏర్పడింది. ఈ విధంగా పరమ భక్తి కలుగగానే, "ఎన్ ఆవా అఱ చ్చూழ்న్దాయ్" (నా ఆర్తి అంతా తీరేటట్లు నన్ను సంశ్లేషించావు) (తిరువాయ్ మొழி–10–10–10) అనే విధంగా పరమ భక్తి కలిగిన నమ్మాళ్వార్లకు భగవంతుడు తన సాక్షాత్కారాన్ని కలిగించినట్లే, ఈమెకు కూడా దర్శనాన్ని అనుగ్రహించి స్వీకరించాడు, ఈమెకు కలిగిన పరమ భక్తి, దానికి తగిన విధంగా ఈమె పొందిన గొప్ప మహానందం ఎవరూ మాటలతో చెప్పడానికి వీలు లేని రీతిలో అంతులేనివై ఉన్నందున, ఈ దశకంలోని ఒక్కొక్క పాశురంలోనూ మొదటి సగంలో "కణ్డీరే?" అని ప్రశ్నించే మాటగాను, రెండవ భాగం చివర "కండోమ్! "అని బదులు పలుకుతున్న మాటగాను, క్రమంగా తనకు కలిగిన పరమ భక్తిని, దానివల్ల తాను పొందిన మహానందాన్ని ఇద్దరు సంభాషించే విధంగా పలికి, ఈ నాచ్చియార్ తిరుమొழி అనే ఈ ప్రబంధాన్ని గోదాదేవి పూర్తి చేస్తున్నది.

ఈ గోదాదేవి ప్రపన్న కులానికి చెందినదై ఉండగా, పరమ భక్తి వరకు భక్తి పరిణమించిన తరువాతనే ఈమెకు భగవంతుడు తన సాక్షాత్కారాన్ని అనుగ్రహించాడు– అనిభావించినప్పుడు, ఈమె సాధన భక్తినిష్ఠ అని చెప్పవలసి వస్తుంది కదా –అని అంటే, సాధన భక్తి నిష్ఠలకు మించిన ఈమెకు భక్తి ఉన్నప్పటికీ, అది ఆర్తి చేత కలిగిన భక్తి తప్ప, భగవంతుని పొందడానికి సాధనం అనే భావనతో అనుష్ఠింపబడిన భక్తి కాదు. అందుచేత ఈమె భక్తి సాధన భక్తి కాదు. ఈమెది సిద్ధసాధన నిష్ఠ అయిన శరణాగతి అయినా, ఈమెకు ఉత్కూలమైన ఆశ కూడా ఉన్నది. ప్రపన్నులు అందరికీ భగవంతుడే ప్రాపకమై

ఆశ్రయించేటప్పుడు, ఆ స్వామి విషయంలో ఆశ కూడా ఉండి తీరాలి. ఆశ లేకపోతే అతనిని పొందడమే సాధ్యం కాదు. ఆ విధంగా అయితే, ఆ భక్తితోనే ప్రాప్యాన్ని పొందవచ్చు కదా! అని అంటే, సాధన భక్తిని అంగాలతో అనుష్ఠించి పూర్తి చేయడం అనేది దుష్కరమైనది. ఇంతే కాక, భగవంతునకు, తనకు మధ్య ఉండే భర్తృ భార్యా సంబంధాన్ని తెలిసినవారికి, భర్త తనతో పొందిన సుఖానికి కూలి అడిగే భార్య వలె, స్వరూపానికి విరుద్ధం కూడా. అందుచేత, భక్తిని ఉపాయం చేయడం అనేది సాధనంగా విడువదగినదే తప్ప, అత్యంత ఉన్నతమైన కళ్యాణ గుణాలను కలిగిన భగవంతుని విషయంలో భక్తి నిషేధించదగినది కాదు. ప్రపన్నునకు సమస్త కళ్యాణ గుణాలను కలిగినవాడైన భగవంతుడే ఉపాయం అవుతున్నాడు. ఆ గుణాలే ప్రాప్యం అవుతున్నాయి కూడా. "సోశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితా" (తైత్తిరీయం –ఆనందవ ల్లి– 1–2) (ముక్తుడు అన్ని కళ్యాణ గుణాలను సర్వజ్ఞుడైన బ్రహ్మతో పాటు అనుభవిస్తున్నాడు) అనే విధంగా పరమపదం వెళ్లినప్పటికీ అక్కడ భగవంతుని కళ్యాణ గుణాలే అనుభవించదగినవి అవుతున్నది కదా.

తనకు కలిగిన పరమ భక్తి, ఆ భక్తికి తగినట్లుగా తాను పొందిన మహానందం – అనేవి లోకంలో ఏ జీవుని విషయంలోనూ చూడడానికి వీలు కానిది అయినందున, "కండీరే" అని అంటూ ఒక్కొక్క పాశురంలోను పూర్వార్ధం చివర అడుగుతున్నది. స్వామిని దర్శిస్తే తప్ప ప్రాణాలు ధరించలేని తన పరమ భక్తిని "కండోమ్" అని ఉత్తరార్ధంలో వాక్కుతో బదులు పలుకుతున్నది. తాను పొందిన మహానందాన్ని కూడా తెలిపి, ఈ దశకాన్ని గోదాదేవి పూర్తి చేస్తున్నది. రేపల్లెలోని ఒక గోపికా భావనతో పలికినందున ఇది అన్యాపదేశ ప్రక్రియకు చెందినది. చివరి పాశురంలో "విట్టుశిత్తన్ కోదైశొల్" అని అన్నందున ఈ విధంగా పాశురాలను పాడినది గోదాదేవి అనే విషయం కూడా వ్యక్తం అవుతున్నది.

పదునాలుగవ దశకం అవతారికకు అనువాదం పూర్తి అయింది.

★★★★★

పట్టి మేయ్న్దోర్ కారేఱు పలతేవఱ్కోర్కీழ் క్కన్టాయ్
ఇట్టీఱిట్టు విళైయాడి ఇఙ్గే పోత క్కణ్డీరే ?
ఇట్టమాన పశుక్కళై యినితు మఱిత్తు నీరూట్టి
విట్టుక్కొణ్డు విళైయాడ విరున్దానత్తే కణ్డోమే. 1

ఓర్ కార్ ఏఱు = (శ్రీకృష్ణుడు అనే) నల్లని కోడె ఒకటి, పట్టి మేయ్న్దు = కావలిలో లేకుండా, యథేచ్ఛగా తిరుగుతూ, బలతేవఱ్కు = బలరామునకు, ఓర్ కీழ் కన్టు ఆయ్ = సాటి లేని తమ్ముడై, ఇట్టీఱిట్టు = సంతోషానికి వ్యక్తీకరణ రూపంగా పలు రీతుల్లోని కోలాహలాలను చేసి, విళైయాడి = క్రీడిస్తూ, ఇఙ్గే పోద = ఇక్కడికి రావడం, కణ్డీరే = చూచారా, ఇట్టమ్ ఆన = తనకు ఇష్టం అయిన, పశుక్కళై = పశువులను, ఇనితు = తృప్తిగా, మఱిత్తు = మచ్చిక చేసి, మేపి, నీర్ ఊట్టి = చన్నీటిని తాగించి, విట్టు క్కొణ్డు = (ఈవిధంగా వాటిని)మేపి, విళైయాడ = (ఆస్వామి) క్రీడించగా, విరున్దావనత్తే = బృందావనంలో, కణ్డోమ్ = దర్శించాము.

అవ :- ముతఱ్పాట్టు. "వానిళవరశాయ్", "విణ్ణాట్టవర్ మూతువర్" (తిరువిరు-2) ఎన్టు శొల్లుకిఱవర్కళ్ నియమిక్క అవర్కళాలే నియామ్యనాయ్, అవర్కళ్ "శూట్టునన్ మాలైకళ్ తూయన వేన్ది" (తిరువిరు-21) త్తజ్గళ్ స్వరూపత్తు క్కనురూపమామ్బడి పోతుపోక్కి యిరుక్కిఱవళవిలే, "తిరువాయ్ప్పాడియిలే వెణ్ణెయ్ తిరళానిన్టతు" ఎన్టుమ్; "నప్పిన్నైప్పిరాట్టి ప్రాప్తయౌవనై యానాళ్" ఎన్టుమ్ కేట్టు, అవ్విరుప్పు ఉణ్డతురుక్కాట్టాతే ఇఙ్గే వన్దవతరిత్తు; శ్రీబృన్దావనత్తిలే స్వైరసఞ్చారమ్బణ్ణి అత్తాలే తన్నిఱమ్ పఱ్ఱు త్తిరికిఱపడి.

వ్యా :- (పట్టి మేయ్న్దు) పరమపదత్తిల్ కట్టుణ్డిరుప్పారోపాతియాయ్, స్వైరసఞ్చా రమ్బణ్ణవతు అవతరిత్తు ప్పోన్దవిడత్తేయాయ్త్తు. "వానిళవరశు" (పెరియా.తిరు. 3-6-3) ఎన్గిఱపడియే- తిరునన్దాழ்వాన్ మడియిలుమ్, శ్రీసేనాపతియాழ்వాన్ పిరమ్బిన్ కీழிలుమ్. పెరియతిరువడి శిఱకిన్ కీழிలుమాయ్త్తు ఇత్తత్వమ్ వళరువతు" ఎన్టాయ్త్తు భట్టర్ అరుళిచ్చెయ్వతు. ఆనై కరుప్పన్దోట్టత్తై ప్పుక్కాల్ తిరియుమాపోలే యాయ్త్తు ఇవనుమ్ ఊరై మూలైయడియే తిరియుమ్బడి. పరమపదత్తిల్ నూల్ పిడిత్తు ప్పరిమాఱు వతుపోలన్టిక్కే, "వెణ్ణెయ్ కళవు పోయ్త్తు, పెణ్గళ్ కళవు పోయ్త్తు" ఎన్నుమ్బడియాక వాయ్న్ద మర్యాదైకళై అழிత్తుక్కొణ్డు తిరియుమ్బడి. (ఓర్ కారేఱు) అభిమతలాభత్తాలే అద్వితీయనాయ్ తన్నిఱమ్బెఱ మేనాణిత్తిరుక్కు మిరుప్పు, పరమపదత్తిల్ ఉడమ్బు వెళుత్తుప్పోలే కాణు మిరుప్పతు.

(పల తేవర్కోర్ కీழ் క్కన్దాయ్) వాసనై ఇరుక్కిఱపడి. పెణ్గళవిలే తీమ్బు శెయ్తు తిరియుమవన్ ఇవళ్ళవిలుమ్ భవ్యనాయిరుక్కుమ్. తనక్కు అభిమతమాన విషయజ్గళిలే శేరవిడుకైక్కు ఘటకనాకైయాలే అవన్ నినైవిన్పడియే యాయ్త్తు త్తిరియుమ్బడి. పెరుమాళుమ్, పిరాట్టియుమాయ్ ప్పళ్ళికొణ్డరుళుమ్బోతు ఇళైయపెరుమాళ్ కైయుమ్ విల్లుమా యుణర్న్దు నిన్రు నోక్కి, "రమమాణాః" (రామా-బాల-1-31) ఎన్గిఱపడియే ఇరువరుమాన కలవియిల్ పిఱక్కుమ్ హర్షత్తిల్ మూవరాక చ్చొల్లలామ్బడి అన్వయిత్తు అవర్కళుడైయ సంశ్లేషత్తుక్కు వర్ధకరాయిరుక్కుమాపోలే.

కృష్ణన్ తీమ్బాలే యేఱుణ్డ పెణ్గళ్ నెఞ్జిల్ మఱత్తై త్తన్ ఇన్శొల్లాలే పరిహరిత్తు. "రామేణాశ్వాసితా గోప్యః" (వి.పు.5-24-20) ఎన్గిఱపడియే- అవర్కళై అశ్వసిప్పిత్తు ప్పోరున్దవిడుకైయాలే ఇవనళవిల్ భవ్యనాయాయ్ త్తిరుప్పతు. ఇవన్దాన్ అవన్ నినైవిన్ పడియే తిరియుమవనుమాయ్, ఓరళవిల్ నియమిక్కవుమ్ కడవనాయాయ్త్తిరుప్పతు. "తన్నమ్బియోడ ప్పిన్ కూడ చ్చెల్వాన్" (పెరియా.తిరు.1-7-5) ఎన్నక్కడవతిఱే. ఇవన్దాన్ ఓరడి పిఱ్పడవిఱే పామ్బిన్ వాయిలే విழுన్దతు.

(ఇట్టీఱిట్టు) ఇచ్చేతనన్ ముక్తనానాల్ భగవదనుభవత్తాల్ వన్ద హర్షత్తుక్కు పోక్కువిట్టు. "ఏతత్సామ గాయ న్నాస్తే" (తైత్తి-ఆనం) ఎన్రు- సామగానమ్ పణ్ణుమాపోలే, అవన్దాన్ ఇజ్జే వన్దవతరిత్తు ఇప్పరి మాற்றత్తై ప్పెఱుకైయాలే వన్ద హర్షత్తుక్కు ప్పోక్కువిట్టు ప్పణ్ణుమ్ వ్యాపార మిరుక్కిఱపడి. కీழే "ఏఱు" ఎన్రు- జాత్యుచితమాక ప్పణ్ణుమ్ వ్యాపార మిరుక్కిఱపడి. "అవాక్యనాదరః" (ఛాందో-3-14-2) ఎన్గిఱ తత్త్వమ్ "ఇట్టీఱిట్టు" ఎన్నుమ్బడి యిరుప్పతే! ఎన్రు శిఱియాత్తాన్ పోర విద్ధరాయిరుక్కుమ్" ఎన్రు అరుళిచ్చెయ్ వర్. (విళై యాడి) అచ్చెరుక్కుక్కు ప్పోక్కువిట్టు ప్పణ్ణుమ్ లీలైయై చ్చొల్లుకిఱతు. ఇతుతానేయిఱే ప్రయోజనమ్. (ఇజ్గే పోత) అజ్గే పోనాలుమ్ పెఱవియ పరిమాற்றத்தై అవన్ ఇజ్గే పరిమాఱ క్కాణపెற்றారుణ్డో ?

కణ్డవర్కళ్ పాశురమాయిరుక్కిఱతు మేల్; - (ఇట్టమాన పశుక్కళై) యువాక్కళా నవర్కళ్ అభిమతవిషయత్తిలుమ్ ఘటకరై విరుమ్బి యిరుక్కుమాపోలే, ఇవనుమ్ పశుక్కళైయాయ్త్తు విరుమ్బువతు. "ఆకళ్ పోకవిట్టు క్కుழలూత" (తిరువాయ్-10-3-10) వేణుమే. "నీ తాழ்த்తతెన్' ఎన్రు మాతాపితాక్కళ్ కేట్టాల్ "పశుక్కళిన్పిన్నే పోనేన్' ఎన్రు శొల్లలామ్బడి తనక్కు ఒతుజ్గ నిழలాయిరుక్కుమిఱే అవై. (ఇట్టమాన పశుక్కళై) "తివత్తిలుమ్ పశునిరై మేయ్ప్పువత్తె" (తిరువాయ్-6-2-2) ఎన్గిఱపడియే పరమపద త్తిలుమ్ కాట్టిల్ పశుక్కళై మేయ్క్కుమత్తైయాయ్త్తు విరుమ్బి యిరుప్పతు. అవ్విరుప్పి లుమ్ వాయ్ వెరువి క్కిడప్పతుమ్, కనా క్కాణ్బతుమ్ ఇప్పశుక్కళైయాయ్త్తు.

(ఇనితు మఱిత్తు) ఇరువరాక క్కలన్దు పరిమాఱానిన్థాల్ ఎతిర్త్తలైయినుడైయ నామగ్రహణమ్ పణ్ణినాల్ అతు ప్రీతియాయిరుక్కుమాపోలేయాయ్త్తు ఇవర్గ్రిన్ పేరై చ్చొల్లి అఴైత్తాల్ అవర్గ్రుక్కు ప్రియమాయిరుక్కుమ్బడి. లోకత్తిలే చేతనర్ అసఙ్ఖ్యేయ రాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ ఎల్లారుడైయవుమ్ నామరూపవ్యాకరణమ్ పణ్ణుమాపోలే. (నీరూట్టి) అవర్గ్రుక్కు త్తణ్ణీర్ పరుకుకై అపేక్షితమానాల్ తాన్ అఱైమట్టు నీరిలే ఇఴిన్దు, పిన్నే కైయై క్కట్టి క్కునిన్దు నిన్ఱు తణ్ణీర్ ప్పరుక క్కాట్టుమాయ్త్తు ఇవన్, పిన్నై అవైయుమ్ కూడక్కుడిక్కుమ్, "తడమ్ పరుకు కరుముకిలిఱే". (పెరి.తిరు-2-5-3) "సయత్ర్ప్ర మాణం కురుతే లోక స్తదనువర్తతే" (గీత-3-21) కారయిత్రుత్వ మిరుక్కిఱపడి. "కన్ఱు మేయ్త్తు" (తిరువెడు) ఇత్యాది. తటాకత్తిలే ఒరు మేఘమ్ పడిన్దాఱ్పోలేయాయ్ త్తిరుప్పతు.

(విట్టుక్కొణ్డు విళైయాడ) అభిమతసిద్ధియాలే తన్ మేన్మై పారాతే తిరుక్కుఴల్ పేణాతే, తిరుప్పరియట్టమ్ పేణాతే, స్వైరసఞ్చారమ్ పణ్ణానిఱ్కుమ్. అవై మేయ్న్దు తణ్ణీరుమ్ పరుకుకైయాలే పిన్నై త్తనక్కొరు కర్తవ్యాంశ మిల్లై. నిరపేక్షనుక్కిఱే లీలైయిల్ అన్వయ ముళ్ళతు. ఇన్ద లీలైతానేయిఱే ప్రయోజనముమ్. (విరున్దావనత్తే కణ్డోమే) శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలే కణ్డాఱ్పోలే యిరుప్పతొన్ఱిలే తిరువాయ్ప్పాడియిలే కాణుమ్ కాట్చి. శెరుక్కరాయిరుక్కుమ్ రాజాక్కళ్ భోగత్తుక్కు ఏకాన్తమాన స్థలఙ్గళిలే మాళికై శమైత్తు అభిమతవిషయఙ్గళుమ్ తాఙ్గళుమాయ్ భుజిత్తాప్పోలే ఇరుప్పతొన్ఱిఱే శ్రీబృన్దావనత్తిల్ పరిమాఱ్ఱమ్.

అరు :- ముదఱ్పాట్టు. "పట్టి"- కళవు. పట్టి మేయ్కైయాలే, "కార్" ఎన్గైయాలే వానిళవరశిల్ వ్యావృత్తి. 'వానిళవరశాయ్" ఎన్ఱు నారదాదికళ్ శొల్ల క్కేట్టు ఎన్ఱపడి. సూరికళుక్కు ప్పరతన్త్రనా యిరుక్కుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వానిళవరశు ఎన్గిఱపడియే యిత్యాది) స్వైరసఞ్చా రమ్ పణ్ణువతు ఎన్నుమత్తై సదృష్టాన్తమాక అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (అవై యిత్యాది). (మూలై యడియే తిరియుమ్బడి) ఎన్నుమత్తై ఉపపాదిక్కిఱార్ (పరమపదత్తిలిత్యాది).

స్వైరసఞ్చారమ్ పణ్ణప్పోన్ద విడత్తే ఇవర్క్కు ప్పరతన్త్రరాక వేణ్డుకిఱతెన్ ? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వాసనై యిరుక్కిఱపడి) ఎన్ఱు. వాసనై- పరమపదత్తిల్ వాసనై. (కీఴ్ క్కన్ఱు) తమ్బి. హేత్వన్తరమ్ (పెణ్గళవిలే యిత్యాది). ఇవర్ ఘటకరాకక్కూడుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పెరుమాళు మిత్యాది) అతావతు- ఇళైయపెరుమాళ్పోలే ఇవర్క్కు కృష్ణనిడత్తిలే సర్వేశ్వరత్వప్రతిపత్తి యుణ్డాకైయాలే కూడుమ్. ఇవన్ శేర విడుమ్ ప్రకారత్తై క్కాట్టుకిఱార్ (కృష్ణన్ తీమ్బాలే యిత్యాది). ఆనాల్ వరవుక్కు నియామక మిల్లైయో ?

ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవన్దానిత్యాది) కృష్ణన్ నియామకనాయిరుక్కుమతుక్కు ప్రమాణమ్ కాట్టామల్ నియామ్యనాయిరుక్కుమతుక్కు ప్రమాణమ్ కాట్టుకిఱార్ (తన్నుమ్బియోడ ఇత్యాది) నియామ్యనన్టిక్కే ఇరున్దాల్ వరుమ్ హాని ఏతు ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇవన్దాన్ ఒరడియిత్యాది). "ఇట్టీఱు"- శెరుక్కాల్ వన్ద వ్యాపారమ్. ఇట్టీఱిడుకై- శపథిక్కై. ఆనాల్ ఏకశబ్దత్తాలే శొల్లువానెన్? ఎన్న (కీழ்) ఎన్ఱు. పశుక్కళో? ఇష్టమ్, పెణ్గళన్రో! ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యువాక్కళిత్యాది). పశుక్కళ్ ఘటకరాకైయాలె ద్వివిధమాక అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఆకళ్ పోక విత్యాది). ఇవై ఇష్ట మెన్నైక్కు హేత్వన్తరమ్ (నీ తాழ்త్తతెన్నిత్యాది). ఇన్ద హేతుద్వయత్తాలే ఇన్ద ఇష్టత్తైయిన్ చరమావధియై క్కాట్టుకిఱార్ (తివత్తిలుమ్) ఎన్ఱు.

"ఇనితు మఱిత్తు" ఎన్ఱతుక్కు -అవற்றుక్కినితామ్బడి అழைత్తు ఎన్గాక్కి త్తాత్పర్యమ్ (ఇరువరాక విత్యాది). "పశుక్కళై"ఎన్ఱు బహువచనమాయిరుక్క, ఎల్లావற்றైయుమ్ మఱిక్క క్కూడువో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (లోకత్తిలేయిత్యాది). "నీరూట్టి" ఎన్ఱ కారయిత్రృత్వత్తుక్కు త్తాత్పర్యమ్ (అవற்றుక్కిత్యాది). అవన్ కుడిక్కు మెన్ను మతుక్కుమ్ అత్తై క్కణ్డు, అవై కుడిక్కు మెన్నుమతుక్కుమ్ ప్రమాణద్వయ మరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (తడమ్ పరుకిత్యాది) పశువేయ్‌క్కై ఇనితాయిరుక్కుమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (కన్ఱుమేయ్త్తిత్యాది). మేయ్‌క్కిఅవనుక్కు విళైయాట్టుక్కూడుమో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవై మేయ్‌న్దిత్యాది). ఫలవేళైయిల్ వైకుణ్ఠత్తిలే కాణవేణ్డావో ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలిత్యాది).

మొదటి పాశురం –

అవతారిక– " విణ్ణాట్టవర్ మూదువర్" (పరమపదంలో ఉండే ప్రాచీనులైన నిత్య సూరులు) (తిరువిరుత్తం–2) అని చెప్పబడే నిత్య సూరులు వయస్సు ముదిరిన మంత్రులవలె, "వానిళ వరశు" (పరమపదంలో యువరాజు) (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 3–6–3) అనే విధంగా పరమపదానికి యువరాజు వలె ఉండే పరమపదనాథుని నియమించగా వారికి వశపడి ఉండేవాడై, వారు, "శూట్టు నన్మాలైకళ్" (తిరు విరుత్తం– 21) అనే పాశురంలో చెప్పబడినట్లు తమ వృత్తికి తగినట్లు ఆ స్వామికి తిరుమంజనం చేసి రూపం సమర్పించే వేళలో, " రేపల్లెలో ప్రతి ఇంటిలోనూ వెన్న సమృద్ధిగా ఉన్నది" అని, " నప్పిన్నై పిరాట్టి యౌవన పరువాన్ని పొందింది" అని విని, పరమపదంలో ఉండే సన్నివేశంలో తృప్తి లేక, ఈ విభూతిలో శ్రీకృష్ణుడై వచ్చి అవతరించి, బృందావనంలో ఇష్టపడి తిరిగి, దానివల్ల

సమృద్ధిని పొందిన వృషభంవలె సంచరించిన విషయాన్ని ఈ పాశురం తెలుపుతున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పట్టి మేయ్ న్దోదోర్ కారేఱు) పరమపదంలో ఉండేటప్పుడు కట్టుబడిన వృషభం వలె ఉన్నాడు. కృష్ణుడై అవతరించి, రేపల్లెకు వచ్చిన తరువాత ఇష్టం వచ్చినట్లుగా సంచరించి, వికాసాన్ని పొంది, గొప్ప ఠీవిని కలిగిన ఆబోతు వలె అయ్యాడు. "వానిళ వరశు" అని పెరియాళ్వార్లు అనుగ్రహించినట్లుగా, పరమపదనాథుడు ఆదిశేషుని ఒడిలోనూ, విష్వక్సేనుడు అనే సేనై ముదలియార్ బెత్తం కింద, గరుడుని రెక్కల కింద పెరిగే యువరాజు వలె ఉంటాడు– అని భట్టర్ మాటిమాటికి అనేవారు. అందుచేత పరమపదంలో ఇతడు కట్టుబడిన వృషభం వలె ఉన్నాడు. ఇక్కడ కృష్ణుడై అవతరించిన తరువాత, ఈ విధంగా నియంత్రించేవారు ఎవరు లేకుండా, ఏనుగు చెరకు తోటలో ప్రవేశించి తిరిగినట్టుగా, రేపల్లెలో అంతటా తుంటరితనాలను చేస్తూ ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగి వికాసాన్ని పొంది, ఆబోతు వలే అయ్యాడు. స్వరూప విరోధమైన ఏ కార్యం లేని పరమపదంలో ఒకే నిర్దిష్టమైన క్రమంలో వర్తించడం వలె కాకుండా, "ఈ రేపల్లెలో శ్రీకృష్ణునిచే వెన్న దొంగిలింపబడింది, గొల్ల కన్యలు దొంగిలింపబడ్డారు" –అని అంతటా ఎక్కడ చూసినా మాట్లాడుకునేటట్టు అయినది. అవధులను నశింప చేస్తూ, ఇతడు తిరిగే రీతినే "పట్టి మేయ్ న్దు" అని అంటున్నది.

(ఓర్ కారేఱు) తాను అభిలాషను పొంది, ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగినందు వల్ల, సాటి లేనివికాసాన్ని పొంది, గర్వంగా తిరిగే ఆబోతు వలె అయ్యాడు. పరమపదంలో ఇతడు అతృప్తి చేత పాలిపోయినవానివలె ఉన్నాడు కాబోలు!

(బలదేవఱ్కోర్ కీழ் క్కన్ఱాయ్) పెద్దవాడైన బలరాముని కంటే చిన్నవాడై, అతనిచే నియమింపబడదగినవాడై ఉన్నాడు. ఇతడు ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరగడం కోసం రేపల్లె అవతరించినప్పటికీ, పరమపదంలో ఆదిశేషుని చేత ఒడిలో పెట్టుకోబడి సంచరించే యువరాజుగా పెరిగినందువల్ల, ఇక్కడ కూడా ఆ ఆదిశేషుని అవతారమైన బలరామునకు పరాధీనుడై ఉన్నాడు. కన్యల విషయంలో

తుంటరితనాన్ని చేసేవాడు ఇతని విషయంలో అణగ మణగి ఉంటాడు. అంతేకాక, తనకు ఇష్టమైనవారైన గోపికలు ప్రణయ రోషంతో ముఖాన్ని చూపించకుండా ఉండేటప్పుడు ఈ బలరాముడే వారిని తనతో చేర్చే ఘటకుడుగా ఉన్నందు వల్ల కూడా అతని అభిప్రాయానికి లొంగి ఉంటాడు.

శ్రీరామావతారంలో, శ్రీరాముడు సీతాదేవి కలసి అరణ్యంలో పరుండి ఉండేటప్పుడు, లక్ష్మణుడు మేల్కొని చేతిలో వింటిని ధరించి నిలచి, వారిని రక్షించి,

"రమ్య మావసథం కృత్వా రమమాణా వనే త్రయః,
దేవగన్ధర్వ సంకాశాః తత్ర తే న్యవసన్ సుఖమ్"

(శ్రీరామాయణం –బాలకాండ– 1– 31)

(దేవగంధర్వుల వలె ప్రకాశించేవారు, వనంలో ఆనందించేవారు అయిన రాముడు, లక్ష్మణుడు, సీత అనే ఆ ముగ్గురు ఒక పర్ణశాలను నిర్మించుకొని, అందులోనే సుఖంగా నివసించారు) అనే విధంగా శ్రీరాముడు, సీతాదేవి కలసి ఉన్నందువల్ల కలిగే ఆనందంలో ఇద్దరికి భాగం ఉన్నది– అని చెప్పేటట్టుగా కలసి ఉండి, వారి సంశ్లేష సుఖాన్ని వృద్ధిచేసినట్లుగానే, ఈ బలరాముడు కూడా కృష్ణుని తుంటరితనంతో పుండుపడిన కన్యల మనస్సులలో ఉండే కోపాన్ని

"సందేశైః సామ మధురైః ప్రేమగర్భై రగర్వితైః,
రామేణాశ్వాసితా గోప్యః హరిణా హృత చేతసః"

(విష్ణుపురాణం–5– 24– 20)

(శ్రీకృష్ణుని చేత అపహరింపబడిన మనసును కలవారైన గోపికలు అనునయంతో నిండిన, మధురమైన, ప్రేమ నిండిన, గర్వం లేనివి అయిన మాటలతో ఆశ్వాసాన్ని పొందారు) అనే విధంగా తన తీయని మాటలతో పోగొట్టి, వారిని ఊరటను పొందేటట్లు చేసి, కృష్ణునితో కలపినందు వల్ల, బలరాముని విషయంలో శ్రీకృష్ణుడు అణగి మణగి ఉంటాడు. బలరాముడు పెద్దవాడై ఉండడానికి తగినట్లుగా శ్రీకృష్ణుడు బలరాముని అభిప్రాయం ప్రకారం నడచేవాడు అయినప్పటికీ, వాస్తవంలో శేషభూతుడైన బలరామునకు శేషి అయినందువల్ల,

ఒక్కొక్క సమయంలో అతనిని నియమించడం కూడా చేస్తాడు " బలదేవనెన్నుమ్ తన్ నంబియోడ ప్పిన్ కూడా చ్చెల్వాన్" (బలదేవుడు అనే గుణపూర్ణునితో కూడా సంచరిస్తాడు) (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 1 –7– 5) అని శ్రీకృష్ణుడు సామాన్యంగా బలరామునకు అణగినవాడై ఉండేవాడు– అని పెరియాళ్వార్లు కూడా అనుగ్రహించారు కదా. బలరాముడు కూడా కృష్ణుని అపాయాలలో చిక్కుకోకుండా ఉండేటట్లు కనిపెట్టి ఉండడమే అలవాటు కదా. బలరాముడు ఒకనాడు కొంచెం దూరంగా ఉండేటప్పుడు, శ్రీకృష్ణుడు కాళీయుడు అనే సర్పం నోటిలో పడ్డాడు కదా

(ఇట్టీటిట్టు) గర్వాన్ని తెలిపే శబ్దం మొదలైన కార్యాలను చేసి– అని అర్థం. ఈ లీలావిభూతిలో ఉండే బద్ధచేతనుడు దీని నుండి విడుదలను పొంది, ముక్తుడై పరమపదానికి చేరి, భగవంతుని అనుభవించడం వల్ల కలిగే ఆనందాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ,

"ఏతత్ సామ గాయన్ ఆస్తే హా వూహా వూహా వు,
అహమన్న మహమన్న మహామన్నమ్,
అహమనాదోఽ హమన్నాదో ఽ హమన్నాదః"

(తైత్తిరీయం– భృగువల్లి –10–6)

(ముక్తుడు పరమాత్మను చేరి ఈ సామగానాన్ని పాడుతూ ఉంటాడు "హా వూహా వూహా వు". నేను పరమాత్మకు అన్నంవలె భోగ్యమైనవాడను, నేను అన్నం వలె భోగ్యమైనవాడను, నేను అన్నం వలె భోగ్యమైనవాడను. నేను పరమాత్మ సంతోషం అనే అన్నాన్ని అనుభవిస్తున్నాను, పరమాత్మ సంతోషం అనే అన్నాన్ని అనుభవిస్తున్నాను, పరమాత్మ సంతోషం అనే అన్నాన్ని అనుభవిస్తున్నాను) అనే విధంగా సామగానం చేసేటట్లుగానే, భగవంతుడు ఇక్కడకు వచ్చి అవతరించి, తన సౌలభ్య సౌశీల్యాదులు ప్రకాశాన్ని పొందేటట్లుగా ఇక్కడ ఉండేవారితో వర్తించగలిగినందువల్ల ఆనందాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ చేసే శబ్దం మొదలైన కార్యాలను ఇది తెలుపుతున్నది. మొదటి పాదంలో "కారేటు" అనే గొల్ల జాతికి తగిన కార్యాలను చేయడాన్ని చెబుతున్నందువల్ల పునరుక్తి లేదు. " "అవాక్యనాదరః"

(ఛాందోగ్యం– 3–14– 2) (గాంభీర్యం వల్ల ఎవరితోనూ మాట్లాడనివాడుగాను, ఏ విషయంలోనూ ఆదరం లేనివాడుగానూ ఉంటాడు, పరమాత్మ) అని చెప్పబడే గొప్పతనాన్ని కలిగిన పరతత్వం "ఇట్టీటిట్టు విళైయాడుమ్" అని చెప్పేటట్లుగా అయినది –అని కూరేశుల శిష్యులైన శిటియాత్తాన్ అనే ఆచార్యులు అభినివేశంతో అనేవారు –అని నమ్పిళ్ళై అనుగ్రహించారు –అని అంటారు.

(విళైయాడి) ముందు తెలిపిన గర్వాన్ని వ్యక్తం చేసే లీలావ్యాపారాలను చెబుతున్నది. అవతారాన్ని ఎత్తినదానికి లీలే కదా ప్రయోజనం.

(ఇంగే పోద క్కణ్డీరే?) పరమ పదానికి వెళ్లినప్పటికీ అనుభవించడానికి అతడు ఇక్కడ చేయడాన్ని చూడగలిగిన వారు ఉన్నారా? ఇంతవరకు ఇవి అడిగినవారి మాటలు.

ఇక పై ఉత్తర భాగంలో, చూసినవారు చెప్పే వచనాలు తెలుపబడుతున్నాయి. తరువాతి పాశురాలలో కూడా ఈ విధంగానే అన్వయించుకోవాలి.

(ఇట్టమాన పశుక్కళై) ఇతనికి ప్రియమైనవారు కన్యలే కదా. పశువులను ఇష్టమైనవిగా ఇక్కడ చెప్పడానికి అభిప్రాయం ఏమి? అని అంటే, యౌవన దశను కలిగిన ప్రేమికులు తాము ప్రేమించిన ప్రేయసిరాండ్ర కంటే, వారితో తమను చేర్చే వారిని మిక్కిలిగా అభిమానిస్తారు కదా. ఆ విధంగానే, ఈ కృష్ణుడు కూడా పశువులనే గోపికల కంటే ఎక్కువగా అభిమానిస్తాడు. " ఆగళ్ పోగవిట్టు కుழలూదు పోయిరుందే" (తిరువాయ్ మొழி–6–2–2) (పశువులను మేపడం కోసం పంపి అక్కడికి పోయి నీ వేణువును ఊదు) అనే విధంగా పశువులను పిలువడం కోసం వేణువును ఊదినట్లుగానే, ప్రేయసిరాండ్రను పిలవడకోసం కూడా వేణువును ఊదడం ద్వారా పిలుస్తాడు కదా, శ్రీకృష్ణుడు. ఈ విధంగా ప్రియురాండ్రతో చేర్చే ఘటకులై ఉన్నందువల్ల శ్రీకృష్ణుడు గోపికలతో క్రీడించి, సమయం మించి ఇంటికి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు " నీవు ఆలస్యంగా రావడానికి ఏమి కారణం? అని తల్లి, తండ్రి అడిగినట్లయితే, " గోవులను చాలా దూరం తోలుకొని

వెళ్ళాను. వాటిని తిప్పి తిరిగి తీసికొని రావడంలో ఆలస్యం అయినది" అని కారణం చెప్పడానికి వీలుగా ఉన్నందువల్ల, ఈ పశువులు చాలా ఇష్టమైనవిగా శ్రీకృష్ణునకు ఉంటాయి.

(ఇట్టమాన పశుక్కళై) "తివత్తిలుమ్ పశునిరై మెయ్ ప్పు ఉవత్తి శెంగనివాయ్ ఎంగళాయర్ తేవే" (తిరువాయ్ మొழி–10– 2 –10) (ఎర్రని వర్ణంతో అందంగా ఉండే, దొండ పండు వంటి అధరాన్ని కలిగిన మా గోపాల స్వామీ! వైకుంఠంలో కూడా పశువులను మేపడాన్ని నీవు ఎక్కువగా ఇష్టపడుతున్నావు) అనే విధంగా పరమపదం కంటే పశువులను మేపడాన్నే కదా ఇతడు ఎక్కువగా ఇష్టపడతాడు పరమపదంలో ఉండేటప్పుడు కూడా ఇతడు కోరి నోరార పలకడం, పగటి కలలను కనడం దేనిని? అంటే, కృష్ణావతారంలో మేపిన ఈ పశువులనే కదా.

(ఇనిదు మఱిత్తు) తీయగా పేరును చెప్పి పిలచి– అని అర్థం నాయకుడు, నాయకి కలసి వర్తించేటప్పుడు ఒకరిని ఇంకొకరు పేరు పెట్టి పిలిస్తే, అది పిలిచినవారికి చాలా మధురంగా ఉండేటట్లుగా, పశువులను మేపేటప్పుడు కూడా పశువుల పేర్లను చెప్పి పిలిస్తే వాటికి చాలా మధురంగా ఉంటుంది కదా. పశువులు వేలాది సంఖ్యలో ఉండేటప్పుడు ఆ పశువులను ఒక్కొక్కటిని పేరు పెట్టి పిలవడం సాధ్యం అవుతుందా? అని అంటే, ఈ లీలా విభూతిలో ఉండే సంఖ్యకు మించిన చేతనులకు అందరికి నామరూప వ్యాకరణం చేసిన, అంటే, సృష్టి కాలంలో పేరును, రూపాన్ని ఇచ్చిన ఇతనికి ఇది అసాధ్యం ఏమీ కాదు కదా.

(నీరూట్టి) ఆ పశువులకు నీటిని తాగిస్తూ ఉండేటపుడు, దగ్గరలో ఉండే ఎక్కువ లోతు లేని నీటి ప్రదేశంలో దిగి, అవి నోటితో నీటిని తాగవలసి ఉన్నందున, తన చేతులను నడుములో కట్టుకొని నిలచి, నోటితో అవి నీరు తాగే అలవాటును చేస్తాడు, ఇతడు. ఆ తరువాత అవి కూడా నీటిని తాగుతాయి. " తడమ్ పరుగు కరుముకిల్" (పెరియ తిరుమొழி– 2 –5 –3) (సరస్సులో నీటిని తాగే నల్లని మేఘం వంటివాడు) అని తిరుమంగై ఆళ్వారులు కూడా,

ఇతడు నీటిని తాగేటప్పుడు మేఘం సరస్సులో నీటిని తాగేటట్లుగా ఉంటుంది– అని అన్నారు కదా.

"యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠః తత్తదేవేతరో జనః,
స యత్ ప్రమాణం కురుతే లోకః తదనువర్తతే" (భగవద్గీత–3–21)

(జ్ఞానులైనవారు ఏ ఏ కార్యాలను అనుష్ఠిస్తారో, ఆ యా కార్యాలను జ్ఞానం లేని మిగిలిన మానవులు కూడా ఆచరిస్తారు. ఆ జ్ఞానులు కార్యాలను ఎంతవరకు ఆచరిస్తారో అంతవరకే లోకం కూడా ఆచరిస్తుంది) అని భగవద్గీతలో చెప్పినట్లుగానే, నీరు తాగడం కూడా తాను ఆచరించి చూపించి, పశువులను కూడా ఆ విధంగా నీరు తాగేటట్లు చేస్తాడు. నీరు తాగడం కూడా తెలియని లేగ దూడలను ఈ విధంగా నీరు తాగేటట్లు నేర్పించి, అవి నీరు తాగేటట్లు చేయాలి తప్ప, వేరు రీతిలో వానిని నీరు తాగించడానికి వీలు కాదు కదా. "కన్రు మెయ్ త్తు ఇనిదు ఉగంద కాళాయ్" (తిరు నెడుందాండగమ్–16) (లేగ దూడలను మేపి, సంతోషించిన వృషభం వంటివాడా!) అని తిరుమంగై ఆళ్వారుల పలికిన విధంగా, నీరు తాగడం కూడా తెలియని లేగ దూడలను మేపడంలో చాలా ఆనందించేవాడు కదా, ఇతడు.

(విట్టు క్కొణ్డు విళైయాడ) పశువులను మేపడానికి విడచి పెట్టేటప్పుడు క్రీడించడం సాధ్యం అవుతుందా? అని అంటే, పరమపదంలో ఉండేటప్పుడు కూడా తాను పొందాలని ఆశపడినది లభించినందున, తన కేశపాశాన్ని గమనించకుండా, తన పీతాంబరాన్ని మురికి పోయేటట్లుగా శుభ్రం చేసికొని ధరించకుండా, ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరుగుతాడు. అవి గడ్డిని మేసి, నీటిని తాగిన తర్వాత తనకు చేయవలసిన వేరొక పని ఏమీ లేదు. ఆ స్థితిలో క్రీడించడం తప్ప వేరు ఏ పని లేదు కదా. అవతారంలో ప్రయోజనం ఈ క్రీడయే కదా.

(విరుందావనత్తే కణ్డోమే) రేపల్లెలో కూడా ఇటువంటి దృశ్యాన్ని దర్శించడం సాధ్యం కానందు వల్ల, అది కూడా శ్రీవైకుంఠంలోని దృశ్యంగానే ఉంటుంది. గొప్పతనాన్ని కలిగిన ప్రభువులు తాము ప్రత్యేకంగా అనుభవించడంవలె ఉంటుంది కదా, శ్రీబృందావనంలో ఇతడు పొందిన ఈ అనుభవం.

★★★★★

అనుజ్గ ఎన్నై ప్పిరివుశెయ్‌తు ఆయర్ పాడి కవర్‌న్దుణ్ణుమ్
కుణఙ్గునాటి క్కుట్టేఱ్ఱై క్కోవర్‌త్తననై క్కణ్డీరే ?
కణఙ్గళోడు మిన్ మేకఙ్గలన్దాఱ్పోల వనమాలై
మినుఙ్గ నిన్ఱు విళైయాడ విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. 2

అనుఙ్గ = నేను బాధపడేటట్లుగా, ఎన్నై పిరివు శెయ్‌తు = నన్ను విశ్లేషించి పోయి, ఆయర్ పాడి =రేపల్లెను, కవర్‌న్దు = ఆక్రమించి, ఉణ్ణుమ్ = అనుభవించేవాడై, కుణుఙ్గు నాటి = వెన్న పాతబడిన వాసనను కలవాడై, కుట్టు ఏఱ్ఱై = లేతవయస్సులోని ఎద్దువలె (గిత్తవలె) ఉన్నవాడైన, కోవర్‌త్తననై = శ్రీకృష్ణుని, కణ్డీరే = చూచారా !, మిన్ మేకమ్ = మెఱుపు, మేఘం, కలన్దాఱ్పోల = ఒకదానితో ఇంకొకటి చేరినట్లు, వనమాలై మినుఙ్గ నిన్ఱు =నల్లని తిరుమేనిలో మెఱుపువంటి వనమాల ప్రకాశించగా, కణఙ్గళోడు= (స్నేహితుల) సమూహాలతో కలసి, విళైయాడ = ఆడుతూ ఉండగా, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- ఇరణ్డామ్బాట్టు- (అనుఙ్గ) నాన్ జీవియాతపడియాక ప్పిరివై విళైత్తు. "పిరియేన్ పిరియలాఱ్ఱేన్" ఎన్ఱు శొల్లివైత్తితే పిరివతు. ఇన్నమ్ ఒరుకాల్ కాణలామో ? ఎన్నుమ్ ఆశైయాలే జీవిక్కవుమ్ వేణ్డి ముడియవుమ్ పెఱాతే నోవుపడుకిఱపడి. (ఎన్నై) పిరివే ఎరువాక ప్పణ్ణైకెక్కు త్తాన్ ఎన్ఱిరున్దానో ఎన్నైయుమ్? (ఆయర్‌పాడి కవర్‌న్దుణ్ణుమ్) పట్టిమేయుమ్బడి తన్నై చ్చొల్లుకిఱతు. అకఙ్గళిల్ శిఱై శెయ్‌తు వైత్త వఱ్ఱైయేయాయ్‌త్తు విరుమ్బి అముతుశెయ్‌వతు., తన్నై ఆశైప్పట్టారై ఉపేక్షిత్తు ప్పోన్దాన్; ఇప్పోతు ఆశైప్పట్టితే నోవు పడుకిఱతు.

(కుణఙ్గు నాటి) ముఢైనాఱ్ఱమ్ అనుభవిక్కవేణుమ్బోలే కాణుమ్ ఇవళ్ తానాశైప్పట్టిరుప్పతు. (దీక్షితమ్) (రామా.అయో. 16-23) తిరుమేనియిలే పూశిన వెణ్ణైయుమ్, పోర్‌త్త పుఱుప్పుత్తోలుమ్, యజమానవేషమ్ తోఱ్ఱుమ్బడియాక ఇరుక్కుమ్బడి. (వ్రతసమ్పన్నమ్) ఋషిశొన్నవళవన్ఱిక్కే, అవన్ ఒరుపట్టిని విడచ్చొల్లుమాకిల్ తామ్ ఇరణ్డు పట్టిని విడువర్. (వరాజినధరమ్) నల్ల పరియట్టఙ్గళ్ శాత్తుమతిన్ఱిక్కే వరాజినధరరాయిరుప్పర్. (శుచిమ్) ఒరువరైయుమ్ స్పర్శిక్కలాకాతు; పిరాట్టి యొరుత్తియైయుమ్ శెయ్యలావతిల్లైయితే ఎన్దాల్ అవళ్ తన్నై స్పర్శిక్కిలుమ్ అడుత్తడుత్తు ముఴుకానిప్పర్; ఇతుక్కు ఎతిర్‌త్తట్టితే. "కఱైయినార్ తువరుడుక్కై" (తిరువాయ్- 4-8-4) ఇత్యాది. అవన్ విరుమ్బాత బ్రహ్మచారినిఱత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు? ఇప్పడియే కుణుఙ్గునాఱ్ఱమాయ్‌త్తు ఇవళుకప్పతు. (కుట్టేఱ్ఱై) అభిమతలాభత్తాలే మేనాణిత్తిరుక్కుమ్బడి. (కోవర్‌త్తననై) పెణ్గళై వెఱున్దలైయాక్కి, పశుక్కళై

అభివృద్ధమాక్కుమ్- ఒన్టు నూజాయిరమాక్కుమ్.

(కణజ్గళోడు) "తన్నేరాయిరమ్ పిళ్ళైకళోడే". (మిన్నిత్యాది) మిన్నుమ్, మేఘముమ్ శేర్న్దాప్పోలేయాయ్త్తు శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు పరభాగమాయ్ ఉజ్జ్వలమాన వనమాలై యశైన్దు వరుమ్బడియాక. మాలైయిడువాన్ ఇవనుక్కు భావ్యనాయితే యిరుప్పతు. "గర్భదాసర్' ఎన్నుమాపోలే. (విళైయాడ విరున్దావనత్తే కణ్డోమే) ఇమ్మాలై యిట్టాల్ వికృతరాయిరుక్కుమ్ తిరువాయ్ప్పాడియిలే కాణ్ణై యన్టిక్కే, శ్రీబృన్దావనత్తిలే స్వైరసఞ్చారమ్ పణ్ణి విళైయాడ క్కణ్డోమ్.

అరు :- ఇరణ్డామ్బాట్టు. (అనుజ్గ ఇత్యాది) "అనుజ్గ" -నడుజ్గ. 'అనుజ్గ" ఎన్టు- వినాశమాతల్, నోవుపాడాతల్. అనుజ్గవేణ్డువానెన్? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పిరియే నిత్యాది) ఇరణ్డామర్థత్తిలే నోక్కాక త్తాత్పర్యమ్ (పిరివే నిత్యాది) "ఆయర్పాడి" -ఆయర్ పాడియిలుళ్ళ పెణ్గళై. "కుట్టేఱు" -ఇళరిషభమ్. ఇప్పడి జాత్యుచితమాన నాయకవేషత్తై ఆశైప్పట్ట పేరుణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (దీక్షిత మిత్యాది). మాలాకారర్ ఎన్నామల్ "మాలైయిడువాన్" ఎన్బానెన్? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (గర్భదాసరిత్యాది). (మాలైయిడువాన్) ఇత్యాది వాక్యద్వయతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- తానుమ్ మాలాకారర్ మకళాకైయాలే తానిట్టు మాలైయుమ్ శాత్తిక్కొణ్డు అవన్ విళైయాడు మెన్టిరుక్కిఱాళ్ ఎన్టరుళిచ్చెయ్వర్.

రెండవ పాశురం –

అవతారిక– "వైజయంతి అనే వనమాలను ధరించి, మెరుపు మెరిసే మేఘంవలె ప్రకాశించేవాడై, తన స్నేహితులతో బృందావనంలో ఆడే భగవంతుని మేము దర్శించాము"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (అనుంగ) నేను జీవించడానికి సాధ్యం కాని విధంగా కదా –అని అర్థం. నేను బాధపడేటట్లుగా కదా– అనే అర్థాన్ని గ్రహించవచ్చు.

(అనుంగ ఎన్నై ప్పిరివు శెయ్ దు) నేను ప్రాణాలతో నిలిచి ఉండడానికి సాధ్యం కాని విధంగా నన్ను విశ్లేషించి– అని అర్థం సంశ్లేషించేటప్పుడు "నిన్ను విడిచిపెట్టను విడిచిపెడితే నేను భరించలేను" అని చెప్పి కదా విశ్లేషించాడు. ఇందువల్ల, ఇంకా ఒకసారి చూడవచ్చు కదా – అనే ఆశతో ప్రాణాలతో బ్రతికి ఉండవలసి ఉంటుంది. అందుచేత, విశ్లేష దుఃఖంతో ప్రాణాలను విడువడం సాధ్యం కాదు. ఈ విధంగా చేసే, వధించడంతో సమానమైన చిత్రవధను ఇక్కడ "అనుంగ" అని అంటున్నది.

(ఆయర్పాడి కవర్ న్దుణ్ణుమ్) "పట్టి మెయ్ న్దు" అనే గడచిన పాశురంలో చెప్పిన అర్థాన్ని వివరిస్తున్నది. తనను ఆశపడిన నా వంటి కన్యలను విశ్లేషంతో బాధపెట్టి, అంతటి ఆశ లేని రేపల్లెలోని కన్యలను అపహరించుకొని పోయి, తన గృహాలలో బంధించి ఉంచిన వారిని కోరి అనుభవిస్తాడు. నేను ఈ విధంగా ఆశపడకుండా ఉంటే, బాధపడకుండా ఉండి ఉండవచ్చు కదా– అని అంటున్నది.

(కుఱుంగు నాఱి) శ్రీకృష్ణుని దగ్గర వీచే మురిగిన వెన్న వాసన అనుభవించాలి– అని ఈమె ఆశపడుతున్నది కాబోలు. ఈ విధంగా ఆశపడినవారు ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారా? అని అంటే,

"దీక్షితం వ్రతసంపన్నం వరాజినధరం శుచిమ్,

కురంగశృంగపాణిం చ పశ్యంతీ త్వాం భజామ్యహమ్"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యకాండ– 16– 23)

(దీక్షను చేపట్టినవాడవు, వ్రతంతో కూడినవాడవు, గొప్పదైన జింకచర్మాన్ని ధరించినవాడవు, పరిశుద్ధమైనవాడవు, జింక కొమ్మును చేతిలో ధరించినవాడవు అయిన నిన్ను చూచి నేను నీ విషయంలో భక్తిని కలిగి ఉంటాను) అనే విధంగా సీతాదేవి శ్రీరాముని, యాగం కోసం దీక్షను గ్రహించినప్పుడు ఉండే తిరుమేనిలో పూసిన వెన్నను ధరించినవాడై, జింక చర్మాన్ని కూడినవాడై, యాగం చేసే యజమానివేషంతో ఉండడాన్ని, ఆచార్యుడైన వశిష్ఠుడు ఒకనాడు ఉపవాసం చేయమని చెబితే రెండు దినాలు ఉపవాసం ఉండడాన్ని, పట్టుపీతాంబరాలను తొలగించుకొని, గొప్పదైన జింక చర్మాన్ని ధరించడాన్ని, వశిష్టుడు "సీతాదేవిని కాకుండా వేరే ఎవరిని తాకకూడదు" అని చెబితే, సీతాదేవిని తాకవలసి వచ్చినప్పుడు మళ్ళీ మళ్ళీ స్నానం చేయడానికి కోరి, ఇటువంటి యాగ దీక్షలో ఉండేవాడైన రాముని చూడాలని ఆశపడింది కదా. " కట్టైయినార్ తువరుడుక్కై కడైయావిన్ కழிకోల్ కై శట్టైయినార్ కవరాద తళిర్ నిఱత్తాల కుఱైవిలమే" (తిరువాయ్ మొழி– 4– 8 –4) (మచ్చలను కలిగిన, మిక్కిలి ఛాయను కలిగిన వస్త్రాన్ని, పాలు పితికే వెదురుపాత్రను, చేతి కర్రను ధరించినవాడు, తన తిరుమేని గురించి పట్టించుకోనివాడు అయిన శ్రీకృష్ణుడు ఇష్టపడని చిగురువంటి ఎర్రని నా శరీరవర్ణం విషయంలో నాకు అపేక్ష లేదు) అని దీనికి పూర్తిగా వ్యతిరేకమైన శ్రీకృష్ణుని అవతార వేషాన్ని పరంకుశ నాయకి కోరి, " అతడు ఆదరించని నా

కన్యలావణ్యంతో ఏమి ప్రయోజనం? అని పలికింది కదా. ఆ విధంగానే ఈమె కూడా శ్రీకృష్ణుని శరీరం నుండి వీచే మురిగిన వెన్న వాసననే కోరుతున్నది.

(కుట్టేற்றை) రేపల్లెలో దొంగతనం చేసి, తాను ఆశించినది పొందినందు వల్ల చాలా తీవిగా ఉండే లేతవయస్సులోని వృషభంవంటివానిని.

(గోవర్ ద్దననై క్కణ్డీరే) పశువులను వృద్ధి చేసేవానిని –అని అర్థం. కన్యలను ఏమీ లేకుండా చేసి, పశువులను ఒకటికి నూరింతలుగా పెంచేవాడు –అని తాత్పర్యం.

ఇక పాశురంలోని మిగిలిన భాగంలో బదులు పలికేవారి వచనాలు తెలుపబడుతున్నాయి.

(కణంగళోడు) "తన్నేరాయిరమ్ పిళ్ళైకళోడు తళర్ నడై ఇట్టు వరువాన్" (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி– 3–1–1) (తనతో సమానంగా ఉండే వేల మంది పిల్లలతో కలసి బుడిబుడి నడకలను నడుస్తూ వస్తాడు) అని గోదాదేవికి తండ్రిగారు అయిన పెరియాళ్వార్లు పలికినట్లుగా, తనతో పోలి ఉండేవారైన స్నేహితుల బృందంతో– అని అర్థం.

(మిన్ మేగమ్ కలందాఱ్పోల్ వనమాలై మినుంగ నిన్టు) మెరపు, మేఘం ఒకటిగా చేరినట్లుగా ఉన్నది– నల్లని మేనికి పరభాగ శోభను కలిగిస్తూ ప్రకాశించే వనమాల అనేది వక్షస్సులో కదలాడగా కలిగే అందం.

(వనమాలై మినుంగ నిన్టు) ఉత్తర మధురా నగరంలో ఉండే గృహాన్ని వెదకి వెళ్లి, పూలమాలికను అడిగిన ఇతనికి మాలాకారుడు చాలా వశపడి, ఇతనికి వనమాలికను ఇచ్చినందున, అది చాలా గొప్పగా ప్రకాశిస్తున్నది గర్భైశ్వర్యాన్ని కలిగిన, జన్మతః దాసుడైన మాలాకారునివలె, మాలాకారులైన పెరియాళ్వారుల పుత్రిక అయిన తాను సమర్పించిన మాల కూడా అతడు కోరి అలంకరించుకొని క్రీడిస్తాడు– అని భావిస్తున్నది.

(విళైయాడ విరుందావనత్తే కణ్డోమే.) ఈ మాలికను అలంకరించుకొని వచ్చినట్లయితే, రేపల్లెలోని కన్యలు వ్యామోహాన్ని పొంది పడిపోతారు కనుక, అక్కడ క్రీడించడానికి సమయం ఉండదు. ఆ విధంగా కాకుండా, ధరించి నిలచి క్రీడించగలిగిన స్నేహితులతో కలసి ఇష్టం వచ్చినట్లుగా తిరిగి లీలారసం అనుభవించడాన్ని శ్రీ బృందావనంలో చూశాము.

★★★★★

మాలాయ్ ప్పిఱన్ద నమ్బియై మాలే శెయ్యుమ్ మణాళనై
ఏలా ప్పొయ్కళురైప్పానై ఇజ్గే పోత క్కణ్డీరే?
మేలాల్ ప్పరన్ద వెయిల్ కాప్పాన్ వినతై శిఱువన్ శిఱకెన్నుమ్
మేలాప్పిన్ కీழ் వరువానై విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. **3**

మాల్ ఆయ్ పిఱన్ద నమ్బియై = (స్త్రీల విషయంలో ఉండే) వ్యామోహమే మూర్తీభవించి జన్మించిందా ! అనే టట్లుండే స్వామియై, మాలే శెయ్యుమ్ మణాళనై = వ్యామోహాన్నే కల్గి ఉండే వరుడై, ఏలా పొయ్కళ్ ఉరైప్పాన్ = పొసగని అసత్యాలను పలికే శ్రీకృష్ణుని, ఇజ్గే పోత కణ్డీరే = ఇక్కడకు రావడం చూచారా ?, మేలాల్ = పైన, పరన్ద = వ్యాపించిన, వెయిల్ = ఎండను, కాప్పాన్ = (తిరుమేనిపై పడకుండా), అడ్డుకోవడం కోసం, వినతై శిఱువన్ శిఱకు ఎన్నుమ్ మేలా ప్పిన్ కీழ் వరువానై = వినతాసుతుడైన గరుడుని ఱెక్కలు అనే వితానం కింద వేంచేసి ఉండే స్వామిని, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్= బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- మూన్ఱామ్పాట్టు. (మాలాయ్ ప్పిఱన్ద) పెణ్గళ్ పక్కల్ వ్యామోహన్దాన్ ఒరు వడివు కొణ్డాప్పోలే యాయ్త్తిరుప్పతు. "సత్యం జ్ఞానమ్" (తైత్తి.ఆనం.1-1) ఎన్నుమాపోలే. (నమ్బియై) ఇతొరుపలక్షణమాత్రమాయ్. శొల్లి చ్చొల్లాత గుణఙ్గళాల్ పూర్ణనాయిరుక్కై. (మాలే శెయ్యుమ్) "తేన తే త మనువ్రతాః" (రామా.అయో.17-16) ఎన్నుమాపోలే. తన్నుడైయ వ్యామోహత్తై క్కాట్టియాయ్త్తు ఇత్తలైక్కు వ్యామోహత్తై విళైప్పిత్తతు. (మణాళనై) తన్నడైయ శెవ్వికొళ్ళ ఇట్టుప్పిఱన్దాన్ అవన్ పోలేకాణుమ్.

(ఏలా ప్పొయ్కళురైప్పానై) ఒழిగ్గు మఞ్జళుమ్, మాళికైచ్చాన్దుమాయ్ వన్దాల్ "ఇతెల్లా మెఙ్గిలుమ్ పెఱ్ఱాయ్ ?" ఎన్ఱు కేట్టాల్; "మఱ్ఱుణ్డో ? నాన్ పుఱమ్బుఱివేనో ?' ఎన్నుమ్. మెయ్ శొల్లుకై తేట్టమాకిల్ రామావతారత్తిలే పోక అమైయాతో? "సత్యవాదీ చ" (రామా.అయో.2-32) ఎన్నక్కడవతిఱే. "యథాదృష్టార్థవచన శ్చ" ఎన్నక్కడవతిఱే ఉపాయమాయ్, భూతహితముమాయిరుక్కుమ్ ఇరణ్డు వార్త్తై. శొల్లామైయాలే అప్పోతే మెయ్యా యిరుక్కుమ్ -పెరుమాళ్ వార్త్తై ఇవన్ వార్త్తై విழుక్కాట్టిల్ మెయ్యా యిరుక్కుమ్. రామావతారత్తిల్ మెయ్యుమ్, కృష్ణావతారత్తిల్ పొయ్యుమిఱే ఆశ్రితర్క్కు త్తఞ్జమ్. ఏకరూపనాయ్, ఇరణ్డు వార్త్తై శొల్లాతే ఆశ్రితరక్షణమ్ పణ్ణుమ్ అవన్; తన్నై అழియమాఱి ప్పొయ్ శొల్లి రక్షిక్కుమ్ ఇవన్. పకలై ఇరవాక్కువతు; ఆయుధమెడే నెన్ఱు ఆయుధ మెడుప్పతు. ఎతిరికళ్ మర్మఙ్గళై క్కాట్టిక్కొడుప్పతాయిఱే రక్షిప్పతు. (పొయ్కళురైప్పానై) ఒన్ఱుపోలే యిరుప్పదు నూఱాయిరమ్ పొయ్యాయ్త్తు చ్చొల్లువతు. ఇవన్ పొయ్ తేట్టమాయిఱే "ఇజ్గే పోత క్కణ్డీరే" ఎన్గిఱతు.

(మేలాలిత్యాది) "మేలే పరన్ద వెయ్యిలై నోక్కుకైక్కాక. "వినతై శిఱువన్" ఎన్గపడి ఎన్హాన్ ! ఆణ్డాళ్ "ఎన్గరుళిచ్చెయ్‌వర్ విద్దరాయ్. అవనుక్కు క్కుడైయిడువాన్ ఇవళుక్కు భవ్యనాయిఱే యిరుప్పతు; "గర్భదాసన్" ఎన్నుమాపోలే. (మేలాప్పిన్ కీழ் వరువానై) పెరియవుడైయార్‌మేల్ వెయ్యిలే పడాతపడి సమ్పాతి మఱైత్తాప్పోలే, ఇవనైయుమ్ పెరియతిరువడి శిఱకిన్ కీழ் నిన్ఱు విళైయాడ క్కణ్డోమ్.

అరు :- మూన్ఱామ్బాట్టు. (మాలా యిత్యాది) మాల్- ఈశ్వరన్. ధర్మియై ధర్మమాక చ్చొన్న విడ ముణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (సత్యం జ్ఞాన మిత్యాది). "మాలే శెయ్యుమ్"- తన్ పక్కలిలే మాలైయుణ్డాక్కుకై. "ఏలా"- ఏఱా. తకుతి యన్ఱిక్కే- ఎన్గపడి. "పొయ్‌కళు రైప్పాన్" ఎన్గైక్కు పొయ్ తేట్టమా యిరుక్కుమో? మెయ్యన్ఱో తేట్ట మెన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (మెయ్ శొల్లుకై యిత్యాది) కృష్ణన్ పొయ్‌శొల్లువనో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యథాదృష్టార్థ వచన మిత్యాది). కృష్ణన్ వార్తై పొయ్యాకిలుమ్ ఉపాయభూతనుడైయ వార్తై యాకైయాలే హితముమాయిరుక్కు మెన్గపడి. పొయ్యుమ్, మెయ్యుమ్ హితమామ్బడి ఎప్పడి? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇరణ్డు వార్తై యిత్యాది). (విழుక్కాట్టిలే),. కార్యత్తిలే. "తన్నుడైయ స్వామిత్వముమ్, అవనుడైయ దాసత్వముమ్ తోఱ్ఱ "శిఱువన్" ఎన్గపడి "పారీర్" ఎన్ఱు నమ్బిళ్ళై ఈడుపడువర్.

(వినతై శిఱువన్ ఎన్గపడి ఎన్హాన్) ఎన్గతుక్కు త్తాత్పర్యమ్- ఆణ్డాళ్ పరివళాకైయాలే, పెరియతిరువడి, తమ్ముడైయ తాయారై కద్రువానవళ్ వెయ్యిలిలే వైత్తపోతు అవ్వెయ్యిల్ తట్టాతపడి తమ్ముడైయ శిఱకాలే కవిత్తుక్కొణ్డు తాయారై నోక్కినతాక మహాభారతత్తిలే శొల్లుకైయాలే అతు తోఱ్ఱ చ్చొన్నపడి ఎన్హాన్- ఎన్ఱు విద్దరాకిఱార్ -ఎన్గరుళిచ్చెయ్‌వర్. శిఱకెన్నుమ్ మేలాప్పు- శిఱకాకిఱ మేల్కట్టి.

మూడవ పాశురం –

అవతారిక– "గరుడుడు తన రెక్కలతో ఎండ పడకుండా ఉండేటట్లు రక్షిస్తూ ఉండగా, ఆ రెక్కల కింద వేంచేస్తూ ఉండే స్వామిని బృందావనంలో దర్శించాము"–అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (మాలాయ్ ప్పిఱంద) కన్యల విషయంలో చాలా గొప్ప ప్రేమను ఒక రూపాన్ని పొందింది– అని చెప్పేటట్లుగా ఉండేవాడు.

"సత్యం జ్ఞాన మనంతం బ్రహ్మ, యోవేద నిహితం గుహాయాం పరమే వ్యోమన్, సోశ్నుతే సర్వాన్ కామన్ సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితేతి" (తైత్తిరీయం– ఆనందవల్లి –1–1)

(సత్యం జ్ఞానమే మూర్తీభవించినది, ఏ విధమైన పరిచ్ఛేదాన్ని లేనిది అయిన బ్రహ్మను ఎవడు తన హృదయ గుహలో ఉన్నదిగా తెలుసుకుంటున్నాడో, అతడు పరమపదంలో సర్వజ్ఞుడైన ఆ పరబ్రహ్మతో కూడా అన్ని కళ్యాణ గుణాలను అనుభవిస్తున్నాడు) అని వేదం పరదశలో పరమాత్మ జ్ఞానం మొదలైన గుణాలే మూర్తీభవించినవాడు– అని చెబుతున్నది. ఇదేవిధంగా, ఈమె అవతార దశలో ఇతడు ప్రేమే మూర్తీభవించినవాడు– అని అంటున్నది. తిరుప్పావై ప్రబంధంలో "మాలే " (26) అని ఇతనిని ఈమె సంబోధించింది కదా.

(నంబియై) ప్రేమే మూర్తీ భవించినవాడు– అని ఒక గుణాన్ని చెప్పినది ఉపలక్షణం. ఇక్కడ చెప్పని అనంత కల్యాణ గుణాలు నిండి ఉండేవాడు– అని తాత్పర్యం.

"సర్వేషాం హి స ధర్మాత్మా వర్ణానాం కురుతే దయామ్
చతుర్ణాం హి సమస్తానాం తేన తే తమనువ్రతాః"
(రామాయణం –అయోధ్యాకాండ –17– 16)

(ధర్మస్వరూపుడైన ఆ శ్రీరాముడు నాలుగు వర్ణాలవారికి, బాల్యం, కౌమారం, యౌవనం, వార్ధక్యం అనే నాలుగు దశలలో ఉన్న వారికి, మిగిలిన అందరికీ కరుణను చూపిస్తాడు. అందువల్ల అతని విషయంలో వారు అందరూ ప్రేమను కలిగినవారై ఉన్నారు) అనే విధంగా తన గొప్ప ప్రేమను చూపించే వీరికి తన విషయంలో గొప్ప ప్రేమను కలిగించాడు– అని అంటున్నది.

(మణాళనై) తన స్త్రీత్వాన్ని అనుభవించడం కోసం పుట్టిన వరుడు ఇతడే– అని అంటున్నది.

(ఏలా ప్పొయ్ కళ్ ఉరైప్పానై) ఏమాత్రం పొసగని అబద్ధాలను పెక్కింటిని చెప్పేవానిని– అని అర్థం. శ్రీ కృష్ణుడు, సంభోగ చిహ్నాలు అయిన పసుపు,

పూలమాలికలు, చందనం తన ఒంటిలో ప్రకాశించేటట్లు రావడానికి చూచి, ఒక గోపిక " ఈ గుర్తులను ఎవతె దగ్గర నుండినీవు పొందావు? "అని అడిగితే, "నిన్ను తప్ప వేరే ఒక స్త్రీ దగ్గర నుండి పొందే అవకాశం ఉన్నదా? నేను వేరు ఏ స్త్రీని తెలియను కదా" అని పచ్చి అబద్దాలను చెబుతాడు. ఇతడు సత్యాన్ని చెప్పి వినాలి అంటే, రామావతారానికి కదా, పోవాలి.

"ప్రియవాదీ చ భూతానాం సత్యవాదీ చ రాఘవః"

(శ్రీరామాయణం –అయోధ్యాకాండ–2 – 32)

(శ్రీరాముడు అందరు ప్రాణులకు తీయగా ఉండే మాటలను చెబుతాడు, సత్యాన్ని పలుకుతాడు) అని సత్యాన్ని చెప్పేవాడుగా ప్రసిద్ధిని పొందినవాడు శ్రీరాముడే కదా.

"యథాదృష్టార్థవచనం చ" (చూచినదానిని చూసినట్లు చెప్పడం కూడా సత్యమే అవుతుంది) అని కదా సత్య లక్షణం చెప్పబడుతున్నది. శ్రీరాముని మాట ఉన్నది ఉన్నట్లుగా చెబుతున్నదై, అందరికీ మంచిది కలిగించేదిగా ఉంటుంది. ముందుకు వెనుకకు విరుద్ధంగా రెండు మాటలను చెప్పనివాడు శ్రీరాముడు– అని ప్రసిద్ధి ఉన్నందువల్ల అతని మాట చెప్పినది అంతా సత్యంగా ఉంటుంది. శ్రీకృష్ణుని మాట అయితే, ముందుకు వెనుకకు విరుద్ధంగా ఉన్నందువల్ల, అబద్ధం వలె తోచినప్పటికీ, దానివల్ల చివరకు హితమే జరుగుతుంది కనుక, కార్యకాలంలో సత్యమై ఉంటుంది. అందుచేత, రామావతారంలోని సత్యం, కృష్ణావతారంలోని అసత్యం భక్తులకు రక్షకమై ఉంటాయి.

శ్రీరాముడు మనసు, శరీరం, వాక్కు అనే ఈ మూడిటిలో ఒకే విధంగా ఉండేవాడై, ముందు వెనుకలకు విరుద్ధంగా మాటను చెప్పకుండా, భక్తులను రక్షిస్తాడు. తన గొప్పతనాన్ని తగ్గించుకుని, అసత్యాన్ని కూడా చెప్పి, భక్తులకు రక్షణ కలిగిస్తాడు, శ్రీకృష్ణుడు. భారత యుద్ధంలో పగలును రాత్రిగా చేసి, ఆయుధాన్ని పట్టను– అని చెప్పి ఆయుధాన్ని పట్టి, దుర్యోధనుడు మొదలైన శత్రువుల మర్మస్థానాలను చూపించి, పాండవులను రక్షించాడు కదా.

(పోయ్ కళ్ ఉరైప్పానై) ఒకటి కాదు, రెండు కాదు, సత్యం వలె తోచే నూరు వేల అబద్ధాలను శ్రీకృష్ణుడు చెబుతాడు.

(ఇంగే పోద క్కణ్డీరే?) ఇతని అబద్ధం చాలా ఉద్దేశ్యమైనది– అని దీనివల్ల తెలుస్తున్నది.

ఇకపై బదులును చెప్పే వారి మాట తెలుపబడుతున్నది.

(మేలాల్ పరంద వెయిల్ కాప్పాన్ వినతై శిఱువన్ శిఱగెన్నుమ్ మేలాప్పిన్ **కీழ்** వరువానై) పైన వ్యాపించి ఉండే ఎండ పడకుండా కాపాడడం కోసం తన రెక్కలను మేల్ కట్టుగా విస్తరింపజేసి, వెలసి ఉండే గరుడుని అతడు తనకు శేషభూతుడు అనేది తెలిసేటట్టుగా. "వినతైశిఱువన్" అని గోదాదేవి పేరు పెట్టి పిలవడం ఏమి ఆశ్చర్యం? అని నంబిళ్ళై చాలా అభినివేశంతో అనేవారట. భగవంతునకు గొడుగు పట్టేవాడు ఈమెకు కూడా జన్మతః దాసుడై, వశపడి ఉండేవాడై ఉంటాడు కదా. అంతేకాక, తన తల్లి అయిన వినతను ఆమె సవతి అయిన కద్రువ దాసిగా చేసికొని, ఎండలో నిలినేటట్లు చేసినప్పుడు, ఆ ఎండ తన తల్లిపై పడకుండా ఉండేటట్లుగా తన రెక్కలను ఆమెకు గొడుగుగా చేసి రక్షిస్తూ, గరురుడు నిలచినట్లుగా మహాభారతంలో చెప్పబడింది. దానిని కూడా "వినతైశిఱువన్" అనే ఈ ప్రయోగంతో తెలుపుతున్నట్లుగా కూడా ఆచార్యులు అభినివేశాన్ని పొందుతారు.

(మేలాప్పిన్ **కీழ்** వరువానై విరుందావనత్తే కణ్డోమే) జటాయువు పైన ఎండ పడకుండా ఉండేటట్లుగా అతని అన్న అయిన సంపాతి తన రెక్కలతో ఆవరించినట్లుగానే, ఇతనిని కూడా గరుడుడు తన రెక్కలను మేల్కట్టుగా చేసి, ఎండ పడకుండా ఉండేటట్లు ఆవరించి నిలువగా, ఆ వినత కుమారుని రెక్కల కింద నిలచి క్రీడించడాన్ని శ్రీబృందావనంలో చూశాము.

★★★★★

కార్త్తణ్ కమలక్కణ్ణెన్నుమ్ నెడుజ్గయిఱు పడుత్తి ఎన్నై
ఈర్త్తుక్కొణ్డు విళైయాడు మీశన్ఱన్నై క్కణ్డీరే ?
పోర్త్త ముకత్తిన్ కుప్పాయ ప్పుకర్మాల్ యానైక్కన్టేపోల్
వేర్త్తు నిన్ఱు విళైయాడ విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. 4

కార్ = కాలమేఘంలో, తణ్ = చల్లని, కమలమ్ = తామరపూవు పూచినట్లుండే, కణ్ ఎన్నుమ్ = తిరునేత్రాలనే, నెడు కయిఱు = పొడవైన దారంలో, ఎన్నై పడుత్తు = నన్ను బంధించి, ఈర్త్తు కొణ్డు = తాను పోయేచోట అంతా నా మనస్సును ఆకర్షించుకొని పోయి, విళైయాడుమ్ ఈశన్ తన్నై క్కణ్డీరే = క్రీడించే స్వామిని దర్శించారా!, పోర్త్త ముత్తిన్ కుప్పాయమ్ = అంతటా ముత్యాలు పొదిగిన చొక్కావలె చిఱు చెమట బిందువులను కలిగినది, పుకర్ = తేజస్సును కలిగినదై, మాల్ =గొప్పదైన, యానై కన్ఱుపోల్ = గున్న ఏనుగువలె, వేర్త్తు నిన్ఱు = చెమటను కల్గి ఆడుతూ ఉండగా, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో చూచాము.

వ్యా: - నాలామ్పాట్టు. (కార్త్తణ్ కమలక్కణ్ణెన్నుమ్) మేఘత్తిలే శ్రమహరమాన తామరై ప్పూత్తాప్పోలే యాయ్త్తు త్తిరుక్కణ్గళ్ ఇరుప్పతు. వడివుతానే ఆకర్షకమాయిరుక్కచ్చెయ్తే అతుక్కు మేలే అవయవశోభైయుమ్ తువక్కవఱ్ఱు. "మేఘశ్యామమ్" (రామా.అయో.83-8) ఎన్నుమ్పడియితే వడివుతానిరుప్పతు. "కైకేయివయిఱ్ఱిలే పిఱన్ద తాపమాఱుమ్కిడీర్ కుళిర్న్ద వడివిలే విழிక్కప్పెఱ్ఱేనాకిల్" ఎన్ఱానిఱే. (కమలక్కణ్ణెన్నుమ్ నెడుజ్గయిరు పడుత్తి) తిరుక్కణ్గళాకిఱ పాశత్తిలే అకప్పడుత్తి.(కమలక్కణ్ణెన్నుమ్) వికాసమ్, శెవ్వి, కుళిర్త్తి, పరిమళమ్ తొడక్కమానవఱ్ఱై యుడైత్తాయ్, అకవాయిల్ అనుగ్రహత్తుక్కు ప్రకాశత్తై ప్పణ్ణుమతువుమాయ్త్తు త్తిరుక్కణ్. (నెడుజ్గయిఱు) పోనవిడ మెజ్గుమ్పోయ్ త్తప్పాతపడి అకప్పడు త్తవఱ్ఱాయాయ్త్తు ఇరుప్పతు. తప్పాతపడి వళైత్తు క్కుళిర నోక్కి. ఎన్నై అనన్యార్హైయామ్పడిపణ్ణి, ఎన్ కార్యమ్ ఎన్ బుద్ధ్యధీనమల్లాతపడి ఎన్నై త్తన్బక్కలిలే ఇழுత్తుక్కొణ్డు. అతువే లీలైయాయిరుక్కుమ్ నిరపేక్షన్.

(కారిత్యాది) వడివழకై క్కాట్టి త్తిరుక్కణ్గళాల్ నోక్కిక్కొణ్డితే ఇవన్ తిరివతు. ఎన్నై క్కణ్ణழகాలే తువక్కి, నాన్ "అతు అతు" ఎన్ఱు వాయ్ వెరువుమ్పడి పణ్ణి, ఇతుతానే తనక్కు ప్పోతుపోక్కాక క్కొణ్డు నిరపేక్షనాయిరానిన్ఱాన్. (పోర్త్త విత్యాది) ముత్తుచ్చట్టై యిట్టాప్పోలే కురువెయర్ ప్పరుమ్బి ప్పుకరైయుడైత్తాన యానైక్కన్ఱు పోలేయాయ్త్తు వేర్త్తు నిన్ఱు విళైయాడుమ్పోతిరుప్పతు. (వేర్త్తు నిన్ఱు విళైయాడ విరున్దావనత్తే కణ్డోమే) ముతలిలే వేర్క్కక్కడవతన్ఱిక్కే యిరుక్కుమ్ పరమపదత్తిలుమన్ఱిక్కే, తాయ్తమప్ప

నుక్కణ్ణై వేర్క్కవుమ్ మాట్టాతే ప్రభువాయ్ మాలైయిట్టిరుక్కుమ్ తిరువాయ్ప్పాడి యిలుమ్ కాణ్ణై యన్నిక్కే, శ్రీబృన్దావనత్తిలే కాణప్పెఱ్ఱోమ్.

అరు :- నాలామ్బాట్టు- (కారిత్యాది) "కార్" ఎన్గతుక్కు తాత్పర్యభేదత్తైయుమ్ కాట్టానిన్టుకొణ్ణు స్వాపదేశత్తిలే మీళవు మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (వడివఴకై యిత్యాది) "కుప్పాయమ్"- శట్టై.

నాల్గవ పాశురం –

అవతారిక– "అలంకరింపబడిన ఏనుగును గున్నవలె ఉండేవాడు, స్వేదాన్ని కలవాడై ఆడుకునే శ్రీకృష్ణుని శ్రీబృందావనంలో దర్శించాము" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (కార్ త్తణ్ కమల క్కణ్ ఎన్నుమ్) నల్లని మేఘంలో చూచినవారి శ్రమను తీర్చే తామర పువ్వులు పూసినట్లుగా అయినది, స్వామి నల్లని తిరుమేనిలో ఎర్రని నేత్రాలు ఉండడం. వర్షం కురిసే మేఘం వలె తిరుమేనియే చూచేవారి మనసును, కన్నులను ఆకర్షిస్తున్నది. అంతకుమించి, అవయవం అయిన కంటిలోని అందం దర్శించేవారిని అభినివేశాన్ని పొందిస్తున్నది.

> "మేఘశ్యామం మహాబాహుం స్థిరసత్త్వం దృఢవ్రతమ్,
> కదా ద్రక్ష్యామహే రామం జగతః శోకనాశనమ్"
>
> (శ్రీరామాయణం – అయోధ్యా కాండ –83– 8)

(మేఘం వలె నల్లనివాడు, విశాలమైన బాహువులను కలవాడు, స్థిరమైన బలాన్ని కలిగినవాడు, స్థిరమైన వ్రతాన్ని కలిగినవాడు, లోకంలోని దుఃఖాన్ని పోగొట్టేవాడు అయిన రాముని ఏనాడు మేము దర్శించగలము?) అనే విధంగా తిరుమేనియే చూచినవారిని ఆకర్షించగలిగినదిగా ఉంటుంది కదా. " కైకేయి కడుపులో పుట్టడం వల్ల ఏర్పడిన తాపం శ్రీరాముని అందమైన రూపాన్ని చూడగలిగినప్పుడే తీరుతుంది" అని భరతుడు అన్నాడు కదా.

(కమల క్కణ్ ఎన్నుమ్ నెడుంకయిఱు పడుత్తి) వికాసం, అందం, చల్లదనం, సుగంధం మొదలైన గుణాలతో తామర పువ్వును పోలినదై, మనస్సులో ఉండే కృపను బహిర్గతం చేసేవిగా ఉండే తిరునేత్రాలు.

(నెడుమ్ కయిఱు) ఎక్కడకు వెళ్లినప్పటికీ వెంబడించి వచ్చి, నేను తప్పుకోవడానికి వీలు లేని విధంగా నన్ను లోబరుచుకోగలిగిన విశాలమైన, దారాలతో అల్లిన వలవలె ఉన్నవి, ఈ నేత్రాలు.

(నెడుమ్ కయిఱు పడుత్తు ఎన్నైఈర్త్తు క్కొణ్డు విళైయాడుమ్ ఈశన్) చాలా పొడుగు అయిన వలతో నన్ను తప్పుకోవడానికి వీలు లేని విధంగా బంధించి, చల్లగా చూచి, నన్ను దాసురాలిగా చేసుకొని, నా కార్యం నా అభిప్రాయం ప్రకారం నడవని విధంగా నన్ను తన వైపు ఆకర్షించుకుని, ఇదే లీలగా ఉండే స్వతంత్రుడు.

(కార్ త్తణ్ కమల క్కణ్ ఎన్నుమ్ నెడుంకయిఱు పడుత్తు ఎన్నై ఈర్త్తు క్కొణ్డు విళైయాడుమ్ ఈశన్) రూపసౌందర్యాన్ని చూపించి, తన నేత్రాలతో కటాక్షించి, కన్యలను వలలో చిక్కుకునేటట్లు చేసి కదా, ఇతడు సంచరిస్తాడు. ఆ రీతిలో నన్ను కూడా తన అందంతో ఆకర్షించి, నేను " అది అది" అని నోటితో పలవరించేటట్లుగా చేసి, ఇదే తనకు కూడా కాలక్షేపంగా ఉండే లీలగా కలిగినవాడై, ఎవ్వరినీ లక్ష్యపెట్టకుండా ఉండే స్వామిగా ఉన్నాడు.

(పోర్త్త ముత్తిన్ కుప్పాయ ప్పుగర్ మాల్ యానై క్కన్ఱే పోల్ వేర్త్తు నిన్ఱు విళైయాడ) శ్రీకృష్ణుడు క్రీడించేటప్పుడు చిన్న చిన్న స్వేద బిందువులు అతని శరీరంలో కల్గడాన్ని చూస్తే, మిక్కిలి కాంతిని కలిగిన గున్న ఏనుగుకు ముఖంలో ముత్యాల కవచం అలంకరించినట్లుగా ఉన్నది.

(వేర్త్తు నిన్ఱు విళైయాడ విరుందావనత్తే కణ్డోమే) స్వేదం కలగడానికి ఏ మాత్రం అవకాశం లేని పరమపదంలో ఉండకుండా, తల్లిదండ్రులకు భయపడి, స్వేదం పుట్టగా నిలచి క్రీడించడానికి సాధ్యం కాకుండా, రాజకుమారుడై మాలను ధరించి ఉండే రేపల్లెలో కూడా ఉండకుండా, చెమట పట్టేటట్లుగా క్రీడించగలిగిన శ్రీబృందావనంలో స్వామిని దర్శించాము.

★★★★★

మాతవ నెన్మణియినై వలైయిల్ పిఴైత్త పన్టిపోల్
ఏతు మొన్నుమ్ కొళత్తారా ఈశన్తన్నై క్కణ్డీరే ?
పీతకవాడై యుడైతాఴ ప్పెరుఙ్గార్ మేకక్కన్టేపోల్
వీతియార వరువానై విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. **5**

మాతవన్ = శ్రియఃపతియై, ఎన్ మణియినై = నాకు నీలరత్నం వలె పరమభోగ్యుడై, వలైయిల్ పిఴైత్త పన్టిపోల్ = వలలోనుండి తప్పించుకొని బతికిబయటపడ్డ ఒక పందివలె, (గర్వించి), ఏతుమ్ ఒన్నుమ్ = తనదగ్గర ఉండే దేనినీ, కొళ తారా = ఇతరులు పరిగ్రహించేటట్లు ఇవ్వనివాడైన, (ఎవరిచేతికి అందనివాడైన), ఈశన్ తన్నై= స్వామిని, కణ్డీర్ = దర్శించారా !, పీతక ఆడై = పీతాంబరం అనే, ఉడై = పరిపట్టం (వస్త్రం), తాఴ = వేలాడుతూ ఉండగా, పెరు కార్ మేకమ్ కన్ఱు పోల్ = బలిసి, నల్లగా ఉండే ఒక పిల్లమేఘంవలె, వీతి ఆర వరువానై = తిరువీథిలో నిండుగా వేంచేసే స్వామిని, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- అఙ్జామ్బాట్టు. (మాతవనెన్ మణియినై) తన్నుడైయ రసికత్వమ్ ఎనక్కు ముడిన్దు ఆళలామ్బడి భవ్యనాయిరుక్కిఱవనై. (వలైయిల్ పిఴైత్త పన్టిపోల్) ముతలిలే అకప్పడాతత్తై అకప్పడుత్తలామ్; అకప్పట్టు త్తప్పినత్తై ప్పిన్నై అకప్పడుత్తప్పోకాతిఱే. ఆశైక్కు అకప్పడాతొఴిన్దాల్ పిన్నై అకప్పడుత్త ప్పరికర మిల్లై. (ఏతు మొన్ఱు మిత్యాది) తన్బక్కలుళ్ళ తొన్ఱుమ్ తారాతే "ఇత్తలైయిలుళ్ళతెల్లామ్ తన్నతు' ఎన్ఱిరుప్పానొరువన్.

(పీతకవాడైయుడై తాఴ) తిరుప్పీతామ్బరమానతు తాఴ్న్దలైన్దు వర. (పెరుఙ్గార్ మేకక్కన్టే పోల్) పెరుత్తు క్కఱుత్తు, అకవాయడఙ్గలుమ్ నీరాలే నిఱైన్దిరుప్పతొరు మేఘక్కన్ఱుపోలే. (వీతియార వరువానై) అమ్మేఘమానతు ఆకాశప్పరప్పడఙ్గలుమ్ తనక్కిడమాక్కిక్కొణ్డు వరుమాపోలేయాయ్‌త్తు వీథియెల్లామ్ తనక్కిడమాక ప్పణ్ణిక్కొణ్డువరుమ్బడి. (విరున్దావనత్తే కణ్డోమే) ఊరార్ పరక్క క్కాణు మిడత్తిలన్ఱిక్కే నమక్కేయాన విడత్తిలే కాణపెఱ్ఱోమ్.

అరు :- అఙ్జామ్బాట్టు- (మాతవ నిత్యాది) "ఎట్టినోడిరణ్డెనుమ్ కయిఱు" ఎన్గిఱపడియే, "వలై' ఎన్ఱు- కయిఱ్ఱై చ్చొల్లుకిఱతు. ఆర - నిఱైయ. "పశ్చాద్గవాం గోపసుతైః పరీతో వేణుస్వనానన్దితవిశ్వచేతాః, సమ్పూర్య వీథిం సవిలాస మాయాద్గోపాలబాలః కులదైవతం నః" ఇత్యేతదనుసన్దేయమ్.

ఐదవ పాశురం –

అవతారిక– "మెరుపు తీగతో కూడిన చిన్న కారు మబ్బువలె, పీతాంబరాన్ని ధరించి వీథిలో వచ్చే శ్రీకృష్ణుని బృందావనంలో దర్శించాము"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (మాదవన్ ఎన్ మణియినై) "మాదవన్"– లక్ష్మీనాథుడు. స్త్రీలలో తిలకం వంటిది అయిన శ్రీదేవిని తన పత్నిగా కలిగినవాడు అయినందువల్ల పరమరసికుడు– అని తెలుపబడుతున్నది. "ఎన్ మణియినై" అని అన్నందు వల్ల ఆ రసిక స్వభావాన్ని మణినివలె నా కొంగులో ముడిచి కట్టుకొని, అనుభవించేటట్లుగా నాకు వశమై ఉన్నవాడు– అని తెలుపుతున్నది.

(వలైయిల్ పిழைత్త పన్ఱి పోల్) వలలో చిక్కుకొని, దాని నుండి బయటపడి తప్పించుకొని బతికిన ఒక వరాహం వలె– అని అర్థం. వలలో చిక్కుకొన్న వరాహాన్ని చిక్కుకునేటట్లు చేయవచ్చు. ఒకసారి చిక్కుకొని తప్పిపోయినదాన్ని మళ్ళీ వలలో బంధించి పెట్టడం సాధ్యం కాదు కదా. ఇతడు కూడా "ఎట్టినోడిరండెనుమ్ కయిఱు" (భక్తి అనే దారంతో) (తిరుచ్చంద విరుత్తం– 83) అనే విధంగా భక్తి అనే వలలో చిక్కుకొనేవాడు అయినప్పటికీ, వీరి భక్తిని పరమ భక్తిగా వృద్ధి పొందించడంకోసం ఆ వల నుండి తప్పి బతికి బయటపడి, వీరికి చిక్కుకోకుండా ఉండేవాడు కదా. అప్పుడు ఇతనిని ఏ పట్టుకోవడం సాధ్యం కాదు కదా.

(ఏదుమ్ ఒన్ఱుమ్ కొళ త్తారా ఈశన్) తన దగ్గర ఉండే దేనిని అయినా వీరికి ఇవ్వకుండా, వీరి దగ్గర ఉండే అంతటిని తనది అని అభిమానించేవాడై ఉండేవాడు కదా.

(**పీదగ ఆడై ఉడై తాழ**) పీతాంబరం అనే వస్త్రం ధరింపబడి, అటు ఇటు కదలాడగా,

(పెరుమ్ కార్ మేగ క్కన్టే పోల్) పెద్దదై, నల్లనిదై, మొత్తం నీటితో నిండి ఉండే ఒక పిల్ల మేఘంవలె. పీతాంబరం మెరుపుతోను, దానితో కూడిన తిరుమేని నల్లని మేఘంతోనూ సమానంగా ఉన్నది. "కన్టు" అని అంటూ శ్రీకృష్ణుని పరువాన్ని భావించి చెబుతున్నది.

(వీది ఆర వరువానై) ఆ మేఘం ఆకాశాన్ని అంతటినీ వ్యాపిస్తూ వచ్చేటట్లుగానే, ఇతడు కూడా వీథిని అంతటినీ ఆక్రమిస్తూ వస్తున్నాడు.

"పశ్చాద్గవాం గోపసుతైః పరీతో
వేణుస్వనానందిత విశ్వచేతాః,
సంపూర్య వీథిం సవిలాస మాయాత్
గోపాలబాలః కులదైవతం నః"
(శ్రీకృష్ణ కర్ణామృతం)

(పశువుల వెంట గోపాల బాలుర చేత చుట్టబడి ఉండేవాడై, వేణుగానంతో అందరి మనసులను ఆనందింప చేసేవాడై, వీథిని పూర్తిగా ఆక్రమిస్తూ, మన కులదైవతం అయిన గోపాల బాలుడు అందంగా రావాలి) అని చెప్పబడ్డాడు కదా. అటువంటి శ్రీకృష్ణుని,

(విరుందావనత్తే కణ్డోమే) ఊరిలో ఉండేవారు అందరూ చూచేటట్లుగా ఉండే రేపల్లెలో కాకుండా, మనతో క్రీడించడం కోసమే ఏర్పడిన శ్రీ బృందావనంలో చూడగలిగాము.

★★★★★

తరుమ మఱియా క్కుఱుమ్బనై త్తన్ కైచ్చార్ఙ్గమతువేపోల్
పురువవట్ట మழకియ పొరుత్తమిలియై క్కణ్డీరే ?
ఉరువు కరితాయ్ ముకమ్ శెయ్తాయ్ ఉతయప్పరుప్పతత్తిన్మేల్
విరియుమ్ కతిరే పోల్వానై విరున్దావనత్తే కణ్డోమే **6**

తరుమమ్ అఱియా = దయ అనే దానిని ఏమాత్రం తెలియనివాడు, కుఱుమ్బనై= చిలిపి (అల్లరి) పనులను చేసేవాడు, తన్ కై శార్ఙ్గమ్ అతువే పోల్ = తన శ్రీహస్తంలో ఉండే శార్ఙ్గమనే ధనువువంటి, పురువ వట్టమ్ = కనుబొమల వలయాలతో, అழకియ= అందమైనవాడు, పొరుత్తమ్ ఇలియై = (ఆ సౌందర్యాన్ని భక్తులకు అనుభవించేటట్లుగా అనుగ్రహించి), పొందికగా వేంచేసి ఉండని స్వామి అయినవానిని, కణ్డీరే = చూచారా!, ఉరువు కరితు ఆయ్ = తిరుమేనిలో నల్లని రంగును కల్గి, (ఉండడంవల్ల), ఉతయ పరుప్పతత్తిన్ మేల్ విరియుమ్ కతిర్పోల్ వానై = ఉదయ పర్వతం పై ఉదయిస్తున్న సూర్యునివలె ప్రకాశించే ఆ స్వామిని, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో సేవించాము.

వ్యా :- ఆఱాయ్బాట్టు - (తరు మమఱియా) ఆనృశంస్య మిరుక్కుమ్బడి ముతలిలే వ్యుత్పత్తిపణ్ణి యఱియాన్. "ఆనృశంస్యం పరో ధర్మః త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః" (రామా-సుంద-38-41) నీర్ వరవిట్ట ఆళిన్ వాయిలే కేట్టవార్త్తై యన్ఱే; అతుక్కు మున్నమ్ తమ్ముడైయ వాయాలే అరుళిచ్చెయ్య ఎన్ శెవియాలే కేట్టతన్ఱో ?. ఇరువరుమాక క్కలన్దు ఓడమేఱ్ఱి క్కాలికొళ్ళు మళవిలే "నీర్ విరుమ్బియిరుప్పతెన్ ?" ఎన్ఱు కేట్క, "పిఱర్ నోవుపడ క్కణ్డాల్ పొఱుక్కమాట్టోమ్, అతువే కాణ్ నామ్ విరుమ్బి యిరుప్పతు" ఎన్ఱార్. ఇరువరుమ్ ఒన్ఱై నినైత్తు క్కిడక్కిఱార్కళ్. "ఇక్కలవిక్కు ప్పిరివు వరిల్ శెయ్వతెన్ ?" ఎన్ఱు కేట్టాళ్ అవళ్; "నమ్మై ప్పిరిన్దు నోవుపడవిడోఙ్గాణ్ నామ్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తారానార్ అవర్. "మయా శ్రుతః" (రామా.సుంద-38-41) "ఇతు శ్రవణమాత్రమేయాయ్ ప్పోమిత్తనైయో? అనుష్ఠానపర్యన్తమాకక్కడవతన్ఱో" ఎన్ఱు కేళీర్. (కుఱుమ్బనై) రాజపుత్రర్ కళాక వేణ్డావో అన్రుశంస్యముడైయరాయిరుక్కు మ్బోతు?

(తన్కై యిత్యాది) పుఱమ్బు ఒప్పిల్లై. కైయిలే విల్లిరున్దాల్, ముకత్తిలే యిరుక్క క్కడవతు కైయిలే యిరున్దతీ ! ఎన్నుమ్బడి యిరుక్కుమ్; పురువత్తై క్కణ్డాల్ "ముకత్తిలే యిరుక్క క్కడవతో విల్; కైయిలేయన్ఱో ఇరుప్పతు" ఎన్నుమ్బడి యాయిరుక్కుమ్. సర్వథా సాదృశ్య మిరుక్కుమ్బడి. (పొరుత్త మిలియై) ఇవ్వழకుణ్డానాల్ ప్రయోజన మెన్ ? ఉకన్దార్పక్కల్ రసమ్ తొఙ్గిలుమ్ తొఙ్గాన్; (కణ్డీరే) అవన్ నమ్మోడు పొరున్దిఱ్ఱిల నెన్నా నమక్కు అవన్బక్కల్ ఆశై యఱ్ఱిరాతే. తన్నోడు పొరున్దామై కాణ వాయ్త్తు

ఇవళాశైప్పడుకిఱతు.

(ఉరు విత్యాది) కణ్డార్ కణ్ కుళిరుమ్బడి ఇరుణ్డ వడివైయుడైత్తాయ్, యౌవనత్తాల్ వన్ద పుకరాడుకైయాలే ముకమ్ శెయ్తాయ్, ఉదయపర్వతత్తిలే తోన్ఱుకిఱ ఆదిత్యనైప్పోలే యిరుక్కిఱవనై. "స్వయైవ ప్రభయా మేరు ముదయే విమలో రవిః" (రామా.అయో-3-36) తిరువభిషేకత్తుక్కుడాక వొప్పిత్తు సింహాసనత్తిలే ఎழுన్దరుళి యిరుక్కిఱ సమయమాకైయాలే ఎల్లారోడుమ్ నప్పిళిత్తిన శొల్లై చ్చొల్లి త్తణ్ణళియోడే యిరున్దపడి. "తత్ర గోవిన్ద మాసీనం ప్రసన్నాదిత్యవర్చసమ్" ఎన్గిఱపడియే. (విరున్దావనత్తే కణ్డోమే) తిరువాయ్ప్పాడియిల్ మధ్యాహ్నాత్తిలాదిత్యనైప్పోలే యాయ్త్తిరుప్పతు.

అరు :- ఆఱామ్బాట్టు. (తరుమ మిత్యాది) ధర్మ మఱిన్ద పేర్తానుణ్డో ? ఎన్న; పెరుమాళఱివర్ ఎన్గిఱార్ (ఆనృశంస్యం పరో ధర్మ ఇత్యాది). కుఱుమ్బన్ -చాటు. వన్నియన్- అర్థమ్. ఇడైయన్ -ధ్వని. "తన్కై చ్చార్ఙ్గమ్" ఎన్బావెన్, వేఱు విల్లిల్లైయో ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పుఱమ్బుప్పిల్లై యెన్దు). (సర్వథా సాదృశ్యమ్) వడివుమాత్రమన్ఱిక్కే కార్యత్తాలు మెన్దపడి. (ముకమ్ శెయ్కై) -తేజస్సు ఒరు ముకమాయిరుక్కై. "ఉరువు కరితాయ్, ముకమ్ శెయ్తాయ్" ఎన్గిఱ ఇరణ్డు విశేషణముమ్- కతిక్కు విశేషణమ్. ఇత్తాల్- బృన్దావనత్తిల్ నెరుఞ్జిఱ్పూ పొన్పోలే యిరుక్కైయాలుమ్, తిరుమేని కరుత్తిరుక్కై యాలుమ్ ఉదయగిరియిలే కఱుత్త ఆదిత్యమ్ ఉదిత్తాప్పోలే ఇరుక్కిఱతెన్దపడి. ఉదయగిరియిలాదిత్యనై ఒప్పాక చ్చొన్న విడ ముణ్డో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (స్వయైవ ప్రభయే త్యాది). (నప్పిళిత్తిన శొల్)- శిఱిత్తు వినోదమ్ శొల్లుకై. ఇత్తాల్ రూపసామ్యము మన్ఱిక్కే సౌలభ్యగుణసామ్యముమ్ శొల్లుకిఱతు; "అదిత్యవర్చసమ్' ఎన్గిఱపడియే. బృన్దావనత్తే కణ్డో మెన్దు పూరిప్పతు.

ఆరవ పాశురం –

అవతారిక– "ఉదయగిరిపై ఉదయించే సూర్యునివలె, నల్లని తిరుమేనిలో ఎర్రగా ప్రకాశించే వెలుగుతో వచ్చేవానిని బృందావనంలో చూశాము" –అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (తరుమమ్ అఱియా) ఇక్కడ ధర్మం ఏమంటే, జాలి. జాలి అనే పదానికి అర్థం కూడా తెలియనివాడు.

"ఆనృశంస్యం పరో ధర్మః త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –38– 41)

(జాలి అనేదే గొప్ప ధర్మం అనే నీ దగ్గర నుండే నేను విన్నాను) అని సీతాదేవి జాలినే గొప్ప ధర్మంగా శ్రీరాముడు తన వద్ద చెప్పాడని అన్నది కదా. దీని భావం ఏమంటే– "నీవు దూతగా పంపిన హనుమంతుని మూలంగా విన్న వార్త కాదు కదా, ఇది. మనం ఇద్దరం కలిసి ఉండే సమయంలో, నీవు నీ నోటితో చెప్పగా, నేను నా చెవులతో విన్నది కదా. మనం ఇద్దరం కలిసి ఉండేటప్పుడు, నేను ఏది అడిగినా నీవు ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉండే సమయంలో, "అన్ని గుణాలలోనూ ఏ గుణాన్ని నీవు చాలా గొప్ప గుణంగా భావిస్తున్నావు?" అని నేను అడుగగా, "ఇతరులు దుఃఖపడడం చూస్తే నేను సహించలేను. ఈ జాలే నేను చాలా గొప్ప ధర్మంగా భావిస్తున్నాను" అని అన్నాడు. వీరి ఇద్దరికీ మనసులో ఉండే అభిప్రాయం ఏమంటే –"మనం ఇద్దరం చేరి ఉండే ఈ చేరికకు విశ్లేషం కలిగితే, ఏమి చేయడం? "అనేది సీతాదేవి ప్రశ్నలోని అభిప్రాయం. " జాలినే గొప్ప గుణంగా భావించే నేను నీవు నా దగ్గర నుండి దూరమై, బాధను అనుభవించేటట్లుగా విడచిపెట్టను"– అనేది శ్రీరాముని సమాధానంలోని తాత్పర్యం. "మయా శ్రుతః"

(నా చేత వినబడినది) అని సీతాదేవి చెప్పడంలోని అభిప్రాయం ఏమంటే, "ఇది నీవు నోటితో చెప్పి, నేను నా చెవులతో విన్నదిగా మాత్రమే అయిపోతుందా? ఆచరణ వరకు ఇది నీకు రాదా? –అని నీవు ప్రశ్నించు" అని హనుమంతునకు సీతాదేవి తెలుపుతున్నది.

(కుఱుంబనై) చక్రవర్తి కుమారుడైన శ్రీరామునకు జాలిని గూర్చి తెలుసును తప్ప, "కుఱుంబన్" (తుంటరివాడవైన, లేక, గొల్లవాడవైన) నీకు తెలుసునా?

(తన్ కై చ్చార్ జ్గమ్ అదువే పోల్ పురువ వట్టమళగియ) ఇతని కనుబొమలకు బయట ఉండే ఏది సాటి రాదు. ఇక ఇతని చేతిలో ఉండే విల్లే దానికి ఉపమానం అవుతుంది. చేతిలో విల్లు ఉంటే, "ముఖంలో ఉండవలసినది చేతిలో ఉన్నదే! "– అని చెప్పేటట్లుగా ఉంటుంది. చేతిలో విల్లు లేకుండా ఉండేటప్పుడు, కనుబొమలను చూస్తే, " ముఖంలోనా విల్లు ఉండడం? చేతిలో కదా వెళ్ళు ఉండాలి! అని చెప్పేటట్లుగా ఉంటుంది. అందంతోనూ, ఒంపుతనూ, ఇతరులను బాధించే స్వభావం చేత –ఈ విధంగా అన్ని విధాలుగాను కనుబొమలు వింటితో పోలి ఉన్నవి.

(పొరుత్తమిలియ్యై) ఇతని బయట కనుబొమలు అందంగా ఉంటాయే తప్ప ఇతని లోపల ప్రేమ లేనందు వల్ల పొసగకుండా ఉన్నాడే! ప్రేమ లేనివాని ఈ అందం వల్ల ఏమి ప్రయోజనం? అతనిని అభిమానించే నేను అతని విషయంలో ప్రేమను చూపించినప్పటికీ, అతడు నా విషయంలో ప్రేమను చూపించడం లేదే!

(కండీరే) అతడు మనతో పొసగని విధంగా ఉన్నందు వల్ల మనకు అతని విషయంలో ఆశ లేకుండా పోవడం లేదే. "కండీరే" అని అన్నందు వల్ల ఏ విధంగానూ పొసగి ఉండకుండా ఉండే అతడు తనతో పొసగకుండా ఉండడాన్ని చూడడం కోసమే ఇతడు ఆశపడి ఉన్నాడు– అని తెలుస్తున్నది.

ఇక పాశురంలోని మిగిలిన భాగంలో సమాధానం చెప్పబడుతున్నది.

(ఉరువు కరిదాయ్ ముగమ్ శెయ్ దాయ్ ఉదయ ప్పరుప్పదత్తిన్ మేల్ విరియుమ్ కదిరే పోల్వానై) కన్నులతో దర్శించడానికి సాధ్యమయ్యే రీతిలో, దర్శించినవారి కన్నులు ఆనందించే రీతిలో నల్లని రూపాన్ని కలిగినదై ఎర్రని కాంతితో అందంగా ప్రకాశించేదై ఉండేది– ఉదయకాలంలోని సూర్యుని రూపం. ఇతడు కూడా చీకటి వలె నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన రూపాన్ని కలిగినవాడై,

యౌవనంతోనూ, ఎఱ్ఱని తామర పూలవంటి నేత్రాలు, చేతులు, కాళ్లు, అధరంవంటి అవయవాలతోను, ఆభరణాలతోనూ చాలా ఎఱ్ఱగా ఉండే కాంతిని కలిగినవాడై, ఉంటాడు. అందుచేత పచ్చదనాన్ని నిండిన శ్రీబృందావనంలో ఇతడు వచ్చినప్పుడు ఉదయపర్వతంలో ఉదయించే సూర్యునివలె ఉంటాడు– అని భావం.

"తదాసనవరం ప్రాప్య వ్యదీపయత రాఘవః,
స్వయైవ ప్రభయా మేరు ముదయే విమలో రవిః"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ –3–36)

(ఆ గొప్పదైన ఆసనాన్ని పొందిన వెంటనే, ఉదయించే సూర్యుడు తన కాంతితో మేరు పర్వతాన్ని ప్రకాశించేటట్లుగా చేసిన విధంగా, దానిని ప్రకాశించేటట్లు శ్రీరాముడు చేశాడు) అనే శ్రీరామాయణంలో కూడా శ్రీరాముని ఉదయ సూర్యునిగా వర్ణించాడు కదా, వాల్మీకి. పట్టాభిషేకం చేసుకోవడానికి కోసం తగిన విధంగా ఆభరణాలను అలంకరించుకుని, సింహాసనంలో కూర్చుని ఉండే సమయం అయినందువల్ల, తనను వచ్చి చూసే అందరి తోనూ నవ్వుతూ మాట్లాడుతూ ఉండే గొప్ప కరుణను కలిగిన శ్రీరాముని గూర్చి వాల్మీకి చెప్పిన ఉపమానాన్ని, బృందావనంలో గోపకన్యలకు దర్శనాన్ని అనుగ్రహిస్తూ ఉండే శ్రీకృష్ణునకు ప్రయోగిస్తున్నది, గోదాదేవి.

"తత్ర గోవింద మాసీనం ప్రసన్నాదిత్యవర్చసమ్"

(చల్లని సూర్యుని వంటి కాంతిని కలిగినవాడై, అక్కడ కూర్చుని ఉండే గోవిందుని) అని శ్రీకృష్ణుని చల్లని సూర్యునిగా చెప్పినవారు కూడా ఉన్నారు కదా.

(విరుందావనత్తే కణ్డోమే) నడు పగటి కాలంలో ఉండే సూర్యునివలె, అందరికీ చూడడానికి సాధ్యం కాకుండా ఉండే విధంగా కన్నులను మిరుమిట్లు గొలిపే రేపల్లెలో కాకుండా, కన్యల కన్నులకు చల్లగా ఉండేటట్లుగా దర్శనాన్ని అనుగ్రహించే శ్రీబృందావనంలో చూశాము.

★★★★★

పొరుత్త ముడైయ నమ్బియై ప్పుఱమ్బోలుళ్ళుమ్ కరియానై
క్కరుత్తై ప్పిழைత్తు నిన్ఱ అక్కరుమామకిలై క్కణ్డీరే ?
అరుత్తి త్తారాకణఙ్గళా లార ప్పెరుకు వానమ్బోల్
విరుత్తమ్ పెరితాయ్ వరువానై విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. 7

పొరుత్తమ్ ఉడైయ నమ్బియై = పొందికను కల్గిన స్వామియై, పుఱమ్ పోల్ ఉళ్ళుమ్ కరియానై = బయటవలె (తిరుమేనిలో వలె) లోపలకూడా (మనస్సులోకూడా) నల్లనివాడు, కరుత్తై పిழைత్తు నిన్ఱ = నేను తలచే తలపుకు మించినవాడై, అక్కరుమాముకిలై = నల్లని గొప్ప మేఘంవంటి వాడైన ఆ శ్రీకృష్ణుని, కణ్డీరే = చూచారా!, అరుత్తి = (కామ్యఫలాలను ఆశించినవారిచేత) ప్రార్థింపబడే, తారా కణఙ్గళాల్ = నక్షత్రసమూహాలచేత, ఆర ప్పెరుక = చాలా నిండుగా ఉండే, వానమ్ పోల్ = ఆకాశంవలె, విరుత్తమ్ పెరితు ఆయ్ = గొప్ప బృందంగా, వరువానై = వేంచేసే స్వామిని, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- ఏழாవ్బాట్టు. (పొరుత్త ముడైయ నమ్బియై) "పొరుత్త మిలి" ఎన్బతు నాట్టిల్ పొరున్దాతారళవిల్ నిఱ్కుమెన్ఱన్డో? (నమ్బియై) పొరుత్తత్తిలేయుమ్ ఒరు కుఱై శొల్లలామో అవనై! (పుఱమ్బోలుళ్ళుమ్ కరియానై) ఏకరూపనాయిరుప్పా నొరువనాయ్త్తు. చక్రవర్తిత్తిరుమకనైప్పోలే అకవాయ్ ఒరుపడియాయ్, ప్పుఱవా యొరుపడియా యిరుప్పానొరువ నల్లన్. (కరుత్తై యిత్యాది) పుఱమ్బుమ్, ఉళ్ళు మిరుక్కుఱపడి. కలక్కుఱ సమయత్తిలే "పిరియేన్, పిరియిల్ తరియేన్" ఎన్ఱు శొల్లి వైక్కుమితే. నెఞ్జాలే పిరివై నినైత్తిరుక్క చ్చెయ్తేయుమ్, అత్తై ఇవళ్ మెయ్యెన్ఱు అధ్యవసిత్తిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ ఇవళ్ నినైవై త్తప్పిక్కొడునిఱ్కుమ్. (అక్కరుమాముకిలై) నినైవై త్తప్పినానెన్నా విడవొణ్ణాత పడియిరుక్కుమాయ్త్తు వడివழகు.

(అరుత్తి ఇత్యాది) అర్థిత్వత్తై విళైప్పతాయ్, స్పృహణీయమాయిరున్దుళ్ళ తారాగణఙ్గళాలే మికవుమ్ నిఱైన్దిరున్దుళ్ళ ఆకాశమ్బోలే. (విరుత్తమ్ పెరితాయ్ వరువానై) తేజఃపదార్థఙ్గళినుడైయ తిరళ్ పోలేయాయ్త్తు త్తన్నోడొత్త తరత్తైయుడైయరాన తోழன్మార్ నడువే వరుమ్బడి. విరుత్త మెన్ఱతు- బృన్దమెన్ఱపడియాయ్, మనుష్యసమూహత్తై చ్చొన్నపడి. అన్ఱియే, "ఆరప్పెరుకుమ్" ఎన్ఱు పారమాన పోతు-మిక్క విరుప్పత్తై, యుడైయరాయ్ క్కొణ్డు, మనుష్యర్కళుడైయ తిరళిలే అభినివిష్టమాయ్క్కొణ్డు పార్క్క ప్పడానిన్ఱుళ్ళ మేఘమ్బోలే ఎన్ఱాకిఱతు. "న తతర్ప సమాయాన్తం పశ్యమానో నరాధిపః" (రామా.అయో. 3-30) ఎన్నక్కడవతితే. (విరున్దావనత్తే) అత్తిరళిన్ నడువే శోలై పార్ప్పారైప్పోలే కాణ్గై యన్ఱిక్కే, ఏకాన్తమాక క్కాణప్పెఱ్ఱోమ్.

అరు:- ఏழாమ్బాట్టు. (పొరుత్త మిత్యాది) వెఱుప్పా యిరుక్కచ్చెయ్‌తే "పొరుత్త ముడైయన్" ఎన్నలామో, "పొరుత్త మిలి" ఎన్న వేణ్డావో ? ఎన్న (పొరుత్త మిలియిత్యాది) నాట్టారై ప్పుఱ్ఱవుమ్ పొరుత్తమిరుక్కైయాలే వ్యజ్యమాక "పొరుత్తముడైయవన్" ఎన్గిఱతు. "నమ్బి" ఎన్ఱతుమ్ -వ్యజ్యమ్. చక్రవర్త్తిత్తిరుమకనుక్కు పుఱమ్బు శ్యామమాయ్, ఉళ్ళు దయై యుణ్డాయిరుక్కుమ్. "కరుత్తు"- నినైవు. "పిழைత్తు" - తప్పి. (తారాగణమ్) నక్షత్రగణమ్. చేతనర్ ప్రయోజనార్థమాక నవగ్రహజ్గళైయుమ్ అపేక్షిక్కైయాలే (అర్థిత్వత్తై విళైప్పతాయ్) ఎన్గిఱతు. "పెరుకు వానమ్" ఎన్ఱు ముద్దిన పాఠమ్. తారాకణ మెన్ఱు- నక్షత్రసమూహ మాతల్; కణ మెన్ఱు మనుష్యసమూహ మాతల్. అప్పోతు, అరుత్తిత్తు ఆరాతే యిరుక్కిఱ మనుష్యరెన్ఱపడి. పార్క్కిఱవర్కళుక్కు మేఘజ్గళ్ భోగ్యమామాపోలే ఇవనుమ్ భోగ్యమా యిరుక్కుమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (న తతర్ప సమాయాన్త మిత్యాది) (శోలై యిత్యాది) శోలై పార్క్కై- శోలైయై సముదాయేన మేలெழ ప్పార్క్కై. అప్పడి యన్ఱిక్కే ఏకాన్తత్తిలే సావయవమాక క్కాణ పెఱ్ఱో మెన్ఱపడి. విరుత్తమ్- వృత్తమ్.

ఏడవ పాశురం –

అవతారిక– "నక్షత్ర సమూహంతో కూడిన పెద్ద ఆకాశంవలె తన స్నేహితుల మధ్యలో వచ్చే స్వామిని బృందావనంలో దర్శించాము"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పొరుత్తముడైయ నంబియై) ఇతనిని "పొరుత్తమిలియై" అని గడచిన పాశురంలో చెప్పినది. ఇక్కడ "ఆ విధంగా నేను చెప్పినది తప్పు. పొందిక లేకుండా ఉండడం అనేది లోకంలో లోపలకు, బయటకు పొందిక లేకుండా ఉండే మిగిలినవారికి పొసగుతుందే తప్ప, లోపల, బయట ఒకే విధంగా ఉండే పొందికను కలిగిన ఇతనికి కపొసగుతుందా?" అని అంటున్నది.

(నంబియై) పొందికలో కూడా ఏ కొరత చెప్పడానికి వీలు లేని విధంగా పూర్ణతను కలిగిన పూర్ణుడు కదా ఇతడు –అని అంటున్నది. ఆ విధంగా నిండుగా ఉండే పొందిక ఎందులో ఉన్నది? అని అంటే,

(పుఱమ్ పోల్ ఉళ్ళుమ్ కరియానై) బయట నల్లని వర్ణాన్ని కలిగి ఉన్నట్లే, మనసులో కూడా నల్లని స్వభావాన్ని కలిగినవాడై ఉండడంలో పొందిక ఇతనికి

తప్పు వేరే ఎవరికైనా ఉన్నదా? చక్రవర్తి కుమారుడైన శ్రీరాముని వలె లోపల జాలి మిక్కిలిగా కలిగినవాడు కనుక, తెల్లనివాడై, బయట నల్లనివాడై ఉన్నాడు– అని బయట ఒక విధంగా ఉండేవాడా, ఇతడు. ఈ సందర్భంగా గోదాదేవి స్తుతించినట్లుగా పలుకుతూ, నిందలోని పరమావధిని స్పృశిస్తున్నది– అనే విషయం సరసమైనది.

(కరుత్తై ప్పిழைత్తు నిన్ఱ) బయట వలె, లోపల కూడా నల్లనివాడై ఉండడాన్ని వివరిస్తున్నది. “ నా భావాన్ని తప్పుకొని ఉండే” అని అర్థం. అంటే దీని తాత్పర్యం ఏమంటే, “కలసి ఉండే కాలంలో నిన్ను విశ్లేషించను నీకు దూరమైతే ప్రాణాలను ధరించలేను” అని శ్రీకృష్ణుడు చెప్పాడు. తన నల్లని మనసుతో విశ్లేషాన్ని భావిస్తూనే అతడు ఈ మాటను చెప్పాడు. దానిని ఈమె నిజమని మనసులో స్థిరంగా భావిస్తూ ఉన్నప్పుడే, ఆమె నమ్మకాన్ని వమ్ము చేస్తూ విశ్లేషించాడు.

(అక్కరు మాముగిలై క్కండీరే?) ఈ విధంగా మన నమ్మకాన్ని అసత్యంచేశాడే! – అని ఇతనిని విడిచి పెట్టడానికి వీలులేని విధంగా చేస్తున్నది, ఇతని కారు మేఘంవంటి రూపసౌందర్యం.

ఇకపై పాశురంలో సమాధానం తెలుపబడుతున్నది.

(అరుత్తి త్తారా కణంగళాల్ ఆర ప్పెరుగు వానమ్ పోల్) కామ్య ఫలాలను కోరేవారి చేత కోరబడే, నక్షత్ర గ్రహ సమూహాలతో మిక్కిలిగా నిండి ఉండే ఆకాశం వలె.

(విరుత్తమ్ పెరిదాయ్ వరువానై) “ తన్నేరాయిరమ్ పిళ్ళైకళ్” (పెరియాழ்వార్ తిరుమొழி–3–1–1) (తనతో సమానంగా ఉండే వేలాదిమంది గొల్ల పిల్లలతో) అని తనతో పోలిన గొప్పతనాన్ని కలిగిన స్నేహితుల

మధ్య ఇతడు వచ్చేటప్పుడు, జ్యోతిర్మయమైన నక్షత్ర సమూహంతో కూడిన ఆకాశం వలే ఉన్నది. "విరుత్తం" అనే పదం "విరుందమ్" అని అవుతుంది. బృందం –అని సంస్కృతంలో చెప్పబడే "సమూహం" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. ఇక్కడ గొప్ప స్నేహితుల బృందంతో వస్తున్నాడు –అని అర్థం. లేక, " ఆర ప్పరుగు వానమ్ పోల్" అని పాఠం అయినప్పుడు, "అరుత్తిత్తు ఆరా కణంగళాల్ ఆర ప్పెరుగు వానమ్ పోల్" అనే ప్రయోగం "మిక్కిలి ఆశను కలిగినవారైన మనుష్య గణాలతో గొప్ప ఆసక్తితో చూడబడే మేఘం వలె – అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది.

"ఘర్మాభితప్తాః పర్జన్యం హ్లాదయంతమివ ప్రజాః,
న తతర్ప సమాయాంతం పశ్యమానో నరాధిపః"

(శ్రీరామాయణం– అయోధ్యాకాండ–3– 30)

(గ్రీష్మ కాలంలోని వేడిమి వల్ల వాడిపోయిన ప్రజలు ఆనందాన్ని కలిగించే మేఘాన్ని చూసినట్లుగా, తనకు ఎదురుగా వచ్చే శ్రీరాముని చూసిన దశరథుడు తృప్తిని పొందలేదు) అని శ్రీరాముడు రావడానికి చూచి, దశరథుడు గ్రీష్మ కాలంలో మేఘాన్ని చూసిన మానవులవలె తృప్తిని పొందకుండా, శ్రీరాముని చూస్తూనే ఉన్నాడు –అని వాల్మీకి చెప్పాడు కదా.

(విరుందావనత్తే కణ్డోమే) తనతో సమానులుగా ఉండే వేలాదిమంది గోప బాలురతో కలసి ఉండే సన్నివేశంలో రేపల్లెలో చూసేటప్పుడు, అది ఒక పెద్ద ఉద్యానవనాన్ని అంతటా చూసిట్లుగా పైపైన గమనించినట్లుగానే చూడవలసి ఉంటుంది. ఆ విధంగా కాకుండా, గోప కన్యలకు ఏకాంతమైన శ్రీబృందావనంలో వచ్చినందువల్ల కళ్ళారా చక్కగా చూడగలిగాము.

★★★★★

వెళియ శఙ్గొన్రుడైయానై ప్పీతకవాడై యుడైయానై
అళినన్గుడైయ తిరుమాలై ఆళియానై క్కణ్డీరే ?
కళివణ్డెజ్గుమ్ కలన్దాప్పోల్ కమర్ పూజ్గుళల్కళ్ తడన్దోళ్ మేల్
మిళిర నిన్రు విళైయాడ విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. 8

వెళియ శఙ్గు ఒన్రు ఉడైయానై = తెల్లని ఒక శంఖాన్ని (పాంచజన్యాన్ని) కలవాడు, పీతక ఆడై ఉడైయానై = పీతాంబరాన్ని వస్త్రంగా కలవాడు, నన్గు అళి ఉడైయ = చక్కగా కృపను కలవాడై, అళియానై= శ్రీసుదర్శనాన్ని కలవాడై, తిరుమాలై = శ్రియః పతి అయిన శ్రీకృష్ణుని, కణ్డీరే =దర్శించారా !, కళి వణ్డు = మధుపానంవల్ల మత్తెక్కిన తుమ్మెదలు, ఎఙ్గుమ్ = అన్ని దిక్కులలోను, కలన్దాప్పోల్ = విస్తరించినట్లుగా, కమర్ పూ కుళల్కళ్ = పరిమళించే అందమైన కేశపాశం, తడమ్ తోళ్ మేల్ = పెద్ద విశాలమైన బాహువులపై, మిళిర నిన్రు విళైయాడ = వేలాడుతూ వెలుగుతూ క్రీడిస్తుండగా, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్= బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- ఎట్టామ్బాట్టు. (వెళియ శఙ్గిత్యాది) కడల్పోలే శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు ప్పరభాగమాన వెణ్మైయై యుడైత్తాయ్, యొప్పిన్రిక్కే యిరుక్కిఱ శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై యుడైయనాయిరుక్కిఱవన్. "కైయిలోర్ శఙ్గుడైమై న్నిఱక్కడల్" (పెరి.తిరు-7-10-2) ఎన్నక్కడవతిఱే. తిరుప్పీతామ్బరముమ్ శివప్పాలే తిరుమేనిక్కు ప్పరభాగమా యిరుక్కుమిఱే. (అళి నన్గుడైయ) అకవాయిల్ తణ్ణళి మిక్కిరుక్కుమ్. అతుక్కు నిబన్దనమ్, (తిరుమాలై) పిరాట్టియోట్టై వాసమై. (ఆళియానై) శ్రీపాఞ్చజన్యత్తోడే శొల్లిలే కణ్ణెచ్చిలా మెన్రు, పిరిత్తు అనుభవిక్కిఱాళ్. (కళివణ్డిత్యాది) మధుపానమత్తమాన వణ్డుకళ్ పరమ్బినాప్పోలే పరిమళితమాయ్, దర్శనీయమాయిరుక్కిఱ తిరుక్కుళల్కళానవై తిరుత్తోళ్కళిలే నిన్రలైయ. (మిళిర నిన్రు విళైయాడ) తిరుక్కుళలై ప్పేణియిరుక్కుమ్ తిరువాయ్ప్పాడియిలన్రిక్కే శ్రీబృన్దావనత్తిలే కాణప్పెర్రోమ్.

అరు :- ఎట్టామ్బాట్టు. (వెళియ శఙ్గిత్యాది) "అళి" -కృపై. "కూరారాళి వెణ్ శఙ్గు" ఎన్నుమాపోలే కూడ అనుసన్ధియామల్ పిరిత్తు అనుసన్ధిప్పానెన్ ? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శ్రీపాఞ్చజన్యేత్యాది).

ఎనిమిదవ పాశురం –

అవతారిక– " పూలపై దట్టంగా వాలిన తుమ్మెదలా? అనేటట్లుగా ఉండే కేశాలు భుజాలపై వెలుగుతూ ఉండగా, ఆడుతున్న శ్రీకృష్ణుని బృందావనంలో దర్శించాము"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (వెళియ శంగు ఒన్రుడైయానై) సముద్రం వలె నల్లని తిరుమేనికి పరభాగ శోభను కలిగించే సాటి లేని శ్రీపాంచజన్యం అనే శంఖాన్ని కలిగినవాడై

ఉండేవానిని– అని అర్థం. " కైయిల్ శంగుడై మైన్నిఱక్కడళ్" (పెరియ తిరుమొழி– 7 –10 –2) (చేతిలో పాంచజన్యాన్ని కలిగిన, నల్లని వర్ణాన్ని కలిగిన సముద్రంవంటివాడు) అని ఈ పరభాగశోభను తిరుమంగై ఆళ్వార్లు అనుభవించారు కదా.

(పీదగ వాడై ఉడైయానై) పీతాంబరం తన ఎర్రని వర్ణంతో నల్లని తిరుమేనికి పరభాగశోభ సౌందర్యాన్ని కలిగిస్తుంది కదా.

(అళి నన్గుడైయ) మనసులో కరుణను నిండుగా కలిగి ఉండేవాడు– అని అర్థం. దానికి కారణం ఏమి? అంటే

(తిరుమాలై) లక్ష్మీదేవితో కలసి వర్తించడమే కారణం. ఆమె సాహచర్యమే కారణం.

(ఆழிయానై) "కూరారాழி వెణ్ శంగేంది" (పదునైన అంచును కలిగిన సుదర్శన చక్రాన్ని తెల్లని పాంచజన్య శంఖాన్ని ధరించి) (తిరువాయ్ మొழி– 6–9 –1) , "శంగు శక్కరంగళ్" (తిరువాయ్ మొழி–7–2–1) (శంఖచక్రాలు) అనే విధంగా శంఖాన్ని, చక్రాన్ని చేర్చి అనుభవించకుండా, ప్రత్యేకించి చక్రాన్ని మాత్రం చెప్పడం ఎందుకు? అని అంటే, సుదర్శన చక్రాన్ని, పాంచజన్యాన్ని కలిపి చెప్పినట్లయితే, దృష్టి దోషం తగులుతుంది –అని భావించి, వీటిని వేరు వేరుగా అనుభవిస్తున్నది.

ఇకపై సమాధానం చెప్పే రీతి తెలుపబడుతున్నది.

(కళి వణ్డెంగుమ్ కలందాఱ్పోల్ కమழ் పూమ్ కుழల్ కళ్) తేనెను ఆస్వాదించి, మోహాన్ని పొందిన తుమ్మెదలు అంతటా వ్యాపించినట్లుగా ఉండే, శ్రీకృష్ణుని గొప్ప సువాసన కలిగిన అందమైన కేశపాశం బాగా పృథులంగా ఉండే అతని భుజాలపై వేలాడుతున్నది.

(మళిర నిన్ఱు విళైయాడ విరుందావనత్తే కణ్డోమే.) రేపల్లెలో ఈ సన్నివేశాన్ని చూడడం సాధ్యం కాదు. , ఎందుకంటే యశోదా దేవి కృష్ణుని కేశపాశాన్ని దువ్వి, సంస్కరించి, పూలను అలంకరించి ఆనందిస్తుంది. అందుచేత కేశపాశం భుజాలపైన తుమ్మెదలవలే ప్రకాశిస్తూ కదలాడేటట్లుగా క్రీడించే కృష్ణుని శ్రీబృందావనంలో దర్శించగలిగాము– అని అంటున్నది.

★★★★★

నాట్టై ప్పడై యెన్రు అయన్ ముతలా త్తన్ద నళిర్మామలరున్ది
వీట్టై ప్పణ్ణి విళైయాడుమ్ విమలన్తన్నై క్కణ్డీరే ?
కాట్టై నాడి త్తేనుకనుమ్ కళిఱుమ్ పుళ్ళు ముడన్ మడియ
వేట్టై యాడి వరువానై విరున్దావనత్తే కణ్డోమే. 9

నాట్టై పడై = "నీవు లోకాలను సృష్టించు'' అని, అయన్ ముతలార్ = బ్రహ్మ మొదలైన ప్రజాపతులను, తన్ద = సృష్టించిన, నళిర్ మా మలర్ ఉన్ది వీట్టై పణ్ణి= చల్లని పెద్ద తామరపూవులను కల తిరునాభి అనే ఇంటిని సృష్టించి, విళైయాడుమ్= ఈ విధంగా విలాసాన్ని అనుభవించే, విమలన్తన్నై క్కణ్డీరే = పరమపావనుడైన స్వామిని దర్శించారా!, తేనుకనుమ్ =ధేనుకాసురుడు, కళిఱుమ్ = కువలయాపీడం అనే ఏనుగు, పుళ్ళుమ్ = బకాసురుడు, ఉడన్ మడియ = వెంటనే మరణించేటట్లుగా, వేట్టై ఆడి వరువానై = అరణ్యంలోకి పోయి వేటాడి వచ్చే ఆ స్వామిని, విరున్దావనత్తే కణ్డోమ్ = బృందావనంలో దర్శించాము.

వ్యా :- ఒన్బతామ్బాట్టు- (నాట్టై యిత్యాది) శిఱితిడమ్ తానే కైతొట్టు సృష్టిత్తు. ఇవ్వరుకుణ్డానవ*ఱ్ఱై* సృష్టి- యెన్రు చతుర్ముఖన్ తొడక్కమాన ప్రజాప్రతికళై యుణ్డాక్కిఱ, శ్రమహరమాయ్ ఇవ్వరుకు కార్యవర్గత్తు క్కెల్లామ్ కారణమాక ప్పోరుమ్ పరప్పైయుడైత్తాయ్, శెవ్విప్పూవైయుడైత్తాన తిరువున్దియిలే బ్రహ్మావుక్కు ఇరుప్పిడత్తై ప్పణ్ణిక్కొడుత్తు, ఇతుతానే తనక్కు ప్రయోజనమాక క్కొణ్డు లీలారస మనుభవిక్కిఱ. (విమలన్) ఇతొ*ழ்*ియ ప్రయోజనాన్తరత్తై క్కణిశియామైయాల్ వన్ద శుద్ధి. "పడై" ఎన్గిఱ ఏకవచనమ్ తనియే యెన్గిఱతు. "అయన్తన్నై త్తన్ద" ఎన్రు పాఠమానపోతు ఇవ్వరుకుణ్డాన కార్యవర్గత్తైయడైయ నీ యుణ్డాక్కెన్రు చతుర్ముఖనై తన్ద ఎన్రాక ప్పెఱిల్ అ*ழ*కితు"- ఎన్రు పోరవిరుమ్బి యరుళిచ్చెయ్వర్.

సృష్టిత్తువిట్టోమాకిల్ మేలుళ్ళతు తానే శెయ్తు కొళ్ళుకిఱన- ఎన్రు విడుకై యన్రిక్కే, తానే కైతొట్టు వన్నియ మఱుత్తు క్కొడుక్కుమ్బడి శొల్లుకిఱతుమేల్; (కాట్టై యిత్యాది) పైయల్కళ్ కిడన్ద తూఱుకళెల్లామ్ పుక్కు త్తేడి, ధేనుకన్, కువలయాపీడమ్, బకాసురన్- ఇవర్కళిడైయ ఏకోద్యోగత్తిలే నిరస్తర్పోలే యిరుక్కవాయ్త్తు అ*ழ*ియచ్చెయ్తతు. (విరున్దావనత్తే) "భర్తారమ్" (రామా.ఆర-94-18) ఎన్గిఱపడియే అణ్ణైక్కు ఏకాన్తమాన విడత్తిలే కాణప్పె*ఱ్ఱ*ోమ్.

అరు :- ఒన్బతామ్బాట్టు. (నాట్టై యిత్యాది) తనియే ఒరువనై ప్పడై యెన్రు శొల్లి*ఱ్ఱ*తుక్కు చ్చేర, "అయన్తన్నై" ఎన్రు పాఠమాక వేణు మల్లతు, "అయన్తన్నై" ఎన్రాల్ అ*ழ*కితు- ఎన్రపడి. "అయన్ ముతలాత్తన్ద" ఎన్రతుక్కు అనుగుణమాక "పడైయుజ్గోళ్" ఎన్రు బహువచనమాక చ్చొల్లామల్ ఏకవచనమాక చ్చొల్లువానెన్ ? ఎన్న (పడై యెన్గిఱ

ఇత్యాది). సృష్టిక్కుప్రయోజక కర్తా బ్రహ్మావాయ్, అవనుడైయ నియోగ మడియాక ఇవర్కళ్ శెయ్కిఱార్కళాకైయాలే ఈశ్వరనియోగమ్ అవర్కళుక్కు ఇల్లై- ఎన్ఱు నినైత్తు ఏకవచన ప్రయోగమ్ పణ్ణుకిఱతెన్ఱు ఇవ్వాక్యత్తుక్కు త్తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్వర్. "తత్రోత్పన్న స్సతేనోక్తః ప్రజా స్సృజ మహామతే !" ఎన్నక్కడవతితే. (తనియే యెన్గిఱతు) ఎన్గతు- బ్రహ్మ ఒరువనై చ్చొల్లుకిఱతెన్గపడి. 'నళిర్' -కుళిర్తి. "నాడి" -తేడి,. 'కళిఱు' -యానై.

తొమ్మిదవ పాశురం –

అవతారిక– "అరణ్యంలో పలువురు అసురులు అనే దుష్టులను వేటాడి వచ్చే శ్రీకృష్ణుని బృందావనంలో దర్శించాము"– అని అంటున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (నాట్టై ప్పడై ఎన్ఱు అయన్ ముదలా త్తంద నళిర్ మామలర్ ఉంది) బ్రహ్మతో కూడిన బ్రహ్మాండం వరకు ఉండే సూక్ష్మ సృష్టిని తానే చేసి, "దీనికి తరువాత ఉండే వ్యష్టి సృష్టిని నీవు సృష్టించు" అని బ్రహ్మను నియమించి, అతని మూలంగా ప్రజాపతులను సృష్టించి, ఈ విధంగా సృష్టించవలసిన అందరిని సృష్టించిన.

(నళిర్ మామలర్ ఉంది వీట్టై ప్పణ్ణి విళైయాడుమ్) చల్లగా ఉన్నందువల్ల శ్రమను తీర్చేదై, బ్రహ్మాండం మొదలైన కార్య వస్తువులు అన్నీటికి కారణమై ఉండదగిన విస్తృతిని కలిగినదై, అప్పుడే వికసించిన తామరను కలిగినదైన తిరునాభీకమలంలో బ్రహ్మకు నివాస స్థానాన్ని అనుగ్రహించి, ఈ సృష్టి మొదలైన వాటిని తనకు ప్రయోజనంగా కలిగి లీలారసం అనుభవించే,

(విమలన్) ఈ లీలారసం ఒక్కటినే భావించి, ఆ బ్రహ్మ మొదలైన వారు తనను కోరకుండా, తమ పదవి మొదలైన వానిని కోరడాన్ని మనస్సులో భావించనందు వల్ల ఏర్పడిన పరిశుద్ధిని " విమలన్ "అనే ఈ పదం తెలుపుతున్నది. "అయన్ ముదలా త్తంద" అని అనడానికి తగినట్లుగా "పడైయుంగళ్" (సృష్టించండి) అని బహువచనంలో చెప్పకుండా, "పడై" అని ఏకవచనంగా ఎందుకు చెప్పడం జరిగింది? అని అంటే, బ్రహ్మచే ప్రేరేపింపబడే ప్రజాపతులు సృష్టిస్తున్నారు కనుక, నేరుగా నియమింపబడేవాడు బ్రహ్మా అనే విషయాన్ని భావించి, "పడై "అని ఏక వచనంగా చెప్పడం జరిగింది.

"తత్ర సుప్తస్య దేవస్య నాభౌ పద్మ మభూన్మహత్,
తస్మిన్ పద్మే మహాభాగ! వేదవేదాంగపారగః,
బ్రహ్మోత్పన్నః స తేనోక్తః ప్రజాః సృజ మహామతే!" (నరసింహ పురాణం)

(మహానుభావా! ఆ నారాయణుడు అక్కడ నిద్రించేటప్పుడు అతని నాభిలో ఒక పెద్ద తామర పువ్వు పుట్టింది. అందులో వేద వేదంగపారంగతుడైన బ్రహ్మ పుట్టాడు. నారాయణునిచేత ఆ బ్రహ్మ "గొప్ప జ్ఞానం కలిగిన ఓ బ్రహ్మా! జీవులను నీవు సృష్టించు" అని చెప్పబడ్డాడు) అని చెప్పబడింది కదా. " "అయన్ తన్నై త్తంద" అని ఇంకొక పాఠం ఉన్నది. అప్పుడు, "బ్రహ్మాండం లోపల ఉండే కార్య వస్తువులను అన్నిటినీ నీవు సృష్టించు" –అని ఆజ్ఞాపించి బ్రహ్మను సృష్టించాడు– అని ఏకవచనానికి తగినట్లుగా అర్థం వస్తునందున, ఈ పాఠం చాలా అందమైనది –అని నంబిళ్ళై దీనిని మిక్కిలి మిక్కిలిగా ఆదరించి, అనుగ్రహించేవారట.

ఇక సమాధానం చెప్పే వారి వచనాలు తెలుపబడుతున్నాయి.

తానే నేరుగాను, బ్రహ్మ మొదలైనవారి మూలంగానూ లోకాన్ని సృష్టించి, తరువాత దానిని రక్షించడంకోసం దానికి విరోధులుగా ఉండేవారిని నశింప చేయడం మొదలైన కార్యాలను లోకంలో ఉండేవారు తమకు తామే చేసుకోనీ! అని విడిచిపెట్టకుండా, ఆ లోకానికి నాథుడై, దానిని సృష్టించినవాడైన తానే వచ్చి అవతరించి, నేరుగా నిలచి లోకానికి విరోధులను పోగొట్టి, రక్షించే రీతి చెప్పబడుతున్నది.

(కాట్టై నాడి త్తేనుగనుమ్ కళిఱుమ్ పుళ్ళుమ్ ఉడన్ మడియ వేట్టైయాడి వరువానై) అరణ్యంలో వేట ఆడేటప్పుడు అరణ్య మృగాలు దాగి ఉండే పొదలు అన్ని వెదికేటట్లే, ఇక్కడ కూడా రేపల్లె, బృందావనం మొదలైన వన ప్రాంతాలలో ఆసుర స్వభావాన్ని కలిగినవారు దాగి ఉండే ప్రదేశాలను అన్నిటిని వెదకి, అక్కడకు వెళ్ళి, ధేనుకుడు, కువలయాపీడం అనే ఏనుగు, కొంగరూపాన్ని ఎత్తిన వచ్చిన బకాసురుడు అనే అందరూ ఒకసారి చేసిన ప్రయత్నంతోనే నశించారు– అని తోచేటట్లుగా వేగంగా వధించి, వేటను ఆడి ఇంటికి వచ్చేవానిని.

(విరుందావనత్తే కణ్డోమే) పలువురు కలసి ఉండే రేపల్లెలో కాకుండా,

"శరై స్తు సంకులాం కృత్వా లంకాం పరబలార్ధనః,
మాం నయేద్యది కాకుత్ స్థః తత్ తస్య సదృశం భవేత్"

(శ్రీరామాయణం– సుందరకాండ –39 –30)

(శత్రువుల బలాన్ని నశింప చేసేవాడైన శ్రీరాముడు లంకను తన బాణాలతో కలతను పొందించి, నన్ను తీసుకుని వెళ్లేవాడైతే, ఆ విధంగా చేయడం అతనికి తగినది) అని చెప్పినట్లుగా, అతనిని పొందాలని ఆశపడిన మనం సంశ్లేషించేటట్లుగా ఏకాంతంగా ఉండే బృందావనంలో దర్శించగలిగాము– అని అంటున్నారు.

★★★★★

పరున్దాళ్కళి*ற்று*క్కరుళ్ శెయ్త పరమన్దన్నై ప్పారిన్మేల్
విరున్దావనత్తే కణ్డమై విట్టుశిత్తన్ కోదై శొల్
మరున్దా మెన్ఱు తమ్మనత్తే వైత్తుక్కొణ్డు వా*ழ*్వార్కళ్
పెరున్దాళుడైయ పిరానడిక్కీ*ழ*் ప్పిరియా తెన్ఱు మిరుప్పారే. **10**

నాచ్చియార్తిరుమొ*ழి* ము*ற్ఱి*ற్ఱு

ఆణ్డాళ్ తిరువడికళే శరణమ్

పరు తాళ్ కళి*ற்று*క్కు = బలిసిన కాళ్ళను కల గజేంద్రునకు, అరుళ్ శెయ్త= అనుగ్రహించిన, పరమన్ తన్నై = శ్రియఃపతిని, పారిన్ మేల్ = ఈభూమిలో, విరున్దావనత్తే కణ్డమై = శ్రీబృందావనంలో దర్శించిన వృత్తాంతాన్నిగూర్చి, విట్టు శిత్తన్ కోదై శొల్ = పెరియా*ழ*్వార్ల పుత్రిక అయిన ఆణ్డాళ్ అనుగ్రహించిన ఈ పాశురాలను, మరున్దు ఆమ్ ఎన్ఱు = జన్మ అనే వ్యాధికి మందు కాగలదని, తమ్ మనత్తే = తమ మనస్సులో, వైత్తుక్కొణ్డు = అనుసంధిస్తూ, వా*ழ*్వార్కళ్ = జీవించేవారు, పెరు తాళ్ ఉడైయ పిరాన్ అడి కీ*ழ*് =గొప్పతనాన్ని పొందికగా కల శ్రీచరణాలను కల్గిన స్వామియొక్క శ్రీపాదాల కింద, ఎన్ఱుమ్ = నిత్యం, పిరియాతు ఇరుప్పార్ = విశ్లేషించ కుండా ఉండి, నిత్యానుభవాన్ని పొందుతారు.

వ్యా :- నిగమత్తిల్. (పరున్దాళిత్యాది) పరుత్తు ప్పెరియ కాలై యుడైత్తాయ్, శరీరమ్ పెరుత్తతనైయుమ్ పాడా*ற்ற* అరితాయిరుక్కుమితే! అప్పడిప్పట్ట ఆనైయానతు, తన్నిలమల్లాత వే*ற்று* నిలత్తిలే పుక్కు, ముతలైయిన్ వాయిలే అకప్పట్టు ఇడర్ పడ, అతినుడైయ ఆర్తధ్వని శెవిప్పట్టవనన్తరమ్, ఆయుధాభరణఙ్గళై అక్రమమాక ధరిత్తుక్కొణ్డు, మడువిన్ కరైయిలే అరై కులైయ త్తలై కులైయ వన్దు, అతుపట్ట పుణ్ణాఱుమ్బడి ముకమ్

కొడుత్తు, రక్షకత్వత్తిల్ తన్నై ఎణ్ణినాల్ పిన్నై యొరువర్ ఇల్లాతపడి యాయిరుక్కిఅవనై. "పరమాపద మాపన్నః" (విష్ణుధర్మమ్-69-47) ఎన్నుమాపోలే. ఇతినుడైయ విడాయుడైయ త్తనక్కు పూర్వక్షణత్తిలుణ్డాన పడియుమ్, అతి నిడరై ప్పరిహరిత్తాప్పోలే తన్నిడరై ప్పరిహరిత్తపడియుమ్ శొల్లుకిఱతు.

(పారిత్యాది) శ్రీవైకుణ్ఠత్తిలన్టిక్కే భూమియిలేయాయ్, అతుతన్నిలుమ్ తిరువాయ్ప్పాడియిలన్టిక్కే శ్రీబృన్దావనత్తే కణ్డమైయై. (విట్టుశిత్తన్ కోతై శొల్) కాట్చిక్కు క్కైముతలిరున్దపడి. (మరున్దా మెన్ఱు) ఇతుతాన్ సంసారభేషజ మెన్ఱు తన్దాముడైయ హృదయత్తిలే వైత్తుక్కొణ్డు, "న బిభేతి కుతశ్చన" (తైత్తి-ఆన-9) ఎన్గిఱపడియే ఇరుక్కుమవర్కళ్, పరమప్రాప్యమాయ్, నిరతిశయభోగ్యమాయిరున్దుళ్ళ తిరువడికళై యుడైయవన్ తిరువడికళిలే. (పిరియాతెన్ఱు మిరుప్పారే) శిలరై "కణ్డీరే" ఎన్ఱు కేట్కవేణ్డాతే, ఎన్ఱు మొక్క త్తజ్గళ్ కణ్ణాలే కణ్డు నిత్యానుభవమ్ పణ్ణు మితువే యాత్రైయాక ప్పెఱువర్.

నాచ్చియార్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానమ్ ముற்றிற்று

పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై తిరువడికళే శరణమ్

అరు :- నిగమత్తిల్- (పరున్దాళిత్యాది) ఇప్పోతు ఆనై క్కరుళ్ శెయ్తై చ్చొల్లువానేన్ ? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరమపద మాపన్న ఇత్యాది). "ఉక్త్వా ధనఞ్జయవిభీషణలక్ష్యయా తే ప్రత్యాయ్య లక్ష్మణమునే ర్భవతా వితీర్ణమ్, శ్రుత్వా వర స్తదనుబన్ధమదావలిప్తే నిత్యం ప్రసీద భగవన్మయి రఙ్గనాథ" ఎన్గిఱ శ్లోకమ్ కైమ్ముతలుక్కు సంవాదమ్. "పెరున్దాళ్" ఎన్నైయాలే- ప్రాప్యాధిక్యముమ్, భోగ్యత్తైయుమ్ శొల్లుకిఱతు.

నాచ్చియార్ తిరుమొழி అరుమ్బదమ్ ముற்றிற்று.

జీయర్ తిరువడికళే శరణమ్

పదవ పాశురం –

అవతారిక– ఈ దశకాన్ని అనుసంధించేవారు నిత్యం భగవంతునకు ఏ విచ్ఛేదం లేని కైంకర్యాన్ని చేయగలరు– అని ప్రయోజనాన్ని పలికి, ఈ ప్రబంధాన్ని గోదాదేవి పూర్తి చేస్తున్నది.

వ్యాఖ్యానమ్– (పరుంతాళ్ కళిற்றுక్కరుళ్ శెయ్ దు) బలిసిన పెద్ద పాదాలను కలిగినది అయిన ఏనుగుకు కలిగిన దుఃఖం తీరే కట్లుగా అనుగ్రహించడాన్ని ఇది

తెలుపుతున్నది. "ఏనుగుకు తగిన వాతం" అనేటట్లుగా ఈ గజేంద్రుని శరీరం చాలా పెద్దదిగా ఉన్నందువల్ల, ఆ శరీరంలో కలిగిన దుఃఖం కూడా సహించడానికి సాధ్యం కాని విధంగా పెద్దదిగా ఉంటుంది కదా.

(పరమన్ తన్నై) అటువంటి ఏనుగు తనకు స్వస్థానం కాని జలప్రదేశంలో ప్రవేశించి, మొసలి నోటిలో చిక్కుకొని, బాధను పొంది, " ఆదిమూలమా! " అని ఆక్రందించగా ఆ ఆక్రందనను వినగానే ఆయుధాలను, ఆభరణాలను అక్రమంగా, అంటే, క్రమం కాని రీతిలో ధరించి, ఆ మడుగు తీరంలోకి నడుములో బట్ట జారి ఇంకా పోయేటట్లు, జుట్టుముడి వీడిపోయేటట్లు, చాలా తొందరగా వచ్చి, ఆ గజేంద్రునకు కలిగిన పుండు ఆరేటట్లుగా నోటితో కాపడం పెట్టి, రక్షకులు అనే చెప్పబడేవారిలో తనకంటే గొప్ప రక్షకులు వేరొకరు ఎవ్వరు లేరు– అని చెప్పేటట్లుగా ఉండేవానిని,

"పరమాపద మాపన్నో మనసా ౭ చింతయద్ధరిమ్,
స తు నాగవరః శ్రీమాన్ నారాయణపరాయణః" (విష్ణుధర్మం –69– 47)

(శ్లాఘించదగిన ఆపదను పొందినవాడు, కైంకర్య లక్ష్మిని కలిగినవాడు, నారాయణునే గొప్పగతిగా పొందినవాడు అయిన ఆ గజేంద్రుడు మనసులో హరిని ధ్యానించాడు) , అని ప్రమాణం ఇక్కడ అనుసంధించదగినది. ఈ గజేంద్రవృత్తాంతాన్ని గోదాదేవి ఇక్కడ అనుసంధించటానికి ఏమి కారణం? అని అంటే, ఆ గజేంద్రునకు కలిగిన అంతటి దుఃఖం కూడా తనకు ఆ భగవంతుని విశ్లేషించినందువల్ల కలిగింది అని, గజేంద్రునకు కలిగిన దుఃఖాన్ని పోగొట్టినట్లుగానే, తనకు కూడా భగవంతుడు దర్శనాన్ని అనుగ్రహించి, తన దుఃఖాన్ని పోగొడతాడు– అని తెలుపడం కోసంగా చెబుతున్నది.

(పారిన్ మేల్ విరుందావనత్తే కణ్డమై) శ్రీవైకుంఠంలో కాకుండా, ఈ లీలా విభూతిలోనే, అందులోను, పలువురకు సాధారణమైన రేపల్లెలో కాకుండా, తన విషయంలో ప్రేమను కలిగినవారికి తనను అనుగ్రహిస్తూ ఉండే శ్రీబృందావనంలో దర్శించిన విషయాన్ని,

(విట్టుశిత్తన్ కోదై శొల్) ఈ విధంగా ఈమె దర్శించిన దర్శనానికి కారణంగా ఈమె దగ్గర ఉండే సాధనం ఏది? అంటే, పెరియాళ్వారుల కడుపులో పుట్టడమే –అని తాత్పర్యం. " విట్టుశిత్తన్ తంగళ్ దేవరై వల్ల పరిశు వరువిప్పరేల్ అదు కాండుమే" (నాచ్చియార్ తిరుమొழி– 10– 10) (పెరియాళ్వార్లు తమ స్వామిని తగిన ఉపాయాలతో వచ్చేటట్లు చేసినట్లయితే, అప్పుడు దర్శిస్తాము) అని ఇంతకు ముందే చెప్పింది కదా.

"ఉక్త్వా ధనంజయవిభీషణలక్ష్యయా తే
ప్రత్యాయ్య లక్ష్మణమునేః భవతా వితీర్ణమ్,
శ్రుత్వా వరం తదనుబంధ మదావలిప్తో
నిత్యం ప్రసీద భగవన్! మయి రంగనాథ!"

(శ్రీరంగనాథా! అర్జునుని, విభీషణుని లక్ష్యంగా చేసుకొని, నీవు చరమ శ్లోకాలను చెప్పి, నమ్మకాన్ని కలిగించి, భగవద్రామానుజులకు నీ చేత అనుగ్రహింపబడిన వరాన్ని విని, భగవద్రామానుజుల సంబంధం అనే మదంతో గర్వాన్ని పొంది ఉండే నా విషయంలో ఎప్పుడూ నీవు అనుగ్రహించాలి) అని వేదాంతదేశికులు కూడా ఆచార్యనిష్ఠను గూర్చి పలకడాన్ని ఇక్కడ అనుసంధించాలి.

(మరుందామ్ ఎన్ఱు తమ్ మనత్తే వైత్తు క్కొణ్డు వాழ்వార్గళ్) "ఇదే సంసారానికి మందు"– అని తమ మనసులో నిశ్చయించుకుని,

"ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ న బిభేతి కుతశ్చనేతి"

(తైత్తిరియం –ఆనందవల్లి –9)

(బ్రహ్మ యొక్క ఆనందాన్ని తెలిసినవాడు ఎవ్వనివల్ల భయపడడు) అనే విధంగా దేనిని గూర్చి భయపడకుండా ఉజ్జీవించేవారు,

(పెరుమ్ తాళుడైయ పిరానడి క్కీழ்) పొందదగిన వస్తువులలో చాలా గొప్పదై, మధురమైన వస్తువులలో చాలా గొప్పదై ఉండేదైన శ్రీపాదాల మాధుర్యాన్ని కలిగినవాని శ్రీపాదాలలో అంతరంగ కైంకర్యాన్ని చేస్తూ, " ఉనక్కే నామ్ ఆట్చెయ్ వోమ్" (తిరుప్పావై –29) (నీకే అంతరంగ కైంకర్యం చేస్తాము) అని తిరుప్పావై ప్రబంధంలో అనుగ్రహించినది కదా.

(పిరియాదెన్నుమ్ ఇరుప్పారే) నావలె కొందరిని "కండీరే " (దర్శించారా?) అని అడిగి, విని దర్శించవలసిన ఆవశ్యకత లేని విధంగా నిత్యంగా నేత్రాలతో దర్శించి ఎల్లప్పుడూ అనుభవించడమే కాలక్షేపంగా పొందుతారు.

పదునాలుగవ దశక వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం పూర్తి అయినది.

నాచ్చియార్ తిరుమొழி వ్యాఖ్యానానికి అనువాదం పూర్తి అయినది

ఆండాళ్ తిరువడిగళే శరణమ్

ఎంబెరుమానార్ తిరువడిగళే శరణమ్

★★★★★